

Giới thiệu Huyền Môn Phong Thần

Truyện Huyền Môn Phong Thần của tác giả Thân Vãn Chi Tiêm thuộc thể loại truyện tiên hiệp có chút thực có chút giả, ảo tưởng nhưng lại rất thật. Một không gian mệnh mạng.

Hắn ngẫu nhiên bị đưa tới một thế giới khác, đoạt xá sống lại trong một thân thể mới, hắn từng bước đấu tranh sinh tồn, tăng tiến tu vi.

Khi đã đứng trên đỉnh cao, hắn mới phát hiện ra rằng, sự "tái sinh" của mình không chỉ là một chuyện đơn giản như vậy. Mọi chuyện mới chỉ bắt đầu.

Trong bóng tối, một người đi tới từng bước một, nhắm hướng một mảnh ánh sáng yếu ớt xa xôi kia, tại phía sau hắn là tiếng bước chân càng thêm trầm trọng đi theo. Cùng theo dõi truyện online để khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Âm Hồn Cốc

Lời dẫn

Trong bóng tối, một người đi tới từng bước một, nhắm hướng một mảnh ánh sáng yếu ớt xa xôi kia, tại phía sau hắn là tiếng bước chân càng thêm trầm trọng đi theo.

Một bước, hai bước...

Khoảng cách tới vùng sáng kia gần hơn rồi, người trong bóng tối kia hiện ra hình dáng, là một người mặc pháp bào màu lam, đầu đội tử kim đạo quan, trong tay hắn có một cây phát trần, trên cán phát trần dày đặc phù văn, chúng kết vào nhau hình thành một cái hình ảnh từ điểm bốc cháy.

Một trận âm phong thổi tới, to phát trần lay động, chỉ thấy trên từng sợi tơ thật nhỏ kia theo gió lay động mà nổi lên từ sắc điểm quang.

Ám hoa văn trên lam bào của hắn tại trong quang hoa như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại giống như là pháp y do sóng lớn biển rộng ngưng kết thành, một sóng một sóng đem tất cả không tịnh chỉ ý cuốn đi.

Chân hắn mang một đôi giày, vân vân trên đó như sen, nơi đi qua, khói lam bốc lên như đóa đóa sen trắng.

Một nam tử đi theo phía sau hắn. Mặt nam tử tím đen, một đôi mắt vẫn đục nhìn phía sau lưng lam bào đạo nhân, đi theo từng bước một, tuyệt không sai lầm.

Nhìn kỹ mặt nam tử sẽ nhìn thấy trên mặt hắn đồng dạng có đồ án nhân nhật, cùng miệng mũi hắn kết hợp vào nhau, đúng là hình thành một bức hình ảnh địa ngục quỷ môn quan.

Đi tới dưới thành, lam bào đạo nhân ngẩng đầu nhìn.

Trên cửa thành kia có ba cái chữ cổ, âm trầm khí phách.

Đạo nhân tiến vào trong thành, trong thành, dòng người như nước thủy triều, nhưng có một cổ âm trầm tĩnh mịch chỉ ý tràn ngập.

Hắn chỉ là nhìn nhìn, liền hướng phía đại điện trong thành kia mà đi tới.

...

"Ta muốn mang một người đi."

Ầm, ầm...

Từng tia chớp từng trên bầu trời hắc ám đánh xuống.

Chính là cơn mưa đầu tiên từ trong lập xuân, sấm mùa xuân cuộn cuộn.

Đồ Nguyên cảm một cái kính lúp, ngồi ở dưới ánh đèn trước bàn, tỉ mỉ nhìn khối tàn thạch ẩn mình vừa mới mưa từ trong thị trường đồ cổ về.

Hắn là một cô nhi, được chính sách quốc gia chăm sóc, thông qua bản thân nỗ lực, một mực học lên cao với thành tích đặc biệt tốt, cũng thi đậu vào đại học Bắc Kinh, chỉ là ngành hắn theo lại là khảo cổ học.

Sau khi tốt nghiệp, hắn vào làm trong công ty đồ cổ lớn, trở thành một giám định sơ cấp.

Hắn tỉ mỉ nhìn dưới đáy tàn án trên tay, muốn nhận rõ đồ án dưới đáy tàn kia, hắn có thể khẳng định, cái án này tuyệt đối sẽ không là quan án thời cổ, mà hẳn phải là phù án đạo gia. Nghe cái người bán cái khối tàn án này nói, cái này là hắn nhặt được từ trong thần miếu trên một ngọn núi.

Nếu là phù án đạo gia thời cổ thì có khả năng hiệu lệnh thần linh, ngự quỷ khu ma

Nơi sứt mẻ có chút bén nhọn, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng cạo cạo qua, muốn cảm nhận một cái đó là đá hay là kim loại.

Đầu ngón tay hơi hơi đau xót, chỗ sứt mẻ bén nhọn kia đúng là đã cứa đứt ngón tay.

"Đừng..."

Đột nhiên, tiếng sấm như là nổ tung tại bên tai, Đồ Nguyên hoảng sợ, cái lỗ tai vang vọng ong ong, một điểm hỏa quang không biết khi nào xuất hiện tại trước mắt, cảm giác sợ hãi khó giải thích tuôn ra trong lòng.

"Lôi hỏa..."

Chỉ là cảm giác sợ hãi thủy triều vừa mới sinh ra trong lòng, hỏa quang liền đã rơi xuống trên người, trong nháy mắt, mắt hắn cảm giác thấy một vùng hỏa quang che phủ bầu trời, trong hỏa quang lại có điện mang nhẹ nhẹ chớp động.

Thân thể hắn thì là trong nháy mắt tại trong đám hỏa quang này hóa thành tro tàn, một khối tàn án ở trong tay kia đồng dạng tại trong lôi hỏa biến thành một đám bụi đen, rải rác một vùng.

...

Khi Đồ Nguyên khôi phục lại ý thức thì thấy toàn thân nhừ nhừ vô cùng.

Hắn gian nan mở mắt ra, nhìn thấy chính là một mảnh bầu trời xám xịt mờ, trong trời tuyết bay tán loạn. Mà mình thì đang nằm tại trên tuyết, từng đám hoa tuyết rơi vào trên mặt, lạnh lẽo thấu xương.

"Còn sống, sống là được rồi, lập tức sẽ có người đến, phải nhớ được thân phận mình, không nên nói sai lời đó." Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên xuất hiện.

Đồ Nguyên trong lòng giật mình, nghiêng đầu nhìn, thấy một nam tử mặc một bộ bạch y đứng ở bên cạnh. Bạch y mà hắn mặc là loại quần áo mà chỉ người cổ xưa mới sẽ mặc, chỗ cửa ống tay áo có tơ bạc hoa văn, tóc đen dài, đội lam quan, cả người lộ ra một loại khí tức tùy ý đậm đặc.

Hắn có chút mê man, vị nam tử bạch y đứng ở nơi đó kia con mắt hơi hơi nhíu, hình như có nhân nhật đùa cợt.

"Phụ thân ngươi thỉnh cầu để cho ngươi làm việc này, ngươi rất không nên làm hồng việc, nếu như ngươi làm hồng việc, người nhà của ngươi đều sẽ vì ngươi mà chết."

Nam tử bạch y kia cười lạnh một tiếng, cả khuôn mặt đột nhiên bắt đầu mơ hồ, sau đó cả người đứng là hóa thành một bãi nước chảy tại trên một mảnh tuyết phủ này, nhanh chóng chìm vào trong lòng đất.

Đồ Nguyên trong lòng giật nảy mình.

"Cái này, đây là cái gì?"

"Ảo giác, nằm mơ, hay là pháp thuật."

Trong lòng hắn lạnh lẽo, cái này là sợ hãi, sợ hãi đối với những thứ không biết.

Khó khăn ngồi lên, phát hiện tại chỗ không xa còn nằm một người, da đầu tê rần, trực giác nói cho hắn biết người kia đã chết rồi.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là ly khai nơi đây, quên nó cái gì hồng hay không hồng chuyện, quên nó cái gì mà người nhà hay không người nhà, ta cái gì cũng không biết a.

Thế nhưng là đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ có một mảnh trắng xóa, tuyết lớn bay tán loạn, vạt đậm xám trắng, gió lạnh thấu xương.

Mặt sau là một mảnh núi non bị tuyết che phủ, kéo dài không biết mấy trăm dặm, phía trước là một con sông, dọc theo dòng sông, tuyết trắng kết băng phủ kín hai bên bờ, chỉ có ở giữa nước sông đang tại chậm rãi chảy xuôi.

Chạy hướng nào?

Đồ Nguyên không biết.

Cúi đầu, phát hiện quần áo trên người không đúng rồi, đồng dạng là loại y phục màu xám tro của người cổ. Đưa tay sờ tóc mình, là một đầu tóc dài đen.

"Ta thế nào lại ở nơi đây, đây là đâu?" Trong lòng hần mờ mịt cùng sợ hãi, không biết làm sao.

Tại nguyên chỗ quay một vòng, trong lòng hỏi, há miệng, một đoàn gió lạnh cuốn theo tuyết dừng mảnh chui vào trong miệng mũi hần.

Tại lúc hần đang mờ mịt, không biết làm sao thì trong tuyết lớn mịt mờ đột nhiên vang lên một tiếng chim hót, ngẩng đầu nhìn, thấy một con hắc ưng hướng phía mặt mình hạ xuống, vội vàng lui về phía sau, hắc ưng kia trực tiếp tại trước mặt hần tuôn ra một đoàn thanh quang, trong thanh quang con hắc ưng kia đúng là hóa thành một con người.

Một trung niên nam tử mặc màu đen y bào rơi xuống trên tuyết, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

"Người nào giết sư phụ ngươi."

Đồ Nguyên lắc đầu theo phản xạ, trong lòng lại nghĩ: "Người chết nào phải sư phụ ta?"

"Ngay cả người nào giết chết sư phụ ngươi cũng không biết sao?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa theo bản năng lắc đầu.

Dưới loại tình huống này, hần không dám nói tới cái nam tử bạch y kia, không phải là sợ những lời uy hiếp của bạch y nam tử kia, mà là hần cảm thấy nói ra, khẳng định sẽ xuất hiện một loạt chất vấn, có vì cái gì chỉ giết sư phụ mình, lại lưu mình lại không có giết, vấn đề này thế nào trả lời.

Cái này cũng không phải lựa chọn sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, mà là một loại cách làm từ phản xạ có điều kiện trong lòng hần.

"Sư phụ ngươi chết rồi, sao ngươi lại không có việc gì? Ngươi nhìn thấy người giết chết sư phụ ngươi không?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa lắc đầu, nói ra: "Khi ta tỉnh lại, sư phụ đã chết rồi."

Hắc bào nam tử lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cúi đầu, không dám đối diện, trong lòng nhưng là thấp thỏm bất an, tim đập càng ghê gớm.

Qua một lát, nam tử hừ lạnh một tiếng, xoay người, trong tay đột nhiên nhiều ra một con xà ma hôi(nhắm xám), quang sáng xám chọt lóe, xà đan rơi vào trên tuyết, uốn lượn trườn tới bên cạnh thi thể kia, xà miệng nho nhỏ đột nhiên mở ra, một trận cuồng phong tuôn sinh, thi thể kia cùng một mảnh phong tuyết trực tiếp bị nuốt vào trong bụng xà, mà miệng xà đột nhiên trở nên thật lớn kia khép lại, xà vẫn cứ là nho nhỏ.

Nam tử đưa tay vẫy một cái, con xà ma hôi sắc xoay một cái trong hư không, lại như là luôn xuyên hư không, xuất hiện tại trên tay nam tử, quán chui vào trong tay áo hần tiêu thất không thấy.

"Cái này là pháp thuật? Lễ nào, cái này là một cái thế giới có pháp thuật? Ta đi tới một cái thế giới thần ma!"

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên trở nên kích động, trong kích động lại có sự sợ hãi đối với những điều không biết, cả người đều bắt đầu rung động.

Nam tử kia nhìn thấy chỉ là nói ra: "Cùng ta về Âm Hồn cốc."

Dứt lời, vung tay lên, một mảnh hắc vụ theo đó sinh ra, quán lên Đồ Nguyên, tại trong tiếng thét kinh hãi của Đồ Nguyên, hắc vụ kia bọc lấy Đồ Nguyên tại trong gió tuyết gào thét bay lên, hướng phía một cái phương hướng cuốn bay đi.

Đồ Nguyên tại trong hắc vụ không nhìn rõ cái gì, chỉ nhìn thấy một mảnh mờ mịt lung, đối với có chút sợ độ cao như hần mà nói, loại cảm giác lơ lửng giữa không trung bị gió xoáy thổi lên không trọng lực này là cực kỳ kinh khủng.

Tại thời điểm khi chân hần đạp lên mặt đất thì cả người không khỏi lao đảo nhào lên trước mấy bước.

Cái này là một cái lối vào sơn cốc, trong bầu trời tuyết vẫn cứ rơi.

Cốc khẩu có một tòa bia đá thật lớn màu nâu đen, hần phát hiện mình vậy mà lại vừa nhìn liền nhận ra chữ ở mặt trên, hơn nữa có thể nghe hiểu được lời nói trên thế giới này, thế nhưng là lại không có chút ký ức nào từ thân thể này của mình.

Hướng cốc bên trong nhìn qua, chỉ nhìn đến một mảnh hắc vụ mờ mịt lung, cũng không có nhìn thấy cái gì khác.

Lại nhìn hắc bào nam tử kia, hần chính là nhìn chằm chằm mình.

Vội vàng cúi đầu, không dám đối diện, hần biết rõ biểu hiện của mình, phỏng chừng là không đúng. Nhưng mà nam tử kia lại cũng không có nói cái gì nữa, mà mang theo hần tiến vào trong Âm Hồn cốc.

Đi theo phía sau nam tử, tiến vào trong Âm Hồn cốc, ngẩng đầu lên, phát hiện tuyết đúng là căn bản rơi không vào được.

Âm Hồn cốc cũng không nhỏ, một mảnh gian nhà, nhà nhà liên thông, nhưng mà trong toàn bộ bầu trời lại tràn ngập một tầng nhàn nhạt như hắc vụ, tuy rằng cũng không ảnh hưởng tới thị lực, nhưng vừa tiến đến nơi đây, sắc trời tức thì tối đi không ít.

Hắn được đưa đến trong một gian phòng, sau đó hắc bào nam tử nói hắn tại nơi đó chờ.

Trong lòng nghĩ, đợi lát nữa khả năng có rất nhiều thẩm vấn, mình phải trả lời thế nào. Trong lòng thấp thỏm bất an.

Theo đột nhiên đi tới thế giới này, ngay cả quá trình thích ứng cũng không có, Đồ Nguyên cảm thấy mình bị quán vào trong một cái âm mưu.

Đến tốt cùng là cái âm mưu gì, hắn không biết, bởi vì tin tức mà hắn lý giải được quá ít rồi.

Cái âm mưu này là nhằm vào người nào? Trực giác cho hắn biết là nhằm vào cái Âm Hồn cốc này.

"Lẽ nào, thân thể này của ta lúc trước bởi vì người nhà bị uy hiếp, cho nên bán đứng sư phụ hắn, tiếp theo còn phải bán đứng sư môn hắn? Tại trong quá trình giết chết sư phụ, hắn bị giết ngược rồi, sau đó linh hồn ta chiếm cứ nhục thân?"

Trong lòng thấp thỏm bất an đi lui đi tới, miên man suy nghĩ, suy nghĩ mỗi cái loại khả năng, một hồi suy nghĩ tới bạch y nhân có thể hóa thành một bãi nước kia, một hồi lại suy nghĩ về cái kia mang theo mình tới nơi này.

Đột nhiên, cửa bị mở ra rồi.

"Đi theo ta." Là cái hắc bào nam tử mũi ưng kia trở về, nói xong xoay người liền đi, Đồ Nguyên vội vàng đuổi theo.

Đi tới trước một cái đại các thất, phía trên có một bảng hiệu, mặt trên viết Bí Lục Thất.

"Đi, đem tình huống của ngươi nói một chút, ghi vào hồ sơ, về sau ngươi chính thức trở thành nội môn đệ tử Âm Hồn cốc rồi." Nam tử kia nói ra.

Đồ Nguyên trong lòng chấn động, kinh hãi.

Tình huống, tình huống gì, ta tuyệt không biết rõ a.

Hắn tiến vào trong Bí Lục Thất, đối diện đang ngồi một vị hắc y nữ tử, tướng mạo bình thường. Nhìn thấy mũi ưng nam tử kia tiến vào, vội vàng đứng dậy hô: "Cửu sư huynh."

"Ừ, giúp hắn ghi lại một cái." Cửu sư huynh nói ra.

"Vâng." Hắc y nữ tử kia ngồi xuống, cầm lấy bút hỏi hắn: "Tên?"

Đồ Nguyên chần chừ, không dám trả lời, nhìn thoáng qua Cửu sư huynh kia, Cửu sư huynh mặt không biểu tình tại nơi đó thả bộ bước chân.

Hắn đương nhiên không biết tên của cái thân thể này, chỉ đành cố gắng kiên trì nói ra: "Đồ Nguyên."

Khi hắn nói xong Đồ Nguyên thì Cửu sư huynh vốn đang thả bộ bước chân mặt không biểu tình ở bên cạnh đột nhiên ngừng lại, sau đó xoay người, dùng một loại ánh mắt băng lãnh như kiếm nhìn qua.

Đồ Nguyên trong lòng giật nảy mình, thầm nghĩ: "Hết rồi, hết rồi."

Nhưng mà cái nữ tử ngồi ở chỗ đăng ký đối diện kia lại cúi đầu viết, cũng hỏi: "Có phải là Nguyên trong nhất nguyên hội sơ?"

"âng." Đồ Nguyên lại lần nữa cố gắng kiên trì nói ra.

"Cái Nhân thi(họ tộc con người) nào."

Tâm Đồ Nguyên giật thót co lại, hắn không dám nhìn ánh mắt lãnh khốc như phán xét kia của Cửu sư huynh, chỉ đành cố gắng kiên trì lần nữa hàm hồ nói ra: "Hà Tây đồng nông thôn."

Cái hắc y nữ tử kia hơi hơi sừng sốt, nhíu nhíu trán, cũng không có hạ bút, nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không dám nhìn nàng.

Trong tai lại nghe nàng hỏi: "Có phải là ở cái Minh Châu này, phía tây Thương Hà?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa cứng đầu trả lời: "Vâng."

Mặt sau còn có một chút vấn đề, cũng là tình huống về gia đình, Đồ Nguyên đều là nói thẳng về tình huống của mình tại cái thế giới kia, trong lúc cấp thiết bảo hắn làm thế nào có thể lập ra một thân phận.

...

Khi hắn đi ra gian Bí Lục Thất kinh khủng kia thì cả người có cảm giác như hư thoát.

Lúc này, ánh mắt hắc bào nam tử họ Cừu ở bên cạnh không còn là như kiếm nữa, mà là một loại xem kỹ, một loại xa cách.

"Từ hôm nay trở đi, người chính là đệ tử Âm Hồn cốc, ta họ Cừu, người có thể gọi ta là Cừu sư thúc, cái này là minh bài của người, tự người căn cứ vào cái minh bài này mà đi tìm nơi ở, chờ sắp xếp xong, có thể đi tới Truyền Pháp Thất học pháp môn tu hành."

Cừu sư huynh đưa một khối minh bài không phải sắt không phải gỗ giao cho Đồ Nguyên liền xoay người rời đi, trực tiếp đem hắn ném tại nơi đây.

Đồ Nguyên nhìn Cừu sư thúc tiêu thất, trong lòng kích động vô cùng, cứ như thế quá quan rồi sao? Lẽ nào bọn họ cũng không biết thân phận chân thực của cái thân thể này?

Lại đưa mắt nhìn bốn phía, trong một mảnh vụ khí xám mờ mịt, kiến trúc đồng đồng liên thông, mình đứng ở trong đó, tất cả dường như cõi mộng.

Trước đó, hắn thực sự không dám tưởng tượng, mình vậy mà tại trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

"Ta như vậy liền thành đệ tử Âm Hồn cốc rồi? Ta xuyên qua rồi? Ta có thể tu luyện pháp thuật rồi?"

Sau khi hắn thu hồi tâm tư bất an, đè lại tâm tình rung động, cầm lấy minh bài tỉ mỉ nhìn, hắn quyết định trước tiên tìm ra nơi mình ở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đoạt Đan

Cầm thẻ bài lớn cỡ bàn tay trên tay, nó hình chữ nhật, tựa hồ là làm bằng gỗ, nhưng mà lại rất trầm, chính diện khắc ba chữ Âm Hồn cốc, khắc chìm hình vẽ một cái sơn cốc. Lật nhìn, mặt sau khắc 'Đồ Nguyên', sau đó lại có 'Tâm tức bảy mươi tám giường'.

Cái này là chỉ số giường sao?

Đồ Nguyên không biết phương hướng, chỉ là nhìn khắp nơi, sau đó dựa vào cảm giác đi tìm. Tìm là những nơi có một ít công trình, loại địa phương này rất khả năng chính là nơi cấp cho các đệ tử trong cốc ở lại.

Cũng may Âm Hồn cốc cũng không tính quá lớn, chỉ bất quá lớn cỡ một cái trường cao đẳng ở thị trấn. Không sai biệt lắm khoảng hơn hai mươi phút liền tìm đến một hàng phòng đơn, đi tới kia trước phòng, quả nhiên nhìn thấy trên cạnh cửa có một bài, mặt trên có chữ viết, viết vừa đến bốn giường.

Hắn theo phương hướng đi, đi tới gian phòng giường bảy mươi tám kia.

Cửa phòng đang mở, có một người ngồi ở trên giường, ngồi khoanh chân nhắm mắt, tựa hồ đang tu luyện.

Đồ Nguyên Nhất đi vào, hắn liền mở mắt.

Quan sát Đồ Nguyên một cái, cũng không nói gì thêm, Đồ Nguyên hơi gật đầu chào một cái, lại thêm hắn cũng không phải loại người giỏi nói chuyện, cho nên cũng không chủ động đi nói chuyện, tìm đến giường của mình, sau đó bắt đầu đánh giá gian nhà này.

Gian nhà bốn mặt tường đều là tảng đá, giường cũng là giường đá, tia sáng rất mù mờ, lại lộ ra cảm giác âm lãnh, điều này làm cho hắn rất không thích ứng.

Trên giường không có chăn mền, chỉ là một cái giường đá, cũng không có cái gì khác, cái giường khác cũng vậy, lại nhìn cái giường có người ngồi tu luyện kia, cũng là không có cái gì, bất quá phía dưới hắn ngồi lại có một cái bồ đoàn.

Đêm nay thế nào ngủ? Đồ Nguyên trầm nghĩ.

Muốn hỏi người kia, thế nhưng là đối phương lại là nhắm mắt như tại nơi đó tu luyện, khiến hắn nhất thời không dám mở miệng, sợ quấy rầy người ta.

Lại ngồi một hồi, đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa gian nhà khác nhìn nhìn vào, có cái đóng chặt cửa nhìn không thấy, có cái không đóng, bên trong cũng đều là như thế.

Lẽ nào cũng không cần ngủ sao?

Sau khi trở lại, người kia lại một lần nữa mở mắt nhìn nhìn, Đồ Nguyên nhân cơ hội liền hỏi: "Xin hỏi một cái, lẽ nào nơi đây không có chăn mền sao?"

Đối phương tựa hồ sớm biết Đồ Nguyên có nghĩ hoặc như vậy, lại hoặc là chính hắn từng có nghĩ vẩn như vậy, rất bình thản nói ra: "Không có."

"Vậy thế nào ngủ được, rất lạnh."

"Qua một đêm ngươi liền sẽ biết."

Nói xong, hắn lại nhắm hai mắt lại. Đồ Nguyên còn muốn hỏi tiếp, nhưng mà đối phương nhắm mắt lại, như là không muốn nói chuyện rồi.

Nhìn gian nhà trống không, lại nhìn bên ngoài thỉnh thoảng có người đi qua, tâm thấp thỏm bất an, có lẽ từ cái này thân phận này của mình mang đến, lại có sự mê man đối với tương lai.

Tại nơi đây, hắn tổng có một loại cảm giác âm trầm, cảm thấy nơi đây không là cái địa phương chính khí gì.

Cái nam tử ngồi ở trên giường tu luyện kia đột nhiên mở mắt, mang theo một chút tức giận quát lớn: "Không nên đi tới đi lui quấy rầy người khác tu hành, ngươi có chuyện gì, có thể đến phòng tạp dịch mà hỏi."

Đồ Nguyên nghe lời này cũng không có tức giận, trái lại hỏi: "Phòng Tạp dịch ở nơi nào?"

"Ra cửa quẹo phải, thẳng một mạch." Nói xong hắn lại nhắm lại hai mắt.

Đồ Nguyên ra cửa, đi tới phòng Tạp dịch, phát hiện là tại phần cuối dãy nhà nghỉ lại này, một đồng phòng ốc khá lớn, có không ít người vào vào ra ra, khiến cái Âm Hồn cốc âm lãnh này nhiều ra mấy phần sinh khí.

Cái gian nhà này bị một cái bàn rất dài như quầy hàng chia làm hai bên, bên trong có ba người, hai người trong đó, trước mặt có mấy người xếp hàng đang chờ đợi cái gì.

"Ta đã tại trong vườn làm xong một tháng, cái này là minh bài cùng sự bài của ta."

Đồ Nguyên nghe đến cái này, sau đó nhìn thấy người bên trong tiếp nhận hai cái thẻ bài, tiếp theo ở trên một cái giá sách thật lớn phía sau lấy ra một quyển sách, mở ra nhìn nhìn, sau đó nói ra: "Khen thưởng là một hạt Hoàng Nha đan, cầm."

Người kia vui vẻ ra mặt, nhận lấy một hạt đan dược hoàng sắc liền đi ra cửa.

Mặt sau lại có người tiến lên báo ra chuyện mình đã làm, sau đó giao ra thẻ bài, rồi lấy khen thưởng.

Đồ Nguyên tại nơi đó chờ, tuy rằng bên trong ngồi ba người, nhưng mà trong đó có một người là ngồi ở một bên đọc sách, không có ai tại trước mặt nàng, cho nên Đồ Nguyên cũng không dám đến hỏi nàng cái gì.

Đến lúc mọi người đều đi hết, hắn đi tới phụ cận, cẩn thận nói ra: "Ta là hôm nay mới vừa vào Âm Hồn cốc, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, ..."

Còn không có chờ hắn nói xong, người kia liền đưa tay chỉ hắc bào nữ tử vẫn luôn ngồi đọc sách ở chỗ cách đó không xa kia, cũng không có nói chuyện.

Đồ Nguyên minh bạch ý hắn, lại đến phía hắc bào nữ tử kia.

Nữ tử này luôn luôn cúi đầu, đi tới gần nhìn thấy tuổi nàng cũng không trẻ.

"Quý rầy một cái."

Hắc bào nữ tử ngẩng đầu, con mắt có một chút hẹp dài, nhãn thần lợi hại, nhưng mà phía nửa mặt phải từ trán trở xuống đúng là một mảnh màu đen, khô, như là vỏ cây. Đồ Nguyên trong lòng bị dọa sợ, hắn vội chuyển dời ánh mắt nói ra: "Ta, là hôm nay mới vừa vào Âm Hồn cốc, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, không biết phải làm chút cái gì."

"Đưa Minh bài cho ta, tìm đến nơi ở lại chưa?" Hắc bào nữ tử kia trực tiếp hỏi.

"Tìm được rồi."

"Người nào dẫn ngươi vào?" Hắc bào nữ tử hỏi tiếp.

Đồ Nguyên hơi hơi lưỡng lự, tâm trạng có chút bất an, hắn sợ nhất người khác hỏi mấy thứ này.

"Cừu sư thúc."

Hắc bào nữ tử ngẩng đầu đánh giá Đồ Nguyên, khóe miệng tựa hồ nở nụ cười một cái: "Cừu Bách Tiết? Hắn thế nào không có mang ngươi tới."

Đồ Nguyên không biết trả lời thế nào, cũng may hắc bào nữ tử cũng không cần hắn phải trả lời, quay mặt nói với hai người ở chỗ kia: "Chuẩn bị một phần nhập cốc vật phẩm"

Trong hai người kia lập tức có một người đứng dậy.

"Người hôm nay mới vừa vào cốc, có thứ có thể lĩnh, về sau dùng hết rồi thì phải tự mình kiếm lấy."

"Thế nào kiếm?" Đồ Nguyên hỏi.

"Làm việc trong cốc, tới nơi này lĩnh sự bài."

Chính là nàng không nói, Đồ Nguyên xem qua những người lúc trước cũng đại khái đoán được.

"Pháp môn tu luyện, người có thể đến Truyền Pháp thất để học."

Lúc này, một người trong tay bưng một cái khay bình bình lọ lọ lại đây, đặt lên bàn. Hắc bào nữ tử kéo đến trước người, cầm lấy một cái bình nhỏ nói ra: "Cái này là Trừ Uế thủy, có thể thanh trừ uế khí trong khoang miệng."

"Cái này là Thịnh thủy hồ lô, tại phía tây cốc có một con suối, người có thể đến đó lấy một hồ lô nước, hằng ngày dùng để uống."

"Bên trong này là mười hạt TTích cốc đan, một hạt có thể giúp người ba ngày không đói bụng."

"Cái này là một phần bản đồ địa hình trong cốc..."

...

Những thứ lĩnh từ Tạp Dịch phòng đều là thứ cần phải dùng trong sinh hoạt, nhưng mà về sau tất cả đều cần phải tự mình đi kiếm.

Đồ Nguyên rất muốn hỏi còn có về chuyện không có chán mèn để ngủ, hắc đương nhiên là hỏi, kết quả được đến vẫn là không có.

Nói là ngủ ở trên giường đá kia, đối với thân thể mới có lợi, lúc đầu sẽ cảm thấy lạnh, đến lúc âm linh khí nhập thể, ngũ tạng lục phủ trái lại sẽ ấm áp, có tác dụng phạt tủy tẩy mạch.

Trở lại nơi ở, người kia vẫn cứ là ngồi ở trên giường tu luyện. Nói lên, đối phương cũng không lớn, nhìn qua cũng chỉ là mười sáu bảy tuổi, phỏng chừng tuổi tác lớn một chút so với thân thể hiện tại của mình này, nhìn qua rất chăm chỉ dụng công. Nhưng mà theo tướng mạo hắc đến xem, tựa hồ đã trải qua rất nhiều chuyện, cả người đều là lạnh lùng.

Đối phương chỉ là mờ mắt ra nhìn thoáng qua, Đồ Nguyên cười cười với hắc, tính là chào hỏi, cũng cảm tạ đối phương chỉ điểm mình đi Tạp Dịch phòng.

Trong tay ôm một đồng thứ đặt ở trên giường đá, nhìn nhìn sắc trời, cũng không biết bây giờ là lúc nào, hắc muốn đi lấy nước suối, sau đó lại đi lĩnh một môn công pháp tu hành, thuận tiện đi WC một cái.

Nhưng mà ôm một đồng đồ, lại không tiện, để tại nơi đây lại sợ bị người cầm đi.

Qua một lát, hắc còn là quyết định mở miệng, nhờ người ngồi ở chỗ kia trông nom một cái.

Đối phương nhàn nhạt đáp một tiếng, Đồ Nguyên cũng không có nghe quá rõ, cảm tạ rồi cầm địa đồ ra cửa.

Đầu tiên là đi nhà xí một chuyến, cũng may bên trong nhà xí có giấy. Lại đi chỗ sơn tuyền phía tây lấy một hồ lô nước suối.

Sau cùng đến cái Truyền Pháp thất kia thì lại phát hiện nơi đó cửa đóng chặt, chỉ đành bất đắc dĩ trở về.

Thế nhưng là sau khi trở về lại phát hiện trước gian phòng mình ở đứng mấy người, đang tại tranh chấp cái gì.

Đến gần, mới nhìn ra là người cùng phòng với mình kia đang tranh chấp với người khác cái gì đó.

"Hắc trở về rồi."

Đồ Nguyên vừa tới gần, liền nghe đến người cùng phòng kia nói ra, tức thì ba người khác đều quay đầu nhìn Đồ Nguyên. Điều này làm cho Đồ Nguyên tức thì có một loại dự cảm không tốt.

Ba người đều là ăn mặc áo choàng hơi sắc, nhìn kỹ Đồ Nguyên. Tại trong ba người, trong đó có một người cao lớn, rất khỏe mạnh.

"Mới tới?" Cái người cao to khỏe mạnh kia hỏi.

"Ừ."

"Lĩnh đan rồi?" Cái người cao to khỏe mạnh kia lạnh lùng hỏi.

Bất nạt?

Đồ Nguyên trước tiên nghĩ đến cái này.

"Cái này là đồ của người." Cái người cùng phòng kia cầm một cái bình nhỏ trong tay ném về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên bắt lấy, nhìn một cái chính là cái bình chứa TTích cốc đan.

Bọn họ vừa rồi là muốn Tích cốc đan, bị hấn ngăn cản sao?

Đồ Nguyên quay nhìn cái người cùng phòng chưa có nói qua mấy câu với mình kia, chỉ nhìn thấy hấn đứng ở cửa vào nhìn, cũng không có chút ý tứ nào muốn xen vào việc này.

"Giao ra đi!" Người cao to kia vuron tay lạnh lùng nói ra.

Đồ Nguyên bị vây ở chính giữa, lòng hấn có chút hoảng.

Vô luận ở cái thế giới nào, chuyện đã phát sinh, tất sẽ có lặp lại. Đồ Nguyên lui lui, lại đạp vào bàn chân một người.

Còn không đợi hấn xoay người nói cái gì, sau cổ bị người nắm bắt rồi.

Trong nháy mắt, một cổ đau đón tràn ngập, toàn thân bất động.

Đồ Nguyên quyết định nam tử không ăn lỗ trước mắt, hấn không biết loại chuyện này tại nơi đây có người quản hay không, thế nhưng là xem bọn hấn không kiêng nể gì cả như thế, giống như sẽ không có việc gì, hơn nữa mình ngay cả tìm ai ra mặt cũng không biết.

"Giao cái gì?" Đồ Nguyên tuy rằng đoán được, nhưng còn là cố gắng kiên trì hỏi.

Người cầm đầu sờ sờ đầu mình, cười nói: "Mỗi một người lĩnh liễu đan đều phải giao tới cho ta, cái này là quy củ."

"Giao bao nhiêu?"

"Chín hạt."

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, mình tổng cộng chỉ có mười hạt, nếu giao ra chín hạt, vậy mình chỉ còn có một hạt. Còn không đợi hấn muốn nói gì, cái bình trong tay đã bị đoạt đi rồi, cái cổ bị người từ phía sau kéo lại kẹp một cái, cả người liền không thể hô hấp rồi, sau đó bị đẩy mạnh té lăn trên đất.

Không đợi hấn bò lên tới, một hạt Tích cốc đan xanh lá mạ sắc liền ném tới trên mặt đất trước mặt hấn, chín hạt khác bị đoạt đi rồi.

"Sớm giao lên trên thì tốt rồi, lãng phí thời gian."

Ba người nghênh ngang rời đi.

Đồ Nguyên theo trên mặt đất bò dậy, phần nộ nhìn bọn họ, thế nhưng là lại không có biện pháp gì.

Đứng một hồi, Đồ Nguyên bất đắc dĩ hỏi người cùng phòng vẫn luôn đứng ở bên cạnh nhìn, hỏi: "Bọn họ đoạt đồ vật, lẽ nào không có người quản sao?"

"Có."

"Người nào?"

"Người có thể đi Chấp Pháp đường tố cáo bọn họ, chỉ cần có chứng cứ chứng minh bọn họ đoạt đồ, bọn họ liền sẽ bị nghiêm phạt." Người cùng phòng kia nói ra.

Đồ Nguyên Nhất vừa nghe liền biết then chốt ở chỗ chứng cứ, ai nguyện ý làm chứng cho mình? Hi vọng duy nhất cũng chỉ có người cùng phòng trước mặt này rồi.

"Ta khuyên người không nên đi, bọn họ vị tất sẽ bị phạt, nhưng mà người về sau muốn đi làm nhiệm vụ, khẳng định sẽ bị bọn họ hại chết." Người cùng phòng nói ra.

"Hại chết? Người chết không có người quản sao?" Đồ Nguyên có chút sợ hãi hỏi.

"Khôn sống mong chết, vật cạnh thiên trạch, có người quản, nhưng mà người chết rồi, người nào sẽ nguyện ý ra mặt giúp người." Người cùng phòng kia lại một lần nữa lạnh lùng nói ra.

Nói xong hấn liền trở vào phòng, ngồi ở trên giường bắt đầu tu luyện.

Mà Đồ Nguyên chỉ có thể bất đắc dĩ nhặt lên hạt Tích cốc đan xanh lá mạ sắc trên mặt đất kia, nhìn phương hướng ba người kia nghênh ngang mà đi, rất lâu sau, đem nó cùng một ít bùn đất dính phía trên nhét vào trong miệng, nhai phải một cái hạt cát nhỏ trong miệng cắn vang khanh khách.

Q.1 - Chương 3: Chu Cáp Thôn Nguyệt Pháp

Sắc trời càng ngày càng hôn ám, trăng đến đưa tay không thấy năm ngón, Đồ Nguyên nằm ở trên giường đá kia, hần căn bản là ngủ không được, trong lòng hần còn đang suy nghĩ việc bị đoạt Tích cốc đan, đó là phần cơm của ba mươi ngày, nhưng mà bây giờ không còn rồi, hần còn không biết làm thế nào kiếm lại Tích cốc đan.

Cũng không biết nơi này có cơm để ăn hay không, dù cho là có cơm ăn, phỏng chừng cũng không có khả năng là miễn phí đi.

Tâm tư hỗn loạn, suy nghĩ lung tung, một hồi thì nghĩ về cái thế giới kia, một hồi lại suy nghĩ các thứ về thế giới này, rồi lại suy nghĩ tới cái Âm Hồn cốc này cùng với cái sư phụ đã chết đi của mình kia, cái này thân phận này cả mình rốt cuộc có chuyện gì?

Sau cùng, trong mơ mơ màng màng tựa hồ là ngủ rồi, nhưng mà lại quá lạnh, thật sự là ngủ không được, loại cảm giác này phi thường khó chịu, là cảm giác hàn khí thấu xương. Cuối cùng hần chỉ có thể là trong lòng không ngừng rự nhủ đó là Âm Linh khí rót vào trong cơ thể, có thể phạt mạch tây tủy, có lợi với thân thể, qua không bao lâu liền sẽ ấm áp.

Cũng không biết có phải tự mình thôi miên đã có tác dụng hay không, thân thể đúng là thật bắt đầu thấy ấm áp.

Chậm rãi, con buồn ngủ kéo tới, hần đúng là ngủ đi lúc nào không biết, cái này cũng là bởi vì thân thể hần đã thích ứng rồi, cho nên mới sẽ ngủ được.

Ngày thứ hai tỉnh lại, vừa mở mắt thì thấy được người cùng phòng kia, hần vẫn cứ là ngồi ở chỗ đó, không chút động đậy, chỉ là tại lúc Đồ Nguyên tỉnh lại thì hần mở mắt một cái.

Đồ Nguyên ngồi tại trên giường, phát hiện mình cũng không có cảm mạo, ngoại trừ da tay chân có chút lạnh, cũng không có cái gì không khỏe.

Dùng nước trong hồ lô kia làm vệ sinh mặt mũi, răng miệng xong, hần lại ngồi ở chỗ kia ngồi một hồi, nhìn hần, đối phương tựa hồ cảm thụ được ánh mắt, mở mắt nhìn qua.

"Ngày hôm qua cảm tạ ngươi." Đồ Nguyên nói ra.

Ngày hôm qua, hần nói người cùng phòng này trông nom đồ vật dùm mình một cái, chỉ là để phòng vạn nhất, không nghĩ tới thật có người tới đoạt, nhưng mà đối phương lại chống áp lực, cho đến tận lúc mình trở về đưa trả cho mình, tuy rằng sau cùng còn là bị đoạt rồi, nhưng mà đối phương nhưng là rất thủ tín.

"Cảm tạ cái gì?" Đối phương hỏi.

"Tạ ngươi ngày hôm qua giúp ta trông coi đồ vật, còn liên lụy ngươi cùng bọn họ nổi lên xung đột." Đồ Nguyên nói ra.

Đối phương lại hừ lạnh một tiếng nói ra: "Ngày hôm qua ta nói ngươi mang theo đi, ngươi liền trực tiếp để tại nơi đây, nếu không phải lúc bọn họ vào cửa thì nói chuyện quá mức không coi ai ra gì, ta cũng sẽ không quản đồ của ngươi."

Đồ Nguyên sững sờ, nghĩ thầm lúc đó đối phương là nói mình mang theo đồ vật sao? Hần nghĩ lại, xác thực là không có nghe đến, có lẽ là không nghe rõ ràng.

"Vậy cũng vẫn là cảm tạ ngươi, ta gọi là Đồ Nguyên, ngươi tên gì?"

Đối phương trầm mặc một cái, nói ra: "Trương Mặc."

Hần nói xong thì nhắm mắt lại, vẻ mặt lãnh đạm. Đồ Nguyên cũng không phải cái loại thích bám lấy người đã làm mặt lạnh, tuy rằng hần cũng muốn hỏi về chuyện pháp môn tu luyện, nhưng nhìn thấy đối phương nhắm mắt lại, rõ ràng không muốn nói chuyện nữa, vì vậy liền ra cửa, hướng Truyền Pháp thất mà đi.

Hần quyết định phải nhanh lên một chút học được công pháp tu hành, nếu đã đi tới trên cái đời này, đã tới vậy thì chấp nhận nó, cái này là một cái thế giới huyền bí, khẳng định sẽ là một cái thế giới thực lực vì tôn.

Một mạch đi tới Truyền Pháp thất.

Trong Truyền Pháp thất chỉ có một người ngồi ở chỗ kia, là một người tuổi trẻ mặc áo bào tro ngồi ở chỗ kia đọc sách.

Đồ Nguyên đi đến, hẩn ngẩng đầu, Đồ Nguyên nói ra: "Ta mới vừa vào Âm Hồn cốc ngày hôm qua, hiện tại là tới nơi này học tập công pháp tu luyện."

Là một người hiện đại, nếu như là tới nơi này nói linh thư sẽ rất tự nhiên, nhưng mà nói đến tới nơi này học tập công pháp tu luyện, thì khó tránh khỏi có chút cảm giác quái dị.

"Đưa mình bài của ngươi cho ta nhìn một cái."

Đồ Nguyên đưa mình bài qua, đối phương tiếp nhận mình bài nhìn nhìn liền hướng phía trong phòng rồi đi, qua một lát đi ra, nói: "Ngô trưởng lão ở bên trong, ngươi đi vào đi, quẹo trái cái cửa thứ nhất."

Đồ Nguyên nói lời cảm tạ, sau đó đi vào, bên trong tổng cộng có ba cái gian phòng, hẩn gõ cái cửa thứ nhất, đập gõ vào lại phát hiện cửa này vô cùng dày nặng cứng rắn, căn bản sẽ không có phát ra âm thanh, nhưng mà cửa kia lại đột nhiên mở ra rồi.

Đi vào trong, một cái người diện mạo như trung niên ở chỗ kia, chỉ là phần thân dưới của hẩn ở tại trong một mảnh hắc vụ, thấy không rõ, hơn nữa trong toàn bộ thạch thất đều có một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đột nhiên có một loại ảo giác, ngồi trong cái thạch thất này không phải một con người, mà là một con rắn chiếm giữ ở trong đó, đi tới gần, xem kỹ phần thân dưới đối phương, đúng là thật mơ hồ nhìn thấy một con cự xà cuộn tại nơi đó.

Trong lòng Đồ Nguyên tuân sinh sợ hãi, suy nghĩ mình có phải đi nhầm rồi hay không.

Nhưng mà nhìn thấy trên bàn nhỏ bên cạnh đối phương có mình bài của mình ở đó liền vội vàng tiến lên nói: "Bái kiến Ngô trưởng lão."

Dù cho là không thích ứng cũng phải thích ứng những thứ này, trong lòng hẩn đã làm tốt dự định tại thế giới này hảo hảo tu luyện một phen.

"Ân."

Ngô trưởng lão mở mắt, trực tiếp hỏi: "Ngươi muốn học cái gì?"

Đồ Nguyên nào biết học cái gì a, hẩn còn muốn hỏi một cái mình có thể học cái gì chứ. Lập tức liền nói ra: "Đệ tử mới tới, không biết có thể được học cái gì?"

Ngô trưởng lão nửa híp mắt, nói ra: "Phù, chú, luyện khí, luyện đan, dược lý, bặc tính, tuần thủ, phương pháp thực khí, những tri thức này ngươi đều có thể học trước."

Đồ Nguyên đầu tiên là nghe đến những thứ được đề cập phía trước kia, còn đang suy nghĩ có đúng hay không nên học phù, chú phương pháp trước, khi nghe đến sau cùng phương pháp thực khí thì lập tức mình bạch mình muốn học cái gì.

"Đệ tử muốn học phương pháp thực khí." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta nơi này có ba môn thực khí pháp, phân biệt là Huyền Quy Thực Linh pháp, Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, Thanh Xà Thái(lấy) Khí pháp."

Ba cái pháp môn thực khí mà Ngô trưởng lão nói ra này, khiến Đồ Nguyên thoáng cái không biết nên chọn cái gì. Nhìn nhìn phần thân thể ở vào trong hắc vụ của Ngô trưởng lão nửa ẩn nửa hiện, lại một lần nữa cố gắng kiên trì hỏi: "Đệ tử không biết ba loại pháp môn thực khí này có khác biệt gì."

"Tại phương diện thực khí mạnh yếu mà nói thì cũng không khác biệt bao nhiêu, bất quá quan tượng chi tướng bất đồng mà thôi. Thực khí luyện thân là nhất trí, giữa ba cái luyện thân có bất đồng. Huyền Quy Thực Linh pháp luyện chính là một cái thâm u, Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp luyện chính là một cái nuốt nguyệt chi ý, mà Thanh Xà Thái Khí pháp luyện chính là một cái tinh vi, cái này quan tượng sẽ bất đồng, về sau khi ngươi đan khí ngưng thân thì thứ linh ngộ được đến cũng sẽ bất đồng."

Ngô trưởng lão nói xong, Đồ Nguyên có chút mình bạch rồi, nhưng mà còn không quá rõ ràng.

Ngô trưởng lão mí mắt nhấc lên, trong lòng Đồ Nguyên hoảng hốt, bởi vì hẩn cảm giác được một cỗ sát ý, toàn thân băng lãnh, giống như là bị một con độc xà theo dõi vậy, đáy mắt hẩn đúng là phủ đầy tơ máu, trôi nổi băng lãnh quang mang, giống như là mắt xà.

"Nhìn đến ngươi còn là không rõ lắm, vậy ngươi nhìn xem ba bức họa này đi." Theo tay Ngô trưởng lão chỉ một cái, Đồ Nguyên hướng nhìn lên ba mặt vách tường, phát hiện mặt trên có ba bức họa, hẩn cũng không biết là ngay từ đầu mình không có chú ý, hay là mặt sau mới hiển lộ ra.

Bức thứ nhất ở trên vách tường phía sau Ngô trưởng lão là Thanh Xà Thái Khí đồ, chỉ thấy trong một mảnh thâm sơn, một con thanh xà cuộn tại trên một khối đá xanh, hướng lên ngôi sao khắp trời thái thực tinh khí, một bức vẽ này phi thường tinh tế tỉ mỉ, tinh tế tỉ mỉ tỉ mỉ, sơn trung mỗi một phiến lá cây đều là như vậy đích rõ ràng tinh tế tỉ mỉ, thanh xà đích lân phiến cùng bầu trời đích ngôi sao đều rất rõ ràng.

Bức thứ hai là ở trên vách tường bên trái, bức vẽ là trong một mảnh sóng lớn đen tối, một con huyền quy màu đen lẳng lẳng ẩn phục tại nơi đó, tùy ý sóng nước cuộn cuộn quay vòng, hẩn sừng sừng bất động, như ẩn như hiện, thoát nhìn qua giống như là một tảng đá màu đen.

Bức thứ ba thì là một con chu cấp(cóc đỏ son) thật lớn tại trên đỉnh một ngọn núi, đối diện một vầng trăng sáng, mở miệng ra, tựa hồ muốn nuốt trắng sáng kia vào miệng, góc độ tranh này là từ dưới hướng lên, giống như trăng sáng kia ở trước miệng chu cấp không xa.

Ngô trưởng lão cũng không thúc giục, tùy ý Đồ Nguyên nhìn, Đồ Nguyên hiện tại tinh thần minh bạch ba bức vẽ này đại biểu sự khác biệt về ý cảnh của các pháp môn thực khí, nhưng mà hắn vẫn cứ không biết mình nên là tu luyện cái gì mới tốt.

Nhưng mà tại trong phòng này khiến hắn cảm thấy kiềm chế cùng quý dị, hắn rất không muốn tiếp tục nán lại cho nên bằng tốc độ nhanh nhất đưa ra quyết đoán.

"Trưởng lão, đệ tử muốn học Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp."

Ngô trưởng lão không có biểu thị gì, hơn nữa nói thẳng: "Nhìn bức vẽ kia."

Đồ Nguyên theo lời mà làm, Ngô trưởng lão lại đột nhiên một ngón tay điểm một cái, một đạo linh quang từ đầu ngón tay hắn tràn ra, rải rác tại trên bức vẽ kia, trong chớp mắt, Đồ Nguyên nhìn thấy một cái miệng thật lớn nhắm phía mình nuốt tới, ý thức tối sâu, sau đó hắn phát hiện mình đứng ở đỉnh núi, hóa thân làm một con chu cấp, đứng tại đỉnh núi, muốn đem trăng sáng kia nuốt vào trong bụng.

Trong mê sương mù mông, hắn không biết mình là người hay là cấp, quên tận trước kia, hậu sự không biết, chỉ biết từ khi tỉnh lại từ trong mộng muội mình liền có thể nuốt chửng thiên địa linh khí.

Miệng há ra, hút một cái, miệng đầy tinh khí theo cổ họng tiến nhập trong bụng, sau đó nhập đan điền, lại tán hóa trong tứ chi bách mạch, cái loại cảm giác này phi thường đặc biệt, phi thường rõ ràng.

Chính lúc hắn nuốt chửng thiên địa linh khí, không biết tự thân, đột nhiên trong lúc đó ý thức lại vô hạn kéo ra xa cách, một vầng trăng sáng kia chậm rãi biến thành trăng trong họa, mình vẫn cứ tại trong cái nhà đá này.

"Cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác mình trở thành một con chu cấp nuốt chửng thiên địa tinh hoa." Đồ Nguyên như thực chất nói ra.

"Nhớ kỹ cái loại cảm giác này, đó chính là Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, về sau ngươi mỗi ngày quan tưởng tự thân làm chu cấp nuốt chửng thiên địa tinh hoa, tự nhiên là có thể thực khí thành công." Ngô trưởng lão nói ra.

Đồ Nguyên vội vàng vâng dạ, dù cho là còn muốn hỏi nếu như còn là không thể thực khí thành công thì sẽ thế nào, nhưng cũng không dám hỏi.

"Ngươi đi đi."

"Đệ tử xin cáo lui."

Cửa mở ra, Đồ Nguyên rời đi.

Trở lại bên ngoài, chỉ cảm giác dù cho là cái sắc trời âm đạm bị âm vụ bao phủ bên ngoài này, cũng còn là sáng ngời hơn.

Đệ tử kia còn tại, hắn vừa lúc nhìn qua, Đồ Nguyên hỏi: "Hỏi một cái, có đúng hay không chỉ có thể học một loại?"

"Đúng, chỉ có thể học một loại, nếu muốn học cái khác, cần phải có công tích mới được."

"Công tích là cái gì?" Trong lòng lại nghĩ, hắn là các loại công hiến đi.

Nhìn ra Đồ Nguyên nghi hoặc, đối phương nói ra: "Công tích là công lao do làm việc trong cốc, chậm rãi tích lũy, dựa vào những công lao này để học tập đồ vật. Tu hành vốn là việc cá nhân, ngươi đã không phải thân truyền, vậy vì cái gì có thể học những pháp môn này?"

Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, cũng đúng, dù cho là tại một cái thế giới khác, đã là cao độ văn minh rồi, nhưng mà học tập các loại tri thức cũng là phải giao tiền, không có đạo lý người khác cho ngươi học không, cũng không phải là con mình.

"Đa tạ sư huynh cho biết."

Bản lĩnh về cổ vấn của Đồ Nguyên vốn là rất tốt, sau khi tới nơi này lâu như vậy, trong lòng làm ra quyết định đã tới thì chấp nhận, nói chuyện cùng tự thân cũng liền càng ngày càng nhất quán viên dung rồi, không còn có cái loại cảm giác kỳ quặc.

Nhất là vừa rồi nhìn Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia thì thiết thân thể hội một cái sự huyền diệu của pháp thuật.

Người kia quan sát Đồ Nguyên trên dưới một cái, Đồ Nguyên cười cười liền muốn ly khai, đối phương đột nhiên lại mở miệng nói ra: "Tại trong cái Âm Hồn cốc này, trông thấy người mặc áo bào tro, gọi sư huynh là được, người mặc hắc bào, gọi sư thúc sẽ không có sai, thấy người mặc tử bào, nhất định là trưởng lão."

Đồ Nguyên nghe xong, vội vàng nói tạ, hắn cái này là thật cảm tạ đối phương nói cho mình những thứ này, có lẽ đối với bọn họ mà nói là thường thức, nhưng mà đối với hắn loại đệ tử mới vào này nhưng là một cái thiện ý.

"Đa tạ sư huynh, không biết sư huynh xưng hô thế nào." Đồ Nguyên hỏi.

"Ta họ Vương, Vương Giác." Đồi phương cười cười nói ra.

Đồ Nguyên cảm thấy cái Vương Giác này có chút thoải mái, khó có được gặp gỡ một cái sư huynh như vậy, vì vậy lại một lần nữa hỏi: "Vương sư huynh, cái công tích này có đúng hay không đi tiếp nhận nhiệm vụ tại Táp Dịch phòng?"

"Không sai, đó là nhiệm vụ của môn phái. Bất quá, ngoại trừ nhiệm vụ môn phái ra, chờ tu vi nguoi cao rồi, có thể tiếp nhiệm vụ tư nhân, trực tiếp thu được đan dược, hoặc là pháp thuật, nhìn đồi phương cấp cái khen thưởng gì."

"Tư nhân?"

"Tỷ như nói ta, muốn một loại thảo dược, không rảnh đi lấy, cho nên muốn thỉnh người đi lấy trở về giúp ta." Vương Giác nói đến đây liền không có nói tiếp, tuy rằng chỉ nói phân nửa, nhưng mà Đồ Nguyên đã hoàn toàn minh bạch rồi, sở dĩ còn hỏi như thế chỉ bất quá là xác định một cái mà thôi, nghe đến hai chữ tư nhân hắn đã đoán được tám chín phần mười rồi.

"Thật sự là cảm tạ Vương sư huynh, vậy sư huynh người xem sách, ta cáo lui trước." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, đi thôi đi thôi." Vương Giác phát phát tay, nhìn Đồ Nguyên ly khai, lẩm bẫm "Còn là người mới vào có lễ phép, cũng không biết qua bao lâu, hắn cũng sẽ biến thành lạnh như băng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chép Sách

Rời Truyền Pháp thất, Đồ Nguyên cho dù hưng phấn nhưng mà trong lòng vẫn cứ suy nghĩ rất nhiều, về bí mật liên quan tới cái thân thể này của mình cùng chân chính thân phận là đến từ chỗ nào, còn có ba ngày sau đi đâu kiếm cơm ăn.

Trước khi tới Truyền Pháp thất thì hắn đại khái đã đi một vòng quanh Âm Hồn cốc, cũng không có nhìn thấy nơi nào giống như căn tin, lại nghĩ đến mười khóa Tích cốc đan dược phát lúc đó, đại khái là không có cơm ăn rồi.

Hiện tại tuy rằng hắn không đói bụng, nhưng mà nghĩ đến tiếp qua hai ba ngày, mình liền sẽ không có cơm ăn, điều này làm cho hắn có chút nóng lòng.

Tuy nóng lòng nhưng hắn còn là không có đến Táp Dịch phòng tìm việc làm kiếm Tích cốc đan, mà là trở lại trong phòng để tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp.

Giống như Trương Mặc người cùng phòng duy nhất ngồi ở trên giường đá kia, hắn bắt đầu hồi tưởng lại bức Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia, hắn sợ mình sẽ quên cái loại cảm giác này, cho nên cấp gấp trở về, nhưng khi hắn ngồi xuống, vừa hồi tưởng thì đúng là rất tự nhiên tiến nhập trong cái loại cảm giác đó, cảm giác mình hóa thân thành một con chu cáp, nuốt chửng thiên địa tinh hoa.

Một ngụm một ngụm nuốt ăn, người cùng phòng Trương Mặc mở mắt, nhìn nhìn Đồ Nguyên, chỉ thấy miệng Đồ Nguyên vừa mở ra liền hợp lại, yết hầu còn có động tác nuốt xuống, đáy mắt hắn nổi lên một tia u quang nhàn nhạt, có thể nhìn thấy âm linh khí trong gian phòng đang bị Đồ Nguyên từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong bụng.

Hắn minh bạch Đồ Nguyên học khẳng định là Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, cũng chỉ có Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp mới sẽ là loại động tĩnh này, thế nhưng là, hắn hôm qua mới tới, hôm nay mới đi học thực khí pháp môn, bây giờ trở về là có thể nuốt chửng linh khí như vậy, có thể làm được một điểm này, chỉ có người đã quan đồ nhập thần mới có thể làm được.

Lẽ nào hắn làm được rồi, nếu như hắn có thể làm được, vì sao tại lúc trước không có được thu làm thân truyền đệ tử.

...

Khi Đồ Nguyên lại một lần nữa mở mắt thì không phải bởi vì mệt mỏi mà là bởi vì đã đói bụng rồi.

Bao tử sẽ đói, cái này cho hắn biết mình tu hành đã hai ngày, bởi vì lúc ăn khóa Tích cốc đan kia là đêm tối ngày hôm trước, thời điểm này tính lại vừa lúc là ba ngày.

Loại cảm giác quá đói này hắn đã thật lâu không có cảm nhận qua rồi, tại trong cái thế giới trước đây kia, lúc nhỏ còn chưa có vào cô nhi viện, trái lại thường đói toàn thân không có khí lực, lúc đói được quá chừng thì sẽ không cảm thấy đói, trái lại sẽ có một loại cảm giác lười biếng, chỉ là toàn thân vô lực, ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Đứng dậy, Trương Mặc đúng là đã không tại rồi, tí mĩ cảm giác thân thể mình có cái gì khác biệt.

Đốc sức nắm quyền, cũng không có cảm thấy sức lực biến lớn, sau đó nhìn bên ngoài, cảm thấy thị lực biến tốt hơn một chút, sau đó trong bóng tối, mơ hồ trong lúc đó nhiều ra một loại cảm giác phương vị. Hắn không biết có phải là ảo giác hay không.

Tại trước đây, trong bóng tối là lực thức tận bề, mà hiện tại tuy rằng cũng nhìn không rõ lắm, nhưng mà lại sẽ mông lung cảm ứng nơi đó có cái gì, sẽ không đâm đầu đụng vào.

"Rột rột rột..."

Trong bụng phát ra một chuỗi tiếng vang.

Quá đói khiến hắn sự vui sướng từ tu hành mang đến liền rất nhanh tán đi, trong lòng càng là hận ba người kia rồi.

Ra cửa, hắn muốn tìm tìm nhìn xem trong Tạp Dịch phòng kia có người hay không. Ánh đèn tại trong cái Âm Hồn cốc này là chiếu không được bao xa, chỉ có đến gần mới có thể biết rõ được, trong bóng tối, tuy rằng thấy không rõ, nhưng mà hắn lại có mơ hồ cảm giác, chỗ nào có bậc thang, chỗ nào chuyển hướng, gió thay đổi cũng rất nhạy cảm nhận thấy được.

Đi tới trước Tạp Dịch phòng, phát hiện đại môn đóng chặt, thất vọng trở về, đột nhiên trong lúc đó, mơ hồ nghe đến trong bóng tối tựa hồ có người đang nói chuyện.

Hắn đứng ở nơi đó bất động, tỉ mỉ nghe, thanh âm kia theo gió lại đây, lại rõ ràng mấy phần.

"Hắn đêm nay trở về, . . . Cần phải chết . . ."

Thanh âm lại rất nhanh đi xa, trong lòng Đồ Nguyên lại có cảm giác kinh khủng hiện lên, tuy rằng hắn đã gặp qua tử vong, nhưng mà khi trong cái đêm khuya này nghe được có người muốn giết người, lại vẫn cứ là cảm thấy kinh sợ, hơn nữa thanh âm người kia hắn nhớ kỹ, chính là người đoạt Tích cốc đan của mình.

...

Lần nữa trở lại trong phòng, ngồi trở lại trên giường đá, cho dù trong bụng rất đói nhưng vẫn cứ là chịu đựng, suy nghĩ một hồi mới mới nghe được một câu nói, tâm tư có chút hỗn loạn. Nhưng mà lại nghĩ đến mình ngay cả ngày mai muốn ăn cơm cũng không biết phải đến đâu, lại thể nào quản được chuyện người khác, cười khổ một tiếng, lại bắt đầu quan tưởng Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia, lần nữa thực linh khí.

Chỉ là lúc này đây, khi hắn tu hành thì là có cảm giác, cảm giác mình có một phần ý thức phân li tại ngoài, không có như lúc trước như vậy quá chú tâm qua hai ngày cũng không biết.

Nuốt vào một ngụm, nhẹ nhẹ cảm giác mát lạnh theo yết hầu mà xuống, rót vào ngũ tạng lục phủ.

Một ngụm một ngụm, cảm giác mát lạnh kéo dài tiến nhập trong cơ thể, nhưng mà lại không cảm thấy lạnh, chậm rãi, trái lại người dâng lên một cỗ cảm giác ấm áp, hơi hơi giảm bớt cảm giác quá đói.

Trong bất tri bất giác, trời đã sáng.

Bên ngoài bắt đầu có người đi lại.

Đồ Nguyên tỉnh rồi, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là đi tới Tạp Dịch phòng, đi vào Tạp Dịch phòng, bên trong đã có người.

"Đêm qua, Tôn Vệ Hồng chết rồi."

"Biết rõ biết rõ, Tôn Vệ Hồng đắc tội người ta, lúc này đây hắn đi ra ngoài làm nhiệm vụ, người khác canh chuẩn lúc hắn trở về giết chết hắn."

"Không thể trách người khác, muốn trách thì trách chính hắn quá cương rồi, không chịu nổi lỗ trước mắt, chết là rất bình thường."

Trong lòng Đồ Nguyên xao động, hắn nghĩ đến những thanh âm đêm qua nghe được kia.

Thật có người đã chết! Cái này là ý nghĩ duy nhất của Đồ Nguyên lúc này.

Sát nhân không chỗ không tại, tại nơi đây, mạng người tựa hồ cũng đã thú cũng không có khác biệt gì, cũng không có đáng giá bao nhiêu.

Không tiếp tục nghe, nghe chi vô dụng, hiện tại chuyện cần làm nhất chính là tiếp nhận cái nhiệm vụ để kiếm Tích cốc đan.

Đồ Nguyên hít sâu một hơi bình ổn tâm tư, sau đó liền đi tiếp nhận nhiệm vụ, tìm hỏi có cái nhiệm vụ gì nhưng tiếp, thế nhưng là hỏi một hồi, hắn cái gì cũng không biết, đã không hiểu tri thức trồng được, lại không hiểu phương pháp dưỡng thú, những cái này tính là nhiệm vụ bình thường nhất, không ra Âm Hồn cốc là có thể làm, về phần những nhiệm vụ phải ra Âm Hồn cốc, đi nơi xa hái thuốc kia, hắn căn bản làm không được, dù cho là nói hắn đi làm, hắn cũng sẽ không đi, thế giới bên ngoài, ai biết là có bộ dáng gì.

Sau cùng, chỉ có một cái nhiệm vụ là hắn có thể tiếp, đó chính là mỗi ngày quét tước nhà xí, cũng đem phân và nước tiểu bên trong nhà xí đưa đến một

chỗ đi.

Quét tước nhà xí loại chuyện này, Đồ Nguyên cũng không phải không thể làm, trong lòng lại có một cái nghi vấn hiện lên, mọi người đều là ăn Tích cốc đan, nhà xí hẳn là rất thanh tịnh.

Hắn vừa hỏi cái này, lại rước lấy một chuỗi tiếng cười, chính là cái hắc bào nữ tử ngồi ở một bên kia, bên người nàng vẫn cứ không có người.

Nàng cười cũng không có người dám ra một tiếng.

"Đó chỉ là người ăn Tích cốc đan, người khác còn phải là ăn đồ ăn." Hắc bào nữ tử có chút trào phúng nói ra.

Bên cạnh có một người trả lời: "Tích cốc đan tuy rằng có thể giúp người không đói bụng, nhưng mà đối với tu hành cũng không có chút nào xúc tiến."

Đồ Nguyên lúc này mới hiểu được, nghĩ đến cái Tích cốc đan này bất quá là cho loại tiểu đệ tử mới nhập môn như mình ăn.

Quần bách có thừa, đang nghĩ ngợi mình ngay cả Tích cốc đan đều không được ăn, vừa định nhận lấy cái nhiệm vụ quét nhà xí kia thì hắc bào nữ tử nói ra: "Người muốn tiếp nhận nhiệm vụ?"

Đồ Nguyên liên tục gật đầu.

"Có biết viết chữ?"

"Biết." Đồ Nguyên trong lòng nổi lên một chút kinh hi.

"Ta có một cái việc chép sách, người muốn làm hay không?"

"Muốn."

"Đi theo ta."

Hắc bào nữ tử trực tiếp đứng dậy đi ra cửa, Đồ Nguyên vội vàng theo sau. Hắn trong lòng kinh hi vô cùng, so với quét nhà xí, cái việc chép sách này thể diện hơn nhiều, dù cho là không có khen thưởng gì, chỉ cần có cơm ăn là được.

Hắc bào nữ tử mang Đồ Nguyên đi tới trong một tòa tiểu viện, trên tường cửa vào tiểu viện có đá khắc chữ —— Tăng Kinh viện.

"Nơi này là chỗ giấu kinh trong cốc, nơi đây một thảo một mộc đều là một bộ phận của phù trận, người rất không nên loạn động, ta sẽ ngụ ở trong hậu viện, về sau người ban ngày liền tại nơi đây chép sách."

Đồ Nguyên nhìn trái nhìn phải, phát hiện hắc bào nữ tử đang nhìn mình, vội vàng gật đầu.

"Người có thể tại nơi đây ăn cơm, không cần tiếp tục ăn Tích cốc đan rồi, về phần khen thưởng a, những tri thức trong sách chính là khen thưởng của người rồi, người đồng ý không?" Hắc y nữ tử mang Đồ Nguyên tiến nhập trong viện, Đồ Nguyên theo sát ở phía sau, không dám đạp sai một bước.

"Đồng ý, đồng ý." Đồ Nguyên thế nào sẽ không đồng ý.

"Bất quá, nội dung trong sách, nếu người dám tiết lộ nửa phần, người sẽ biết thủ đoạn của ta." Hắc bào nữ tử nói xong lời cuối cùng thì xoay người lại, trong mắt nhưng là một mảnh nghiêm túc.

Da dưới cổ áo phía nửa bên khô đen đến cái cổ của nàng khiến Đồ Nguyên cảm thấy nàng cũng không phải là cái người lương thiện.

"Tuyệt đối sẽ không tiết lộ."

Đồ Nguyên vội vàng nói ra, dù cho là cảm giác được đối phương không phải người lương thiện, nhưng cũng không có cách nào, đã đói bụng, có thể làm gì.

Tại cái thế giới trước đây kia, dù cho là đại nhân vật nhiều nhất là uy nghiêm, nhưng mà trên cái đời này, người thân phận không đơn giản lại thường thường cấp người một loại cảm giác thâm trầm quý dị, tính cách quái dị.

Đồ Nguyên được mang vào trong một cái phòng, trong hư không đúng là có một khóa bạch sắc bảo thạch thật lớn lơ lửng tại nơi đó, tản ra bạch quang óng ánh. Trong hư không dường như có vô số sợi tơ liên thông cùng cái bảo thạch này.

Có một cái giá sách, trên giá sách là từng loạt từng loạt sách, trước giá sách có một cái bàn, trên bàn có giấy và bút mực.

Hắc bào nữ tử chỉ chỉ một quyển sách đặt trên bàn nói ra: "Người sao chép quyển này, cái này là một người trước chưa có sao chép xong."

"Vì cái gì?"

"Chết rồi, đem nội dung trong sách đi bán, bị ta cho linh trùng ăn rồi."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác nhẹ bẫng hằn nổi lên trên sống lưng, thân thể một trận phát lạnh.

Hắc bào nữ tử lại chỉ chỉ chỗ bút mực, sau đó liền đi ra cửa. Nàng vừa đi, Đồ Nguyên mới thả lỏng lại, tuy rằng cái quá trình này có chút kinh sợ, kết quả nhưng là rất tốt, hắn chỉ muốn có ăn cơm, sau đó rất tốt tu luyện là được rồi, bây giờ còn có thể vừa chép sách vừa học tập tri thức trong sách, đó là không thể tốt hơn.

Về phần phạm sai lầm, Đồ Nguyên nghĩ thâm chí cần không tiết lộ tri thức trong sách, hắn là sẽ không có chuyện gì đi.

Tựa tại như vậy, Đồ Nguyên ban ngày bắt đầu tại chỗ hắc y nữ tử chép sách, đêm tối trở lại trong phòng của mình tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp.

Ban ngày khi sao chép sách một hồi cũng sẽ tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp một đoạn thời gian.

Từ ngày kia người cùng phòng Trương Mặc ra ngoài, đúng là vẫn luôn không có thấy hắn trở về, Đồ Nguyên cũng không biết hắn đi làm gì rồi, không biết phải đi làm nhiệm vụ, hay là chết rồi.

Nếu như là địa phương khác, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy, nhưng mà trong khoảng thời gian này, hắn lại nghe cùng trông thấy ba lần tử vong. Điều này làm cho hắn càng phát ra khẳng định, nơi đây bất thiện, nếu như có thể có cơ hội ly khai, nhất định phải ly khai nơi đây, đồng thời thúc đẩy hắn tu luyện càng thêm nghiêm túc.

Trong cái ký túc xá kia lại tới một người, hắn vốn định ngủ luôn trên cái giường của Trương Mặc, Đồ Nguyên nói cho hắn giường đó đã có người, đối phương suy nghĩ một chút liền chuyển đến một cái giường khác.

Người trong Âm Hồn cốc tiến tiến xuất xuất, vận mệnh mỗi người đều đang phát sinh biến hóa, qua hai ngày sau, khi đêm tối Đồ Nguyên trở về, nhìn thấy vị mới tới kia mặt mũi bầm dập, hỏi qua mới biết được Tích cốc đan của hắn bị đoạt rồi.

Ngày thứ hai, Đồ Nguyên phát hiện hắn đang quét tước nhà xí, nhìn thấy Đồ Nguyên, hắn vội vàng xoay người sang chỗ khác, cúi đầu, giả bộ không có nhìn thấy.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đi gọi ra, nhân gia cảm thấy mất mặt, coi như không có nhìn thấy, vậy mình cũng coi như không có nhìn thấy, loại sự tình này hắn cũng quản không được, từ trên người đối phương, hắn tựa hồ thấy được đã từng là mình, lại như phải mà không phải.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Sát Thân

"Người ở nơi đây chép sách năm ngày rồi, nửa quyển sách này đã sao chép hết rồi, bất quá người sao chép cũng không đúng."

Hắc bào nữ tử lật lật quyển sách mà Đồ Nguyên sao chép tiếp kia nhàn nhạt nói.

Đồ Nguyên không biết chỗ nào không hợp cách.

"Ta dạy cho người phương thức viết chính xác, người cứ theo phương thức ta nói mà sao chép, tuy rằng sẽ chậm một chút nhưng mà đối với người tu hành cũng là có lợi. Cầm phủ bút, ý niệm chỉ tại trên bút, buông thả tâm tư, ..."

...

Đồ Nguyên tại ngày thứ hai sau khi hắc bào nữ tử chỉ dạy, cuối cùng tại một lần tâm tư trống không, viết ra một nhóm tự, chính hắn đều có một loại cảm giác bất khả tư nghị, bởi vì trong nháy mắt vừa rồi kia, đúng là có một loại cảm giác thần thức tán đến ở ngoài thân thể, tiến nhập trong bút kia.

Nhìn một nhóm chữ kia, tựa hồ có linh ý đặc biệt nào đó.

Trong nháy mắt, tại trong cái Âm Hồn cốc này đúng là đã qua đi ba tháng.

Đồ Nguyên đã sắp quên mình đã từng từng có một đoạn nhân sinh khác, đã thích ứng sinh hoạt hiện tại, nếu như không phải sự sợ hãi lúc nào cũng tồn tại kia ăn mòn hắn mà nói, hắn còn sẽ cảm thấy loại sinh hoạt này cũng không tệ.

Ba tháng này tới nay, hắn tuy là thường chép sách tại trong phòng hắc bào nữ tử, sinh hoạt chỉ một đường hai nơi, nhưng mà đối với chuyện của Âm Hồn cốc cũng lý giải không ít.

Tại nơi đây, ngoại trừ lúc mới tiến tới, có một nhóm đồ được lĩnh ra, về sau cái đồ vật khác đều là cần phải dùng đồ vật đổi lấy.

Trong ba tháng, Đồ Nguyên cũng biết được tên của hắc bào nữ tử, nàng tên là Mục Cô, về phần cái này là một cái trên hoàn chính hay chỉ là một cái xưng hào, Đồ Nguyên tự vô pháp xác định rồi, thỉnh thoảng lúc nói chuyện phiếm với đệ tử trong cốc, hỏi thân phận Mục Cô này, đối phương cũng là lập tức cảnh giác mọi nơi nhìn nhìn, cũng sẽ không nhiều thêm bất luận một câu gì.

Trong toàn bộ cốc, ngoại trừ nội môn đệ tử áo bào tro, còn có cực ít một bộ phận đệ tử là thân truyền đệ tử, bọn họ là những đồ đệ chân chính của các trưởng lão kia, cực ít qua lại với bọn họ, pháp thuật đều do các trưởng lão tự mình truyền thụ, cũng không cần như bọn họ vì một chút đan dược cùng tri thức tu hành mà nỗ lực, thậm chí có thể nói, Đồ Nguyên những nội môn đệ tử bọn họ này làm ra cống hiến đại bộ phận là để dưỡng bọn họ rồi.

Nội môn đệ tử tại trong cốc có một loại cảm giác tự sinh tự diệt, sinh tử không chỗ dựa, toàn bộ dựa vào chính mình.

"Phàm là người tu hành, tất nhiên trước thực khí, thực khí có chút thành tựu, mới có thể tu tập phù, chú thuật; có thể cảm ứng quanh thân chi khí, mà khi niệm như lưỡi liềm thực thiên địa linh khí thì đó là thực khí tiểu thành..."

Nhìn thấy một đoạn lời này, Đồ Nguyên tâm tư động rồi, những ngày này, hắn đang có loại cảm giác mà trong sách miêu tả này. So với trước đây tu hành thì luôn luôn cần phải quan tưởng mình là chu cấp, cả người tám, chín phần ý thức đều là đặt tại một loại trạng thái nhập định, hiện tại cả người thanh tỉnh hơn nhiều, thậm chí hắn cảm thấy mình chưa có nhập định, nhưng mà lại cảm ứng được nhẹ nhàng âm linh khí quanh thân.

Giống như là trống rỗng nhiều ra một cái đầu lưỡi vô hình, đem những Âm linh khí này cuốn vào trong miệng mình, hóa nhập thân thể.

"Nói như vậy, ta có thể học tập phù chú thuật rồi?"

Tuy rằng, tại trong Âm Hồn cốc, rất ít nhìn thấy người khác thi pháp, nhưng mà tại trước lúc nhập Âm Hồn cốc, vô luận là tình hình cái bạch y nhân kia hóa thân làm một bãi nước tiêu thất tại trong tuyết, còn là Cửu sư thúc hóa thân làm ung điều hạ xuống đều còn rõ ràng tại mắt.

Đó mới là ở sâu trong nội tâm hắn chân chính hướng tới.

Hiện tại hắn đã biết rõ, cái bạch y nhân hóa thân làm nước kia, đó là thủy độn phương pháp rất cao minh, Cửu sư thúc hóa thân làm ung điều hạ xuống thì là một loại biến hóa thuật, về phần hai người người nào lợi hại hơn, Đồ Nguyên cũng không biết.

Thế nhưng là nơi đây sách tuy nhiều, nhưng mà sách Đồ Nguyên Nhất đang tại sao chép kỳ thực chỉ là một ít sách cơ sở, phân biệt là 《đạo kinh》《phù chú minh tích》, 《duyệt lý》, 《linh thú huấn dưỡng phương pháp》, 《dị linh sách tranh》 vân vân. Những sách này đều là bán cho cái nội môn đệ tử khác.

Cái sách khác đều tại trên giá sách, nhìn qua chỉ là yên tĩnh ngay tại nơi đó, nhưng mà nếu như tùy tiện đi lấy nhất định sẽ khiến người thống khổ.

Đồ Nguyên tự có một lần định cầm một quyển tên là 《thủy độn thuật》lên xem, lại bị một đạo lôi quang nhỏ như tơ kích lên ngón tay, cả người trong nháy mắt ngã xuống đất, nửa ngày bò không lên nổi.

"Ta có thể học tập phù, chú, thế nhưng là cái phù, chú thuật này là cần phải đến Truyền Pháp thất để học, không còn là có thể học miễn phí rồi."

Một ngày này, tự tại Đồ Nguyên trong suy tư vượt qua, đêm tối, trở lại nơi ở, rất xa nhìn thấy cái tân cùng phòng kia của mình đứng ở ngoài cửa bởi hời, không có đi vào.

Trong lòng nghi hoặc, đi tới cạnh cửa, nhưng là nhìn thấy ba người, tức thì, trong lòng cả kinh, bởi vì ba người này không phải người khác, chính là ba người đã đoạt Tích cốc đan của hắn.

Hiện tại hắn đã biết rõ tên ba người bọn họ, trong đó cường tráng cao to nhất tên là Cao Hồ. Một người gầy teo, nhưng mà nhìn qua rất khôn khéo gọi là Ngô Nhất Minh, còn có một người luôn luôn trầm mặc một tiếng không phát, chỉ là một đôi con mắt như dã thú nhìn chăm chăm người gọi là Hùng Cửu.

Cao Hồ có một ca ca là thân truyền đệ tử của một vị trưởng lão, cho nên nội môn đệ tử không có ai dám chọc hắn. Bọn chúng nương theo thế ca ca mình, ức hiếp phổ thông đệ tử trong cốc, bất quá, bọn họ cũng là biết chừng mực, đối với những tu hành tương đối lâu kia, cũng sẽ không đi trêu chọc, dù cho là trêu chọc cũng là chọn dùng phương thức thích hợp.

Tự như lần kia đoạt Tích cốc đan của Đồ Nguyên, Tích cốc đan cầm tại trên tay Trương Mặc thì bọn họ cũng không cưỡng ép.

Bọn họ cướp giật Tích cốc đan, cũng không là mình muốn ăn, mà là xuất ra cốc đi bán, bán cho người thường, giá cả còn là rất cao.

Đa số thời gian bọn họ đều không tại trong cốc, thường tại trong Thương Hà thành cách cốc cũng không xa, làm một cái người bê trên tại trong cuộc sống người thường.

Hắn tới nơi này làm gì? Lễ nào muốn ta chép sách cho hắn.

Đồ Nguyên trước tiên nghĩ giá trị duy nhất trên người mình. Bởi vì mấy ngày nay tới giờ, có người hoặc sáng hoặc tối tìm hiểu hỏi qua hắn, có nguyện ý hay không bán ra tri thức trong sách, hắn đều trực tiếp cự tuyệt rồi.

Hiện tại trên cái đời này, một loại đạo thư này tuy rằng không trân quý như những đồ phở phong ấn pháp ý kia, nhưng cũng không phải tùy tiện là có thể được đến.

Đạo thư hiện tại hắc sao chép là Khiếu Linh thư, khi người tu hành thông qua thần niệm tự thân đi cảm ứng thì, những văn tự kia sẽ khắc in vào trong lòng, không cần phải đi phí thời gian đọc thuộc lòng. Cho nên, loại sách này kỳ thực là tiêu hao phẩm.

Cao Hồ đại mã kim đao ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy Đồ Nguyên trở về, trên mặt xuất hiện tiểu ý, nhưng mà hắc cười tại Đồ Nguyên nhìn đến chính là nham hiểm.

Hung ác giấu ở mặt sau, kia cô cảm giác tùy thời sẽ cắn người thế nào cũng giấu không được.

"Nghe nói ngươi tại chỗ Mục Cô chép sách?" Cao Hồ ngồi ở chỗ kia hỏi, cũng không có đứng dậy, hắc cười xong liền chỉnh lại sắc mặt, càng có một loại cảm giác bức người.

"Phải."

Đồ Nguyên trong lòng máy động, cho dù đã đoán được, nhưng trong lòng vẫn cứ là khó tránh khỏi có một loại cảm giác sợ cái gì đó tới.

"Không sai, không sai, vận khí tốt, biết rõ vì cái gì tới tìm ngươi không?" Cao Hồ hỏi rất trực tiếp, không cần phải Đồ Nguyên trả lời: "Ngươi về sau sao nhiều một ít sách ra, có thể chia lãi cho ngươi một thành."

Hắn tựa hồ tuyệt không sợ Đồ Nguyên cự tuyệt.

Đồ Nguyên trầm mặc, hắn không có nhìn Cao Hồ, nhưng mà rằng hắn lại cắn chặt, loại thái độ này khiến Đồ Nguyên phi thường phần nộ, hắn muốn Đồ Nguyên chép sách cầm ra bán, chỉ phân Đồ Nguyên một thành lợi nhuận, còn như là ban ân lớn lao một dạng.

Cao Hồ cắt tiếng cười, hắn như là đã sớm không nhớ rõ mình đoạt lấy Tích cốc đan của Đồ Nguyên.

Hắn vỗ vỗ vai Đồ Nguyên, nói ra: "Ba ngày sau ta tới lấy, ngoại trừ Đạo kinh, cái sách gì đều có thể, đừng cho ta thất vọng."

Nói xong, trực tiếp ra cửa, hai người khác, trong đó một cái còn muốn đưa tay vỗ mặt Đồ Nguyên, một người khác thì là đứng ở trước mặt Đồ Nguyên, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên mấy tức thời gian, ý uy hiếp cực kỳ rõ ràng.

Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, trong lòng Đồ Nguyên cuộn cuộn nộ hỏa, nắm đấm nắm chặt, thế nhưng là lại có biện pháp nào, ba người này uy hiếp, Mục Cô nơi đó đáng sợ, vô luận là một phương nào đều là hiện tại hắn vô lực phản kháng.

Trong bóng tối im ắng, chỉ có thể đủ nghe đến hai tiếng hít thở.

"Nếu như ngươi không nghe bọn hắn, bọn họ đầu tiên là sẽ đánh ngươi, ... Còn sẽ đánh gãy chân gãy tay."

Luôn luôn đứng ở phòng ngoài nghe, tận cùng phòng đột nhiên mở miệng nói ra, hắn là từng có thiết thân thể hội.

Đồ Nguyên chậm rãi ngồi trở lại trên giường mình, yên tĩnh, không chút động đậy, vị cùng phòng kia cũng tới ngồi xuống, hắn nhìn Đồ Nguyên, nhìn kỹ, hắn muốn nhìn một chút cái gia hỏa đối với hắn mà nói là phi thường tốt vận này sẽ làm thế nào.

... . .

Cao Hồ cùng Ngô Nhất Minh, Hùng Cửu ba người trở lại nơi ở của mình, đóng cửa lại, Ngô Nhất Minh đột nhiên hỏi: "Cái Đồ Nguyên này, cảm giác oán khí trọng một chút."

Cao Hồ cười cười, nói: "Cái này rất bình thường, bất quá oán khí lớn thì thế nào, trừ phi hắn muốn chết."

"Vậy hắn có khả năng nói cho Mục Cô hay không?"

"Trước không nói Mục Cô có quản chuyện hắn hay không, coi như là quản thì thế nào, ca ta tại kia, Mục Cô cũng không có thể làm gì ta, cùng lắm thì bị phạt, phạt xong thì sao chứ? Hơn nữa, chúng ta có làm cái gì sao? Chúng ta cái gì cũng không có làm." Cao Hồ nói ra.

"Đúng, có biện pháp khiến người như hắn chết im ắng. Dù sao nếu ngoan ngoãn nghe chúng ta còn là mới có lợi, hơn nữa chỉ cần chính hắn cẩn thận một chút Mục Cô lại thế nào phát hiện được. Coi như là hắn muốn đi tố cáo chúng ta, có thể tố cáo chúng ta cái gì chứ?" Ngô Nhất Minh nói.

Cái này là cách làm nhất quán của bọn hắn, dù cho là có người có can đảm cự tuyệt, hắn cũng có thể đủ khiến đối phương lặng yên chết đi.

Nhưng mà hai người Ngô Nhất Minh cùng Hùng Cửu không biết chính là, lúc này đây, là ý của Cao Long, ca ca Cao Hồ.

Trong lòng Cao Hồ suy nghĩ: "Trước đây ca ca luôn luôn muốn ta thu liễm một ít, lúc này đây lại muốn ta tìm cơ hội giết chết cái Đồ Nguyên này, vì cái gì?"

Bên trong Âm Hồn cốc chủ yếu chia làm hai phái, có tranh đấu là rất bình thường, nhưng mà cái Đồ Nguyên này chỉ là một cái tân nhập môn mà thôi,

giết hắn là vì cái gì, Cao Hồ không rõ ràng lắm, trong lòng hắn có nghi hoặc này, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, dù sao cái này là chuyện ca ca giao cho mình làm, vậy làm tốt là được rồi, ba ngày sau, không quản đối phương sao chép hay không sao chép linh thư, hắn đều là sẽ giết chết cái Đồ Nguyên kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Nội Đấu

Đồ Nguyên tỉnh lại từ trong trạng thái tu hành, sau đó tại trong ánh mắt nhìn kỹ của vị cùng phòng kia đứng dậy lý khai, vị cùng phòng kia rất muốn biết trong lòng Đồ Nguyên đang nghĩ là cái gì.

Trở lại trong tiểu viện của Mục Cô chép sách, mỗi bữa cơm đều sẽ có người đưa tới, ăn chính là cơm, nhưng mà đó hiển nhiên không phải gạo bình thường, hỏi lão nhân đưa cơm, hắn nói cái này là gạo Long Nha, là gạo chuyên cung cấp cho người tu hành ăn, bên trong ẩn chứa phong phú linh khí.

Mục Cô xuất hiện là không có quy luật, có lúc sẽ đột nhiên xuất hiện, có lúc lại qua rất nhiều ngày cũng sẽ không tới một lần.

Đồ Nguyên bỏ bút xuống, đi lui đi tới trong phòng. Hắn suy nghĩ như thế nào giải quyết chuyện kia, ngay từ đầu, Mục Cô đã cảnh cáo hắn, cho nên cho tới bây giờ hắn đều cự tuyệt lên lút sao chép linh thư, hướng chỉ là Cao Hồ, hắn càng không nguyện ý rồi.

Nhưng mà Cao Hồ là một đại bàng trong đám nội môn đệ tử này, có ca ca là thân truyền đệ tử. Nội môn đệ tử tuy rằng tại trong mắt người thường là cao cao tại thượng, nhưng mà đã tới nơi này lâu như vậy, Đồ Nguyên rất rõ ràng, mình chết rồi cũng sẽ không có người ra mặt cho mình, chết thì cũng đã chết rồi.

Như vậy cũng chỉ có hai cái biện pháp có thể thử một chút rồi, một là nói cho Mục Cô, nhìn xem nàng nói như thế nào, một cái khác là đến chỗ Cừu Bách Tiết thử xem, nếu như hai người bọn họ nguyện ý đứng ra nói một câu cho mình, vậy thì mình sẽ an toàn rồi. Nhưng mà bản thân Đồ Nguyên lại có thể khẳng định bọn họ sẽ không ra mặt cho mình. Chỉ là còn muốn là đi thử xem.

Đến ngày thứ hai, Mục Cô xuất hiện rồi.

Nàng tại trước giá sách cầm một quyển sách lật xem, qua một hồi, cầm lấy sách Đồ Nguyên đã sao chép xong liền định lý khai.

"Sur thúc."

Mục Cô dừng lại quay đầu hỏi: "Chuyện gì?"

Cho dù đã lâu như vậy rồi, nhưng mà tại Mục Cô nhìn kỹ, Đồ Nguyên còn là có một loại cảm giác áp bách, cái này không phải loại áp bách bởi vì địa vị như người thường đem lại, mà là đến từ tại thần hồn trấn nhiếp.

"Có người muốn đệ tử chép sách đưa cho hắn." Đồ Nguyên nói, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt Mục Cô.

"Không sợ chết người cứ sao." Mục Cô nhìn kỹ Đồ Nguyên, tựa hồ muốn theo trên mặt Đồ Nguyên nhìn thấy suy nghĩ trong lòng.

Cười lạnh một tiếng, nói xong liền đi rồi, căn bản tự không cho Đồ Nguyên có cơ hội nói cái gì nữa, càng không cần nói giúp Đồ Nguyên làm cái chủ gì.

Tuy rằng hắn đã sớm đoán được sẽ là kết quả như vậy, nhưng mà vẫn cứ là thật sâu thất vọng.

Vượt qua một ngày tại trong nôn nóng bất an, hắn quyết định đi một chỗ, nơi đó gọi là Linh Thú các.

Đó là một cái nơi chuyên môn thuần dưỡng linh thú, đương nhiên, cũng dưỡng linh trùng. Người hắn muốn tìm gọi là Cừu Bách Tiết, cũng chính là Cừu sư thúc, người mang hắn vào cái Âm Hồn cốc này.

Tại nơi đây ba tháng, hắn đã không còn là cái gì cũng đều không biết như lúc vừa tiến tới nơi này, hắn biết rõ, một cái người muốn thành đệ tử Âm Hồn cốc cũng không phải là đơn giản như lúc mình tiến đến như vậy.

Trong đó có một cái phân đoạn là 'Vấn linh', mình hoàn toàn không có trải qua.

Vấn Linh là một loại pháp thuật, loại pháp thuật này có thể khiến người vô ý thức nói ra đáp án vấn đề. Cái này là Đồ Nguyên sợ nhất.

Nhưng mà mình cũng không có trải qua những thứ kia, chỉ là bị Cừu Bách Tiết đưa đến trong một cái phòng nhỏ chờ rất dài một đoạn thời gian mà thôi. Bây giờ nhớ lại, tất cả cái này tựa hồ đều cùng Cừu Bách Tiết thoát không được quan hệ, hơn nữa, nếu như cái người đã chết kia thật là sư phụ của

mình, như vậy thế nào sẽ không có người đến thăm vấn mình, dù cho là không thăm vấn, như vậy cũng nhất định sẽ có dò hỏi theo lệ thường.

Tựa hồ, Cừu Bách Tiết đem tất cả chuyện này đều chấn bên ngoài.

Nhưng mà, khi mình nói ra cái tên Đồ Nguyên thì ánh mắt Cừu Bách Tiết lại là khác lạ như vậy.

Đồ Nguyên đối với ánh mắt của Cừu Bách Tiết tại một khắc kia có khắc sâu ấn tượng, cái này cũng cho hắn biết, Cừu Bách Tiết lúc trước khẳng định đã biết rõ tên thật cái thân phận này của mình.

Nếu như thân thể này của mình nguyên bản tới trong cái Âm Hồn cốc này là ấp ủ mục đích, như vậy Cừu sư thúc lại sắm vai gì ở trong đó chứ.

Có lẽ nguyên bản tiếp nối có thể là cái Cừu Bách Tiết này, nhưng mà tại mình đột nhiên báo ra tên 'Đồ Nguyên' này liền làm xáo trộn nguyên bản kế hoạch, cho nên hắn đột nhiên lạnh lùng với mình không để ý tới rồi.

Bây giờ nghĩ lại, tại lúc mình báo ra tên 'Đồ Nguyên' này, Cừu Bách Tiết trực tiếp đưa Minh bài cho mình rồi trực tiếp rời đi, lúc ly khai, nhãn thần càng là lạnh lùng, trong lạnh lùng lại có một loại xem kỹ.

Khi Đồ Nguyên đi tới nơi Cừu Bách Tiết ở, gặp được Cừu Bách Tiết, hắn ngồi ở chỗ đó bưng một ly trà uống, đã không có nói Đồ Nguyên ngồi, cũng không có hỏi hắn tới làm cái gì, chỉ là uống một ngụm trà, sau đó mí mắt nhẹ mờ nhìn nhìn Đồ Nguyên.

"Nghe nói ngươi gần nhất chép sách cho Mục Cô, thực sự là không sai a!" Cừu Bách Tiết tựa hồ tán thưởng lại như châm chọc nói ra.

"Sư thúc, hôm nay đệ tử tới đây, chính là muốn cầu sư thúc có thể cứu đệ tử một cái." Đồ Nguyên đã quyết định rồi, không quản là cái thân phận này nguyên bản có quan hệ như thế nào với Cừu sư thúc, đều đã nhận thức rồi.

"Ha ha, cứu mạng, ngươi chỗ nào cần phải ta tới cứu mạng a." Cừu Bách Tiết vừa cười lạnh vừa nói.

Đồ Nguyên cắn răng, vẫn cứ là cố gắng kiên trì nói ra: "Cao Hồ bức đệ tử trong vòng 3 ngày sao chép ra một quyển linh thư, đệ tử vô pháp làm được, còn thỉnh sư thúc cứu đệ tử một cái."

"A, ngươi thế nào không đi tìm Mục Cô, tới nơi ta làm cái gì, tìm Mục Cô giúp ngươi a, chính ngươi không phải rất có chủ ý sao? Tới nơi này làm cái gì? Cút đi, Đồ Nguyên, không nên lại xuất hiện tại nơi chỗ ta."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong hai chữ 'Đồ Nguyên' của hắn phá lệ chói tai, tựa hồ có cái gì đặc biệt ám chỉ một dạng, nhưng mà đối phương căn bản không có hiển lộ ra cái gì, càng là biểu hiện cùng mình không có chút nào dây dưa.

Tại ánh mắt lạnh lùng như nhìn người chết của Cừu Bách Tiết, Đồ Nguyên lui ra ngoài.

...

Một đường trở lại nơi ở, phát hiện lão cùng phòng đúng là trở về rồi.

Trương Mặc nhìn Đồ Nguyên, gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, hắn vốn là như vậy. Đồ Nguyên cũng không có nói chuyện, tâm tình của hắn rất kém cỏi.

Cái thế giới cá nhân thực lực vô hạn cường đại này, cái thế giới trật tự cùng pháp luật thế tục hoàn toàn không có này, mạng người như cỏ, hắn tại cái thế giới kia sinh sống hơn hai mươi năm, đã quen cái thế giới kia, sau khi tới thế giới này ba tháng, vẫn cứ vô pháp thích ứng.

"Nghe nói Cao Hồ muốn ngươi sao chép linh thư đưa cho hắn?" Trương Mặc đột nhiên hỏi.

"Ừ." Đồ Nguyên gật gật đầu.

Trong ánh mắt Trương Mặc có một thứ gì đó khó giải thích, tựa hồ là đồng cảm, lại tựa hồ là cái gì khác.

"Nếu thật là như vậy, vậy ngươi phải sớm làm chuẩn bị cho kịp."

Đồ Nguyên biết rõ hắn phải làm chuẩn bị là cái gì, hắn biết rõ Cao Hồ là cái người dạng gì, cũng biết tại trong cái Âm Hồn cốc này, tranh đấu giữa nội môn đệ tử, kỳ thực Âm Hồn cốc cũng không thể nào quản, nếu chết, cũng là chết rồi.

"Ta có một đạo phù, ngươi có muốn hay không?" Trương Mặc nhìn Đồ Nguyên cúi đầu suy nghĩ sâu xa đột nhiên nói ra.

"Phù gì?"

"Liệt Viêm phù."

Đồ Nguyên trầm ngâm một cái, nói ra: "Ta không có gì đổi."

Hắn biết rõ, mỗi một đạo phù đều là người khác tiêu hao lượng lớn tinh lực vẽ ra, tinh lực trái lại còn dễ nói, chính yếu là tài liệu kia đều không phải dễ

dàng có thể được đến. Mỗi một loại phù đều phải tài liệu tương ứng mới có thể họa được ra phù đúng đầu cường đại.

"Coi như là ta cho ngươi mượn, đồng môn một hội, ngươi người này cũng không tệ lắm, không muốn nhìn thấy ngươi cứ như thế chết đi, cầm nó hộ thân đi." Trương Mặc nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên tuôn sinh một cỗ cảm kích, chỉ thấy Trương Mặc đã từ trong lòng xuất ra một đạo phù lớn cỡ bàn tay, như là vẩy cá một dạng,

Đưa tới trước mặt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhận lấy, vào tay có ấm áp, rất nhẹ, cũng có chút cứng. Mặt trên có một mảnh phù văn như hòa diễm đang bốc cháy, huyền ảo mà phức tạp.

Đồ Nguyên lật xem, hỏi: "Cái phù này dùng như thế nào?"

"Dùng như là viết linh văn vậy." Trương Mặc nói ra.

Đồ Nguyên không biết uy lực cái phù pháp này lớn cỡ nào, hẳn chưa có dùng qua, cũng không có nghĩ tới có nên dùng cái Liệt Viêm phù này tới phản kháng hay không, bởi vì hẳn biết rõ, nếu dùng cái phù này, đó hoặc là hẳn chết, hoặc là mình chết.

Đêm nay, Đồ Nguyên vẫn cứ là nỗ lực khiến mình trở nên yên tĩnh thực khí tu luyện.

Ngày thứ hai tỉnh lại, sau khi cáo biệt cùng phòng Trương Mặc, hẳn lại tới Tăng Kinh viện chép sách.

Vừa tiến vào trong thư phòng kia, phát hiện Mục Cô đứng là đã tại nơi đó, nàng ngồi ở bên cạnh bàn lật xem linh văn mình sao chép.

"Ngày hôm qua, ngươi sao nhưng không quá hợp cách, linh ý tán, phù phiếm không ngưng." Mục Cô nói ra.

Đồ Nguyên không nói gì thêm, chỉ là đứng ở bên cạnh, hẳn rất muốn nói cái này là bởi vì có người bức ép mình, tâm tình thật không tốt mới sẽ như vậy, nhưng hẳn cũng không có nói, ngày hôm qua nói qua chuyện kia với nàng, nhưng nàng căn bản không có ý muốn xen vào, hẳn không muốn nói tiếp.

"Nghe nói Cốc Tự Thanh thu một vị đệ tử, nhưng chính hẳn lại tại trên đường về Âm Hồn cốc thì chết rồi, ngươi là được Cừu Bách Tiết tiếp về trong cốc, hẳn nói ngươi là đệ tử Cốc Tự Thanh chuẩn bị mang vào môn."

Mục Cô chợt chuyển đề tài, lời nói đột nhiên khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nếu là dối làm lúc trước, hẳn khẳng định rất khẩn trương, nhưng mà hiện tại cái loại khẩn trương này nhưng không còn rồi, đột nhiên có ý nghĩ nói ra những điều mình phỏng đoán, nhưng mà lý trí nói cho hẳn cũng không thể làm như vậy, bởi vì mình căn bản nói không ra được cái gì.

Căn bản nhất chính là mình căn bản vô pháp nói ra thân phận cùng lai lịch thân thể hiện tại này của mình.

Mục Cô tiếp tục nói ra: "Tuy rằng cuối cùng ngươi cũng không có trở thành thân truyền đệ tử, nhưng vì sao Cừu Bách Tiết không có giúp ngươi an bài tốt tất cả, trái lại không quản không hỏi ngươi? Ngươi còn phải đi Tịch Dịch phòng tự mình tìm việc để, dựa vào quan hệ giữa Cừu Bách Tiết cùng Cốc Tự Thanh, dù cho là không có tiếp tục thu ngươi làm thân truyền đệ tử, cũng nhất định sẽ chiếu cố tốt ngươi, thế nhưng là hẳn không quản không hỏi ngươi, mà mấy tháng nay, ngươi cũng không có một lần đi tìm Cừu Bách Tiết, cái này là vì cái gì? Ngươi có thể nói cho ta biết, cái này là vì cái gì không?"

"Nàng lẽ nào giám thị ta?" Đồ Nguyên trong lòng tuôn ra sinh ý niệm này.

Thanh âm Mục Cô tựa như cây roi băng lãnh quật tại trong lòng hẳn, mỗi một cái vấn đề đều không phải hẳn có thể trả lời, bất quá, trong đoạn lời nói này của nàng lại khiến hạo Đồ Nguyên minh bạch cái sự phụ mà mình cũng chưa từng thấy mặt kia tên là Cốc Tự Thanh.

Mà Cừu Bách Tiết Cừu sư thúc tựa hồ quan hệ rất tốt với sư phụ Cốc Tự Thanh đã chết kia của mình, không riêng gì như thế, hẳn còn cảm giác được, cái sư phụ kia của mình cùng Cừu Bách Tiết tựa hồ đều có quan hệ thật không tốt với Mục Cô này.

"Lẽ nào mình quán vào trong ân oán giữa bọn họ?" Trong lòng Đồ Nguyên suy nghĩ, nếu có thể nói, hẳn khẳng định sẽ nói ra, nhưng mà hẳn cái gì đều không thể nói, chính hẳn không phải người trên cái đời này, nói không được cái gì, hơn nữa chiếm cứ thân thể này đi tới cái Âm Hồn cốc này, lại là mang theo bí mật mà đến, làm sao có thể nói, nói ra chỉ sợ chờ đợi chính là trừu hồn thâm vấn rồi.

"Đệ tử, không biết." Đồ Nguyên chỉ đành nói như vậy.

"Rất tốt, không biết ngươi có từng đi thỉnh cầu Cừu Bách Tiết hay chưa, chỉ cần hẳn nói một câu, Cao Hồ lại thế nào sẽ tiếp tục làm khó dễ ngươi." Mục Cô cũng không có nói thêm cái gì, mà là đứng dậy rồi đi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, trên người có một loại cảm giác không biết là lạnh hay là nóng, có chút cứng ngắc. Hẳn có thể khẳng định, mình phỏng chừng là rơi vào nội đấu trong Âm Hồn cốc rồi.

Muốn thoát khỏi, lại bất lực, từ khi tới đây ba tháng, chưa từng có muốn có được cường đại thực lực như hiện tại vậy.

Hắn hít sâu không khí trong hư không, trong lòng suy nghĩ một đoạn lời nói nhìn thấy ở kiếp trước: người chỉ cần sống, sẽ có hi vọng. Hôm nay đối diện các loại gian nan, ngày khác quay đầu nhìn lại, cũng không bỏ lỡ một phần mỹ cảnh trên con đường đời.

Q.1 - Chương 7: Liệt Viêm Phù

Rất nhiều người đều cho rằng, trên thế gian cuộc sống tốt đẹp nhất là vàng ngọc đầy nhà, toàn gia an khang, đối với Đồ Nguyên hiện tại mà nói, hắn rất muốn chính là có thể yên ổn bình lặng thực khí luyện thần, không cần quan tâm tới cái khác, nhưng chính là một cái nguyện vọng đơn giản như vậy hắn cũng không thể thực hiện được.

Sắc trời đen tối xuống, đi ra Tầng Kinh viện, hắn đưa tay tại vuốt một đạo Liệt Viêm phù trong ngực kia, ầm ập nhàn nhạt theo giữa ngón tay truyền vào nội tâm, khiến lòng hắn nhiều ra một tia sức lực.

Trên đường quay về, lạnh lạnh tanh.

Nội môn đệ tử cũng không phải tùy tiện có thể ly khai Âm Hồn cốc, nhất định cần phải có Sự bài, nhất định cần phải có tiếp nhiệm vụ mới có thể ly khai, nếu không như thế, hắn khẳng định đã sớm ly khai không bao giờ trở về nữa.

Một đường đi về phía nơi ở, xa nhìn một phiến cửa kia, trống trơn mở ra tại nơi đó, hắn rất không muốn trở lại nhưng mà không chỗ có thể đến, có một loại cảm giác thiên địa tuy lớn lại không chỗ dung thân.

Hắn hít sâu một hơi, bước dài trở lại nơi ở, trong hôn ám, im ắng tĩnh mịch, vô luận là cái lão cùng phòng Trương Mặc kia còn là vị tân cùng phòng Đinh Dương kia đều không tại, tựa hồ bọn họ đều thoát ra một đoạn thời gian này.

Hắn ngồi ở trên giường của mình, đưa tay vuốt một đạo Liệt Viêm phù kia, nếu như Trương Mặc không cho hắn Liệt Viêm phù mà nói, hắn cũng sẽ tự mình kiếm tới một cái. Sao chép linh thư cố nhiên là một chuyện phi thường tiêu hao tinh lực, nhưng mà hắn còn là có thể tranh thủ thời gian sao chép ra nhiều một ít, sau đó lại cầm đi mua, trước đây không có làm như vậy, là hắn cảm thấy không cần phải như vậy.

Một quyển sách trái lại tiếp cận có thể đổi được đến một tấm Liệt Viêm phù, bất quá tại trong cái Âm Hồn cốc này là chuyện vi phạm lệnh cấm.

Trong phòng tĩnh hít thở không thông, u lãnh nhập tâm.

Hắn đang đợi, giống như là chờ đợi phán xử một dạng.

Trong nháy mắt khi Cao Hồ xuất hiện kia, tim hắn hơi hơi co giật nhưng mà lại rất nhanh đứng lên.

"Sách đâu?"

Cao Hồ dẫn đầu đi đến, trực tiếp đi tới trước mặt Đồ Nguyên, thân thể hắn ta cao to, bề ngễ nhìn chăm chăm.

Đồ Nguyên lui ra phía sau một bước, vốn hắn là chuẩn bị một quyển linh thư tự mình bình thường tích lũy được, suy nghĩ nếu như thực sự không qua được, trước hết đưa hắn ta một quyển rồi nói tiếp, nhưng mà giờ khắc này, sợ hãi trong lòng hắn đột nhiên tiêu thất, một cỗ phần nộ chi ý cuộn cuộn bốc lên.

Nam tử không ăn lỗ trước mắt, hắn so với ai khác đều rõ ràng, nhưng mà lúc này bộ dáng không coi ai ra gì của Cao Hồ khiến hắn phần nộ. Nắm chặt Liệt Viêm phù trong ống tay áo.

"Thế nào?" Cao Hồ lại tiến gần một bước: "Còn muốn lật trời."

Hùng Cửu tại bên cạnh phía sau hắn ta thành linh một cước đạp lên.

"Phanh..."

Một cước này rắn chắc đá vào bụng hắn, hắn căn bản vô pháp né tránh, cả người rời mặt đất bay lên trời.

Đánh vào trên giường đá, ngã nhào tại đất.

Một cỗ đau đớn như tê tâm liệt phế tràn ra, một cỗ phần nộ cuồng liệt từ trái tim tuôn sinh.

Giãy dụa, đúng là nhất thời bò dậy không được.

Cao Hồ đứng dậy, đi tới trước mặt Đồ Nguyên, dùng chân đạp lên mặt Đồ Nguyên.

"Rượu mời không uống muốn rượu phạt, tại nơi đây, ta giết chết người tựa như giết một con chó."

Cao Hồ mặt không biểu tình, nghe vào trong tai Đồ Nguyên, thật là trêu tức. Liệt Viêm phù nắm chặt trong tay hắn.

Hắn chỉ muốn rất tốt tu luyện, hi vọng có thể ly khai nơi đây, nhưng mà đối phương không buông tha mình.

Hắn chịu đựng.

"Đóng cửa lại." Cao Hồ lạnh lùng nói ra, hắn ta tuy rằng không biết vì cái gì ca ca muốn mình giết chết Đồ Nguyên này, nhưng mà tại hắn ta nhìn đến, giết chết Đồ Nguyên này cũng tựa như giết một con chó, không cần phải minh bạch.

Lời Cao Hồ nói khiến sợ hãi dâng lên như nước thủy triều trong lòng Đồ Nguyên, cuối cùng nhấn chìm một tia lý trí sau cùng của hắn.

Dù cho không thể sống thoải mái, vậy thì cùng chết đi.

Tại một khắc cửa được đóng lại kia.

Một đoàn hỏa diễm đỏ tươi lại đột nhiên dâng lên từ trong tay Đồ Nguyên, từ phía dưới dâng lên trên.

Cao Hồ kinh hãi, cấp tốc lui về phía sau, nhưng mà lại không kịp tốc độ hỏa diễm kia bốc lên, hơn nữa cửa phía sau hắn ta đã đóng lại, hỏa diễm trong nháy mắt nhào cuốn lên người Cao Hồ, tại trên người Cao Hồ có một khối ngọc, linh quang chợt lóe trên ngọc rồi lại trong chớp mắt bị hỏa diễm thôn tính tiêu diệt.

Trong mắt hắn ta dâng lên sợ hãi, giết Đồ Nguyên, hắn không có nghĩ tới sẽ bị Đồ Nguyên giết chết.

"Không... Người dám..."

Thân thể hắn ta trong nháy mắt bị hỏa diễm bao phủ, cả người bị hỏa diễm trùm lên, đúng là toàn thân đen kịt, như than cháy.

Hơn nữa hỏa diễm kia không ngừng lại, như là có sinh mệnh đập xuống phía Hùng Cửu, ngọn lửa cấp tốc, trong nháy mắt lại nhấn chìm Hùng Cửu.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác cả người mình đều hóa thân làm hỏa diễm, hỏa diễm kia chính là mình, là lửa giận của mình, là ý thức của mình, nơi nào ý thức đến, hỏa diễm liền đến nơi đó.

Chỉ là sau khi hỏa diễm vọt tới trên người Hùng Cửu, một sự đau đớn cùng suy yếu đến từ thần hồn dâng lên, cũng vô lực tiếp tục điều khiển hỏa diễm giết chết người thứ 3 rồi, sự suy yếu tuôn ra trong lòng, hỏa diễm kia cấp tốc từ đậm trở thành nhạt, cuối cùng biến mất tại hư không, tiêu thất không thấy.

Mà trong nháy mắt khi hỏa diễm biến mất, Đồ Nguyên nhìn thấy hỏa diễm kia đúng là cuốn ngược lại, theo ý thức của mình đốt ngược về thần hồn mình.

Trong mắt hắn chỉ có một mảnh hỏa quang, tình hình mơ hồ giống như lúc một đời trước bị lôi quang kích ở trên người, hỏa quang đem ý thức hắn mang nhập trong một mảnh đen kịt, thế giới đen kịt lại đột nhiên xuất hiện một đạo đồ án kim sắc nhàn nhạt, trong nháy mắt đồ án kia xuất hiện, đem hỏa diễm thiêu đốt kia trấn diệt.

Ngô Nhất Minh đứng ở phía sau, nếu như là đứng gần một ít, khẳng định sẽ đồng thời bị chết cháy.

Trong lòng gã kinh sợ.

"Đây là Liệt Viêm phù, người thế nào sẽ có Liệt Viêm phù..."

Ngô Nhất Minh kinh sợ hỏi, nhưng mà Đồ Nguyên căn bản sẽ không có trả lời, hắn đang chờ đối phương tới giết chết mình.

"Hết rồi, Cao Hồ chết rồi, người xong rồi..." Trong thanh âm Ngô Nhất Minh đúng là tràn đầy kinh hoàng.

Hắn căn bản không có giết Đồ Nguyên,, mà là kéo mở cửa, rất nhanh chạy đi xa.

Đồ Nguyên nằm trên mặt đất, cả người không có một tia khí lực, tinh khí thần tại vừa rồi sử dụng Liệt Viêm phù kia, tất cả đều thiêu đốt hết rồi.

Kim quang đồ án vừa mới trấn diệt hỏa diễm thiêu đốt tiến trái tim kia, hắn nhận ra được, đó chính là phù văn trên cái tàn ấn mà mình mua ở kiếp trước.

Vì cái gì sẽ lại nhìn thấy, Đồ Nguyên không biết, hắn đã vô lực lại nhìn đến những thứ này, hắn hỗn loạn nhắm mắt lại.

...

Bên người Trương Mặc có ba người đứng lên, bọn họ nhìn Đồ Nguyên bị khiêng ra ở bên trong phòng xa xa.

"Có chết hay không?"

"Không biết, bắt quá hần phải là chết rồi, hần chưa có học qua thi phù pháp, tùy tiện thi phù, nhất định sẽ có phản phê, đáng tiếc ba tên bọn chúng chỉ chết hai còn một chạy thoát."

"Không quan hệ, Cao Hồ chết là được rồi."

"Vạn nhất cái Đồ Nguyên kia không có chết, có bị hỏi ra Trương Mặc sư đệ hay không?"

Người nói chuyện nhìn thoáng qua Trương Mặc đứng ở nơi đó một mực yên lặng không ra tiếng.

"Hỏi ra tới thì thế nào, Trương Mặc sư đệ đưa hần một tấm Liệt Viêm phù mà thôi, là chính hần giết Cao Hồ, cũng không phải Trương Mặc sư đệ giết, trong cốc sẽ không làm khó Trương Mặc sư đệ, về phần Cao Long kia, có Bồ sư huynh tại, sợ cái gì." Người kia nói đến đây, lại cười nói với Trương Mặc: "Chiều thức mượn đao giết người này của Trương Mặc sư đệ làm thật xinh đẹp a."

"Chủ yếu còn là Loạn Thần hương mà Bồ sư huynh đưa cho hữu dụng." Trương Mặc nói ra.

Tại trong gian phòng kia, một đoạn tiểu hương nho nhỏ đã tắt đi, nếu là không tỉ mỉ người mà nói, căn bản là phát hiện không ra mùi hương.

Loạn Thần hương, có thể loạn thần trí người, dù cho là tốt lành, cũng sẽ làm người tâm phiền ý loạn, nếu là tâm tình trong lòng phạm phùng, vậy sẽ càng khiến người không khống chế được.

...

Khi Đồ Nguyên tỉnh lại thì hần phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, không phải nơi mình ở, xung quanh có mấy người vây quanh, một người trong đó không phải ai khác, chính là Cừu Bách Tiết.

Hần vừa nhìn liền phát hiện sắc mặt Cừu Bách Tiết phi thường không tốt, lạnh lùng nhìn chăm chăm mình, như là muốn ăn mình một dạng.

"Đồ Nguyên, ngươi có biết tội?"

Bên cạnh đột nhiên có một cái thanh âm trang nghiêm lạnh tanh truyền đến.

Người nói chuyện là một trung niên, có một lư râu đen, ăn mặc hắc bào.

Đồ Nguyên ngồi dậy, hần phát hiện mình tựa hồ tốt hơn không ít.

"Đệ tử biết tội." Đồ Nguyên quỳ xuống đất, cúi đầu thấp giọng nói, vì sinh mệnh, hần không thể phục tùng quỳ xuống.

"Liệt Viêm phù của ngươi là từ đâu mà có?" Trung niên nhân lại một lần nữa hỏi đạo.

Đồ Nguyên hơi hơi nghĩ một cái, nói ra: "Là đệ tử mượn từ Trương Mặc sư huynh cùng phòng đệ đệ phòng thân."

"Vậy vì sao ngươi giết chết Cao Hồ cùng Hùng Cửu?"

"Bọn họ muốn đệ tử sao chép linh thư đưa cho họ, Mục Cô không cho phép, đệ tử không dám sao, bọn họ liền muốn giết chết đệ tử, đệ tử bị buộc bắt đắc dĩ chỉ đành dùng Liệt Viêm phù kia." Đồ Nguyên nói ra.

"Có người nào có thể làm chứng?"

"Lúc đó Cao Hồ muốn đệ tử sao chép linh thư thì, Đình Dương cùng phòng tại đó." Đồ Nguyên nói ra.

Trung niên nhân kia hướng một vị đệ tử áo xám bên cạnh nói ra: "Đi đưa Đình Dương đến."

Nói xong không tiếp tục quản Đồ Nguyên, lại nói với Cừu Bách Tiết ra: "Cừu sư đệ, hần là đệ tử của Cốc sư đệ, nhưng mà Cốc sư đệ chết rồi, là ngươi mang vào cốc, ngươi nói nên xử trí như thế nào a?"

"Sư huynh ngươi là chấp pháp trong cốc, đương nhiên là do sư huynh định đoạt." Cừu Bách Tiết nói ra.

"Ha hã, Cừu sư đệ ngươi nhưng nói sai rồi, không phải ta định đoạt, mà là Cốc quy định đoạt. Tại trong cốc giết người, nhẹ thì phạt dịch, nặng thì xử tử."

Đồ Nguyên nghe đến xử tử, trong lòng run lên.

Cừu Bách Tiết cười nói: "Sư huynh nói đúng, tất cả đều án theo Cốc quy mà làm."

Trung niên nhân kia gật đầu nói ra: "Đúng là vẫn còn phải hỏi qua một lần."

Không qua bao lâu, Đình Dương được mang lại đây, trung niên nhân hỏi hần Cao Hồ có bức Đồ Nguyên sao linh thư hay không, khiến Đồ Nguyên ngoài ý muốn chính là Đình Dương lại nói không biết.

Trung niên nhân có một lỗ râu đen trang nghiêm kia hừ lạnh một tiếng, thanh âm đột nhiên thay đổi, trở nên trống rỗng mà phiêu hốt, sau đó Đinh Dương toàn bộ lại như là thất thần, trở nên ngây dại ra, hỏi cái gì trả lời cái đó.

"Đây là Văn linh."

Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, bên kia trung niên nhân đã hỏi xong rồi, sau khi Đinh Dương được tha đi, đột nhiên mở miệng hỏi: "Người tên gì."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác toàn bộ đầu nặng nề, như là bị người đánh một quyền, một quyền này trực tiếp đánh vào trong linh hồn, trong nháy mắt cả người có chút mộng rồi.

Cừu Bách Tiết ở bên cạnh con mắt khẽ nhú, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nghe đến thanh âm trống rỗng kia, trong mắt tựa hồ nhìn thấy một cái vòng xoáy, mà cái gian nhà này cùng người trước mặt đều vận vẹo tại trong vòng xoáy. Nhưng hắn lại ngoài ý muốn phát hiện mình đứng là vẫn cứ thanh tỉnh, chỉ là cả người phi thường khó chịu.

"Đồ Nguyên." Đồ Nguyên cất lực trả lời.

"Người là thế nào được sư phụ người thu làm đệ tử."

Cừu Bách Tiết sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, bất quá lúc này đây hắn nhưng là nhìn về phía trung niên nhân trang nghiêm kia, trung niên nhân cũng không nhìn hắn, chỉ là ngồi ở chỗ kia nhìn Đồ Nguyên, chờ Đồ Nguyên trả lời.

Đồ Nguyên không có trả lời. Hắn hỏi tiếp một câu, Đồ Nguyên mới nói: "Nhớ không rõ rồi."

Trung niên nhân nhướng mày, hỏi tiếp quá trình giết chết Cao Hổ, Đồ Nguyên theo lúc trước mình đã trả lời mà đáp, sau khi tất cả đều chấm dứt, Đồ Nguyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vô cùng khó chịu muốn nôn.

Cừu Bách Tiết ở bên cạnh sau khi nghe Đồ Nguyên trả lời, sắc mặt tốt hơn một chút, nhưng mà rồi lại hơi hơi nhíu mày, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

"Người tuy là bị bức bách, nhưng tội giết người khó thoát, phạt người cường bức lao động mười năm, người nhưng có nhận?" Trung niên nhân trang nghiêm hỏi.

"Nhận." Đồ Nguyên toàn thân vô lực, ngồi bệt dưới đất, suy yếu trả lời.

Lúc này hắn chỉ cần mình có thể sống sót, cái gì cũng nhận rồi.

"Tốt, Đinh Dương đáp trái mệnh lệnh, phạt dịch ba năm." Trung niên nhân lại một lần nữa nói ra.

Đồ Nguyên đã bị hai cái đệ tử áo xám kéo lên một nửa kéo đi.

Hắn không biết về sau vận mệnh sẽ là dạng gì, nhưng mà chí ít mình bạch giờ khắc này mình là còn sống tiếp. Về phần chuyện người khác, hắn căn bản vô pháp lại đi cân nhắc rồi.

Khi một người tại lúc rơi xuống đáy cốc tự thân khó bảo toàn, duy nhất có thể làm chính là lo tốt cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Trước Bách Thảo Đường Trồng Linh Mễ

Người tu hành nuốt lấy thiên địa linh khí, dung hợp vào máu huyết bản thân để lớn mạnh bản thân. Phương thức nuốt thiên địa linh khí không chỉ có thực khí, còn có luyện đan thực đan, cùng với mỗi ngày ăn những thực vật linh khí dư thừa trong trường ngày kia.

Trong đó Long Nha Cốc mễ (gạo), Kim Tuệ Hương mễ, Ngân Xác linh mễ, Huyết Sắc Trùng mễ đều là loại cây môn phái tu hành chuyên môn phái người trồng trọt.

Âm Hồn cốc trồng trọt Long Nha cốc mễ cũng không phải trồng tại trong cốc, mà là trồng tại một mảnh linh điền sau cốc, gần sông lớn, một vùng lớn, dùng ánh mắt Đồ Nguyên để nhìn, chí ít phải có ba mươi mẫu.

Long Nha cốc mễ tinh quý, trong đó ẩn chứa rất linh khí phong phú, dùng ăn hàng ngày, có thể gia tăng rõ rệt linh khí ẩn chứa trong đan điền.

Chính bởi vì như vậy, cũng rất khó trông trọt.

Đồ Nguyên được mang đến nơi đây tới làm lao dịch, trong nháy mắt cũng đã qua một tháng rồi.

Trong mễ điền hơi khô không ẩm ướt, một con ếch lớn như chân trâu đột nhiên nhảy lên, lưỡi đỏ cuốn một cái, đem một con thanh trùng cỡ ngón cái cuốn vào trong miệng, nuốt xuống.

Trên Long Nha cốc mễ cũng là có côn trùng sinh trưởng, nhất là khi sắp chín, các loại côn trùng liền bắt đầu sinh sôi, lớn có nhỏ có, đủ loại, còn có những điều thú kia, đều bị mùi thơm do Long Nha mễ sắp chín phát ra thu hút lại đây.

"Gần nhất khí trời có phần khô hanh, đi làm mưa xuống tưới một cái, mỗi một khối mễ điền(ruộng lúa) đều phải được tưới."

Người nói chuyện là một lão già, hần là Khuất chấp sự chuyên môn quản lý cái lĩnh sơn khoảng ba mươi mẫu này đã năm mươi năm rồi.

"Khuất sư thúc, đệ tử tu vi thấp kém, vô pháp một lần thi triển nhiều mây mưa phù pháp như vậy." Đồ Nguyên giải bày với Khuất chấp sự.

"Người có thể tưới bao nhiêu thì tưới bấy nhiêu, đừng để ta biết người lười biếng, nếu lười biếng, ta có thể khiến người mười năm sau vẫn đi không được." Khuất chấp sự nói ra.

"Đệ tử không dám."

Đồ Nguyên lĩnh một khối ngọc bài rồi lui ra.

Cái ngọc bài này tên là Mây Mưa linh phù, là loại phù khí có thể dùng liên tục, có thể thông qua cái phù khí này, mà làm mưa xuống trong phạm vi nhỏ, đương nhiên, thi phù pháp chỉ cần tu vi càng cao như vậy phạm vi lại càng lớn.

Đồ Nguyên bởi vì đã từng phóng ra Liệt Viêm phù, cho nên vừa tới nơi này, một ít việc tòi cần phải phóng ra phù pháp liền giao cho Đồ Nguyên làm rồi.

Cầm cái Mây Mưa ngọc phù lớn cỡ bàn tay đi ra Bách Thảo đường, trên đường gặp gỡ Đinh Dương, hần chính là làm cỏ bên trong điền, thân Long Nha mễ cao khoảng nửa người, khoảng cách giữa các cây rộng cỡ một bước.

Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên đi qua ven đường, lại cúi đầu nhỏ cỏ. Hần coi như là bị Đồ Nguyên liên lụy đến, đối với Đồ Nguyên tự nhiên là có oán khí, hai ngày đầu Đồ Nguyên trái lại còn xin lỗi hần, chủ động nói chuyện với hần. Nhưng mà đối phương căn bản không có cảm kích, Đồ Nguyên liền cũng không tiếp tục xấp lại rồi.

Đi tới đồng ruộng, cúi đầu nhìn bạch sắc ngọc phù kia, chỉ thấy mặt trên có phiến vân hoa văn, tầng tầng lớp lớp, như là tích đầy nước, tùy lúc đều sẽ tràn ra tới.

Đứng ở nơi đó, hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm tình, sau đó dùng loại phương thức như khi Tả linh tự, đem linh khí bản thân sung nhập vào trong ngọc phù kia, tức thì, ngọc phù trên dâng lên một mảnh linh quang, trong linh quang một mảnh vân hoa văn hiện ra, trong chớp mắt, vân hoa văn kia hóa thành một mảnh mây đen nhỏ.

Mây đen tại phía trên đỉnh đầu, Đồ Nguyên chỉ cảm giác ý thức của mình tựa hồ đã vuron dài đến trong bầu trời, đang nhìn xuống chính mình.

Rất nhanh, hần cảm thấy trong thần niệm càng ngày càng trọng, cuối cùng không chịu nổi rồi, tán đi, mưa to lách tách rơi xuống, mà ngọc phù trên tay hần cấp tốc tiêu tán linh quang.

Cách đó không xa Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó khu động ngọc phù thi pháp, trong mắt một mảnh ước ao.

Đồ Nguyên nghỉ ngơi một lúc lâu sau, cảm thấy tinh lực khôi phục một ít, lại lần thứ hai khu động mây mưa ngọc phù kia, chỉ là lúc này đây, vân hoa văn mới vừa hiện trong hư không liền lại tán đi, không có điểm điểm giọt mưa xuất hiện.

Hiện tại lúc này đây hần cảm thấy khu ngự một lần mây mưa ngọc phù còn có chút cảm giác dư lực, liền lại thử một lần, tuy rằng lúc này đây so với toàn thân suy yếu ở một lần trước phải tốt hơn một chút, nhưng cũng vẫn cứ vô pháp thực hiện lần thứ hai.

Hần liền ngồi ở chỗ kia bắt đầu tu hành, chuyện này cũng không phải cần trong một ngày là tưới mưa xong, mà là trong ba ngày có thể tưới bao nhiêu thì tưới bấy nhiêu, nếu như tưới không xong, vậy thì tự nhiên sẽ có một chút đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ đến đây làm.

Cứ như vậy, mỗi ngày hần rảnh rồi thì thực khí, xuân đi thu tới, đảo mắt chính là trôi qua ba năm rồi, tuy rằng hần không có học bất cứ phù chú phương pháp gì, cũng không có học được chút nào luyện đan chi diệu, nhưng mà thực khí lại cũng không kém rồi.

Bởi vì nhất tâm tại nơi đây thực khí tu hành, không phân tâm, cơ sở ngược lại là rất vững chắc. Mà thường thường khu sử phù khí, cũng giúp hần mình bạch khi khu ngự phù khí, kỳ thực cũng là có kỹ xảo.

Trong bầu trời một vầng trăng sáng treo cao.

Đồ Nguyên cầm một cái chuông đồng trong tay đi ở trên đường đồng ruộng, chớp mũi nghe Long Nha cốc mễ kia phát ra trận trận hương khí, chuông

đồng trong tay đi ba bước thì lay động, khi lay động, trên chuông đồng có linh quang nổi lên, theo đó là từng tiếng chuông âm lạnh lạnh vang lên, cái này là khu ma chuông. Long Nha cốc nể sắp chín rồi, loại hương khí này không chỉ sẽ thu hút những dã thú vô tri đến đây, càng là sẽ hấp dẫn một ít oan hồn, tà linh du dương tại trong cái thiên địa này đến đây.

Oan hồn, tà linh vô hình, cho nên cần phải tại buổi chiều không ngừng dùng âm thanh cái Khu Ma chuông này xua đuổi đi.

Mỗi khi lắc cái Khu Ma chuông này vang một lần thì Đồ Nguyên đều cảm thấy thần thức mình theo cái tiếng chuông này hướng bốn phương tám hướng chân tan, mà nơi tiếng chuông lướt qua, tựa hồ những cảnh tượng hư không kia cũng hiện ra tại trong đầu óc mình.

Nhưng mà loại cảm giác này chỉ là chột lóe lướt qua, tuy là như thế, cũng khiến hấn thích thú.

Đi một vòng linh điện, vừa lúc gặp gỡ Đinh Dương cầm trong tay một mặt mảnh hồ phiến, cái này là dùng để xua đuổi dã thú, ba năm sau, hấn cũng là có thể khu sử pháp khí rồi.

Tuy rằng Đinh Dương cho tới nay đều oán trách Đồ Nguyên, nhưng mà ba năm tới nay, hàng ngày hàng đêm đều là đi qua gặp nhau như thế này, một phần oán hận kia cũng tán đi rồi.

"Đồ sư huynh, ngày mai ta sẽ ly khai rồi."

"Ừ, ngươi có thể giải thoát rồi, chỉ là đi học những tu hành pháp môn kia là cần phải có công tích, ngươi nhưng phải nỗ lực rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, ta biết rõ, sư huynh ngươi còn có bảy năm, đến lúc đó đi ra, ta nhưng sẽ vượt lên trước sư huynh ngươi rồi." Đinh Dương nói ra.

"Vậy thì không nhất định, có lẽ trong bảy năm này ta sẽ có cái kỳ ngộ gì đó thì sao." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ha ha, Đồ sư huynh ngươi cũng thật khéo tưởng tượng, nơi đây chính là một cái lồng, kỳ ngộ từ đâu mà tới."

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Sau khi ra ngoài, ngươi phải cẩn thận một ít a."

"Ta biết rõ, bất quá, Cao Hồ chết nhưng không liên đến ta a."

"Cẩn thận ca ca hấn giận cá chém thớt đẩy lên người ngươi." Đồ Nguyên nói.

Đinh Dương trầm mặc, nếu như Cao Long chính là muốn đẩy tức giận lên người hấn, hấn cũng không có cách nào, so với là đệ tử thân truyền Cao Long mà nói, vô luận là Đinh Dương hay là Đồ Nguyên, đều chỉ là như con kiến hôi.

Kỳ thực, Đồ Nguyên còn muốn nhắc hấn cẩn thận Trương Mặc, nhưng mà lời nói đến miệng liền lại nuốt trở vào.

Ba năm này, hấn ngẫm nghĩ lại, cảm thấy Trương Mặc kia nguyên bản là một cái người lạnh như băng, không nên trong lúc đột nhiên chủ động nhiệt tâm đưa Liệt Viêm phù cho mình, hơn nữa, hiện tại hấn rõ ràng hơn, giá trị tấm Liệt Viêm phù kia cũng không nhỏ.

Ngày hôm sau, Đồ Nguyên nhìn Đinh Dương rời đi, nhìn bộ dáng Đinh Dương cao hứng, tâm hấn cũng dao động rồi, còn có bảy năm, nếu nói không muốn ly khai nơi đây đi học những tri thức pháp thuật kia, đó là giả, nhưng mà hấn còn có bảy năm dịch hình, hơn nữa, đối với sau khi ra ngoài sẽ phát sinh chuyện gì, hấn cũng không có nắm chặt.

Thời gian cực nhanh, lại là mấy tháng trôi qua. Rất nhiều đệ tử tới nơi này làm nhiệm vụ, xong rồi lại đi, Đồ Nguyên tuy rằng quen biết rất nhiều người, nhưng mà không có một người nào có thâm giao, đối với cái đệ tử bị phạt tại nơi đây như hấn, người khác cũng khuyết thiếu hứng thú thâm giao với hấn.

Trong một năm này, thời gian đầu, Đinh Dương thường sẽ tiếp một ít nhiệm vụ trở lại, đến sau, chậm rãi cũng không thường tới rồi, bởi vì bản thân hấn có thể đi làm một ít nhiệm vụ càng lớn bên ngoài rồi.

"Sư thúc, ngày kia ngươi vượn tay liền chụp được một cái tà linh vào trong tay, đó là pháp thuật gì a."

Trong Bách Thảo đường, Đồ Nguyên đem một chén linh trà ngâm xong, bưng đến trước mặt Khuất Thành sư thúc.

Những năm gần đây, tuy rằng hấn vô pháp đi học những pháp thuật muốn học kia, nhưng cũng học được không ít tạp học, tỷ như việc ngâm Thanh Hà trà này, từ hái lá trà đến chế thành lá trà, đều là một mình Đồ Nguyên hoàn thành, Khuất Thành bất quá là ở bên cạnh chỉ điểm một cái mà thôi.

Còn lý giải được rất nhiều quái sự cùng thú sự trong cái thiên địa này, không có việc gì hấn liền sẽ tới chỗ Khuất Thành nói chuyện.

"Thế nào, muốn học?" Khuất Thành nhàn nhạt nhắc mí mắt một cái, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó nhắm mắt lại, thưởng thức.

Đồ Nguyên liên tục gật đầu, hấn đương nhiên muốn học.

"Cái trà ngâm này có mấy phần hóa hầu rồi, bất quá, vẫn cứ già một chút." Khuất Thành đáp không phải là lời đã hỏi.

"So với sư thúc đương nhiên là kém xa rồi."

Tại nơi đây ba năm, Đồ Nguyên cùng Khuất Thành cũng là quen thuộc rồi.

"Người biết pháp thuật phân bao nhiêu loại không?" Khuất Thành đột nhiên hỏi.

Đồ Nguyên lắc đầu, hần xác thực không rõ ràng lắm.

"Cái pháp thuật này là một loại gọi chung, đêm ngày hôm qua thù pháp ta chụp tà linh kia gọi là Nhiếp Linh Cầm Nã thủ, là một loại tiểu thần thông. Trong thường ngày người khu động Khu Ma chuồng, cái đó tính là Ngự Bảo thuật, còn có phù pháp, chú pháp, đại pháp thuật chân chính, Âm Hồn cốc chúng ta còn không có, mà đại thần thông ta cũng càng là không có gặp qua."

Điều này làm cho Đồ Nguyên kinh ngạc rồi, theo hần biết, tuy rằng tu vi Khuất Thành sư thúc không biết như thế nào, nhưng mà hần chỉ ít tuổi lớn, biết rõ nhiều.

"Cái gì mới gọi là đại pháp thuật, đại thần thông?"

"Tiểu tử, nói ra hù chết người a." Khuất Thành nhắm mắt, tựa ra ghé thái sư.

Đồ Nguyên vội vàng quật.

"Sư thúc, người để cho ta được thêm kiến thức đi, vạn nhất ta về sau đi ra ngoài nghe đến người khác nói mà bị hù chết, vậy chẳng phải là quá ném mặt mũi Âm Hồn cốc rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Ba năm tới, hần coi như là thăm dò rõ ràng tính tình Khuất Thành, tuy rằng ngay từ đầu hần là cũng không khác gì những người Âm Hồn cốc khác, là lạnh như băng, nhưng mà lâu như vậy rồi, hần biết rõ kỳ thực nội tâm ông ta rất trống vắng, mình cùng ông ta vui đùa chút cũng không có sao, trái lại ông ta sẽ cao hứng.

"Ha ha, mặt mũi Âm Hồn cốc nhưng không tới phiên người ném mặt." Khuất Thành cười nói: "Người đã muốn nghe, ta đây liền nói với người một chút, ở ngoài Minh Châu chúng ta này, có một cái đại phái tên là Côn Ngô phái, mỗi người bên trong phái đều là đại tu sĩ, nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, trong đó có vị trưởng lão nghe nói là có cơ hội chạm đến thiên nhân đại đạo, trong lúc đột nhiên bắt đầu già yếu, vừa mới bắt đầu còn nhìn không ra, về sau lại phi thường rõ ràng rồi, theo nhục thân đến linh hồn, căn bản tự không biết là nguyên nhân gì."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Thôn Thổ

Khuất Thành lại uống một ngụm Thanh Hà linh trà.

"Sau cùng thế nào rồi."

"Đương nhiên là chết rồi."

"Có phải là thọ nguyên đến rồi hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

Khuất Thành trừng hần một cái, nói ra: "Cái loại người này, dù cho là thọ nguyên đến rồi, kéo dài vài cái thập niên cũng không chết được, huống chi trong Côn Ngô phái hần là người có cơ hội nhất chạm đến thiên nhân đại đạo, thế nào khả năng tại trong một tháng liền già yếu mà chết."

"Vậy thì vì nguyên nhân gì?"

"Có đồn đãi nói là đối phương bị người làm một loại pháp thuật tên là 'Hoa héo'."

"Hoa héo, cái tên thật kỳ quái." Đồ Nguyên nhíu mày, lại hỏi: "Vậy cái gì là đại thần thông?"

"Đại thần thông ta từng có may mắn trông thấy một lần." Khuất Thành nhìn về phía bầu trời, tựa hồ đang tại hồi: "Năm đó ta luyện khí thành công, lòng dạ mộng tưởng du lịch bên ngoài, lại khiến ta may mắn trông thấy một người thi triển đại thần thông, cảnh tượng kia, cả đời đều quên không được."

"Cái thần thông gì?"

"Há mồm hút một cái, linh khí ngàn dặm nhập hết vào trong bụng nó, từ đó cái nơi này trở thành một mảnh cát vàng, người cảm thấy cái thần thông này thế nào? Có tính là đại thần thông hay không?"

Đồ Nguyên có chút mờ mịt, trên đời này thật có đại thần thông như vậy sao?

Nhìn Đồ Nguyên bị chấn động rồi, Khuất Thành cười nói: "Người yên tâm, loại người có được đại thần thông này, người nào mà không phải là nhân vật tuyệt đỉnh thiên hạ, người là gặp không được."

Đồ Nguyên chụm đầu, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

"Người muốn học hay không?"

"Cái gì?"

"Nhiếp Linh Cầm Nã pháp."

"Muốn." Đồ Nguyên rất vui.

"Muốn học người cũng học không được." Khuất Thành nói ra.

Ông ta đẩy chén trà trong tay, nói ra: "Trà lạnh, thêm trà."

Đồ Nguyên vội vàng đi rót lại một chén trà nóng, nhìn Khuất Thành sư thúc ngồi ở chỗ kia nhắc lên uống, hần cảm thấy hiện tại Khuất Thành sư thúc so với trước kia tựa hồ càng thân thiết một ít.

Khuất Thành cũng không nói lời nào, chỉ là nửa híp mắt ngồi ở chỗ đó, như là nhắm mắt dưỡng thần một dạng, như đã quên sự tồn tại của Đồ Nguyên.

"Sư thúc." Đồ Nguyên nhẹ giọng gọi một tiếng.

"Àn."

"Sư thúc, ta nghĩ bái ngài làm sư, có thể hay không?" Đồ Nguyên khẩn trương hỏi.

Khuất Thành y nguyên nửa híp mắt, trong miệng nhàn nhạt nói ra: "Sư phụ người không phải Cốc Tự Thanh sao?"

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên trôi nổi lên một cỗ rung động, hần cảm thấy có hi vọng. Nhưng mà hần lại nhất thời không biết phải trả lời thế nào mới tốt, trầm mặc một cái nói ra: "Ấn tình tại trong lòng, không dám quên, nhưng mà đệ tử muốn học pháp thuật."

"Ừm." Khuất Thành nhàn nhạt lên tiếng, nói: "Người thế nhưng là người phạt dịch, ta thu người làm đồ đệ, chẳng phải là khiến người chê cười."

"Đệ tử sát nhân cũng chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ, không phải thất đức vô nghĩa, mặc dù bị phạt tại đây lao động cường bức, nhưng đệ tử không thẹn trong lòng."

Lúc này đây, con mắt Khuất Thành nhưng là mở ra rồi, trong ánh mắt lộ ra lợi hại, nhìn thẳng con mắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cũng không tránh né, nghênh đón nhìn.

Khuất Thành lại một lần nữa uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói ra: "Người hiện tại đang là lao dịch, ta không thể thu người làm đệ tử, chờ người làm xong rồi nói tiếp."

"Vâng, sư phụ." Đồ Nguyên rất vui.

Khuất Thành đứng là không có phủ nhận cách Đồ Nguyên gọi, điều này làm cho Đồ Nguyên càng là rất vui.

"Người học chính là Chu Cấp Thôn Nguyệt thực khí pháp?" Khuất Thành nói ra.

"Vâng."

"Người thực khí ba năm, để ta xem đến loại trình độ nào rồi."

"Như thế nào nhìn?" Đồ Nguyên hỏi.

"Khí nhập trong phủ, nếu như có thể ngưng mà không tiêu tan, thu phóng tự nhiên, liền tính là thực khí có chút thành tựu." Khuất Thành nói ra.

Nói xong, tay ông ta dò tìm bên hông, xuất hiện một đạo phủ đồ đậm. Hần vừa nhìn, sắc mặt hơi biến, bởi vì đó chính là Liệt Viêm phủ hần đã từng dùng qua.

Lúc đó lần đầu tiên hần dùng cái Liệt Viêm phủ này thì khí vừa vào trong phủ, liền lao ra hóa thành hỏa diễm, vừa tiết là ngàn dặm, lúc đó cảm giác vui sướng khi liệt viêm đốt cháy chết hai người y nguyên trong lòng.

Chỉ là sau lại viêm hỏa cuốn ngược vào trái tim khiến hần cảm thấy khiếp đảm.

Hắn tiếp nhận Liệt Viêm phù mà Khuất Thành đưa qua. Khuất Thành nói ra: "Dẫn nhập mà không phát, nếu có thể không chế, đó là tu vi đến rồi."

Chân truyền một câu nói, có thể lĩnh hội, có thể làm đến, vậy đó là tu vi ngộ tính đều đến rồi.

Đồ Nguyên cảm Liệt Viêm phù kia, tâm niệm vừa động, linh khí từ trong tay chậm rãi tiến nhập trong Liệt Viêm phù kia, hắn cẩn thận không chế tốc độ, chậm rãi, Liệt Viêm phù kia bắt đầu tản ra hỏa quang, như một ngọn lửa bốc cháy, nhưng mà lại cũng không có như lần đầu tiên bốc lên thiêu đốt một mảnh.

Đồ Nguyên cảm thấy mình như là đang tại duy trì một cái lưới tơ nhện, không để chúng tán đoạn.

Liệt Viêm phù đúng là chậm rãi bay lên, Đồ Nguyên nhắm mắt, nhìn Liệt Viêm phù tản ra hồng sắc quang hoa kia, trong lòng kinh hãi, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua mình có thể làm được.

"Tốt, thu hồi lại đi, tựa như chính ngươi thực khí thường ngày vậy, đem cái linh khí này nuốt trở lại." Khuất Thành ở bên cạnh nói ra.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, hắn trong thường ngày thực khí là quan tướng tự thân là một con chu cấp, liếm thực linh khí giữa trong thiên địa.

Trong lòng động niệm, đem linh khí trong phù kia thu về, hỏa quang trên Liệt Viêm phù kia đúng là rất nhanh rút đi, rồi trở lại lòng bàn tay hắn.

"Không tệ."

Đồ Nguyên thật cao hứng, cảm Liệt Viêm phù trong tay kia.

"Ngươi có thể bắt đầu thôn thổ linh khí, nội quan(nhìn vào bên trong) đan điền rồi." Khuất Thành nói ra.

"Thôn thổ linh khí? Ta hiện tại thực khí không tính sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ngươi hiện tại chỉ là đem thiên địa linh khí thực nhập trong thân thể, mà thôn thổ là đem linh khí ngươi đã nuốt vào trong đan điền phun ra, lại nuốt trở lại, cái này là một loại pháp môn luyện thần luyện khí hợp nhất, thần - khí - tinh, cho tới bây giờ đều không phải tách ra tu hành. Linh khí nhập trong thân thể, vận chuyển tại trong thân thể, cuối cùng tiến nhập trong đan điền, đó là cùng dung hợp máu huyết bản thân, lại phun ra nuốt trở lại, quán mang thiên địa linh khí, dần dà, có thể lớn mạnh linh khí bản thân, đồng thời lại có thể luyện thần, về sau ngưng sử pháp bảo cùng hư không vẽ bùa, đó là lúc bắt đầu hoàn thiện căn cơ."

"Tạ sư phụ."

Đồ Nguyên rất vui.

Nhìn Đồ Nguyên cao hứng, trong lòng Khuất Thành hơi hơi xúc động, thầm nghĩ: "Năm đó ta không phải là cái dạng này sao? Sư phụ cho ta một lần cơ hội, ta đây cũng cho ngươi một một cơ hội."

Trong nháy mắt, lại là mấy tháng trời qua.

Trong cảnh đêm, Đồ Nguyên ngồi ở trên một khối đá xanh bên cạnh ruộng Long Nha cốc mẽ, đối diện bầu trời trăng khuyết, há mồm phun ra, theo trong miệng của hắn phun ra một đoàn bạch khí, bạch sắc tại trước mặt hắn cũng không tán đi, trong lúc quay cuồng giống như vật còn sống vậy, một hồi, hắn mở miệng ra, một ngum bạch khí kia lại được hắn nuốt trở vào.

Một hồi sau, lại phun ra một ngum bạch khí, quay cuồng tại trong hư không trước mặt ba tấc, lại nuốt trở vào.

Cái này đó là thôn thổ linh khí, linh khí tại trong cơ thể vận chuyển chu thiên, lại phun ra, bọc lấy thiên địa linh khí đồng thời nuốt vào trong đan điền.

Trăng nghiêng về tây.

Trời dần sáng.

Nhưng mà tại thời điểm này Đồ Nguyên lại đình chỉ tu hành, hiện tại chính là thời điểm mỗi năm một lần Long Nha cốc mẽ sắp chín, những nơi khác đều có những đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ đến đây tuần tra.

"Đình..."

Nhẹ nhàng lay động chuông đồng phong cách cổ xưa trong tay, linh lực dùng mảnh vào trong chuông đồng kia, theo tiếng chuông kia tản vào hắc ám không bờ bến mà thần thức cũng là khuếch tán theo tiếng chuông này, chuyện này đã được Đồ Nguyên coi như một loại phương thức xem xét tình huống xung quanh rồi.

Đột nhiên Đồ Nguyên hướng một phương hướng nhìn qua, vừa rồi tại nơi kia, có cái gì kích đứt thần thức hắn dung nhập trong sóng âm rồi.

Trong tay cầm mảnh hồ phiến, chậm rãi tiến qua.

Nơi đó cũng không phải chỗ linh điền, mà là trong rừng cây dưới chân núi, chỉ là bởi vì nơi đó cách linh điền rất gần, nếu là có dã thú hoặc là tà linh xuất

hiện như vậy cũng là cần xua đuổi đi.

Khi đi đến gần, liền nghe bên trong có thanh âm lục đục cộp cộp, tựa hồ có thứ gì đang đào đất vậy. Lại đi gần hơn một ít, thấy rõ ràng là một con hỏa trĩ kê đang tại nơi đó dùng hai trảo cào đất.

Khi Đồ Nguyên nhìn nó thì nó vẫn cứ là tại nơi đó phấn khích cào bới, đó là một gốc cây Long Nha cốt mọc rải rác bên ngoài, bởi vì không người chăm sóc nó, tuy rằng nó nhìn qua cao lớn không tệ, nhưng mà cũng không có ra hạt Long Nha cốt, tuy là như thế, rễ của nó cũng là thức ăn mà một ít dã thú thích.

Con hỏa trĩ kê này hiển nhiên chính là muốn ăn rễ nó, cuối cùng, nó tựa hồ phát hiện ra cái gì không đúng, ngẩng mạnh đầu, thấy được Đồ Nguyên đứng ở cách đó không xa.

Nó đầu tiên là sững sờ, sau đó phát ra một tiếng thét chói tai kinh hoàng, hướng phía ở chỗ sâu trong cánh rừng chạy đi.

Đồ Nguyên cũng ngây ngẩn cả người, tại vừa rồi trong nháy mắt khi hỏa trĩ kê kia nhìn mình, hắn cảm thấy con hỏa trĩ kê này là có linh tính, không phải thú đơn thuần, tựa hồ đã khai linh rồi.

Suy nghĩ một chút, trên đời này có người tu chân vẫn đạo, có oan hồn tà linh phát triển làm đại ma, tự nhiên cũng có thú khai linh thành yêu, là chuyện rất bình thường.

Cầm Khu Ma chuông trong tay, đi dọc theo linh điện, Khu Ma chuông trong tay không ngừng vang lên, trên đường có gặp gỡ những đệ tử tới nơi này làm nhiệm vụ, đa số đều là vượt qua nhau, cũng không có nói chuyện với nhau.

Đồ Nguyên không quen biết bọn họ, bọn họ lại lý giải Đồ Nguyên, bởi vì ba năm trước đây, Cao Hồ chết cũng không phải việc nhỏ, tuy rằng hắn cái đương sự này bị phạt tới nơi này, nhưng là bởi vì chuyện của Cao Hồ, tại trong tòa thành trì bị Âm Hồn cốc khống chế kia là có rung chuyển không nhỏ, tất cả đều bởi vì Cao Hồ có một vị ca ca Cao Long là thân truyền đệ tử.

Đối với Đồ Nguyên, có hiếu kỳ, có không quan tâm, cũng có thương cảm, thương cảm chính là cho rằng hắn tại nơi đây mười năm, làm lỡ thời gian tu hành tốt nhất, thương cảm hắn mười năm sau thoát ra, thì phải đối diện lửa giận của Cao Long.

Đồ Nguyên dạo qua một vòng, sắc trời bắt đầu sáng lên.

Đã đến lúc chuẩn bị điểm tâm cho sư phụ Khuất Thành của mình, hắn muốn đi chuẩn bị được thiện cho sư phụ của mình, hiện tại hắn mới biết được, trên người sư phụ của mình luôn luôn có thương tích tại thân.

Không biết vì nguyên nhân gì mà bị thương bốn nguyên, cho tới tận bây giờ cũng không có khỏi, tu vi tự nhiên là cũng vô pháp tiến bộ.

Làm xong tất cả chuyện này, hắn bắt đầu làm bài tập.

Thân truyền đệ tử và nội môn đệ tử có khác biệt lớn nhất chính là thân truyền đệ tử học công pháp, chỉ cần là sư phụ của mình biết đều có thể truyền cho người, mà nội môn đệ tử tuy rằng là mỗi tháng cũng có thể đi nghe một lần giảng pháp, tại sau giảng pháp cũng không có cơ hội đề hỏi, muốn học cái công pháp mới gì đều là phải có trả giá.

Đồ Nguyên bắt đầu luyện phù.

Pháp phù cũng là phân đẳng cấp, đẳng cấp tối cao tên là Thiên Cương thân phù, trong một đạo phù ẩn chứa một lũ thiên đạo khí tức, vô cùng cường đại. Dưới một tầng đó là Địa Sát cấm phù, rồi xuống liền có thể làm trận, lại xuống một cấp liền là Chân Linh pháp phù, loại pháp phù này là dung nhập một đạo bốn nguyên của người chế phù. Trong nháy mắt Phù thành kia, thân niệm câu thông thiên địa, cơ hồ tương đương với một kích toàn lực của người chế phù.

Sau cùng tự nhiên chính là pháp phù phổ thông, Đồ Nguyên hiện tại họa chính là pháp phù phổ thông, tên là Thanh Thủy phù.

Một đạo phù thành, Thanh Thủy phù kia tại giữa tay hắn tuôn sinh ra một mảnh thanh quang, thanh quang sáng ra một đoàn nước, chuyển động trong lòng bàn tay hắn, cũng không tan vỡ ra, tay lật chuyển, tay buông ra, một đoàn nước trong kia mất đi lực lượng khống chế, rơi tán trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: Phù Pháp

Từ khi Khuất Thành thừa nhận thu Đồ Nguyên làm đồ đệ tới nay, ông ta liền bắt đầu có hệ thống dạy Đồ Nguyên tri thức tu hành. Muốn về sau đan khí

ngưng thần, chủng hỏa, kết phù đan, cũng không phải hàng ngày hàng đêm phun ra nuốt vào thiên địa linh khí là được. Muốn thi pháp thuật, cũng không phải xem mấy quyển đạo thư là có thể làm.

Bất luận một dạng pháp thuật gì đều là có truyền thừa, mà phù pháp là cơ sở của tất cả. Nếu như cầm một vài thứ ở kiếp trước tới làm tham chiếu thì cái phù pháp này giống như là từng cái số hiệu chỉ lệnh trong chương trình máy vi tính, mà toàn bộ cái thiên địa này chính là một cái máy tính, chúng ta tại bên trong này tự do biên soạn ra từng cái chương trình phần mềm, vậy thì thành pháp thuật.

Mỗi người đều phải có một loại phương thức lý giải của mình, theo địa cầu xuyên qua lại đây, Đồ Nguyên là lý giải như thế, điều này làm cho hẳn đối với cái thiên địa này có một loại định vị cùng nhận thức rõ ràng.

Hắn mỗi ngày đều sẽ học tập phù pháp, học tập phù lý. Pháp phù từng cái hoặc là huyền ảo, hoặc là phức tạp, có chút là có tính công kích, có chút thì không có, có chút thậm chí là một ít pháp phù tối nghĩa như vô dụng. Nhưng mà những thứ này đều là cần phải học.

Phù pháp rất nhiều chủng loại, phân ngũ hành phù, tượng hình phù, tự phù, họa phù, âm dương tạp phù.

Những phù có tính cơ sở này, có thể tùy ý tổ hợp thành tân pháp phù, kết thành các loại phù pháp uy lực cường đại, những phù pháp cường đại này lại được gọi là Chân Linh pháp phù, Địa Sát cấm phù, Thiên Cương thần phù.

Vô luận là Địa Sát cấm phù còn là Thiên Cương thần phù, đều là gốc rễ lập phái của một cái môn phái, Đồ Nguyên hỏi Khuất Thành ở Âm Hồn cốc có Địa Sát cấm phù cùng Thiên Cương thần phù hay không, hẳn nói Thiên Cương thần phù chỉ có những đại phái kia mới có, môn phái nhỏ như Âm Hồn cốc là không có khả năng có, mà Địa Sát cấm phù tại Âm Hồn cốc là có một đạo, nhưng mà cụ thể là cái dạng gì, tại người trên tay nào cũng không có nói.

Đồ Nguyên trong lòng tự nhiên là nhận định tại trên tay cốc chủ Âm Hồn cốc, chỉ có cốc chủ Âm Hồn cốc mới có tư cách có được cái Địa Sát cấm phù này. Bất quá, Chân Linh pháp phù trái lại có ba đạo, chính là ba tấm hình vẽ mà Đồ Nguyên nhìn thấy tại trong Truyền Pháp thất kia, phân biệt là Chu Cáp Thôn Nguyệt, Thanh Xà Thái Khí, Huyền Quy Thực Linh, nghe Khuất Thành nói ba tấm đồ kia là Chân Linh pháp phù, hẳn phi thường kinh ngạc.

Bất quá, hồi tưởng lại cảm giác lúc mình học tập Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp thì ý thức thần hồn bị chu cáp một ngụm nuốt vào trong miệng, trong lòng liền có chút minh bạch tám Chân Linh pháp phù này khi sử dụng thì là có cái gì dạng.

Nhưng mà khiến hẳn cảm giác được bất khả tư nghị nhất chính là, ba tấm đồ kia mặc dù là Chân Linh pháp phù nhưng mà nếu như không nói ra thì không chút nào nhìn ra đó là pháp phù, mà như ba bức họa ý cảnh hoàn toàn bất đồng.

Mà hiện tại Đồ Nguyên học là đủ loại pháp phù, từng đạo hoặc đơn giản hoặc phức tạp, nhưng không có một điểm mỹ cảm, thậm chí chi nhìn đã khiến người khó chịu kỳ quặc, đường nét vụn vặt.

Hắn rất muốn lại nhìn đến nhìn ba tấm đồ kia, muốn nhìn một chút đồ kia có đúng hay không thật do những phù văn cơ sở này cấu thành.

Ngoại trừ mỗi ngày đều phải học tập cũng vẽ ra một ít tân pháp phù thì hẳn còn cần học tập phù lý, chỉ cần tinh thông phù lý, có được lý giải của mình mới có thể đủ vẽ ra Chân Linh pháp phù, mới có thể đủ căn cứ ý niệm của mình vẽ ra Chân Linh pháp phù thuộc về chính mình.

Mà ngoại trừ vẽ bùa, hẳn còn phải học chế phù, phối phù sa, cùng với phân biệt cách dùng phù sa cùng các loại chất liệu vẽ bùa, nhưng mà những thứ chú pháp, quyền thuật võ đạo, thần thông, luyện đan, luyện khí, thuần dưỡng linh thú này, Khuất Thành toàn bộ cũng không có dạy.

Thời gian thoáng qua, trong nháy mắt liền lại là hai năm.

Thần phong nhẹ nhàng, ánh mặt trời điểm điểm.

Trong núi từng lớp cây xanh, chợt có hoa đỏ trắng điểm điểm, có vẻ phá lệ mỹ lệ.

"Đồ Nguyên, ngươi lại đây."

Khuất Thành gọi Đồ Nguyên lại, tại cái Bách Thảo đường này, tại một mảnh địa phương này, tất cả đều do hắn định đoạt, cho nên, kỳ thực Đồ Nguyên phải làm cái gì, đều là do Khuất Thành định đoạt.

"Bắt đầu từ ngày mai, ngươi không cần thủ tại cái linh điện này nữa." Khuất Thành nói.

"Sư phụ, thế nào rồi?" Đồ Nguyên kỳ quái hỏi.

"Ta có việc giao cho ngươi đi làm." Khuất Thành nói ra: "Tại bên kia núi, có một cái linh hầu tộc, hướng Âm Hồn cốc chúng ta cầu một vị tụng kinh tây tịch(khách ngồi ở đối diện chủ nhà), một chứng thân truyền đệ tử không có người nguyện ý đi, ta tiếp nhận, ngươi chuẩn bị đi, đêm tối nay khả năng sẽ có linh hầu tới đón."

Đồ Nguyên nghe, tổng cảm thấy quái, đi trong hầu tộc làm tây tịch, nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Hắn biết rõ cái này là đi làm lão sư, nhưng hắn không biết sư phụ mình vì cái gì lại bảo mình đi, bất quá cũng may chỉ là tụng kinh, cũng không cần dạy cái gì.

"Người còn đang tại thời kì lao dịch, chuyện này không được tính công tích, nhưng mà lại có thể tính là người tại trong phái tư lịch, tu hành, không riêng gì tinh tu, còn phải thấy nhiều nhìn nhiều, kiến thức sự tình khắp thế gian, xem khắp lĩnh trên thế gian, trong lòng tự có pháp lưu chuyển."

"Vâng, sư phụ."

Đã tọa tu hành một ngày, vào lúc ban đêm, khi ánh trăng mới lên thì có một con tiểu hầu đi tới phụ cận linh điện, phát ra từng tiếng 'Hú hú' hầu minh.

Vì vậy, Đồ Nguyên liền đi theo con hầu này hướng phía trong núi mà đi.

Nơi này là phụ cận Âm Hồn cốc, đương nhiên không có cái đại yêu gì, dù cho là tiểu yêu cũng không có, nếu có cũng sẽ bị Âm Hồn cốc đệ tử chụp sạch rồi.

Con hầu từ này có chút nhỏ gầy, ở phía trước một nhảy một đu, có khi nhảy đến trên cây, có khi lại dừng lại giao tiếp cùng con kiến trên mặt đất. Một hồi chui vào trong cánh rừng không thấy, chính lúc Đồ Nguyên không biết chạy đi đâu thì nó lại đột nhiên chui ra, phát ra thanh âm hú hú, đưa tay chỉ vào phương hướng, sau đó lại vừa đu vừa nhảy ở phía trước dẫn đường.

Trong rừng u ám, Đồ Nguyên cầm Khu Ma chuông trong tay, đi vài bước lắc một cái, cái này là sư phụ Khuất Thành nói mang theo.

Tại trong lòng hắc còn có một tấm Liệt Viêm phù cùng một quyển đạo thư, về phần cái khác, cũng chỉ có một tấm phù do chính hắc họa mà còn chưa biết có ích lợi gì rồi.

Nói đến cái linh phù không biết có ích lợi gì kia, không phải chính hắc đột nhiên giác ngộ được tới, mà là Khuất Thành dạy hắc khi quan tướng chu cấp chi tướng thì tại lúc tĩnh thần nhập định ở chỗ sâu trong, hắc có thể nhìn thấy một đạo đồ án, cái đồ án này phù tại trên lưng chu cấp, giống như hoa văn của chu cấp, chính là cái đồ án phía dưới cái ấn trước khi hắc đi tới thế giới này.

Cái đồ án này đã từng trấn diệt viêm hỏa sinh ra khi hắc bị phản phệ bởi vì thi triển Liệt Viêm phù, khi đó kim quang dâng lên từ đồ án kia là như vậy cường liệt, có một loại cảm giác trấn áp vạn vật, thế nhưng là hiện tại vẽ ra lại một điểm cảm giác cũng không có.

Căn bản sẽ không thể phóng ra như cái pháp phù khác, vô luận là đồ dùng cái tài liệu gì để họa đều không có phản ánh gì.

Tiểu hầu kia đi ở phía trước, Đồ Nguyên phát hiện cái mõng tiểu hầu kia dĩ nhiên là trắng.

Hắc không biết con tiểu hầu này có thể nghe hiểu được người nói chuyện hay không, nhưng mà biết rõ tới thỉnh người, biết rõ dẫn đường, con tiểu hầu này hiển nhiên là có linh tính.

"Tộc quần các người còn có bao xa a?"

Đi đến nửa đêm, vượt hai ngọn núi, Đồ Nguyên nhin không được mở miệng hỏi.

Tiểu hầu kia dừng lại, nhìn Đồ Nguyên, gãi gãi cái mõng trắng, lại gãi gãi đầu, tựa hồ tại suy nghĩ lời Đồ Nguyên nói, suy nghĩ một hồi, nó đột nhiên khếch khếch chỉ vào một bên núi kia, khoa tay múa chân, cũng không biết nó nói cái gì.

Đến phiên Đồ Nguyên đoán.

"Còn có một ngọn núi sao?"

Tiểu hầu lại khếch khếch nói một hồi, Đồ Nguyên căn bản tự không biết nó nói cái gì đó.

Lại vượt qua một ngọn núi, tiểu hầu đột nhiên kêu khếch khếch, sau đó âm thanh một đám hầu tại trong sơn cốc vang lên.

Đồ Nguyên biết rõ khẳng định là đến rồi.

Tiểu hầu kia đã chui vào trong rừng không thấy rồi, nhưng mà theo tiếng hầu kêu, hắc về phía trước đi tới, tới trước chỗ bức tường đồ, ở đó có một gốc cây che trời đại thụ, trên cây đứng đầy hầu tử, dưới tàng cây có một con lão hầu, so người trưởng thành còn phải cao hơn, chỉ là nhìn qua có chút già nua, lông mày nó đều là trắng.

Tuy rằng là ban đêm, nhưng mà thị lực Đồ Nguyên đã có thể làm được tại dưới bầu trời đêm thấy rõ đồ vật rồi.

Khiến Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc nhất chính là trên người lão hầu kia cư nhiên là ăn mặc y phục, một thân áo choàng màu đen, cái hầu tử khác đều là thân thể ở trần.

Khuất Thành cũng không có dạy Đồ Nguyên nên làm như thế nào, tại trong tuổi tác hữu hạn của hắc, vô luận là kiếp trước còn là kiếp này, cũng không có người dạy hắc nên đối với một tộc trưởng hầu tộc làm cái dạng gì lễ tiết.

Hắc tại quần hầu nhìn kỹ phía dưới, cùng trong âm thanh khếch khếch, trong lòng thay đổi thật nhanh, làm một cái thi lễ đối với trưởng giả nhân loại, khom lưng khom người.

"Âm Hồn cốc đệ tử Đồ Nguyên, bái kiến tộc trưởng." Thanh âm Đồ Nguyên vang lên, chúng hầu âm tức thì dừng tiếng kêu lại, sau khi âm thanh hạ

xuống, những hàu kia đều như sôi trào nhảy a gọi, hần cũng không biết có phải không có làm tốt hay không, đã chọc giận những hàu này.

Lão hàu kia há miệng, tựa hồ là đang cười, nhưng mà cười rất đáng sợ.

"Âm Hồn cốc đệ tử, sư phụ của ngươi là Khuất Thành?"

Thanh âm đột nhiên của lão hàu kia khiến Đồ Nguyên giật mình hoảng sợ, hần không phải không có chuẩn bị sẵn tinh thần là lão hàu này có thể nói, dù sao thế giới này bất đồng, nhưng mà chuyện tới đầu, nhìn thấy một cái lão hàu nói chuyện với mình, vẫn cứ là trong lòng sợ hãi.

Dưới bóng cây u ám, trong chúng hàu vây quanh, lão hàu giống như là một cái lão quái vật một dạng.

"Vâng." Đồ Nguyên hoàn toàn đem nó coi như là nhân loại tới giao lưu, hơn nữa tận lực cẩn thận không làm tức giận đối phương.

"Vậy thì bắt đầu đi."

Thanh âm lão hàu cũng không phải là thanh âm rất thuần khiết của nhân loại, trong cổ họng nó như là bị kẹp chặt một dạng, rất vắn đục, nghe khiến người khó chịu.

Đồ Nguyên từ trong lòng xuất ra bản đạo kinh kia, cái đạo kinh này tên đầy đủ gọi là 《vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh》, là một quyển giảng vạn vật có linh, giữa vạn vật trong lúc đó, hần là đầy đủ nhận rõ bản thân, mỗi hàng mỗi lời nói trong sách, trong đó có rất nhiều đối với thiên địa trình bày cũng rất tinh diệu, nhưng mà tuy là tinh diệu, lại bởi vì cái sách này truyền lưu cực lớn, thành một quyển sách nhập môn đệ tử đều phải đọc một lượt.

Hần cũng không biết những hàu tử kia có thể nghe hiểu được hay không, cũng không biết phải dạy thế nào, dù sao sư phụ chỉ là bảo mình tới nơi này tụng đạo kinh.

Hần mở ra《đạo kinh》kia rồi bắt đầu đọc, lúc ban đầu, tốc độ cũng không nhanh, một câu một câu, đọc nhấn rõ từng chữ tận lực rõ ràng một ít.

Hần tại nơi này đọc, những hàu kia đều là yên tĩnh, hoặc là ngồi ở trên cây, hoặc là chồm hồm tại trên đá. Bất quá có chút thì là sẽ đi làm việc khác, bắt quá lại tận lực không phát ra âm thanh.

Khi Đồ Nguyên một hồi dừng lại, phát hiện bên cạnh có một con khi đứng là dùng chén đá bưng lên một chén dịch thể không biết rõ, hần không biết có sạch sẽ hay không, tại chúng hàu nhìn kỹ còn là lựa chọn uống xuống.

Chua chua ngọt ngọt, còn có một cô nhân nhật từ từ vị, uống vào trong bụng, trên người liền có một luồng dòng nước ấm dâng lên, tán nhập các nơi thân thể, phi thường thoải mái, vốn tinh thần vốn có chút uể oải cũng vì đó phấn chấn.

Cái này là linh tửu.

Đồ Nguyên trong nháy mắt minh bạch rồi. Sau đó hần đối với lão hàu kia nói một tiếng tạ, lão hàu cũng không có trả lời.

Đồ Nguyên lại đọc tiếp, mãi cho đến bình minh, bản đạo thư kia vẫn cứ là chưa có đọc xong.

Nhưng mà trong nháy mắt thái dương hiện lên, những hàu này liền bắt đầu trở nên rối loạn, mà lão hàu kia cũng rời đi. Đồ Nguyên liền cũng ngừng lại, sau đó có hàu không biết từ nơi nào hái về một ít son quả đưa đến trước mặt Đồ Nguyên, chính là cái hàu tử mộng trắng đi tiếp mình kia.

Nó đưa son quả đến trước mặt Đồ Nguyên, trong con mắt nháy nháy, đúng là trôi nổi lam quang.

Đồ Nguyên cười cười, nhận lấy, xoa xoa rồi một ngụm cắn vào, nhập miệng hương vị ngọt ngào, thủy phần sung túc, con tiểu hàu tử mộng trắng nhìn thấy Đồ Nguyên xoa xoa, nó đứng là cũng đem một trái cây trên tay mình xoa xoa, tuy rằng tại Đồ Nguyên nhìn đến, nó lau cũng không lau cũng không có gì khác biệt, nhưng mà cái hành vi kia của nó lại khiến Đồ Nguyên minh bạch, nó khác biệt với những thú loại ngu muội kia.

Hơn nữa, lam quang trôi nổi trong mắt nó sung mãn linh tính.

Sau khi ăn qua son quả, tiểu hàu liền lại mang Đồ Nguyên trở lại, cứ như vậy, Đồ Nguyên bắt đầu cuộc sống tụng kinh của hần, bất quá nghe hần tụng kinh chính là một đám hàu tử.

Ban ngày hần tại Bách Thảo đường từ Khuất Thành học tập phù pháp, cùng với những phương pháp chế phù phôi sa kia, cùng với tri thức tu hành cơ bản, hoặc là tĩnh tọa thôn thổ thực khí luyện thần.

Về phương diện cá nhân yêu thích cùng thiên phú mà nói, tu hành chủ yếu có bốn đại loại, phân biệt là phù pháp, luyện khí, luyện đan, ngự thú,

Cái này chỉ là cá nhân yêu thích mà nói, tu hành căn bản gì đó, mọi người đều còn là sẽ muốn học.

Hiện tại Đồ Nguyên chủ học chính là phù pháp, nhưng mà về sau luyện khí, luyện đan, ngự thú khả năng cũng đều phải có đọc lướt qua một chút. Mỗi cái người đều phải luyện chế bản mạng linh bảo của mình, cái này là không thể người khác hỗ trợ luyện, cho nên chính mình cũng là cần phải biết được luyện khí.

Ngự thú tuy rằng nhìn qua phổ thông, nhưng mà kỳ thực cái này là có thêm chi nhánh cực kỳ quý dị, có thể đem những thú loại kia luyện thành hóa thân

của mình, có thể khu sử tà linh quỷ mị, thậm chí khu người, khiến người khó lòng phòng bị.

Thỉnh thoảng luyện một lò đan dược, bất luận là cầm đi cùng người trao đổi, còn là tự mình ăn, đều được.

Bất quá, lâu như vậy tới nay, Đồ Nguyên phát hiện thứ Khuất Thành biết được kỳ thực cũng không nhiều, hẳn chủ tu chính là phù pháp cùng một môn Nhiếp Linh Cầm Nã pháp kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Hữu Nghị

Thời gian cực nhanh.

Đồ Nguyên học được Thanh Thủy phù, Liệt Hỏa phù, Phong phù, Tịch Trần phù, Tịch Thủy phù, Tịch Hỏa phù, ... , phù luật học được không ít, nhưng mà Đồ Nguyên rất rõ ràng, trong đó không có một dạng phù pháp là có thể khiến mình tại cái trên đời này tự bảo vệ mình.

Liệt Hỏa phù uy lực rất nhỏ, kém xa Liệt Viêm phù, giấy phù bình thường, căn bản vô pháp vẽ ra Liệt Viêm phù.

Về phần Phong phù kia thì là có thể hình thành một làn thanh phong, thổi đi trực khí trong phòng còn được, thổi người thì là kém đến xa rồi.

Những cái này coi như là pháp phù cơ sở rồi, bởi vì nếu muốn vẽ ra Liệt Viêm phù thì cần phải có thể họa Liệt Hỏa phù, mà sau Phong phù thì là có thể họa Cuồng Phong phù, tuy chỉ nhiều thêm một cái chữ cuồng, nhưng mà uy lực lại có khác biệt cực lớn, cũng như Liệt Hỏa phù cùng Liệt Viêm phù vậy.

...

"Đồ sư huynh, thì ra ngươi tại nơi đây, tìm ngươi đã lâu cũng không có tìm đến."

Đinh Dương đầy mặt tươi cười đi tới, từ khi rời cái Bách Thảo đường này, Đinh Dương lúc đầu còn sẽ thường trở về, dù cho là không làm nhiệm vụ cũng sẽ về nhìn xem, về sau thì không có trở về rồi.

Mấy năm trôi qua rồi, Đinh Dương vô luận là tướng mạo hay là khí tức đều thay đổi rất nhiều, hẳn không còn như lúc đầu cái người biểu lộ ra một phần quật cường lại có phần mềm yếu cùng sợ phiền phức sau khi bị đánh vỡ quật cường rồi.

Hiện tại trong nét cười của hắn lộ ra sự tự tin.

Khi Đồ Nguyên tu luyện phù pháp thì đều là trốn ở nơi không có người nhìn thấy, dù sao hắn còn là tại trong thời kì phạt dịch, còn chưa có bái sư, không thể quá phô trương.

"Nga, Đinh sư đệ, có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên cười hỏi.

Tại trên cái thế giới này, hẳn không có bằng hữu gì, nếu như nói có thì tại trong lòng hắn cái Đinh Dương này miễn cưỡng tính là một người, trong ba năm cùng một chỗ, ngay từ đầu giữa hai người, Đinh Dương có oán giận Đồ Nguyên, sau khi tiêu tan oán giận, hai người coi như là đồng bệnh tương liên.

Về Trương Mặc, tại trong lòng Đồ Nguyên vốn là có cảm kích, nhưng mà về sau, hắn biết rõ sử dụng loại pháp phù uy lực lớn như Liệt Viêm phù, nếu không biết khống chế thì mình cũng sẽ bị phản phệ chết cháy, trong lòng hắn liền có một vết hằn, hắn cảm thấy trên khuôn mặt luôn luôn nhắm mắt tu hành kia, Trương Mặc có dạng tâm cơ khác.

Về phần người khác, tuy rằng quen biết không ít, nhưng bọn hắn tới nơi này chỉ để làm nhiệm vụ, tới vội vàng, đi vội vàng, cũng không có người nào quá chú ý tới Đồ Nguyên, một người tại nơi đây chịu phạt mười năm.

"Không có gì, chỉ là rất lâu không có gặp sư huynh, muốn quay lại thăm sư huynh." Đinh Dương nói ra.

"Nga, nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là rất không tệ đi." Đồ Nguyên nói.

"Cũng được." Đinh Dương cúi đầu trả lời: "Nga đúng rồi, sư huynh, Trương Mặc sư huynh biết rõ ta tới gặp ngươi, nhờ ta tiện thể nhắn lời là cũng muốn gặp ngươi."

"Gặp ta, gặp ta làm cái gì?" Đồ Nguyên cau mày hỏi.

"Ta cũng không quá rõ ràng, hình như là nói muốn xin lỗi ngươi gì đó." Đinh Dương nói ra.

"Xin lỗi, xin lỗi cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta cũng không biết." Đinh Dương nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên lại nghĩ đến, chẳng lẽ là muốn nói về chuyện Liệt Viêm phù kia.

"Ta lại không vào được cốc." Đồ Nguyên nói ra.

"Trương sư huynh nói ở bên kia chờ người?" Đinh Dương nói, lấy tay chỉ chỉ, cũng không phải trong Âm Hồn cốc, mà là chỉ hướng phía trước cái linh điện Bách Thảo đường này, nơi đó có sông lớn chảy xiết qua, vòng qua chân núi nơi đó chính là chính phía trước Âm Hồn cốc, mà vị trí cái linh điện này là mặt sau Âm Hồn cốc.

"Nga."

"Ta dẫn người qua." Đinh Dương nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một cái, nói: "Vậy thì đi."

Đinh Dương ở phía trước dẫn đường, đi rất vội vàng, Đồ Nguyên dọc theo đường đi hỏi hần mấy năm nay tại trong cốc như thế nào.

Đinh Dương đáp: "Trong cốc chẳng phải vẫn là như vậy, tích lũy công tích, sau đó học phù pháp cùng tri thức các loại pháp môn."

"Cái Cao Long kia có đi tìm người hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không, không." Đinh Dương vừa đi, thanh âm trả lời không lớn.

Hai người cứ như vậy câu được câu không trò chuyện, đa số là Đồ Nguyên hỏi, Đinh Dương trả lời.

Cuối cùng đến bên bờ sông kia.

"Tại nơi đó." Đinh Dương đưa tay chỉ.

Quả nhiên, tại bên cạnh rừng cây dưới chân núi kia, Trương Mặc cùng mấy người đứng ở nơi đó.

Nhìn thấy Trương Mặc cùng mấy người đứng ở nơi đó, trong lòng Đồ Nguyên không có lí do mà máy động, cảm thấy có phần không thích hợp, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy hần là không có gì.

Liên theo Đinh Dương đi qua.

"Trương Mặc sư huynh." Đồ Nguyên trước hô.

"Đồ sư đệ người tới." Trương Mặc nói.

"Àn, Trương sư huynh có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên hỏi, con mắt hần nhìn qua mấy người phía sau hần ta, lại nhìn nhìn Đinh Dương, Đinh Dương đứng ở một bên, cúi đầu.

Hần cảm thấy có chút không đúng, trong lòng có cảm giác căng thẳng.

Là bởi vì có người lạ tại nơi đây mà khẩn trương sao? Bản thân Đồ Nguyên cũng không rõ ràng lắm.

"Nga, kỳ thực cũng không phải ta tìm người, là có người muốn tìm người." Trương Mặc nói ra.

"Người nào?"

Đồ Nguyên giật nảy mình.

Theo Trương Mặc tránh ra, ánh mắt hần rơi xuống trên thân một người vóc dáng thon cao phía sau hần. Người kia vẫn luôn đứng ở nơi đó, nhưng mà từ khi Đồ Nguyên đến đây đã nói nhiều lời như vậy, gã cũng không có nhìn qua Đồ Nguyên một cái, Đồ Nguyên tuy rằng chủ yếu nói chuyện cùng Trương Mặc, nhưng mà ánh mắt hần lại chú ý tới người kia.

Ngay từ đầu, hần cảm giác được người này không phải bình thường.

"Hần là ca ca của Cao Hổ, Cao Long sư huynh."

Nghe lời Trương Mặc nói, trong lòng Đồ Nguyên dùng một tiếng, sắc mặt tức thì trắng rồi, hần quay mạnh đầu lại nhìn về phía Đinh Dương, Đinh Dương vội vàng cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt Đồ Nguyên, không dám nhìn hần.

Đồ Nguyên lại nhìn về phía Trương Mặc, Trương Mặc cũng không có nhìn hắn, chỉ là quay lưng đứng ở nơi đó, nhìn xa xa, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì.

Người khác, Đồ Nguyên căn bản sẽ không có nhìn, bởi vì Cao Long đã xoay người lại.

"Chính là người đã giết chết đệ đệ ta?"

Thanh âm Cao Long rất lạnh, ánh mặt cũng lạnh, trong thần sắc có một loại bề ngỗ và kiêu căng.

"Là hắn muốn giết ta trước." Đồ Nguyên giải thích.

"Có phải muốn giết người hay không, ta không quản, nhưng mà người giết chết hắn." Cao Long tới gần: "Như vậy, người sẽ đền mạng cho hắn."

Hắn không chút nào phân rõ phải trái, trong lòng Đồ Nguyên giận dữ, nhưng không biết làm sao, hơn nữa, hắn biết rõ, hiện tại chỉ sợ là không thể thiện rồi, đối phương phỏng chừng thật là nổi sát tâm, thật là muốn giết chết mình rồi.

Nhiều năm như vậy rồi, gã không có xuất hiện lần nào, tại lúc mình cho rằng chuyện này sẽ chậm rãi nhạt đi thì đối phương xuất hiện rồi, vừa xuất hiện liền dẫn mình ra, hơn nữa là dùng người mình trăm triệu không ngờ đến dẫn mình đi ra.

"Trong cốc đã phạt ta rồi." Đồ Nguyên vừa lui về phía sau, vừa nói.

Con mắt hắn là nhìn chăm chăm Cao Long, khoe mắt lại nhìn thấy hai người Trương Mặc cùng Đinh Dương đứng ở hai bên, đều tựa hồ dự liệu đến kết quả này. Tay hắn đã vói vào trong lòng.

Cao Long cười lạnh một tiếng, tùy ý hắn nắm bắt tám Liệt Viêm phù kia.

Đột nhiên, gã động rồi, tựa hồ muốn tới bắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên luôn cảnh giác, tại trong nháy mắt gã di động kia, tay đang vững vàng cầm lấy Liệt Viêm phù liền lấy ra, vung ra, một mảnh liệt viêm cuộn trào mãnh liệt lao về phía Cao Long, so với năm ấy giết Cao Hồ thì uy lực càng thêm lớn.

Nhưng mà Cao Long lại cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên, khẽ quát một tiếng, một mảnh linh quang tự trong tay hắn tuôn ra, tay khua vạch qua liệt viêm, một mảnh hỏa diễm đang tràn tới kia đứng là cứ như vậy trống rỗng tan mất.

"Chỉ là Liệt Viêm phù cũng dám sử dụng tại trước mặt ta, để người sử dụng Liệt Viêm phù, người hiện tại có thể chết được nhắm mắt rồi, hơn nữa, tại nơi đây bọn họ đều thấy là người động thủ trước với ta, bất kính với sư huynh, tập kích đệ tử thân truyền, giết chết người, trong cốc cũng sẽ không nói cái gì."

Cao Long vừa mới nói xong, ngón tay như kiếm, một đoàn hồng diễm đầu ngón tay điểm tới phía Đồ Nguyên.

Một ngón tay điểm tới này, toàn bộ hư không đều tựa như ngưng kết, Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình như là bị cố định lại, vô pháp né tránh, một ngón tay kia phá lệ trầm trọng, thế có thể xuyên thủng kim thạch.

Cảm giác sợ hãi cường liệt tuôn ra trong lòng.

Hắn không cam lòng, không cam lòng mình bị người lừa gạt tới cái chân núi hoang dã này, không cam lòng bị người dễ dàng giết chết như giết một con chó tại trong nơi rừng hoang này.

Hắn ra sức tránh né, thứ gì đó trong hư không vậy khốn hắn bị vấy ra, hắn rất nhanh thối lui ra sau, xoay người chạy trốn.

"Hừ."

Lại là một tiếng hừ nhẹ, Đồ Nguyên tại trong âm thanh hừ này, trong đầu óc lại như là có cái gì đó nổ tung.

Ông một tiếng, trời đất quay cuồng, đầu đầu muốn nứt.

Đồ Nguyên giãy dụa vẫn cứ chạy về phía trước, nhưng mà mới bước một bước, liền đổ nhào té trên mặt đất.

"Một cái người còn tại thực khí cũng muốn đào tẩu tại trước mặt ta." Thanh âm Cao Long lạnh lùng như là từ phía chân trời thổi xuống, mang theo gió tuyết hàn băng.

Đồ Nguyên nằm trên mặt đất, hắn biết rõ mình trốn không thoát, không cam lòng cũng vô ích, hắn mở to con mắt mông lung, nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia của Cao Long, lại nhìn ở bên cạnh Trương Mặc biểu tình lạnh lùng cùng Đinh Dương ánh mắt lóe lên sợ hãi,

Đột nhiên, một vệt linh quang lục sắc từ xa xa bắn nhanh đến, hướng phía mi tâm Cao Long đâm tới. Cao Long cả kinh, y nguyên là ngón tay như kiếm, đầu ngón tay hồng quang đại thịnh, hướng phía lục sắc linh quang kia đâm vào.

"Hô..."

Gió vô hình dâng lên tại trong nháy mắt kiếm chỉ giao đụng với lục quang, lục quang bay ra, đúng là một mảnh lá cây lục sắc, lá cây chịu không nổi lực tấn

công tại trong hư không rách thành nhiều mảnh.

"Người nào?"

Cao Long quát lạnh một tiếng.

Theo một tiếng quát này, một người từ phía linh điện chậm rãi đi tới.

"Người tới nơi này giết người đã hỏi qua ta hay chưa."

Thân ảnh Khuất Thành từ sau bóng cây di chuyển lại đây, từng bước một, cũng không nhanh, nhưng mà nhìn tại trong mắt Cao Long, lại cảm thấy khí thế nghiêm trọng, từng bước một như là đập trong lòng, như là đập gió lại, gió trong một phiến hư không này đều ngừng lại.

Hắn biết rõ, thủ đoạn đối phương dùng chính là như mình vừa mới đối phó Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Giảng Pháp

"Khuất sư thúc, nơi này cũng không phải là Bách Thảo đường của người, tay người không khỏi vươn quá dài rồi đi." Cao Long nói ra.

"Hắn là đệ tử của ta, không quản ở nơi nào, ta đều quản được." Khuất Thành đưa tay nâng Đồ Nguyên dậy.

Cao Long con mắt hơi nhú, nhưng mà sắc mặt Đinh Dương cùng Trương Mặc nhưng là thay đổi. Vốn có trong lòng bọn họ là hồ thẹn với Đồ Nguyên, nhưng cảm giác này trong nháy mắt tiêu thất, thay vào đó là một loại sợ hãi.

Nguyên bản Đồ Nguyên chết cũng thôi đi, trên đời này người như hắn chết nhiều một cái không nhiều, thiếu hắn một cái cũng không thiếu, nhưng mà hiện tại Đồ Nguyên không chết, không chết cũng được rồi, hắn đứng là đã thành thân truyền đệ tử.

"Sư thúc, hắn thế nhưng là còn tại trong thời kì mười năm hình phạt, người cũng không thể thu hắn làm thân truyền." Cao Long y nguyên là không thoái nhượng nói ra.

"Thế nào, người nhất định muốn hắn đền mạng?" Trong thanh âm Khuất Thành cũng lộ ra sự giận dữ.

Cao Long nhưng không có trả lời một câu nói này, mà là nói ra: "Nếu hắn còn chưa phải là đệ tử thân truyền của ngài, vậy nếu sư thúc muốn dẫn đi hắn, xin mời sư thúc lưu lại cái thân thông quyết cho đệ tử nhìn xem, lấy làm niệm tưởng."

"Hắc hắc, thì ra là cảm thấy ta cái lão nhân này thực lực không được rồi."

Hắn dứt lời, vung tay lên, một mảnh hỏa diễm như là theo giữa bàn tay hắn vung ra ngoài, hỏa diễm kia đậm đặc còn so ra kém hỏa diễm phóng ra từ Liệt Viêm phủ của Đồ Nguyên, sau đó Cao Long lại rất nhanh lui về phía sau.

Mà không có khua tay áo đuổi đi giống như đuổi đi liệt viêm của Đồ Nguyên lúc trước, tại trong nháy mắt hắn lui về phía sau, hỏa diễm kia tại trong hư không đúng là hóa thành một cái cự trảo.

Hỏa diễm cự trảo chụp xuống phía Cao Long.

Cao Long mặt biến sắc, tay phải tại bên hông quệt một cái, trong tay đã nhiều ra một khối ngọc khuê, một vòng một vòng vân hoa văn trên mặt ngọc khuê kia dâng lên linh quang nồng nặc, quang vận như đám mây, trùm hướng hỏa diễm kia.

Hỏa diễm cự trảo đúng là nhất thời vô pháp hạ xuống, linh quang của ngọc khuê ánh sáng cuộn cuộn dập dờn nổi lên.

Khuất Thành râu tóc tung bay, hét lớn một tiếng 'Buông tay'.

Hỏa diễm cự trảo hóa sinh màu đen, chụp mạnh tới, linh quang trên ngọc khuê vỡ tan. Cao Long biến sắc, đem ngọc khuê kia khua kích ra, chính hắn thì hốt hoảng triệt thoái phía sau.

Ngọc khuê trong nháy mắt bị Khuất Thành nhiếp vào trong tay.

"Ha ha, sư thúc thọ nguyên không nhiều, lại còn cưỡng bức quản việc người khác, cái ngọc khuê này tạm thời ký gửi tại sư thúc, năm năm sau, đệ tử lại

đến đòi lại."

Cao Long nói ra, thần sắc hần vẫn cứ là cao ngạo kiêu căng, ý tứ trong lời hần nói tự nhiên là nói hiện tại ta thua rồi, năm năm sau, ta là có thể thắng ngươi, đoạt lại đồ vật.

Khuất Thành là sư thúc của hần, nếu như là cùng đẳng cấp, trái lại không có gì, nhưng mà nói như vậy với sư thúc, đó chính là một loại miệt thị.

"Hắc hắc, tiểu tử khâu khí trái lại lớn."

Cao Long không nói cái gì nữa, mà là xoay người liền đi, vẫn cứ là mang theo cái loại thần sắc kiêu căng này.

Hai người Đinh Dương cùng Trương Mặc cũng cùng đi theo, chỉ là khi đi vẫn cứ là nhìn lại Đồ Nguyên suy yếu vô lực té trên mặt đất kia. Ánh mắt Đinh Dương có chút lấp lánh, mà Trương Mặc tại sau kính ngạc, khi nhìn về phía Đồ Nguyên thì càng phát ra lạnh lùng rồi.

Đồ Nguyên được Khuất Thành mang về trong Bách Thảo đường, trong đầu hần cái loại này ông ông tác hưởng cùng đau đớn cũng đã đỡ rất nhiều.

"Ngươi nhưng có biết Cao Long là cái người gì?" Khuất Thành ngồi ở chỗ kia, mình thì rót một ly trà hỏi.

"Đệ tử không biết."

"Tại trong cái Âm Hồn cốc này, tổng cộng chia làm hai hệ, một hệ là cốc chủ một hệ, một hệ khác thì là Đại trưởng lão một hệ, Cao Long chính là đệ tam thân truyền đệ tử của Đại trưởng lão, thiên tư trắc tuyệt, nhập môn mười lăm năm, đại khái sáu bảy năm trước, thực khí đại thành rồi đan khí ngưng thần. Tại trong toàn bộ một đời đệ tử Âm Hồn cốc này, được coi là người nổi bật."

Nghe lời Khuất Thành nói, trong lòng Đồ Nguyên âm thầm kinh hãi, tuy rằng hần biết rõ Cao Long là thân truyền đệ tử, nhưng mà cũng không biết Cao Long thì ra lợi hại như thế.

"Hần nói năm năm sau sẽ tới lấy lại cái ngọc khuê này." Khuất Thành nói ra: "Ngươi biết hần sẽ thế nào cảm lại không?"

Đồ Nguyên đã đoán được, nhưng mà hần vẫn cứ là lắc đầu.

"Hần sẽ khiêu chiến ta, sau đó chiến bại ta." Khuất Thành nói ra.

"Hai mươi năm trước, ta thụ một lần trọng thương, bị người đánh tan đan điền kết phù chủng, bây giờ bất quá một tên tiểu bối Ngưng thần cũng dám đương oai ở trước mặt ta rồi."

Khuất Thành nói như là không thêm đề ý, nhưng mà Đồ Nguyên tổng cảm thấy ông ta có một loại bất đắc dĩ của anh hùng tuổi xế chiều.

Đồ Nguyên tựa hồ đã nhìn thấy hình dáng năm năm sau, ông ta bị một tên hậu bối chiến bại ô nhục, mặt mũi mất hết.

Tâm hần bị hưng hăng xúc động rồi, trong lòng đột nhiên tuôn sinh một cái ý nghĩ, cái ý nghĩ này vừa mới ra liền càng ngày càng mãnh liệt.

Năm năm sau, ta phải thay sư phụ xuất chiến, lúc đó ta đã chính thức nhập môn, thay sư xuất chiến đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù cho là ta có thua, thua cũng chỉ là ta mà không phải sư phụ.

Nhưng mà hần cũng không có nói ra ý nghĩ của mình, chỉ là trong lòng âm thầm làm ra quyết định.

Hần chưa có nói gì, Khuất Thành lại đột nhiên cười nói: "Ta một cái lão nhân mà thôi, năm năm sau hần muốn khiêu chiến chính là ta, sắc mặt của ngươi thế nào như là ta đã chết rồi vậy."

"Đều là đệ tử sai, tự đứng rước lấy họa cho sư phụ." Đồ Nguyên nói ra.

"Lúc đó, khi ngươi muốn bái ta làm thầy ta cũng đã nghĩ đến, lại nói đến năm năm sau, cũng không phải ta xuất chiến, lúc đó ta cũng đã chính thức thụ sư nhập môn, đương nhiên là ngươi thay sư xuất chiến. Ta như thế một xấp tuổi đây, bối phận tại nơi đây, thắng lại như thế nào? Bại thì mặt mũi mất hết, thành tựu danh tiếng cho Cao Long kia."

Nhìn khuôn mặt Khuất Thành lãnh đạm, Đồ Nguyên nghiêm túc đáp: "Vâng, năm năm sau, đệ tử nhất định phải rất tốt bồi Cao Long một hồi."

...

Cứ như vậy, mỗi ngày đi tới chỗ đầu đường kia dưới đại thụ, một đám hầu tử chòm hóm tại trên cây hoặc là trên tảng đá dưới cây, Đồ Nguyên tại nơi đó giảng tụng đạo kinh, hần đã tại nơi đây liên tục tụng đạo kinh hai tháng.

Mỗi ngày có một chén hầu nhi uống rượu, mỗi một lần uống xong, thần thanh khí爽, vốn tinh thần có chút uể oải đều sẽ khôi phục, hơn nữa trong đan điền cũng sẽ có một loại cảm giác ấm áp.

Từ sau ngày đó, hai người cũng không có đề cập về chuyện Cao Long, giống như là chưa từng có phát sinh, nhưng mà Đồ Nguyên tu hành càng thêm nỗ lực rồi, ngoại trừ chuyện cần phải làm ra, đều là tại tu hành.

Mà Khuất Thành cũng dạy càng thêm đích tì mi rồi.

"Pháp thuật là cái gì dạng người rõ ràng không?"

"Lúc đó sư phụ thi triển chính là pháp thuật, một đạo hỏa diễm hóa thành một cái cự trảo, Cao Long kia tay cầm pháp bảo đều đỡ không được."

Khuất Thành không có gạt đầu, cũng không có phủ nhận, sau đó lại hỏi: "Vậy người biết làm thế nào thi triển pháp thuật không?"

Trên đạo kinh mà Đồ Nguyên xem kia có nói, trong đó có một câu nói là như thế này: "Pháp thuật là bởi vì hình mà động, bởi vì thế mà sinh, vạn pháp do tâm, ngũ hành làm bản."

"Vậy người biết ý tứ chân chính của những lời này là cái gì?" Khuất Thành hỏi.

Đồ Nguyên theo trên mặt chữ có thể lý giải bảy bảy tám tám, nhưng thực sự là đang nói cái gì, hắn cũng không rõ ràng lắm.

"Người theo ta tới, ta dẫn người đi xem nhìn cái gì gọi là hình, cái gì gọi là thế."

Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên ra Bách Thảo đường, đi về phía dòng sông kia, tại trên thượng du sông có một cái thác nước, độ cao rất lớn.

Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên đi tới chỗ thác nước kia, chỉ vào thác nước nói ra: "Một người có thể tu hành, nhưng mà cũng không có nghĩa là hắn có thể tiến xa, cái này xác thực là cần phải thiên phú. Không tại trên nhục thân, thiên phú là chết, cũng khả dĩ nói là có thể thông qua hậu thiên thủ đoạn mà cải biến, hiện tại đan dược tẩy tủy phạt mạch không ít, các phái đều có bí truyền, hơn nữa theo tu vi tăng lên, nhục thân được linh lực tẩy rửa, nguyên bản một ít thiếu sót cũng sẽ tiêu thất."

"Cho nên, chân chính quyết định một cái người có thể đi bao xa, toàn bộ nhìn vào tâm người rồi, người nhìn cái thác nước này có cảm giác gì?"

Trong bầu trời có trăng khuyết, chiếu xuống một mảnh đại địa u ám này, một con sông chảy xiết, cuộn cuộn chạy đi, đá hai bên vách núi nâu đen, dạ trùng nhẹ mình, dã thú đang cẩn thận xuyên qua.

Cái này là cảnh trí mỹ lệ.

"Có một loại cảm giác bất cứ thứ gì đều không thể chống lại thác nước lao ra."

Đồ Nguyên nhìn nước sông xung kích mà xuống, lại lao nhanh mà đi nói ra. Nhưng mà trong lòng hắn lại nhớ tới một câu thơ kiếp trước: phi lưu thẳng hạ ba nghìn xích, hư hư thực thực ngân hà lạc cửu thiên.

Khuất Thành không có biểu thị cái gì với lời hắn nói, mà là nói ra: "Năm đó sư tổ người, hắn vì giảng pháp cho ta thì cũng là mang ta đến nơi đây nhìn xem, chúng ta trước lên đỉnh thác nước kia xem đi."

Hai người tới trên thác nước, nhìn về hạ du, chỉ thấy nguyên bản là sông ngòi lao nhanh, lúc này nhìn tổng thể, giống như là một con ngân long nằm tại trên đại địa, yên tĩnh, trầm ngư trong cảnh đêm.

"Người nhìn thấy gì?"

"Son hà tráng lệ."

Khuất Thành y nguyên là không có lời bình về lời hắn đã nói, mà là chuyển đề tài: "Tại đầu nguồn con sông này có một cái môn phái, tên là Long Trì Thiên Cung, bởi vì trong dãy núi nơi môn phái kia có một cái hồ nước thật lớn, mà cung điện cái môn phái này kiến lập tại trên núi vây quanh hồ nước."

"Có ghi chép, trong Long Trì Thiên Cung kia từng có một vị đệ tử, tại lúc hắn còn tuổi nhỏ thì sư phụ hắn vì giảng pháp cho hắn, dẫn hắn lên đỉnh núi nhìn con sông này, hỏi hắn nhìn thấy cái gì, vị đệ tử kia nói hắn nhìn thấy một con ngân long muốn chạy ra long trì. Sau lại rất nhiều năm sau, Long Trì Thiên Cung gặp đại nạn, bị người đánh lên sơn môn, lúc đó không được thì vị đệ tử kia thấy các vị đồng môn cùng sư phụ từ thương, trong lòng bị thống."

"Hắn khóc hô với con sông chảy xiết này, nói long trì tuy rằng khốn đốn, nhưng chung quy là nhà của người, hiện tại nhà của người sắp bị người hủy hoại, người vì cái gì còn không trở về. Theo lời hắn vừa dứt, toàn bộ con sông này nước cuộn ngược, hóa thành một con ngân long, bay vút lên mà quay về Long Trì Thiên Cung, tục truyền, lúc đó sông nước này biến thành ngân long, lân giáp long trảo, con mắt thân thể nơi nơi phân rõ, long ngâm rồng giận rung trời, đẩy lùi tất cả địch nhân tới phạm."

Khuất Thành nói xong, trong lúc nhất thời, chỉ có thanh âm thác nước.

"Đó là pháp thuật sao?"

"Không sai, đó là pháp thuật, hơn nữa còn là một loại đại pháp thuật đường đường chính chính." Khuất Thành nói ra.

"Sau cùng vị đệ tử kia thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chết rồi, lưu lại một quyển Ngân Long Về Tổ Đồ rồi chết đi, đồ kia chính là cái pháp thuật Ngân Long Về Tổ này, nhưng mà trong hậu bối đệ tử,

không có một người có thể học được, dù cho là trong sự trường của đồng lứa năm đó đi lĩnh ngộ pháp thuật này, cũng chỉ được da lông, mà không có cái loại khí thể nước sông hóa Ngân long giận nhảy cứu tiêu đại sát tứ phương đó."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Thần Linh Đã Tiêu Thất

Đồ Nguyên vẫn có chút rất không minh bạch, hỏi: "Sự phụ, người là nói, pháp thuật toàn bộ nhìn vào chính mình lĩnh ngộ sao?"

"Đúng, vị đệ tử Long Trì Thiên Cung kia, thấy con sông này, liền cho rằng nó là Ngân Long từ trong Thiên Trì chạy ra, cái này là thấy hình cùng thể của nó mà tâm động, tâm động rồi sinh ra ý. Sau lại Long Trì Thiên Cung thụ đại nạn, mà tâm ý thần niệm đến một cái cực hạn, cho nên liền có pháp thuật Ngân Long Nộ Cuốn Về Tổ, đại sát tứ phương xuất hiện."

Đồ Nguyên liền minh bạch rồi.

Hắn đó là lấy tình thế của thiên địa sơn hà dung hợp với tâm ý của mình mới hình thành ra đại pháp thuật, là cá nhân hắn tại trong một loại tình huống cực hạn mà lĩnh ngộ ra, cho nên người khác học không được.

"Bất quá, trước lúc hắn thi triển ra pháp thuật này, đầu tiên là học rất nhiều thứ, tỷ như Long Ngâm chú nổi danh trong Long Trì Thiên Cung, Ngự Nước Hóa Long thuật, Thanh Long giờ vuốt, Long Vĩ kích, những thứ này đều là pháp nổi danh trong Long Trì Thiên Cung."

"Một cái đại pháp thuật hình thành không phải ngẫu nhiên, là cần phải có tích lũy phía trước." Đồ Nguyên nói ra.

"Cho nên, thực khí, cái này là căn bản nhất, mà phù pháp là có thể học tập, chỉ có pháp thuật là cần phải tự mình đi ngộ, trong Âm Hồn cốc chúng ta có ba tấm đồ án chứa pháp ý, người hắn là đều gặp qua." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ đến ba tấm đồ mình trông thấy lúc học thực khí pháp kia.

"Hiện tại nói về cái ngũ hành làm căn bản này, người từng trông thấy ta lấy hỏa điểm hóa trảo, như vậy hiện tại người lại nhìn cái này."

Khuất Thành nói đến đây, đột nhiên ngồi xổm xuống, tại bên cạnh thác nước, đưa tay vào trong sông, ấn tại trên mặt sông, cũng tại trong nháy mắt hắn đưa tay ấn tại mặt sông, trong sông nước chảy xiết kia có một đóa hóa thành một cái thủy trảo, thủy trảo chợt lóe biến mất, không bao lâu, lại xuất hiện rồi, trên thủy trảo kia đúng là chụp một con tôm.

Khuất Thành tiếp nhận con tôm kia, ném về lại trong nước.

"Thấy rõ ràng rồi chưa? Vô luận là một lần kia còn là vừa rồi, ta dùng đều chỉ là Nhiếp Linh Cầm Nã pháp. Nhiếp Linh Cầm Nã pháp là thần thông, thần thông kéo dài ra ngoài làm pháp thuật, giữa nhau là có thể chuyển hóa, điểm then chốt là ở chỗ thông minh(thông suốt) pháp ý, lĩnh ngộ một lũ pháp ý như có như không kia, vậy thì một pháp hóa vạn pháp, vạn pháp do tâm rồi."

Sóng lớn âm thanh ừ ừ, tâm tư Đồ Nguyên ý dường như bay lên, phảng phất mình thành một người có thể cười mây đạp gió, ngao du tứ hải.

"Bắt đầu từ ngày mai, ta truyền cho người Nhiếp Linh Cầm Nã pháp."

...

Một con hầu từ cái mông trắng ở phía trước sông nổi dẫn đường, một người đi theo phía sau nó, vừa đi, vừa phát ra thanh âm khếch khếch, đã có một tháng rồi, con hầu từ mông trắng này đều sẽ đón hắn, đưa hắn trở về, hắn đã thói quen rồi, trái lại con hầu từ mông trắng này tựa hồ tại trong quá trình một tháng này đã có chút bất đồng, nó tựa hồ càng có linh tính hơn những hầu từ khác một ít.

Hôm nay là một lần sau cùng hắn tới tụng kinh, sau khi trở về sẽ không lại đến rồi.

Hắn vừa đi, mà tay hắn đưa ra tại trước người, bàn tay thành trảo, một mảnh lá cây tại lòng bàn tay hắn phập phều lên xuống, hắn cái này là đang tại ngự lá cây, đang luyện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp.

Đột nhiên, Tiểu Bạch hầu kia níu kéo y phục Đồ Nguyên, khèn khếch chỉ vào một cái phương hướng, tựa hồ muốn dẫn hắn đi nơi nào một dạng.

Tiểu hầu kia trong con mắt lam lưng trông tựa hồ có sự mong đợi nào đó, Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, mình tại con đường này lui tới ba tháng rồi, cũng không có gặp qua chuyện gì nguy hiểm, hắn là sẽ không có chuyện gì, nếu như đến lúc đó quá xa thì không đi nữa.

Hắn cùng theo tiểu hầu từ cái môn trắng hướng một cái phương hướng mà đi, xuyên qua rừng rậm, cũng không biết có phải hay không bởi vì phụ cận nơi này có Âm Hồn cốc tại, cho nên cũng không có dã thú hung ác gì đặc biệt, lại hoặc là vùng này kỳ thực tính là địa bàn đám hầu kia.

Còn có một cái khả năng là bởi vì có tiểu hầu từ môn trắng này dẫn đường, cho nên dọc theo đường đi cũng không có gặp gỡ nguy hiểm gì, nếu không như thế, linh điền của Âm Hồn cốc cũng không cần phải người trông coi, bởi vì mỗi ngày đêm tối đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít có một chút tà linh xuất hiện tại phụ cận.

Khi tiểu hầu từ mang theo Đồ Nguyên đi tới trước một tòa tàn miếu thần miếu giấu ở trong núi thì hắn kinh ngạc rồi.

"Báo ân? Cơ duyên?"

Đồ Nguyên là một cái người không phải trên thế giới này, hắn đương nhiên sẽ có loại ý nghĩ này, nhưng mà loại ý nghĩ này vẫn là chợt lóe mà qua, cũng sẽ không thật có mong đợi cái gì, bởi vì hắn biết rõ, trên cái đời này, dù cho nơi đây thật có cái gì, đã sớm bị không biết bao nhiêu đời những đệ tử Âm Hồn cốc kia lấy không biết bao nhiêu lần rồi, có cái gì cũng sẽ không lưu đến hắn.

Theo đi chỉ trên mặt đất có thể nhìn ra được, một tòa thần miếu này tại lúc trước hắn là cũng không lớn, cùng theo tiểu hầu từ tiến vào trong nửa tọa chủ miếu thần miếu duy nhất còn không có hoàn toàn đổ sụp kia, chỉ thấy một thần tượng thiếu nửa bên đầu, không biết là cái thần gì.

Y phục thần tượng kia có chút hoa lệ, không biết cái này là sơn thần hay là cái gì, bên cạnh còn có hai tòa thần tượng nhỏ, bất quá đã vỡ rồi.

Tiểu hầu từ kia đi tới trước thần tượng, trực tiếp quỳ gối nơi kia, sau đó vung tay múa chân, tựa hồ là muốn Đồ Nguyên cũng giống như hắn tới bái thần tượng kia.

Nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó bất động, tiểu hầu có chút gấp gáp rồi, đứng lên kéo y phục Đồ Nguyên đi qua. Đồ Nguyên bất đắc dĩ, đi qua, đối với một tòa thần tượng hoang phế như vậy, hắn cũng không muốn đi bái.

"Tự ngươi bái đi, ta là người tu đạo, không bái thần linh." Đồ Nguyên nói ra.

Nhưng mà tiểu hầu lại càng nôn nóng rồi, trong ánh mắt trôi nổi lam lung trông sáng bóng, níu kéo y phục Đồ Nguyên không thả.

Toàn bộ thân thể đều phải treo tại trên người Đồ Nguyên rồi, Đồ Nguyên bất đắc dĩ chỉ đành cùng nó đồng thời quỳ trên mặt đất lạy bái, bái xong cũng không có chuyện gì phát sinh.

Tiểu hầu từ tựa hồ cảm thấy mình đã làm một chuyện rất rất giỏi, khi trở lại dọc theo đường đi đều khèn khếch nói chuyện, đáng tiếc Đồ Nguyên căn bản tự nghe không hiểu, chỉ do một mình tiểu hầu tại nơi đó tự mình vui mừng.

Ba tháng này tới nay, tiểu hầu đã đối với hắn cực kỳ thân cận, bất quá, hắn rất bất mãn với việc tiểu hầu ép buộc người khác quỳ xuống bái thần của chính nó, cũng không phải có ý không để ý tới nó, chủ yếu là lời nó nói hắn căn bản nghe không hiểu.

Không hiểu hầu ngữ.

Bất quá, nghe nói trong một số môn phái là có 'Linh ngữ' có thể học, nhưng mà Âm Hồn cốc không có.

Sau khi trở lại Bách Thảo đường, đem việc mình trông thấy một tòa thần miếu không trọn vẹn như vậy nói với Khuất Thành, Khuất Thành thì là nói cho hắn, tòa thần miếu kia là một tòa Sơn thần miếu thật lâu trước đây, mà đám hầu kia có thể là linh hầu huyết mạch di truyền của Tọa hạ sơn thần kia.

Đồ Nguyên lại hỏi, lẽ nào trên cái đời này từng có sơn thần sao?

Đáp án lại khiến Đồ Nguyên phi thường kinh ngạc, bởi vì Khuất Thành nói cho hắn, tại trước đây, trên cái đời này là có thần linh, thế giới này là do đủ loại thần linh thống ngự, người tu đạo đều phải nghe lệnh những thần linh này.

Về phần sau lại đến tới cùng là cái nguyên nhân gì làm cho những thần linh này đều ngã xuống rồi, Khuất Thành cũng không phải rất rõ ràng, hắn chỉ biết, những thần linh kia không phải ngã xuống tại trong tranh đấu với nhau mà là chết ở trong tay những người tu đạo kia.

Một điểm này khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn.

Hắn từ nơi Khuất Thành tìm tới một quyển sách, sách tên là 《Thần quyền》，cái này là một quyển sách cấm, hiện nay giữa trong thiên địa là không cho phép có sách như vậy.

Bởi vì một quyển sách này đều là viết trong thiên địa này đã từng là các phương thần linh thống trị, viết bọn họ cường đại, ca tụng bọn họ cường đại cùng nhân từ, ơn trạch.

Tại lúc các phương thần linh thống trị thế giới này thì người tu hành đều là cần phải được một phương thần linh tán thành, nếu như không, bị bắt lại thì phải bị xử tử, khi giữa thần linh xuất hiện thần chiến vì đèn nhang thì như vậy các phương tu sĩ liền phải tham gia đại chiến rồi.

Đồ Nguyên không quan trọng ủng hộ hay không ủng hộ thần quyền thống trị, hắn biết rõ sự phụ của mình đương nhiên cũng không phải người ủng hộ thần quyền thống trị, có một quyển sách như vậy bất quá là muốn lý giải nhiều hơn một cái thiên địa trước đây là cái dạng gì, phần ca tụng trong sách kia, Đồ Nguyên trực tiếp lướt qua rồi.

Tu tập Nhiếp Linh Cầm Nã pháp đương nhiên không phải gấp rút là được, là cần phải thời gian tích lũy.

Hiện tại hẳn đã rất rõ ràng sự khác biệt giữa thần thông cùng pháp thuật rồi. Thần thông luyện thành rồi, giống như là tay chân của mình, có thể dùng để đi có thể sử dụng tay ăn cơm, cái này là không bị bên ngoài ảnh hưởng, trừ phi đứt tay chân. Mà pháp thuật thì như là kiếm trong tay người, là tất cả những thứ ngoại trừ tự thân.

Khi người tại trong một cái đại thế giới nhiều vẻ nhiều màu thì tất cả ngoại tại như vậy có thể khiến pháp thuật của người thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận.

Mà khi người bị cầm đoán tại trong một cái lao lung thì, đoạn ngũ hành căn bản, cầm tất cả ngoại tại, như vậy, cái thời điểm này, cũng chỉ có thần thông do tự thân tu tập có thể thi triển rồi.

Mà Nhiếp Linh Cầm Nã pháp thì là một loại thần thông, là cần phải từng bước một tu hành.

Mấy ngày nay tới giờ, hẳn đều là tại tu hành nhiếp cầm, trước từ những thứ nhỏ nhất, lúc đầu nhiếp cầm sợi tóc, chậm rãi gia tăng nhiếp cầm vật, hiện tại hẳn đã là có thể nhiếp cầm một mảnh lá cây, khiến lá cây tại trong bàn tay lật chuyển không rơi.

Trong quá trình luyện tập nhiếp cầm, lúc đầu hẳn không có thể làm được cái gì, chỉ có thể nhất tâm tại mặt trên, sau lại hẳn có thể phân tâm đọc sách, có thể bước đi, có thể cùng người bình thường nói chuyện giao lưu.

...

"Sư huynh hảo, ta, ta gọi là Mục Tích Nhược, ta, tại Tịch Dịch phòng lĩnh Sự bài, nhận nhiệm vụ tới nơi này làm cỏ."

Một cái tiểu cô nương nhìn qua chỉ có mười ba bốn tuổi, ăn mặc một thân áo bào tro rộng thùng thình, có chút hơi sợ nói với Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhìn thấy nàng, cảm giác đầu tiên chính là gầy, không phải như người thường khi lớn lên thì nhìn gầy, mà là do y phục nàng ăn mặc, cảm giác như là cán bút nhỏ chống đỡ một kiện y phục vậy.

Hiện tại Khuất Thành đem những chuyện này đại bộ phận đều giao cho Đồ Nguyên quản rồi, tỷ như hiện tại có người tại Dịch phòng tiếp Sự bài tới nơi này làm việc, như vậy thì muốn hẳn phân công, sau đó đăng ký, đến lúc đối phương làm xong rồi lại cho điểm.

Hắn tiếp nhận thẻ bài mà đối phương cẩn thận từng li từng tí giao lên, nhìn nhìn, sau đó thu vào trong một cái hộp chuyên dùng để xếp đặt những Sự bài này ở trong phòng.

Khi trở lại ngoài phòng thì tiểu cô nương kia đang hiếu kì nhìn khắp nơi, tại lúc Đồ Nguyên đi ra liền lập tức cung kính cúi đầu đứng yên.

"Đi theo ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Vâng, sư huynh." Tiểu cô nương vội vàng đáp lời, nhanh chóng theo ở sau người.

Một đường mang theo tiểu cô nương gọi là Mục Tích Nhược này đi tới trong linh điện, lúc này trong linh điện Long Nha cốc mẽ còn rất nhỏ, một gốc cây một gốc cây, xanh xanh lục lục, mới cao dài đến mắt cá chân, mà ở giữa lại có cỏ dại mọc chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Câu Thần Triệu Lệnh Phù Trộn

Làm cỏ đương nhiên là cũng không cần tri thức trồng trọt gì, lúc đó hẳn nhận không được loại nhiệm vụ này là bởi vì loại chuyện khá thoải mái lại có thể được đến môn phái công tích này đều bị chia cắt rồi, cho tới bây giờ hẳn đều không rõ ràng lắm, những thẻ bài sự tình này là tại trên tay người nào nắm giữ.

"Cái thẻ bài này là ai đưa cho người?"

Đi ở trên đường, Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng hỏi, tiểu cô nương tựa hồ bị làm cho hoảng sợ, ngừng lại một chút nói ra là Mục sư thúc cho ta.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, vì xác định nên lại hỏi: "Mục Cô sư thúc?"

"Đúng." Tiểu cô nương theo ở phía sau yếu yếu trả lời. Nàng tựa hồ rất sợ hãi.

"Nàng là gì của ngươi?" Đồ Nguyên lại một lần nữa hỏi.

Tiểu cô nương dừng lại một lúc lâu, tựa hồ nghĩ đến có nên trả lời hay không, hoặc là có nên trả lời thực hay không.

Đồ Nguyên quay đầu nhìn nàng một cái, nàng vội vàng cúi đầu, cơ hồ muốn khóc hỏi đáp: "Nàng là đại cô cô của ta."

Nhìn bộ dạng nàng lo sợ cực kỳ, không khỏi hỏi: "Ngươi rất sợ ta?"

"Không, không phải..." Tiểu cô nương ngay cả đầu cũng không dám nhắc lên.

Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nàng có một vị cô cô hung hãn như vậy, thế nào lại sợ mình, uy danh của Mục Cô tại trong toàn bộ Âm Hồn cốc cũng là rất thịnh, thế nhưng là nàng ta lại có một vị chất nữ nhát gan như thế, nếu như nói nàng ta chán ghét tiểu cô nương gọi là Mục Tích Nhược này, trái lại còn nói được, nhưng mà nhìn bộ dáng nàng, khẳng định là Mục Cô chủ động đưa Sự bài cho nàng.

Đồ Nguyên cũng không có hỏi tiếp, chỉ vào cổ trong đồng ruộng nói ra: "Biết làm cỏ như thế nào đi?"

"Biết, biết rõ."

"Một khối ruộng này chính là nhiệm vụ của ngươi, thời gian là bảy ngày, nếu như trong bảy ngày không có làm hết, ảnh hưởng tới Linh nha mẽ sinh trưởng sẽ phải chịu phạt, biết không?" Nói đến mặt sau chịu phạt, Đồ Nguyên tận lực thả nhẹ giọng điệu, sợ lại hù dọa nàng rồi.

"Vâng, vâng, biết, biết rõ..."

Cho dù như thế, nàng y nguyên còn là sợ hãi.

"Tốt, đi làm đi." Đồ Nguyên nói xong, cũng không dừng lại nơi đây, mà là bắt đầu tại trong linh điền bắt đầu dò xét.

Mục Tích Nhược chồm hồm tại đồng ruộng, nhìn Đồ Nguyên đã chậm rãi rời xa, thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, nghĩ thầm: "Đồ sư huynh Bách Thảo đường quả nhiên giống như các sư tỷ nói vậy, thật đáng sợ a."

Sau khi xem qua một vòng, Đồ Nguyên trở lại bên cạnh chỗ linh điền có Mục Tích Nhược, Mục Tích Nhược đại khái là cũng đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đưa lưng về phía đường, căn bản không dám nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhìn nhìn, nguyên bản muốn nàng chú ý tại thời điểm này đồng ruộng thường sẽ có rắn thường lui tới, phải cẩn thận một ít, nhưng mà nghĩ đến bộ dáng nàng e ngại mình kia, còn là thôi.

Sau khi trở lại, hắn không khỏi cảm gương đồng chiếu chiếu, bộ dáng người trong gương đồng tuy nói không anh tuấn bức người bao nhiêu, nhưng cũng tính là thanh tú, hơn nữa bởi vì tu hành cùng tính cách có một tia xuất trần chi khí nhân nhạ.

Tại trong Bách Thảo đường có một cái giá sách, tuy rằng nhỏ hơn rất nhiều so với cái giá sách trong Tàng Thư Viện kia, nhưng mà sách cũng không ít, bất quá chủng loại sách khác nhau, trong cái Tàng Thư Viện kia có một bộ phù trận dày đặc, hiện tại Đồ Nguyên đã rõ ràng, phù trận bên trong đó là 'Thiên Khái chiếu thần mật phù trận'.

Nơi đây đương nhiên không có phù trận, bởi vì sách trên cái giá sách này đa số đều là một ít sách giảng giải pháp lý phù lý, còn có rất nhiều tạp thư.

Từ trên giá sách một quyển một quyển xem qua, đột nhiên, hắn nhìn thấy một quyển đặt ở góc vách sát biên giới, không có bìa, hắn xác định mình chưa có xem qua, rút ra, mở ra nhìn, đúng là một quyển phù trận, tuy rằng không có bìa nhưng mà nội dung bên trong cũng không có khuyết thiếu.

Phù trận gọi là 'Câu thần triệu lệnh phù trận', đây là một quyển phù trận bất giữ tà linh hoặc là thần linh vô hình, sau đó tại trong phạm vi một cái phù trận triệu hoán ra chiến đấu, cái này bình thường đều là dùng để thủ hộ sơn môn. Đồ Nguyên nghĩ đến lúc kiếp trước lưu truyền nhiều phù pháp triệu thiên binh thiên tướng hạ phàm như vậy, cảm thấy cái phù trận này rất có ý tứ.

Liên tiếp mấy ngày, hắn rảnh rỗi liền xem cuốn phù trận này, pháp phù cần phải biết nêu trong sách, hắn không sai biệt lắm biết phân nửa, chính yếu còn là từng đạo phù pháp lẫn nhau kết nối, dung hợp với nhau, mỗi một đạo phù văn phác họa đều là có chú ý, phải hợp thiên địa, hoàn cảnh hợp với điểm bố trí phù trận.

"Ngươi có hứng thú đối với phù trận?" Khuất Thành nhìn thấy Đồ Nguyên mỗi ngày ôm bản Câu Thần Triệu Lệnh Phù trận kia nhìn xem, đồng thời không ngừng họa, tuy rằng không thành trận, có vẻ hỗn độn, nhưng mà mỗi một cái đơn độc pháp phù đều có hình như dạng.

"Ân." Đồ Nguyên nói ra: "Đệ từ cảm thấy phù trận rất có ý tứ, giống như là tại trong cái thiên địa này tự mình sáng tạo ra một cái thiên địa thuộc về chính mình."

Khuất Thành nhìn Đồ Nguyên, trầm mặc một hồi, nói ra: "Ta đối với phù trận cũng không phải rất lý giải, ngày mai ta giúp ngươi từ trong Tàng Thư Viện mượn bản phù trận thư tới, tự ngươi nhìn xem."

"Tạ sư phụ." Đồ Nguyên cao hứng nói ra.

Hắn phát hiện mình đối với phù trận xác thực rất cảm thấy hứng thú, cảm thấy phù trận tại ý nghĩa nào đó mà nói, kỳ thực là cũng giống như những Chân Linh phù pháp, Địa Sát cấm phù kia, chỉ là một cái là thành lập tại trên một cái mặt bằng, một cái thì lập trên các mặt bằng khác nhau, nhưng mà vô luận là một cái mặt bằng còn là bất đồng mặt bằng, đều là phải bảo trì một cái dung hợp thống nhất, là phải hình thành một cái chỉnh thể.

Ngày hôm sau, Khuất Thành mang về một quyển phù trận thư cho Đồ Nguyên, sách tên là 'Âm phù trận kinh', là một quyển kinh thư chuyên giảng giải phù trận. Phi thường tinh tế tỉ mỉ, rất thích hợp người mới vừa nhập môn tu tập phù trận.

Từ đó về sau, Đồ Nguyên bắt đầu vừa tu hành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, vừa tự mình đọc 'Âm phù trận kinh', đồng thời bình thường luyện một ít đơn độc phù pháp.

Đột nhiên, có người chạy vào trong viện Bách Thảo đường, gấp gáp nói ra: "Sur huynh, bọn họ sắp đánh nhau rồi."

"Đánh nhau?" Chạy vào báo tin là một cái nam hài, một cái nam hài rất cơ trí, đương nhiên cũng là làm việc tại cái này linh điện.

Đồ Nguyên nhướng mày, tại nơi đây là sẽ có tranh chấp, nhưng tình huống chân chính đánh nhau còn là chưa từng có phát sinh. Hắn định về phòng báo cho sư phụ nghe, nhưng mà nghĩ lại, dựa vào tu vi sư phụ khẳng định là đã nghe được, nếu như mình xử lý không được, như vậy sư phụ khẳng định là sẽ đi ra.

Hắn đang định xuất môn, suy nghĩ một cái, cảm hai tấm phù do chính mình họa sau đó mới xuất môn.

Khi Đồ Nguyên đi tới linh điện thì nhìn thấy một đám người vây tại nơi đó, trong đó người bị vây ở chính giữa chính là cái Mục Tích Nhược kia, mà trong số người vây bắt nàng cũng có một cái nữ tử.

Rất xa liền nghe đến cái nữ tử kia lớn tiếng nói: "Người không phải thân truyền sao? Thế nào cũng tới nơi này? Cái phế vật này, làm gì còn phải uống phí chiếm một cái danh ngạch."

Vừa nghe cái giọng điệu cùng lời nói này, Đồ Nguyên đại khái cũng đã minh bạch có thể là ân oán gia đình, thoát nhìn, Mục Tích Nhược cũng là thân truyền, nhưng mà địa vị trái lại cũng không cao.

Vốn ân oán gia tộc chính là rắc rối phức tạp, tuy rằng Mục Tích Nhược là thân truyền, nhưng mà sớm như vậy đã phải đi làm nhiệm vụ, cũng là hiếm thấy, lúc trước Đồ Nguyên liền có chút kỳ quái.

Hắn đương nhiên không muốn quản ân oán gia tộc người khác, nhưng các nàng nếu như đánh nhau tại nơi đây, như vậy Bách Thảo đường là có quyền lực cùng nghĩa vụ ngăn bọn họ lại.

Trong đó cái nữ tử cường thế kia ước chừng mười bảy tám tuổi, thoát nhìn đã nhập môn nhiều năm, nhưng mà nghe giọng điệu thì nàng cùng Mục Tích Nhược cùng một tộc, nhưng lại chỉ là nội môn đệ tử, mà Mục Tích Nhược thì là thân truyền, cái thân truyền này đại khái là đến từ danh ngạch định ra tại trong gia tộc.

Mục Tích Nhược khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đứng ở nơi đó, một tiếng không phát, tùy ý cái nữ tử kia la hét.

"Ba..."

Cái nữ tử kia nhắc tay liền tát Mục Tích Nhược một cái, trong nháy mắt, trên mặt Mục Tích Nhược liền có năm cái vết ngón tay rõ ràng.

"Dừng tay."

Đồ Nguyên nhìn nàng kia còn muốn đánh tiếp, vội vàng hô, nàng kia cũng không có đánh tiếp mà là nhìn về phía Đồ Nguyên, tay vung lên thay đổi làm néo mặt Mục Tích Nhược, Mục Tích Nhược tựa hồ không dám trốn, tùy ý để nàng ta néo.

Người tại tràng đều nhìn Đồ Nguyên đang đi tới, bọn họ đương nhiên nhận biết Đồ Nguyên, biết rõ Đồ Nguyên tuy rằng không phải thân truyền, nhưng cũng là một cái chuẩn thân truyền rồi, nội môn đệ tử phổ thông đương nhiên không dám trêu chọc.

"Ui, thì ra là có nhân tình rồi a, là đang đợi người đến a." Nàng kia nói ra.

Nữ tử này tuy rằng cũng là ăn mặc áo bào tro, nhưng mà trên mặt nhưng là có trang điểm, vóc người tại trong áo bào tro rộng thùng thình, vẫn cứ có thể nhìn ra được tới là rất đầy đặn.

"Nếu như các người có ân oán, không nên giải quyết ở nơi đây." Đồ Nguyên nghiêm túc nói ra, trên mặt không có chút vẻ tươi cười nào, hắn không dự định quản chuyện của bọn họ, bởi vì cái này là chuyện gia tộc Mục Cô, nhưng mà lời nàng kia nói lại khiến hắn rất khó chịu.

"Chuyện nhà Mục gia chúng ta, cần gì người tới quản?" Nàng kia nhìn Đồ Nguyên, đánh giá.

"Chuyện nhà ai đều không thể nháo sự tại cái Bách Thảo đường này." Đồ Nguyên nói ra.

"Ui, người nhìn trúng nàng ta cái gì a, như cùi gỗ a." Nói xong, nàng ta xoay ngoặt người, đi tới trước mặt Đồ Nguyên, một con gió thổi tới, mùi thơm nhàn nhạt thổi vào trong mũi Đồ Nguyên.

"Nàng ta chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi, khi dễ người như vậy có gì hay chứ." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn vốn có thể nói một cách rất công thức nơi này là Bách Thảo đường, không cho phép đánh nhau gây chuyện, nhưng mà hắn nhìn thấy Mục Tích

Nhược cái loại bộ dáng thương cảm đau xót cũng không dám khóc ra này, trong lòng sinh ra đồng cảm, nhịn không được nói như vậy.

"Phi..." Nữ tử ôm tay cười lạnh một tiếng, nói: "Tu chân không năm tháng, tiên gia không trẻ nhỏ, nếu như đã bước lên con đường này, đó chính là đang tại tranh, cùng trời tranh mệnh, cùng người tranh đạo, cái gì mà tiểu cô nương, nếu như ngươi không phải được Khuất Thành sư thúc nhìn trúng, ngươi có tư cách gì tại nơi đây nói chuyện."

Đồ Nguyên chỉ là nhìn chăm chú vào nàng, nàng ta thì là ôm tay nhìn về phía nơi khác.

"Tuy rằng ngươi thoát nhìn nói rất có đạo lý, nhưng cũng không thể phủ nhận lời ngươi nói là sai, mời ngươi rời đi, nếu không như thế, chờ Mục sư thúc tới nơi này?" Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Sắc mặt nàng kia trong nháy mắt biến thành rất khó nhìn, khóe mắt nàng nhìn nhìn người ở phía sau, thấy người ở phía sau không có ý ra mặt vì nàng, trong lòng thầm mắng một tiếng đờ mềm yếu, rồi xoay người rời đi.

Đồ Nguyên nhìn nàng rời đi, sau đó lại nhìn người xung quanh, từng người đều trở lại trong lĩnh điện của mình tiếp tục làm việc, Mục Tích Nhược yếu yếu nói một tiếng cảm tạ, Đồ Nguyên cũng không để ý đến, mà là về trong Bách Thảo đường tu hành.

Khi trở lại Bách Thảo đường, Khuất Thành đứng ở nơi đó, hần nói cho Đồ Nguyên: "Mục gia coi như là đại gia tộc trong Thương Hà thành, nhưng mà năm gần đây chỉ có một mình Mục Cô chùng hòa thành công, hơn nữa lúc chùng hòa thì đan hỏa cháy ra bên ngoài cơ thể, đốt nửa người, cũng không sống lâu như những người chùng hòa khác, cho nên hiện tại Mục gia đang nỗ lực bồi dưỡng một đời tiếp theo, hi vọng có thể lại ra cái người từ chùng hòa trở lên, như vậy mới có thể đủ miễn cưỡng duy trì được gia tộc trong Thương Hà thành."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Nhiếp Thủy

Lúc này Đồ Nguyên mới biết, thì ra mặt sau Mục Cô kia nhưng cũng là có gánh vác cùng nguy cơ lớn như vậy. Nghĩ đến cái này, hần đột nhiên lại nghĩ đến Cừu Bách Tiết, hỏi: "Sư phụ, Cừu Bách Tiết sư thúc là người như thế nào?"

"Cốc Tự Thanh không có nói qua về Cừu Bách Tiết với ngươi sao?" Khuất Thành hỏi.

"Cốc sư không nói với đệ tử về chuyện bên trong cốc." Đồ Nguyên nói ra.

"Hần trái lại tuân thủ cốc quy, Cừu Bách Tiết cùng cốc Tự Thanh là nhập môn cùng lúc, hai người vốn đều là nội môn đệ tử, nhưng mà sau lại đều được đại trưởng lão thu làm ký danh đệ tử." Khuất Thành nói ra.

"Vậy Cừu sư thúc tính là sư huynh của Cao Long?" Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, không sai."

Trên mặt Đồ Nguyên tuy rằng bình tĩnh, trong lòng lại như gương sáng minh bạch một sự kiện, Cao Hồ là đệ đệ của Cao Long, Cao Long là sư đệ của Cừu Bách Tiết, Cao Hồ đột nhiên tìm đến mình như vậy, có hay không là xuất phát từ Cừu Bách Tiết bày mưu đặt kế chứ? Hần vô pháp chứng minh, nhưng mà trong lòng hần đã nhận định chuyện này chính là Cừu bách Tiết muốn giết chết mình.

Sát nhân diệt khẩu, trên người hần nhất định có cái bí mật gì đó, bí mật kia cũng chính là bí mật trên người cái thân phận vốn có của cái thân thể mình đang chiếm giữ này.

Một lần trước Cao Long tới giết mình, sau lại thất bại, như vậy tiếp theo lại sẽ là lúc nào.

Đồ Nguyên không biết, nhưng mà hần lại càng thêm cẩn thận.

"Thế nào?" Khuất Thành tựa hồ nhìn ra sắc mặt Đồ Nguyên không tốt lắm.

"Nga, ta là đang nghĩ, ta đây hần là gọi Cao Long làm sư huynh hay là sư thúc?" Đồ Nguyên hỏi.

"Mặc áo bào tro đó là đồng lứa với ngươi, người hắc bào là cao hơn ngươi một bậc, từ bào là trưởng lão, nhớ kỹ cái này là được, chờ tu vi ngươi chùng hòa rồi, trong cốc hội ban người hắc bào." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên cúi đầu suy tư về mình mấy năm trước, cũng chỉ là mười lăm sáu tuổi bộ dáng, đến trong cái cốc này lại có ích lợi gì chứ?

Những nghi vấn này nổi lên, nhưng lại rất nhanh bị hấn đuổi đi, bởi vì hấn đã suy nghĩ rõ ràng, mình đã không còn là cái người nguyên bản cái thân phận này, phải làm là chính mình, không cần dây dưa tại trong ân oán của cái thân phận nguyên bản kia.

"Rất tốt tu hành đi, chỉ cần tu vi cao rồi, cái gì đều không sợ rồi." Cái này là ý nghĩ trong lòng hấn.

Vội vã thời gian như chảy xiết, một đi không trở lại.

Người tới linh điền trước Bách Thảo đường làm việc tới rồi lại đi, đi rồi lại tới, mỗi một năm đều có một nhóm người nương theo cái Long Nha cốc mẽ này mà phát triển.

Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp theo thời gian trôi qua, hấn đã tu hành đến một cái giai đoạn mới rồi.

Không còn là dùng linh khí ngự lá cây, mà là cần Đồ Nguyên đi nhiếp cảm nước sông rồi.

Khuất Thành giao cho Đồ Nguyên một cái nhiệm vụ, mỗi ngày đi trong Thương Hà nhiếp cảm nước sông trở về tưới Từ Anh Linh Quả thụ.

Từ Anh Linh Quả thụ là trồng tại trong viện Bách Thảo đường, một năm mọc một lá, mười năm nở một hoa, phi thường khó trồng sống, phi thường tinh quý, chỉ nơi linh khí dư thừa mới có thể mọc tốt, mới sẽ nở hoa kết quả, nơi đây tuy rằng cũng là một khối linh địa, nhưng mà còn kém một ít, cho nên cần phải mỗi ngày dùng linh khí tới tưới.

Vô luận là lúc trước khu ngự lá cây, còn là hiện tại nhiếp cảm nước sông, đều là một loại tu hành, thông qua phương thức này giúp thần thức Đồ Nguyên lớn mạnh, thần thức lớn mạnh rồi, như vậy khi thôn thổ thiên địa linh khí thì mỗi một ngưng là có thể cuốn càng nhiều linh khí vào trong thân thể.

Từ Bách Thảo đường đến Thương Hà, bởi vì linh điền là hình dạng mảnh dài cho nên đại khái có khoảng hai dặm đường. Đồ Nguyên đứng bên bờ Thương Hà, nhìn con sông nước lao nhanh này, nhớ tới cái cổ sự lần kia sự phụ giảng cho mình giảng.

Con sông này đã từng hóa thành một con ngân long cuộn lên mà quay về Long Trì Thiên Cung, đại sát tứ phương, cái loại cảnh tượng tráng lệ này, chỉ sợ là người hậu thế chỉ có thể từ trong cổ sự mới tưởng tượng ra rồi.

Thật sâu hít một hơi, không quản tiền nhân cường đại đại sát tứ phương như thế nào, chung quy đã là lịch sử, mình đi tới trên cái đời này chỉ là tiểu nhân vật, tu hành cần phải đi từng bước một, không thể có nửa điểm giả tạo cùng lừa dối, vị đệ tử Long Trì Thiên Cung kia cũng nhất định là tại nỗ lực chăm chỉ trong quá trình tu hành lâu dài, cuối cùng mới có pháp thuật Ngân Long Về Tổ, gần sát tứ phương kinh thiên kia xuất hiện.

Hấn ngồi xuống, đưa tay thò vào trong nước, nước sông hơi lạnh, dòng nước xông qua kẽ ngón tay, có thể rõ ràng cảm giác được cái loại lực xung kích này. Sau đó chậm rãi đưa tay nhấc lên, toàn bộ tay phải tại thời điểm thoát ly mặt nước kia, giữa năm ngón của hấn đứng là cầm lấy một cái quả cầu nước, khi bọt nước thoát ly mặt nước, Đồ Nguyên chậm rãi đứng lên.

"Xôn xao..."

Thế nhưng là ngay khi Đồ Nguyên xoay người, quả cầu nước kia bởi vì khí tức hấn bất ổn, thoáng không có khống chế tốt, tất cả đều vỡ rồi, rải rác trên đất.

Nhưng mà hấn cũng không có uể oải, trái lại thật cao hứng, vô luận là cảm giác phù pháp, hay là lay động Khu Ma chuông lúc trước cũng không có làm hấn thoải mái hiện tại, bởi vì hấn cảm thấy cái này là chân chính dựa vào năng lực của mình để làm được một chuyện bất khả tư nghị.

Tuyệt đối là lực lượng của bản thân mình, tại hấn nhìn đến, phù pháp, pháp khí những thứ có khả năng đạt được các loại huyền diệu kia đều không phải bản lĩnh của chính mình, đều là sử dụng quy tắc do tiền nhân tổng kết ra, mà cái này mới là thứ thực sự thuộc về mình.

Hấn nhìn sông hà liên miên ở xa xa, trong lòng suy nghĩ, một ngày nào đó phải ly khai nơi này, đi tìm cuộc sống tự tại mà mình mong muốn.

Đương nhiên, tại trước khi rời đi, nhất định cần phải giải quyết xong những ân oán trong cái Âm Hồn cốc này.

Hấn từng có một đoạn thời gian muốn dứt áo ra đi, rồi bỏ nơi này, nhưng mà cuối cùng hấn lựa chọn lưu lại, chỉ là chính hấn cũng may mắn lúc đó không có ra đi, bởi vì hiện tại hấn đã minh bạch, mình bị phạt dịch tại nơi đây, nếu như chạy trốn vậy Khuất Thành sẽ phải chịu trách nhiệm.

Chính yếu đó là căn bản sẽ trốn không thoát, bởi vì người tiến vào một gian Truyền Pháp thất kia đều đã lưu lại bên trong đó một lũ khí tức, tuy rằng hấn không biết loại pháp thuật gì có thể tìm ra mình khi chạy trốn, nhưng mà đối với cái thể giới thần kỳ này, hấn cũng không muốn đi thử.

Hấn lại một lần nữa cúi người đưa tay vào nước sông, nắm lên một quả cầu nước, nhắm phía Bách Thảo đường mà đi, cho dù lúc này hấn phi thường cẩn thận, y nguyên là đi đến bước thứ mười, quả cầu nước kia lại vỡ tan trong tay hấn rồi.

Hấn lại quay lui, nắm tiếp lên một quả cầu nước, cứ như vậy, nguyên cả ngày, thẳng đến lúc bầu trời tối đen, cuối cùng hấn đi được nửa đường quả cầu nước mới vỡ nát.

Ba ngày sau, khi hấn có thể đưa một quả cầu nước về đến trong viện Bách Thảo đường thì Khuất Thành đang đứng ở nơi đó chờ hấn.

"Người trong ba ngày có thể mang về tới một quả cầu nước, rất không tệ, tưới cho cây Từ Anh này đi, quả cầu nước mang về theo phương thức này sẽ ẩn chứa càng nhiều linh khí, chính là Từ Anh cần phải."

Khí sắc Khuất Thành tựa hồ tại sau lần động thủ ngày đó, tinh khí thần cả người liền hạ xuống rất nhiều, trong thường ngày cũng càng ít nói rồi.

Bất quá, Đồ Nguyên y nguyên là mỗi ngày đều nhiếp nước đem về, khi một mồi thím tằm tu phun ra nuốt vào, cảm giác thôn thổ linh khí này có thể giúp hắn rất nhanh khôi phục uể oải.

Trong lúc thôn thổ (phun ra nuốt vào), khí phun ra đúng là đạt được một trọng xa, cả phiên không gian một trọng vuông trên đỉnh đầu đều bị bao phủ, từ xa nhìn lại, giống như là đang tại nuốt vắn thổ vụ.

Một đợt nhiếp nước này, hắn liền nhiếp nửa năm, nửa năm sau, tại một buổi tối, Đồ Nguyên chui vào trong rừng.

Trong bầu trời có một vầng trăng sáng.

Hắn xuyên qua lá rừng ngẩng đầu nhìn, tại trong cái thế giới kia, khi trăng tròn, luôn theo đó là sum họp và tương tư, tuy rằng, một lần trước hắn là cô nhi, cuộc sống hàng ngày luôn là một mình cô độc, nhưng tại trên cái thế giới này hắn vẫn là như thế.

Buổi tối trong rừng, ánh sáng lơ mơ, trong rừng thanh âm độc xà, các loại dã thú vọng lại liên tục không ngừng.

Hắn rất cẩn thận đi ở trong rừng, đột nhiên, xoay người, một tay phát tay, một đạo kim quang tuôn ra.

Kim quang tại trong bóng tối này là vô cùng chói mắt, tại dưới ánh kim quang này soi sáng, một con báo màu đen vốn định nhào tới liền ngừng lại rồi, tựa hồ bị cái kim quang đột nhiên xuất hiện này hù dọa, xoay người liền chui vào ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Đây là lần thứ ba hắn gặp phải dã thú đánh lén, điều này làm cho hắn hoài nghi, lúc đó con đường mình đi theo tiểu hầu tử kia cùng hiện tại không phải là cùng một cái.

Vừa rồi, cái kim quang phù kia không có hiệu quả công kích gì, nhưng mà tại trong bóng tối có thể làm những dã thú kia kinh sợ bỏ chạy.

Hắn muốn bắt một con tà linh trở về để sử dụng cho việc tu hành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp phần sau.

Hiện tại, hắn đã có thể rất dễ dàng nhiếp cầm một quả cầu nước trở về,

Trong bát tri bát giác, đúng là đã đi tới nơi tòa sơn thần miếu sứt mẻ từng được tiểu hầu tử kia đưa đến.

Nếu đã đi tới nơi đây, như vậy hắn quyết định trước tiên tại nơi đây tu hành một hồi, dù sao đi đường lâu như vậy, cũng cần thích ứng với núi rừng trước một cái.

Nhặt về chút cành khô, đốt lên một đồng lửa tại tron miếu đồ nát.

Tuy rằng nếu ở trong bóng tối, hắn cũng không quan tâm, hướng chỉ một khu vực nhỏ này cũng không có cây, ánh trăng roi thẳng xuống, có chút sáng rộng.

Ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, Đồ Nguyên phun ra một đoàn bạch sắc yên hà, yên hà ở tại trong hư không nhưng là có hình dáng như một con cóc, chỉ là chậm rãi khuếch tán, giống như mọc ra từng cái xúc tua, dò xét vào trong hư không cái tòa thần miếu sứt mẻ này.

Nhưng mà, một cỗ cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí luôn luôn đều có một cái cảm xúc cố định, tựa như người cảm thụ gió, có lạnh nóng mát mẻ, nhưng mà lúc này đây, hắn cảm giác có điểm khác biệt so với những lần thôn thổ linh khí trước đây, khi hắn nuốt một ngụm linh khí kia trở lại trong đan điền thì ý thức hắn đồng dạng chìm vào trong đan điền.

Hắn đúng là tại trong đan điền thấy trong linh khí vốn màu trắng sữa kia có một lữ hồng tơ nhàn nhạt, hồng tơ kia dung nhập vào trong vòng xoáy linh khí màu trắng sữa rồi cấp tốc nhạt đi.

Đó là cái gì?

Tại trên người mình, nơi có sự khác lạ chính là trong thần hồn, ở đó có bức đồ án dưới đáy ấn kia, dùng ánh mắt hắn hiện tại đến xem, đó hắn cũng là một đạo phù, chỉ không biết là cái phù gì mà thôi. Ngoại trừ một lần kia trấn diệt liệt viêm cuốn ngược về thiêu đốt thần hồn mình ra, cũng không có hiện hiện cái gì lạ khác thường.

Mà hôm nay, tại trong cái sơn thần miếu cũ nát này, khi thôn thổ thiên địa linh khí thì lại xuất hiện một lữ hồng khí không giống như trước đây, điều này làm cho hắn có chút khẩn trương.

Nói lên tới, hắn là một người thích an ổn, đã thích ứng hiện tại thì không muốn có biến số gì, vô luận là ngoại tại người khác mang đến, còn là nội tại mình mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Đại Sơn Pháp Ý

Khi xuất hiện biến số thì đương nhiên muốn biết rõ ràng biến số từ đâu mà đến.

Đồ Nguyên lại một lần nữa phun ra một ngụm linh khí, linh khí như xúc tu dò xét vào trong hư không, lại cuốn ngược nuốt về, trong linh khí kia y nguyên là có một lỗ hồng to, bất quá y nguyên rất nhanh dung nhập vào trong linh khí màu trắng sữa.

Hắn tỉnh táo tại trong cơ thể vận chuyển thể hội, cảm giác có một chút trúc trắc, tỉnh táo cảm nhận, sau mấy cái chu thiên, khi một chút xíu cảm giác trắc trở kia tiêu thất, hắn có một loại cảm giác khó giải thích, một loại cảm giác nói không rõ kể không ra.

Hắn không có tiếp tục thôn thổ linh khí mà là đột nhiên lấy tấm phù trong lòng người ra, cái đạo phù ẩn này đến từ chính cái thế giới trước đây, tồn tại tại trong thần hồn, được hắn vẽ ra. Lúc trước, vô luận hắn dùng linh lực làm cách nào điều khiển cũng chỉ như là điều khiển một mảnh giấy phổ thông, không có chút phản ứng nào.

Nhưng mà lúc này đây, trong lòng hắn có một chút cảm giác, khi tâm niệm vừa động, linh khí rót vào trong đạo phù kia, phù văn đồ án trên giấy phù đúng là lần đầu tiên xuất hiện linh vận quang hoa. Linh quang trôi nổi trên Phù văn đồ án là thần bí như vậy.

Linh hoa trên phù văn đồ án tuy rằng rất nhạt, nhưng mà đã có phản ứng.

Thần thức của Đồ Nguyên quán quanh tại trên giấy phù, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác khác thường tuôn ra trong lòng, giống như đối diện một tòa núi cao, đối diện một mảnh biển rộng, chỉ thấy nó cao to cùng bao la hùng vĩ, nhưng không cách nào nhìn thấu nó, như là trong phù kia ẩn chứa một cái thế giới bao la.

Như phúc chí tâm linh, Đồ Nguyên minh bạch hồng khí kia hẳn là đèn nhang nguyện lực.

Trong tòa thần miếu sứt mẻ này là có nguyện lực, cho nên sẽ có nguyện lực ngưng kết, có thể là có tiểu hầu kia quỳ lạy, có lễ tộc quần kia của nó vẫn thường quay về nơi này lễ bái.

Bất quá, sơn thần nơi đây khẳng định đã không còn rồi, nguyện lực không có người thu lấy cuối cùng sẽ tiêu tán, nhưng là bởi vì luôn luôn có người bái tế, cho nên nguyện lực nơi đây mới không có tán sạch sẽ.

Hắn nhìn tấm phù tản ra linh quang kia, có một loại cảm giác rất đặc biệt, tựa hồ điều động tấm phù này đặc biệt thoải mái, hắn thử điều động tấm phù kia hướng ra xa xa mà đi, trong gió, tấm phù tản ra linh quang kia đúng là có thể không bị gió thổi động chút nào.

Trong lúc niệm động, bay ra ngoài thần miếu, thần thức luôn luôn duy trì phía trên, nơi đi qua, gió đêm liền đình chỉ, hư không tĩnh ngung.

Đúng là bay đến ước chừng có hơn mười trượng mới cảm giác có chút lực bất tòng tâm, tâm niệm vừa động, lá phù kia lại chậm rãi bay trở về, trở xuống tới trong tay.

Hắn lật tới lật lui nhìn đạo phù không biết tên này, trong lòng vừa kính vừa mừng, kính chính là không biết nguyện lực theo trong linh khí dung nhập vào đan điền là tốt hay là xấu, vui mừng chính là cuối cùng biết rõ cái đạo phù này cũng không phải phé, hơn nữa tựa hồ huyền diệu vô cùng.

Hơn nữa, hắn biết rõ, Thần linh tại trên đời này là cấm kỵ, là không cho phép tồn tại, cũng không biết mình thu lấy nguyện lực, nếu bị người biết rõ sẽ có hậu quả gì.

Đồ Nguyên đi tới trước thần tượng không trọn vẹn kia, nhìn cái thần tượng này, phát hiện mình đúng là có thể rõ ràng cảm giác được trên thần tượng này quán quanh một tầng nguyện lực, như là mạng nhện bọc chặt thần tượng.

Hắn cảm giác một tòa thần tượng không đầu tại trước mặt này giống như là một ngọn núi, trầm trọng vô cùng, trấn áp một mảnh đại địa này, loại cảm giác này rất nhạt nhưng mà lại khiến hắn có một ý nghĩ cường liệt, muốn chân chân thật thật cảm thụ cái loại ý cảnh trấn áp tất cả này.

"Nếu như đem những nguyện lực này đều thu vào trong đan điền, dung nhập trong linh khí, sẽ thế nào?"

Nghĩ đến đây, hắn lại tiến gần một ít, há mồm phun ra một ngụm linh khí, linh khí màu trắng sữa kia quán lên trên thần tượng, quán quanh một cái, một hồi sau được Đồ Nguyên hút về, qua một lúc lâu sau, lại một lần nữa phun ra, lại nuốt trở về.

Linh khí trong đan điền Đồ Nguyên chậm rãi thay đổi màu sắc, theo màu trắng sữa vốn có biến thành màu đỏ nhạt. Tia tia sợi sợi đỏ nhạt hỗn tạp quán tại trong linh khí.

Hắn phát hiện những nguyện lực màu đỏ kia tại trong linh khí đúng là chậm rãi ngưng tụ thành một đạo phù, chính là đạo ẩn phù tồn tại trong thần hồn kia.

Tu hành là đem thần hồn dung hợp cùng linh khí đan điền, cuối cùng cô đọng thành hình, đây là đan khí ngưng thần. Đồ án của phù kia cũng không có hoàn toàn hiện ra, chỉ là xuất hiện một cái hình dáng đại khái, như là dùng chu sa phác họa ra đường nét bao ngoài, mà đồ án phức tạp bên trong căn bản sẽ không có thành hình.

Mà tại cái đạo ấn phù này được nguyên lực hồng sắc trong đan điền ngưng sinh ra thì trong lòng hắn cảm thấy mình đã hóa thân làm một tòa núi lớn, giờ tay nhắc chân đều tựa hồ ẩn chứa nghìn cân trọng lực.

Lại giống như, cái núi lớn này là chính mình, toàn bộ linh lực trong một mảnh núi lớn này tùy mình dùng.

Cái này là pháp ý.

Đồ Nguyên trong nháy mắt minh bạch rồi.

Cái này là sơn thần pháp ý trên thần tượng sơn thần. Tại thời điểm cảm thụ được kia, cũng liền minh bạch pháp ý là cái gì rồi.

Pháp ý là căn bản để hình thành pháp thuật, nếu là trong lòng không có pháp ý, như vậy dù cho là có Chân Linh pháp phù tại tay cũng vô pháp phát huy ra uy lực thích đáng, cũng vô pháp thể hiện ra người tu hành thân giữa trong thiên địa, thiên địa thể thái tận có thể thành pháp thuật tung bay.

Dùng lý giải của Đồ Nguyên, mỗi một đạo phù pháp đều là một loại biểu hiện của thiên địa quy tắc, cũng như mấy thứ đao kiếm, thạch, mộc vậy, là công cụ, chỉ là phù pháp càng thêm thần bí một ít, mà linh lực chính là lực lượng có thể sử dụng pháp phù, còn pháp ý thì là một loại tâm linh cảm ngộ chỉ có thể dùng ý mà hiểu, không thể dùng lời để nói.

Tự tỷ như một cái người thường huy động một thanh búa dùng sức chém gỗ, có người phí nhiều sức lực, nhưng không cách nào bỏ ra, có người lại có thể dùng lực nhỏ hơn nhưng rất nhanh là bỏ ra.

Người bình thường dùng búa chém gỗ, cùng tu hành người ngự pháp phù giết địch hoặc làm cái gì đó khác theo ý nghĩa nào đó mà nói đều là như nhau, đều là sử dụng lực lượng tự thân sử dụng thứ trong thiên địa đi làm một ít chuyện nguyên bản vô pháp làm được.

Đồ Nguyên lại một lần nữa xuất ra lá phù kia, lá phù ở trên tay hắn nổi lên linh quang, sau đó tung bay, rồi hướng một khối gạch thạch nằm chơng trên mặt đất cách đó không xa.

Lá phù tuy rằng chỉ là một tờ giấy, nhưng mà tại trong hư không lại có vẻ vô cùng ngưng trọng, san bằng cảm giác cứng rắn, không nhanh không chậm rơi vào trên khối gạch thạch kia.

"Ca" một tiếng vang nhỏ, lá phù hạ xuống, gạch thạch kia đúng là bị đập vụn rồi, giống như là bị búa tạ từ trên cao đập xuống.

Trong lòng hắn rất vui, cỗ ý cánh kia tức thì tán đi, linh quang trên lá phù tiêu thất, hóa thành một tấm phù phổ thông, mềm mại nằm trên mặt đất. Hắn đến gần nhặt lên, phát hiện lá phù này đã có dấu vết rạn vỡ như mạng nhện, tùy lúc sẽ vỡ tan.

Hắn cũng không thêm để ý, dù sao chỉ cần có thời gian là có thể vẽ ra cái khác, tay vung lên, lá phù kia tan thành từng miếng giấy vụn. Giấy rách thành từng mảnh rơi trên mặt đất, tâm tình của hắn lại cực kỳ thư sướng.

Nếu là linh ngộ một loại pháp ý nào đó, như vậy vô luận là điều khiển pháp phù tương ứng với nó hay là tương lai điều khiển pháp bảo, đều sẽ càng cường đại hơn so với người khác. Tại giữa trong cái thiên địa quỷ bí khó lường này, nhiều một phần lực tự bảo vệ mình thế nào sẽ không khiến tâm tình hắn cảm thấy rất tốt chứ.

...

"Dì, nơi này có người."

Đột nhiên, có một cái thanh âm theo ở ngoài thần miếu sút mẻ truyền đến.

Đồ Nguyên vừa mới suy nghĩ quá mức nhập thần rồi, mà không có nhận thấy được có người đã sắp đi vào tới trong cái thần miếu này.

Nhìn lại, có ba người tiến đến mà một người trong đó thì là Đồ Nguyên không nghĩ tới lại gặp gỡ ở chỗ này. Người kia không phải ai khác, chính là Đinh Dương.

Cái người lừa gạt mình đến chỗ Cao Long, thiếu một chút khiến mình mất mạng mệnh - Đinh Dương.

Nhưng mà, khi lại một người tiến đến, con mắt Đồ Nguyên khẽ nhú, bởi vì người tiến vào sau đó gọi là Ngô Nhất Minh, là người năm đó cùng theo Cao Hồ.

Trong nháy mắt khi Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên, hắn cúi đầu, thân thể dừng lại, tựa hồ muốn lui ra ngoài, sau đó rồi lại rất nhanh dừng lại, hắn đại khái nghĩ đến mình không cần sợ.

Mà Ngô Nhất Minh khi nhìn thấy Đồ Nguyên trong tàn miếu, tức thì nở nụ cười.

"Ông trời thực sự là đãi ta không tệ, cư nhiên để ta gặp người tại nơi đây." Ngô Nhất Minh cười lãnh khốc.

Hai người khác rất ngoài ý muốn hỏi: "Thế nào rồi?"

"Người này chính là người đã giết chết Cao Hổ, làm hại ta bị Cao Long xem một chút đánh chết, hiện tại thực sự là ông trời có mắt, để ta tại trong cái hoang dã sơn lâm này gặp phải người."

Ngô Nhất Minh dứt lời, hai người khác nhìn sắc mặt Đồ Nguyên liền có chút thay đổi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bọn họ những năm gần đây, đều nghe qua tên Đồ Nguyên này, Cao Hổ chết ở trên tay Đồ Nguyên, thế nhưng là cũng chưa có gặp qua.

Ngô Nhất Minh từng bước một tới gần, Đồ Nguyên cảm thụ được sát ý trong lòng gã. Một cái người tu hành có chuẩn bị, kỳ thực sẽ rất cường đại, nhưng mà nếu như là một cái người tu hành không có chuẩn bị, còn chỉ là dựa vào pháp phù tới hộ thân mà nói, như vậy sức chiến đấu của hắn cũng không cường.

Ngô Nhất Minh từ trong lòng lấy ra một đạo phù, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một đạo phù kia thì trong lòng giật nảy mình, bởi vì đó chính là Liệt Viêm phù, chính hắn đã dùng qua, uy lực cực lớn.

Nhưng mà, sau khi lấy ra, Ngô Nhất Minh lại thu vào, nói ra: "Dùng cái Liệt Viêm phù này giết người thật sự là quá lãng phí rồi, tuy rằng ta cũng rất muốn."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, nói ra: "Năm đó là các người bức ta quá mức, ta cũng là không có cách nào, huống chi hiện tại Cao Hổ chết rồi, Cao Long lại xem một chút đánh chết người, giữa chúng ta kỳ thực cũng không có cừ hận gì, hà tất như thế."

Đồ Nguyên muốn nỗ lực cởi bỏ một đoạn thù hận này. Hắn có thể tiếp thu quy tắc cường giả vì tôn trên thế giới này, chính mình nhất định cần phải cường đại, nhưng mà cũng không phải là nhất định người khác phải theo mình, nếu như có ân oán, có thể giải thì giải.

"Lúc đó người thế nào không chết đi, người chết rồi, vạn sự kết thúc, người không chết lại dẫn ra nhiều rắc rối như vậy." Ngô Nhất Minh giận dữ nói ra: "Đây đều là bởi vì người, người lúc đó nếu như ngoan ngoãn chếp sách, ngoan ngoãn nghe lời, thì sao có nhiều chuyện như vậy, tất cả đều là do người, đều là người sai."

Đồ Nguyên trong lòng giận dữ, đồng dạng sờ tay vào ngực, nắm lấy pháp khí Trấn Hồn Đỉnh mà sư phụ giao cho mình khi mình rời Bách Thảo đường.

Cái Trấn Hồn Đỉnh này là khi Khuất Thành tuổi còn trẻ du lịch bên ngoài, tại trong quan tài ở một tòa cổ mộ quý dị mà được đến.

Ngô Nhất Minh từ bên hông đồng dạng rút ra một cây đao, từng bước một hướng phía Đồ Nguyên tới gần.

Đỉnh Dương ở bên cạnh nhìn chăm chăm, cũng không có ngăn cản, trái lại có một loại cảm giác tựa hồ sắp giải thoát rồi.

Tu sĩ tu pháp tu thần thông khi thành công tất nhiên là cường đại, nhưng mà tại lúc chưa thành thì chỉ có thể dựa vào bùa chú chi pháp cùng ngự sử pháp khí làm thủ đoạn, cho nên, rất nhiều tu sĩ liền tu cận chiến chi đạo, cũng có rất nhiều pháp khí là vì cận chiến hoặc điều khiển đều được.

Ngô Nhất Minh cầm trong tay tên là Đoạn Hồn đao, đao này có thể trăm âm linh quỷ mị, mà Ngô Nhất Minh lại học một bộ quyền thuật đao pháp, xuất ra đao này, đó là không muốn lãng phí một đạo bùa chú mà muốn dùng đao chém Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Sát Sinh Cùng Phóng Sinh

Đồ Nguyên không có học qua quyền thuật, tại lúc Ngô Nhất Minh tới gần thì hắn không có nói thêm lời nào nữa, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Nhất Minh.

Năm đó, Ngô Nhất Minh bởi vì Cao Hổ chết bị hoảng loạn mà không có quay lại giết Đồ Nguyên, còn có một nguyên nhân chính là sợ mình giết chết Đồ Nguyên, Cao Long không người trút giận, mình trái lại thành người sống duy nhất để trút giận, sợ mình sẽ chết, nhưng rồi về sau quả nhiên như hắn suy nghĩ, tuy rằng bị Cao Long đánh nhưng mà giữ được một cái mạng.

Thế nhưng Đồ Nguyên cũng vẫn sống rất tốt, cho nên hắn hận trong lòng, hận Đồ Nguyên hủy hoại cuộc sống vốn có của hắn.

Ngô Nhất Minh nhìn Đồ Nguyên đưa tay tại ngực, đã đoán tới nơi đó khẳng định có pháp phù, thậm chí khả năng có pháp khí, nhưng mà trong lòng hắn tuyệt không lo lắng.

Ở trong lòng hắn, Đồ Nguyên mới tu hành bao lâu, mình đã tu hành bao lâu, tại hắn nhìn đến, dù cho là có pháp khí cũng không tổn thương được mình,

đao trong tay mình đủ để hộ thân. Hơn nữa dù cho là có pháp phù, đao trong tay đủ để trăm phá phù pháp.

Đi tới trước Đồ Nguyên năm sáu bước, đột nhiên tung người lên, thân như mảnh hổ, đao trong tay vung lên cao ngất, hấn tựa hồ đã nhìn thấy cảnh tượng một đao của mình chém Đồ Nguyên thành hai đoạn, mà thân hồn thì bị đao thôn phệ.

Hấn kích phát linh khí trên thân đao, khói đen như diêm, hình như có âm thanh quỷ khóc xuất hiện.

Mà khi Đồ Nguyên vung tay lên, một đạo ô quang từ trên tay hấn bay đi, ô quang mau lẹ vô cùng, chột lóe rồi không thấy, trong nháy mắt liền đã đến trước ngực Ngô Nhất Minh.

Ngô Nhất Minh cả kinh, đao trong tay nhưng là chém tại trên Trần Hồn Đình, một cỗ cự lực đánh tới, thân thể nhảy tại không trung của hấn tức thì mất đi cân đối, rơi xuống mặt đất, sau đó, Trần Hồn Đình kia lại vòng lại, hóa thành một đạo ô quang đâm xuống phía Ngô Nhất Minh.

"Đình..."

Ngô Nhất Minh luyện một bộ Đoạn Hồn đao pháp này đã hơn mười năm, pháp khí bình thường đều chịu không nổi mấy đao, pháp phù càng là phần lớn bị một đao trăm tán. Nhưng mà khi đao lại một lần nữa trăm lên Trần Hồn Đình thì một cỗ chấn động xông lên thân hồn, khiến tay nắm đao của hấn rung động.

Linh quang trên Trần Hồn Đình xòe ra như hoa, vừa va chạm thì văng lên lên, linh quang tối sầm, rồi lại rất nhanh nổi lên, lại đâm thẳng xuống.

"Đình..."

Ngô Nhất Minh một bước một lui về phía sau, Trần Hồn Đình kia lần lượt đâm xuống.

Tay Ngô Nhất Minh đã tê dại, linh khí vận chuyển trong cơ thể đã có chút cứng ngắc.

"Thế nào sẽ như vậy? Hấn thế nào có thể điều khiển pháp khí lâu như vậy? Hấn tu hành muộn hơn ta nhiều, thế nào sẽ như vậy?"

"Đình..."

Đoạn Hồn đao tại một lần va chạm vào Trần Hồn Đình thì thoát tay bay đi, sắc mặt hấn xám xịt, trong lòng hoảng hốt, một đạo ô quang đã lao nhanh xuống, hấn hoảng sợ đưa tay đi bắt lấy, muốn né tránh, nhưng mà Trần Hồn Đình kia đâm quá mau lẹ, tay hấn mới vươn ra, Trần Hồn Đình liền đã xuyên thủng ngực Ngô Nhất Minh.

"Phanh..."

Ngô Nhất Minh đang nhảy lên 'phịch' một tiếng ngã trên mặt đất, trong mắt chỉ có vẻ khó có thể tin.

"Người, ngự pháp khí thế nào lại lâu như thế."

Ngô Nhất Minh khó mà lý giải, khu ngự một kiện pháp khí cũng không phải mỗi người đều giống nhau.

Ý nghĩ sau cùng trước khi chết chính là một cái nghi vấn như thế, còn có không cam lòng cùng hỏi hận.

Thần niệm một người càng mạnh, như vậy ngự khí tự nhiên là sẽ càng thêm lâu và nhanh, hấn không riêng gì mỗi ngày thôn thổ thiên địa linh khí luyện thân, còn tu tập Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp, giúp thần niệm hấn càng thêm cường đại rồi.

Đồ Nguyên ngự khí cực nhanh, ô quang xuyên thủng ngực Ngô Nhất Minh kia tại trong hư không xoay quanh một cái rồi lại được Đồ Nguyên chụp về trong tay.

Đồ Nguyên không có trả lời, nhún xuống rung động sau khi sát nhân, nhìn ánh mắt Ngô Nhất Minh rất nhanh ảm đạm xuống, lại nhìn hướng ba người khác.

Trong đó Đình Dương càng là vẻ mặt khiếp sợ, hai người khác thì là liên tục lui về phía sau.

Bọn họ nhìn thấy Ngô Nhất Minh chết rồi, sợ Đồ Nguyên cũng sẽ giết bọn họ, vừa lui, vừa đưa tay tại ngực, không biết là cảm pháp khí hay là pháp phù, đồng thời vừa nói: "Việc hôm nay, chúng ta nhất định sẽ giữ kín như bưng, coi như không biết gì hết."

Hai người bọn họ từng bước một lui ra ngoài, thẳng đến một khắc sau cùng khi tiêu thất tại trước tầm mắt Đồ Nguyên kia, tay bọn họ vẫn còn là để tại ngực, con mắt nhìn chằm chằm Đồ Nguyên.

Nhìn bọn họ tiêu thất, cuối cùng Đồ Nguyên vẫn cứ là không có hạ quyết tâm giết người diệt khẩu. Phản kháng mà giết người là một chuyện, chủ động giết một người vô tội lại là một loại tâm tình khác.

Chỉ có Đình Dương đứng ở nơi đó không chút động đậy, khi Đồ Nguyên nhìn qua thì hấn phụng một tiếng quỷ xuống.

"Sur huynh, lúc trước ta đều là bị ép buộc, người buông tha ta đi, ta tại trong cái cốc này thật quá khổ a, người cũng biết, những ngày ở đây là như thế

nào, đều là bọn hán bức ta dẫn nguoi tới, nếu không như thế sẽ đánh chết ta."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, vừa bình phục lại tâm tình sau khi sát nhân, vừa nghĩ đến phải đối xử như thế nào đối với Đinh Dương này, khi đó hán dẫn mình tới chỗ Cao Long, lúc đó, ý nghĩ đầu tiên của mình chính là nếu như mình không chết thì nhất định phải khiến hán hối hận.

Một ngày này cuối cùng đã tới, đối phương cũng quỳ gối tại trước mặt mình.

Đồ Nguyên đương nhiên biết rõ hán tại trong cốc khẳng định không dễ sống, lúc trước là quét WC.

"Nguoi không không dễ, ta đây là dễ sống sao? Nguoi đưa ta đến chỗ Cao Long, ta sẽ chết, ta sẽ chết." Đồ Nguyên tới gần Đinh Dương cơ hồ như rống giận mà nói ra.

"Sư huynh, nhìn tại chúng ta cùng phục dịch hình ba năm, bỏ qua cho ta đi." Đinh Dương quỳ trên mặt đất, tiến tới trước cầm lấy y phục Đồ Nguyên, khóc rống mà nói.

"Sư huynh nguoi không biết, bọn họ bức ta ăn cứt, bọn họ đánh ta, ta thật sự là không có cách nào a, sư huynh, nguoi có sư thúc thu làm thân truyền đệ tử, nguoi có người dạy, ta không có a, ta vì tiền cái Âm Hồn cốc này, phụ thân ta phải đem muội muội ta bán vào kỹ viện, ta không thể chết được, ta nhất định cần phải học giỏi pháp thuật, cầu sư huynh bỏ qua cho ta đi."

Đinh Dương úp sấp trên mặt đất khóc rống nước mắt chảy dài nói ra.

Nguyên bản sát niệm trong lòng Đồ Nguyên cũng chậm chậm tán đi rồi.

"Cũng đều là người thương cảm, nguoi đi đi, việc hôm nay tốt nhất thủ khẩu như bình." Đồ Nguyên nói ra: "Ta không muốn lại có lần nữa rồi."

"Tạ sư huynh, ta nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt đối không đem việc hôm nay nói cho người khác." Đinh Dương nói, sau đó đứng dậy, cúi đầu, rất nhanh rời đi.

Nhìn cảnh tượng Đinh Dương chạy đi xa, Đồ Nguyên hít một hơi thật sâu, tâm tình lại thật lâu không thể bình phục.

Có lẽ, lần này sau khi trở về, Đinh Dương sẽ lập tức đem việc mình giết đệ tử đồng môn báo cáo trong cốc, nhưng mà, hán lại bỏ qua rồi, bây giờ thì thân phận song phương chênh lệch, gã bắt quả là nội môn đệ tử phổ thông, mà mình đã là thân truyền, có sư thừa, không phải một cái nội môn đệ tử phổ thông như gã có thể động được.

Hán không phải một cái người trời sinh lãnh khốc, cũng không phải một cái người lòng dạ tử bì, hán cho rằng mình cũng như mọi người, sẽ có phần nộ, sẽ có đồng cảm cùng thương hại, cũng sẽ tại lúc tính mạng mình bị uy hiếp thì không chút do dự lựa chọn giết chết người khác, nhưng sau khi đã trải qua một ít chuyện, người luôn luôn sẽ có một chút thay đổi.

Đồ Nguyên chồm hồm tại trước mặt Ngô Nhất Minh, nhìn con mắt gã chết không nhắm mắt, cố nén lại cảm giác buồn nôn, lau mí mắt gã xuống, sau đó lại qua một lát, lật chuyển thân thể gã, đưa tay vào trong ngực gã, lấy ra một tấm phù. Chính là Liệt Viêm phù lúc trước gã từng lấy ra.

Trừ cái đó ra, hán còn theo trong người Ngô Nhất Minh tìm đến một ít pháp phù linh tinh, đều là một ít thứ uy lực cũng không lớn, còn có một chút tạp vật, có chút nhận biết, có chút không biết, đều cất vào trong một cái túi.

Đồ Nguyên chỉ lấy Liệt Viêm phù, những thứ khác đều cùng thi thể Ngô Nhất Minh đồng thời kéo tới mặt sau thân miếu chôn xuống.

Lúc này đây đi ra, hán là muốn bắt một cái tà linh đem về, dùng để luyện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp.

Khuất Thành không có muốn hán bắt tại phụ cận linh điện, tới nơi đó đều là một ít loại cấp thấp nhất, như thiêu thân chỉ biết nhào vào ánh lửa, hán muốn bắt chính là cái loại đã biết rõ nguy hiểm kia.

Rời một tòa sơn thần miếu tàn phế, đi tới ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Lại là ban đêm, trong bầu trời đầy sao điểm điểm, Đồ Nguyên tìm đến một chỗ hơi trống trải một chút, nhóm lửa lên.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, trong một mảnh núi lớn mịt mờ này, một đồng lửa giống như là một ngọn đèn. Người ngồi ở bên cạnh đồng lửa kia, một thân áo bào tro, nhìn qua tuổi còn trẻ nhưng mà con mắt hán nhìn ánh lửa kia, tựa như cất giấu vô số tâm sự.

Một mình ngồi tại trong dãy núi, ngẩng đầu nhìn thiên địa, nghiêng tai nghe côn trùng kêu vang, cái này là biểu tượng một loại cô độc, loại biểu tượng này cũng không có nghĩa tâm là cô độc, một mình một người nhập sơn lâm, nguyên bản Đồ Nguyên hơi có cảm giác sợ hãi, bây giờ hán không có rồi, trái lại có một tia hưởng thụ.

Tại hán nhìn đến, nếu như có thể cứ như vậy bình tĩnh sinh hoạt cũng có thể xem là một chuyện tuyệt diệu.

Nguyên bản trong lòng bởi vì sát nhân mà khả năng có hậu quả, lo lắng đều tại giờ khắc này quên mất rồi.

Hán ngồi ở chỗ kia không chút động đậy, tựa hồ đã ngủ rồi.

Một cái người sống sờ sờ, ngồi ở trong hoang dã, đây là mỗi như tốt nhất.

Trong bóng tối, một cái bóng chậm rãi tới gần, cái bóng kia tại trong bóng tối phía dưới ánh sao đúng là tản ra nhàn nhạt ửng đỏ huyết quang.

Tà linh là không có nhục thân, là linh thể, sau khi thôn phệ sinh linh, trên người mới có huyết quang.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, trên người không có phát ra chút nào khí tức người tu hành. Tà linh kia đang tại nhìn trộm, bô đã biết tránh né nguy hiểm, không còn là hành sự dựa theo bản năng, nó đã biết phán đoán, nhưng mà phán đoán cùng xem kỹ của nó còn là dừng lại tại tầng thứ rất thô thiển.

Nó không biết suy nghĩ trong cái hoang sơn dã lĩnh này một người thường là không thể ngồi ở chỗ này, người ngồi ở chỗ này tuyệt đối sẽ không là người thường. Nó chỉ biết, trên thân người này không có cái loại khí tức khiến mình cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy nó động rồi, nó động về phía cái người ngồi ở chỗ kia, thân thể nó tại trong hư không chợt ẩn chợt hiện.

Thế nhưng là mới được không bao xa, nó liền cảm giác được một cỗ nguy hiểm, theo đó nó nhìn thấy đồng loại của mình, nó kinh sợ muốn chạy trốn, cũng đã bị bắt lại rồi, trong cái nháy mắt này, nó chỉ nghe đến một trận cười quái dị khiếp đảm, sau đó nó cảm giác mình bị xé rách, bị thôn phệ, cũng như mình thôn phệ tà linh khác một dạng.

Một cái lão ầu trên người đồng dạng trôi nổi huyết quang, nhưng mà trong huyết quang lại có một mảnh lục sắc đang ngửa đầu, vẻ mặt sáng khoải, mặt nàng đã có thể hơi hơi nhìn ra hiển hóa biểu tình.

Đây là một cái tà linh cường đại, là mị, nhìn trên thân nó ngoại trừ huyết quang ra, lục y kia đại biểu nàng là thụ mị.

Thụ mị hình thành là có người mai táng dưới cây, linh hồn người không có tán, dung nhập trong cây, hóa mà làm mị. Nếu nàng đã xuất hiện tại nơi đây, như vậy bản thể của nàng khẳng định sẽ cách nơi này không quá xa, bởi vì tại trước lúc chưa thoát ly được bản thể, thụ mị là vô pháp ly khai cây kia quá xa.

Thụ mị hơi ngửa đầu, tựa hồ đang nghe trong không khí truyền đến hương vị linh thịt, cái này đối với nàng mà nói là mê hoặc cực lớn.

Tại một khối địa phương này, nàng là vương giả, nàng không biết bên ngoài có bộ dáng gì, không biết nơi càng xa có đúng hay không có thứ cường đại, nàng cũng chưa có gặp qua.

Nàng từng bước một đi qua, gió núi thổi qua, trên người nàng trong lục mang theo huyết sắc váy y không chút nào tung bay.

Khi nàng đi lại, tại phía dưới ánh sao, đi lại lay động, mềm mại vô thanh, lại quý dị vô cùng, bởi vì nàng vừa động, thân thể liền tại trong hư không biến mất, bỗng nhiên tại phía trước, bỗng nhiên ở phía sau, một chốc cách Đồ Nguyên gần, lại đột nhiên tiêu thất, xuất hiện tại xa xa, nàng đang tại thăm dò.

So với cái tà linh lúc trước kia, nàng hiển nhiên càng có linh trí hơn một ít, thế nhưng là cho dù có, cũng chung quy là không có thể nhìn được ham muốn được ăn trong lòng, nàng đột nhiên ở xa xa tiêu thất, lại xuất hiện thì đã đến phía sau Đồ Nguyên, chỉ cần bị nàng quán lên người, không cần nhất thời nửa khắc, liền có thể thôn phệ thần hồn Đồ Nguyên, hút hết máu huyết trên người hắn.

Nhưng mà, tựu tại trong cái nháy mắt này, cái người nguyên bản ngồi ở chỗ kia không chút động đậy, đột nhiên xoay người, trong tay nhiều ra một cái ngọc hồ lô nho nhỏ lớn cỡ ngón cái.

Ngọc hồ lô nho nhỏ mặt trên ghi khắc phù văn, trong nháy mắt đối diện thụ mị kia, trên mặt ngọc hồ lô dâng lên một mảnh thanh quang, trong thanh quang, trên miệng ngọc hồ lô hình thành một cái vòng xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Hiểm Ác Đáng Sợ

Thụ mị thấy kinh sợ muốn thoát đi, nhưng đã bị quán vào trong vòng xoáy, muốn giãy dụa, lại rất nhanh bị kéo vào trong ngọc hồ lô, đúng là không có giãy dụa được chút nào.

Cái tiểu ngọc hồ lô này cũng là Khuất Thành nói hắn mang ở trên người, chuyên dùng để thu nhiếp tà linh.

Ngọc hồ lô là do một khối ngọc tủy luyện thành, bất quá, một khối ngọc tủy này khác với ngọc tủy khác, đó là nó có hình dạng như hồ lô, hơn nữa bên trong nó ẩn chứa hoa văn vòng xoáy tự nhiên.

Tại trong mắt người tu hành, đó là đạo hoa văn, chỉ là, cái ngọc tủy này nếu như có thể tiếp tục dựng dưỡng trăm nghìn năm, hắn sẽ trở thành một kiện

linh bảo khiến người động tâm.

Nhưng là bị người sớm đào móc ra, chỉ có thể hậu thiên luyện thành một cái ngọc hồ lô này rồi, bất quá đối phó loại linh thể không có nhục thân này vẫn cứ là cực kỳ hữu hiệu.

Đồ Nguyên tại ánh lửa, nhìn ngọc hồ lô lớn cỡ ngón cái, chỉ thấy bên trong đã nhiều ra một tia huyết sắc cùng lục dịch nồng nặc, trong lục dịch lại quán quanh từng sợi hắc khí nhẹ nhàng.

Hắn thật cao hứng, quyết định ngày mai sẽ trở về, về Âm Hồn cốc Bách Thảo đường, đêm nay trái lại có thể hưởng thụ sự yên tĩnh một cái.

Hắn quyết định đêm nay không tu hành, mà nằm tại nơi đây nhìn bầu trời đầy sao, nghe một chút tiếng côn trùng kêu vang điệu gọi trong rừng.

Trong rừng u tĩnh, một mảnh an tường, thiên địa tĩnh lặng.

Trong lúc như ngủ không phải ngủ, hắn đột nhiên nghe được có người đến gần, trong lòng cảnh giác, hắn nhìn thấy trong rừng có một nam một nữ đi tới. Nam kia tóc đã có chút hoa râm, mà nữ thì còn là một cái thiếu nữ, đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

"Bọn họ đến đây lúc nào?" Trong lòng Đồ Nguyên trước tiên hiện lên nghi hoặc như vậy: "Có hay không nhìn thấy mình dùng nhiếp cầm thụ mị chứ?"

Hắn đi tới trên cái đồi này, thay đổi lớn nhất chính là luôn luôn cảnh giác, lo lắng có người đối với mình gây bất lợi, mà tại trong cái hoang dã này, nếu như đối phương giết chết mình, lại sẽ có ai biết được?

"Tiểu huynh đệ là đệ tử Âm Hồn cốc?"

Lão già kia còn chưa có tới gần cũng đã mở miệng nói ra, y phục hắn ăn mặc cũng không phải là pháp y gì, nhưng mà tại đêm tối lại xuất hiện tại trong rừng hoang dã như vậy, khẳng định sẽ không là người phổ thông.

"Vâng."

Tay hắn đã vươn nhập trong ngực, cầm Trấn Hồn Đình kia.

"Tiểu huynh đệ không cần khẩn trương, gặp nhau chính là hữu duyên, người đã nhóm lửa, hai tổ tôn chúng ta tại nơi đây gia nhập một cái, tiểu huynh đệ sẽ không cự tuyệt đi."

Lão già nói, thiếu nữ bên cạnh kia chỉ là nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn gia gia mình. Nghe đến lời gia gia nói, đột nhiên mở miệng: "Gia gia, chúng ta còn là đi nơi khác đi."

Lão già nhưng là con mắt hơi hơi trừng tôn nữ, nói ra: "Khó có được gặp gỡ Âm Hồn cốc đệ tử, tại trong núi rừng lúc đêm tối này rất nguy hiểm, nhiều người làm bạn cũng an toàn một ít."

Thiếu nữ lại nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không có lưu bọn họ, cũng không có cự tuyệt bọn họ gia nhập.

Lão già có chút tự nhiên thân mật ngồi xuống, nói: "Tiểu huynh đệ đã ăn chưa."

Đồ Nguyên nhìn nhìn lão, hắn nhìn chăm chú một hồi mới chậm chậm nói: "Ăn qua rồi."

Đồ Nguyên trả lời xong, lão từ bên trong một cái túi treo bên hông đúng là móc ra một con thỏ, thỏ kia hiển nhiên đã chết rồi. Đồ Nguyên nhìn cái túi màu trắng vàng kia mấy lần, chỉ thấy cái túi kia dùng tơ vàng quán lấy miệng túi, mặt trên cái túi phủ đầy phù văn, đó là túi Càn Khôn, nhưng chỉ là cái loại cấp thấp nhất.

Theo Đồ Nguyên biết, túi Càn Khôn kỳ thực là một kiện linh bảo phi thường cường đại, trên một quyển linh bảo sách tranh hắn có thấy miêu tả túi Càn Khôn như sau: một túi chứa Càn Khôn.

Cái túi Càn Khôn kia mới là chân chính cường đại, trên linh bảo sách tranh kia có nói, từng có một cái hòa thượng hành tẩu thiên hạ, nơi đi qua, hễ là gặp địch, vô luận là yêu ma còn là người tu đạo, không một người có thể bỏ chạy khi túi trong tay hắn mở ra.

Cái hòa thượng kia được xưng là Túi Hòa thượng, lại khai mở Càn Khôn phái, lấy tu đạo làm chủ.

Sau đó, những túi Càn Khôn này đều tính là vật phòng chế, chỉ là không phải linh bảo dùng để tranh đấu mà là dùng để chứa đồ vật.

Lão già chính tự mình ở bên cạnh lột da thỏ, sau đó bắt đầu nướng thỏ, sai thiếu nữ đi nhặt chút củi trở về, thiếu nữ nhìn Đồ Nguyên một cái, nhưng là miệng nguyền một cái, nói: "Không đi."

"Cái nha đầu chết tiệt này, lại không nghe lời rồi, nhanh đi." Lão già có chút tức giận nói ra.

Thiếu nữ tức giận đi nhặt củi đốt, nhưng mà cũng không có đi xa, mà là tại phụ cận, như là sợ hãi hắc ám trong rừng.

Thỉnh thoảng còn hướng phía đồng lửa bên này nhìn tới.

Chẳng bao lâu, thỏ kia liền bắt đầu tản ra mùi vị, lão giả lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một ít bình lọ tưới rót gì đó, theo bên trong vẩy ra một ít bột phấn cùng muối ăn lên trên, nói: "Tuong phùng chính là hữu duyên, mượn lửa của người nướng con thỏ, đợi chút nữa tiểu huynh đệ ngươi cũng ném một chút, ta cái tuổi này, tu hành không làm nổi, trái lại bản lĩnh nướng thịt này có thể nói là thiên hạ nhất tuyệt."

Lão đầu chính tự mình tại nơi đó nói, Đồ Nguyên thỉnh thoảng đáp một hai câu.

Thiếu nữ đã nhặt một đồng củi trở về, ngồi ở đồng lửa, lửa chiếu lên khuôn mặt nhỏ gầy kia của nàng tựa hồ bởi vì tức giận, ánh mắt tức giận trái lại có chút xinh đẹp.

"Tới, tiểu huynh đệ, thử một chút."

Lão giả nói, xé ra một cái chân thỏ liền định đưa cho Đồ Nguyên, nhưng còn không có chờ Đồ Nguyên tiếp nhận, cái thiếu nữ kia đã đoạt lấy, nói ra: "Muốn ăn cũng là ta ăn trước, ta nhặt nhiều củi như vậy, thỏ kia còn là ta bắt a."

Nàng cũng không nhìn Đồ Nguyên, chỉ là trừng mắt nhìn gia gia mình, cũng không sợ bóng, từng ngậm từng ngậm cắn xé thịt thỏ kia, lão giả giận đồng dạng trừng mắt thiếu nữ, qua một lúc lâu sau mới có chút như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói ra: "Gia gia cực khổ nuôi người lớn, người không giúp gia gia cũng được rồi, còn tại nơi đây giận gia gia, người xứng đáng với gia gia sao?"

Theo lão giả dứt lời, thân thể thiếu nữ nhưng là lung lay lắc lắc đổ nhào xuống, sau đó phát ra tiếng ngáy ngủ say nhẹ.

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh.

Không ai có thể tại lúc ăn cái gì liền ngủ được, chỉ có một cái khả năng.

Tay Đồ Nguyên nắm Trần Hồn Đình kia lại nắm chặt hơn. Sau đó đứng dậy, ly khai, từng bước một lui nhập trong bóng tối.

Lão giả nhìn Đồ Nguyên rời đi, vẻ bình dị gần gũi tiêu thất, có chỉ là cái loại lãnh khốc đã trải qua vô số thế sự, nhưng mà thẳng đến khi Đồ Nguyên lui vào trong bóng tối tiêu thất không thấy, lão cũng không có động.

Vốn muốn tại nơi đó tĩnh lặng qua một đêm, Đồ Nguyên bị kinh sợ bỏ chạy rồi, chỉ đành theo đường trở về Bách Thảo đường.

Trong lòng hắn rất cảm kích thiếu nữ kia, nàng hiển nhiên là không đồng ý cách gia gia mình làm, mới sẽ đoạt lấy thịt thỏ kia ăn rồi, sau đó bị mê đồ.

Theo ngay từ đầu, nàng đã biết gia gia mình muốn làm cái gì, cho nên tại ngay từ đầu nàng mới nói đổi nơi khác, không cùng ngồi chung.

Tuy rằng, dù cho là nàng không ngăn cản, Đồ Nguyên cũng sẽ không đi nhận thịt thỏ kia, bởi vì cảnh giác trong lòng hắn luôn luôn không có tán đi.

Trong sơn lâm hắc ám, một tiếng một tiếng tiếng chuông vang lên, phiêu phiêu mù mịt rồi lại như vậy trong suốt, tại trong cái sơn lâm u ám này giống như là một đạo thanh tuyến tản ra bốn phương tám hướng.

Đồ Nguyên xuyên rừng, ba ngày sau, hắn trở lại trong Bách Thảo đường.

Một mảnh linh điền trước Bách Thảo đường y kia như trước, trên đồng ruộng có đệ tử Âm Hồn cốc làm nhiệm vụ, tích lũy môn phái công tích.

Nguyên bản tại trong lòng Đồ Nguyên, người tu đạo đều hẳn phải là cái loại ngồi tại thâm sơn, nhân trồng hoa thảo, ngồi xem phong nguyệt, nhưng mà khi đi tới trên cái đồi có người tu chân luyện pháp chân chính này thì nhìn thấy nhưng là một cái con đường cầu trường sinh triền miên máu tanh, trên đường cầu trường sinh, hải cốt vô số người trải đầy đất, lại có càng nhiều người kiên nhẫn, dù chết không hối hận.

Vô luận là trên cái đồi này hiện tại, còn là trên cái đồi đã từng kia, nguyện ý vì trở nên nổi bật cùng thăng chức rất nhanh, mà đi làm một ít chuyện mình không nguyện ý làm.

Nói đến cùng, vô luận là cái thế giới kia hay là thế giới này, nhân tâm là một dạng, chưa từng có biến đổi.

Đi ngang qua linh sơn, hắn nhìn thấy một người —— Đinh Dương. Cái người cùng phòng mình đã bỏ qua cho hắn một mạng kia, lúc này hắn đang cảm cuộc sống đất cho Long Nha cốc mẽ tại trong linh điền.

Hắn đã không cần phải tới cái linh điền này làm việc rồi, dựa vào hắn mấy năm nay tu tập, là có thể làm chút việc có càng nhiều công tích môn phái rồi, thế nào lại tới nơi này.

Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên, vội vàng cúi đầu, vẻ mặt e sợ.

Đồ Nguyên có chút trầm ngâm đi qua, cũng không nói gì thêm.

Khuất Thành ngồi ở trong Bách Thảo đường, trên bàn có một ly trà, tựa hồ từng có người vừa mới đến.

Mái tóc hoa râm của ông ta tựa hồ lại trắng thêm một ít, bất quá tinh thần lại có cảm giác không căng thẳng giống như trước đó vài ngày, trái lại như được nói lòng, Đồ Nguyên cũng không biết cái này là tốt hay là không tốt.

"Trở về rồi, để ta xem ngươi bắt được cái tà linh gì." Khuất Thành hỏi.

Đồ Nguyên đem Ngọc hồ lô kia cùng Trấn Hồn Đình lấy ra, đưa qua, Khuất Thành chỉ chỉ bàn, Đồ Nguyên đặt lên bàn.

Khuất Thành cầm lấy Ngọc hồ lô kia tỉ mỉ nhìn nhìn nói ra: "Không tệ, là một cái thụ mị, đến lúc đó phong nhập trong tay của ngươi, ngoại trừ có thể giúp ngươi thể hội cảm giác thôn phệ linh thể ra, còn có thể giúp ngươi đối với một linh khí càng thêm mẫn cảm."

Đồ Nguyên nghe đến sư phụ tán thưởng, trong lòng cũng phi thường cao hứng.

"Ngồi."

"Vâng."

Khuất Thành uống một ngụm trà, mở miệng: "Ngươi biết vì sao ta đột nhiên lại đáp ứng thu ngươi làm đồ đệ không?"

Đồ Nguyên đương nhiên là nghĩ tới có phải ở phương diện nào đó mình thể hiện đúng ý Khuất Thành hay không, nên ông ta mới chịu đáp ứng thu mình làm đồ đệ. Tuy rằng trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn còn là lắc đầu biểu thị không biết.

Rất hiển nhiên, Khuất Thành cũng không có cần hắn phải trả lời.

"Ta vốn là không dự định thu đệ tử, một bộ xương cốt cũ kỹ này của ta cũng không còn sống mấy năm, chờ không được người nào lâu, bất quá, nhìn ngươi tại nơi đây nhiều năm nỗ lực tu luyện như vậy, lại nghĩ đến ta khi còn bé, lúc đó ta cũng là chịu phạt đến nơi đây tới làm việc, cuối cùng được sư phụ thu làm đệ tử."

"Ngươi đã mở miệng cầu ta thu ngươi làm đệ tử, ta đây liền thu rồi, thứ hai cũng là không muốn nhìn nhất mạch Bách Thảo đường Âm Hồn cốc này đứt đoạn tại trong tay ta."

Lời Khuất Thành nói cảm giác không có chút cảm xúc gì, chỉ như là kể lại một sự thực. Nhưng mà Đồ Nguyên có thể nghe được, trong đó có hoài niệm về thời niên thiếu thì khẳng định ông ta đã từng là một cái người phi thường nỗ lực tu hành, trong lòng sư tổ trước đây của Bách Thảo đường này đại khái là có kỳ vọng nào đó với ông ta.

"Hiện tại ngươi là đệ tử của ta, là thân truyền của ta, hi vọng về sau, ngươi có thể giúp nhất mạch Bách Thảo đường này không đến mức đứt đoạn rồi. Ngày mai, ngươi đi nghỉ ngơi điều chỉnh một cái, ngày mai ta sẽ vì ngươi khắc ghi phù văn."

Khắc ghi phù văn là một loại phương thức tu luyện thần thông ngoại tại, mà phương thức nội tại chính là đan điền trong gieo chủng ngưng kết pháp phù, đầu tiên là pháp phù phổ thông, do chính mình lựa chọn, chậm rãi đem những pháp phù kia kết hóa thành Chân Linh pháp phù, rồi kết kim đan.

Sau khi Kim đan thành, trong kim đan liền có đạo văn, những pháp phù đã kết kia liền hóa thành thần thông rồi.

Mà thủ đoạn ngoại tại đó là như Đồ Nguyên hiện tại vậy, ngưng khắc phù văn trên bàn tay, cái phù văn này tính là truyền thừa hạch tâm nhất của cái nhất mạch Bách Thảo đường này rồi.

Người khác trong Âm Hồn cốc không biết, dù cho là Cốc chủ cùng đại trưởng lão kia cũng không biết loại thần thông này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Sinh Tử Đầu

Phía dưới cánh đêm, trong viện Bách Thảo đường.

Khuất Thành bày ra từng vật từng vật, đồng thời nhất nhất giới thiệu cho Đồ Nguyên, đồng thời nói cho hắn cái nào có thể lấy, nói xong một lần mới bắt đầu điều phối nước thuốc khắc ghi phù văn cho hắn.

Họa phù bất đồng thì phải dùng tài liệu bất đồng để điều chế Sa mực, khắc ghi phù văn càng là như thế.

Hơn nữa, khắc ghi phù văn tại trên thân người là khác biệt với vẽ phù trên giấy phù.

"Cái đạo phù này gọi là Phong Linh phù, là chuyên môn dùng để đem thụ mị kia phong ấn tại trong tay của ngươi, khi phong thụ mị kia ở trong tay ngươi lâu, tay ngươi liền cùng thụ mị kia hòa hợp nhất thể, cuối cùng thiên phú thần thông của thụ mị này liền sẽ hình thành đạo văn tại trong bàn tay của ngươi,

cùng cái đạo Phong Linh phủ này dung hợp thành một đạo Địa Sát cầm phủ, tên là Nhiếp Hồn Phong Linh cầm văn, tuy là hạ phẩm, nhưng đủ để cho người thể ngộ trong một đoạn thời gian rất dài rồi, về phần người có thể sử dụng như thế nào, thì nhìn vào cơ duyên và ngộ tính của bản thân người."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhìn sư phụ đang tại chỗ khắc họa hoa văn Phong Linh phủ lên lòng bàn tay mình, hẳn có thể cảm giác được, tuy rằng bộ dáng sư phụ có vẻ rất bình tĩnh cũng rất nhẹ nhàng, nhưng mà hẳn cảm thấy sư phụ tựa hồ có tâm sự gì một dạng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Đồ Nguyên ngồi ở trên ghế, tay đặt lên bàn, không chút động đậy, cả một đêm, sự đau đớn khi vẽ khắc khiến thân thể hẳn có chút rung động.

Sau khi khắc xong Phong Linh phủ, Đồ Nguyên nhìn bàn tay mình, mặt trên theo chỉ tay xuất hiện đạo phủ cổ quái, như một cái mặt người, màu xanh, khiến Đồ Nguyên vừa nhìn liền có chút cảm giác sợ hãi.

"Kỳ thực cái Phong Linh phủ này còn có một cái tên là gọi là Quỷ Diện Phệ Hồn phủ, là có thể dùng để bố trí phủ trận, bất quá tổ sư cảm thấy Quỷ Diện Phệ Hồn phủ nghe không hay, liền đổi thành Phong Linh phủ." Khuất Thành nói ra.

Ông ta nói đến đây, lấy ra cái ngọc hồ lô kia, nói ra: "Chuẩn bị một cái, chờ khi ta thả thụ mị này ra thì người dùng phương thức nhiếp cầm nước sông nhiếp lấy cái thụ mị này vào trong bàn tay."

"Vâng."

Đồ Nguyên trả lời, hẳn chờ giờ khắc này rất lâu rồi.

Mặt trên Ngọc hồ lô linh quang tuôn ra, rõ ràng miệng hồ lô không có lỗ lại phun ra một cái vòng xoáy linh khí, trong vòng xoáy một cái lục y lão ầu rất nhanh biến hóa, phát ra tiếng thét chói tai, muốn trở lại nơi chỗ bản thể của nó, nhưng mà ở bên cạnh, bàn tay Đồ Nguyên đã móng lung lên một mảnh linh quang, đạo phủ như mặt quỷ trên lòng bàn tay nuốt hươg thụ mị kia.

Thụ mị kêu sợ hãi, nhưng mà lại giống như bị mặt quỷ trong lòng bàn tay Đồ Nguyên một ngụm nuốt vào.

Đồ Nguyên mở bàn tay mình ra, phát hiện hoa văn mặt quỷ trên bàn tay kia nhưng như là sống lại, rõ ràng có một khuôn mặt lão ầu, đồng thời ngay cả mắt cũng có.

"Mấy ngày tới người trước mang cái găng tay này." Khuất Thành nói xong cầm qua một cái găng tay đã chuẩn bị sẵn đưa cho Đồ Nguyên: "Cái găng tay này có thể ngăn cách dương khí từ mặt trời chói chang, không đến mức khiến thụ ầu kia chết đi, chờ qua mấy ngày nó dung nhập vào trong huyết nhục người thì không cần đeo nữa."

Đồ Nguyên lui tới lật xem bàn tay, trong lòng mặc dù có một loại cảm giác quái dị, nhưng vẫn thật là cao hứng, bởi vì cái thần thông thứ nhất của mình nhìn chung là luyện thành rồi.

Đeo lên găng tay, vội vàng đi giúp Khuất Thành thu thập mấy thứ kia, sau khi xong, lại vì Khuất Thành rót dâng trà.

Khuất Thành uống một ngụm, sau đó bỏ chén xuống, nói ra: "Hiện tại Phong Linh phủ văn đều khắc ghi xong rồi, ta có một việc hỏi người."

Giọng điệu Khuất Thành đột nhiên nghiêm trọng khiến Đồ Nguyên có chút thấp thỏm trong lòng.

"Người có phải hay không đã giết người?"

Đồ Nguyên tuy rằng sớm đã có nghĩ tới có khả năng sẽ bị người biết rõ, nhưng mà không có nghĩ đến nhanh như vậy. Khi Khuất Thành hỏi ra những lời này, thâm nghĩ: "Quả nhiên là chuyện này, là ai nói ra bí mật, hai người kia, hay là Đinh Dương."

"Vâng." Đồ Nguyên hồi đáp, đối với sư phụ của mình, hẳn không có khả năng phủ nhận, đây là một loại tâm tính, tại hẳn nhìn đến, sư phụ đối với mình là tận tâm tận lực dạy bảo rồi.

"Sát nhân không có gì, tại trên cái đời này, thế nào có thể không giết người, bất quá về sau sát nhân nhớ kỹ lưu loát một chút, không nên lưu lại đầu mối, để người trở về tố cáo." Khuất Thành nói ra.

"Vâng, không biết sư phụ có biết là người nào nói ra." Đồ Nguyên hỏi.

"Là Đinh Dương nói."

"Đinh Dương."

Đồ Nguyên trong lòng ngũ vị lật chuyển, hẳn vốn tưởng rằng là mặt khác hai người kia, nhưng dĩ nhiên là cái Đinh Dương tại trước mặt mình khóc xin nước mắt nước mũi giàn dụa kia.

Trong lòng hẳn đột nhiên tuôn sinh một cỗ lửa giận cường liệt.

"Là một mình hẳn sao?"

"Hắn trái lại nói còn có hai người khác tại trảng, bắt quá hai người kia vừa trở về liền tiếp nhận nhiệm vụ ly khai trong môn, tìm không được người, phỏng chừng là không muốn tham gia vào trong việc này."

Trong lòng Đồ Nguyên càng là ngoài ý muốn, hai người kia trái lại tuân thủ lời hứa cũng không có nói ra, mà Đinh Dương lại vừa trở về liền tố cáo mình.

"Vậy trong cốc là nói như thế nào." Đồ Nguyên hỏi. Nếu sư phụ đã biết rõ việc này, như vậy trong cốc xử trí khẳng định đã định ra rồi.

Khuất Thành nhàn nhạt nói ra: "Trong cốc, trong cốc nói cái gì, Đinh Dương nói người sát nhân là sát nhân sao? Hắn nói xấu đệ tử thân truyền, có ý gây rối, đã bị phạt mười năm cường bức lao động."

Đồ Nguyên nghĩ đến lúc trở về trông thấy Đinh Dương làm việc trong lĩnh điện, hiểu được là chuyện gì xảy ra rồi.

"Sư phụ, có thể trở thành đệ tử của người là may mắn lớn nhất của ta."

Đồ Nguyên lời này là phát ra từ nội tâm, không có nửa điểm khoa trương hoặc là lấy lòng.

"Nga, phải không? Hi vọng cái này là lời nói chân tình của người. Trước đó vài ngày tôn nhi của Cốc chủ ở bên ngoài mang về một người, người kia gọi là Đồ Thị." Nói đến đây, Khuất Thành nhìn chăm chăm trên mặt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên ngoại trừ lắng nghe ra, cũng không có biểu tình đặc biệt gì.

"Cái Đồ Thị kia tại trước khi chết từng nói ra một chuyện muốn đổi lấy tính mạng." Khuất Thành nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên căng thẳng, hắn có một loại dự cảm bất hảo.

"Hắn nói Đồ gia bọn họ có người tiến nhập Âm Hồn cốc rồi." Khuất Thành nói ra.

"Người nào?" Đồ Nguyên nhanh chóng hỏi.

"Đệ tử của Cốc Tự Thanh." Khuất Thành nói đến đây lại một lần nữa nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thất kinh, lại cũng không có phản bác. Những năm gần đây, hắn tại lúc đêm khuya người tỉnh, cũng sẽ nghĩ đến bí mật từ cái thân thể này của mình bị người phát hiện, đến lúc đó mình nên làm cái gì bây giờ, hắn chưa có nghĩ ra kế sách ứng đối, cho tới bây giờ bị Khuất Thành ngay mặt nói như vậy.

Hoa quang xuất hiện ở xa vôi, nhưng mà trong thiên địa vẫn là một mảnh hôn ám, trong Bách Thảo đường trong sáng mát mẻ bầu không khí lại nghiêm trọng.

"Sư phụ, người tin sao?" Đồ Nguyên chậm rãi hỏi, hắn nhìn Khuất Thành.

Khuôn mặt vốn hiền lành của Khuất Thành giờ khắc này giống như trở nên lãnh khốc, nếp nhăn do năm tháng tạo ra, mỗi một cái đều tản ra một loại tang thương.

"Ta tin hay không quan hệ không lớn, then chốt là phải hỏi trong cốc tin hay không, Đồ Thị kia có một vị ca ca ruột tu hành tại Ma Vân phong, cũng là một vị thân truyền đệ tử, không buông không bỏ, đề xuất muốn sinh tử đấu với đệ tử Âm Hồn cốc, ta đáp ứng thay người rồi."

Cho dù Đồ Nguyên tại lời Khuất Thành nói đến phân nửa thì đã đoán được, nghe đến Khuất Thành trả lời, vẫn cứ là hít vào một hơi. Nghe đến ba chữ sinh tử đấu này, liền biết là không chết không sống.

"Đấu như thế nào? Ở nơi nào, lúc nào?" Đồ Nguyên trầm mặc một hồi, rồi liền tiếp hỏi ba cái vấn đề.

"Sinh tử đấu, là không dùng bảo vật pháp phù, một tháng sau, tại trong Thương Hà thành."

Tất cả quả nhiên đều đã định xong rồi.

Hắn biết rõ, nếu như không phải là bởi vì có cái sinh tử đấu này, như vậy khẳng định sẽ có cách xử trí khác, có thể là trực tiếp suu hồn vấn linh rồi.

"Nếu như người không muốn đi, người có thể bỏ, bắt quá, ta sẽ thu hồi lại những gì người đã học." Khuất Thành nhàn nhạt nói ra.

Đồ Nguyên sửng sốt, hắn đã từng xác thực muốn dứt áo ra đi, nhưng mà giờ khắc này hắn lại không dám, hắn không biết sư phụ có phải đang thăm dò mình hay không, dù cho thật là nguyện ý thả mình rời đi, nhưng mà mình bỏ được những gì đã học sao? Rất hiển nhiên, hắn luyến tiếc.

Hơn nữa, Đồ gia cùng mình lại có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Đan Khí Ngưng Thần

Âm Hồn cốc là một cái môn phái, vô luận là môn phái dạng gì đều sẽ có bằng hữu, cũng sẽ có địch nhân, bởi vì bên trong một cái môn phái đầu tiên là phải có người, có người sẽ có ân oán.

Nhưng là có chút cừu hận sẽ theo thời gian mà phai nhạt đi, có chút cừu nhưng là truyền kiếp, là huyết cừu.

Âm Hồn cốc cùng Đồ gia chính là như thế, bởi vì Âm Hồn cốc trước đây cũng không phải là Âm Hồn cốc hiện tại, nơi này từng là của Đồ gia, bị Âm Hồn cốc đoạt lấy, Đồ gia nguyên khí đại thương, không thể không đi xa, buông tha tất cả trong cái Thương Hà thành này. Nhưng mà người mặc dù rời xa, nhưng mà cái cừu này lại cũng không có tan đi.

Bởi vì Đồ gia vốn đã từng hưng thịnh tại lúc mất đi Âm Hồn cốc thì chết quá nhiều người, hơn nữa tại trong quá trình rời xa, Âm Hồn cốc từng phải người truy sát, lúc đó gia chủ Đồ gia từng phát thệ, Đồ gia thế đại không quên huyết cừu, nhất định phải đoạt lại Âm Hồn cốc.

Một đoạn lịch sử không hay ho gì này của Âm Hồn cốc, Đồ Nguyên đương nhiên vô pháp theo trong Âm Hồn cốc mà biết được, lão nhân trong cốc càng là không có khả năng nói cho một cái đệ tử như hắn.

Khuất Thành rất rõ ràng, chỉ cần lúc đó mình đáp ứng chậm, bây giờ chờ đợi Đồ Nguyên chỉ có suu hồn khảo vấn rồi.

Toàn bộ Âm Hồn cốc đối với Đồ gia đều là phi thường cảnh giác, bởi vì quanh năm sẽ có đệ tử Âm Hồn cốc ở bên ngoài bị giết, trong đó là có bị Đồ gia giết.

Nhưng mà Khuất Thành lại đối với Âm Hồn cốc cũng không có đại cừu gì, xác thực mà nói là cái nhất mạch Bách Thảo đường này của hắn, bởi vì Bách Thảo đường là hảo hữu của Cốc chủ năm đó khai mở, là tại sau khi Âm Hồn cốc thành lập, cốc chủ Âm Hồn cốc năm đó mời sư tôn Khuất Thành tới nơi này định cư, đến bây giờ cũng phát triển trở thành nhất mạch của Âm Hồn cốc rồi.

Cho nên, vô luận là Khuất Thành hay là sư phụ của Khuất Thành năm đó đều là không có tham gia huyết chiến cùng Đồ gia.

"Nếu như, chỉ có như vậy mới có thể đủ chứng minh ta, sư phụ, ta nguyện ý đi tham gia sinh tử đấu." Đồ Nguyên nghiêm túc nói ra.

Khuất Thành nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, tựa hồ muốn xem đến chỗ sâu nhất trong tâm linh Đồ Nguyên.

"Rất tốt, chỉ cần ngươi sống trở về, chuyện sau đó, ngươi không cần lo lắng." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên biết rõ hắn nói là về việc mình có khả năng là người của Đồ gia, cũng may là tên mà hắn báo ra chính là tên vốn có của hắn, hắn suy đoán, tên do vị Đồ Thị kia báo ra, khẳng định khác tên của mình.

"Ta đã nghe ngóng rõ ràng rồi, cái Đồ tu kia hắn đã đan khí ngưng thần rồi, ngươi tu hành sắp si bảy năm, cũng đã đến lúc có thể đan khí ngưng thần rồi, ngày mai ta truyền cho ngươi phương pháp đan khí ngưng thần."

Sau khi Đan khí ngưng thần, liền có thể hư không vẽ bùa, mà sinh tử đấu, là không cho phép sử dụng phù đã họa sẵn hoặc pháp khí.

Cho nên, Đồ Nguyên muốn sống sót, vậy thì nhất định phải Đan khí ngưng thần.

"Tới, theo ta đi bái sư tổ Bách Thảo đường nhất mạch chúng ta." Khuất Thành đi ở phía trước, mang theo Đồ Nguyên đi tới bên trong Bách Thảo đường, nơi đó có một cái lư hương, trong đó có hương đang tại cháy, tại mặt trên có một bức họa, trong họa là một cái lão đạo, tóc tuyết trắng, nhưng mà sắc mặt lại hồng nhuận.

Đồ Nguyên dâng hương, quỳ lạy.

Nhưng mà hắn lại cảm ứng được trên cái bức chân dung này có nhân loại nguyên lực quán quanh.

Ngày thứ hai, Khuất Thành lại mang theo hắn đi tới trong Âm Hồn cốc đi bái kiến cốc chủ cùng tổ sư của cốc chủ đã mất.

Đi lạy khai sơn tổ sư, như vậy coi như là chính thức nhập Bách Thảo đường làm thân truyền đệ tử rồi, lưu lại tên trong Âm Hồn cốc, hắn mười năm hình phạt tính là không giải quyết được gì rồi. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng gặp được người, cũng không quen biết, dù cho là quen biết cũng không có bao nhiêu giao tình.

Cũng không có đệ tử biết rõ Đồ Nguyên sẽ sinh tử đấu với người khác, dù cho là có biết, cũng là thân truyền, cũng sẽ không nói với hắn cái gì.

Đồ Nguyên theo Khuất Thành cùng trở lại, dọc theo đường đi đều nghĩ, nếu như mình chết đi, có chút người sẽ cảm thấy cao hứng, có chút người sẽ tâm an, mà người đau khổ thì sao chứ? Sư phụ, hắn là vậy đi.

...

Quá trình thực khí chính là đang tại luyện thần, tổng cộng có ba cái giai đoạn, cái giai đoạn thứ nhất đương nhiên chính là như có một cái đầu lưỡi hư vô liếm liếm thiên địa linh khí, cái giai đoạn thứ hai chính là có thể thôn thổ(phun ra nuốt vào), linh khí thần niệm hòa hợp nhất thể, cái giai đoạn thứ ba đó là có thể ngự pháp khí, tại sau giai đoạn này liền có thể Đan khí ngưng thần.

Ngưng thần là đem thần hồn bản thân cùng linh khí trong đan điền lại một lần nữa dung hợp, như vậy mới có thể làm được hư không vẽ bùa, bởi vì trong mỗi một lữ linh khí đều có thần hồn ẩn chứa, có thể bảo trì một đoạn thời gian không diệt không tiêu tan.

Mà tương lai, nếu là thi pháp, một ngưng linh khí phun ra, hóa thành khắp trời mưa gió, cũng là tự thân cần phải từ thần hồn ngoại tại hiển hóa.

Có chút người sẽ tại cái giai đoạn ngưng thần này rất lâu cũng vô pháp đột phá, có chút người thì là nước chảy thành sông, có chút người thì là tại sau khi được chỉ điểm một cái, một đêm liền thành.

Mà phương pháp trong đó nói lên mỗi cái có bất đồng, nhưng mà kết quả lại đều một dạng, Bách Thảo đường tự nhiên có phương thức của riêng mình để dạy bảo các đệ tử hậu bối ngưng thần.

Phương thức này gọi là Thiên Thủy ngưng thần chú pháp, nếu như là tán tu không có truyền thừa, dù cho là ngưng thần thành công, cũng là rất ngưng thần phổ thông mà vô pháp thu được thần thông thêm vào, chân chính ngưng thần khó là khó tại thu được một dạng thần thông.

Mà cái Thiên Thủy ngưng thần chú pháp này, then chốt là tại cái chú pháp kia, chú phân âm dương, cũng không phải là người người đều có thể tu thành, cái này cần chính kha thiên phú, tối then chốt chính là lần đầu tiên tu tập, nếu là lần đầu tiên không có tu thành, như vậy về sau rất có khả năng tổn hao thời gian cùng tâm lực gấp mấy lần người khác cũng vô pháp tu thành, dù cho là tu thành rồi, cũng khả năng không có uy lực lớn như chú pháp của người khác.

Mà Thiên Thủy ngưng thần đó là khiến linh khí vào trong nước, lấy nước ngưng kết ra thần hình mình muốn, nếu là có thể dùng nước ngưng kết ra thần hình, như vậy tự nhiên chính là thành công rồi, mà chú pháp kia thì chỉ có thể là nhìn cảm ngộ cùng cơ duyên của bản thân.

...

Trong linh điền trước Bách Thảo đường, âm thanh ếch kêu rầm rĩ, một con cóc xanh lớn cỡ chân trâu nằm úp sấp tại nơi đó, hai gò má cổ động, dốc sức kêu.

"Ôp... Ôp... Ôp..."

Đột nhiên nhảy lên, lưỡi dài phun ra cuộn lại, liền quấn một con côn trùng vào trong miệng.

Đồ Nguyên trong lòng chợt động, chỉ cảm giác lưỡi dài của con cóc xanh này trong lúc phun ra cuộn lại, giống như là một loại thần thông vậy.

Một lần xem này chính là ba ngày, tới ngày thứ tư thì hán ngồi ở bên bờ Thương Hà.

Nửa vầng trăng sáng, vàng nhạt như ngọc, ngôi sao xung quanh như bảo thạch long lánh tô điểm.

Đồ Nguyên ngồi ở bên bờ Thương Hà, trên một khối đá nâu, một đạo linh khí màu trắng sữa từ trong miệng hán phun thổ ra, một đoàn linh khí kia như có sinh mệnh, lật chuyển tại trên mặt sông, nhìn kỹ, giống như một con cóc thật lớn, tại trên mặt nước nghịch nước chơi đùa.

Sau một hồi, một đoàn linh khí kia được Đồ Nguyên nuốt vào trong miệng, rất lâu sau, lại có một đoàn linh khí phun ra, tại trên mặt nước lật chuyển, quấn cuộn thủy linh khí trong sông vào đan điền.

Mỗi một lần phun ra, linh khí kia đều kịch liệt lật chuyển, hóa thành từng cái hình thái, nhưng mà cuối cùng cũng không có ngưng kết thành hình.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Một ngày này y nguyên như thế, một ngưng linh khí phun thổ ra, nhưng mà linh khí lật chuyển kia lại không giống thường ngày chính là trôi trên mặt nước, qua một lát, bên bờ sông nước không ngừng chảy xiết kia có một đoàn cóc đội lên.

Giờ khắc này, Đồ Nguyên đã quên tất cả, quên bản thân, thần niệm theo linh khí đã hoàn toàn dung nhập vào trong một đoàn nước sông kia.

Người muốn đan khí ngưng thần vốn có cũng đã đến một bước sau cùng này rồi, chỉ cần đột phá một cái giới tuyến kia đó là con đường bằng phẳng, đó là một phiến thiên địa cảnh tượng khác, mà phương thức chính là làm được một chuyện vốn là không làm được.

Đan khí ngưng thần chính yếu cảm giác chính là vong ngã, từ khi Đồ Nguyên tu hành tới nay, chân chính vong ngã chỉ có thời điểm lần đầu tiên học Chu Cấp Thôn Nguyệt pháp, mà lần thứ hai chính là lúc này đây, thần niệm hoàn toàn dung nhập trong một mảnh nước sông này, tựa như mình trở thành thiên địa này, âm thanh chảy xiết kia, tất cả những tiếng vang rất nhỏ theo trong nước sông truyền đến là tí mĩ như vậy, rõ ràng như vậy.

Nguyên bản giữa thiên địa ban đêm an tĩnh, đúng là ồn ào náo động âm ỹ như thế.

Một quả cầu nước kia tại mặt nước hiện lên, đúng là chậm rãi sinh ra biến hóa, đầu tiên là đầu, đầu con ếch.

Tiếp đến là lưng, lưng con ếch.

Nhưng mà bốn chân đều còn là nằm tại trong nước nhìn không thấy. Khó khăn nhất cũng chính là phân mặt tứ chi rồi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình tựa như một sợi tơ nhện treo thiên kim trọng vật, tùy lúc sẽ bị đứt đi. Mà trong thiên địa, gió không ngừng thổi lên vật nặng kia, hấn gian nan duy trì.

"Oa..."

Đột nhiên, giữa trong thiên địa vang lên một tiếng ếch kêu, tiếng ếch kêu này giống như là thứ tồn tại duy nhất trong thiên địa, trùng trùng điệp điệp truyền vang tại trong thiên địa, đè ép xuống tất cả thanh âm u nhỏ truyền đến từ nước sông.

Toàn bộ tâm thần Đồ Nguyên đột nhiên rung động, cái tuyến gian nan duy trì kia đột nhiên đứt đi, cả người đều thả lỏng xuống, ý thức tán ra, cả người giống như tung bay, có một loại cảm thoải mái lay động theo gió.

Giờ khắc này, hấn chân chính quên đi tất cả.

Thần ý dung hợp vào cái thiên địa này, hấn nghe được tiếng gió thổi, nghe được âm thanh nước sông, nghe đến tiếng côn trùng trong núi kêu vang, nghe được âm thanh cá bơi lội dưới nước sông.

Trên mặt sông đột nhiên lại một lần nữa kết lên một đoàn nước sông, đoàn nước sông kia vận vẹo, phát triển như là có sinh mệnh, hóa sinh ra một con cóc, đột nhiên, cóc kia nhảy lên, nhảy hướng trên bờ, tại trong không trung, nước sông tán loạn kia đúng là kết hóa thành bốn chân, rơi vào trên bờ đúng là không có vỡ tan.

Trong linh điện xa xa tiếng ếch kêu traten traten, con cóc nước kia nằm úp sấp tại nơi đó không chút động đậy.

Ước chừng nửa nén hương sau, đột nhiên, con cóc nước kia há miệng ra, đồng dạng kêu lên 'Oa' một tiếng, theo một tiếng kêu to này, con cóc nước trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành một bãi nước, thấm xuống mặt đất.

Một đoàn linh khí tán nhập không trung, một cơn gió thổi tới, lại thổi không tiêu tan.

Mà ngồi tại trên tảng đá nâu, Đồ Nguyên há mồm hút một cái, linh khí vào bụng, dung nhập trong đan điền, rất nhanh kết lại, cuối cùng đúng là hóa thành một con cóc, tứ chi rõ ràng.

Trong miệng cóc kia còn có thể nhìn thấy được một đạo hồng sắc, hồng sắc kia không phải thứ gì khác, đó chính là đạo thần phù tồn tại trong thần hồn Đồ Nguyên có thể hấp thụ nguyên lực kia, lúc này đúng là kết hóa thành đầu lưỡi cóc.

Hấn mở mắt, trong mắt tràn đầy kinh hi.

Hấn không chỉ đã Đan khí ngưng thần, còn cảm ngộ được một loại pháp chú.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Đồ Phong

"Phanh..."

Một lão nhân vỗ mạnh lên mặt bàn gỗ lim.

"Đồ Thị là xảy ra chuyện gì, vì cái gì hấn biết được gia tộc phái người vào Âm Hồn cóc?"

Chuyện này vốn cần phải là bí mật cao nhất trong gia tộc, vậy mà bị một cái đời thứ ba trong gia tộc biết rõ rồi.

Trong nghị sự đường nghiêm trang, những người ngồi tại đây đều lặng lẽ không lên tiếng, trong đó có người nhìn nhìn người ngồi đầu tiên bên tay trái lão nhân. Hấn chính là phụ thân của Đồ Thị.

"Phụ thân, đều là ta sai, ta không cẩn thận để hấn biết." Lão nhân kia ước chừng năm mươi tuổi tại trước mặt gia chủ cũng là như tiểu hài tử nhanh chóng nhận sai. Bởi vì nếu đã sai, mà có người giải thích thì như vậy sẽ nghênh đón lửa giận như cuồng phong bão táp của gia chủ.

"Quân không giữ bí mật, thì mất bề tôi, chuyện không giữ bí mật thì mất người thân, người cũng đã bằng đó tuổi rồi, thế nào còn sẽ cho nó biết, Đồ Thị có tính cách gì, người lẽ nào lại không biết? Tùy tiện không nguyên tắc, nói thì hay, làm thì dở, loại chuyện này thế nào lại để cho nó biết rồi, nếu nó đã

biết rõ, vậy người nên cảm tức nó, hoặc là phải đến phía nam làm việc, mà không thể để nó đi phía bắc."

Thanh âm lão thái gia Đồ gia gấp gấp mà vang dội, trung khí mười phần, trong toàn bộ nghị sự đường đều chỉ có tiếng hân gầm gừ.

"Chính nó chết chưa hết tội, người cũng là hồ đồ. Thật vất vả chọn lựa được một cái đệ tử thích hợp đưa vào Âm Hồn cốc, cứ như thế bị người hủy hoại." Khi Đồ lão gia từ đã mắng cho tới bây giờ không lưu tình cảm.

Đồ lão thái gia mắng xong uống một ngụm trà, một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi ở bên tay phải nói ra: "Phụ thân, ngày hôm qua có thư tới, nói là Đồ Tu biết Đồ Thị chết, liền muốn sinh tử đấu với đệ tử thân truyền của Âm Hồn cốc, Âm Hồn cốc quyết định phái Đồ Phong đối chiến Đồ Tu."

"Choang..." Đồ lão thái gia trực tiếp cầm chén trà trong tay ném xuống đất.

"Tùng tên ngu." Đồ lão thái gia gầm lên: "Đưa hân đến Ma Vân phong học pháp, chính là vì hân có thể tại trong Ma Vân phong phát triển, hi vọng hân tại trong Ma Vân phong về sau có thể có tiếng nói, bây giờ nhảy ra làm cái gì, ngu xuẩn, ..."

"Phụ thân, cái này cũng không có thể trách Tu Nhi, Tu Nhi cũng không biết trong Âm Hồn cốc có người của chúng ta. Hơn nữa hân cũng là có ý tốt, là vì quan hệ giữa Ma Vân phong cùng Âm Hồn cốc biến ác mới làm như vậy."

"Hân biết rõ cái gì, còn nhỏ tuổi, tu hành mới là bổn phận của hân, chút tính kế này của hân có thể lừa gạt được người nào." Đồ lão thái gia phẫn nộ nói.

"Vậy, phải làm sao bây giờ, năm đó Đồ Phong tự chủ trương sửa lại tên cùng nơi sinh, thông qua tin tức truyền đến, chúng ta đã giúp hân bù đắp lỗ hổng, chỉ cần hân kiên quyết phủ nhận, cũng không có chứng cứ gì."

"Không cần phải chứng cứ, lúc này đây Đồ Tu nhảy ra, Đồ Tu cùng Đồ Phong sinh tử đấu, Âm Hồn Cốc ở đó nhìn, sau lần này, vô luận Đồ Phong chết hay sống, chúng ta đều coi như không có người này." Đồ lão thái gia lãnh khốc nói ra.

Ngay sau đó các vị trong Nghị sự đường lại lại một lần nữa bẩm báo một ít chuyện, bao quát lão thái gia ở bên trong, tổng cộng sáu người, quyết định sinh tử của toàn bộ Đồ gia.

Thẳng đến có người đến thấp đèn lên mới biết được, bầu trời đã tối rồi.

"Hôm nay đến đây thôi." Lão thái gia ngồi ở chỗ kia hơi hơi nhắm mắt lại nói.

Năm người khác đều đứng dậy muốn đi, lão thái gia lại đột nhiên gọi: "Huyền Nhi lưu lại."

"Vâng, gia gia."

Người trẻ tuổi duy nhất trong năm người đáp lời, nếu như Đồ Nguyên tại nơi đây vừa nhìn sẽ nhận ra hân ta, đó chính là người đầu tiên hân nhìn thấy khi đi tới trên cái đời này – vị bạch y nhân kia, người đã cảnh cáo hân không nên nói lung tung, sau cùng hóa thành một bãi nước chảy nhập trong tuyết.

Hân tên là Đồ Huyền, là một vị tôn nhi mà lão thái gia thích nhất, rất nhiều chuyện bí ẩn đều giao cho hân đi làm, tại Đồ gia mơ hồ có một cái thuyết pháp, nói lão thái gia định cách đời truyền ngôi, đem vị trí gia chủ truyền cho vị tôn tử này.

"Lúc đầu là người đi giết Cốc Tự Thanh, cũng là người sau cùng trông thấy Đồ Phong, người cảm thấy hân là một cái người dạng gì?" Lão thái gia hỏi.

Đồ Huyền suy nghĩ một chút, nói ra: "Thời gian tiếp xúc quá mức ngắn, tôn nhi cũng không tiện vọng ngôn." Đồ Huyền nói ra.

"Sự tình đã như thế, người cứ việc nói." Lão thái gia nói ra.

"Tại thời điểm gặp mặt sau cùng, cảm thấy hân rất không thích hợp, tại lúc đối mặt đại biến thì khuyết thiếu ứng biến, nhưng mà về sau theo tin tức truyền quay lại, nói hân tự ý sửa lại tên cùng thân phận đã định ra trước đó, không chút nào liên hệ cùng bọn họ, tôn nhi cảm giác, chỉ sợ hân sớm đã có ý nghĩ của riêng mình, hoặc là nói hân khuyết thiếu tín nhiệm đối với sự an bài của gia tộc."

"Nhưng hân một mình một người, có thể trở thành thân truyền đệ tử của Âm Hồn cốc Bách Thảo đường, cái này là như thế nào?" Lão thái gia hỏi.

"Nếu như tất cả đều là đã nghĩ sẵn trước khi vào cốc, như vậy hân chính là một người can đảm can trọng, nếu như chỉ là trùng hợp, đó chính là vận khí." Đồ Huyền nói ra.

Lão thái gia gật gù đầu, nói ra: "Vốn có chỉ là định phái một người liên lạc vào trong, không nghĩ tới đã thành thân truyền, đáng tiếc chính là, hiện tại giữa hân cả với Đồ Tu, chỉ có thể lưu một người, người qua bên kia nhìn xem, nhìn xem có biện pháp gì bảo vệ được người hay không, bản thân phải cẩn thận một ít, không nên để người của Âm Hồn cốc biết rõ người."

"Vâng, gia gia, tôn nhi xin cáo lui."

Đồ lão thái gia một cái người ngồi ở chỗ kia, chỉ cảm giác tâm quá mệt mỏi, cừu hận khiến tính tình lão hiện tại vẫn cứ như liệt hỏa, nhưng mà những năm gần đây lão càng ngày càng cảm giác có chút lực bất tòng tâm rồi.

Trước đó vài ngày có tin tức truyền tới, nói cái đệ tử phái đến Âm Hồn cốc kia đúng là đã thành thân truyền, điều này làm cho hân thật cao hứng, điều

này làm cho hấn tựa hồ nhìn thấy kết cục Đồ gia đoạt lại Âm Hồn cốc rồi, nhưng mà lúc này đây xuất hiện biến số như vậy, tuy nói không có ảnh hưởng kế hoạch đại cục, nhưng mà lại khiến trong lòng lão nhiều ra một ít đau buồn cùng tí vết.

Đột nhiên nhớ tới, từ sau khi cái Đồ Phong này đi Âm Hồn cốc, người trong nhà hấn đều bị cấm túc tại phía nam xa xôi đào quặng mỏ rồi, cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là thoáng lướt qua trong đầu lão, có quá nhiều đại sự cần phải lão đi suy nghĩ cùng cân nhắc rồi.

...

Theo ngày quyết đấu tới gần, tin tức Đồ Nguyên sẽ sinh tử đấu với đệ tử của Ma Vân phong cũng chậm chậm truyền mở rồi.

Rất nhiều người tới linh điện tích lũy môn phái công tích, đều sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn hấn, nhưng vô luận là ngoại giới nhìn như thế nào, ở sau lưng nghị luận hấn không biết trời cao đất rộng như thế nào, nói hấn nhất định sẽ thua cũng được, hấn hoàn toàn không biết, bởi vì hấn đang tại nỗ lực tu hành.

Đối với hấn mà nói, cái gì vinh quang, cái gì sứ mệnh gia tộc, cái gì nhiệm vụ, đều là huyền ảnh, hấn chỉ muốn thoải mái tu hành, cuộc sống tốt, kiến thức được phong cảnh đẹp nhất trong cái thiên địa này.

Về phần, tại trong cái quá trình này có gặp phải gian nan khốn khó, chỉ có thể là đem hết toàn lực đi phá hủy.

Sau khi Đan khí ngưng thần, có thể hư không vẽ bùa.

Trong rất nhiều điển tịch đều có miêu tả về hư không vẽ bùa.

Có người nói, hư không vẽ bùa là vạch động quy tắc tuyến trong thiên địa.

Có người nói, hư không vẽ bùa là đem ngũ hành trong chữ không kia bó buộc thành bình khí.

Có người nói, hư không vẽ bùa là thần hồn diễn biến nhiều lần tại trong cái thiên địa này.

Đồ Nguyên tại trong rừng ở chếch một bên Bách Thảo đường luyện phù pháp, hư không họa phù pháp trong Đan khí ngưng thần, đa số đều là pháp phù tinh giản, cầu chính là dùng tốc độ nhanh nhất mà vẽ ra.

Hư không vẽ phù cùng là vẽ phù trên giấy phù là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, hư không vẽ phù chú ý nhất là cảm giác hai thời điểm khi lên thế và lúc phù thành.

Lên thế dẫn linh.

Dẫn động thiên địa linh khí, quán quanh tại đầu ngón tay, tựa như ngón tay làm bút phù.

Đầu ngón tay điểm tại trong hư không, có linh quang tràn đầy nhiễm tại khoảng không, giống như mực sa lúc vẽ phù, chỉ thấy hấn rất nhanh phác họa tại trong hư không, giống như họa hai cái vòng ngón ngang, khi trong nháy mắt phù thành kia, tay hướng phía trước vung lên.

Thần niệm mãnh bạo lên, theo phù ý hướng phía trước xông cuốn dựng lên, một mảnh cuồng phong chọt nổi, cuốn đi về phía trước, cuốn cuốn cuốn lên một vùng lá cây.

Nhưng mà cứ như vậy, cũng không thể đủ khắc địch chế thắng, càng không muốn nói hàng yêu trừ ma rồi.

Cái này là phong phù tối giản, nhưng có truyền thuyết nói từng có một người danh hào Phong Thần, chỉ với một đạo phong phù đơn giản nhất này thổi tán hết mây đen khắp trời, thổi đến nổi tu sĩ cả một châu chỉ có thể đóng chặt sơn môn.

Ngay sau đó, Đồ Nguyên lại hư không vẽ ra hỏa phù, thủy phù những loại phù pháp đơn giản này, nhưng mà những pháp phù này uy lực đều rất nhỏ yếu. Còn có một chút phù pháp tương đối phức tạp hơn một ít thì có Định Nguyên phù, Huyền Quang ẩn thân phù, Kim Tiền phù, về phần những pháp phù có tác dụng đặc biệt kia thì càng nhiều, nhưng mà pháp phù trực tiếp dùng để công kích cũng không có mấy cái.

Tác dụng chân chính của Phù pháp không phải ở tại từng cái pháp phù đơn độc, mà tại tại sau khi tổ hợp ngưng hợp cùng một chỗ hình thành ra Chân Linh pháp phù, Địa Sát cấm phù, Thiên Cương thần phù.

Chính hấn cũng rất rõ ràng, nếu đấu phù pháp, khẳng định đấu không lại Đồ Tu kia, Đồ Tu kia dù sao cũng ngưng thần sớm hơn mình, năng lực hư không vẽ phù cường hơn mình, mà mình thì cường hơn hấn ở chỗ có được Niếp Linh Cầm Nã pháp.

Niếp Linh Cầm Nã pháp không chỉ có thể cầm nắm tất cả vật vô hình, còn có thể phá phù pháp, nhưng mà đó cũng phải là nhìn phá cái phù pháp gì.

Bất quá, Khuất Thành cũng nói hấn cho rồi, tuy rằng Đồ Tu đan khí ngưng thần tương đối sớm, nhưng mà hư không vẽ phù là lấy ngũ hành phù pháp làm chủ, ngũ hành phù kỳ thực cũng không đủ tạo ra sợ hãi, nhưng nếu là hấn mượn nhờ ngoại vật để vẽ phù thì đó mới là uy hiếp chân chính.

Không thể sử dụng phù đã họa sẵn, nhưng mà lại có thể tại chỗ họa, tỷ như lấy lá cây làm phù, hoa cỏ làm phù, lấy thạch mộc làm phù.

Đột nhiên, hần hái xuống một đám lá cây ở bên cạnh, ném hường một đám bụi cây ở xa xa, chỉ thấy một mảnh lá cây kia cực nhanh bay ra, mơ hồ có linh quang bám vào, khi xẹt qua một cái cành cây, đúng là đem cành cây kia chặt đứt rồi.

Phía mặt sau cây lẩn ra một cái đại nam hài, cái này Đồ Nguyên đã gặp qua, là lúc trước, khi hai nữ nhân Mục gia tranh đấu thì là do hần chạy tới báo tin, Đồ Nguyên biết rõ tên của hần, gọi là Hầu Thông.

"Người trốn ở nơi đó làm gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Hần đại khái là nhìn thấy Đồ Nguyên cũng không có rất tức giận, vì vậy cười như lấy lòng nói: "Nghe nói người sắp sinh tử đấu với người của Ma Vân phong, ta tới trợ uy cho người."

"Người trợ cái gì uy." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Bọn họ đều nói người khẳng định thất bại, ta cảm thấy người sẽ không, người nhất định sẽ thắng." Hầu Thông nói ra.

"Ha ha, người vì cái gì xác định như thế." Đồ Nguyên hỏi.

"Ta cảm thấy người rất lợi hại a, hơn nữa, người không giống người khác, không biết khi dễ người, cho nên khẳng định sẽ thắng." Hầu Thông nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, hần cũng không có trả lời. Hần đột nhiên đưa tay tại trong hư không điểm điểm vạch vạch, linh quang mạnh động, đột nhiên tay bấm quyết thu vào trước ngực, một đoàn quang hoa đen tối đột nhiên tuôn sinh, từ tay hần đem cả người đều nuốt hết.

Thần niệm quán tại trong linh khí, hình thành một đạo Ân Thân phù, diễn biến làm huyền quang bao vây lấy bản thân.

Sau đó tại trước mắt Hầu Thông, Đồ Nguyên tiêu thất, tiêu thất tại trong mảnh Huyền quang kia, lúc đầu hần ta còn có thể nhìn ra kia một mảnh sáng kia có khác biệt với nơi khác, nhưng mà rất nhanh, hần không thể xác định, cũng phân không rõ rồi.

Hần bước nhanh tiến lên, đưa tay chụp tại nơi hần cho rằng Đồ Nguyên có khả năng ở đó, cái gì cũng không có chụp được.

Cái này là Huyền Quang Ân Thân phù, người ở cái giai đoạn này nếu như không dùng họa phù đã họa sẵn, như vậy chỗ đáng sợ lớn nhất của bọn họ chính là ứng dụng các loại pháp phù một cách thuần thục.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Đào Sơn

Đồ Tu cũng không biết Đồ Phong là người như thế nào, là hệ chính Đồ gia, từ nhỏ hần ta đã được lão sư trong gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, tuy rằng Đồ Phong có học qua tại trong học đường của Đồ gia, nhưng mà cũng không thể khiến cho Đồ Tu chú ý, loại người như Đồ Phong chỉ tương đương với nội môn đệ tử phổ thông trong các môn phái, không quan thế nào, đều chỉ là sống mà tận trung vì hần.

"Có cần ta giúp người đi giết chết tên Đồ Nguyên kia trước không? Hoặc là khiến hần thụ thương."

Đồ Huyền tại gặp được Đồ Tu thì chưa nói mấy câu liền hỏi ra vấn đề như vậy.

Đồ Tu hơi hơi sững sốt, theo đó tại trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, nhưng mà lại rất nhanh bị hần đè ép xuống. Cái Đồ Huyền ở trước mặt nhìn qua đậm đặc, lộ ra cảm giác tài trí hơn người này, tại trong Đồ gia là có thêm thanh danh thiên tài. Thiên tài tại nhiều địa phương đều có, nhưng là có chút thiên tài của tiểu gia tộc tại trong đại gia tộc lại chỉ là người thường, mà thiên tài của đại gia tộc tại trong một ít đại môn phái cũng chỉ là người thường.

Nhưng mà Đồ Huyền là thiên tài chân chính, hần bất quá ba mươi tuổi, đã kết phù rồi, hơn nữa Đồ Tu không biết hần đã kết bao nhiêu tầng bao nhiêu đạo. Có lẽ, hần sẽ trở thành tu sĩ Đồ gia kết đan đầu tiên.

Cái này cũng là một nguyên nhân vì cái gì Đồ Tu chủ động tiến nhập Ma Vân Phong học pháp, bởi vì hần tại trong gia tộc nhận đến áp lực thật sự là quá lớn.

Hần tại Ma Vân Phong phi thường nỗ lực, được đến trưởng lão yêu thích. Lúc này đây, hần lấy đệ đệ bị giết làm có, muốn sinh tử đấu cùng một vị thân truyền đệ tử Âm Hồn cốc, cũng là muốn chứng minh chính mình. Hần biết rõ mình không tại trong gia tộc, nhiều năm qua như vậy, không có nửa điểm danh tiếng, cho nên hần muốn giết chết thân truyền của Âm Hồn cốc, khiến người trong gia tộc lần nữa nhận thức mình, nếu như vậy, khi có một ngày mình về trong gia tộc thì mới có thể được đến địa vị tương ứng.

Cái này là xây dựng cơ sở cho việc cạnh tranh vị trí gia chủ về sau, tuy rằng việc cạnh tranh gia chủ vị với hấn mà nói còn rất xa, nhưng mà sớm làm chuẩn bị luôn không phải chuyện tệ.

"Cảm tạ Huyền ca quan tâm, không cần phiền phức." Đồ Tu đông cứng hồi đáp.

Đồ Huyền ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt cười cười, hấn cũng không có nói cách làm của Đồ Tu khiến Đồ lão thái gia rất tức giận, cũng không có nói cho hấn biết cái người sẽ đấu pháp cùng hấn kia cũng là thuộc Đồ gia.

Năm đó hấn là không đồng ý phái một người đến trong Âm Hồn cốc làm người liên lạc.

"Cái Đồ Nguyên kia là thân truyền của Bách Thảo đường Âm Hồn cốc, Bách Thảo đường có một thần thông gọi là Nhiếp Linh Cầm Nã pháp." Đồ Huyền nói ra.

"Nhiếp Linh Cầm Nã pháp không có mười năm là rất khó đại thành, hơn nữa, tại Ma Vân Phong ta cũng học được không ít phù pháp, đến lúc đó hi vọng Huyền ca có thể tại tràng, nhìn xem người của Đồ gia là làm sao giết chết thân truyền của Âm Hồn cốc." Đồ Tu nói ra.

"Vậy thì, chúc người khai trận đắc thắng."

Đồ Huyền không dự định nán lâu tại chỗ Đồ Tu, hấn suy nghĩ mình có hay không nên đi gặp Đồ Phong kia một lần, cái người không nghe lời này.

...

Trong nháy mắt, liền đã đến ngày hai người Âm Hồn cốc Đồ Nguyên cùng Ma Vân Phong Đồ Tu sinh tử đấu rồi.

Thương Hà thành ở tại vị trí trung gian Ma Vân Phong cùng Âm Hồn cốc, tuy rằng thế lực Ma Vân Phong cùng Âm Hồn cốc tại trong Thương Hà thành không khác lắm mỗi bên chiếm phân nửa, nhưng mà không có phái nào trong hai phái có thể khống chế cái Thương Hà thành này, bởi vì tại trong Thương Hà thành này có một vị thành chủ.

Vị thành chủ này là người từ ngoài đến, nhưng mà tu vi cao thâm, đúng là không thua phong chủ Ma Vân Phong cùng cốc chủ Âm Hồn cốc, bất quá hấn chỉ là lẻ loi một mình, tại trong cái Thương Hà thành này duy trì cân đối giữa ba bên như vậy.

Ở ngoài Thương Hà thành có một ngọn Đào Sơn, cây đào trên Đào Sơn đều là do thành chủ Thương Hà thành trồng trọt, tổng cộng có ba nghìn chín trăm cây.

Đào sơn trải rộng, kéo dài đến Thương Hà.

Toàn bộ Đào Sơn này hình thành một cái trận pháp, tên là Tam Cửu Đào Hoa Kiếp trận.

Mà thành chủ Thương Hà thành liền quanh năm ở lại tại trên ngọn đào sơn này, trừ phi có chuyện trọng yếu gì cần xử lý mới sẽ đi trong thành.

Sinh tử đấu lúc này đây nếu đã là dùng để kết liễu ân oán, như vậy hai phái liền thỉnh thành chủ Thương Hà thành tới chủ trì.

Mà thành chủ Thương Hà thành liền đem bọn họ an bài tại trên Đào Sơn.

Tuy nói không cho phép sử dụng pháp bảo, cũng không được mặc pháp y, chỉ có thể dựa vào bản thân sở học phù pháp của mình để đấu pháp, nhưng mà lại có thể sử dụng vật bên người, như hoa cỏ lá cây, thổ thạch nước lửa.

Cái này là đứng đầu khảo nghiệm tu vi một cái người tu hành, cũng chính ứng với một câu kia, vạn pháp từ tâm, ngũ hành làm căn bản.

Tuy nói, mọi người đều cho rằng Ma Vân Phong Đồ Tu khẳng định sẽ thắng, nhưng mà vẫn cứ là hấp dẫn rất nhiều người tới Đào Sơn quan khán.

Dù sao sinh tử đấu là rất khó nhìn thấy, dù cho chỉ là sinh tử đấu giữa Ngưng thần đệ tử cũng là đồng dạng hiếm thấy.

Trên Đào Sơn có một tòa cung điện cũng không lớn, cung điện tên là Đào Sơn Cư, dọc theo đỉnh núi nấp nhô lên xuống của Đào Sơn có từng cái đình, trong thường ngày, tại trên Đào Sơn này thường thường sẽ cử hành một ít pháp hội, vô luận là đệ tử Âm Hồn cốc còn là Ma Vân Phong may mắn gặp dịp thì đều sẽ đến xem, bất quá phần lớn thời gian đều là những tán tu kia chiếm đa số.

"Cảnh sắc Đào Sơn thực sự là đẹp, với thời tiết hiện tại, đây núi đào hoa nở rộ, người ở trong đó, gió nhẹ phon phớt, đào hoa khắp trời như bông tuyết."

Có cái công tử tuổi còn trẻ nhẹ lay động chiết phiến nói ra, tại bên cạnh hấn có ba người nữ tử, hai người giống như là nha hoàn, một người thì là đáng vẻ tiểu thư khuê các.

Cái nữ tử như tiểu thư khuê các kia nhìn cảnh hoa đào khắp núi nói ra: "Nghĩ không ra bên ngoài cái Thương Hà thành nho nhỏ này lại có cảnh trí như vậy, đáng tiếc, lại trở thành nơi sinh cường, khiến cho khung cảnh hoa đào khắp núi này cũng nhiễm phải một phần sát khí."

...

So sánh với Đồ Nguyên, danh tiếng Đồ Tu tuy rằng không nổi danh như đệ tử đứng đầu Âm Hồn cốc cùng Ma Vân Phong, nhưng mà tại trong một cảnh

giới ngưng thần này, cũng rất là nổi danh.

Mỗi một tầng thứ đều sẽ có các cái tầng thứ giao lưu, Đồ Tu tại trong cái tầng thứ này được tính là nhất lưu.

Một đoàn người từ dưới núi đi tới, chỉ ít có hơn hai mươi người, trùng trùng điệp điệp, trong đó một người dẫn đầu là một vị trung niên nhân, lão là sư phụ của Đồ Tu, một vị trưởng lão trên Ma Vân Phong, tên là Phương Thanh Đồng, mặt sau thì là đệ tử Đồ Tu của lão. Những đệ tử theo ở mặt sau kia thì là các đệ tử khác của Ma Vân Phong.

Một đoàn người bọn họ trực tiếp lên Đào Sơn, bất quá cũng không có đến Đào Viên Cư trên đỉnh Đào Sơn, mà là ngừng lại tại một cái đình giữa sườn núi, tại nơi đây, có ba tòa đình, một ở tại chỗ cao, hai cái ở tại chỗ thấp hơn một chút, tại giữa chỗ cái đình phía dưới có một mảnh đất trống.

Nơi đây chính là địa phương thường cử hành pháp hội, cũng chính là nơi cử hành sinh tử đấu hôm nay.

Không có gì Lôi đài, nhưng mà người đến đây quan sát rất nhiều.

Phương Thanh Đồng trực tiếp vào trong toàn đình cao nhất kia, tại nơi đó, đã có một người chờ tại nơi đó rồi. Người kia đương nhiên sẽ không là chủ nhân của cái Đào Sơn này, mà là đệ tử thân truyền của chủ nhân Đào Sơn, tên là Chung Xuyên, bất quá, hẳn tuy rằng là đệ tử thân truyền của thành chủ, nhưng coi như là người chủ sự của Thương Hà thành, bởi vì trong thường ngày khi thành chủ không tại trong thành, đều là do hắn chủ sự.

"Phương trưởng lão, ngài tự mình tới a." Chung Xuyên nói ra.

"Tiểu đồ cùng người sinh tử đấu, không thể không tới." Phương Thanh Đồng vừa cười vừa nói.

"Tuy nói là sinh tử đấu, nhưng mà đối với Đồ huynh đệ mà nói, đó cũng chỉ là chuyện đưa tay lấy được liền mà thôi." Chung Xuyên nói ra.

"Ha ha, vậy cũng không có thể sợ ý."

Phương Thanh Đồng tuy là nói như vậy, về mặt lại thoải mái, những đệ tử cùng theo lão lên đây cũng là đầy mặt tiểu ý, tại nơi đây tùy ý nói chuyện.

Rất nhiều người đều đang nghị luận về sinh tử đấu sắp tới, đương nhiên không có người xem trọng Đồ Nguyên, ngay cả Đồ Nguyên đến tột cùng là người nào, cũng rất nhiều người không biết.

Việc Đồ Nguyên giết chết Cao Hồ năm đó chỉ là hơi hơi truyền lưu tại trong nội môn đệ tử Âm Hồn cốc một cái, đối với toàn bộ Thương Hà thành này mà nói, bất quá là một điểm bọt nước mà thôi, đã không biết bị cuốn đi đâu rồi.

...

"Thế nào cái Đồ Nguyên kia còn chưa có tới."

"Sẽ không là không dám tới đi."

"Nói mò, sinh tử đấu sao là một cái đệ tử nho nhỏ có thể nói không tới thì không tới, cho dù chết, cũng phải chết ở chỗ này, chết ở dưới tay Ma Vân Phong Đồ Tu."

"Cũng thật là thương cảm."

"Cũng không có thể nói như vậy, hẳn có cơ hội báii nhập Âm Hồn cốc, nghe nói còn là đệ tử thân truyền, chỉ có thể trách chính hắn không chí tiến thủ, có cơ hội tuyệt hảo lại không hảo hảo tu hành, nếu như hắn là một cái đệ tử tiền cảnh tu hành cực cao, Âm Hồn cốc ỡm ờ để hắn đi tìm cái chết sao?"

"Ta nghe nói a, cái Đồ Nguyên này phạm môn quy, vốn là phải bị xử tử, là sư phụ hắn cầu người bên trong cốc, mới giúp hắn có cơ hội làm cái sinh tử đấu này."

"Muốn chết thì an tĩnh chết đi, hà tất tới nơi này mất mặt xấu hổ." Nói chuyện chính là một vị đệ tử Âm Hồn cốc.

Đệ tử Âm Hồn cốc cũng có không ít người đến, nhưng mà đều là tốp năm tốp ba, bởi vì không xem trọng Đồ Nguyên.

Một lát sau, dưới núi có hai người đi lên, người dẫn đầu tóc trắng xóa, không giống người tu đạo, trái lại như lão nông. Người theo phía sau ông ta, trang phục màu xám, vóc người thon dài, diện mạo thanh tú, một đường đi theo phía sau lão nhân.

"Đây là Đồ Nguyên sắp sinh tử đấu với Đồ Tu sao?"

"Thực sự là khác biệt như đom đóm với trăng sáng."

Đom đóm trong lòi bọn họ đương nhiên là chỉ Đồ Nguyên, trăng sáng thì là chỉ Đồ Tu.

Khuất Thành tiến vào trong cái đình trên cao kia.

Chung Xuyên đồng dạng đứng lên, ôm tay hướng phía Khuất Thành nói: "Khuất sư huynh tới rồi."

Ma Vân Phong Phuong Thanh Đồng ngồi ở bên kia nhưng là không chút nào có ý đứng dậy. Trái lại nhấc ly trà lên chậm rãi uống một ngụm "Âm Hồn cốc các người nếu đã phái người đi tìm chết, vậy thì sáng khoái một chút, hà tất lồi lồi kéo kéo như thế, sớm muộn cũng là chết, muộn nhất thời nữa khác cũng chỉ dày vò thêm mà thôi."

Thanh âm lão không lớn, nhưng mà lại đủ để cho người tại đây nghe được.

"Sinh tử đầu, ai sống ai chết vẫn còn chưa biết. Tới, gặp qua Chung phó thành chủ, hôm nay Chung phó thành chủ là nhân chứng tràng sinh tử đầu này."

Đồ Nguyên tiến lên đây, hần vô luận là kiếp trước còn là kiếp này, cũng không có bị người chú ý như vậy, hần có một chút cảm giác không thích ứng. Cho dù như thế, hần vẫn cứ là tại trong đám người Ma Vân Phong tìm kiếm người sắp sinh tử đầu với mình kia.

Trong lòng hần đối với người này cũng không có hận gì.

Không quản đối phương có biết mình hay không, nếu như đã đến nơi đây rồi, như vậy thì chỉ có thể có một người sống ly khai. Trong lòng Đồ Nguyên cũng không có gánh nặng cùng áp lực gì, bởi vì linh hồn hần không phải nguyên bản người kia, hần không nhận thức Đồ Tu này, đối với Đồ gia cũng không có chút cảm tình nào.

Trong lòng hần chỉ có một cái mục đích, đó chính là có thể tự do tự tại tại tu hành, làm việc mình muốn làm, đi nơi mình muốn đi. Không hề bị người mệnh lệnh, không hề bị người uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Mộc Sinh Hỏa

"Sinh tử đầu, ký sinh tử ước, không cho phép dùng bất cứ pháp phù, pháp khí, pháp y gì." Chung Xuyên nói ra: "Có thể dùng tất cả những vật có sẵn trong thiên địa."

Vật có sẵn chính là chỉ mấy thứ như hoa cỏ cây cối, núi đá ngư trùng, chỉ cần người có thể dùng được.

Đồ Nguyên không có trả lời, chỉ là gật gật đầu, Đồ Tu ở bên cạnh vẫn luôn nhìn chăm chú vào hần.

Là sinh tử đầu, không có gì để khách sáo.

"Tu nhi, đi thôi, không thể sơ ý." Phuong Thanh Đồng nói ra, tuy rằng hần nói không nên sơ ý, nhưng mà về mặt hần vẫn thoải mái.

"Vâng, sư phụ." Đồ Tu nhìn Đồ Nguyên.

Nhìn cái Đồ Nguyên trước mặt này, Đồ Tu đột nhiên cảm thấy có chút quen mặt, nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là chợt lóe qua trong lòng.

Đồ Nguyên đồng dạng đánh giá cái Đồ Tu trước mặt này, chính hần cũng không rõ ràng lắm mình có thật là người của Đồ gia hay không, nhưng mà hiện tại đã như vậy, vô luận có đúng hay không đều đã không trọng yếu rồi.

...

Một ngọn Đào Sơn, trên Đào Sơn hoa đào nở đầy núi, cảnh sắc ưu mỹ.

Tại chỗ giữa sườn núi, trên một khu đất bằng phẳng, phía dưới một gốc cây đào phân ra đứng hai người, tại phía trên bọn họ là có hơn mười người đang nhìn.

Trương Mặc đứng ở nơi đó nhìn Đồ Nguyên, trong lòng rất không thoải mái, cái người này nhập môn còn muộn hơn mình, lúc này đúng là đã Đan khí ngưng thần.

Mà mình vẫn còn tại thực khí, trong lòng cảm thán đồng thời lại suy nghĩ, nếu là mình có thể có một người sư phụ dạy bảo thì nhất định sẽ không kém hơn bất cứ một người nào trong bọn hần, hiện tại khẳng định cũng đã sớm ngưng thần thành công rồi.

"Hôm nay, Âm Hồn cốc, Ma Vân phong bởi vì ân oán mà định ra sinh tử đầu, ... , sau hôm nay, vô luận ai sống ai chết, ân oán đều tiêu."

Tiếng Chung Xuyên vang lên, Đồ Nguyên mặt không biểu tình, hần không có nhìn người xung quanh, không có đi nghe lời bọn họ nói, chỉ là lẳng lẳng nhìn Đồ Tu ở trước mặt mình.

Đồ Tu thân hình cao to, mặt vuông mày kiếm, lưng hùm vai gấu,

"Âm Hồn cốc không có người sao? Ta không biết, người vì cái gì lại muốn tới, là bị Âm Hồn cốc bức bách, hay là có chỗ tốt gì khiến người tình nguyện bỏ mạng mình cũng muốn tới."

Tựa tại lúc mọi người đều cho rằng chiến đấu lập tức bùng phát thì Đồ Tu đột nhiên mở miệng nói chuyện rồi.

"Thế nhưng là vô luận có chỗ tốt gì, lại thế nào so được với mạng của mình chứ, còn mạng, tất cả cái khác mới có khả năng có, hay là, người cảm thấy có thể thắng được ta, ta nghe nói ngày gần đây người đã Đan khí ngưng thần, án theo tốc độ tu hành của người mà nói, kỳ thực tuyệt không chậm, đáng tiếc, thời điểm này người lại gặp gỡ ta."

"Nếu như ta là người, ta tình nguyện tự sát, cũng không nguyện ý đến nơi đây, bởi vì đến nơi đây không chỉ riêng ném mặt mũi của người, cũng là ném mặt mũi sư phụ người, người nhìn sư phụ người xem, thoát nhìn hắn đã không còn bao nhiêu thọ nguyên rồi, người lại còn khiến hắn mất mặt tại trước mặt nhiều người như vậy."

Đồ Nguyên nhìn thoáng qua sư phụ của mình, chỉ thấy sư phụ ngồi ở bên cạnh cái Phương Thanh Đồng cùng Chung Xuyên kia, có vẻ vô cùng già nua, phía sau hai người bọn họ đều có đệ tử bảo vệ xung quanh, mà sư phụ chỉ là cô độc một mình ngồi ở chỗ kia.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng suy nghĩ: "Ta tới trên cái đồi này, là vận mệnh, ta đây tuyệt đối không thể để mình đơn giản chết ở chỗ này, chết tại trong tay loại người này."

Nghĩ tới đây, lạnh lùng nói ra: "Đến đi, hà tất nhiều lời."

Xa xa dưới một gốc cây đào có người cảm thán: "Một bên là được mọi người xem trọng, đồng môn bảo vệ xung quanh, một bên là không được xem trọng, cô đơn chiếc bóng."

...

Một mảnh hoa đào rơi theo gió, như là không biết đến nơi đây sắp sửa có máu chảy, lại tựa hồ không đành lòng thấy có sinh tử mất đi, mà rơi vào giữa hai người, bay xuống trước mặt Đồ Tu.

Đồ Tu vươn người ra theo một mảnh hoa đào kia.

Trong nháy mắt khi kéo theo hoa đào kia, trong đào hoa đã mờ lung một mảnh linh quang.

Vung ra.

Một mảnh hoa đào kia đúng là cực nhanh bay ra, xẹt qua hư không, cạnh hoa đào cắt phá hư không tựa như dao sắc.

Cái này là thủ đoạn đơn giản nhất mà trực tiếp nhất của người tu hành——khu vật, lấy linh khí tự thân phụ tại trên vật thể khác để kích sát địch thủ.

Uy lực thì phải xem cường độ linh khí cùng thần niệm của người kia rồi.

Trong mắt Đồ Nguyên, hoa đào mềm mại kia tại giờ khắc này biến thành dao sắc đoạt mệnh, xẹt qua hư không, tại trong nháy mắt hoa đào sắp cắt ngang yết hầu mình, đột nhiên nghiêng người một cái né tránh.

Khi hoa đào xẹt qua bên tai thì hắn nghe được cả tiếng rít.

Đồ Nguyên có thể tránh thoát cũng không khiến người ngoài ý muốn, chỉ là hắn tránh thoát mà không có chút chặt vật nào lại khiến có chút người vốn không xem trọng Đồ Nguyên cảm thấy đáng tiếc, bọn họ muốn nhìn thấy Đồ Nguyên chặt vật.

Hoa đào lướt qua cổ Đồ Nguyên, xẹt qua một cái cành đào, đúng là trong nháy mắt cắt đứt cành cây kia, vết cắt bằng phẳng như là bị dao sắc cắt qua.

Mà một mảnh hoa đào kia lại y nguyên không vỡ, theo gió bay xuống.

Có thể thấy mức độ ngưng luyện linh khí của Đồ Tu. Gã tiện tay hái xuống một đóa hoa đào, quăng ra.

Hoa đào xoay quanh một cái trong hư không, đi tới phía trên Đồ Nguyên lại đột nhiên chậm lại, như là linh lực trên hoa đào kia bị tán đi, không còn bị Đồ Tu điều khiển.

Hoa đào tại phong trung phiêu phiêu dập dờn hạ xuống, trực tiếp rơi hướng đỉnh đầu Đồ Nguyên, không có chút sai lệch nào.

Tại đây đều là người tu hành, đều biết rõ Ma Vân phong có một loại pháp tên là 'Sơn Nhạc Trấn Thần pháp'. Cái này là một loại pháp ý, nếu linh ngộ được, tự nhiên là có thể tùy tâm sở dục dùng cho tranh đấu.

Mà trong linh lực phụ trên trên đóa hoa đào từ chỗ cao bay xuống này ẩn chứa pháp ý của cái Sơn Nhạc Trấn Thần phù pháp đó.

Pháp ý có bốn cái cảnh giới, phân biệt làm ý, thể, tướng, chân.

Tuy rằng, ở tuổi của Đồ Tu nhiều nhất còn chỉ là lĩnh ngộ một chút pháp ý Sơn Nhạc Trấn Thần pháp, nhưng mà chỉ một chút pháp ý này, lại đủ giúp thủ đoạn của gã trở nên càng thêm cường đại.

Đó đã không còn là một đóa hoa đào phổ thông mà là một đóa hoa đào có thể chế ngự tà linh quỷ mị, người có thần hồn, khi hạ xuống đỉnh đầu, nếu vô pháp phản kháng cũng sẽ bị chế ngự, không nhúc nhích được.

Đồ Nguyên cũng thông qua nguyên lực từ thần tượng sơn thần lĩnh ngộ được pháp ý của núi, thi triển thông qua một đạo thần phù kia thì một cái lá phù nhẹ nhàng có thể đập vụn một tảng đá.

Mà pháp ý trong Sơn Nhạc Trấn Thần pháp một tầng pháp ý sơ khởi kia chính là một cái chữ 'Trấn'—— trấn thần, trấn thần hồn người, mà 'Sơn Nhạc(Núi cao)' ở mặt sau, là tầng thứ pháp ý càng cao thâm rồi.

Một mảnh hoa đào này hạ xuống, Đồ Nguyên không thể để nó rơi vào trên người mình. Hắn không biết trong một mảnh hoa đào này rốt cuộc ẩn chứa cái gì, tuy rằng đoán được, nhưng cũng phải thận trọng tỉ mỉ một ít.

Vì vậy hắn di chuyển sang một bên, cái này là muốn tránh thoát đi.

Chỉ là lúc này đây, hoa đào kia mặc dù rơi chậm, lại như là đã tủa định hắn, như là có sinh mệnh vẫn cứ là nhắm đỉnh đầu hắn mà bay xuống, như một con hồ điệp đỏ nhạt đích.

Hành động tránh né của Đồ Nguyên khiến cho người xem ở xung quanh cười khê, hiển nhiên phương thức này là trốn không được.

Khỏe miệng Đồ Tu cũng có mỉm cười, cái này vốn chính là gã muốn thử Đồ Nguyên một lần, trong linh khí phụ trên hoa đào hạ xuống kia ẩn chứa Trấn Thần phù ý, cũng không thể làm khó dễ gì được Đồ Nguyên, chính hắn rất rõ ràng, một cái tu sĩ ngưng thần không có khả năng bị chế ngự.

Cái này bất quá là người trong lúc đầu pháp làm thăm dò, thử độ mạnh yếu củ thần niệm giữa nhau, nếu là lĩnh ngộ pháp ý, như vậy thần niệm ẩn chứa trong linh khí khi va chạm là có cảm giác không giống nhau.

Chung Xuyên nhìn nhìn Khuất Thành, Phương Thanh Đồng bụng chén trà nhấp một ngụm, giống như hồn nhiên không thèm để ý.

Khuất Thành chỉ là nhìn chăm chăm trong sân, lúc này, trong mắt hắn thần quang sinh động.

Đồ Nguyên phát hiện vô pháp né tránh liền dừng lại, nhấc tay, trực tiếp chop lấy hoa đào kia, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp rất dễ dàng liền bắt lấy đóa hoa đào kia vào trong tay, tại trong nháy mắt hoa đào bị bắt vào lòng bàn tay, linh quang trên hoa đào chợt lóe rồi diệt, vỡ thành vụn hoa.

Đồ Nguyên cũng không có hiển lộ son chi pháp ý của mình, chỉ là dùng Nhiếp Linh Cầm Nã pháp mà thôi.

Đồ Tu cười cười, hiển nhiên đã sớm biết rõ Đồ Nguyên có môn thần thông này, hắn cũng không thèm để ý, nói ra: "Nghe nói Âm Hồn cốc Bách Thảo đường có một môn thần thông, vừa rồi hắn là nó đi, chỉ bất quá như thế. Tiếp theo, là chân chính bắt đầu rồi, tốc chiến tốc thắng."

Khi Đồ Tu vừa dứt lời thì người đã động rồi, hắn đưa tay tại trước người, tại lúc hắn vươn tay ra thì đầu ngón tay đã là linh quang ẩn chứa. Ngón trở điểm tại trong hư không, linh khí tại trong hư không trời nổi sinh quang vận.

Đó là linh vận.

Điểm không sinh linh vận, đó là biểu hiện một loại cảnh giới cực cao của hư không vẽ bùa.

Đồ Tu không hề động, gã nhìn Đồ Nguyên, muốn theo trong ánh mắt Đồ Nguyên nhìn ra sợ hãi hoặc là kinh hoàng. Thế nhưng là gã cũng không có nhìn thấy cái gì, lần đầu tiên phát hiện cái người sinh từ đầu với mình này tựa hồ có một điểm đặc biệt.

Gã muốn hư không vẽ bùa rồi, liền lên thủ thế.

Dẫn linh.

Ở chỗ sâu trong hư vô có lục sắc nhân nhạt theo ngón tay gã vạch động mà xuất hiện, tụ tập.

Đó là mộc linh khí.

Trên một mảnh Đào Sơn này, Mộc linh khí nồng nặc, trong ngũ hành phù pháp, Mộc linh phù pháp quý dị nhất.

Gã muốn họa cái phù gì?

Chỉ thấy trong lúc ngón tay hắn điểm vạch tại trong hư không, một mảnh linh hoa lục sắc càng ngày càng đậm, cuối cùng hình thành một mảnh sương mù lục sắc, sương mù hóa thành một khuôn mặt, bay về phía Đồ Nguyên, tốc độ cũng không nhanh.

Đây chỉ là một đạo Tụ Linh phù rất đơn giản, tụ chính là Mộc linh khí, nhưng mà Đồ Tu đem thần niệm của mình dung nhập vào trong cái Mộc linh khí

này, trùm tới Đồ Nguyên, cái này là muốn làm cái gì.

Một mảnh sương vụ lục nhạt bao phủ trong sân, người bên ngoài đã nhìn không rõ mặt Đồ Nguyên lắm rồi, mọi người cũng tin tưởng Đồ Nguyên cũng thấy không rõ người bên ngoài.

Đúng lúc này, có người che miệng kinh hô, bởi vì hắn thấy được Đồ Tu rất nhanh vẽ ra một đạo phù, trong nháy mắt khi phù thành hình, một điểm hỏa quang theo tay mà sinh, hỏa quang kia tại trong lục vụ như rơi vào trong dầu, trong nháy mắt cuộn trào mãnh liệt, hóa thành liệt điểm ngập trời lao về phía Đồ Nguyên.

Phạm vi Mộc linh khí rộng lớn bao nhiêu thì hỏa điểm này liền cuộn trào mãnh liệt bấy nhiêu.

Mộc sinh hỏa.

Hai đạo pháp phù cũng không cường đại, lại hiển hiện ra uy lực cường đại như thế, khiến người tại đây chấn kinh rồi.

Khả năng lý giải cùng ứng dụng phù pháp của Đồ Tu đã khiến rất nhiều người tại đây ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Sinh Tử

Nhưng mà ngay tại thời điểm mọi người ngạc nhiên về sự lý giải cùng ứng dụng của Đồ Tu đối với phù pháp thì ánh mắt mọi người tự nhiên là theo hỏa điểm đột nhiên dâng lên kia nhìn về phía Đồ Nguyên.

Hỏa điểm giống như là một con ác thú, nhào xuống.

Không người chú ý tới, Đồ Nguyên tại trước người rất nhanh vẽ ra một đạo phù, một mảnh cuồng phong chợt nổi lên, theo tay Đồ Nguyên mà lên, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, liệt điểm khắp trời cuốn ngược lại, giống như là sóng biển đụng vào vách núi, cuốn ngược về trong biển.

Mà cái liệt điểm này là cuốn ngược về phía Đồ Tu, Đồ Tu cùng những người kia thấy một màn như vậy, có chút kinh ngạc. Nhưng mà cái hỏa điểm này cũng không thể thương tổn được gì, chỉ cần gã tán pháp phù kia đi, hỏa điểm liền tự biến mất, chỉ là điều này làm cho trong lòng gã có chút khó chịu, chính mình làm ra hai cái phù pháp, lại bị người một đạo phù pháp liền bức lui rồi.

Gã lạnh lùng nhìn Đồ Nguyên vốn vẫn không ra tiếng, chỉ cảm giác trong mắt Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không ra tiếng nhưng có nét cười.

"Hắn đang cười ta."

Trong lòng Đồ Tu trào dâng lửa giận, nhắc tay liền đã tại trong hư không họa lên phù, linh như tơ cường tuyến, cấp tốc họa ra.

Pháp phù chính là dấu ấn của thiên địa, ấn đại biểu cho quyền, khi cái ấn này xuất hiện thì đó là có thể hiệu lệnh thiên địa.

Một đạo hoa văn cong màu lam xuất hiện tại trong hư không, cái này là hình phù.

Trong thiên hạ rất nhiều chủng loại phù pháp, các loại phù pháp cách dùng đều khác nhau, 'Tiền nguyên phù' trong hình phù là một loại phù pháp phi thường thích hợp cho tranh đấu.

Theo một đạo 'Tiền' hình sau cùng được Đồ Tu phác họa ra, chỗ mũi tiền trôi nổi lên kim sắc, đó là kim linh khí trong thiên địa hội tụ lại.

Mũi tiền là chỉ hướng Đồ Nguyên, phương hướng vạch ra tự nhiên là phía trước.

Đồ Tu hung hăng vạch hướng Đồ Nguyên, chỉ thẳng Đồ Nguyên.

"Anh..." Giữa lúc mơ hồ, đúng là có xuất hiện thanh âm kim loại phá không.

Trong hư không, 'Tiền nguyên phù' giống như là một cái cung nhỏ giương lên. Tại trong nháy mắt sau cùng từ tĩnh chuyển sang động, linh quang cuộn cuộn, kim mang cực nhanh nhắm phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên tại trong nháy mắt Đồ Tu chỉ hướng chính mình, liền đã nhào về phía bên cạnh, nhào trên mặt đất đồng thời cấp tốc lăn vòng một cái.

Cạnh tai truyền đến tiếng rít, một cảm giác đau đón vọt tới, hắn chồm hóm trên mặt đất, sờ sờ bên mặt, một tay đầy máu tươi, theo đó một con đầu nhúc

dâng lên trong lòng.

Nếu là hấn tránh không kịp nhanh, hiện tại đã bị Tiền Nguyên phù kia xuyên thủng mặt rồi.

Hoi hoi quay đầu lại nhìn phía sau mình, ở sau người có một khối giả sơn, mặt trên đã có một cái lỗ nhỏ rồi.

"Tiền nguyên phù" là một loại phù pháp lực công kích cực cường, tốc độ cực nhanh, nếu như không thể nắm chặt đúng thời gian để né tránh, như vậy là tránh không thoát rồi, bất quá loại phù pháp này tại sau khi kích phát, bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên rất khó tòa định mục tiêu như cái phù pháp khác, cho nên là có thể né tránh.

Khuất Thành tự nhiên là có nói cho hấn cái phù pháp nào là chí mạng nhất nguy hiểm nhất, cái Tiền Nguyên phù này chính là một trong số đó. Cho nên hấn biết rõ thức mờ đầu của một đạo phù này, cùng với chỉ có tại trong nháy mắt đối phương xuất thủ mà né tránh thì mới tránh được, bằng không đối phương dẫn hướng mà không phát, né tránh chỉ uống phí, khi thân thể ngừng thì đối phương lại phát ra, vậy cũng chỉ có chết rồi.

Đồ Nguyên tuy rằng chặt vật, nhưng mà vẫn cứ là sinh mạng không ngại.

Tuy rằng thời gian đấu pháp cũng chưa dài, nhưng mà mọi người đều cảm thụ được nguy hiểm trong đó, cũng nhìn ra được cái Đồ Nguyên này kỳ thực đã làm rất nhiều chuẩn bị, chỉ ít đại bộ phận người tại đây đều cảm thấy mình không nhất định có thể tránh được đạo Tiền Nguyên phù kia, biết rõ lúc nào tránh đi là một chuyện, có thể tránh được hay không lại là chuyện khác, nhất là người thi triển phù pháp cũng biết người khác sẽ trốn, khẳng định sẽ chú ý một điểm này.

Sở dĩ, Đồ Nguyên có thể né tránh, đó là trải qua rất nhiều huấn luyện, đồng thời, thuyết minh nhãn lực của hấn cực kỳ nhạy cảm cùng chuẩn xác, nhìn ra trong nháy mắt kia Đồ Tu sẽ dẫn phát Tiền Nguyên phù.

"Hừ..." Đồ Tu nhìn thấy máu trên mặt Đồ Nguyên, thầm nghĩ kém một chút đã giết chết được Đồ Nguyên rồi, lại làm một lần Tiền Nguyên phù nữa, ta cũng không tin vận khí của ngươi còn có thể né tránh.

Đồ Nguyên chậm rãi đứng dậy, hấn không có hư không vẽ bùa để công kích đối phương.

Đồ Tu lại một lần nữa họa ra phù, y nguyên là Tiền Nguyên phù, linh quang chớp động, trong hư không vẽ ra một cái tiểu cung.

Tiền Nguyên phù thành hình, lúc này đây Đồ Tu cẩn thận, không có vội vã dẫn phát như trước, gã nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, đột nhiên ngón tay khẽ động, đầu ngón tay nổi lên linh quang, thân thể Đồ Nguyên đồng dạng cùng động theo rồi.

Trên mặt Đồ Tu hiện lên một tia cười gằn, cái này là nụ cười sắp sát nhân. Cái này là gã cố ý làm ra bộ dáng dẫn động Tiền Nguyên phù, nhưng mà kỳ thực cũng không có dẫn động, chờ sau khi Đồ Nguyên động, một cái tiếng rít từ ngón tay gã vạch ra, lóe lên nhắm phía Đồ Nguyên.

Nhưng mà, tựu tại trong nháy mắt một điểm tiễn mang kia cực nhanh bay ra, thân thể Đồ Nguyên vốn đã nhào ra lại đứng khựng lại, rồi hướng một phía khác né tránh đi.

Một điểm kim mang lại một lần nữa chìm vào trong tảng đá ở mặt sau.

Lúc này đây, sắc mặt Đồ Tu có chút khó coi rồi, lần đầu tiên có thể nói là Đồ Nguyên gặp may, như vậy lại một lần nữa thì không thể nói vậy rồi, hơn nữa, gã có một loại cảm giác bị nhục nhã.

Gã nhìn thấy tiểu ý mặt trên Đồ Nguyên, gã nổi giận rồi.

"Nghe nói, Ma Vân phong có một đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù, rất muốn kiến thức một cái." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra.

Cái này là từ khi bắt đầu đấu pháp tới giờ, lần đầu tiên hấn mở miệng, vừa mở miệng liền là nói như vậy, là khiêu khích.

Đồ Tu càng là giận dữ, vốn gã cũng không có để Đồ Nguyên này vào mắt, mà bây giờ, gã chỉ muốn khiến tên Đồ Nguyên này nhanh chóng chết đi.

"Như ngươi mong muốn." Đồ Tu trầm thấp nói ra, sát ý lăm lệt.

Tại trong đình kia, sắc mặt Phương Thanh Đồng đồng dạng có chút trầm thấp, cái này không phải là kết quả mà lão tướng, trong lòng lão, Đồ Tu hấn là sẽ chiến thắng rất nhẹ nhàng, nhưng mà hiện tại lại cần phải họa Sơn Nhạc Trấn Thần phù để tìm kiếm chiến thắng.

"Cũng được, để cho hấn chết tâm phục khẩu phục." Phương Thanh Đồng hướng Khuất Thành ở bên cạnh nói ra: "Đệ tử của Khuất sư huynh xác thực có mấy phần tính cách, đáng tiếc, đắc ý liên hi hừng rồi, Khuất sư huynh về sau phải dạy bảo tốt a, nga, không đúng, sợ rằng về sau Khuất sư huynh phải thu đệ tử khác rồi."

Âm Hồn cốc cùng Ma Vân phong hai phái này mặc dù không có huyết cừu truyền kiếp giống như Âm Hồn cốc cùng Đồ gia, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh, hai phái tranh đoạt Thương Hà thành, xung đột tranh đấu giữa nhau cũng là chuyện thường ngày.

Khuất Thành cũng không có trả lời, chỉ là nhìn trong sân.

Trong sân, Đồ Tu lại một lần nữa đưa tay tiếp lấy một mảnh hoa đào, sau đó trực tiếp cắn đứt đầu ngón tay, tại trên đào hoa kia bắt đầu bố trí phù.

Gã muốn trong một lần giải quyết Đồ Nguyên.

Gã chuẩn bị tại mặt trên phiến hoa đào lấy máu vẽ ra Sơn Nhạc Trấn Thần phù, nơi đây không có phù bút không có chu sa dùng để vẽ phù, không có giấy phù, vậy thì dùng hoa đào thay thế giấy phù, máu tươi thay thế sa phù.

Cái này là lựa chọn tốt nhất khi một người cần phải họa pháp phù cao thâm nhưng không có công cụ.

Gã họa chính là Sơn Nhạc Trấn Thần phù, Sơn Nhạc Trấn Thần phù cũng không phải là pháp phù phổ thông, mà là một đạo Chân Linh pháp phù, có chút người cả đời vẽ không ra Chân Linh pháp phù, có chút người thì rất sớm là có thể vẽ được, cái này toàn bộ nhìn vào ngộ tính cá nhân.

Đồ Tu cầm trong tay một mảnh đào hoa tại lòng bàn tay, máu tươi từ đầu ngón tay như sợi tơ nhỏ xoay chuyển, phác họa lên trên hoa đào đỏ nhạt, một đồ án pháp phù hình ngọn núi chậm rãi thành hình.

Sơn Nhạc Trấn Thần phù màu huyết sắc.

Đồ Nguyên tại trong lòng đếm thầm, hẳn biết để vẽ ra một đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù này, nếu như thuận lợi Đồ Tu cần thời gian cũng khá dài, dùng giấy ở kiếp trước làm đơn vị đo lường thì hẳn là khoảng mười giây.

Khuất Thành từng nói cho hắn, thời gian mà Đồ Tu cần để họa ra Sơn Nhạc Trấn Thần phù.

Hắn tại trong lòng đếm thầm, khi đếm tới con số năm, hắn liền động rồi, ngón tay tại trước người phác họa, tốc độ cũng không nhanh, theo phù pháp kia chậm rãi thành hình, linh quang nổi lên từ trên phù, đột nhiên cổ tay hắn chuyển động, khép lại nặn một cái, một đạo phù kia liền được bắt vào trên tay.

Sau đó đưa tay thu tại trước ngực, một điểm huyền quang cấp tốc khuếch tán trên đầu ngón tay, rất nhanh, huyền quang kia liền nuốt hết cả người hắn, tiêu thất tại trong mắt mọi người.

Mà lúc này Đồ đứng là Tu còn chưa có họa xong Sơn Nhạc Trấn Thần phù, tuy là gã tập trung tâm thần tại việc họa Sơn Nhạc Trấn Thần phù, lại vẫn cứ quan tâm Đồ Nguyên, nguyên bản lúc Đồ Nguyên hư không vẽ bùa thì trong lòng còn muốn nhìn một chút Đồ Nguyên có pháp phù gì có thể ngăn cản được Sơn Nhạc Trấn Thần phù của mình, nhưng mà thẳng đến khi thân hình Đồ Nguyên ẩn tại trong huyền quang, gã mới biết được Đồ Nguyên là muốn ẩn nấp, mà không phải muốn chống lại.

Trong lòng cười nhạt, đang muốn hoàn thành Sơn Nhạc Trấn Thần phù của mình thì trong lòng máy động, hẳn có một loại dự cảm không tốt.

Loại huyền quang ẩn thân phù này cũng không tính cao thâm cỡ nào, muốn bại cũng không khó, chỉ cần một đạo kim quang phù liền có thể phá vỡ, nhưng mà hiện tại hắn đang tại họa Sơn Nhạc Trấn Thần phù, vô pháp phân thân làm cái khác.

Trong lòng ý nghĩ xoay chuyển, là họa xong đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù này hay là buông bỏ.

Cẩn rằng một cái, gã còn là quyết định họa xong, chỉ cần cái Sơn Nhạc Trấn Thần phù này vừa xong, một phù tại tay, còn sợ gì cái khác.

Gã lại một lần nữa tập trung tâm ý, trong nháy mắt đạo phù văn sau cùng sẽ phác họa xong, đột nhiên, trong hư không tại phía sau gã, một cái tay quần quanh xanh đen chỉ khí chụp về phía cái ót gã.

Gã xoay mạnh người, phù ý trên Sơn Nhạc Trấn Thần phù pháp trong tay trong nháy mắt tán đi, một đạo phù này đã hỏng. Trong nháy mắt xoay người, cái tay quần quanh mặc lục khôi đen liền chụp tới trên mặt mình, khôi đen như lửa, lửa ở lòng bàn tay lại như khuôn mặt một lão ầu, vặn vẹo, nhào tới tới.

Trong tai gã nghe được thanh âm như quỷ khóc, tất cả thanh âm khác đều như đã tiêu thất, trở nên xa xôi, trống không, một cổ đau đớn nói không rõ kẻ không ra kéo tới, gã cảm giác thân hồn mình bị người bắt lấy kéo thẳng ra ngoài, tựa như gân trên người mình bị người nắm giữ, đang kéo ra bên ngoài.

Trừu hồn.

Cả người gã đã không còn sức lực, nhưng mà ý thức còn tại, gã biết làm sao để thoát khỏi cái Nhiếp Linh cầm nã pháp này. Ngưng tụ bản ngã ý chí, quan tượng Sơn Nhạc Trấn Thần phù, đó là Chân Linh pháp phù, phù ý kia có thể chế ngự thân hồn của mình không bị nhiếp chụp ra thân hồn.

Nhưng mà tại trong sát na tâm thần gã ngưng tụ, trong âm thanh đột nhiên nghe được một tiếng cóc kêu.

"Ôp..." Một điểm ý chí vừa ngưng tụ ra kia đúng là trực tiếp bị tách ra, một trận hoảng hốt, theo đó là cảm giác đau nhức, trong mình mình tựa như cái gì cũng bị kéo đứt rồi.

"Rầm!" Ngồi ở chỗ kia, Phương Thanh Đồng vỗ bàn một tiếng, bàn đá tứ phân ngũ liệt vỡ ra, lão phẫn nộ đứng lên, nhìn Đồ Tu yếu đuối ngã tại dưới chân Đồ Nguyên, sắc mặt tái mét.

"Phế vật."

Lão tức giận mắng một tiếng, hướng phía ngoài đình mà đi, một bước vượt đập tại trong hư không, đúng là pháp phệ không rơi xuống mặt đất, lại một bước như lên thang trời, thẳng lên hư không, ba bước đã đến độ cao đình. Trong tay đột nhiên có một đạo phù, linh quang chớp động, một con bạch hạc

hư huyền từ bay ra từ trong tay lão, xoay quanh tại trước người, lão một bước vượt lên ngồi ở phía trên, hai cánh bạch hạc giang ra, hướng phía ngoài núi nhanh chóng bay đi.

Lão nhưng là trực tiếp bỏ đi như thế rồi, căn bản tựa không quản Đồ Tu nằm tại nơi đó sinh tử không biết.

Đệ tử của Ma Vân phong lúc trước trùng trùng điệp điệp mà đến, đa số đều cũng không quay đầu lại bỏ đi rồi, sắc mặt từng người đều rất khó nhìn, chỉ có số ít mấy người nán lại, khiêng Đồ Tu rời đi.

Đồ Nguyên nhìn sư phụ Khuất Thành của mình, trên sắc mặt cuối cùng có nét cười.

Khuất Thành nhìn về phía Chung Xuyên.

Chung Xuyên cười chấp tay nói ra: "Khuất Thành huynh quả nhiên dạy được đệ tử giỏi, hôm nay một trận ân oán này đã tan biến, Chung mỗ là người chứng kiến, lời đã nói liền đại biểu cho thành chủ."

Khuất Thành đi về phía Đồ Nguyên, nói ra: "Trở về đi, hôm nay đánh một trận sinh tử, đó là người tân sinh."

"Vâng, sư phụ." Đồ Nguyên đáp lời.

Trên núi im ắng, nhìn Đồ Nguyên đi theo phía sau Khuất Thành từng bước một đi xuống núi, vô luận là lúc tới hay là lúc rời đi, đều là an tĩnh như thế, không hiện uy thế, nhưng mà lại giết chết Đồ Tu, một người phi thường cường đại trong mắt bọn họ.

Tĩnh thì, như hoa đêm lặng yên nở ra, động thì, lại như liệt hỏa theo gió cuộn cuộn thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Gánh Vác

Trong rừng rậm hắc ám, Đinh Dương chạy trốn chết.

Tại khi Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên đi quyết đấu thì, hắn ta liền thoát khỏi Bách Thảo đường, hắn không nguyện ý nhận hình phạt mười năm tại nơi đó, hắn phải ly khai, phải đi nơi khác học pháp.

Hắn bơi qua Thương Hà, tiến vào trong một mảnh núi rừng này.

Không biết vì cái gì, hắn luôn cảm thấy phía sau mình có người đang đuổi theo, hắn biết rõ nhất định sẽ có người đuổi theo mình, nhưng mà hắn không biết lúc nào sẽ đuổi theo, lại sẽ là người nào đến truy đuổi mình.

Hắn bắt một con thỏ rừng, sau đó lấy một bộ y phục mình thường mặc buộc vào trên người con thỏ rừng kia, mình thì tiến vào trong một cái hốc cây lớn, chỉ vừa đủ để có thể chứa được một người hắn, nhưng mà chỉ cần có người tới gần cái cây này, thì rất dễ dàng có thể nhìn thấy hắn.

Hắn từ trong bao quần áo lấy ra một thứ gì đó lớn cỡ bàn tay giống như là vỏ cây, chỉ thấy hắn đem che ở trên người, một mảnh linh quang mù mờ nổi lên.

Chỉ thấy thân thể hắn rất nhanh được che giấu, một tầng vỏ cây từ trên người hắn lan tràn ra, chỉ một hồi sau, toàn bộ người hắn đã được một tầng vỏ cây che phủ, hóa thành giống như vỏ cây vốn có vậy, sâu đen, phủ đầy nứt nẻ. Vốn là một gốc cây lớn có hốc rỗng, bây giờ đã không còn rồi.

Trong bóng tối, có một cái bóng như ẩn như hiện hành tẩu trong rừng, trên người hắn là một kiện áo choàng màu đen, phía dưới áo choàng, cả người hắn đều như là muốn ẩn vào trong hư không.

Hắn tại nguyên chỗ nhìn nhìn, mũi hơi phập phồng, sau khi ngửi ngửi, đột nhiên hướng một cái phương hướng rất nhanh rời đi, thân thể hắn mềm mại như khói, rất nhanh tiêu thất tại rừng.

Không qua bao lâu, người kia lại một lần nữa quay về rồi, hắn tìm kiếm khắp nơi, sau đó lại hướng một cái phương hướng đuổi theo, qua rất lâu, trong bóng tối, thân ảnh hắn lại lặng lẽ xuất hiện, tựa như một lũ hắc sa, đứng ở trong rừng u ám.

Cuối cùng hắn rời đi, không còn lại xuất hiện rồi.

Khi Đinh Dương từ trong hốc cây kia đi ra thì mặt trên có vẻ vui mừng, sau đó rất nhanh đi xa.

Hắn một đường đi tới một tòa tiểu thành, đó là nơi hắn sinh ra, tên là Cỏ(cái trống) Thành, bởi vì địa hình như cái trống, nên theo đó mà đặt tên.

Hắn đi tới một tòa Xuân Lệ viện, một chỗ phồn hoa nhất trong Cỏ Thành này, đây là một cái kỹ viện, muối muối hắn bị phụ thân hắn bán vào nơi đây. Trước khi hắn tiến vào Âm Hồn cốc trở thành nội môn đệ tử là phải trước đưa cho người trung gian một khoản tiền, nếu không như thế hắn căn bản vô pháp trông thấy người tuyển chọn nội môn đệ tử cho Âm Hồn cốc, khoản tiền kia là đền từ tại muối muối hắn bán mình kiếm tiền.

Hắn đầu tiên là dùng ân thân phù tìm đến muối muối mình, sau đó lại đem muối muối rời đi.

Cũng không có trở lại, mà là mang theo muối muối mình nhắm phía ngoài thành, ra khỏi thành, một mực hướng phía nam, hắn muốn thoát ly phạm vi thế lực Âm Hồn cốc.

Liên tiếp đi vội bốn ngày, đi tới một cái ngã ba đường, có mấy cái lều trà, nơi đây phía trước không có thôn, phía sau không có điểm, cho nên nơi đây một cái trà lều tuy rằng đơn sơ, đó là vẫn cứ sẽ có người qua lại hoặc thương đội dừng nghỉ chân tại nơi đây.

Càng đi về phía nam, lại càng xa phạm vi thế lực Âm Hồn cốc rồi.

Đình Dương trong lòng thở ra một hơi, bây giờ đại khái là tính thoát khỏi Âm Hồn cốc rồi.

"Tiểu Mai, chúng ta vào nghỉ ngơi một cái, uống nước, ăn một chút gì rồi lại đi." Đình Dương nói ra.

"Được, đều nghe ca ca." Đình Mai hồi đáp.

Chỉ là khi nàng cùng theo ca ca mình vừa vào trong lều trà thì phát hiện ca ca mình đột nhiên đứng ở nơi đó bất động. Đình Dương nhìn thấy được một người.

"Người là tới giết ta?" Đình Dương hỏi, hắn ta không cho là đối phương sẽ bỏ qua cơ hội giết mình.

Bởi vì người kia không phải ai khác, chính là Đồ Nguyên.

"Người cho rằng sao chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

Đình Dương không có trả lời, hắn ta quay đầu lại nhìn nhìn muối muối mình, nói ra: "Để muối muối ta đi."

Đồ Nguyên nhìn nhìn muối muối hắn ta, một nữ tử cũng không tính xinh đẹp, nhưng đại khái là ở tại loại địa phương kia lâu, có một dầy dạn chi khí, so với sự mộc mạc của nữ tử phổ thông, đáng về nàng có chút kêu gọi.

"Người là không có tư cách đưa ra yêu cầu." Đồ Nguyên nói ra.

Đình Dương cắn răng, đột nhiên vùng tay lên, một đạo phù quang theo trong lúc hắn phát tay liền đã lóng lánh nổi lên, một đạo phù quang kia lóe lên bay về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lật tay, nhấc tay chụp một cái, một đạo phù quang kia đã bị hắn bắt vào trong tay, dùng sức miết một cái, liền đã tán đi.

Đó là một đạo Loạn Thần phù, sẽ khiến thần hồn hỗn loạn, có hiệu quả giống như Trấn thần, chỉ là uy lực nhỏ hơn không ít, cho nên Đồ Nguyên có thể trực tiếp dùng Nhiếp Linh Cầm Nã thủ bắt vào trong tay.

Đối với một loại âm dương tạp phù này, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp của hắn có chút khác chế.

Đình Dương biến sắc, hắn nghĩ đến mình không phải đối thủ của Đồ Nguyên, nhưng mà cũng không biết chênh lệch lớn cỡ nào. Hai người cơ hồ là nhập môn cùng lúc, hiện tại Đồ Nguyên đã Đan khí ngưng thần, mà mình còn không biết lúc nào mới có thể đến một bước kia, hắn không cam lòng.

Nhưng mà lại bất đắc dĩ.

"Ta tự hỏi, không có điều gì có lỗi với người, còn một lần tha cho người một mạng, người vừa xoay người liền muốn đẩy ta vào chỗ chết? Cái này là vì cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Con mắt Đình Dương có chút đỏ, không biết là giận, còn là hận, hay là xấu hổ.

"Không sai, người tại trong Sơn thần miếu kia xác thực là tha cho ta một lần, nhưng mà, người có nghĩ tới không, ban đầu là bởi vì sao?" Nói đến đây, Đình Dương dừng một chút, đưa tay chỉ vào Đồ Nguyên, lớn tiếng nói ra: "Là người, nếu như không phải người nói ta biết rõ Cao Hồ bức người sao chép linh thư, ta sẽ chịu phạt sao? Ta sẽ không, ta cũng sẽ không tại sau khi bị phạt ba năm, vừa trở lại trong môn liền bị Cao Long uy hiếp, tất cả đều là người, ta chỉ là muốn rất tốt tu hành, an tĩnh tu hành, không muốn tham dự đến tranh đấu giữa các người, thế nhưng là chính là người làm xáo trộn việc ta tu hành, người bức ta không thể không làm như vậy."

Nói đến đây, con mắt Đình Dương đỏ bừng, nhưng mà thanh âm của hắn ta lại kiên định trước nay chưa từng có.

Đồ Nguyên không ra tiếng rồi, hắn nghĩ đến bộ dáng Đình Dương tại sau khi cũng bị đoạt đi Tích cốc đan, nén giận đi nhận cái nhiệm vụ quét tước nhà xí.

Muối muối Đình Mai của Đình Dương lúc này cuối cùng đã rõ người trước mặt này là tới bắt ca ca mình trở lại, nàng thùm thụp một tiếng quỳ trên mặt

đất, nói ra: "Ngươi bắt ca ca ta trở lại trước tiên hãy giết ta đi, ngươi không giết ta, ta cũng sẽ tự sát khi ngươi mang ca ca đi, nếu như, ngươi nguyện ý tin tưởng lời một cái nữ tử phong trần thì, ta có thể phát thệ, nếu như ca ca tiếp tục hại ngươi, ta nhất định chết ở trước mặt ngươi, ngươi đã biểu hiện qua lòng nhân từ của ngươi, vậy xin ngươi lại thể hiện một lần nữa đi."

Nhìn Đinh Mai quỳ trên mặt đất, thân thể nằm rạp trên đất, Đồ Nguyên không cất tiếng, Đinh Dương ở bên cạnh lúc này đây cũng không có nói ra một câu cầu xin tha thứ, cùng lúc đó tại trong thần miếu quỳ xuống đất khóc ròng cầu xin tha thứ thì hoàn toàn bất đồng.

Bây giờ hần ta quật cường, đôi môi mím chặt.

Trên mặt Đồ Nguyên cũng có biểu lộ ra rằng cắn chặt, hần đột nhiên hô: "Cầm một bầu rượu tới."

Có người hầu trà vội vàng đưa rượu lên, nơi đây tuy rằng là tiệm trà, nhưng mà rượu là không thiếu được.

Đồ Nguyên rót ra ba chén, sau đó chính mình cầm lên một chén, ngửa đầu uống xong, nói ra: "Chỉ ít trong vòng mười năm không nên trở lại." Xoay người đi ra tiệm trà, sai bước rồi đi.

Đinh Dương nhìn Đồ Nguyên đi xa, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, Đinh Mai đứng dậy, nhìn ca ca mình thì phát hiện ca ca đã khóc không ra tiếng rồi.

"Ca ca..."

"Tiểu Mai, có phải ca ca rất vô dụng hay không."

"Không, ca ca, ngươi là lợi hại nhất."

Đinh Dương ôm lấy muối muối, khóc ròng.

...

Trong lòng Đồ Nguyên có một loại cảm giác nói không rõ, hần không biết mềm lòng như vậy tính là cái gì, nhưng mà chính hần rất rõ ràng, nếu như giết chết Đinh Dương rồi, lại nhìn đến muối muối hần ta tự sát ngay tại trước mặt mình, như vậy mình cả đời cũng sẽ không thoải mái.

Thả hần đi, đã không quan trọng Đinh Dương có hay không sẽ lại một lần nữa ghi hận mình, nguyên nhân buông tha hần là do muối muối của hần, một cái nữ hài có can đảm nói như vậy, từ một phen lời nói kia, hần là nguyện ý lại tha cho Đinh Dương một lần nữa.

Tại sau khi đấu pháp xong, trở về Bách Thảo đường, biết rõ Đinh Dương đã đào tẩu, hần cũng trước tiên đuổi theo, hần đồng dạng cũng không có đuổi kịp, nhưng mà hần nhận định muối muối của Đinh Dương bị bán trong cái tiểu thành này, hần biết rõ trong cốc cũng có người đi trong Cô Thành kia rồi, nhưng bọn họ là chờ tại trong nhà hần ta, thế nhưng Đinh Dương không có về nhà mà là trực tiếp đến nhà Lệ Xuân Viện kia, trực tiếp mang muối muối mình ra khỏi thành, căn bản không có về nhà.

Hần thành công rồi, cho nên tại sát biên giới phạm vi thế lực Âm Hồn cốc chặn lại được Đinh Dương.

Nơi đây cách Âm Hồn cốc còn có một ngày đường, ngồi ở một bên hồ, nhắm mắt tĩnh tọa, há mồm thôn thổ thiên địa linh khí. Linh khí tại trong ánh trăng như khói, bốc lên cuộn cuộn trên mặt hồ, như măng như xà, khí cuốn ra bị Đồ Nguyên nuốt trở lại trong miệng, một lúc lâu sau lại phun ra một ngụm.

Mỗi một lần hút về thì trên mặt hồ sẽ có gió tuôn sinh.

Đột nhiên, hần mở bừng mắt, đứng thẳng lên, bởi vì hần nhìn thấy trong mặt hồ kia có một cái bóng, ánh trăng như sương, hình ảnh trong hồ kia càng ngày càng rõ ràng.

Là một cái người.

Một cái người hoàn toàn dung nhập trong nước, nhưng mà diện mạo thân hình y rồi lại có thể rõ ràng nhìn thấy, đồng thời càng ngày càng rõ ràng, giống như là vẽ một hình người trên lụa trắng, sau đó trải tấm lụa trắng này vào trong nước, mà cái người trong nước này giống như là người trong bức họa kia.

Hồ nước gợn sóng, nhưng mà người kia dù bị dao động, lại không có bị đẩy đi chút nào.

Sóng lưng Đồ Nguyên có chút mồ hôi lạnh, trong lòng hần có phần sợ hãi.

"Ha ha..."

Hần nghe được tiếng cười, chính là người trong nước phát ra, bởi vì thanh âm kia giống như là truyền qua một lớp nước dày đặc, nhưng mà hần cũng không có nhìn thấy miệng người trong nước chuyển động, có lẽ là sóng che giấu lại rồi.

"Ngươi là ai?"

Theo Đồ Nguyên chất vấn, người trong nước kia đột nhiên ngồi dậy, là một cái bạch y nhân. Khi hần ngồi dậy, đồng thời đứng ở trên mặt nước thì Đồ

Nguyên vừa nhìn liền nhận ra đối phương.

Đó chính là người đầu tiên mình trông thấy khi đi tới trên cái đời này, lần đầu tiên trông thấy, cũng chính là cái người giết chết sư phụ của cái thân phận này. Năm đó hẳn chính là hóa thành một bãi nước chảy vào tuyết rồi tiêu thất.

"Nhớ kỹ ta là ai không?" Bạch y nhân kia hỏi, hẳn vẫn cứ là đậm mực như vậy, ánh mắt lạnh lùng, tại trên mặt hẳn không có chút dấu vết năm tháng nào.

Đồ Nguyên trầm mặc, hẳn nghĩ đến lời mình nên nói.

"Người giết chết Đồ Tu, trái lại hạ thủ được." Bạch y nhân nói ra.

"Luôn luôn sẽ có một người phải chết." Đồ Nguyên nói ra.

"Nói rất hay, thế giới này, vốn có là cường giả sống, người yếu chết, hai người các người sinh từ đầu, hẳn đã chết, vậy thuyết mình hẳn yếu, bất quá, người không được quên phụ mẫu người nhà của người, người giết chết Đồ Tu, không sợ bọn họ bị người giết chết sao?" Bạch y nhân nói ra.

Đồ Nguyên khẽ nhủ mắt, không có trả lời.

"Ha ha, yên tâm, tại sau khi người giết chết Đồ Tu, ta đã đưa phụ mẫu người đến một chỗ an toàn rồi, không có người sẽ tìm được họ, hiện tại, người tại trong Âm Hồn cốc, không cần người phải làm cái gì, chỉ cần rất tốt tu hành, chờ lúc cần người làm việc, gia tộc sẽ đến thông tri cho người."

Nói xong những lời này, hẳn cũng không chờ Đồ Nguyên trả lời cái gì, cả người như tượng nước đột nhiên vỡ tan tán nhập trong hồ, tiêu thất không thấy rồi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, nhìn mặt hồ, cuối cùng xoay người đập ánh trăng hướng Bách Thảo đường Âm Hồn cốc mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Gặp Trên Đường

Sau khi đi tới thế giới này nhiều năm như vậy, Đồ Nguyên luôn như đập trên phiến băng mỏng, nhưng mà cho tới bây giờ, phần cảm giác đó đã nhạt đi rất nhiều, theo tu vi tăng lên, hẳn càng ngày càng dung nhập vào thế giới này, cũng càng ngày càng tự tin.

Lúc đầu cơ hồ nhập môn gần như cùng lúc với Đinh Dương, hiện tại Đinh Dương thoát khỏi Âm Hồn cốc, vô luận tương lai hẳn ta như thế nào, Đồ Nguyên đều không cho là mình sẽ yếu hơn hẳn. Hơn nữa, tại hẳn nhìn đến, trên cái đời này, kỳ thực ác nhân phân thành mấy loại, có một loại là khi dễ nhỏ yếu, cũng coi đây là trò vui trong cuộc sống, mà có một loại thì là bị ngoại giới bức bách, Đinh Dương không thể nghi ngờ là loại người sau.

Mà cái bạch y nhân kia, hẳn cũng tin tưởng, chỉ cần cho mình thời gian, như vậy sớm tối có một ngày sẽ siêu việt đối phương, về phần Đồ gia, hẳn không có nghĩ tới.

Gió nhẹ thoảng qua, rung động những mầm non trên ngọn cây.

Núi xanh, nước biếc, mây trắng, đều ở trong mắt.

Nhìn tất cả cái này, tâm tình Đồ Nguyên thoải mái dị thường.

Từ khi sinh từ đầu đến giờ đã qua nửa năm, trong nửa năm này, có thể nói là những ngày sống thoải mái nhất trong lòng hẳn.

Bất quá, cuộc sống thoải mái là nhất thời, vốn có mười năm xử phạt giờ đã không còn rồi, thân là thân truyền đệ tử, lại đã Đan khí ngưng thần, như vậy hẳn liền cần phải làm việc vì Âm Hồn cốc rồi.

Hắn được phân công đến Hắc Chi Linh (dãy núi linh chi đen) làm nhiệm vụ.

Hắc Chi Linh có nhiều một loại hắc chi, là chủ dược luyện Bồ Khí đan, mà nhiệm vụ của Đồ Nguyên là không để những người khác hái Hắc Chi trên núi này, đồng thời cần phải bảo vệ người ở phụ cận cái Hắc Chi Linh này.

Bởi vì trên Hắc Chi Linh không chỉ có Hắc Chi, còn có những thảo dược khác, người ở phụ cận núi này lấy được Hắc Chi cùng một ít thảo dược đều sẽ nộp lên trên, sau đó đổi lấy một ít đan dược hoặc là pháp phù.

Trong thiên địa hiện nay, mọi người sinh tồn không dễ.

Tà linh, yêu mỹ, ma tu trải rộng đại địa, mọi người phụ thuộc vào môn phái tu hành mà sinh tồn.

Đồng thời, những tu sĩ bọn họ còn cần phải giám sát phạm nhân, không để có người thờ phụng thần linh.

Nếu là phát hiện có người ở nhà cung phụng thần tượng, như vậy nhất định phải trực tiếp giết chết.

Khi Đồ Nguyên nghe đến một điểm này thì phi thường kinh ngạc, nhưng mà hắn cũng không có tư cách phủ định, bởi vì cái này là quy củ các môn các phái trong thiên hạ đều tuân thủ.

Đồ Nguyên hỏi qua sư phụ Khuất Thành của mình, biết rõ cái này là bởi vì trước đây toàn bộ tu sĩ đều bị thần linh điều khiển, nhưng mà tại một vạn năm trước, một ít tu sĩ có được đại thần thông, đại pháp thuật liên thủ giết chết hoặc là đuổi thần linh đi khỏi một mảnh đại địa này.

Linh tu trong thiên hạ sợ những thần linh kia lại phủ xuống, cho nên không cho phép mọi người tể tự bắt cứ thần linh gì.

Đồ Nguyên đập gió, nghênh đón mùi hoa thỉnh thoảng từ trong sơn lâm bay tới đi về phía trước.

Hắc Chi Linh cách Âm Hồn cốc hơn hai trăm dặm, tính là một chỗ xa nhất trong phạm vi thể lực Âm Hồn cốc, có thể xưng được tới là một khối đất lệ thuộc.

Nghe nói vì chiếm cứ cái Hắc Chi Linh này, Âm Hồn cốc cùng Tinh Tú môn ở đối diện Hắc Chi Linh từng có một trận đại chiến, cuối cùng là Âm Hồn cốc chiến thắng, cho nên có được cái Hắc Chi Linh này.

Vốn cái Hắc Chi Linh này là có ít nhất hai vị tu sĩ Đan khí ngưng thần trấn thủ, nhưng mà về sau lại luôn luôn bình tĩnh vô sự, chậm rãi chỉ cần một cái người.

Hai trăm dặm đường, Đồ Nguyên bộ hành mà đi.

Hiện tại hắn còn không biết loại phi hành thuật gì, cũng không biết cái độn thuật gì, cho nên chỉ có thể như vậy đi tới, vừa đi vừa luyện tập thuật Chấn huyết.

Chấn huyết là làm chấn động linh huyết trong đại địa, khiến linh khí trong đại địa kích phát ra, tỏa khắp tại trong hư không, cái này có thể giúp người hành pháp càng thêm thuận buồm xuôi gió, làm cho linh khí nơi mình ở càng thêm nồng nặc.

Mà loại thuật Chấn Huyết này cũng là bước đầu để tu hành công pháp Niếp Không Đạp Vân Trục Vụ (đạp vào khoảng không, bước lên mây, theo mây mà đi), từng có một người khi tranh đấu với người khác thì, một cước đạp xuống, ba trăm dặm mặt đất rạn nứt, người dùng phương pháp thổ độn độn tại trong mặt đất muốn đánh lên người kia liền bị đánh chết rồi.

Hắn một bước một đạp, nhưng cũng không phải lúc nào cũng có thể cảm ứng được điểm linh khí tụ tập trong địa mạch. Pháp cần phải ngộ, nhưng mà tại trước lúc ngộ cũng là cần phải luyện tập rất nhiều, hiện tại hắn cần phải làm là đạp đi trên con đường núi non hai trăm dặm này, tự nhiên sẽ có đoạt được.

Từ sáng sớm đến đêm tối, từ khi chim còn bay lượn bầu trời, đến bầu trời đầy sao, thanh âm đã thú trong hai bên núi truyền ra.

Đồ Nguyên ngồi ở trước đồng lửa, nướng một con thỏ rừng.

Suy nghĩ của hắn cũng đã tung bay đến một tháng sau sinh tử đầu, đối với hắn mà nói, đó xác thực là tân sinh, không chỉ là tân sinh như miệng sư phụ Khuất Thành nói, càng là từ sau một trận sinh tử đầu kia, hắn có một loại cảm giác như thoát thai hoán cốt, đó là đến từ tâm linh.

Cái thời điểm này, tâm tình bất an sợ hãi mới tính là an ổn lại, mới chân chính dung nhập thế giới này.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng chuông.

Tiếng chuông thanh thúy, như sóng gợn tản ra, tán vào trong sơn lâm u ám thâm thúy kia.

Tâm tư đang tung bay của Đồ Nguyên tức thì thu trở về, nhìn về phía đầu đường, phía dưới ánh sáng trăng sao có hai người đang hành tẩu trên sơn đạo.

"Di, đằng kia có người."

Là thanh âm một cái nữ hài, hơn nữa còn hắn là thanh âm của nữ hài vị thành niên.

Nơi Đồ Nguyên lựa chọn chính là một chỗ kín gió, nhưng là lưng hướng ra phía đường, mặt hướng vào sơn lâm u ám. Hắn là xoay đầu lại nhìn xem người đang đi tới trên sơn đạo, khi hai người kia đi tới gần một chút, hắn thấy rõ diện mạo hai người, trong lòng kinh ngạc.

Bởi vì hai người kia là đôi ông cháu mà hắn đã từng gặp khi đi bắt Thụ mị.

"Gia gia, là hắn." Cái nữ hài kia nói với gia gia ở bên cạnh mình.

Đồ Nguyên đã đứng lên, hắn đến nay còn nhớ rõ lúc đó vị lão nhân này ở dưới sự bình tĩnh là che giấu sát cơ.

"Đồ Nguyên đi, không cần khẩn trương, lão nhân ta cũng không có thể làm gì được ngươi. Ngươi hiện tại thế nhưng là Đan khí ngưng thần, giết chết đệ tử thân truyền đặc ý của Phương Thanh Đồng Ma Vân phong." Lão nhân kia nói ra.

Đồ Nguyên lại vẫn cứ tay cầm Trấn Hồn Đình, hắn cũng sẽ không tin tưởng lời đối phương nói, khi xuất môn thì sư phụ có dặn dò, như gặp phải tán tu, nhất định phải cẩn thận.

"Tiền bối thủ đoạn quý dị, khiến người không thể không phòng." Đồ Nguyên đáp lại.

"Ha ha... , hôm nay khí trời thật không sai, gặp lại chính là hữu duyên, ừm, cái nơi này cũng thật không tệ." Lão nhân cười ha ha nói ra.

"Ngày kia, ngươi sinh tử đầu với Ma Vân phong Đồ Tu tại trên Đào Sơn, ta cùng gia gia đều thấy được, ngươi thật lợi hại." Vị cô nương kia nói ra.

Đối với nữ hài này, Đồ Nguyên còn là rất có hảo cảm, lúc đó nàng cũng là kiệt lực ngăn cản gia gia nàng hại mình.

"Đó chỉ là bởi vì không thể vận dụng pháp khí pháp phù mà thôi, nếu như dùng những thứ này, ta phỏng chừng sẽ không thắng được." Đồ Nguyên nói ra.

"Dùng pháp khí tính gì là bản lĩnh." Cô nương nói ra: "Đêm nay, chúng ta có thể qua đêm tại nơi đây không, ta không muốn tiếp tục đi rồi."

Đồ Nguyên nhìn cặp con mắt linh động rồi lại có vẻ thuần tĩnh kia, suy nghĩ một chút cuối cùng gật đầu. Nàng không thể nghi ngờ là rất thông minh, nàng biết rõ mình phi thường kiêng kỵ gia gia nàng, đầu tiên là nói với mình một câu nói, sau đó phát hiện mình không có ác cảm gì với nàng ta, lúc này mới mở miệng nói muốn cùng qua đêm tại nơi đây.

Nàng biết rõ gia gia mình mở miệng khẳng định sẽ bị cự tuyệt.

Ba người lại lần nữa ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, lúc này đây tình hình tuy rằng không khác biệt lắm, nhưng mà tâm tình nhưng là có bất đồng rất lớn. Tuy rằng lúc này đây Đồ Nguyên y nguyên cảnh giác, nhưng mà cũng không còn e sợ.

"Ngươi cái này là đi đâu a?" Lão nhân tựa hồ cũng biết Đồ Nguyên phỏng bị mình, không có nói chuyện, nói chuyện là nữ hài kia.

Đồ Nguyên nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn lão nhân kia, cũng không có trả lời, mà là hỏi: "Các ngươi thế nào lại đi theo sau ta?"

"Hắc hắc, ngươi cảm thấy chúng ta theo ngươi?" Lão nhân hỏi.

"Gia gia, sao nói như vậy chứ, đừng để ý đến hắn, ta gọi Dao Dao, ngươi hẳn phải là đi làm nhiệm vụ trông coi đi." Kia nữ hài nói ra.

Đồ Nguyên không hỏi 'Ngươi thế nào biết rõ' như vậy, hỏi chẳng khác nào nói cho biết là như vậy. Hắn trái lại hỏi: "Các ngươi là tán tu?"

"Thế nào, khinh thường chúng ta?" Dao Dao đột nhiên có chút nổi giận dùm dùm hỏi ngược lại.

Đồ Nguyên cũng không phải thật muốn hỏi bọn hắn cái này, chỉ là không muốn nàng ta tiếp tục truy vấn mình mà thôi.

Lão nhân kia cười 'Hắc hắc', nói ra: "Tiểu tử ngươi trái lại rất cẩn thận, được, lão nhân ta cũng không tiếp tục ngồi ở đây, tránh cho ngươi một đêm nay không dám nhắm mắt, Dao Dao, đi thôi."

Hắn đứng dậy, cô nương tên là Dao Dao kia cũng tức giận đứng dậy, Đồ Nguyên chỉ là nhìn bọn họ đi xa, một câu nói cũng không có nói. Theo trong gió truyền đến lời lão nhân kia nói: "Ngươi nhìn ngươi, hay a, nhất tâm thể hiện hữu hảo, ngay cả tên cũng nói cho hắn, hắn cũng không có cảm kích, ..."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, hắn cũng không có bởi vì hai ông cháu kia ly khai mà giảm thiểu cảnh giác, tại cái hoang sơn dã lĩnh này, cái gì đều có thể xuất hiện.

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái chuông nhỏ, trực tiếp treo lên cành cây ở bên cạnh, đó là Khu Ma chuông, lập tức rót vào linh lực, thanh âm phát ra có hiệu quả tinh thần đuổi ma.

Theo Đồ Nguyên treo Khu Ma chuông lên, gió núi thổi lên, cành cây lung lay khiến Khu Ma chuông không ngừng vang lên, hoặc nhẹ hoặc mạnh, thanh thúy dễ nghe, đồng thời làm cho một khu vực nho nhỏ này đều trở nên thanh tĩnh.

Lại lần nữa ngồi xuống, Đồ Nguyên bắt đầu đem con thỏ chưa nướng xong kia bắt đầu nướng tiếp, sau khi ăn xong, hắn lấy ra một cái chén lớn cỡ bàn tay, cái hắc đỉnh cỡ ngón cái. Mặt trên Hắc đỉnh có khắc lõm dày đặc chỉ chít phù văn, tại trong hòa quang có một cô tức sát chi khí.

Đầu mũi là bén nhọn, đầu đáy thì là hình vuông, mặt trên có bát quái đồ án.

Ngồi ở đồng lửa, trở nên yên tĩnh, hắn bắt đầu thôn thổ. Há mồm phun ra, một mảnh linh khí bay ra, một mảnh linh quang như mũi tên bắn ra mấy trượng xa, sau đó lại cuốn ngược mà quay về, mang theo một mảnh cuồng phong, khi cuốn ngược quay về thì cuốn qua Khu Ma chuông, kích động làm linh quang trên Khu Ma chuông mơ hồ, tiếng chuông cũng truyền được càng thêm xa xưa.

Khí phun ra giống như là đầu lưỡi cóc khi bắt côn trùng, đem thiên địa linh khí cuốn vào trong bụng.

Mà lúc này, Đồ Nguyên nhưng là đang tại tự quan(xem) đan điền.

Trong đan điền một con cóc do linh khí rời rạc ngưng kết thành ở tại nơi đó, lưng cóc là thành hình núi. Đan khí ngưng kết thành cóc là bởi vì hần tu hành Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, quan tưởng bức hình ảnh kia, Đan khí kết thành chu cấp là vô cùng bình thường rồi.

Chỉ là trên lưng có u lên như núi kia thì là bởi vì bản thân hần cảm ngộ được một chút pháp ý trên thần tượng sơn thần mới sẽ như vậy.

Mà tại trong miệng cái đan khí cóc này có một cái lưỡi đỏ, đó là ấn phù do nguyên lực ngưng kết thành biến thành, ngoại trừ có thể hấp thu nguyên lực, giúp người theo trong nguyên lực kia cảm thụ được pháp ý ra, hần còn không có phát hiện được có cái tác dụng đặc biệt gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Cổ Chấn

Hai ông cháu kia cũng không có đi xa, hoặc là nói đã đi được quãng đường không ngắn rồi quay lại rồi, nhìn Đồ Nguyên đang tại bên cạnh đồng lửa, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, lão nhân kia thở dài nói: "Tuy rằng tuổi không lớn, kinh nghiệm hành tẩu thiên địa cũng ít nhưng thật sự là cẩn thận."

Bởi vì lão phát hiện Đồ Nguyên không chỉ đem Khu Ma chuông treo tại trên cành cây để linh khí đi về đều có thể kích động đến, hơn nữa tại trên tay hần còn cầm một kiện pháp khí. Mặc dù lão không biết đó là pháp khí gì, nhưng mà có cái pháp khí này ở đó, bất cứ một cái người nào muốn đánh lên đều phải cân nhắc kỹ rồi.

"Được rồi không có nhầm vào hần rồi, liệu tới ngọc hồ lô kia cũng hần là không tại trên người hần." Lão nhân nói ra.

Nữ hài ở bên cạnh thì là cười nói: "Ta đã nói rồi, gia gia người nhất định không có cơ hội hạ thủ."

"Hừ, dù cho gia gia có cơ hội hạ thủ, người cũng sẽ làm hồng chuyện, mấy năm nay không biết người đã làm hồng biết bao nhiêu chuyện của gia gia rồi, dường không được vô tình vô nghĩa." Lão nhân oán hận nói, tuy là giọng điệu oán hận, nhưng mà nữ hài kia cũng không sợ hãi, cũng không tức giận.

"Trước đây là ta nhỏ, không hiểu chuyện, giúp đỡ gia gia hại người, bây giờ ta lớn rồi, thế nào lại đi làm chuyện như vậy được chứ? Gia gia, chúng ta tìm một chỗ rất tốt sống qua ngày có được hay không, Dao Dao không muốn hối hà ngược xuôi như vậy nữa rồi." Nữ hài nói ra.

"Cái gì mà rất tốt sống qua ngày, đó là phạm nhân, chúng ta là tu sĩ, phải cùng trời tranh mệnh, đi, lần này có người thỉnh gia gia ta giúp bọn hần cùng nhau nhập bí cảnh, gia gia ta nhất định phải kiếm được một ít thứ tốt đem ra, để cho người sau khi chủng hỏa lấy dùng luyện bản mạng pháp bảo."

Dao Dao nghe được lão nhân lời như vậy thì đột nhiên trầm mặc xuống, sau đó nói ra: "Gia gia, cái Vương gia kia mời chúng ta hỗ trợ, khẳng định là bởi vì trong bí cảnh quá nguy hiểm rồi, chúng ta phải cẩn thận."

"Yên tâm, gia gia của người có loại gió to sóng lớn gì mà chưa từng gặp qua, người khác đều đã chết, mà gia gia của người vận không chết được." Lão nhân vừa cười vừa nói.

Dao Dao miệng giật giật không có lên tiếng, kỳ thực nàng biết rõ gia gia mình sở dĩ nổi nóng như thế, mỗi khi trông thấy một ít tu sĩ đơn độc, liền muốn giết người đoạt bảo, là bởi vì lão biết rõ mình không còn sống bao lâu rồi, muốn vì mình mà kiếm nhiều vài thứ, trước đây khi không hiểu chuyện, nàng giúp gia gia làm không ít chuyện, hai năm này nàng cảm thấy những tu sĩ khác cũng thương cảm, sống không dễ, liền không có giúp gia gia hại người nữa.

Gia gia tuy rằng ngoài miệng nói mình bất hiếu, chuyên giúp người ngoài nhưng cũng tại khi mình phản đối thì sẽ không thật cường ngạnh đi sát nhân đoạt bảo, cho nên mới sẽ có chuyện đi giúp người tìm tòi bí cảnh để đổi lấy một ít thứ mình cần.

"Đáng tiếc gia gia không thể lại chủng hỏa rồi, nếu như có thể chủng hỏa, đạo hòa đột tận tạp uế trong cơ thể, vậy còn có khả năng kết phù, nếu kết phù thành, vậy thì thọ nguyên liền tăng nhiều, nói vậy thậm chí có thể kết đan, dù cho là hạ phẩm kim đan cũng là người có thể khai tông lập phái."

Cái này bất quá là ý nghĩ tốt đẹp trong lòng Dao Dao, chính cô ta cũng biết là không có khả năng, trên đời này biết bao nhiêu tu sĩ, chân chính tu sĩ kim đan lại có mấy người chứ.

Nàng rất rõ ràng mình có thể làm chính là mau chóng chủng được đạo hỏa, như vậy dù cho là gia gia ly khai, ông ấy cũng sẽ rất hài lòng.

Có thể tại trong mười năm tu hành là Đan khí ngưng thần, dù cho trong môn phái như Âm Hồn cốc vậy cũng là rất ít, mà Dao Dao năm nay bất quá mười sáu tuổi, liền đã Đan khí ngưng thần rồi, nếu là để người biết rõ, nhất định sẽ rất là kinh ngạc.

...

Đồ Nguyên mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới bắt đầu khởi hành, tu hành ở mỗi tối là ắt không thể thiếu. Tĩnh tọa thì luyện khí, hành tẩu thì luyện Chấn huyết thuật.

Mà trên tay, thì là thỉnh thoảng vạch động, lúc vạch động thì dẫn dắt Ất Mộc linh khí trong rừng.

Linh khí trong thiên hạ, lớn thì phân là âm dương, nhỏ hơn thì là phân ngũ hành. Lúc thôn thổ linh khí, bắt luận linh khí loại ngũ hành gì đều là cuốn vào đan điền để luyện hóa, nếu khi hành(làm/thực hiện) phù mà có thể tinh tế phân ra các loại linh khí khác nhau, như vậy lúc hành phù thì uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Tu sĩ bình thường căn bản vô pháp tinh tế dẫn dắt các loại linh khí khác nhau trong thiên hạ, nhưng mà trong tay Đồ Nguyên có phong ấn thụ mị, cho nên hẳn đối với Ất Mộc linh khí liên đặc biệt mẫn cảm rồi.

Chỉ thấy hần đi ở trên đường, tiện tay một trảo, ngón tay lướt qua, trong hư không có thanh khí hiện lên, thanh khí theo tay mà động, bị bắt vào trong tay, giữa năm ngón có một đoàn thanh khí quán quanh.

Một đoàn mộc linh khí này có thể làm cái gì, bản thân Đồ Nguyên cũng không biết.

Pháp thuật không có xu hướng cố định, rất nhiều đều đến từ chính người tu hành cảm ngộ cùng tưởng tượng.

Buông ra, mộc linh khí trong nháy mắt tán nhập trong hư không tiêu thất không thấy.

Lại đưa tay kéo một cái, theo trong hư không kéo tới mộc linh khí, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu. Con mắt hần rõ ràng không thể nhìn thấy, thần thức cũng vô pháp cảm ứng được nhưng mà thông qua cái tay này lại có thể làm được.

Tại lúc này đây lại một lần kéo dẫn, cái tay kia của hần thực hiện Nhiếp Linh Cảm Nã pháp cũng càng thêm thuần thực rồi, mà loại cảm xúc này cũng khiến hần đối với mộc linh khí dần dần có cảm xúc, giống như là dần quen thuộc một người rồi, như vậy dù cho là tại trong đám đông cũng rất dễ dàng là có thể nhận ra đối phương.

Một đường đi, hơn hai trăm dặm.

Qua một đoạn đường này, tu vi căn cơ của Đồ Nguyên bắt đầu vững chắc và thành hình.

Một cái tu sĩ tu hành tất nhiên là lấy trường sinh làm mục tiêu. Người tu hành thường nói một câu nói gọi là thọ cùng trời đất, một câu cùng trời đất kia kỳ thực nói chính là một cái quá trình tu hành.

Giảng chính là phải đồng hành cùng cái thiên địa này, phải tại trong quá trình này chậm rãi từng bước một giao hòa cùng thiên địa, như vậy mới có thể giúp bản thân mình trở thành một bộ phận của thiên địa.

Tu hành pháp thuật, phân phối linh khí thiên địa đều là một cái quá trình nhận thức cùng cảm ngộ cái thiên địa này.

Lộ trình hơn hai trăm dặm, Đồ Nguyên nhìn thấy đều là thôn trại tụ tập tại giữa trong sơn dã, sát theo nước mà cư ngụ, lớn thì khoảng ngàn người, ít thì hơn mười người, thậm chí có trông thấy ba hai hộ nhà ở một chỗ.

Bất quá Đồ Nguyên phát hiện trước mỗi nhà mỗi hộ bọn họ đều có treo phù trừ tà, có chút là thạch phù, có chút là ngọc phù, còn có chút sẽ là đào phù.

Hơn nữa rất nhiều người kỳ thực cũng biết thực khí, chỉ là bọn họ tu hành đều rất thấp mà thôi.

...

"Ca, người trông giữ mới sắp tới rồi, ngươi làm sao bây giờ?"

Trong một gian nhà trên Hắc Chi Lĩnh, Cổ Thanh có chút hoang mang hỏi Cổ Chấn.

Cổ Thanh cùng Cổ Chấn là hai huynh đệ, hơn nữa đều là người trong Cổ gia trại dưới Hắc Chi Lĩnh, bất quá Cổ Chấn bởi vì bái nhập trong Âm Hồn cốc, mặc dù không phải thân truyền nhưng bởi vì thời gian tu hành lâu, lại là người dưới cái Hắc Chi Lĩnh này, cho nên mới sẽ được phái tới nơi này trông giữ, hơn nữa một lần làm chính là hơn mười năm.

"Lúc đầu khi làm ra việc đó, là nên nghĩ đến một ngày này, sợ là sợ liên lụy các thân tộc trong trại." Cổ Chấn nhìn qua trẻ tuổi hơn đệ đệ Cổ Thanh của gã rất nhiều.

Cổ Thanh lúc này nhìn qua đã năm mươi tuổi, tóc đã có hoa râm. Hần nghe Cổ Chấn nói như vậy, một đôi lông mày nhíu chặt đến mức sắp đung vào nhau.

"Cái Đồ Nguyên này trẻ tuổi, nghe nói là đệ tử Bách Thảo đường nhất mạch, không biết có thể giấu giếm được hần hay không." Cổ Thanh nói ra.

Cổ Chấn không có nói chuyện.

Trong lòng gã cũng có chút nôn nóng, tuy nói là đã có dự định đề phòng vạn nhất, nếu bị phát hiện thì trực tiếp nhắm hướng tây bỏ chạy, nhưng mà thật

đến một ngày này, trong lòng gã vẫn là áp lực nặng nề, những năm gần đây, gã thường ra vào một tòa Vụ Hạp phường thị tại mặt phía bắc kia, nên rất rõ ràng sự thông khổ cùng nỗi nguy hiểm làm tán tu.

Chỉ là cái này cũng không có cách nào, tám năm trước, lúc gã chủng hỏa, kém một chút bị sát hỏa đốt sạch linh lực, đan khí kém một chút tận tán, rơi vào đường cùng gã đem một gốc cây Hắc Chi vẫn một mực trông nom kia hái xuống một phiến trực tiếp ăn rồi, lúc này mới ổn định được đan khí, chỉ là chủng hỏa cũng thất bại rồi.

Mà mấy năm nay, gã lại không ngừng cắt cây Hắc Chi để ăn, bỏ tức đan khí, đồng thời cũng cầm những Hắc Chi này đi tới Vụ Hạp phường thị đổi lấy một ít pháp bảo cùng một phần sát hỏa càng thêm tinh thuần trở về, dự định lại chủng hỏa lần nữa.

Sát hỏa nhập đan điền luyện hóa, đó là đạo hỏa.

Mà trước lúc không vào đan điền đó là sát hỏa trong thiên hạ, cũng không phải là khắp nơi đều có, tại trong Âm Hồn cốc có một cái khe đất, qua một đoạn thời gian trong khe đất sẽ bốc lên từng đóa sát hỏa.

Mỗi một năm, âm hồn cốc đều sẽ xuất ra một ít sát hỏa khen thưởng cho những đệ tử công tích cao trong môn. Một đạo sát hỏa lúc trước của Cổ Chấn là được Âm Hồn cốc khen thưởng.

"Có thể giấu giếm được hay không, thì phải xem tu vi của hần." Cổ Chấn nhìn dưới núi, nhú nhú mày, trong lòng gã đang tại suy nghĩ, vạn nhất bị người mới tới thay mình kia phát hiện tại chỗ thì đối phương có lập tức động thủ bắt mình hay không. Nếu như đối phương động thủ, vậy mình có có thể thuận lợi thoát thân hay không?

Những thứ này lướt qua trong lòng, gã thở ra một hơi.

"Ca, nếu không, hôm nay ngươi liền đi luôn cho rồi." Cổ Thanh nói ra.

"Trước hết phải thử một lần, chỉ cần giấu giếm được hần, sau khi bàn giao, tất cả trách nhiệm liền đẩy đến trên người hần rồi." Cổ Chấn nói ra. Nếu là không đến cuối cùng, gã còn là không nguyện ý thoát ly Âm Hồn cốc, một là bởi vì Âm Hồn cốc sẽ tuyên bố nhiệm vụ truy sát gã, thứ hai sau khi trở thành tán tu, cuộc sống cũng không dễ vượt qua.

Cổ Thanh vẫn cứ là cau mày, hần luôn cảm thấy ca ca mình có hay không nghĩ quá đơn giản rồi, tuy nói có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng mà đến lúc thật bị vạch trần đến trong cốc, sau đó điều tra, còn là thoát không được bị hiềm nghi.

Hần lại không biết rõ, Cổ Chấn đã liên hệ xong mấy vị tán tu, chuẩn bị vào chính đêm tối lúc gã ly khai thì đánh tới Hắc Chi Lĩnh, nếu là như vậy, tất cả đều chuyển tới trên người mấy vị tán tu kia rồi.

Nhìn ra phương xa, dãy núi trùng điệp, xanh um tươi tốt.

Có chim nhỏ xoay quanh, mây trắng nhẹ trôi, nhưng mà tâm Cổ Chấn nhưng không được an ổn.

"Tu hành vốn là tranh mệnh cùng trời, dám tranh cùng trời, càng là phải tranh với người."

...

Đồ Nguyên nhìn một con sông nhỏ trước mặt, trên mặt sông trống không, không có nhìn thấy bất cứ bóng con thuyền nào, nếu như tu vi hần cao hơn một chút, như vậy liền có thể đứng vượt sông, nhưng hiện tại hần là vô pháp làm được.

Bất quá, tại nơi đầu đường có một cái bến đò đơn sơ, bên tuy rằng cũ, nhưng cũng không hư hỏng, thuyết minh là có thuyền ngừng.

Hần ngồi ở trên bờ sông, cũng không có thôn thổ linh khí mà là luyện phù pháp tại mặt sông.

Hư không vẽ phù là cần phải ổn định và rất nhanh, cho nên một cái biện pháp rất tốt để luyện tập hư không vẽ phù chính là vẽ phù tại trên mặt sông.

Đương nhiên tại trước đó để có thể vẽ phù tại trên mặt nước bình tĩnh, Đồ Nguyên đã có thể vẽ ra phù tại trên mặt nước bình tĩnh trong một cái chén.

Hần họa chính là 'Nhĩ thức phù', chỉ thấy theo tay hần cấp tốc họa động trên mặt sông, thủy linh khí trên một đóa cuộn sóng kia rất nhanh mạnh động, linh quang nhàn nhạt tại trên sóng nước rất nhanh hình thành từng đạo phù văn cũng không phức tạp, phù văn có hình dáng như là một cái lỗ tai, nhưng mà tại lúc còn chưa hình thành thì lại một lớp vọt tới, khiến 'Nhĩ thức phù' kia cấp tốc tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Hắc Chi Lĩnh

Khi 'Nhĩ thức phù' kết thành ở trong nước thì là sẽ không tán, vô luận sóng lớn có cuộn trào mãnh liệt cỡ nào.

Tại trong lúc hần một lần lại một lần kết phù trong sóng nước, một con thuyền từ bờ bên kia lướt tới. Thuyền cũng không lớn, ở mũi thuyền là một lão nhân cường tráng dùng gậy trúc đẩy thuyền, mặt sau là một nữ tử tuổi còn trẻ đang dao động mái chèo.

Trên thuyền có ba hành khách, không qua bao lâu bọn họ liền đã đến bến thuyền.

Ba vị hành khách xuống thuyền, rời khỏi. Chiếc thuyền kia đứng là được buộc lại, có vẻ như không có dự định tiếp tục chở khách qua sông. Đồ Nguyên tiến lên hỏi, vị lão nhân kia mới nói cho Đồ Nguyên biết bọn họ phải dùng com xong rồi mới sẽ lại chèo thuyền, hơn nữa thời gian hoạt động là có gián đoạn, bởi vì người ở phụ cận này muốn qua sông đều sẽ tới vào thời điểm kia.

Tuy rằng mỗi ngày cũng không có mấy người qua sông, nhưng cũng luôn sẽ có mấy người như vậy.

Đồ Nguyên cũng không nói thêm gì, chỉ ở dưới gốc cây bên cạnh chờ đợi. Hần y nguyên tại nơi đó luyện phù trên mặt sông.

Hần luyện luyện, đột nhiên, cái thuyền nữ kia đi tới bên cạnh hần, nhìn hần luyện phù pháp tại trên mặt, mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Người là linh tu?"

Các nơi khác nhau cách gọi tu sĩ là khác nhau, mười khác biệt phong (phong tục), trăm dặm bất đồng tục (phong tục). Có nơi gọi là linh tu, cũng có nơi gọi là tu sĩ hoặc là pháp sư, càng có chút gọi là vu hoặc tế ti, đều là chỉ người tu hành.

Nữ tử nhìn qua tuổi cũng không lớn, nhưng mà có thể là bởi thường xuyên tại trên mặt sông, gió thổi mưa dầm, cho nên da rất thô ráp.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

Nàng thấy Đồ Nguyên tựa hồ cũng không phải loại linh tu lạnh lùng, cao hứng nói: "Trước đây mấy ngày ta nhặt được một khối mộc phù, người có thể giúp ta nhìn một cái đây là cái phù gì hay không?"

"Ta xem nhìn?" Đồ Nguyên nói ra.

Nàng tỉ mỉ nhìn nhìn Đồ Nguyên, sau đó từ trong lòng lấy ra một khối gỗ lớn cỡ bàn tay.

Khi nàng lấy khối mộc phù kia thì trong nháy mắt Đồ Nguyên liền biết, đó là một khối phù đã không có linh lực ngưng kết. Nhưng đồng dạng là một khối phù chưa có người dùng qua, nếu như đã dùng qua thì một khối mộc phù này liền sẽ bởi vì linh lực kích động mà có tồn tại.

Linh lực trên Mộc phù hần phải là tiêu tán một cách tự nhiên.

"Cái này hần là Đào mộc trừ tà phù, bất quá linh lực phía trên đã tán rồi, phù vẫn trái lại còn hoàn chỉnh." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy cái phù này không thể dùng nữa sao?" Nữ tử thất vọng nói ra, Đồ Nguyên suy đoán khả năng là nàng không chỉ để mình xem qua.

"Theo lý mà nói là không thể dùng rồi, bất quá, đạo trừ tà phù này có chút đặc biệt, cái này là Tì Hư Trừ Tà phù, người có thể ngày đêm lấy đèn nhang cúng phụng, qua một hai năm, cái Trừ tà phù này còn là có thể dùng lại." Đồ Nguyên nói ra.

"Thật sao?" Nữ tử có chút kinh hi hỏi.

"Đúng vậy." Đồ Nguyên trả Đào mộc phù lại cho nàng.

Nàng trong lòng kinh hi, một đạo Trừ tà phù hữu dụng, đối với nàng mà nói là thứ rất có giá trị.

Loại cách làm này người tu hành đương nhiên sẽ không làm, hơn nữa, cũng không phải cái phù gì đều có thể làm được như vậy.

Nữ tử thật cao hứng trở về, đi nói với phụ thân, phụ thân nàng cũng không có đi tới chỗ Đồ Nguyên. Bất quá, tại sau khi qua sông, hần cũng đã cảm tạ Đồ Nguyên, đồng thời không có thu tiền chở Đồ Nguyên qua sông.

Đó là cách duy nhất để bọn họ có thể cảm tạ rồi.

Vàng bạc y nguyên là tiền trên cái thế gian này, bởi vì người tu hành luyện khí hoặc là luyện chế một ít đồ vật sẽ dùng đến lượng lớn vàng bạc. Nhưng mà mỗi một tọa Đại thành đều có loại tiền riêng của chính họ, do nơi đây còn thuộc về phạm vi thế lực Âm Hồn cốc, tuy rằng là phía ngoài cùng, nhưng mà tại tiền tệ của Thương Hà thành cũng là dùng được tại nơi đây.

Qua con sông này, thì đã cách Hắc Chi Linh không xa rồi.

Trên Hắc Chi Linh có nhiều Hắc Chi, cho nên gọi là Hắc Chi Linh, người trông giữ tại nơi đó không chỉ trông coi một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm, càng phải phòng bị không để những tán tu đến trên núi hái thuốc kia lấy đi Hắc Chi.

Khi hần đi tới dưới chân Hắc Chi Linh thì nhìn thấy một mảnh núi non, lấy ra một tấm địa đồ đối chiếu, tìm thấy ngọn núi Hắc Chi Linh được đánh dấu

trên bản đồ kia, phát hiện so với những ngọn khác, Hắc Chi Linh là một ngọn thuộc loại cao nhất.

Hắn đi qua một cái bộ tộc ở lối lên núi, bộ tộc này tên là Chi Tiên tộc, trong truyền thuyết trên Hắc Chi Linh này từng xuất hiện một vị chi tiên, lúc đó bộ tộc này được vị chi tiên kia che chở, cho nên đặt tên cho mình là Chi Tiên tộc. Chi là nghe nói về sau chi tiên kia bị người chém giết, luyện thành một lò đan dược.

Hắn đi thẳng tiến vào trong núi, có một cái đường nhỏ lên sơn, đi qua con dốc thoải thoải dưới chân núi, đến lúc thực sự sắp đặt chân lên đường lên núi thì chỉ thấy một tòa bia đá cao cỡ một người đứng tại nơi đó.

Đồ Nguyên đứng ở trước tảng đá không có tiếp tục đi tới trước.

Nhìn kỹ tấm bia đá kia.

Tấm bia đá cũng không có ngay ngắn, mặt trên có hai hàng chữ dựng thẳng—— Âm Hồn cốc, Hắc Chi Linh.

Ngoại trừ mấy chữ này ra, những đường vân trên tảng đá là phù văn dùng cát xanh họa lên, người không biết còn tưởng rằng là trên tảng đá mọc rêu xanh.

Loại cát xanh này là đặc biệt phối chế dùng để bố trí phù trận, có thể thấm vào trong đá, mãi không tiêu tán.

Ngọn núi này là có một tòa phù trận, phù trận khác pháp trận ở chỗ, phù trận là một loại trận pháp hoàn toàn sử dụng phù pháp, kết hợp núi non chi thể mà hình thành. Pháp trận thì là lợi dụng pháp khí cấp tốc bố trí thành, đương nhiên, cũng có thể kết hợp thiên địa chi thể, hợp tại phù pháp, cuối cùng hình thành một loại đại trận, hộ sơn trận của mỗi cái môn phái đều là như vậy.

Hộ cốc đại trận của Âm Hồn cốc tên là Âm Sát Liệt Viêm trận, là kết hợp với cái khe đạo sát hỏa trong Âm Hồn cốc kia mà bố trí thành.

Đồ Nguyên đi tới bên cạnh bia đá kia, khi giơ tay lên, trên tay đã có linh quang nhàn nhạt tỏa lên, sau đó nhẹ nhàng vỗ ba cái lên tấm bia đá kia.

Theo hắn đập vỗ, toàn bộ trong núi đều vang vọng âm thanh hắn vỗ kia. Rõ ràng thanh âm hắn vỗ rất nhỏ, nhưng mà toàn bộ trong núi đều có vọng lại.

Chỉ chớp lát sau, từ trên núi liền có một người đi xuống.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, người này nhìn qua là ước chừng tại hơn ba mươi tuổi, nhưng mà khi ra Âm Hồn cốc, hắn đã tìm hiểu tư liệu về Cổ Chấn này.

Mười lăm tuổi nhập Âm Hồn cốc, làm nội môn đệ tử, từng có một lần cơ hội kém một chút thành thân truyền. Tu hành đến nay đã bốn mươi năm, tu vi là ngưng thần đỉnh cao, tùy thời có thể chứng nhập đạo hóa. Tại mười năm trước là từ trong cốc dùng công tích đổi lấy một đạo 'Âm sát linh hóa', nhiều năm như vậy, cũng không biết có chứng hóa thành công hay không.

Nhìn kỹ cái người mặt như trăng niên này, Đồ Nguyên phát hiện khoe mặt hắn kỳ thực là có thêm nhàn nhạt vết tích năm tháng lưu lại.

"Đồ sư đệ sao?"

Cổ Chấn còn không có đến gần liền đã vừa cười vừa nói: "Người nhưng tính là tới rồi, tới tới tới, theo ta lên núi."

Nói xong liền dẫn Đồ Nguyên đi lên núi.

Đồ Nguyên tự nhiên là lại báo ra tên mình một lần, tính là chào, tuy rằng hắn là thân truyền, nhưng mà đối phương lại có thể tính là trưởng bối trên đường tu hành, người đã nhập môn hơn bốn mươi năm.

"Cuộc sống đơn độc thủ cái ngọn núi mệnh mông này có thể tính là kết thúc rồi, đợi lát nữa đem cái Hắc Chi Linh này giao cho sư đệ ngươi, ta liền phải ly khai trở về trong cốc rồi, rất lâu không về cốc, không biết trong cốc nhưng có biến hóa gì, tuổi trẻ lại tài giỏi như sư đệ như thế không biết có bao nhiêu? ..."

Cổ Chấn dọc theo đường đi đều rất nhiệt tình, thật cao hứng vì Đồ Nguyên đến.

Đồ Nguyên cảm thấy thả lỏng xuống tới, không phải là một người giỏi bắt chuyện, nhưng mà nếu là đã tới nơi đây, giữa hai người lạnh lùng nói chút lời khách sáo khô khan thì hắn cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Dọc theo đường đi, đều là Cổ Chấn hỏi Đồ Nguyên một chút chuyện trong Âm Hồn cốc, trong đó cũng chen lẫn một ít hỏi chuyện cá nhân Đồ Nguyên, tỷ như hắn là người nơi nào, lúc nào nhập cốc, tu là cái pháp gì, thích cái phù pháp gì nhất các loại.

Khi Đồ Nguyên theo Cổ Chấn đi tới một chỗ sườn núi, trước một tòa quái lâu xây dựng dựa vào vách núi thì, Cổ Chấn nói ra: nếu hiện tại ngươi đã tới rồi, vậy chúng ta liền bàn giao nhiệm vụ trông giữ nơi đây một cái đi."

Nói xong liền ở phía trước dẫn đường, trực tiếp mang Đồ Nguyên đi tới trong lầu quan kia.

Tại trong viện phía sau lầu quan kia, Đồ Nguyên nhìn thấy một cây Hắc Chi, đây là một cây Hắc Chi phân ba nhánh, có hơn ba trăm năm, Hắc Chi tuy rằng không tính là cái thiên tài địa bảo gì, nhưng Hắc Chi đã có ba trăm năm tự nhiên là cực kỳ trân quý, chân chính biết rõ trong cái Hắc Chi Linh này

có một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm cũng không có bao nhiêu người, hơn nữa Hắc Chi tác dụng rộng rãi, có thể nhập trong rất nhiều đan dược làm bổ trợ.

Một ngọn núi có thể không ngừng sinh trưởng Hắc Chi là rất quý giá.

Toàn bộ Hắc Chi kia đại khái lớn cỡ mộc bồn giặt quần áo, phân làm ba nhánh, mỗi một nhánh đều là tầng tầng lớp lớp, phân ba tầng, tổng cộng chín tầng, nhìn kỹ cũng không phải thuần màu đen, mà là trong đen có hồng, thuộc về cái loại màu ám hồng, cực kỳ xinh đẹp.

Tại gốc Hắc Chi kia là một khối hắc mộc nhìn như đá đen, tại xa một chút là phiến quái thạch, cỏ dại ở phụ cận đều bị dọn sạch sẽ.

"Một gốc cây này chính là cây Hắc Chi ba trăm năm kia, Đồ sư đệ nhìn xem, nếu không có sai sót gì, ta liền trở về trong cốc rồi."

Đồ Nguyên nghe, con mắt lại đang tại đánh giá cây Hắc Chi kia, phát hiện mặt trên quái thạch ở bên cạnh đều có họa phù văn, hẳn biết rõ cái này là một bộ phận thuộc về cái Hắc Chi Linh phù trận này.

Kỳ thực bàn giao rất đơn giản, chỉ cần xác định cây Hắc Chi ba trăm năm này không có vấn đề gì, như vậy có thể tính là thuận lợi bàn giao, những thứ khác đều là việc nhỏ.

Nguyên bản trước đây chưa có trông thấy Đồ Nguyên thì Cổ Chấn phi thường thấp thòm, nhưng mà trông thấy Đồ Nguyên, nói một trận lời nói sau, trái lại an lòng không ít. Tại hắn nhìn đến, cái Đồ Nguyên trước mặt mình này cũng không có điểm gì đặc biệt, tuy là thân truyền đệ tử, nhưng mà được Bách Thảo đường Khuất Thành thu làm thân truyền cũng không được tốt lắm.

Dọc theo một đường đi tới này, hắn hỏi rất nhiều, phát hiện cái Đồ Nguyên này cũng không có gì lòng cảnh giác, những thứ đã học tựa hồ cũng không có gì có thể rất tốt bài trừ phù pháp ảo giác do mình bố trí.

"Ừ, được." Đồ Nguyên trả lời, hắn từ trong lòng lấy ra một cái chuông đồng phong cách cổ xưa.

Cổ Chấn đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm.

Đó là Khu Ma chuông, hắn vừa nhìn phù văn mặt trên chuông đồng kia liền biết cái này là Khu Ma chuông, chỉ là thứ này sử dụng để khu ma, lẽ nào có thể thông qua âm thanh của Khu Ma chuông để nhận ra sinh linh tồn tại?

Hắn là biết rõ có người quanh năm sử dụng Khu Ma chuông là có thể làm được một điểm này, nhưng mà cái này cũng không phải người khác có thể truyền thụ, không phải sư phụ có thể dạy bảo được, rất nhiều thứ là sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành thì tại mỗi người, có thể càng thâm nhập linh hội một ít diệu dụng hay không, toàn bộ nhìn vào chính mình.

Lẽ nào hắn có thể?

Cổ Chấn có chút không tin.

Đồ Nguyên cười cười với Cổ Chấn, cũng không có giải thích cái gì.

Khu Ma chuông trong tay nổi lên linh quang, nhẹ nhàng lay động.

"Đỉnh..."

Thần thức Đồ Nguyên khuếch tán theo tiếng chuông.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Đại Chiến

Tại xung quanh linh điền ở trước Bách Thảo đường dò xét nhiều năm, mỗi đêm hắn đều cầm Khu Ma chuông đi vài vòng, có thể nói là đối với việc đem thần thức dung nhập trong chuông âm, chấn động ra giữa thiên địa có cảm giác cực sâu.

Khi thần thức dung nhập trong tiếng chuông tán ra giữa thiên địa, chấn động lên mỗi loại đồ vật sẽ đem lại những cảm giác khác nhau cho Đồ Nguyên. Nhất là khi tiếng chuông va chạm tại trên thứ có linh khí nồng nặc thì, cái loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, tiếng chuông thanh thúy du dương tán ra, hắn mở mắt nghỉ hoặc.

Cổ Chấn trong lòng căng thẳng.

Nhưng mà Đồ Nguyên cũng rất nhanh lại nhắm mắt, sau đó dao động Khu Ma chuông trong tay, Cổ Chấn đứng ở bên cạnh, tay đã vươn vào trong ống tay áo nắm giữ một kiện pháp khí.

Đồ Nguyên trong lòng máy động, cảm giác nói cho hắn, nơi đó cũng không có một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm, thế nhưng là con mắt rõ ràng thấy được một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm.

Vậy thì chỉ có một cái khả năng, con mắt mình nhìn thấy là không đúng, hoặc là thần niệm của mình cảm thụ sai lầm rồi.

Trong lòng hắn máy động mạnh, không có vấn đề gì đi, nếu thật là như thế, vậy thì Cổ Chấn có vấn đề rồi. Hắn có vấn đề, vậy nếu mình là ngay tại chỗ vạch trần hắn chẳng phải là có nguy hiểm.

Tại tòa Hắc Chi Lĩnh này, đối phương đã thủ mười năm, vậy đối với phù trận nơi này là rất quen thuộc, nếu mình đấu với hắn ngay tại nơi đây, chẳng phải là sẽ thiệt thòi lớn, thậm chí có khả năng bị đối phương diệt khẩu.

Trong nháy mắt hắn liền nghĩ đến rất xa, nghĩ đến hậu quả xấu nhất, nếu là trước đây hắn sẽ không nghĩ như vậy, nhưng mà sau khi đến thế giới này, tại trong lòng hắn là từng bước kinh tâm, nếu gặp gỡ vấn đề, trước tiên liền nghĩ đến tính mạng mình sẽ bị kết thúc nơi này.

"Tại trên cái đời này, con mắt nhìn thấy vị tất là thật." Cái này là một câu nói mà Khuất Thành luôn luôn nhắc nhở hắn.

Bất quá bây giờ hắn còn không thể xác định, con mắt cũng không có mở ra, hắn sợ mình vừa mở mắt, sẽ bộc lộ ý nghĩ trong lòng.

Nhưng mà hắn cũng không có chờ bao lâu, liền lại mở mắt, chỉ là tại trong nháy mắt mở mắt, hắn đột nhiên há mồm.

"Oa..."

Một tiếng con ếch mình tuôn ra từ lồng ngực Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên hạ quyết tâm, nếu cây Hắc Chi kia là có ảo giác pháp phù tồn tại, như vậy tại phía dưới con ếch mình của mình nhất định sẽ xuất hiện dị tượng.

Chú phân âm dương, loại chú pháp Con Ếch Minh mà Đồ Nguyên lĩnh ngộ được thuộc về dương chú, có lay động tâm thần cùng khả năng phá huyền khá nhỏ. Tu hành chú pháp, toàn bộ dựa vào tự ngộ cùng cảm giác, không vết tích có thể theo.

Chỉ thấy cái Hắc Chi kia nguyên bản là có ba nhánh tại trong một tiếng con ếch mình, đúng là có hai nhánh xuất hiện một mảnh mông lung, mông lung chỉ là hoảng động trong thời gian ngắn ngủi liền lại khôi phục bình thường, nhưng mà sắc mặt Đồ Nguyên tức thì thay đổi, biến rất khó nhìn.

Hắn là tới nơi này trông giữ, Hắc Chi nơi đây cũng đã bị người trông giữ trước lấy trộm rồi, nếu mình không có phát hiện, vậy đến lúc đó chính mình nhưng là nói không rõ rồi, mà hiện tại mình đã phát hiện được, như vậy tại tình huống ở ngay trước mặt Cổ Chấn này, như vậy còn có thể có cái lựa chọn gì khác chứ?

Hắn một câu nói cũng không có nói tiếp, cho dù lúc trước trò chuyện rất không tệ, nhưng vào lúc này, hắn chỉ có thể làm một cái lựa chọn, Trần Hồn Đình đã được hắn cầm tại trên tay. Trong tay trái đã có một đạo phù, cái phù này không phải phù gì khác, mà là Phong Linh phù.

Cùng Sơn Nhạc Trần Thần phù có hiệu quả như nhau, chỉ là, muốn vẽ ra Sơn Nhạc Trần Thần phù, nhất định cần phải lĩnh ngộ cổ pháp ý Sơn nhạc trần thần kia, chủ yếu tại một cái chữ trần.

Mà Phong Linh phù chú ý chính là một cái chữ phong, cái này là một loại phù pháp Đồ Nguyên luyện được nhiều nhất kể từ khi luyện thành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp tới nay.

Cổ Chấn vốn dự định tại Đồ Nguyên phát hiện ra bí mật của mình thì sẽ động thủ trước, thế nhưng là một tiếng Con ếch mình chấn động linh hồn khiến cả người gã thoáng hoảng hốt.

Tuy rằng rất nhanh liền tỉnh táo lại, nhìn thấy chính là một đạo kim quang cực nhanh lao đến phía mặt mình, gã muốn né tránh, muốn chống lại đã không còn kịp rồi, trong nháy mắt, mắt chợt tối đen, trong bóng tối một mảnh kim quang như lưới chụp xuống, gã chỉ cảm giác mình bị một cỗ lực lượng cường đại gắt gao quán lấy, vô pháp nhúc nhích.

Tuy rằng vô pháp nhúc nhích, nhưng mà ý thức cũng không có hoàn toàn bị phong lại, gã biết rõ cái này là bởi vì Phong Linh phù của đối phương còn chưa đủ cường đại, bằng không mình sẽ không còn có một tia ý thức.

Hắn tu hành hơn bốn mươi năm, tuy rằng trong lúc nhất thời bị Đồ Nguyên đánh lên đắc thủ, nhưng mà gã biết làm sao để phá loại phong ấn thần hồn phù pháp này.

Trong nháy mắt đó, nguyên bản nổi thấp thòm trong lòng bởi vì lo lắng bí mật bị phát hiện trái lại tiêu thất, lúc này chỉ có một con đường có thể đi rồi.

Tại trái tim gã đột nhiên tuôn sinh một cỗ hỏa diễm, cái hỏa diễm này không phải đạo hỏa, nếu là người đã chủng hỏa là không thể bị một đạo Phong Linh phù này của Đồ Nguyên phong ấn lại thần hồn.

Mặc dù, lúc đó Cổ Chấn không có chứng được đạo hóa, nhưng mà cảm giác sát hòa thiêu đốt tại trong đan điền lại khiến gã nhớ kỹ cái loại cảm giác này, cũng giúp gã lĩnh ngộ được một môn pháp thuật bài trừ phong ấn, tên là Thủ Hồn Tâm Đăng.

Chỉ thấy cái trán Cổ Chấn như có một điểm điểm quang xuất hiện, sau đó kim quang của linh phù phong ấn tại trong điểm quang kia đúng là rất nhanh vỡ tan.

Con mắt Cổ Chấn nguyên bản có chút chết lạng trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

Gã nhìn thấy Trần Hồn Đình đen mờ trên tay Đồ Nguyên, tuy rằng gã không biết đó là cái pháp khí gì, nhưng là nó phát ra lãnh lẽo sát khí lại khiến gã mình bạch mình tuyết đối là vô pháp chịu nổi. Trong lòng gã thấy may mắn, lại không có nghĩ tới chút nào lưu thủ, tại gã nhìn đến, đây chỉ là bởi vì đối phương kinh nghiệm không đủ mà thôi.

Pháp khí mà gã vốn vẫn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay liền đưa lên.

Là một cái thạch ngọc như ý dài cỡ bàn tay.

Thạch ngọc như ý mặt trước là hình dạng đám mây, hoa văn mây dày đặc, đuôi ngọc như ý uốn lượn như sóng.

Theo cái ngọc như ý trôi nổi linh quang của gã vung lên, cả tòa Hắc Chi Linh vốn an tĩnh ôn hòa liền đột nhiên sôi trào lên, linh khí mạnh động, toàn bộ hư không trong nháy mắt tuôn sinh một mảnh sương mù.

Đồ Nguyên tuy rằng không có gặp qua cái thạch ngọc như ý này, nhưng mà lại biết, cái ngọc như ý này chính là kiện pháp khí kết hợp với tòa phù trận Hắc Chi Linh kia.

Là pháp khí có thể trong nháy mắt điều động cái phù trận Hắc Chi Linh này, là hộ sơn chi khí của người trông giữ.

Ngay lập tức Đồ Nguyên cảm giác được nguy hiểm, nhìn thấy Cổ Chấn xuất thủ, hắn không có nghĩ tới đối phương sẽ bỏ qua mình, đối phương nếu đã dám lấy trộm Hắc Chi, như vậy khẳng định đã sớm làm tốt các loại chuẩn bị.

Trong nháy mắt hắn cảm giác hối hận vì mình không có tại trong thời gian phong ấn ngăn ngừa kia mà điều khiển Trần Hồn Đình kích sát gã.

Nhưng cái ý nghĩ này chỉ là thoáng qua trong nháy mắt, tay hắn đã động rồi.

Một đạo linh phù chìm vào trong hư không.

Vẫn là Phong Linh phù, chỉ là lúc này đây lại cũng không phải đối với Cổ Chấn mà là đối với phiên hư không này.

Trong nháy mắt, một phiên hư không này như là bị cái gì cô đọng lại, không có một chút gió.

Cũng tựa tại giờ khắc này, Trần Hồn Đình trong tay Đồ Nguyên xuất thủ rồi.

Hóa thành một đạo Ô Quang, cắm thẳng về phía mặt Cổ Chấn.

Ngọc như ý trong tay Cổ Chấn cũng không có ném ra, mà là nắm tại trên tay, linh khí dững mảnh vào trong như ý, nhưng mà lại khiến trong lòng hắn hoảng hốt.

Thạch ngọc như ý này không phải phù khí phổ thông mà là một kiện trận phù khí, là dùng để khu động toàn bộ Hắc Chi Linh phù trận, trước đây, tại khi gã điều động cái ngọc như ý này thì, toàn bộ linh khí trong núi tuôn ra như nước suối, tụ tập tại trên như ý, mà lần này lại cũng không có phản ứng gì.

"Cái Đồ Nguyên này thế nào sẽ có chuẩn bị nhiều pháp phù như vậy."

Trong nháy mắt này, như ý điều động không được linh khí trong núi. Nhưng mà ô quang kia đã tới, gã không thể không nghênh đón, như ý cùng ô quang chạm vào nhau.

Một cỗ lực lượng thật lớn chấn động truyền vào trái tim, đó là Trần Hồn Phù ý đến từ Trần Hồn Đình. Thân thể gã lao đảo lui liên tục, mà cũng tại lúc gã bị đẩy lui, cảm giác cảm phong trong hư không liền tiêu thất, nơi như ý trong tay gã đi qua, linh khí hiện lên như nước suối, hóa thành một cái vòng xoáy.

Nhưng còn không đợi gã ổn định tâm thần, lại một vệt ô quang lao hướng mặt gã, ngọc như ý trong tay gã liền nghênh đón, va chạm.

Nhưng cái ngọc như ý này tuy rằng dẫn động linh khí một núi, lại cũng không có giúp gã sử dụng tất cả linh khí, bởi vì tâm thần gã vẫn cứ là một mảnh hỗn loạn, chỉ là miễn cưỡng chống lại.

Cho dù như thế, trong nháy mắt như ý huy động đón đánh ô quang, linh quang vẫn cứ là mạnh động, biến hóa ra như mây khí.

"Ông..."

Trong nháy mắt Trần Hồn Đình đụng vào ngọc như ý, toàn bộ hư không đều chấn động.

Trong hư không dâng lên một mảnh cuồng phong.

Trần Hồn Đình bị chấn động, trong nháy mắt mất đi không chế, linh quang yếu ớt ở phía trên trở nên ảm đạm, bất quá, còn không có chờ Trần Hồn Đình rơi xuống, Đồ Nguyên liền) đã thu liễm lại thần niệm, lần nữa điều động Trần Hồn Đình. Mà Cổ Chấn thì là lui mạnh liền ba bước, sắc mặt một trận thanh bạch.

Trong lòng gã kinh dị tại việc Đồ Nguyên tuổi còn trẻ như thế, tu vi tuyệt không kém hơn mình, đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến rốt cuộc là mình chủng hòa không thành, bị thương thần hồn quá nặng, nhiều năm như vậy không có tiến thêm.

"Cái nơi này không thể ở lâu, lại đến một đạo Phong Linh phủ, ta vô pháp điều động linh khí trong núi này, không phải đối thủ của hần." Trong lòng nghĩ đến cái này, cũng không nói nhiều, ngọc như ý trong tay lại rất nhanh quấy nhiễu hư không.

Theo ngọc như ý quấy nhiễu, linh khí trên ngọn núi này nhanh chóng trở nên hỗn loạn, cuồng phong gào thét, giống như là nước sông bị quấy lên rồi, mạch nước ngầm mạnh động. Trong nháy mắt, thân ảnh Cổ Chấn liền mơ hồ không rõ rồi.

Trong mơ hồ, Đồ Nguyên nhìn thấy gã đúng là xoay người muốn chạy trốn, sao có thể để gã chạy thoát, nếu là gã thoát rồi, cây Hắc Chi ba trăm năm bị trộm ăn này do ai chịu trách nhiệm.

Ô quang trên Trần Hồn Đình yếu ớt, xẹt qua hư không lao nhanh đâm tới lưng Cổ Chấn, mang theo tiếng rít sắc nhọn.

Cổ Chấn lại như là đã đoán được, cũng không quay đầu lại, tại trong một mảnh linh khí hỗn loạn kia, thân hình Cổ Chấn đột nhiên một hóa hai, hai hóa bốn.

Trong nháy mắt Trần Hồn Đình đâm vào trong vòng xoáy linh khí hỗn loạn kia, Đồ Nguyên cảm giác có một cổ trở lực cường liệt, tựa như trong vòng xoáy nước một dạng, đồng thời cũng phân không rõ cái nào mới là chân thân, theo cảm giác đâm vào một cái nhân ảnh gần nhất, nhân ảnh nọ trong nháy mắt tán loạn.

Hần tức thì minh bạch đối phương có thể là dùng hóa ảnh phân thân phù, nếu là tại tình huống bình thường, loại này rất dễ dàng nhìn ra tới, nhưng mà lúc này linh khí tại một mảnh địa phương này bị quấy nhiễu hỗn loạn vô cùng, chân thân cũng có chút mơ hồ rồi, Cổ Chấn nhân cơ hội dùng hóa ảnh phân thân phù, là thích hợp vô cùng.

Tuy rằng, tu vi gã không được, nhưng mà ánh mắt xem thời cơ thì pháp lại cực kỳ tinh tế.

Đồ Nguyên đưa tay gọi Trần Hồn Đình kia trở về trong tay, rất nhanh đuổi theo, xuyên qua một cái cửa ở phía sau, một đoàn cuồng phong nhào vào trên mặt, một mảnh đường cụt xuất hiện tại nơi đó, hần nhìn thấy chính là bóng lưng Cổ Chấn nhảy xuống phía dưới đường cụt kia.

Chỉ thấy hai tay Cổ Chấn giang ra, giống như chim.

Ngay cả chủng hòa gã cũng không thành, đương nhiên không biết ngự không phi hành, nhưng mà nơi này là Hắc Chi Lĩnh, chỉ thấy ngọc như ý trong tay gã vạch động tại trong hư không, một đoàn linh phong theo ngọc như ý mà nổi lên, nhanh chóng bao lấy gã, sau đó bay xuống phía dưới chân núi giống như chim hướng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Bày Trận

Sắc mặt Đồ Nguyên có chút không tốt lắm, hần vốn tưởng rằng đi tới Hắc Chi Lĩnh, một nơi hoang vắng tại trong mắt người khác này thì có thể yên ổn tu hành.

Không nghĩ tới vậy mà lại gặp gỡ người trông coi tự ăn trộm, hơn nữa còn đem trận khí có thể điều khiển linh khí của cả cái Hắc Chi lĩnh này mang đi rồi. Nếu là có người lại đến đây ăn trộm, Đồ Nguyên tự nhận mình rất khó phòng bị được.

Nhìn Cổ Chấn hạ xuống trong khu rừng dưới chân núi rồi biến mất không thấy, căn bản cũng không có khả năng đuổi theo rồi. Hần trở lại trong tòa Hắc Chi viện kia, hần muốn tìm kiếm Tán nga(bướm truyền tin) có thể truyền tin trở về.

Nhưng mà khi hần nhìn thấy từng cái bình trống trơn thì trong lòng bỗng lạnh rồi. Nơi đây cách Âm Hồn cốc rất xa, truyền tin tức lui tới là dựa vào Tán nga, thế nhưng là bây giờ Tán nga cũng không có rồi, cái tin tức này của hần là truyền không về được Âm Hồn cốc rồi.

Chuyện đột nhiên phát sinh khiến hần có chút trở tay không kịp, rất hiển nhiên, cái Cổ Chấn này đã sớm làm tốt chuẩn bị.

Như vậy kế tiếp sẽ phát sinh cái gì? Hắc không biết, nhưng mà hắc cho rằng mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng, người đã làm tốt chuẩn bị về sau như Cổ Chấn là không có khả năng sẽ không có động tác gì khác sau khi chuyện này đã xảy ra.

Có lẽ, gã sẽ ở tối nay quay lại núi cướp giết phần Hắc Chi còn lại cũng không chừng.

Ta phải làm sao bây giờ?

Về Âm Hồn cốc sao?

Đồ Nguyên cũng không cảm thấy đó là một cái ý kiến hay, hơn nữa hắc cảm thấy nếu như mình chết ở chỗ này rồi, đó là chuyện rất tốt cho Cổ Chấn. Tình huống nơi này thế nào là sẽ do gã tùy ý bịa đặt.

Nhìn cây Hắc Chi vốn là ba nhánh sinh trưởng chi chít, lúc này chỉ còn lại một cành đơn độc, hắc suy nghĩ một chút, cảm thấy muốn có thủ Hắc Chi Linh thì còn phải dựa vào phù trận trên cái Hắc Chi Linh này.

Phù trận trên Hắc Chi Linh tên là Kim Mộc Tự Linh phù trận, bản thân loại phù trận này cũng không có năng lực công kích gì, chủ yếu là nhìn vào người thao túng cái phù trận này.

Thạch ngọc như ý trong tay Cổ Chấn kia chính là một miếng ngọc thạch đào ra trong cái núi này, tương hợp cùng với linh khí trong cả ngọn núi, đồng thời phù pháp phía trên cũng là đồng nhất với cái tự linh phù trận này.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, nếu như Cổ Chấn quay lại, như vậy khẳng định cũng sẽ không là một mình, rất khả năng còn mang theo người khác, lúc đó, gã cầm phù trận chỉ khí trong tay, lại có người khác theo bên cạnh hỗ trợ, mình sẽ không phải là đối thủ.

Hắc nghĩ lại những gì đã học được, phù luật học không ít, sách liên quan với phù lý cũng xem rất nhiều. Trong tình huống bình thường, chỉ cần làm một ít thay đổi với phù trận trên cả ngọn núi, sau đó làm lại một kiện phù trận pháp khí tương hợp cùng cái ngọn núi này. Nhưng mà một kiện phù khí như vậy là không phải dễ dàng, không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Hắc bắt đầu tại nơi này lui tới. Xuất phát từ tòa nhà xây dựng dựa núi vây quanh cây Hắc Chi mấy trăm năm kia, đầu tiên là hướng đỉnh núi mà đi. Từ đỉnh núi nhìn về phía tây, dãy núi liên miên này rõ ràng có một cái phay đứt gãy, phía tây là một mảnh đồi núi, mà dưới chân núi ở phía nam thì nơi đó có một cái sơn trại, trong trại có khói bếp lượn lờ bốc lên.

Trong cả dãy núi, sương mù mờ mờ, cây rừng tươi tốt.

Hắc lại xuống núi, theo con đường, một đường đi tới dưới núi, dọc theo đường đi nhìn thấy trong không ít núi đá có bố trí phù văn, đi theo chân núi, đi tới bên cạnh sơn trại kia, hắc biết rõ, đây hẳn là Cổ Gia trại, mà Cổ Chấn kia chính là người từ Cổ Gia trại này đi ra.

Tại chỗ vào núi có Chi Tiên bộ tộc, mà tại bên kia núi thì có Cổ Gia trại, chỉ là Cổ trại nhỏ hơn rất nhiều.

Chờ đem tin tức Cổ Chấn khi trông coi thì ăn trộm báo cáo về, người của Cổ Gia trại này tất phải gánh chịu trách nhiệm, người trong toàn bộ một trại này đều phải bị nghiêm phạt, nếu như Đồ Nguyên không liệu sai mà nói, hẳn là hàng năm đều phải giao lên thảo dược các loại gì đó nhiều hơn.

Còn có khi Âm Hồn cốc cần người phục dịch thì người trong Cổ Gia trại khả năng sẽ bị phân làm một ít chuyện tẻ hơn, hoặc là sẽ cần phải phải nhiều người đi.

Nhưng nếu Cổ Chấn vẫn luôn tại trong Âm Hồn cốc thì trại này sẽ tốt hơn các thôn trại khác không ít.

Hắc cũng không có vào Cổ Gia trại mà là theo đường mòn ở bên cạnh chuyển vào trong núi, đi theo một cái đường mòn này, đi tới trên một chỗ núi nhỏ kéo dài ra từ núi lớn, đứng là nhìn thấy một cái miếu nhỏ, miếu nhỏ bất quá nửa người cao mà thôi, cùng với nói là miếu không bằng nói là am thờ lộ thiên, bên trong có một cái thần tượng do hồng nham thạch trên núi này điêu khắc thành.

Diện mạo thần tượng quái dị, thân ngắn mà cường tráng, uốn cái bụng, trong tay cầm một cây búa.

Bị mưa gió ầm mồn, cái thần tượng cùng cái am này đều có chút loang lổ rồi. Nhưng mà trong lòng Đồ Nguyên lại động rồi, trên một mảnh đất trống nhỏ trước cái thần tượng này vẫn còn có vết tích hương nến đốt cháy.

Cái này là có người tế tự sơn thần.

Tuy nói, tại trong thiên địa hiện nay, tế thần là tội, nhưng cũng không có nghiêm trọng như vậy, giữa trong sơn dã vẫn có không ít người sẽ tế thần, cái này là một loại tín ngưỡng cùng tín niệm.

Hắc cảm ứng một cái, nguyên lực trên sơn thần tượng này có chút ngưng thực, so với thần tượng sứt mẻ trong tòa sơn thần miếu tàn phế mà hắc gặp qua trước kia là tốt hơn không ít.

Nhìn vết tích cái điện thờ cùng thần tượng này, thần tượng chỉ sợ chỉ ít có hơn trăm năm rồi, trong lòng hắc nghĩ đến một cái phù trận, phù trận kia gọi là Câu Thần Ưng Lệnh phù trận.

Loại phù trận này, nhất định cần phải có thần linh đem cầm giữ nạp vào trong một cái phù trận, tại trong một cái phạm vi nhất định, thông qua phù pháp triệu nó ra, dùng tác chiến cùng người.

Không phải bất cứ nơi nào đều có thể sử dụng Phù pháp triệu thần. Cho nên rất nhiều người sẽ không lãng phí tinh lực đi học loại phù pháp này, nhưng mà Đồ Nguyên thì đã học, đồng thời còn học cách bố trí cái Câu Thần Phù Trận này.

Hiện tại cả ngọn núi này đều bố trí Tụ linh trận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, là có thể dung hợp với bất cứ phù trận gì. Chỉ cần thần tượng có nguyên lực ngưng kết, có ẩn chứa thần tính đều là có thể triệu ra thần linh, về phần mạnh hay yếu thì phải xem thần tính ẩn chứa trong cái thần tượng này mạnh hay không mạnh, hai là phải xem người thi pháp.

Hắn đầu tiên là nhìn nhìn bốn phía, sau đó lại bắt đầu điều phối cát phù. Đầu tiên là tìm nước suối trong núi này, lại tìm chút đảng thụ có hàm lượng nước sung túc, lấy chút nhựa cây, rồi cùng chu sa và tro hương lưu lại trên mặt đất phối vào với nhau.

Sau đó bắt đầu họa Câu Thần Triệu Lệnh phù trận lên trên cái am thờ này, sau khi bố trí xong cái phù trận này, nó sẽ cùng cái Tụ Linh phù trận trong núi hòa hợp nhất thể, như vậy khi triệu sơn thần này ra thì sơn thần là do linh khí một núi này tụ tập mà thành, phù trận chi khí của đối phương sẽ không thể đủ điều động linh khí một núi này rồi.

Mặt trời cao chiếu, sau khi động bút thì hắn không có dừng lại, hần sợ phần ý cùng cảm giác trong lòng kia mất đi thì sẽ thất bại rồi.

Tại trong sơn động ở một ngọn núi cách cái Hắc Chi Lĩnh này ngoài ba mươi dặm, có ba người ngồi ở đó, trong sơn động u ám, một ngọn đèn xanh nhạt treo tại nơi đó, khiến toàn bộ sơn động có chút âm trầm.

Đèn này không phải đèn phổ thông, mà là một ngọn đèn có thể phá pháp ẩn hình, phương thức chế tác loại đèn này rất phức tạp, cũng rất tàn nhẫn, cần phải hồn người hoặc là hồn thú làm nguyên liệu chế tác, hơn nữa, thấp đèn cũng không phải là dầu mà là máu, máu cũng không phải máu phổ thông, mà là tinh huyết, bất cứ loại tinh huyết gì cũng được, sơn tinh quý mị, hoặc là người tu hành.

Cái sơn động này không có tên, chủ nhân của động là hai huynh đệ, cũng là tán tu, không môn không phái, giao hảo cùng Cổ Chấn. Tại chút năm qua, trong quá trình trông coi và ăn trộm thì Cổ Chấn kết bạn hai huynh đệ này. Bọn họ phân biệt gọi là Lương Ngân, Lương Cộng, đều đã dừng lại tại cảnh giới đan khí ngưng thần này rất lâu.

"Nói như vậy, hiện tại phù trận trên Hắc Chi Lĩnh là thùng rỗng kêu to rồi?" Lương Ngân hưng phấn nói ra.

"Không sai, chỉ một mình hắn, cái trận khí điều động phù trận là ở chỗ ta." Cổ Chấn nói ra.

Lương Cộng ở bên cạnh hưng phấn xoa xoa tay, đối với Hắc Chi trên Hắc Chi Lĩnh y vẫn luôn trông thấy mà thèm, chỉ là trước đây tuy rằng giao hảo với Cổ Chấn, nhưng cũng vô pháp nhúng chân Hắc Chi.

Bất quá nhân thần y có chút quái dị, tại trong mắt y, trước đây nhìn cái Cổ Chấn này, vô luận là hắn nói chuyện còn là diễn xuất, đều tự xưng mình là Âm Hồn cốc đệ tử, nghĩ không ra vậy mà lại trông coi tự ăn trộm.

Cổ Chấn cũng không có gạt bọn họ, mà là đem nguyên nhân bởi vì mình chủng hỏa không thành, không thể không ăn vụng Hắc Chi mình đang trông coi nói ra.

Muốn người khác cùng đi làm việc, không có khả năng cái gì cũng không nói cho người khác, bất quá, mục đích cuối cùng thì thế nào cũng không có thể nói ra. Hắn thế nhưng là rất rõ ràng cuộc sống tán tu, tuy rằng nhìn như tiêu dao, nhưng mà nhưng cũng như dã cầu, ngày nào đó chết ở vùng hoang vu dã ngoại cũng không có người nhặt xác.

Mục đích của hắn là muốn để hai người này theo mình cùng đi giết Đồ Nguyên, cũng đoạt lấy Hắc Chi trong núi, như vậy chuyện hắn ăn trộm đồ mình trông coi sẽ không có người biết rõ rồi, sau cùng lại đồng thời giết chết hai huynh đệ này, mà hắn thì có thể giả bộ cái gì cũng không biết trở về Âm Hồn cốc.

Cái này là hắn đã nghĩ sẵn ngay từ đầu.

"Y như đạo huynh nói thì tên Đồ Nguyên này trái lại là người tinh tế, hắn còn sẽ tại trên núi kia sao?"

"Đương nhiên, cây Hắc Chi ba trăm năm kia vẫn còn, hắn sao dám bỏ núi mà đi, trừ phi hắn mang theo cây Hắc Chi kia ly khai Âm Hồn cốc." Cổ Chấn nói ra.

Lương Ngân nhìn Cổ Chấn từ trên xuống dưới, nói ra: "Đạo huynh thế nào bỏ được buồng tha thân phận đệ tử Âm Hồn cốc?"

"Luyện tức cũng phải vứt bỏ, ta càng là muốn sống, bất quá, về sau là còn phải dựa vào hai vị huynh đệ chiếu cố rồi." Cổ Chấn nói ra.

"Ai... Nói cái gì chiếu cố hay không chiếu cố, đều là bằng hữu, cần gì khách khí như thế, nâng đỡ lẫn nhau, tranh thủ sớm ngày chúng hòa thành công." Lương Ngân nói ra.

Cổ Chấn nghĩ đến mình chủng hỏa thất bại, trong lòng có chút buồn ngủi, cắn răng nói: "Hi vọng có thể lại lần nữa chủng hỏa, hiện tại sắc trời còn sớm, chúng ta chuẩn bị sớm một chút, Đồ Nguyên kia tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng mà trên tay có một dạng pháp khí, uy lực cực lớn, khi ta tại trên núi thì dù dựa vào phù trận chi khí cũng không thể chiếm được tiện nghi."

Tại tình huống thông thường, những thứ trải qua đan hòa tủy luyện kia được xưng là pháp khí, mà những thứ không cần đan hòa tủy luyện thì xưng là phù khí. Ngọc thạch như ý trên tay Cổ Chấn rời Hắc Chi Linh liền không có tác dụng gì, dù cho là dùng linh khí bản thân đi điều khiển cũng chỉ như vật chết.

"Hắn ngoại trừ kiện pháp khí uy lực lớn kia ra, còn có chỗ gì hơn người không?"

"Biết một loại phù pháp phong giữ lại thiên địa linh khí." Cổ Chấn nói ra.

"Cái phù pháp phong giữ lại thiên địa linh khí này, đối phó phù trận khí trong tay ngươi thì được, với cái khác cũng không có tác dụng gì lớn." Lương Ngân có vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với đệ đệ Lương Cộng của y.

"Nhưng mà tại Hắc Chi sơn bày ra Kim Mộc tủy linh trận kia, cầm lại được linh khí trong nhất thời cũng là cực kỳ thần diệu."

Cổ Chấn cái này là đang tại giải thích nguyên nhân hắn vì cái gì lại bị đánh bại, phải trốn xuống núi.

Lương Ngân lại nghĩ thầm: "Uổng phí là đệ tử Âm Hồn cốc, lại vô dụng như thế, nhìn đến, đệ tử trong những môn phái này đều là từng người không biết tranh đấu, thường ngày được môn phái che chở, nào so được với tán tu chúng ta, từng người theo trong đạo kiếm máu lửa tranh giành mạng sống, chờ xong chuyện giết luôn hắn cho rồi, vậy thì khi Âm Hồn cốc có truy tra, như thế nào cũng sẽ không tra tới trên người hai huynh đệ chúng ta rồi."

"Kiện pháp khí kia của hắn nhìn như thế nào, ngươi có thấy rõ ràng không?" Lương Ngân hỏi.

Cổ Chấn sắc mặt hơi hơi có chút thay đổi, trở nên có chút cứng ngắc, hắn nói ra: "Màu xanh đen, như đinh, khi tấn công thì trầm trọng vô cùng." Trong lòng hắn lại nghĩ: tên Lương Ngân này trước kia đều là gọi ta là đạo huynh, hiện tại lại đột nhiên thẳng hô 'Ngươi', không hề có ý tôn kính, hừ, một giới tán tu, đối trừ khử tên Đồ Nguyên kia xong, cho hai các ngươi biết rõ sự lợi hại của ta."

"Vậy kiện pháp khí kia của hắn hẳn phải là loại pháp khí Trấn Hồn Đình, chỉ có loại pháp khí này mới sẽ khiến người cảm giác trầm trọng, lúc tấn công thì phù ý xông thẳng thần hồn. Hắn còn có thủ đoạn gì không?" Lương Ngân lại hỏi.

Nguyên bản Cổ Chấn còn muốn nói Đồ Nguyên ngự sử Khu Ma chuông có thể phá ảo giác. Nhưng mà cảm thấy thái độ tên Lương Ngân này không tốt, vì vậy thầm hừ một tiếng, nói 'Không còn'.

"Chờ trời tối chúng ta liền đi, đừng cho hắn chạy trốn, Trấn Hồn Đình kia nhất định là thứ tốt, hắn là rất thích hợp ta dùng." Lương Cộng ở bên cạnh xoa tay nói ra.

Cổ Chấn nhìn hắn một cái, cũng không có nói chuyện, Lương Ngân vừa cười vừa nói: "Đúng vậy, chúng ta trước chuẩn bị một cái đi."

"Hắn chỉ là một mình, có gì mà phải chuẩn bị." Lương Cộng không thêm đề ý nói ra.

"Nên có đi, dù sao cũng là đệ tử Âm Hồn cốc." Lương Ngân nhìn nhìn Cổ Chấn, trong mắt có chút khinh thị.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Dẫn Linh Mệnh Thần

...

Đầu Đồ Nguyên đầy mồ hôi, người hư thoát nằm trên mặt đất, trong mắt nhìn thấy mấy con chim đủ mọi màu sắc đang bay quanh truy đuổi, kêu hót nhưng không còn sức lực để thường thức.

Kém một chút thì thất bại rồi, cái này là cảm giác của hắn, về phù cần chính là một loại ý, là một loại cảm giác, phù trận càng là cần thần ý bền bỉ duy trì liên tục, loại cảm giác này rất vi diệu. Pháp phù còn đỡ, vừa nhìn liền có thể nhìn ra được thành hay không thành, mà phù trận nhưng sẽ không thể xác định được, có lẽ ngươi vừa nhìn qua, thấy mỗi một cái đường nét đều là tràn đầy linh ý, nhưng mà có chút nơi lại đứt đoạn rồi.

Đồ Nguyên cảm thấy mình cũng không có chỗ nào bị đứt đoạn, cái này là lần đầu tiên bày ra phù trận trên cơ sở Tụ Linh phù trận của người khác, trong lòng hắn có chút hưng phấn, ngay cả cảm giác khẩn trương vì đêm tối có thể xảy ra nguy hiểm cũng yếu bớt rất nhiều.

Sắc trời từ từ tối lại, đột nhiên, hắn nhìn thấy một cái người lén lút băng đi trong núi.

"Núi có đường lên đường xuống thì không đi, thế nào lại luôn lách ở trong núi, trên người hắn lại không có mang theo công cụ săn thú, làm cái gì?" Đồ Nguyên có chút nghi hoặc.

"Lão nhân gia." Thanh âm của Đồ Nguyên đột nhiên vang lên khiến lão nhân kia giật nảy mình, khi hắn thấy rõ Đồ Nguyên thì sắc mặt biến đổi mấy lần,

cuối cùng có chút trấn định nói ra: "Thì ra là người trông coi mới, Cổ Gia trại Cổ Thanh tham kiến trị thủ."

Lời Cổ Thanh nói lại một lần nữa khiến cho Đồ Nguyên hoài nghi, hấn nhưng chưa có gặp qua mình, nếu như chỉ là một cái người phổ thông của Cổ Gia trại là không có khả năng biết rõ mình là tân trị thủ, hơn nữa trong nháy mắt lão ta nhận ra mình thì trên mặt có phần sợ hãi.

Hắn quen biết Cổ Chấn, đồng thời có quan hệ không cạn với Cổ Chấn.

Trong lòng Đồ Nguyên hiện lên cái ý nghĩ này.

"Lão nhân gia, đã trễ thế này ngươi còn vào núi săn thú à?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ách, đúng vậy, đi xem cạm bẫy." Cổ Thanh nói ra.

Đồ Nguyên nở nụ cười, nói: "Ha ha, lão nhân gia, ngươi biết Cổ Chấn đi?"

"Cổ Chấn? Đương, đương nhiên biết, hấn là người của Cổ Gia trại chúng ta, chỉ là, sau khi hấn nhập huyền môn, thật nhiều năm không có về trại rồi."

"Vậy lão nhân gia có muốn gặp hấn hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Muốn thì muốn, nhưng mà, trong nhà còn chờ lão nhân trở về, trời sắp tối rồi, về muộn, trong nhà sẽ lo lắng." Lão nhân nói ra.

"Lão nhân gia, ngươi còn là chờ chút đi, chờ một chút là có thể gặp được Cổ Chấn rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Sắc mặt Cổ Thanh trong nháy mắt thay đổi.

Lão tới nơi này là dò xét Đồ Nguyên hư thực, là phụng mệnh lệnh của Cổ Chấn, nhưng mà đến trên núi thì căn bản không có nhìn thấy Đồ Nguyên, một đường cẩn thận xuống tới, lại ngoài ý muốn gặp phải rồi. nếu không làm chuyện thẹn với lòng, lão tuyệt sẽ không sợ hãi Đồ Nguyên, nhưng mà bây giờ lại đối diện Đồ Nguyên, trước tiên lão liền nghĩ đến tâm tư của mình bị đoán được.

Lão lặng lẽ mở một cái túi phù nhỏ buộc trên cổ tay ta mình ra, tại trong túi phù kia có một con bướm truyền tin, chỉ cần thả ra, nó liền sẽ bay đến chỗ Cổ Chấn, cái này là hai người đã quy ước sẵn.

Một con bướm nhỏ xám trắng bay ra khỏi ống tay áo của Cổ Thanh, trong rừng trời đã hôn ám này là rất khó phát hiện, nhưng mà cái này cũng là Cổ Thanh không phải người tu hành, lão quá coi thường một tu sĩ rồi, nhất là trước mặt tu sĩ đã phi thường cảnh giác với lão.

Trong nháy mắt bướm truyền tin bay ra ngoài kia, Đồ Nguyên lại nở nụ cười, hấn không có nghĩ đến trên người Cổ Thanh này lại mang theo bướm truyền tin, thực sự là được đến lại chẳng phí chút công phu, hấn đang lo không biết làm thế nào truyền tin về Âm Hồn cốc a.

Chỉ thấy hấn đưa tay tại trên đai lưng bên hông rất nhanh rút ra một tấm phù, trong quá trình rút ra một đạo phù đã hóa thành một đạo linh quang quán tại đầu ngón tay hấn, chém ra, phù quang cực nhanh bay ra, trong khu rừng u ám hiện lên một vệt sáng mù mờ, một đạo linh quang kia hóa thành một tấm lưới vô hình, bao lại bướm truyền tin kia.

Bướm truyền tin lập tức mất đi năng lực bay lượn, rớt trên mặt đất, đạo phù này tên là Phong Linh phù, chính là một đạo phù khắc trên bàn tay hấn, đạo phù phong này huyền diệu mà đặc biệt, là có thể tác dụng lên người, cũng có thể tác dụng lên thiên địa, bướm truyền tin kia là một loại hồn nga do Âm Hồn cốc luyện chế thành, cũng không tính là sinh linh thuần túy, có thể truyền tin, không hề sợ mưa gió mặt trời chói chang sấm sét, nhưng mà tại dưới Phong Linh phù thì rất dễ dàng bị phong cấm lại.

Cổ Thanh ngay cả ý nghĩ đào tẩu cũng biến mất rồi, lão phi thường rõ ràng một cái tu sĩ đối với phạm nhân mà nói là đáng sợ cỡ nào.

Đồ Nguyên nhặt con bướm truyền tin kia lên, cẩn thận thu vào.

Hắn đưa Cổ Thanh lên trên núi, thấp đèn lên.

Một tòa cô sơn, hai cái vận mệnh đều có khả năng từ cái này rơi vào vực sâu. Đồ Nguyên đối với Cổ Thanh này cũng không có hận hoặc oán gì, hấn có thể lý giải tâm tình Cổ Thanh, Cổ Chấn là người tu hành, lão là vô pháp ngăn cản Cổ Chấn, lão chỉ có thể tận lực đi giúp.

"Nếu như ta dùng ngươi tới uy hiếp Cổ Chấn, hấn có ly khai không?"

Cổ Thanh lắc đầu. Đồ Nguyên cũng không có khống chế hấn, nói ra: "Hấn làm như vậy là sẽ liên lụy toàn bộ trại các ngươi."

"Nếu như có thể trợ giúp hấn càng tiến một tầng, coi như là chôn vùi toàn bộ Cổ Gia trại, cũng không có gì." Cổ Thanh nói ra.

Đồ Nguyên trầm mặc, hấn có chút ngoài ý muốn với ý nghĩ của Cổ Thanh, nhưng mà suy đi nghĩ lại tựa hồ rất bình thường.

Nơi đại yêu đại ma xuất thế, trầm dậm hoang vu, mà gia tộc do đại tu sĩ phát triển lên cũng có thể tại trong quá trình đó bị hủy diệt.

Cổ Thanh nhìn Đồ Nguyên tại ngoài viện bày ra một cái bàn.

Một tòa lầu viện như lầu không phải lầu, như quán không phải quán này là dựa núi mà xây dựng, bao quanh cây Hắc Chi kia, cũng không có cái biến địa hình địa mạo, cho nên ở ngoài lầu viện chính là sơn đạo gỗ ghề.

Một cái bàn đặt tại nơi đó không sai biệt lắm chiếm đầy vị trí, sau đó lại nhìn thấy Đồ Nguyên từ trong bao quần áo lấy ra rất nhiều đồ vật, tất cả đều bày ra, lão nhìn ra được tới, kia đều về bùa dùng gì đó.

"Hắn muốn vẽ phù sao?"

Cổ Thanh trong lòng suy nghĩ, tại trong ấn tượng của lão, Cổ Chấn là chưa bao giờ họa phù ở dưới tình huống như vậy, mỗi một lần đều là một mình một người nhốt tại trong phòng, đồng thời phải làm chuẩn bị thật lâu.

Đồ Nguyên điều chế xong cát phù, bày ra giấy phù mang theo từ Âm Hồn cốc, nhìn nhìn bầu trời, không có ánh trăng, cũng không có mấy ngôi sao, tầng mây khá dày khiến ngọn núi trên mặt đất này có vẻ càng thêm đen tối.

Hắn muốn họa Triệu Thần lệnh phù, muốn triệu ra cái sơn thần này, nhất định cần phải tạo ra vật dẫn, mà một đạo phù này chính là vật dẫn. Chỉ là, hiện tại thần linh đã không tồn tại trong thiên địa, căn bản sẽ không có thần danh, tuy rằng trong núi này có một tòa thần tượng, có nguyên lực đèn nhang ngưng tụ, có một chút thần tính tồn tại tại trong núi này, nhưng mà đầu tiên Đồ Nguyên cần phải làm là đặt tên cho sơn thần này.

Khó nhất chính là một bước này.

Trong thiên đại đã từng kia, triệu thần hiển hóa, đó là bởi vì hàng ngày bản thân tế tự cúng bái, trong lòng có thần linh, trong thiên hạ có thần linh, mà hiện tại, thần linh không còn, chỉ có một chút thần tính tồn tại ở trong cái núi này, muốn triệu ra thì trước tiên phải định danh cho thần.

Cái này cũng có thể nói là phong thần rồi, chỉ là cái thần này không tồn tại trong ý thức bản thân.

Đồ Nguyên nhắc tay chấp bút, một bộ công cụ vẽ phù này đều là Khuất Thành cho hắn.

Tại thời điểm bút giờ lên kia, Cổ Thanh nhìn thấy Đồ Nguyên giống như đã thành một bộ phận trong núi này, mà khi Đồ Nguyên hạ bút viết thì dù cho với con mắt phàm nhân của lão cũng dường như thấy được trong bóng tối có quang vận như nước từ ngòi bút chảy xuống, gió trong núi tựa như tại giờ khắc này đều tụ tập tới tay hắn.

Vẽ phù có hai loại cách họa, một loại là thuần dùng linh lực bản thân để họa, một loại là dẫn động thiên địa linh lực để họa, hai loại mỗi cái có ưu điểm, tỷ như hiện tại họa một đạo 'Dẫn linh mệnh thần phù' này chính là cần phải dẫn động linh khí trong núi.

Lúc họa cái phù này thì cần phải thành tâm, cần phải tâm cảm thần linh.

Cổ Thanh cảm thấy giờ khắc này trên người Đồ Nguyên có một loại cảm giác nói không rõ kể không ra, hắn lại một lần nữa vì huyênh đệ của mình mà cảm thấy lo lắng, hắn cảm thấy ca ca mình quá coi thường vị tu sĩ tuổi còn trẻ này.

Phù dưới ngòi bút của Đồ Nguyên phức tạp mà huyền ảo, tại chính giữa phù thì có một hàng chữ dựng thẳng: "Hắc Chi Lĩnh sơn thần."

Hắn bỏ phù bút xuống, lại nhắm mắt đứng yên một lúc lâu rồi đột nhiên, hắn động rồi, chỉ thấy hắn cảm lấy phù đã họa xong, ngón tay kẹp theo, vung lên trong hư không, giống như dán vào trong hư vô rồi, một đạo phù kia hóa thành một vệt kim quang, chui vào trong hư không.

Trong núi đột nhiên gió nổi lên, kim sắc phù quang kia cũng không phải hướng tới xa xa, linh hoa như sóng, hoa sinh vòng xoáy, đem phù quang của một đạo phù kia cuốn vào chỗ sâu trong hư vô.

Ở chỗ sâu trong hư vô, một cái nhân ảnh đại ra đứng ở nơi đó, không quần áo không tướng mạo, chỉ là một cái bóng.

Phù quang kim sắc kia chui vào mi tâm cái nhân ảnh kia, cái nhân ảnh kia tán đi, lại hiển lộ ra một tòa thần tượng.

Hai mắt Đồ Nguyên theo Dẫn Linh Mệnh Thần phù nhìn thấy thần ảnh kia, cảm giác được phù kia là chìm vào trong thần tượng ở dưới chân núi cách đây không xa rồi.

Một trận trống rỗng kéo tới, trong lòng hắn cuối cùng thả lỏng xuống rồi, bởi vì hắn biết rõ, giờ khắc này cái Câu Thần Triệu Lệnh phù trận này mới tính là thật sự thành rồi.

Trên trời xa vời, không biết khi nào đã xuất hiện một vầng trăng non.

Cổ Chấn cùng hai huynh đệ Lương thị hiện ra thân ảnh tại dưới chân Hắc Chi Lĩnh.

Trong lòng Cổ Chấn có một chút thấp thỏm, bởi vì Cổ Thanh còn không có trở về, gã không có nói cho Lương thị huynh đệ biết mình đã phái đệ đệ của mình đi tới Hắc Chi Lĩnh trước để tìm hiểu tình huống.

Cổ Thanh không trở về thì cũng thôi đi, thế nhưng là ngay cả bướm truyền tin cũng không có thả về tới, điều này làm cho gã cảm thấy kỳ quái rồi.

Nếu như đệ đệ bị tên Đồ Nguyên kia phát hiện, sau đó không cho xuống núi, cái này là có khả năng, nhưng mà khiến đệ đệ ngay cả thả bướm truyền tin đi cũng không được, vậy Đồ Nguyên cũng không khỏi quá cẩn thận rồi.

Bất quá, nhớ tới quá trình huyền phù do mình bày ra bị Đồ Nguyên phá rớt, không khỏi tại trong lòng thừa nhận, người này xác thực là một cái người cẩn thận.

"Thế nào, lên đi?" Lương Cộng tại chỗ đá đá đất, trong hưng phấn chen lẫn một chút kích động nói không rõ kể không ra.

Y làm tán tu lâu như vậy, trong lòng có một cái giới hạn, đó chính là không thể nổi lên xung đột cùng đệ tử môn phái, thường ngày thật không có cảm thấy thế nào, nhưng mà khi nghe nói có thể đoạt đỉnh núi của một cái môn phái, đồng thời có thể giết chết một cái đệ tử môn phái thì y đột nhiên trở nên vô cùng hưng phấn.

Lương Ngân ở bên cạnh nhìn nhìn Cổ Chấn nói ra: "Người quen thuộc cái núi này, người nhìn thấy có thay đổi gì đặc biệt hay không?"

Cổ Chấn tỉ mỉ nhìn, gã không cảm giác thấy có cái gì bất đồng, núi vẫn là núi kia, gió vẫn là mát mẽ như vậy, trong lòng thầm mắng tên Lương Ngân này không có kiến thức, đúng là không biết trong núi bày ra phù trận, chỉ có lúc phát động phù trận mới có thể cảm giác được đến.

"Mới một ngày thời gian, lại có thể có cái biến gì, chúng ta vào núi đi, nếu như hấn còn tại trên núi thì trực tiếp chém là được rồi, sau khi ba người chúng ta phân chia xong thì ly khai." Cổ Chấn nói ra.

Lương Ngân suy nghĩ lại một lần nữa tu vi giữa nhau, bốn người tu vi tương đương, mà mình là ba người, đối phương chỉ là một người, có thể nào cũng không là thất bại.

"Vậy thì lên đi, làm xong, ngay đêm nay rời xa nơi này." Lương Ngân nói ra.

Lương Cộng hưng phấn đáp lời, sải bước nhắm phía đỉnh Hắc Chi Lĩnh mà đi. Lương Ngân thì là cất bước sau cùng nhất, y đi theo phía sau Cổ Chấn, ba người tiến vào trong núi, sau đó hướng phía Hắc Chi biệt viện ở chỗ sườn núi mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Triệu Thần

Trong núi gió đêm hơi lạnh, khí trời vốn mát mẽ, nhưng mà Cổ Chấn lại cảm thấy nóng này.

Không phải vì khí trời, mà là tâm không tĩnh.

Ngẩng đầu nhìn qua sắc trời, lớp mây dày đặc trên bầu trời đã tán đi, vầng trăng lộ ra sau mây giống như đang nhìn chăm chú vào hành vi của mình.

Đi tới được phân nửa, Cổ Chấn nhìn không được dùng ngọc thạch như ý trong tay mình xem thử linh khí trong núi này thế nào, đúng là phát hiện vô pháp điều động, mặt trên thạch ngọc như ý tuy rằng vẫn cứ có sinh ra quang vận, lại không giống trước đây vừa huy động, linh khí liền sinh ra như sóng triều, điều khiển thoải mái như điều khiển cánh tay.

Gã nhượng mảy, thầm nghĩ, cái Đồ Nguyên này là thế nào làm được, lẽ nào hấn hủy hoại hết phù trận?

Nhưng mà gã chỉ là cảnh giác trong lòng, cũng không có đem tình huống này nói cho huynh đệ Lương thị nghe.

Khi bọn họ cẩn thận mà rất nhanh đi tới trước cái lầu viện kia thì thấy được Đồ Nguyên ngồi ở sau một cái bàn, buổi tối tuy rằng có ảnh hưởng tới người tu hành, nhưng mà tại phía dưới một vầng trăng non cùng ánh sao thưa thớt vẫn cứ là có thể nhìn thấy rõ ràng Đồ Nguyên phía sau bàn, cùng với Cổ Thanh đứng ở phía sau Đồ Nguyên.

Sắc mặt Cổ Chấn có chút khó coi, Lương thị huynh đệ cũng không nhận biết Cổ Thanh, nhưng mà bọn họ nhìn ra được tới Cổ Thanh cũng không có tu vi tại thân. Chỉ là thoát nhìn, Đồ Nguyên tựa hồ đã chuẩn bị sẵn chờ đón người mình, điều này làm cho trong lòng Lương thị huynh đệ cảm thấy có chút khó chịu.

"Hắc Chi Lĩnh là được sơn của Âm Hồn cốc, hai vị không xin phép mà xông lên núi, hấn cho là Âm Hồn cốc không người!" Thanh âm Đồ Nguyên không lớn, nhưng mà tại trong núi này lại leng keng hữu lực, không hề sợ hãi.

"Vật trong thiên hạ, người trong thiên hạ có thể lấy, Âm Hồn cốc chiếm lấy Hắc Chi Lĩnh nhiều năm như vậy, không hề có đạo nghĩa." Lương Ngân lớn tiếng nói ra.

"Nói như vậy, các người là tới thay trời hành đạo rồi." Đồ Nguyên quát hỏi.

Lương Cộng cứng đầu, nói ra: "Không sai, chúng ta chính là tới thay trời hành đạo."

Đồ Nguyên cũng không lý hấn, mà là nhìn về phía Cổ Chấn, nói ra: "Cổ Chấn sư huynh, chỉ cần ngươi hiện tại cùng ta liên thủ bắt lấy họ, ta có thể bảo đảm ngươi vô sự? Trên núi tuyết thiếu Hắc Chi cũng có thể nói là do hai người bọn họ, ngươi vẫn cứ là đệ tử trung nghĩa của Âm Hồn cốc."

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt Lương thị huynh đệ tức thì thay đổi, Lương Cộng càng là oa một tiếng, xuất ra một đạo phù định tấn công Cổ Chấn, bất quá lại bị Lương Ngân đưa tay ngăn cản.

"Đừng khinh xuất hành động vội vã, Cổ Chấn huynh không phải là người như vậy, đúng không." Nói đến hai chữ sau thì nhìn chằm chằm Cổ Chấn.

Cổ Chấn hít sâu một hơi, nhìn Đồ Nguyên, oán hận nói ra: "Cái người này gian trá, chớ có bị hắn đánh lừa, nhanh chóng giết chết hắn, sau đó ly khai nơi đây."

Lương Ngân quay đầu lại nhìn Đồ Nguyên, nghiêm túc đánh giá, đột nhiên mở miệng nói ra: "Giết chết hắn."

Y nghĩ không rõ Đồ Nguyên có cái gì mê hoặc, cho nên quyết định tốc chiến.

Lương Cộng không nói hai lời, một đạo ngọc phù trong tay trực tiếp chém ra, trong ngọc phù có một vết màu đen, một vết màu đen kia như là đột nhiên thoát ra trời buộc, nứt vỡ ngọc phù, tại một tiếng tê minh, trong bầu trời xuất hiện một con cự mãng.

Cái này là một loại chân linh pháp phù, tuy là loại thấp cấp nhất, nhưng mà lại không phải phù pháp bình thường có thể so, uy lực cực lớn.

Tu sĩ đã Đan khí ngưng thần khi tranh đấu, trên người đều sẽ có một hai loại chân linh pháp phù dùng hộ thân giết địch, hơn nữa, trên thế gian chân linh pháp phù là nhiều chủng loại nhất, nhiều không kể xiết, không có người dám nói mình đã gặp qua tất cả.

Cự mãng gãy dựa trong hư không, linh khí mạnh động, hội tụ ngưng kết, cuộn cuộn trong hư không, hướng phía Đồ Nguyên nhào xuống mà cắn, giống như là xà nuốt ếch.

Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng, trực tiếp vụn nghiền hướng hư huyền cự mãng đang nhào xuống kia, chỉ thấy tay hắn mông lung một tầng khói màu mực lục, sương khói như lửa.

Trong lúc mơ hồ, hư không dưới phạm vi tay bao phủ liền ngưng đọng, cự mãng hư huyền đúng là trực tiếp bị Đồ Nguyên bắt vào trong tay.

Chỉ thấy một con cự mãng hư huyền điên cuồng gãy dựa trong tay Đồ Nguyên, rít gào, muốn gãy dựa, lại căn bản vô pháp làm được.

Trên tay Đồ Nguyên lại dâng lên linh quang, đoàn sương khói màu mực lục kia hóa thành một khuôn mặt lão ầu, tại trong miệng của khuôn mặt, mơ hồ có một đạo phong linh phù xuất hiện, trực tiếp đem cự mãng kia theo trong linh khí nuốt vào, một ngưng liền nuốt vào.

Đạo phù mà Lương Cộng thi triển ra kia gọi là Câu Linh phù, xác thực mà nói là Câu Linh Hóa Mãng phù, là cần phải câu hồn một con mãng xà nhiều năm cùng dùng máu huyết của nó mới làm ra được.

Hơn nữa, chủ tài liệu của tấm phù kia cũng là lân phiến của mãng xà.

Một cái xà lân phù phiến từ trong hư không rút ra, Lương Cộng rống giận: "Ngươi thế nào không nói hắn có thủ đoạn như vậy!"

Sắc mặt Cổ Chấn cũng rất khó nhìn, đồng dạng lớn tiếng: "Ta thế nào biết rõ."

Thạch như ý phù trận khí trong tay vung lên, nguyên bản trước đây nhất định linh khí cuộn cuộn, lúc này nhưng cũng không có biến hóa gì, tuy rằng đã đoán được, nhưng còn là không cam lòng, không biết Đồ Nguyên là thế nào làm được, lúc đi lên, gã cố ý xem xét chỗ có bố trí phù trận, cũng không có nhìn thấy bị phá hủy.

Gã đưa tay dò tìm bên hông, một thanh tiểu đao sáng như tuyết xuất hiện ở trên tay, cái này là gã dùng một phần ba cây Hắc Chi đổi lấy, tên là Thiên Dực(cánh ve) phi đao, sau khi tế ra, phi hành tuyệt tích, mắt thường khó thấy, càng là mau lẹ vô cùng.

Thanh đao này lúc trước gã không có dùng là bởi vì cần phải có thời gian mới tế ra được thanh đao này.

Chỉ thấy thanh tiểu đao sáng như tuyết mà không có chuôi đao kia tại trong linh quang ở lòng bàn tay gã chậm rãi trở thành nhạt, hoa văn trên thân đao sâu xa quỷ dị. Tâm thần Cổ Chấn hoàn toàn chìm đắm tại trong thân đao này, giờ khắc này, cái tiểu đao này chính là gã, gã chính là tiểu đao.

Thần niệm vốn vô hình vô chất, cái loại cảm giác hư huyền không rõ không thật này tại trong nháy mắt này chợt trở nên cứng cỏi, gã cảm thấy thần niệm của mình có thể trăm phá tất cả.

Thần niệm đã hoàn toàn dung nhập trong Thiên Dực phi đao, khi niệm vừa lên, phi đao lướt qua hư không.

Một vết ánh đao sáng như tuyết xẹt qua yết hầu Đồ Nguyên.

Nhưng mà Cổ Chấn cũng không có chút kinh hãi nào, bởi vì cảm giác thấy hoàn toàn không đúng, hơn nữa, tại trong cái nháy mắt này, cái thân thể bị cắt đứt yết hầu kia của Đồ Nguyên liền tán đi, một mảnh lá bùa bị cắt thành hai đoạn từ trong hư không nhẹ nhàng hiện ra.

Mà chân thân Đồ Nguyên đã không thấy tung tích.

Phân thân hóa ảnh phù cùng ẩn thân phù.

Trong nháy mắt Cổ Chấn liền nhận ra cái phù này, phân thân hóa ảnh rất dễ dàng là có thể nhìn ra được, nhưng mà vừa rồi khi gã tể Thiên Dực phi đao ra, tâm niệm toàn bộ tại trên tể đao, cũng không có chú ý tới Đồ Nguyên dùng phân thân hóa ảnh phù.

Đúng lúc này, bên cạnh bàn cách đó không xa, một cái tay thò ra từ hư không, theo cái tay này lộ ra, cả người Đồ Nguyên đều hiện ra.

Một đạo phù theo trong tay Đồ Nguyên chém ra.

"Hắc Chi Linh sơn thần, nghe ta hiệu lệnh."

Theo cái thanh âm này xuất hiện, trong núi cuồng phong nổi mạnh, linh sóng tuôn ra như nước thủy triều, ở chỗ sâu trong hư vô, một bóng người cấp tốc hiện lên, một cỗ áp lực nặng nề đập vào mặt, giống như một ngọn núi đè ép xuống.

"Sơn thần? Sơn linh từ đâu tới?" Cổ Chấn kinh hãi, hắc thê nhưng là rất rõ ràng, cái núi này cũng không phải cái gì danh sơn đại xuyên, làm gì có linh vật.

"Cổ Chấn, ngươi hại ta." Ở bên cạnh, khi Lương Ngân nhìn thấy Hắc Chi Linh sơn thần được Đồ Nguyên triệu ra từ trong hư vô thì giật dử gào thét, nếu như y biết rõ Đồ Nguyên có thủ đoạn như vậy, là tuyệt đối sẽ không tới.

"Không, chỉ cần giết chết Đồ Nguyên, sơn thần này sẽ tự tán, chỉ là Câu Thần Triệu Lệnh phù trận mà thôi." Cổ Chấn rất nhanh mà khẩn trương nói, nếu như thời điểm này còn không thể đoàn kết nhất tâm, vậy thì thật có khả năng phải chết tại trên núi này rồi.

Lương Ngân oán hận nhìn Cổ Chấn một cái, từ Càn Khôn phù túi bên hông lấy ra một mảnh tiểu kỳ, mặt tiểu kỳ đen kịt, khi được y cầm tại trên tay thì linh khí trên tay dừng mãnh tràn vào, chỉ trong nháy mắt, trên tiểu kỳ kia liền tuôn ra một mảnh sương vụ màu đen, hắc vụ nhẹ nhàng từng sợi, kết quán vào nhau chỗ, cấp tốc thò về phía Đồ Nguyên, giống như là từng cái xúc tu vô hình.

Cái cờ này tên là Kịch Độc Hủ Thần kỳ, trong cờ thu vào kịch độc, chỉ cần bị hắc khí của cái cờ này bao phủ, thần hồn sẽ hỗn loạn, cấp tốc toàn thân hư thối mà chết.

Lúc này Đồ Nguyên lại một lần nữa tiêu thất khỏi chỗ, nhưng Cổ Thanh đứng ở nơi đó không thể nhúc nhích, lão bị Định Nguyên phù của Đồ Nguyên cố định rồi, hắc khí như xúc tu kia quán lên người lão, thân thể cấp tốc nổi bọt, biến đen, sau đó hư thối, té trên mặt đất, quay cuồng, vụn vụn rồi chết đi.

Cổ Chấn thấy một màn như vậy, sắc mặt tái mét, nhưng mà cũng không có ngăn cản, cũng không có nói cái gì.

Bóng hình trong hư không rất nhanh ngưng kết thành hình, là một cái nhân ảnh cầm trong tay cự chùy, thân ngắn mà khỏe mạnh, diện mạo quái dị. Cổ Chấn đã rõ ràng, đây là bộ dáng của cái sơn thần dưới chân núi kia.

Y phục trên người cùng chùy trong tay Sơn thần đều là linh khí trong núi ngưng kết thành, nhìn qua hư huyền không thật, nhưng mà Cổ Chấn biết rõ, tuyệt đối không thể sơ ý.

Gã cũng chưa có gặp gỡ qua loại tình huống này, trong nháy mắt sơn thần kia hư không xuất hiện, cự chùy hư huyền trong tay rung động, linh khí cả ngọn núi đều như đang tại chấn động, một mảnh hắc khí hướng về phía Đồ Nguyên kia tại trong lúc một chùy này chấn động liền đứng là cuốn ngược quay về.

Đồng thời, một cái cự chùy nện xuống, Lương Ngân kinh hãi rút lui, trong tay Lương Cộng cũng nhiều ra một khối đá, trên đá rậm rạp phù văn, cầm tại trong tay, hét lớn một tiếng, nhắm cự chùy kia ném tới.

Khi phù thạch ở trong tay y, đúng là hóa thành hư ảnh lớn cỡ cái thớt.

"Hô..."

Không có thanh âm kim chát va chạm gì, chỉ có linh lực trong núi kích động mang theo cuồng phong.

Lương Cộng chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng trầm trọng vô cùng, như núi rung động ép xuống, trực tiếp đụng vào chỗ sâu trong linh hồn mình.

Cả người y vừa đụng liền bay, bị một cỗ gió to xông lên, quay cuồng hướng phía dưới núi.

Thân hình Sơn thần hoảng động, lại lần nữa một chùy nện xuống, nơi cự chùy hư huyền mang theo một tia kim sắc kia đi qua, linh triều trong núi cuốn như sóng.

Một cỗ uy thế thái sơn áp đỉnh đó khiến Lương Ngân cùng Cổ Chấn không biết như thế nào chống lại, bọn họ không hèn mà cùng xoay người liền hướng chân núi bỏ chạy, sau đó cự chùy kia nhìn như thông thả lại tại bọn họ mới xoay người liền đã rơi vào phía sau bọn họ, sơn đạo chật hẹp, tại trong núi này lại như thế nào thoát được sơn thần truy kích.

"Ta liều mạng với ngươi." Lương Ngân tự biết chạy thoát không được, đột nhiên xoay người, lấy từ túi tiền treo trên cổ ra một con rối nhỏ, trên người con rối như là có thâm máu, vừa lấy ra thì có một cảm giác quỷ dị.

Tay con rồi quấn một cái roi như con rắn, hoặc là nói một con rắn như roi, trên mặt có nét cười như của con nít, nhưng mà ánh mắt nhưng là lạnh lẽo oán độc.

Y cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun lên con rối kia, đồng thời, linh lực của y nhập vào trong con rối, nhưng cho dù y cẩn thận, lại có một cỗ lực lượng cường đại kéo thần hồn y nhập vào trong con rối.

Trong chớp mắt, con rối kia như là sống lại, một cái huyết ảnh khoát huyết y từ trong con rối vọt lên, cầm xà thủ tiên (roi có đầu rắn) trong tay, đúng là không chút nào e sợ nghênh hướng sơn thần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Xà Đồng Tử

Cảm giác khi điều động phù pháp là khác biệt với khi điều khiển pháp khí, thi phù pháp, thần niệm theo linh lực nhập trong phù, tại pháp phù dẫn phát, thần niệm của một người giống như là điều bay trong bầu trời, chỉ có thể tập trung ý niệm duy trì, thần niệm nhập trong thiên địa giống như là con kiến trong biển rộng sóng lớn.

Mỗi một lần vẽ phù cùng thi phù, đối với người tu hành mà nói đều là một lần rèn luyện cùng tu hành.

Mà sau khi tại trong phù trận thi triển ra 'Triệu chư thiên thần linh hàng thế phủ', hiện tại cả người hấn hoàn toàn không thể động. Bởi vì nếu hấn phân tâm, như vậy cái Sơn thần được triệu ra này sẽ tan đi.

Tại rất sớm trước đây, khi người tu đạo còn chịu thần linh thống ngự thì, thần linh được triệu ra cũng không cần bản thân phải điều động, tuy rằng đó chỉ là một lũ phân thần ý niệm của thần linh nhưng cũng sẽ không cho phép người tu đạo có chút nào nhìn trộm cùng khinh nhờn.

Nếu có tu hành người muốn nhìn trộm thần tính ẩn chứa trong nguyên lực của thần linh, đó sẽ là tử tội.

Nhưng hiện tại bởi vì trong nguyên lực ẩn chứa một chút thần tính mà được triệu ra, nhưng cũng không có ý thức tự chủ, cho nên cần phải người tu hành duy trì một điểm thần niệm trong phù kia không bị tiêu tan đi.

Loại cảm giác này giống như là tiểu hài tử đang vung vẩy đại bổng, tại nương theo một cái điểm tựa để cạy động linh lực của cả một ngọn núi.

Nhưng mà cho dù là như thế, vẫn cứ là một niệm vừa động, linh lực cả ngọn núi đều là chấn động.

Hắn có thể chân chân thật thật cảm thụ được một lũ thần tính trong sơn thần được triệu ra kia.

Nhưng mà khi hấn nhìn thấy Lương Ngân xuất ra một cái con rối, đồng thời rất nhanh có một cái tà linh, thứ tương tự sơn thần xuất hiện ở tại trong hư không thì hấn có một loại cảm giác rất không hay.

Con rối kia hiển nhiên là thụ qua huyết tể, cũng gọi là tà tể.

Tại khi thần linh thống ngự đại địa, không cho phép xuất hiện loại đồ vật này, thấy một cái giết một cái, mà hiện tại, loại thủ pháp chính mình tể dưỡng tà linh này đã là một loại thủ đoạn dùng tranh đấu để bảo vệ bản thân rồi.

Nhất là trong tán tu đều thích tể luyện phụng dưỡng tà linh.

Linh nếu như có thể chính danh liền có thể xưng là thần. Như sơn thần được tể tự trong núi này, trong lòng mọi người khi tể tự hấn thì lấy ý nghĩ tể sơn thần mà tể, mà con rối trong tay Lương Ngân hiển nhiên không có thần danh, chỉ là một cái oan hồn bị phong ấn vào, sau đó thông qua phương thức tể dưỡng tàn ác làm cho nó phát triển, nếu không, trong ánh mắt cái con rối này cũng sẽ không là lạnh lùng cùng oán độc như vậy.

Loại tà linh này bản thân tàn ác vô cùng, muốn điều động loại tà linh này cũng là phi thường nguy hiểm, bởi vì một cái không cẩn thận liền sẽ bị tà linh kia thôn phệ thần hồn. Nhưng mà, cùng với đó, loại tà linh này cũng là cường đại hơn nhiều.

Tà linh khoát huyết y nhân nhạ kia, khuôn mặt đã rõ ràng có thể thấy được, trong tay nó quấn lấy Xà thủ tiên, đây là Xà Đồng Tử (trẻ nhỏ), Đồ Nguyên tử trong sách nhìn thấy giới thiệu qua loại Xà đồng tử này.

Mỗi một loại tà linh đều có cách thức tể dưỡng riêng, không thể tể dưỡng lung tung, phương thức bất đồng, tà linh được tể dưỡng ra có năng lực bất đồng.

Xà Đồng Tử có thể gọi ra xà quần trong núi, Xà thủ tiên kia càng là có thể cắn nuốt thần hồn, bị cắn trúng sẽ chìm vào vô biên ảo cảnh, thấy quần xà cắn thân, vô lực phản kháng.

Đồ Nguyên nhìn thấy trong con mắt lạnh lùng oán độc của Xà đồng tử kia còn hiện ra vẻ tham lam, tà linh trông thấy thần linh đó là bản năng muốn thôn phệ đối phương, đối với tà linh mà nói, có thể thôn phệ thần linh, thu được một tia thần tính trong đó vậy là một loại lộc xác.

Một lũ thần niệm bao vây lấy linh khí và thần tính được Đồ Nguyên dung nhập trong phù pháp cảm thấy được trong mắt Xà Đồng Tử ẩn chứa sự tham lam cùng tàn ác.

Theo Xà Đồng Tử vừa xuất hiện, Đồ Nguyên liền có một loại cảm giác, cảm giác thấy khắp nơi trong núi này đều là rắn, loại rắn đang lè lưỡi rung động trước lúc sắp bắt mồi đó khiến hắn rất khó chịu, một nỗi sợ hãi vô pháp ức chế hiện lên trong lòng.

Đột nhiên, không có chút dấu hiệu nào, Xà thủ tiên trong tay Xà Đồng Tử như là một con độc xà, mạnh lao ra, hướng phía sơn thần do linh khí khắp núi ngưng kết thành mà cắn.

Đồ Nguyên căng thẳng, thần niệm chấn động mãnh liệt.

Cự chùy ngưng kết từ linh lực từ trong tay Sơn thần giờ lên, nghênh hướng phía Xà thủ tiên.

Nhưng mà cự chùy do linh lực ngưng kết này lại giống như là vật hư vô, căn bản vô pháp ngăn cản Xà thủ tiên,

Xà thủ tiên không còn là tiên, mà là một con rắn rõ ràng, một con rắn giương miệng lộ ra răng nanh đen tối kịch độc. Tại lúc xuyên thấu qua cự chùy do linh lực ngưng kết thì một tầng kim sắc chùy ảnh hơi mỏng xuất hiện, kim sắc chùy ảnh này chỉ là vừa mới chống lại trong phút chốc, liền bị cắn vỡ.

Sơn thần tượng tại chân núi Hắc Chi Lĩnh mặc dù có nguyên lực ngưng kết, đã có một tia thần tính, nhưng mà chung quy thần tính vẫn là yếu ớt, nguyên bản sơn thần có được thần quyền thống ngự tất cả sinh linh trong núi, lúc này lại không có, căn bản là vô pháp ngăn cản Xà Đồng Tử kia muốn cắn nuốt một lũ thần tính này.

Không giống như ngự sử cái phù pháp khác, lúc này Đồ Nguyên có thể thông qua sơn thần nhìn thấy được, cảm thụ được tất cả những thứ ở bên ngoài, hắn nhìn thấy cái đầu rắn đang cắn đến kia giống như là đang cắn về phía bản thể của mình.

Đầu rắn đen thui, tại trong mắt thường là một cái hư ảnh, nhưng mà lúc này thông qua thần niệm cảm thụ, nhưng là răng nanh rõ ràng có thể thấy, thậm chí có cả âm thanh rung động của lưỡi rắn, miệng rắn há ra thật lớn, có thể một ngụm nuốt hết cả người, kinh khủng vô cùng.

Đồ Nguyên rõ ràng, Xà Đồng Tử này không chỉ sẽ thôn phệ một lũ thần tính, mà còn sẽ thôn phệ cả một chút thần niệm mà mình dung nhập vào trong một lũ thần tính kia, ngay sau đó sẽ theo sự liên hệ từ thần niệm để trực tiếp cắn nuốt vào trong thần hồn của mình.

Khoảng cách về không gian cũng không thể ngăn cách được, cái này cũng chính là chỗ đáng sợ của cái Xà Đồng Tử này.

Trong mắt một mảnh hắc ám, chỉ có cái đầu rắn đáng sợ kia.

"Không."

Đồ Nguyên trong lòng hô to, một cái ý nghĩ vốn cho tới nay cũng chưa kịp thử nghiệm này lên trong lòng, hắn há mồm phun ra, một đạo phù quang hồng sắc phun thẳng tới phía sơn thần.

Phù quang hồng sắc rơi vào trên người sơn thần, trong nháy mắt tràn ra, giống như là phủ thêm một kiện hồng y, trên một kiện hồng y kia có đồ án, chính là thân phù tồn tại ở trong đan điền hắn.

Cũng chính là trong cái nháy mắt này, Đồ Nguyên cảm giác được một cỗ lực lượng vô pháp nói rõ bằng lời, giống như bản thân mình hóa thân làm thần linh, thống ngự vạn vật sinh linh, theo đó phúc chí tâm linh quát nhẹ một tiếng.

Một tiếng quát nhẹ này chính là chú pháp cóc kêu mà hắn lĩnh ngộ được tại lúc Đan khí ngưng thần kia, chỉ là lúc này đây không phải do bản thể hắn quát ra, mà là thông qua sơn thần để quát ra.

Tiếng quát phát ra, giống như núi sụp, đầu rắn kia tại trong tiếng quát đúng là bị đánh tan, sau đó rồi lại rất nhanh liền ngưng kết lại, trong đôi mắt của Xà Đồng Tử ẩn nết sợ hãi, trong sợ hãi lại có vẻ điên cuồng tuôn sinh.

Nó phát ra một tiếng quái khiếu, Lương Ngân con mắt nhắm chặt, đau khổ chống đỡ, trên con rắn có một cái xà ảnh thò về phía mi tâm y, thần hồn y liền bị cắn chặt rồi, sau đó bị thôn phệ, cả người trong nháy mắt mềm oặt xuống.

Mà Xà Đồng Tử thì là cấp tốc lớn mạnh, Xà thủ tiên trong tay triệt để hóa thành một con xà thật lớn, hướng phía sơn thần điên cuồng nhào quần lên.

Cự chùy trong tay Sơn thần chấn động, mang theo cuồng phong cả núi.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong một chùy này ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, hắn cảm thụ được sự trầm trọng của núi, cả ngọn núi đều ở trong lòng, nguyên bản đã lĩnh ngộ được một chút sơn chi pháp ý, giờ khắc này cũng là như vậy rõ ràng.

Tại trên cự chùy đồng dạng là quần lấy phù quang hồng sắc, đánh về phía cự xà kia, giống như một ngọn núi trấn áp xuống.

"Ông..."

Hư không chấn động, Xà Đồng Tử cùng con rắn thật lớn kia đứng là trong nháy mắt tán đi, mà con rắn kia cùng với thân thể Lương Ngân, còn có Cổ Chấn vẫn luôn trốn ở bên cạnh vô pháp nhúng tay đúng là tại trong cái chấn động này trực tiếp vỡ thành một vùng thịt nát.

Tại trong tâm linh của Đồ Nguyên, tại dưới ý niệm công kích của hắn, chỉ cần bọn họ tại trong ngọn núi này, liền không thể nào trốn.

Một cảm giác suy yếu hiện lên trong lòng, son thần rất nhanh tiêu tán, cuồng phong trong núi cũng nhanh chóng đình chỉ.

Đây là lần đầu tiên hắn gọi ra son thần để chiến đấu, cái loại cảm giác này căn bản vô pháp dùng ngôn ngữ để miêu tả, chỉ có thể cảm nhận.

Hắn gãy dựa đứng lên, hướng chân núi mà đi, nhìn thấy đầu Lương Cộng đập vào trên núi đá, lệch qua một bên, xương cổ cốt đã đứt gãy, chết không thể lại chết rồi, hắn liền yên tâm rồi, loại người này nếu như không giết chết, trong lòng hắn không yên tâm chút nào.

Hắn tại nguyên chỗ tĩnh tọa một hồi, khôi phục một chút tinh thần, sau đó đứng lên, đem một thanh tiểu đao, một cái tiểu kỳ cùng tảng đá phù đầy phù văn rải rác trên mặt đất kia nhặt lên, cầm ở trong tay nhìn nhìn, trong ba thứ này tảng đá là phù khí, mà tiểu đao cùng tiểu kỳ là pháp khí.

Phù khí là chỉ những khí vật được bố trí phù lên trên.

Nhặt lên ba thứ này, lại tìm được một cái phù túi, tìm tìm khắp nơi, chỉ phát hiện có một cái này, suy nghĩ lại một cái, trong ba người bọn họ, xác thực chỉ có một người có phù túi, người khác cũng không có.

Về phần con rắn kia, càng là tại dưới một chùy đó bị chấn động thành bột phấn.

Máu tươi đầy đất, hắn nhất thời không biết xử lý như thế nào, suy nghĩ một chút, quyết định chờ tới hừng đông, gọi người của Chi Tiên bộ tộc lên núi quét dọn.

Trở lại trong Hắc Chi Linh biệt viện, dưỡng thần nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm xuất ra con Tấn nga(bướm truyền tin) kia, viết một phong linh tín, thông qua Tấn nga mang về Âm Hồn cốc, không phải gửi cho trưởng lão lo sự vụ ở Âm Hồn cốc mà là trực tiếp truyền cho sự phụ của mình.

Hắn nói ra tất cả mọi chuyện xảy ra nơi đây, sẽ chờ Âm Hồn cốc phái người tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Bốn Cảnh Giới Ngự Bảo

Ngày hôm sau hắn xuống núi đi tới Chi Tiên bộ tộc, tìm đến tộc trưởng, báo tộc trưởng mang vài người đi lên quét dọn.

Tộc trưởng của Chi Tiên bộ tộc đại khái khoảng bốn mươi tuổi, chính hắn tự mình dẫn người lên quét dọn, cũng không có hỏi nhiều. Bất quá, khi nhìn thấy đầu một người trong đó là Cổ Chấn thì cực kỳ hoảng sợ, kinh nghi nhìn Đồ Nguyên.

"Người không cần sợ, Cổ Chấn trộm thứ mình trông coi, sau khi bị ta phát hiện thì trốn xuống núi, nửa đêm dẫn kẻ thù bên ngoài lên núi muốn đoạt Hắc Chi, bị ta chém giết nơi này." Lời Đồ Nguyên nói khiến Chi Tiên tộc trưởng bán tín bán nghi, nhưng mà hắn cũng không có nói cái gì nữa, mà là chuẩn bị quét dọn xong thì xuống núi, chỉ có đến lúc người của Âm Hồn cốc tới, nếu như Đồ Nguyên còn không có chuyện gì thì như vậy hắn mới sẽ tin tưởng lời Đồ Nguyên đã nói là thật.

Nguyên bản khi Cổ Chấn tại trên núi thì là có người của Cổ Gia trại tới hầu hạ, hiện tại đương nhiên không có. Nếu như tất cả bình thường, hắn tới trên núi này đương nhiên cũng là sẽ chọn người của bộ tộc thôn trại ở phụ cận tới hầu hạ.

Cho nên hắn đưa ra yêu cầu của mình, Chi Tiên tộc trưởng nói sau khi trở về sẽ phái người tới.

Sau khi trở lại, hắn triệu tập một ít nhân vật chủ yếu trong bộ tộc, nói ra tình huống trên núi cùng phỏng đoán của mình, đồng thời nói tân Trụ thủ cần người lên hầu hạ, nguyên bản loại việc này là việc tốt, người có quyền thế trong bộ tộc đều sẽ tại trong thân tộc của mình tìm người thích hợp lên núi, nhưng mà lúc này đây lại do dự rồi, bởi vì không chắc chắn tân Trụ thủ này giết chết Trụ thủ cũ có bị xử phạt hay không.

Nhưng mà lời Đồ Nguyên nói hôm nay, bọn họ lại không dám không vâng theo.

Chi Tiên tộc trưởng thấy mọi người đều do dự, hắn đột nhiên nghĩ đến một cái người có lẽ thích hợp, trong nhà nàng khó khăn, cái này có lẽ là một cái

cơ hội, nếu như là tình huống bình thường, căn bản là không tới phiên nhà nàng.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, trong cốc phải người tới, chỉ ít còn phải hai ba ngày, cái này coi như là ngắn, có lẽ năm đến sáu ngày cũng không chừng.

Một ngày lại trôi qua, hần ngồi xuống, lấy cái phù túi kia ra xem, bên trong cũng không có nhiều thứ, một ít đan dược, cùng chút phù thượng vàng hạ cám, bất quá, trong đó có một đạo Câu Linh Hóa Mãng phù là hần chưa từng học qua.

Trừ cái đó ra, còn có một quyển sách pháp thuật, tên là độc tế, là dạy người như thế nào dùng độc tế luyện pháp khí, cái Kịch Độc Hủ Thần kỳ kia chính là dùng phương thức trên sách này tế luyện thành. Loại sách này mặc dù có chút đặc biệt, nhưng Đồ Nguyên cũng không thể nào để ý, chân chính khiến hần quan tâm chính là một quyển sách tên là « xà đồng tế đường pháp ».

Loại pháp môn tà ác này, trước đây hần chưa từng xem qua, hần cất nó, chờ khi rảnh rỗi thì xem kỹ một cái.

Lại lật cái phù túi kia, hần tìm thấy một cái đèn đặc biệt, lộ ra một sự quý dị, hần lật chuyển nhìn kỹ phù văn trên cây đèn, đại khái có thể xác định, đây hần là một cái đèn có thể bài trừ âm độn thuật, về phần nhiên liệu để thiêu đốt, sau khi nghĩ nghĩ, sắc mặt hần khẽ biến, về mặt chán ghét đẩy sang một bên.

Về phần những thứ khác thì không có gì làm cho Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc hoặc là động tâm.

Cầm lấy cái Kịch Độc Hủ Thần kỳ kia, nhớ tới tình trạng của Cổ Thanh tại trong độc khí, trong lòng không khỏi có chút phát sợ.

Cái độc kỳ này cực kỳ bá đạo, bất quá, mỗi lần dùng độc khí sẽ yếu bớt một chút, nếu như không kịp thời dùng phương pháp độc tế duy trì độc tố trong cái kịch độc kỳ này được nồng đậm thì uy lực của cái độc kỳ này cũng sẽ không có lớn như vậy, nếu như không biết phương pháp độc tế, vậy sau cùng cái độc kỳ này khả năng sẽ suy tàn thành mê hồn kỳ chỉ có thể đủ khiến người thường hôn mê rồi.

Đây là một thứ dùng để giết người cướp của, đánh lén ám toán gì đó, người trúng phải sẽ chết liền, đồng thời còn sẽ chết không còn bộ dáng, phi thường đáng sợ.

Hần lại cầm lấy thanh tiểu đao kia, tiểu đao phi thường nhỏ, chỉ dài khoảng ngón tay cái mà thôi, phi thường nhẹ, cầm tại trên tay lại có cảm giác hàn ý dày đặc.

Đặt Thiên Dực phi đao vào lòng bàn tay, linh khí từ lòng bàn tay nhẹ nhàng phun ra, nâng cái phi đao mỏng như cánh ve này lên, chậm rãi, phi đao dần dần nhạt đi tại trong linh khí, tựa như giấy bỏ tằm vào trong nước, thẳng đến sau cùng cơ hồ là tiêu thất trong hư không, mà lúc này thần niệm của Đồ Nguyên theo linh khí dung nhập trong phi đao, tâm niệm chuyển động, phi đao ở tại trong hư không chợt lóe mà biến mất, xuyên qua cửa sổ, quần quay một cảnh cây, một mảnh lá cây hạ xuống.

Bên trong phòng, Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, lại có bạch quang chợt lóe lên, Thiên Dực phi đao đã trở xuống trong tay. Trong lòng hần kinh hãi, tốc độ phi đao này cực nhanh, cực hợp tâm ý hần.

So với Trần Hồn Đình, cái phi đao này càng có một loại cảm giác quý dị phiêu dật. Trần Hồn đình tuy rằng uy lực cũng cường đại, nhưng mà luôn luôn đi thẳng về thẳng, dễ dàng bị ngăn cản. Mà cái phi đao này lại linh động, có thể tinh tế điều khiển mà với là Trần Hồn vô pháp làm được.

Lật tới lật lui nhìn thanh phi đao không cán mỏng như cánh ve này, dùng sức bóp nắm, tuy rằng mỏng nhưng mà cũng rất cứng rắn. Vuốt ve cái Thiên Dực phi đao này, thích không buông tay.

...

Sau một đêm tĩnh tu, hần ra Hắc Chi viện, đi tới đỉnh núi, nghênh đón thần phong, nhìn một mảnh núi xanh này, trong lòng vô cùng thư sướng, cảm giác áp bách mấy ngày trước từ khi lên núi đã tiêu thất, từ nay về sau, có thể tại trong núi này rất tốt tu hành rồi.

Không riêng gì thôn thổ linh khí luyện thần, càng là phải tu pháp.

Tu được một thân linh lực, sẽ không còn pháp thuật, thủ đoạn đơn điệu, hành tẩu trong cái thiên hạ này, không cần phải dốc sức đâm đầu tới tựa như thẳng góc.

Tu pháp có mấy loại tu pháp.

Luyện phù, ngự bảo, cái này là hai loại trực tiếp nhất, luyện phù tại lúc họa phù cảm thụ cái loại phù ý ở thời điểm phù thành đó, một tia ý cảnh nhân nhạ trong hợp cùng thiên địa là điều người tu hành ở giai đoạn bọn hần truy cầu.

Ngự bảo là điều khiển pháp khí, điều động pháp khí, dẫn động thiên địa linh lực, cái này là phương thức trực tiếp nhất để một người tu hành đề cao chiến lực.

Trừ hai loại này ra, còn có Tịch luyện chú pháp, cùng với Chấn huyết phương pháp - phương thức mà hần đã thực hiện trên hai trăm dặm đường đạp đất đi tới kia. Đây là mấy cái cơ sở, đều là cần phải hàng ngày hàng đêm tu hành mới có thể đề cao.

Hần có quá nhiều thứ cần phải tu tập, đầu tiên là há mồm hướng quần sơn mật mờ gào thét, tiếng hô như con cóc kêu, cái này là chú pháp. Chú pháp toàn bộ dựa vào nhất tâm, linh ngộ đến thì là linh ngộ được rồi, nhập môn rất khó.

Đối với người vừa sơ ngộ chú pháp mà nói, chú pháp phân âm dương hai loại. bản thân Khuất Thành cũng không biết chú pháp, nhưng mà ông ta lại có thể giải thích cho Đồ Nguyên nghe.

Dùng hai chữ chỉ âm thanh để phân âm dương lưỡng chú thì đó chính là hùm, hà; khi hùm thì ngâm miệng giọng mũi, thuần âm chú, ngưng tụ một điểm, như ám lồi tại một điểm nổi tung. Mà hà thì là dương chú, là khuếch tán ra bên ngoài. Cho nên, chỉ cần là âm mở miệng, là xông hướng bốn mặt chỉ ý, thì được gọi là dương chú.

Đỉnh núi trống trải, gió loạn cuốn.

Một tiếng một tiếng khép mở âm thanh truyền ra, có khi âm kia tuy rằng cũng vang, lại thiết một loại chấn động, có khi lại sẽ phi thường cường liệt.

Hôm nay Tiểu Chi dậy rất sớm, rửa mặt chải đầu chỉnh đốn trang phục một phen, còn sớm đã lên núi. Còn tại lưng chừng dưới chân núi đã nghe đến trên núi truyền đến trập trập tiếng quái hồ, trong lòng nhớ tới lời đêm qua tộc trưởng cùng mẫu thân đã nói với mình, trong lòng có chút sợ hãi.

Tộc trưởng bá bá nói, tính tình vị tân trị thủ này không biết, nhưng mà ngày hôm qua vừa tới liền đã giết mấy người, ngay cả tiền nhiệm trị thủ cũng chết ở trong núi, tình trạng lúc bị chết cực kỳ thảm liệt.

Sau khi Tiểu Chi nghe đến mấy thứ này, vẫn cứ là đáp ứng lên núi, mẫu thân của nàng còn có chút do dự, Tiểu Chi lại khó có được kiên trì ý kiến của mình.

Mười sáu tuổi, nàng đi qua một đoạn sơn đạo vẫn cứ còn tràn đầy mùi máu tươi kia thì hoảng hốt cơ hồ tìm muốn nhảy lên đến cổ họng rồi, nàng thậm chí còn thấy được có một khối thịt nát tại trong khe đá.

Thăng đến đi tới trước Hắc Chi viện, nàng không dám đi vào. Lại không dám lên núi quấy rầy Đồ Nguyên, nàng đoán Đồ Nguyên đang tại đỉnh núi luyện pháp, không dám quấy rầy, vì vậy liền ngồi xuống tại trên tảng đá trước Hắc Chi viện, thảo giò trúc trên lưng xuống để ở trước người.

Đồ Nguyên tại đỉnh núi, hướng phía trống trải vô biên kia gào thét cả nửa cái sáng sớm, miệng khô lưỡi khô, thậm chí phản chấn lại khiến cái đầu hấn ong ong vang, suy nghĩ không rõ ràng rồi, liền ngồi xuống bắt đầu nuốt lấy thiên địa linh khí.

Ngày hôm qua đánh một trận, đối với hấn mà nói, cũng là một lần tẩy lễ, linh khí pháp lực bản thân tự nhiên không có tăng trưởng gì, nhưng mà thần ý lại sẽ có một cái lột xác, loại lột xác này là một loại cảm giác không thể nói ra bằng lời.

Chỉ tự hấn có thể cảm nhận được, há mồm vừa phun, trong miệng một đoàn linh khí trắng tấp lao ra, như cái lưỡi dài cuốn một mảnh phong vân vào miệng, khi cuốn nuốt trở lại thì hấn chỉ cảm giác trong miệng đầy mát mẻ, như uống cam tuyết.

Một ngụm nuốt vào, sự khô khan trong miệng lập tức biến mất.

Lại lấy ra chuỗi Thiên Dực phi đao, đặt ở trong lòng bàn tay, như trước, tại trong linh khí ở lòng bàn tay chậm rãi nhặt đi, phi đao cực nhanh bay ra, trên ngọn cây cách đó không xa cành lá đột nhiên rời ra, một vệt ngân quang xẹt qua.

Ngân quang biến mất, một hồi sau, tại ngọn cây kia lại có một mảnh lá cây vô thanh rơi xuống.

Đồ Nguyên điều khiển Thiên Dực phi đao tuy rằng có thể một đao mềm mại mà sắc bén cắt rời cành lá, nhưng mà muốn rất nhanh chém đứt phiền thứ hai thì lại cần có thời gian, hấn điều khiển cũng không phải thật thuận buồm xuôi gió, vô pháp tại trên một cái ngọn cây cấp tốc tước rời tất cả lá cây trên đó, hấn cần có thời gian ổn định Thiên Dực phi đao ở tại trong hư không.

Ngự bảo đồng dạng có phân chia cảnh giới, lúc ban đầu là khu ngự đơn giản nhất, đi thẳng về thẳng, đơn giản trực tiếp dẫn động phù pháp trong pháp khí mà thôi. Giai đoạn này xưng 'khu', giống như là xua đuổi gia súc, tuy có phương hướng, nhưng không cách nào khống chế như ý.

Tiến thêm một bước chính là 'ngự', 'ngự' là có thể tiến thối như ý, có thể tự nhiên dẫn động phù pháp trong pháp khí, cũng nắm giữ tốt thời cơ, đây là ngự.

Trong thiên hạ đại bộ phận người đều là ở vào giai đoạn một cái chữ ngự, tại sau ngự còn có 'Hợp', hợp pháp ý, hợp thiên địa chỉ ý. Một cái giai đoạn sau cùng thì là 'Hóa', cái cảnh giới ngự bảo này chỉ nghe nói tại trong truyền thuyết, truyền thuyết có tiên thiên linh bảo, hữu hình hóa vô hình, hoặc là hóa thành một phương thiên địa, huyền diệu khó lường.

Hiện tại, Đồ Nguyên tự nhận là mình còn ở vào giai đoạn chữ 'Khu'. Hấn đem Thiên Dực phi đao kia lơ lửng ở phía trên ngọn cây ngoài vách núi xa xa, không chút động đậy.

Phàm nhân luyện kiếm, có cách luyện cầm kiếm đứng yên, có cách luyện kiếm đâm hương nến cùng đâm liên hoàn, khu ngự pháp khí tự nhiên cũng có cách luyện.

Làm cho lơ lửng nổi tại chỗ hư không xa xôi mà bất động này cũng là một loại cách luyện cơ bản nhất, khi có thể làm cho nổi tại hư không mà không rung động, trảm lá cây mà không tổn thương lá cành khác mây may, liền tính là có tiến bộ rồi, nếu có thể quán quanh tinh tế cắt ra một vòng vết tích, như vậy một cảnh giới chữ 'Ngự' này là đã đến đỉnh cao rồi.

Đồng thời, cái này cũng là một loại rèn luyện thần niệm.

Khi hần từ đỉnh núi xuống tới, mặt trời đã tới giữa không trung.

Đi tới trước Hắc Chi viện, nhìn thấy một nữ tử ôm đầu gối ngồi ở trên tảng đá trước viện, đầu gối lên cánh tay cùng đầu gối mà ngủ, bên cạnh có một cái giỏ trúc, trong giỏ trúc chứa một ít thứ có thể làm đồ ăn.

Hần tiến tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nữ tử, nữ tử đầu tiên là đôi mắt ngái ngủ mông lung ngẩng đầu lên, khóe miệng nước bọt như thủy tinh chảy dài đến mu bàn tay.

Nhưng mà nàng rất nhanh liền phản ứng lại rồi, vội vàng dùng tay áo lau miệng một cái, mặt đỏ bừng đứng lên, sau đó như nàng dâu nhỏ cúi đầu đứng ở nơi đó, hai chân khép chặt, cái tay dính nước bọt giấu tại phía sau.

Nhìn thấy bộ dáng nàng sợ hãi như vậy, lại lộ ra một vẻ khá ái hờn nhiên cùng e thẹn, Đồ Nguyên nhin không được bật cười, nói ra: "Không phải sợ, ta đã không ăn người thật nhiều năm rồi."

Hần nhin không được đùa một câu, nữ hài sợ đến nổi đầu cúi càng thấp.

"Đi theo ta, nhiều ngày không có ăn được chút cơm ra hồn rồi, thưởng thức chút tài nghệ của người." Đồ Nguyên nói xong liền hướng trong Hắc Chi viện mà đi.

Cô nương nguyên bản cúi đầu nhìn đầu ngón chân mình, tại Đồ Nguyên xoay người đi rồi, mới dám ngẩng đầu nhìn, thấy mặt đỏ bừng, nàng tại sau khi Đồ Nguyên tiến vào trong Hắc Chi viện, âm thầm nhéo nhéo nắm đấm, tại trong lòng nói ra: "Tiểu Chi, không phải sợ, người có thể, người nhất định có thể làm tốt."

Nàng có chút ảo não mình cư nhiên tại trông thấy Trị thủ chân nhân thì là phạm sai lầm như vậy, đồng thời tại khi chân nhân nói chuyện với mình thì không có trả lời nói nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Vương Giác

Tại trong nền giáo dục của Chi Tiên bộ tộc, không chỉ dạy một ít tri thức biết chữ, còn dạy như thế nào hầu hạ Linh sư, trong đó việc như thế nào hầu hạ Linh sư trên cái Hắc Chi Lĩnh này càng là có dạy bảo rõ ràng, tỷ như sáng sớm phải làm cái gì, buổi trưa phải làm cái gì, đêm tối phải làm cái gì, phải vì Linh tiên chuẩn bị cái gì, phải chú ý nhắc nhở Linh sư làm cái gì, những thứ này đều phải nhớ kỹ.

Bởi vì Linh sư tới nơi này trị thủ là mang theo nhiệm vụ, vạn nhất Linh sư ra sai lầm gì, khả năng sẽ dẫn tới người hầu hạ bị giận chó đánh mèo, rất nhiều năm qua, đã có không ít giáo huấn như vậy, cho nên Chi Tiên bộ tộc mới sẽ hình thành dạy bảo như vậy.

Đêm hôm qua, mẫu thân của Tiểu Chi càng là liên tục nói ba lần các việc phải chú ý.

Trong Hắc Chi viện này là có nhà bếp, tuy nói thời gian Cổ Chấn tại trên núi này mười năm đều là chọn người của Cổ gia trại lên núi hầu hạ, nhưng mà Chi Tiên bộ tộc cũng không có buông lỏng, bởi vì bọn họ biết rõ, Cổ Chấn không có khả năng vĩnh viễn trị thủ tại nơi đây.

Chi Tiên bộ tộc mới là đại tộc chính thống tại dưới Hắc Chi Lĩnh này. Mà đi hầu hạ Linh sư, đối với những phạm nhân kia mà nói là một loại chuyện tốt, trong tộc sẽ phân phát lương thực cùng tiền bạc, người lên núi hầu hạ chỉ có một cái nhiệm vụ, đó chính là không thể để Linh sư ghét bộ tộc mình.

Đồ Nguyên trở về trong phòng, bắt đầu dưỡng thần.

Tu hành sáng sớm, luyện khí luyện thần, có thể đề cao tu vi, nhưng mà hần mỗi ngày đều sẽ tĩnh tọa một đoạn thời gian, dùng để dưỡng thần, lúc tĩnh tọa, hần sẽ thả lỏng toàn thân quan tưởng một dạng đồ vật, đó không phải là Chu cấp thực khí đồ, mà là quan tưởng bộ ấn đồ kia.

Trước đây chỉ là có ý sẽ suy nghĩ, mà bây giờ, lúc triệu thần phủ xuống, tại sau khi sơn thần dung hợp vào một đạo ấn phù kia, hần có một loại cảm giác thống ngự vạn vật sinh linh, loại cảm giác này tuy rằng xa xôi, nhưng cho tới bây giờ vẫn cứ tại trong lòng hần bồi hồi không đi.

Hần càng cảm thấy ấn đồ kia huyền ảo, suy nghĩ một chút, cảm thấy hần nên đặt một cái tên cho ấn phù đồ án không biết tên kia. Hần suy nghĩ một chút, nguyên bản nghĩ tới một cái danh tự khi nghe qua tựa hồ cực kỳ cường đại, nhưng suy nghĩ lại, tên này cũng không phải để nói cho người khác nghe, thì thôi gọi là Thần Ấn phù đồ đi, lần đầu tiên trông thấy thì vẻ ngoài như ấn, vuông vắn vắn vắn, thứ bên trong lại như đồ án cùng bức họa, nhưng mà dựa vào trực giác, Đồ Nguyên cho rằng đó là một đạo phù, cho nên đặt ra tên này.

Cứ như vậy, đến buổi trưa, đúng là đã có cơm nước làm xong rồi, cái thiếu nữ chỉ lớn một chút so với nữ hài kia tới thỉnh mình đi ăn cơm. Đồ Nguyên

vừa trở về liền bắt đầu dưỡng thân, sau đó nhìn bản 《Xà Đổng tế dưỡng pháp》kia. Đi tới gian phòng chuyên làm phòng ăn kia, nhìn thấy trên bàn bốn cái món ăn, có chút kinh ngạc nhìn thiếu nữ bên cạnh.

"Rất tốt, ta thật lâu không có ăn qua loại cơm nước này rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Chân nhân có thể thích là tốt rồi." Thiếu nữ nói ra.

Đồ Nguyên ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn chỉ có một bộ bát đũa, nói ra: "Người tên gì?"

"Bẩm chân nhân, ta gọi là Tiểu Chi." Thiếu nữ ở bên cạnh nhẹ nhàng trả lời, trải qua làm một bữa cơm này, nàng cuối cùng điều chỉnh tốt trạng thái của mình, đem sở học của mình đều dùng ra, vô luận là từ ngữ hay giọng điệu, tư thế đứng hay thần thái đều là như đã được học tại trong tộc.

Nhưng mà Đồ Nguyên lần đầu tiên có người dùng giọng điệu cùng thần thái như vậy nói chuyện với mình, khiến hắn có chút không thích ứng, giống như mình thành thiếu gia công tử đại gia tộc vậy. Kiếp trước hắn sống lâu như vậy, chưa từng có địa vị như vậy, một đời này cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

"Chi trong Linh chi sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bẩm chân nhân, đúng vậy." Thiếu nữ cúi đầu nói ra.

"Người tại nơi đây không cần câu nệ như thế."

Thiếu nữ nhất thời không có trả lời, nàng cúi đầu, không phải không có nghe đến, mà là không biết trả lời thế nào, tiên sinh trong tộc nhưng không có dạy cái này a.

Nàng cảm thấy mình phải đáp lại mới tốt, nếu không trả lời chân nhân, chân nhân tức giận thì làm sao bây giờ, đang nghĩ ngợi phải đáp thế nào, Đồ Nguyên lại nói thêm: "Người cũng ngồi xuống cùng ăn đi."

Thiếu nữ quýnh lên, lời chân nhân vừa mới nói còn chưa có trả lời, giờ lại muốn mình cùng ăn ăn, cái này hoàn toàn không hợp quy củ, vội vàng nói ra: "Không không, cái này không hợp quy củ, chân nhân là tiên gia lạc xuống thế gian, thế nào có thể ngồi cùng bàn với chân nhân chứ."

Đồ Nguyên nghe được sững sờ, nhìn bộ dáng nàng nôn nóng đầy mặt đỏ bừng, liền cũng không nói thêm nữa. Trong lòng còn nghĩ, thế nào chính là tiên gia lạc xuống thế gian rồi.

Cầm lấy bát đũa bắt đầu ăn, tuy rằng cơm nước này không phải loại thực vật ăn chứa phong phú linh khí như trong Âm Hồn cốc, nhưng vị đạo cũng không sai.

Thiếu nữ ở bên cạnh nhìn, nàng cúi đầu, nghĩ thầm: "Tiên sinh trong tộc nói chân nhân có thể cảm thụ được ánh mắt nhìn chăm chú ở bất cứ lúc nào, là thật sao? Ta tự lên lên nhìn một cái hắn là sẽ không biết đi."

Trong lòng nàng nghĩ như vậy mấy lần, cuối cùng nhìn không được hơi hơi ngẩng đầu đánh giá Đồ Nguyên.

Lúc trước tại cửa vào Hắc Chi viện thì nàng căn bản không có thấy rõ Đồ Nguyên, về sau gọi Đồ Nguyên đi ăn cơm, lại bởi vì lễ nghi, không dám ngẩng đầu nhìn, bây giờ lên lên quan sát.

Một đầu đen thùi tóc kéo lên, quấn tại đỉnh đầu, có mào màu xám buộc lại, một cây trâm gỗ xuyên ngang, trên người mặc một cái áo choàng màu xám, từ vị trí trên cổ có thể nhìn thấy bên trong là bạch sắc sam y.

Tuy rằng cái áo choàng xám này cũng không có đặc sắc gì, nhưng mà tại trong mắt thiếu nữ lại có một loại thần bí đặc biệt của người tu hành, trong thường ngày có khi nàng cũng sẽ tưởng tượng, tưởng tượng có một ngày mình có thể mặc vào một cái pháp bào màu xám như vậy.

Ở viền ống tay áo của áo bào xám có thần bí pháp văn, một đôi tay mặc dù không phải loại đặc biệt trắng, nhưng mà vừa nhìn qua lại có cảm giác thuần tịnh, ngón tay tu hành, nhìn qua rất đẹp.

Lúc này Đồ Nguyên bỏ bát xuống, nàng vội vàng cúi đầu xuống, y nguyên là bộ dáng lúc chưa có tí mĩ nhìn Đồ Nguyên một hồi.

Thẳng đến Đồ Nguyên rời đi, nàng vẫn cứ là không dám ngẩng đầu nhìn nữa, bởi vì nàng tổng cảm thấy Đồ Nguyên đã phát hiện hành vi bất kính của nàng, cho nên khi rời đi thì cũng không có nói lời nào.

Đồ Nguyên đương nhiên không phải vì chuyện này, mà là hắn đột nhiên có suy nghĩ về chuyện phù pháp, chỉ là loại cảm giác này đột nhiên xuất hiện, khi trở lại trong phòng thì lại rất cuộc vô pháp tiếp tục nghĩ tới rồi.

Cứ như vậy, thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt cũng đã qua năm ngày.

Tại ngày thứ sáu kể từ khi Đồ Nguyên thả Tấn nga ra, cuối cùng có người đến rồi, người tới khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, bởi vì là người hắn biết, chỉ là cũng không quen thuộc, nhưng mà người này lại là một người khiến hắn rất có hảo cảm, là Vương Giác, người mà Đồ Nguyên gặp tại trước cửa Truyền Pháp thất vào ngày thứ hai ở Âm Hồn cốc.

Lúc đó hắn ta còn tại trước Truyền Pháp thất làm nhiệm vụ sư môn, tiếp đãi đệ tử đến đó học pháp, vì những đệ tử học pháp kia đi liên hệ với người

truyền pháp trong ba cái truyền pháp thất kia.

Hiện tại, hần ta đã là tu vi gì chứ, khi chưa có gặp đến thì Đồ Nguyên không biết, nhưng mà vừa gặp đến, chỉ nhìn một cái liền biết hần ta đã chủng hỏa rồi.

Nhân thần người đã Chủng hỏa sẽ đặc biệt sắc bén, đó là đan điền thần hồn và linh khí đều được đạo hỏa túy luyện một hồi. Thần niệm cùng linh khí được túy luyện một hồi, càng thêm tinh thuần, cho nên sau chủng hỏa, phù pháp cùng ngự khí phương pháp khẳng định cường hơn nhiều so với người Đan khí ngưng thần.

Đan khí ngưng thần có thể hư không về phù, mà một người sau khi chủng ra đạo hỏa, ngoại trừ có thể bắt đầu luyện khí ra, có một dạng là mỗi một cái người tu hành đều rất mong đợi, đó chính là ngự không.

Có thể bắt đầu giảm chân hư không, tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng mà nếu ngự khí phi hành thì cũng sẽ không quá chậm.

Vương Giác là ngồi ở trên một cái lông chim tuyết trắng thật lớn bay đến Hắc Chi Lĩnh, hần vừa đặt chân lên Hắc Chi Lĩnh liền oán giận cái Hắc Chi Lĩnh này cách Âm Hồn cốc quá xa, khiến hần cơ hồ bay ngày đêm không nghỉ cũng phí gần ba ngày thời gian.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không tin tưởng hần ta thật là ngày đêm không nghỉ ngự phi vũ bay đến.

Thấy Đồ Nguyên nhìn chằm chằm lông chim bạch sắc kia, Vương Giác liền đem bạch vũ kia đưa tới, nói ra: "Cái bạch vũ này nghe nói là được luyện chế từ một cái phi vũ trên người một con trăm năm linh hạc, lúc này bởi vì muốn nhanh chóng tới cái Hắc Chi Lĩnh này, cho nên trong cốc mới cho phép ta mượn dùng, sau khi trở về thì phải lập tức trả lại."

Đồ Nguyên tiếp nhận đến xem, cầm trên tay cái phi vũ này nhẹ như không có gì, nhưng mà mỗi một sợi tơ trên lông đều như là linh lực nhuộm khắp, linh quang lưu chuyển, đầu lông càng là óng ánh như ngọc, nhìn kỹ, có thể nhìn thấy phù văn rậm rạp.

Đem trả phi vũ lại cho Vương Giác, dẫn hần ta tiến vào trong Hắc Chi viện, đầu tiên là tới nhìn cây Hắc Chi ba trăm năm kia, nhìn thấy gốc cây Hắc Chi nguyên bản có ba nhánh sinh trưởng cùng một chỗ, một tầng một tầng như trọng lầu giờ chỉ còn một nhánh, cảm thán nói: "Lúc này đây Ngô trường lão thể nhưng là thật vô cùng giận dữ rồi."

"Ngô trường lão?" Đồ Nguyên nghi hoặc, hần biết rõ, người trong cốc cũng sẽ không vô duyên vô cớ giận dữ, bởi vì thứ này là thuộc về trong cốc, không phải của Ngô trường lão.

"Người không biết, Ngô trường lão năm đó thụ trọng thương, luôn luôn không có khỏi, là chính cần cây Hắc Chi này để chế thuốc, hiện tại thiếu đi hai nhánh, có thể nào khiến hần không giận." Vương Giác nói ra.

"Sư huynh, vậy Ngô trường lão còn cần cây Hắc Chi này không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đương nhiên là cần, lúc này đây trở lại là cần đem cây Hắc Chi này về, may là Cổ Chấn chết rồi, nếu như còn sống, chỉ sợ sẽ bị Ngô trường lão rút gân lột da rồi." Vương Giác nói ra.

Hiện tại Đồ Nguyên đã rất rõ ràng, Vương Giác cũng là thân truyền đệ tử, hơn nữa đã chủng hỏa, đối với rất nhiều chuyện trong cốc đều rõ ràng hơn mình nhiều.

Bất quá, hần cũng không quan tâm với chuyện trong cốc, duy nhất quan tâm chính là sự phụ của mình.

"Sư phụ ta có khỏe không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Khuất sư phụ tự nhiên là rất tốt, Bách Thảo đường độc lập ở ngoài tranh đấu tại Âm Hồn cốc, ít rất nhiều chuyện phiền lòng, bất quá, lúc đi ra, ta nghe nói Khuất sư phụ quyết định lại thu hai vị đệ tử." Vương Giác nói ra.

"Nga?" Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, hần đối với một điểm này không biết chút nào. Theo trong cốc đến cái Hắc Chi Lĩnh này cũng chưa có bao nhiêu ngày, trước đó không có từ nơi sư phụ nghe đến chút tin tức nào.

Vương Giác cười cười, nói ra: "Cho tới nay Bách Thảo đường nhân số thừa thót, bây giờ nhìn chung nhiều thêm hai người, người cũng có bạn rồi."

Đồ Nguyên vừa cười vừa nói: "Đúng vậy."

"Sư phụ ta thân thể thế nào?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Khuất sư thúc thân thể ta không rõ lắm, người hần là rõ ràng hơn ta đi." Vương Giác hỏi ngược lại.

"Ta chỉ biết sư phụ hần là rất sớm trước đây thụ qua tổn thương, tựa hồ là bị tổn thương bốn nguyên, ta từng hỏi sư phụ một lần, nhưng ông ấy cũng không có nói, hơn nữa sắc mặt rất kém cỏi, ta sợ gọi ra chuyện không thoải mái trong lòng sư phụ, về sau cũng không có hỏi lại rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Khuất sư thúc là như thế nào thụ thương, trong cốc cũng không có người biết rõ, chỉ là nghe nói năm đó ông ấy có một lần ly khai bảy năm, sau đó trở về thì đã nị như vậy, nhiều năm như vậy, ông ấy luôn luôn tại Bách Thảo đường, chưa từng ly khai, nhìn từ ngoài cũng không thể nhìn ra được biến hóa gì." Vương Giác nói ra.

Đồ Nguyên là nghe người ta nói sư phụ Khuất Thành của mình thọ nguyên không nhiều, nhưng mà hắn đã xem qua rất nhiều đạo thư cùng với các loại tạp thư, cũng không có bất cứ một loại đan dược gì có thể chân chính gia tăng một thọ nguyên cho một người.

Thọ nguyên đại để chia làm hai loại, một loại là nhục thân tổn hại suy bại, một loại là thần hồn thụ thương suy yếu, vô pháp thừa thụ như người bình thường.

Dù cho là có, cũng không phải loại tiêu tu sĩ như hắn hiện tại có thể tiếp xúc đến.

Toàn bộ Âm Hồn cốc cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Thôn Thiên Thanh Văn Trùng

Vương Giác nhìn trên núi dưới núi một lần, hắn phi thường kinh ngạc, nói ra: "Nghĩ không ra sư đệ đối với phương diện phù trận lại có cao thâm lý giải như vậy."

"Sư huynh quá khen, bất quá là trong thường ngày rảnh rỗi thì thích tìm hiểu." Đồ Nguyên nói ra.

Vương Giác lại lắc đầu, nói ra: "Phù pháp có thể luyện, phù trận khó tu, cái này cần có ngộ tính."

Theo đó hắn lại hỏi một lần quá trình chiến đấu kia, Vương Giác lại một lần nữa than thở: "Đồ Nguyên sư đệ đối với việc ứng dụng phù pháp cũng là tuyệt diệu."

Nhưng mà mặt sau cũng không có tiếp tục truy vấn pháp khí của Cổ Chấn cùng Lương Ngân, Lương Cộng, nếu như hắn hỏi, Đồ Nguyên hoàn toàn có thể nói đã tổn hại hoặc là bị mất, cho nên hắn cũng không có hỏi, tránh cho xuất hiện khó xử.

Vương Giác ở lại Hắc Chi Linh một ngày, trong một ngày này, hai người đàm luận đạo pháp, trao đổi tâm đắc của nhau. Tại khi Vương Giác rời đi, nói ra: "Khuất sư thúc nhờ ta nhắn cho người, ông ấy nói, người không cần lo lắng, an tâm tu hành là được."

Đồ Nguyên đứng ở trên núi, nhìn ra phương xa, tựa như muốn xuyên thấu qua hư không để nhìn thấy Bách Thảo đường, hắn biết rõ tuy rằng mình tại Hắc Chi Linh này giết chết Cổ Chấn, là vì Cổ Chấn trộm vật mình trông coi, nhưng mà việc này có thể rất nhanh liền dẹp loạn xuống, tại trong cốc nhất định là sư phụ đã dốc sức rất lớn.

"Thỉnh sư huynh khi trở lại giúp ta chuyển câu nói, nói là vô luận tương lai như thế nào, ta đều là đệ tử của lão nhân gia ngài." Đồ Nguyên nói ra.

Vương Giác nhìn Đồ Nguyên một cái thật sâu, nói ra: "Sư đệ yên tâm, ta nhất định chuyển lời nói đến ông ấy."

Vương Giác từ trong lòng lấy ra bạch sắc phi vũ kia, tại trên tay, linh quang cuộn động, một cái lông chim bạch hạc cũng không dài ở trên tay hắn cấp tốc lớn lên, lớn như một con thuyền nhỏ, Vương Giác giẫm chân vào hư không, tại lúc hắn đạp ở hư không thì dưới chân mờ hồ có hơi mây hội tụ. tại bước thứ ba thì đạp lên Phi vũ, nói ra: "Sư đệ, tạm biệt."

Sau đó Phi vũ kia như là thuyền nhỏ trong sóng phiêu đảng về phía xa xa, tuy rằng nhìn qua cũng không phải rất nhanh, nhưng mà đi một đường thẳng tắp, so với đi bộ phải nhanh hơn rất nhiều.

Đồ Nguyên đứng ở sơn linh, nhìn phương hướng Vương Giác đi xa, hắn suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà nghĩ có nhiều thì lại có tác dụng gì, mình hiện tại chẳng qua là tiêu tu sĩ Đan khí ngưng thần mà thôi.

Tu luyện đi, chỉ có nỗ lực tu luyện, tu vi cao rồi, mới có thể làm được chuyện mình muốn làm.

Cứ như vậy, hắn mỗi ngày tại trên núi tu hành luyện pháp.

Luyện ngự khí, trăm lá tước hoa.

Luyện chấn huyết chi pháp, từ nguyên bản trầm trọng chậm chạp đến nhẹ nhàng chậm rãi.

Luyện hư không vẽ bùa chi pháp, họa tại giữa mây, họa trên lá cây.

Luyện dương chú chi pháp, mỗi ngày cần phải đối diện quần sơn mật mờ rỗng động, thẳng đến miệng khô lưỡi khô.

Tuy rằng, hiện tại một mình trị thủ tại nơi đây, rất thanh tĩnh, nhưng mà hắn không dám có một khắc thả lỏng, bởi vì ba năm nữa, Cao Long liền sẽ khiêu chiến sư phụ đoạt lại ngọc khuê của gã, mà đến lúc đó mình cần thay sư xuất chiến.

Cao Long đã chủng hỏa, tuy nói hiện tại mình cũng khả dĩ chủng hỏa, nhưng mà khả năng thành công cực thấp, linh khí trong đan điền quá thừa thớt, thừa nhận không nổi.

Thời gian một ngày một ngày trôi qua, đột nhiên có một đêm, khi hắn tại đỉnh núi luyện pháp thì, trông thấy xa xa có phù quang chớp động, lại có pháp bảo kích phát lên linh quang long lánh. Một đường tranh đấu, đúng là không ngừng hướng tiền gần đến Hắc Chi Linh, tại phụ cận Hắc Chi Linh có hai chỗ người thường tụ tập, một cái là Chi Tiên tộc, một cái là Cổ Gia trại, Cổ gia trại về phía nam, Chi Tiên tộc về phía bắc.

Bởi vì chuyện của Cổ Chấn, Cổ gia trại khẳng định là chịu phạt, phạt như thế nào thì Đồ Nguyên chưa từng có hỏi, hắn chỉ là một tiểu đệ tử, quản không được, cái này là chuyện trong tộc.

Nhưng mà nếu có người tu hành đấu pháp mà thương tổn người thường ở hai nơi này, như vậy hắn nhất định cần phải đi quản rồi.

Hắn mang pháp khí cùng phù pháp, hướng chỗ tranh đấu phía dưới núi kia mà đi, đến bên cạnh Cổ gia trại, trong trại có âm thanh chó sủa điên cuồng vang lên, làm người trong trại giật mình tỉnh lại, nhưng mà có người tại cửa trại nhìn thoáng qua sau, liền lập tức lùi về trong trại, đóng chặt cửa trại, không dám đi ra, chỉ là trốn ở bên trong mà nhìn.

Đồ Nguyên xuống tới chân núi, đi tới trước Cổ Gia trại, một màn trước mắt lại khiến hắn phi thường kinh ngạc, bởi vì người đang tranh đấu có hai người hắn nhận ra.

Chính là đôi ông cháu mình đã gặp qua hai lần kia.

Mà phía kia thì có ba người, hắn căn bản là không nhận biết, trong ba người còn có một người té trên mặt đất, không biết sinh tử.

Khi Đồ Nguyên xuất hiện, bọn họ không hẹn mà cùng ngừng tay.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, song phương đều phòng bị, xem bộ dáng bọn hắn không dự định nói chuyện, Đồ Nguyên tự nhiên mở miệng: "Nếu như muốn đấu pháp giải quyết ân oán, tốt nhất không nên tổn thương đến phạm nhân."

"Người là ai?" Đối diện có một người trẻ tuổi tướng mạo hung dữ độc ác lạnh lùng hỏi.

"Ta là trị thủ ở cái Hắc Chi Linh này, đệ tử Âm Hồn cốc, có trách nhiệm thủ hộ một phương." Đồ Nguyên lạnh lạnh nói ra.

Lời của hắn tựa hồ khiến người trẻ tuổi sắc mặt hung mãnh có phần ngoài ý muốn, hắn nhìn nhìn trung niên nhân bên cạnh. Trung niên nhân nói ra: "Thì ra là tân nhiệm trị thủ của Hắc Chi Linh, xin yên tâm, chỉ cần hai người bọn họ không trốn vào trong trại, chúng ta là sẽ không thương tổn tới những phạm nhân này."

Đồ Nguyên nhìn về phía ông cháu kia, chỉ nghe vị lão nhân kia nói ra: "Hắc hắc, các người truy hai ông cháu chúng ta xa như vậy, còn ngại giáo huấn không đủ, là muốn chết hết rồi, ta trái lại có thể thành toàn các người."

Thanh niên ở đối diện gằn dừ: "Lão câu, ta nhất định phải khiến người tan thành tro bụi, để báo cừu cho tam ca tứ ca của ta."

"Hắc hắc, muốn chết cũng phải đúng thời điểm, giờ của người đến rồi." Lão già nói chưa dứt, tại dưới chân thanh niên nhân đột nhiên xuất hiện một cái lỗ sâu, một cái miệng không lỗ thoát ra mặt đất, trong nháy mắt nuốt hết cái thanh niên kia, một con côn trùng màu xanh từ dưới nền đất lao ra, trên thân mang theo dịch nhầy giống như hồ, kinh khủng mà đáng sợ.

Ước chừng có một trượng dài, không thấy mắt mũi, giống như là con giun màu xanh, nhưng mà lại có một cái miệng lớn.

"Người vậy mà đã huấn tế (cúng tế và huấn luyện) nó xong rồi." Trung niên nhân kia cực kỳ hoảng sợ.

Nguyên bản một đường đuổi theo, bốn người truy hai người, còn bị giết ngược hai người, sở dĩ y không có rút đi là bởi vì cảm thấy hai ông cháu này đã là nỏ mạnh hết đà rồi, toàn bộ pháp phù đều sạch sẽ không sai biệt lắm rồi.

Nhưng mà y vạn lần không ngờ, con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này vậy mà đã bị Điều lão đầu này huấn tế được rồi, lẽ nào hắn là người của Ngự Thú tông môn, nhưng mà luôn luôn không có nghe nói qua Điều lão đầu này là người của Ngự Thú tông a.

Lão già cũng không có trả lời, chỉ là cười hắc hắc, đưa tay vẫy một cái, côn trùng màu xanh thật lớn kia tựa hồ ăn quá no rồi, trườn trườn trên mặt đất, thế nhưng là nơi nó đi qua, mặt đất đúng là tan ra như nước, nó trườn bơi tới bên người lão già, lão già ngồi xổm xuống đưa tay đi tiếp xúc, thanh trùng kia tại tiếp xúc đến tay lão thì cấp tốc uốn cong nhỏ lại, cuối cùng đúng là hóa thành lớn cỡ ngón cái, bị lão thu vào trong tay.

Đồ Nguyên có thể nhìn ra được, thanh trùng kia có thể là có được bản mạng thần thông độn địa, cho nên nơi nó đi qua, mặt đất đều rung động lên như là nước, mà trên người nó cũng không phải dịch nhầy, mà chỉ là bởi vì mất thường vô pháp thấy rõ bộ dáng khi nó thi triển bản mạng thiên phú mà thôi.

Đột nhiên, nữ tử Dao Dao luôn luôn đứng ở bên cạnh lão già động rồi, chỉ thấy nàng từ bên hông đột nhiên cõng ra một cái túi màu đen, một đám ong sát nhân màu đen tuôn ra, bay về phía trung niên nhân kia.

Trung niên nhân cực kỳ hoảng sợ, vung tay lên, một đạo phù pháp thoáng hiện trước người y, một mảnh hỏa quang dâng lên, đó là Liệt Viêm phù pháp.

Y đã vô tâm ham chiến, nguyên bản còn muốn đoạt lại Thôn Thiên Thanh Văn trùng, hiện tại chỉ muốn bảo vệ tính mạng mình. Y rất nhanh lui về phía sau, liên tiếp chém ra mấy đạo Liệt Viêm phù, ong sát nhân thành đám bởi vì xông quá mau mà bị Liệt Viêm đốt chết cháy rồi.

Nhưng mà trong bóng tối, y không có chú ý tới, một con ong chúa đã thoát ly đàn ong.

Trên tay trung niên nhân vẫn cứ có một đạo Liệt Viêm phù, y thật không biết hai ông cháu này lại chơi trò này, nếu như y biết rõ hai ông cháu bọn họ còn có một con bài chưa lật như vậy, y là sẽ không thình bọn họ tới.

"Bất quá, các ngươi đi không được." Trung niên nhân lui về sau, rất nhanh liền lui vào trong bóng tối. Ở trong lòng y, chỉ cần mình trở về được, đem chuyện này báo cho thành chủ, thành chủ tự nhiên sẽ phái thành vệ quân tới truy sát bọn họ.

Đột nhiên, một thanh âm côn trùng phi hành vấy cánh truyền vào tai, trong lòng y căng thẳng, mi tâm đau xót, đã bị một con ong lớn nhào vào trên mặt, một tay liền chụp nó vào trong tay, lòng bàn tay đau xót, lại bị cắn một cái, nhưng mà trong lòng y lại vừa sợ vừa giận, dùng sức bóp chết nó, một cổ đau nhức nóng rất từ mi tâm truyền đến, cảm giác mê muội kéo tới, y đưa tay sờ cái trán, đã sưng phù thật lớn, hai mắt đã bắt đầu hoa, nhìn cái gì cũng là mơ hồ không rõ.

Rất nhanh, ý thức y bắt đầu mơ hồ, toàn thân như là bị hỏa thiêu, y muốn lấy đan dược ra khỏi phù túi, nhưng mà bàn tay tại miệng phù túi nhưng không cách nào lấy ra được, không có linh lực tiến vào, căn bản vô pháp lấy ra đồ vật.

Hôn ám vô biên cùng mê loạn, đau nhức kéo tới, cuối cùng y ngã xuống trên mặt đất, thân thể người tu hành căn bản là vô pháp chống lại.

Trong Cổ gia trại chỉ có âm thanh chó sủa, rất nhiều người đều dậy rồi, len lén nhìn ngoài trại, mà ngoài trại lại phi thường yên tĩnh, không biết khi nào, Đồ Nguyên đứng là đã thối lui đến sát biên giới núi, cách bọn họ khá xa.

Điều lão đầu nhìn Đồ Nguyên, lão vốn là muốn giết người diệt khẩu, nhưng mà Đồ Nguyên phi thường cảnh giác.

Lão nhìn một lúc lâu sau, muốn nói cái gì đó, rồi lại cũng không có nói, lão biết rõ Đồ Nguyên sợ dĩ thối lui đến nơi đó, là bởi vì quay người lại là có thể tiến được vào trong núi, mà tiến vào trong núi đấu pháp với Đồ Nguyên, lão không có chút nào nắm chắc, thêm cả cháu mình cũng không được.

Lão biết rõ, một ngọn núi này mặc dù không phải như đạo trường của một cái đại tu sĩ, một ý niệm, toàn bộ đạo trường vạn pháp sinh, nhưng mà phù trận bày trong núi này, vẫn cứ không phải lão có thể chống lại.

"Chúng ta đi."

Điều lão đầu nói xong, mang theo tôn nữ Dao Dao cất bước tiêu thất trong bóng tối, đương nhiên, khi bọn họ rời đi thì cũng lục soát trên người ba người kia, cầm đi phù túi cùng pháp khí của bọn họ.

Thẳng đến bọn họ đi một đoạn thời gian thật lâu, Đồ Nguyên cũng không có rời núi, mà tại trong bóng tối xa xa, Điều lão đầu nhìn thấy Đồ Nguyên căn bản không có rời núi, lúc này mới hết hy vọng thở dài nói: "Đi thôi, mau ly khai nơi đây, tiểu tử này trông thấy chúng ta thu được Thôn Thiên Thanh Văn trùng, đến lúc đó có người trong Nghĩ (con kiến) tộc thành đuôi tới nơi đây, nhất định sẽ hỏi tiểu tử này, hẳn khẳng định sẽ nói ra những gì nhìn thấy hôm nay."

Dao Dao ở bên cạnh nói ra: "Sát nhân luôn luôn đều không phải biện pháp tốt nhất, chúng ta không cần phải vì che giấu một bí mật mà đi sát nhân, ly khai là được rồi."

"Giờ ngươi đã lớn rồi, có thể không cần gia gia rồi, liền phản đối gia gia rồi." Điều lão đầu có chút giận nói ra, xoay người đi vào trong bóng tối.

Dao Dao không lên tiếng, bước nhanh theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Nghĩ Thành Linh Tướng

Nghĩ thành nằm ở phía tây nam Hắc Chi Lĩnh, cách khoảng trăm dặm, cách Âm Hồn cốc hơn bốn trăm dặm, giữa nhau nước giếng không phạm nước sông.

Âm Hồn cốc là một cái môn phái, Nghĩ thành là một tòa thành trì, nhưng mà cùng Âm Hồn cốc, môn phái trên núi cao chọc trời như vậy có điểm bất

đồng, đó chính là trong Nghĩ thành này có một cái bí cảnh.

Cái bí cảnh kia cụ thể là cái dạng gì Đồ Nguyên cũng không phải rất rõ ràng, nhưng mà hẳn theo một quyển sách lấy Âm Hồn cốc làm trung tâm để mô tả địa hình, thế lực ở xung quanh thì cái Nghĩ thành này vốn là một cái tổ kiến thật lớn, lúc đó vùng này là một mảnh hoang vu, người ở ít ỏi. Nhưng mà có một ngày, lại bị một đám tu sĩ từ phía nam tới giết sạch kiến trong tổ kiến kia.

Từ đó nơi này xây dựng lên một tòa thành, tiếp nhận người khắp nơi.

Một đám người lúc ban đầu tru sát đám kiến kia cũng đã chết rất nhiều, chỉ còn lại có mười người, chính là lão tổ tông của Thập đại gia tộc ở Nghĩ thành hiện tại.

Bất quá hiện tại các lão tổ tông của Thập đại gia tộc kia đều chết rồi, nhưng cái Nghĩ thành này vẫn cứ sừng sững tại nơi đó, không có người nguyện ý đi treu chọc, dù sao tổ tiên bọn họ là đã từng tru sát qua yêu vương, ai biết trong gia tộc bọn họ cất giấu cái bí bảo gì.

Toàn bộ Nghĩ thành phân chia nội ngoại hai thành, nội thành là tổ kiến trước đây, người đi qua nơi này sẽ vì cái Nghĩ tộc từng tồn tại kia mà cảm thấy khiếp sợ, bởi vì phần tổ kiến lộ tại ngoài mặt đất kia là phi thường thật lớn, hơn nữa phi thường đồ sộ, tầng tầng lớp lớp, nhìn như là bùn đất, nhưng mà tại giữa trong cái này thiên địa đã nghìn năm lại không tiêu tan, bởi vì cả tòa tổ kiến kia đều là một tòa phù trận thật lớn, cũng có người cho rằng đó chính là một đạo phù, một đạo phù dùng bùn đất xây thành.

Cái tên ban đầu đã không có người biết rõ, bất quá, Thập đại gia tộc kia lại gọi nó là Tổ Kiến phù trận, trong thiên hạ chỉ có một chỗ này.

Có vô số người từng đi tới Nghĩ thành nhìn tổ kiến kia, muốn từ linh ngộ phù pháp ẩn chứa trong đó, có người cao hứng mà về, có người thất vọng mà lui.

Bất quá, nghìn năm trôi qua, trong Thập đại gia tộc kia có thịnh có suy, trong đó có gia tộc suy nhược, có thể thỉnh ngoại tộc tiến nhập trong bí cảnh kia để hỗ trợ.

Bí cảnh nguyên bản là nơi kiến chúa sinh sôi nảy nở đời sau, rồi bởi vì kiến chúa không còn, cho nên chậm rãi xuất hiện một loại khác sinh thái, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một đoạn miêu tả này, tự nhiên dùng hai chữ 'Sinh thái' để khái quát lên trong lòng, bên trong sinh trường rất nhiều thứ kỳ quái mà tại cái thế giới bên ngoài này là không có.

Cho nên thứ bên trong là Thập đại gia tộc đều cần phải tranh đoạt, đương nhiên, sẽ không phải là loại máu chảy đầm đìa, mỗi qua mấy năm đều sẽ có một lần thu thập bí cảnh, bất quá, bởi vì bên trong đó hoàn cảnh phức tạp, qua nhiều năm như vậy, dưới nền đất sinh ra rất nhiều thứ quái dị gì đó, đối với người là có nguy hiểm chí mạng, cho nên người đi vào thu thập đều cần phải đan khí ngưng thần trở lên, như vậy cũng chỉ là có thể đủ tại ba tầng trên, nơi càng sâu phía dưới, dù cho là đan khí ngưng thần cũng không có thể dễ dàng đi xuống.

Trong đó Lô Gia bởi vì gia tộc suy bại, thỉnh hai ông cháu Điều Trí Thanh, nhưng mà hai ông cháu này tựa hồ được đến thứ gì đó lại không có giao ra, trái lại giữ lại cho chính mình, nhưng lại bị Lô Gia phát hiện, sau đó một đường đuổi theo, thế nhưng là người truy không thấy trở về.

Một thanh niên thân mặc một bộ áo bào trắng ngồi ở đối diện Đồ Nguyên, tại góc bàn bên cạnh gã gác ngang một thanh kiếm, trên vỏ kiếm có hai cái chữ 'Nịch Thủy(Chết đuối)' vắn vẹo như là nước.

Phía trên, đều là Đồ Nguyên căn cứ vào sách mình đã đọc ở Âm Hồn cốc và thông tin từ vị Lộc Hàm Chân đến từ Nghĩ thành trước mặt này mà phân tích ra, gã là một vị Linh tướng trong Thành vệ quân của Nghĩ thành, thường ngày cũng không quân sự, nhưng mà có chuyện tương tự như Lô Gia xuất hiện, cần có người ra ngoài Nghĩ thành, gã liền sẽ xuất hiện.

Tiểu Chi ở bên cạnh đã rót ra nước chè xanh, cũng không phải thứ trà gì tốt, vốn là của Cổ Chấn lưu lại, Đồ Nguyên cũng không thích uống trà cho lắm, cho nên thường ngày cũng không có uống, lần này lấy ra đãi khách, Lộc Hàm Chân cũng không có đụng tới.

Gã nhìn Đồ Nguyên, trong mắt như có điện hoa tại lấp lánh.

"Nói như vậy, ngươi cũng không có tham dự vào trong đó?" Lộc Hàm Chân nhìn chằm chằm vào mắt Đồ Nguyên.

"Ta cần gì nói sáo, ta là đệ tử thân truyền của Âm Hồn cốc, cần gì phải tham dự đến trong chuyện đánh giết hận thù như vậy, bỗng dưng mất đi thanh tĩnh." Đồ Nguyên nói ra, cũng không có chút nào né tránh hoặc là sợ hãi.

"Như vậy ngươi chỉ thấy hai ông cháu bọn họ đi về phía tây bắc?" Lộc Hàm Chân hỏi.

"Đúng vậy."

Đồ Nguyên không cần phải giấu giếm, vì trước lúc lên núi, Lộc Hàm Chân này đã đến Cổ Gia trại hỏi qua rồi.

"Ngươi có nghe được bọn họ nói chút gì hay không?" Lộc Hàm Chân hỏi.

"Không có." Đồ Nguyên lắc đầu, trả lời rất thật.

Nhưng mà Lộc Hàm Chân lại không hài lòng, trực giác nói cho gã biết Đồ Nguyên che giấu cái gì đó.

"Người biết bọn họ là người của Nghĩ thành không?"

"Không biết." Đồ Nguyên lại lắc đầu.

Lộc Hàm Chân hơi hơi trầm mặc một cái, tiếp tục nói ra: "Có người đánh giết dưới cái Hắc Chi Linh này của ngươi, vì sao ngươi không ngăn cản?"

"Vì cái gì ta phải ngăn cản." Đồ Nguyên nở nụ cười.

Hắn biết rõ, Lộc Hàm Chân này khẳng định là muốn biết đôi ông cháu kia rốt cuộc giữ lại thứ gì, muốn từ nơi mình tìm được đầu mối, nhưng mà lại không có được đến cái gì, cho nên gã có chút căm tức, nhất là đối diện một cái người cảnh giới thấp hơn chính mình thì loại căm tức này liền sẽ hóa thành một loại công kích càng trực tiếp.

Lộc Hàm Chân ngồi thẳng tắp, giống như là một thanh kiếm, gã nói ra: "Bốn người Lô gia truy sát hai người, trái lại toàn bộ bốn người chết, trong đó ba người là chết ở dưới Hắc Chi Linh, vì cái gì bọn họ không trốn về phía khác, lại muốn trốn về phía cái Hắc Chi Linh này, vì cái gì trong đó có hai người chết ở chỗ này, còn một người không thấy thì thể."

Nếu như chỉ là một cái Diêu Trì Thanh, Đồ Nguyên khẳng định sẽ không giấu giếm thay lão bất cứ cái gì, nhưng mà trong đó Dao Dao lại từng ngăn cản gia gia nàng gây bất lợi với mình, tuy nói mình luôn luôn có phòng bị, nhưng mà tâm ý kia của nàng, Đồ Nguyên tiếp thu, cho nên tại lúc này mới giúp nàng giấu giếm một cái.

Hơn nữa, thái độ Lộc Hàm Chân này giống như đang thăm vấn phạm nhân cũng khiến Đồ Nguyên trong lòng rất không thoải mái.

"Ý của ngươi là gì, không ngại nói thẳng?" Đồ Nguyên lạnh lùng đáp lại, tại trong núi này, một cái tu sĩ chủng hóa, hắn không chỗ nào e sợ.

"Nếu như hai người bọn họ thật có thể giết được bốn người Lô Gia, như vậy, người là người thấy được bí mật, vì cái gì còn có thể sống sót, ta hoài nghi ngươi hợp mưu cùng bọn họ, cùng giết chết người của Lô Gia." Lộc Hàm Chân nói xong lời cuối cùng, thanh âm rồi đột nhiên chuyển lạnh, như hàn băng bùng vỡ, một mảnh sát ý băng hàn như nước đá lao xuống phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia sừng sững bất động, lạnh lùng đáp lại: "Ta như thế nào có thể sống, ngươi rất có thể thử một lần."

Đồ Nguyên trong lòng cũng có chút căm tức rồi.

"Ha ha, chỉ là một cái tu sĩ ngưng thần, lại dám nói chuyện với ta như thế, nếu ta trăm người tại nơi này, Âm Hồn cốc không động không được ta một sợi lông." Lộc Hàm Chân sát cơ lâm liệt nói ra.

Cùng ở trong một cái phòng, Tiểu Chi đứng ở trong xó xỉnh, vốn chỉ là lẳng lặng nghe hai người nói chuyện, nàng rất hiếu kỳ với việc các tu sĩ nói chuyện với nhau, nhưng mà càng nghe, nàng bắt đầu phát run rồi, nàng đang sợ hãi.

"Vậy ngươi không ngại thử xem!" Đồ Nguyên đồng dạng lạnh lùng nói ra, hắn ngồi ở chỗ kia, nguyên bản điệu bộ còn có chút buông lỏng, sau khi lời này vừa ra, cả người đều trở nên sắc bén, hai mắt trầm tĩnh, lộ ra vẻ sáng ngời tự tin.

Lộc Hàm Chân giận dữ, từ khi gã trở thành Linh tướng của Nghĩ thành tới nay, chưa từng bị người dùng cách như vậy khiêu khích. Gầm lên một tiếng: "Muốn chết."

Lúc dứt lời, một ngón tay hướng đột nhiên điểm về phía Đồ Nguyên, ngón tay như kiếm

Kiểm ý dày đặc, linh khí sắc bén giữa ngón tay kia khiến kiếm chí của gã như một thanh kiếm chân chính, đâm thẳng về phía mi tâm Đồ Nguyên, linh khí trong hư không đều bị đâm phá, như là e sợ mà tách ra.

Con mắt Đồ Nguyên nhìn chăm chăm, ngón giữa tay trái lại không biết khi nào đã kẹp theo một đạo phù, một đạo pháp phù kia tại lúc xuất hiện liền bị linh quang nhấn chìm, pháp phù tiêu thất, nhưng mà phù quang kia lại tại đầu ngón tay hắn ngưng mà không tiêu tan.

Theo pháp phù kia tiêu thất tại trong linh quang, linh khí trong toàn bộ phòng như là tìm đến nơi chốn quay về, điên cuồng vọt tới ngón tay Đồ Nguyên, gió chợt nổi lên trong phòng, trên ngón tay Đồ Nguyên linh khí ngưng kết như tê hoa, như thủy vân, trong mơ hồ nhìn thấy một đạo phù ngưng kết tại trong linh quang.

Cái này là một tầng cảnh giới thi phù pháp khác, ngưng mà không tiêu tan, trong khoảng thời gian này, hắn hàng ngày tu tập phù pháp, giờ là đã có thể làm được khiến phù pháp ngưng giữa ngón tay mà không tiêu tan rồi.

Hắn đã hoàn toàn tiến vào trong một loại ý cảnh đặc biệt khi thi phù, trong hai mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, điểm hướng ngón tay của Lộc Hàm Chân.

"Hô..."

Tại trong nháy mắt ngón tay chạm nhau, bên trong phòng cuồng phong dâng lên ở bốn phương tám hướng, như loạn lưu.

Mà linh quang ở đầu ngón tay Lộc Hàm Chân bay tán, lui mạnh ba bước, cuối cùng ngừng lại tại cửa phòng, trong mắt gã sinh ra vẻ bất khả tư nghị, trong nháy mắt vừa rồi kia, gã cảm giác mình đối diện với một ngọn núi, đối diện là một vị sơn thần lãnh khốc, trong lúc giờ tay nhắc chân, tác động lên linh khí một núi, tại trong linh khí kia lại ẩn chứa cái loại dày nặng chí ý của núi lớn.

"Triều Tịch kiểm ý của ta, thế nào khả năng... , hẳn chẳng qua là một vị tu sĩ ngưng thần mà thôi."

Tay đã đặt lên kiếm của Lộc Hàm Chân, trong nháy mắt rút ra. Mười ba tuổi gã đã bắt đầu chém sóng, thẳng đến khi chừng hòa xong, tu thành Triều Tịch kiểm ý, phù pháp của tu sĩ vùng cảnh giới khi đối diện với kiếm của gã, cơ hồ đều là một kiếm trăm vỡ. Đây là sự tự tin của gã trong nhiều năm tu hành.

Hàn quang như triều tịch, theo Lộc Hàm Chân rút kiếm trăm ra mà ra, trong hư không giống như có tầng tầng lớp lớp sóng triều vọt tới.

Cũng tại trong nháy mắt khi Lộc Hàm Chân rút kiếm, Đồ Nguyên lại một lần nữa vẩy ra một đạo phù, đây là Triệu Chư Thiên Thần Linh Hàng Thế phù, theo phù pháp thi ra, một cái thần ảnh từ chỗ sâu trong hư vô rất nhanh đích xuất hiện, linh quang cuộn cuộn như nước thủy triều.

Nhưng mà kiếm của Lộc Hàm Chân cũng đã trăm xuống.

"Hừ, thì ra là cái triệu thần phù này." Trong nháy mắt Lộc Hàm Chân minh bạch vừa rồi trên ngón tay Đồ Nguyên thi ra là cái phù gì, cũng chỉ có loại phù này mới có thể giúp hắn điều động ngưng tụ linh khí trong núi đối kháng được với mình, mới có thể có được son chi pháp ý kia để chống lại Triều Tịch kiểm ý của mình.

Nhưng mà, lúc này đây ta muốn nhìn cái son thần ngưng tụ triệu ra này như thế nào ngăn cản được một kiếm này của ta.

"Vỡ..."

Lộc Hàm Chân hét lớn một tiếng, kiếm quang tăng vọt, trùng điệp chồng lên nhau, chém về phía son thần do linh khí ngưng tụ mới xuất hiện từ hư vô kia.

Nhưng mà tại trong nháy mắt kiếm trăm đến, trong miệng Đồ Nguyên lại một lần nữa phun ra một đạo hào quang hồng sắc, hào quang rơi vào trên thân son thần mới xuất hiện, tan ra, son thần tượng được phù thêm một kiện pháp bảo hồng sắc.

Kiếm quang rơi vào trên thân son thần.

Pháp bảo hồng sắc trên thân Son thần một trận mông lung, giống như muốn tán đi, linh khí bay tán, sau một hồi hư huyền, ráng mây đỏ hiện ra diện mạo của nó, một đạo thần ấn phù đồ, thần bí vô cùng.

Son thần nhưng cũng không tán đi.

Nhưng mà tinh quang trong mắt Lộc Hàm Chân tăng vọt, kiếm mang trên Nịch Thủy kiếm trong tay như là thực chất, gã không lùi mà tiến tới, bước ra một bước, tựa như súc địa đi tới trước mặt Đồ Nguyên, linh khí loạn lưu xuất hiện bởi son thần hiển hiện ra căn bản vô pháp ngăn cản Lộc Hàm Chân tới gần, gã linh động như là cá bơi, một bước đi tới trước mặt Đồ Nguyên, một kiếm chém xuống.

"Chết..."

Nếu một kiếm này chém trúng, Đồ Nguyên nhất định phân thân hai nửa.

Kiếm quang dày đặc, nhìn tại trong mắt, lại tầng tầng lớp lớp, như sóng to triều tịch.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Vụ Hạp (Hẻm Núi Sương Mù)

Hai mắt Đồ Nguyên nhìn kiếm quang chém về phía mình.

Phân sát cơ kia đâm vào mi tâm phát ra tê dại, nhưng mà hần y nguyên ngồi ngay ngắn tại nơi đó, như thần linh trong núi, ý thức hần phân nửa ở bên trong phân nửa tại bên ngoài, tại ngoài chính là dung nhập trong son thần kia, ở bên trong thì là khấn thủ một lũ bản ngã ý niệm.

Tâm thần hần nhảy lên.

Cự chùy trong tay Son thần theo ý nghĩ của hần mà xuất hiện tại trước kiếm, cái này giống như từ trong pháp lý đến từ xa xăm, một chùy dâng ra.

Rõ ràng cây chùy chỉ là một đoàn linh khí ngưng kết thành, trước đây như vậy đối với Lộc Hàm Chân mà nói thì một kiếm liền có thể đâm tan, mà hiện tại, lại đem tới cho gã một loại cảm giác không thể địch nổi.

"Hô..."

Kiểm chùy chạm vào nhau, linh khí tại dưới kiếm không ngừng bay tán, nhưng mà kiếm ý của gã cũng tầng tầng suy yếu, cuối cùng, kiếm của gã vô lực đâm tới tiếp, nhưng vẫn có vô biên linh khí vọt tới phía gã, linh khí như sóng biển cuốn ngược, tại trong nháy mắt lúc gã dùng hết kiếm ý, liền nhấn chìm gã rồi.

Lộc Hàm Chân trong lòng lảo liệt, thân thể xoay chuyển, lui về phía sau, đúng là như cá bơi rất nhanh lui tới ngoài cửa. Tại trong mắt gã, vô biên linh lãng(sóng linh khí) đang nhắm hướng mình lật úp xuống, trong linh lãng có một thanh cự chùy như ẩn như hiện. Kiếm trong tay như xoay chuyển như gió bão, đem linh triều muốn trấn áp gã cắt phá thành mảnh nhỏ, hóa thành một mảnh gió.

Kiểm quang bao bọc cả người gã hướng chân núi mà đi, người tại hư không, chân đạp phong vân, đúng là nương theo gió hình thành từ linh lãng lật úp xuống kia, như chim từ đỉnh núi bay hạ xuống chân núi rồi.

Đồ Nguyên đi ra biệt viện, đã hoàn toàn nhìn không thấy Lộc Hàm Chân, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, mình tại trên núi này là không sợ người đã chứng hóa, nhưng mà muốn lưu lại đối phương cũng rất khó.

Hơn nữa hắn cũng phi thường rõ ràng, Lộc Hàm Chân này tuyệt sẽ không nói ra chuyện hôm nay, bởi vì gã tại trên núi này bị một cái người thấp hơn một cảnh giới đẩy lùi, tuy rằng là nương theo phù trận mà đánh bại gã, nhưng mà trong lòng gã nhất định là nổi sĩ nhục.

Mà nếu là không có một trận bại này, trái lại khả năng gã sẽ dây dưa liên miên không dứt.

Chính hắn đương nhiên cũng sẽ không báo cáo việc này đến trong Âm Hồn cốc.

Về phần sau này Lộc Hàm Chân hoặc là Nghĩ thành còn có người đuổi theo truy bắt hai ông cháu kia hay không, thì đã không còn là vấn đề Đồ Nguyên phải quan tâm rồi.

Hắn hiện tại chỉ nhất tâm tu hành, cái chuyện khác đều cần phải khi tu vi cao mới có thể đi làm.

Thời gian trôi mau, trong nháy mắt đã qua ba tháng.

Trong ba tháng này, hắn luôn luôn tại trên núi tu hành, nửa bước chưa rời Hắc Chi Lĩnh, tuy rằng một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm duy nhất trên Hắc Chi Lĩnh đã bị lấy đi rồi, cũng không có thứ gì đặc biệt cần hắn phải trông nom.

Mấy ngày nay tới giờ, cuối cùng có người lên Hắc Chi Lĩnh tiếp xúc với hắn, làm là người trấn thủ một núi Hắc Chi, luôn luôn sẽ có người muốn từ trên tay hắn mua lấy một ít Hắc Chi, có lẽ là bọn họ đã từng mua tại trên tay Cổ Chấn, khi tìm đến Đồ Nguyên, cho dù nói chuyện cẩn thận, nhưng mà trong ánh mắt tràn đầy lòng tin, tựa hồ mỗi một người trấn thủ nơi đây, dù cho là tu sĩ, cũng có người sẽ làm chuyện ăn cắp thứ mình trông coi, dù sao vật trong núi là của môn phái, bán đi mới là của mình.

Bất quá, bọn họ chung quy là phải thất vọng, Đồ Nguyên từ chối bọn họ, tại bọn họ nhìn đến, cái tân trị thủ này có chút kì quái, mà Đồ Nguyên chỉ là không muốn làm phức tạp mà thôi. Nhưng nếu là phân tích tâm lý mà nói, bán hay là không bán vật trong núi này đều không quan hệ đến đạo đức chút nào, toàn bộ chỉ là bởi vì tại hắn nhìn đến, bán một ít Hắc Chi trong núi này lại chẳng có giá trị gì?

Đó bất quá là tâm tính phàm tục mà thôi, lòng hắn thủy chung là hướng về phía thiên địa vô biên kia, hướng về trường sinh bất lão đại tự tại mà đi kia. Đây là ý nghĩ ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn, nếu nói ra, bị người nghe thấy, nhất định sẽ bị người chê cười, bởi vì nhiều năm qua, lại có mấy người có thể trường sinh bất lão, lại có ai có thể được đại tự tại tại kia.

Thế giới mà thần linh còn bị ngã xuống, một cái người muốn trường sinh, không khác người si nói mộng.

Tại mặt phía bắc Hắc Chi Lĩnh cách ba mươi dặm hơn, có một cái hẻm núi, trong hẻm núi kia suốt năm bao phủ sương mù nhân nhật, tại trong mắt người thường, nơi đó là địa phương thần bí, không phải những phạm nhân bọn họ có thể đến, mà tại trong lòng tu sĩ vùng này, Vụ Hạp cốc nhưng là một cái địa phương rất không tệ.

Tại nơi đó có thể giao dịch rất nhiều đồ vật, nơi đó là phường thị của một cái người tu hành.

Cảnh đêm buồn xuống, Đồ Nguyên đi vào trong Vụ Hạp.

Hai bên Vụ Hạp đều là vách đá, theo cái vách đá này mở ra rất nhiều sơn động, tại giữa Vụ Hạp này là một cái sông ngầm cuộn cuộn, nhưng mà chỉ lộ ra tại trong hẻm núi này, ra khỏi hẻm núi liền nhìn không thấy.

Tại trong con sông này có một loại quái ngư, tên là Độc nhãn đại đầu ngư, vị thịt cực kém, nhưng mà độc nhãn của chúng nhưng là tài liệu có thể luyện chế pháp khí.

Những đặc điểm này tạo nên sự đặc biệt của Vụ Hạp, nhưng mà cái này còn không phải là chính yếu, chính yếu chính là tại nơi đây có thể ử dưỡng linh thạch, linh khí trong Vụ Hạp này cực kỳ nồng nặc, linh khí đều là đến từ chính cái sông ngầm không biết theo cái linh mạch nào chảy tới đây. Hơn nữa, tu sĩ tại nơi đây nhiều năm còn phát minh ra một loại phương thức, chính là đem linh thạch nhét vào trong bụng Độc nhãn đại đầu ngư, sau đó nhốt con Đại đầu ngư này vào trong lồng sắt rồi thả lại xuống sông, phương pháp ử dưỡng linh thạch như vậy là cực tốt.

Linh thạch tính là tiền tệ của người tu hành, bởi vì linh thạch trừ phi là đào ra từ trong linh mạch thiên nhiên, còn không thì cần phải tại nơi linh khí nồng

nặc để ủ dưỡng, một khối linh thạch thượng đẳng, không chỉ có thể làm linh phù đơn độc, còn có thể bố trí phù trận, khi xuất hành bên ngoài, mấy khối linh phù bố trí thành phù trận, đó là một nơi an tĩnh.

Đồ Nguyên đi ở bên trái lòng Vụ hạp, từng cái địa phương như sơn động, nhưng mà trên đá ở cửa vào động đều khắc có chữ viết, đa số là tên cửa hàng, tuy rằng cửa hàng thoạt nhìn rất nhỏ, thứ bên trong cũng ít, có chút người ngồi ở bên trong chỉ để ý việc tu hành, cũng không quan bên ngoài có người nào đi qua.

Mà có chút người thì là tại có người đi nang thì kêu to gọi người khác đi vào, Đồ Nguyên tại mỗi cái cửa động đều sẽ dừng lại nhìn xem, nhìn có hay không có thứ mình cần, có chút sơn động ở cửa vào cũng sẽ treo biển thu mua đồ vật, thu cũng là đủ loại, từ dược thảo đến mấy thứ trên người các loại động vật, từ bay trên bầu trời đến bới dưới đáy nước.

Có khi sẽ đụng tới có người thả câu tại trong sông, bọn họ đang câu Độc nhãn đại đầu ngư.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy cửa vào một cái sơn động xếp từng hàng sách, ngẩng đầu nhìn sơn động, phát hiện bố cục bên trong đúng là rất có phong độ của người trí thức tức.

Sơn động tên gọi là 'Nhân gian phòng sách', đi vào nhìn, tại trên giá sách chạy theo vách đá, không có một quyển sách nào là sách pháp thuật, mà đều là sách của nhân gian, đủ thứ đủ loại, theo tên những sách kia cũng khả dĩ nhìn ra được, cái dạng gì cũng có, từ thâm ảo trị quốc kinh tàng, đến sách mây mưa ong bướm.

Bước chân hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn thấy được một hàng này, vậy mà tất cả đều là sách quyền thuật, đủ loại kỹ thuật binh khí, thậm chí còn có các loại khinh thân công pháp, bộ pháp, thân pháp.

Hắn đột nhiên nghĩ đến thân pháp cùng kiếm thuật của Lộc Hàm Chân kia, liền quyết định mua một bộ trở về luyện một cái, coi như là nhiều thêm một môn tài nghệ.

Sau khi hỏi giá cả, vậy mà chỉ cần một đạo trừ tà phù là có thể mua được một quyển, hắn liền tiếp chọn ba bản mới ly khai.

Tiếp tục đi về phía trước, còn có chút nơi bán phù, hoặc là bán pháp khí, có chút là bán đạo thư, Đồ Nguyên lại chọn mấy bản đạo thư, chuẩn bị trở về đọc, tuy nói đạo thư cũng không thể trực tiếp tăng lên tu vi, thậm chí đôi khi nhìn nhiều trái lại sẽ khiến tư tưởng mình hỗn loạn, nhưng mà rảnh rỗi đọc một cái, còn là có thể mở rộng tư tưởng.

Trên đời này, rất nhiều pháp thuật kỳ thực đều là tại lúc nhìn đạo thư đột nhiên sinh ra ý mà lĩnh ngộ.

Tuy rằng mua mấy thứ, nhưng mà thứ hắn tới nơi này chân chính muốn mua lại còn chưa thấy có bán, hắn tới nơi này, chủ yếu là muốn mua một khối ngọc có thể làm như ngọc phù, cùng với một thứ có thể dùng để điều khiển thân trọng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Song Sát

Đi, đi trong hẻm núi, nhìn một cái ám hà cuộn cuộn chảy xiết phía dưới, có nơi rộng nơi hẹp, rộng thì khoảng một trượng, hẹp thì chỉ khoảng một bước chân, có thể trực tiếp nhảy qua bên kia hẻm núi.

Ngẩng đầu nhìn, vách đá là nham thạch nâu đen hình dạng khác nhau, hoặc là như miệng chim thò ra, hoặc như cánh, hình thành một cái lạch trời phía trên không, những thứ hình dạng cổ quái đó đều được mọi người điêu khắc thành các loại đồ vật, chim bay cá nhảy cùng đồ án.

Đi ở bên trong, linh khí bốc lên từ trong dòng sông cuộn cuộn hóa thành vụ, bị nhốt tại trong cái hẻm núi này ra không được. Toàn bộ hẻm núi hiển nhiên cũng là có một cái đại trận, hắn một đường đi tới, không chỉ nhìn cái cảnh trí này đặc biệt mà mang theo mấy phần quý dị trong cốc này, còn tại nhìn cái phù trận trong vụ hạp này.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một đám người vây quanh ở một nơi như cái miệng giếng, đương nhiên, phía dưới nơi đó cũng là ám hà, nhưng mà hình dạng mặt trên lại như là miệng giếng, mấy cái người ngồi vây quanh nơi đó, Đồ Nguyên đi ngang qua, nhìn nhìn, đáng vẻ đối phương rất cảnh giác.

Bên cạnh có người nói: "Không nên dừng lại bên cạnh bọn họ, trong bọn họ có người từ nơi này tiến nhập ám hà rồi, vạn nhất tìm đến thứ tốt, sẽ cảm thấy người có ý đồ riêng."

Đồ Nguyên cảm tạ đối phương đã nhắc nhở, liền thối lui rồi, đối với phương thức tiến vào cái ám hà này để tầm bảo, hắn cũng không có ý kiến gì, nếu như là mình quanh năm tại nơi đây, lại có thực lực xuống cái ám hà này thì nhất định cũng sẽ đi xuống nhìn xem, bất quá đối với có thể tìm kiếm được thứ gì tốt hay không, hắn cũng không để ý, tại trong này nhất định có một phen cảnh tượng khác.

Kiếp trước không có cơ hội cũng không có khả năng tiến vào loại địa phương này, một đời này là người tu hành, chờ về sau học được độn pháp, nhất định phải đi nơi như vậy nhìn xem một cái.

Một hàng hang động phía bên trái đã đi hết rồi, sau đó qua đến bên phải, cuối cùng hắn tìm đến một nơi chuyên môn bán linh ngọc, những linh ngọc này đều là được linh khí ủ dưỡng, có chút nhỏ chỉ như móng tay, lớn thì cỡ như người.

Những thứ này mua về đều có thể làm thành phù khí, hoặc là trở thành trận cơ của phù trận.

Đồ Nguyên tìm đến một khối mảnh dài chiều dài cỡ khuỷu tay, hình dạng như một thanh như ý, vừa nhìn thấy nó, hắn liền muốn mua ngay. Cuối cùng dùng một cái kịch độc hủ thần kỳ đổi lấy nó.

Kịch độc hủ thần kỳ tuy rằng uy lực cường đại, nhưng mà chất liệu đương nhiên cũng không phải thứ gì thật tốt, hơn nữa hắn lại đem bán sách độc tế kia bán cho bọn họ, đổi được hơn mười khối tiểu linh ngọc lớn nhỏ khác nhau.

Ra khỏi cái hang động kia, lại tại trong một nhà hang động nhìn thấy có bán những loại gỗ khác nhau, có đủ loại đủ dạng gỗ, đương nhiên, những gỗ này cũng không phải gỗ bình thường, mà là có tảo mộc hấp thu sét đánh, đào mộc trăm năm, Huyết nhiễm hộc mộc, Mị Linh âm mộc, Dưỡng thi quan mộc vân vân, cuối cùng Đồ Nguyên mua lấy một đoạn Mị Linh âm mộc.

Cái này là dùng ngọn đèn có thể bài trừ âm thân thuật kia đổi lấy. Lại đi về phía trước, cứ nhìn thấy một cái hang động âm trầm, đi vào nhìn, bên trong này vậy mà bán đều là các loại thi thể, từ lớn đến nhỏ, xếp thành từng hàng, những thi thể này đương nhiên không phải là thi thể phổ thông, mà là sát thi đã dùng các phương pháp khác nhau tế qua. Có rất nhiều tán tu đều thích tế dưỡng một cái "Thi" như vậy để hộ thân, nhất là những người quanh năm đơn độc một mình hành tẩu bên ngoài, có một cái linh thi như vậy hộ thân sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Lại đi về phía trước, hắn nhìn thấy có bán các loại oan hồn, thậm chí có bán tà linh, bất quá loại địa phương này cũng quanh năm thu mấy thứ này, tà linh cần phải dùng oan hồn hoặc là một cái tà linh khác để nuôi nấng.

Lại nhìn thấy nơi có bán các loại sâu bọ, đủ loại đủ dạng, chỉ có nghĩ không ra.

Tới nơi này một lần, khiến hắn mở rộng ra tầm mắt, mỗi một cái thể giới đều có khí tức đặc biệt của riêng mình, thể giới này chính là quỹ dị cùng kỳ lạ.

Ly khai vụ hợp kia, một đường hướng Hắc Chi Lĩnh mà đi.

Vùng này hoang vu, người ở ít ỏi, dù cho là cây cối cũng có vẻ dữ tợn, nhiều thực vật dạng bụi gai, hiếm thấy có động vật.

Đột nhiên, Đồ Nguyên dừng lại bước chân.

"Hai vị đã đi theo một đường rồi, có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra, nhưng mà phía sau một mảnh yên tĩnh, cũng không có người trả lời, hắn cũng không tiếp tục đi mà trực tiếp xoay người lại, đứng ở nơi đó, nhìn chỗ hư vô.

Một lúc lâu sau, tại nơi Đồ Nguyên nhìn đến, vốn là một mảnh hư vô trống trải đột nhiên có một đoàn sáng có vẻ cứng nhắc xao động, nghiêng nát, một cái người hiện lộ ra.

Gã ăn mặc một thân pháp bào màu xanh, nhãn thần chớp động, đang tại nhìn kỹ Đồ Nguyên, gã từ trong vụ hợp theo dõi người đi ra, sau đó giết người cướp của, loại chuyện này đã làm rất nhiều lần rồi, không phải chưa từng bị thua, nhưng mà tại tình huống thông thường là sẽ không bị phát hiện.

Đối với cái Huyền quang âm thân phù này bọn họ sử dụng phi thường tâm đắc, huyền quang che lấp bản thân, cũng không phải là ánh sáng tỏa ra càng mạnh càng tốt, mà là phải thích hợp, phải căn cứ hoàn cảnh để cải biến niệm lực bản thân dung hòa tại trong pháp phù.

Đối với phương diện này gã phi thường có kỹ xảo.

"Tiểu tử, ngươi đem phù túi trên người ném lại đây."

Đầu gã hơi cúi, con mắt nhếch lên nhìn Đồ Nguyên, nhìn qua trông mắt rất nhỏ, thanh âm trầm thấp, cả người nhìn qua hung ác mà âm ngoan.

Trong tay cầm một cái ống tròn, là cái cơ quát (ống phóng phi tiêu), có thể tưởng tượng, trong ống tròn kia nhất định có rất nhiều phi châm nhỏ như lông trâu, trên phi châm khẳng định có nhuộm đầy kịch độc.

Tại khoảng cách gần như vậy, một cái tu sĩ Đan khí ngưng thần thật đúng là vị tất nấn cần được vô số phi châm từ cơ quát.

Là một trên cướp giật, lão tặc lâu năm

Con mắt Đồ Nguyên đã nhú lại rồi, bởi vì hắn biết rõ, còn có một tên cũng không có hiện thân, tới đây không chỉ một tên, mà là hai tên.

Loại đánh lén này thường thường tốc độ cực nhanh, lại bí ẩn, cực dễ dàng đắc thủ. Cầm thứ như vậy, dù cho là phạm nhân cũng có khả năng giết được một cái tu sĩ đệ giai.

Từ khi đi tới trên đời này, Đồ Nguyên liền tại lúc tu hành rảnh rỗi thì sẽ nghĩ, nếu có vũ khí như súng ống, tu sĩ ở cảnh giới gì mới có thể phòng được.

Lúc ban đầu hắc cảm thấy chỉ ít là tu sĩ kết đàn, theo tu vi hắc tăng lên, đối với linh ngộ phù pháp càng sâu sắc, hắc cảm thấy có lẽ tu sĩ chủng hòa là được rồi, nhưng mà gần đây đối với phù pháp hắc linh ngộ lại tiến sâu thêm một bước, biết rõ hiện tại có lẽ mình đỡ không được, nhưng mà nhất định có thể né tránh, then chốt là ở chỗ không bị đánh lên.

Vụ hạp cốc là địa điểm tán tu vùng này tụ tập, đương nhiên, đệ tử môn phái như Đồ Nguyên cũng tới nơi đây. Vùng này phi thường loạn, chết cũng đã chết rồi, không có người sẽ đến điều tra giúp người, dù cho là môn phái phía sau người cũng vô pháp báo thù giúp người, cho nên hắc vừa ra khỏi liền làm sẵn chuẩn bị đề phòng vạn nhất, vạn nhất trên đường bị người đánh trộm, vạn nhất xảy ra xung đột với người khác.

Hắc đứng ở nơi đó không hề động, tay lộ ra ngoài ống tay áo pháp bảo, không có phù tại tay.

Cái người sắc mặt âm ngoan kia con mắt nhìn chăm chăm cũng không có chớp, chỉ cần Đồ Nguyên có chút động tác lấy phù thi pháp, gã liền sẽ bấm nút Cơ quát.

"Ném phù túi lại đây." Gã lại một lần nữa nói ra, trong giọng nói chỉ có một loại lãnh khốc, mà không có phần nộ hoặc là khản trương.

Đồ Nguyên y nguyên không hề động, nhìn chăm chăm người kia.

Trong lòng hắc đồng dạng khản trương vô cùng, tâm đập nhanh.

Người kia không có nói nữa, như là đang so kiên trì.

Đột nhiên, một con gió thổi tới, thổi động cát đá lóa lờ trên mặt đất.

"Ti..."

Nút bấm trên ống tròn đã được đề xuống, hướng vào trong một mảnh bão cát kia, một đám châm nhỏ như lông trâu bay về phía Đồ Nguyên.

Khu vực chỗ Đồ Nguyên đứng hoàn toàn bị che phủ.

Cũng tại trong nháy mắt này, trên cổ Đồ Nguyên đột nhiên có một đoàn phù quang sắc vàng lóng lánh nổi lên, theo hoàng quang dâng lên, cát đất vốn theo gió bay lượn ở tại trong hư không lại như là tìm đến nơi chốn quay về, trong nháy mắt bị thu vào trong hoàng quang, hoàng quang chợt nổ tung, rồi lại trong nháy mắt ngưng tụ lại, quanh thân hắc đứng là tại thời điểm hoàng sắc phù quang tỏa ra liền ngưng kết ra một tầng đất, tầng đất dày đặc kia gát gao bao vây lấy hắc.

Thi triển phù pháp có thể niết tại trong tay, làm cho phù ý không tiêu tan. Đồng dạng, đối với linh khí bản thân, khi khả năng không chế đến cảnh giới nhất định, như vậy thi triển phù pháp cũng không bị giới hạn trong việc phải tập trung ý chí tại ngón tay để thi phù, hàng tỉ lỗ chân lông ở các nơi thân thể đều có thể tràn ra linh khí, đều có thể kích phát pháp phù.

Theo lúc ban đầu tu hành, niệm như lưỡi liếm liếm thiên địa, đến bây giờ một ý niệm liền kích phát pháp phù, cũng không phải dễ dàng làm được.

Một đạo pháp phù mà Đồ Nguyên đeo hộ thân trên cổ kia tên là Thổ nguyên phù, có thể tụ tập thổ linh khí hóa thành thổ.

Tất cả châm nhỏ như lông trâu đều đâm vào trên tầng đất do thổ linh khí hóa sinh kia, đúng là chỉ đâm vào được một chút đầu kim, có cái thậm chí trực tiếp đập vào rồi rơi trên mặt đất.

Đúng lúc này, trong hư không ở bên cạnh không xa đột nhiên nổi lên một mảnh hắc vụ.

Một cái người mặc hắc bào không biết khi nào đã xuất hiện rồi, trên tay y có một cây cờ đen, cái này là Ác Quỷ phiên, trong phiên có một con ác quỷ, loại pháp khí này là tán tu thích nhất, cũng không cần tài liệu quá tốt, chỉ cần bắt nốt được một con ác quỷ hoặc tà linh vào trong đó, như vậy là có thể đủ thông qua thôn phệ hồn người làm cho ác quỷ trong phiên lớn mạnh, tự nhiên uy lực Ác Quỷ phiên cũng sẽ càng ngày càng cường đại.

Mặt trên cờ đen dâng lên một mảnh hắc vụ đánh tới phía Đồ Nguyên.

Gió thổi không tiêu tan, trong lúc mơ hồ nghe đến tiếng quỷ khóc ô ô, trong hư không có thể nhìn thấy hắc vụ đã ngưng kết ra một cái mặt quỷ bằng sương mù, đồ nhào tới Đồ Nguyên.

Tại hắc vụ bao phủ, một tầng đất trong nháy mắt sụp đổ tán đi, nhưng mà dưới tầng đất lại không có ai.

Trong lòng hai người kinh hãi, cảm giác được không ổn.

Trong đó hắc bào nhân cầm trong tay cờ đen cả kinh quay đầu lại, một vệt sáng trắng lướt qua, yết hầu y đã bị cắt đứt phân nửa, máu tươi phun ra giữa không trung, y vội vàng lấy tay ôm lấy yết hầu, thế nhưng là làm sao có thể che được, gãy dựa, chỉ chốc lát sau liền ngã xuống đất không dậy nữa.

Mà người mặc thanh bào sắc mặt âm ngoan kia tại nhìn thấy yết hầu của hắc bào nhân bị pháp khí không biết tên cắt đứt thì cực kỳ hoảng sợ, hướng một cái phương hướng liền vội vàng chạy đi, đồng thời tại trong lúc chạy một đạo phù đã nắm vào trong tay, huyền quang cuộn động, thân thể gã tại trong huyền quang rất nhanh trở thành nhạt.

Nhưng mà tại thân thể gã còn chưa có hoàn toàn tiêu thất thì, một vết sáng trắng đã xẹt qua, trong nháy mắt thân thể gã rớt ra từ trong hư không, sau cổ cơ hồ là bị cắt đứt, gục trên mặt đất gây dựa một hồi, máu chảy đầy đất, cuối cùng chết đi.

Đồ Nguyên từ phía sau bọn họ đi tới, nhặt lên ống tròn phóng ám khí cùng một cây Ác quỷ phiên mà bọn họ đã dùng qua kia, cùng với phù túi trên người bọn họ, sau đó rất nhanh rời đi.

Không lâu sau, mặt đất xuất hiện từng con chuột mất huyết hồng, đem hai cái thi thể găm cắn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16: Trừ Yêu

Đồ Nguyên tiêu thất tại trong đất là dùng một đạo thổ độn phù, thổ độn phù thuộc về một loại pháp phù phi thường đặc thù trong ngũ hành phù, cũng như những loại thủy độn, mộc độn kia, tuy rằng không là một loại chân linh pháp phù nhưng mà lại phi thường đặc biệt, tại lúc còn chưa Đan khí ngưng thần thì Đồ Nguyên là họa không ra, không chỉ họa không ra được, dù có, hắn cũng vô pháp thi triển được.

Thăng đến gần nhất, hắn có thể đem phù ý trong pháp phù ngưng tụ khổng chế, mới có thể chân chính thi triển cái thổ độn phù này. Không giống như lúc trước thi triển Liệt Viêm phù, trong nháy mắt hóa sinh lại cấp tốc tán đi.

Về đến Hắc Chi Lĩnh, hắn lại trở về với cuộc sống ngày đêm luyện khí tu pháp, bắt quá lại nhiều ra một ít thời gian xem cuốn đạo thư mua về kia, học mấy bản võ thuật nhân gian, có thân pháp bộ pháp, còn có một quyển là bản lĩnh dùng tay, tên là《Bộ phong tróc ảnh quyết》, quyển sách này cũng không tính chỉ luyện võ thuật ngoại công, trong đó có rất nhiều phương pháp tu hành khiến Đồ Nguyên cảm thấy rất có trợ giúp đối với Nhiếp Linh Cầm Nã thủ của mình.

Chính yếu là tại sau cùng quyển sách có một câu nói: "Ý niệm hướng tới, bộ phong tróc ảnh, cũng không phải là hư vọng."

Lộc Hàm Chân kia có thể bằng vào thần ý của mình đề tu ra kiếm ý, đồng thời có thể trăm phá phù pháp, như vậy vì sao mình không thể tu chứ, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp cần có thời gian, mà mình cũng không phải chỉ có thể chờ một cách bị động, mà là cần phải tiến thêm một bước khai quật, bất cứ cái pháp thuật thần thông gì đều là tùy theo người, không có pháp thuật thần thông nhất thành bất biến.

Trong bầu trời, vô số ánh sao lấp lánh, như từng viên ngọc phi thúy khảm tại trên màn trời đêm.

Đồ Nguyên thích một mình luyện phù pháp tại dưới màn đêm, bắt quá, những ngày này hắn luôn luôn đều có một cái ý nghĩ. Mấy tháng trước, Lộc Hàm Chân dựa vào một thanh kiếm trong tay liền có thể trăm vỡ pháp phù, nếu như mình không có thần ấn phù đồ kia, chỉ sợ sơn thần còn chưa hoàn toàn hiển hiện ra thì đã bị trăm tán rồi.

Cho nên hắn đang tại suy nghĩ, mình tuy rằng vô pháp luyện ra loại kiếm ý trăm phá phù pháp đó, nhưng có thể chế một thanh phù khí.

Hắn muốn chế một thanh thất bảo như ý, tên của như ý này chính là dùng tên của pháp phù kia tới đặt tên. Thất Bảo Như Ý phù là đem bảy loại phù pháp trừ tà, tịch trần, tịch thủy, tịch hỏa, phong linh, trấn thần, tụ khí tổ hợp vào nhau, hình thành một loại Chân linh pháp phù.

Bảy loại pháp phù này đơn độc lấy ra một cái đều không phải phù pháp cường đại đặc biệt gì, nhưng mà bảy loại này tổ hợp vào nhau, hình thành ra Thất Bảo Như Ý phù cũng rất huyền diệu.

Muốn chế ra một kiện phù khí như vậy, tự nhiên là cần phải trước họa ra một đạo Thất Bảo Như Ý phù rồi.

Phù dưới ngòi bút linh quang mơ hồ, trong hư không phảng phất có tinh quang bị phù bút này dẫn động, trên cả tờ giấy phù dày đặc phù văn, tầng tầng lớp lớp, toàn bộ hình dạng giống như là một thanh như ý.

Loại phù này có rất nhiều cách họa, toàn bộ nhìn vào lý giải của từng cá nhân, chỉ cần phù thành là được.

Trong nháy mắt phù thành kia, hắn vẩy ra, tại khi thoát khỏi tay, linh quang như lửa đem tám phù nuốt hết, một thanh như ý do phù quang ngưng tụ xuất hiện ở tại trong hư không.

Khi cái như ý hư huyền này xuất hiện thì Đồ Nguyên chỉ cảm giác thiên địa thanh minh, những thứ thần bí hoặc ngũ hành nước lửa giữa trong thiên địa kia tại cái địa phương nhỏ nhỏ này đều tựa hồ tiêu thất, thiên địa vốn u tĩnh, nhưng mà khắp nơi hình như có cái gì đó huyền bí không lường được tồn tại, khi cái như ý này xuất hiện thì tất cả đều là thanh tĩnh trong sáng như vậy.

Đồng thời, mặt trên chuỗi như ý hư huyền này lộ ra một loại trần nhiếp chi ý khó giải thích, giống như quyền hành của trời hiển lộ rõ ràng, có một loại khí tức thần thánh, chứ tà tránh lui.

Hắn đứng ở nơi đó, lẳng lặng thể hội phù ý của đạo phù pháp này.

Sau rất lâu, như ý vô thanh vỡ tan, hắc ám vô biên vọt tới, đem đỉnh núi này nhấn chìm.

Đồ Nguyên mở mắt ra, hắn quyết định ngày mai bắt đầu chế Thất Bảo Như Ý phù khí.

...

Năm tháng trôi qua, lẳng lẽ rồi đi. Nửa phần núi xanh, giấu giếm không được âm dương sắc điệu.

Tại đỉnh núi, tay không ngừng thò ra ở tại trong hư không cầm lấy phong vân, Đồ Nguyên chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, hắn cũng không có quay đầu lại, con mắt y nguyên là nửa khép nửa mở, tay chậm rãi tại chuyển động trước người, đột nhiên xuất thủ, trên tay phải hắc vụ như lửa bùng lên, chụp một cái vào trong hư không, một đoàn linh khí đã bị nhiếp bắt bỏ vào trong tay.

"Chân nhân, trong tộc đã xảy ra chuyện." Một tiểu tử tuổi trẻ bước nhanh tiến lên đây nói ra.

"Xảy ra chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Trong tộc có yêu quái." Giọng tiểu tử hơi nhỏ.

"Trông thấy không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không có thấy, nhưng mà có mấy người gặp chuyện không may rồi." Tiểu tử tiếp tục nói ra.

Đồ Nguyên gật gù đầu, nói ra: "Người đi xuống trước hay chờ ta cùng xuống?"

Tiểu tử suy nghĩ một chút, nói ra: "Ta còn là chờ chân nhân cùng đi đi."

Đồ Nguyên trở lại trong Hắc Chi viện cầm pháp khí cùng pháp phù có thể dùng tới, sau đó liền theo tiểu tử đi xuống núi. Trên đường thì bảo tiểu tử kể lại sự tình cho mình nghe.

Theo tiểu tử kể, đại khái chính là trong tộc không biết có cái yêu tủy gì tới, chuyên môn tại lúc nửa đêm thì chui vào trong phòng của nữ tử độc thân, trước lúc hùng đông thì ly khai.

Sở dĩ bị phát hiện là phụ mẫu trong nhà nghe thấy động tĩnh, đẩy cửa vào, lại thế nào cũng đẩy không ra, dù cho là đẩy ra, cũng không thấy có cái gì, chỉ nhìn thấy nữ nhi mình cả người trần trụi nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, như đang nằm mộng.

Hỏi nó đã mấy người rồi, tiểu tử nói có ba người.

Đồ Nguyên lại hỏi ngay từ đầu vì sao không lên núi thông báo.

Tiểu tử nói hai người đầu cũng không biết, còn tưởng rằng mình nằm mơ, thẳng đến người này nháo ra động tĩnh, các nàng mới nói cho phụ mẫu mình nghe.

Xuống núi, tiến vào trong Chi Tiên tộc, tộc trưởng lập tức tiến lên nghênh đón, đồng thời đưa hắn đến trong nhà, dâng trà lên, sau đó ngồi xuống kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, cũng không khác lắm so với tiểu tử kia đã nói.

Nhưng mà Đồ Nguyên rõ ràng nhìn thấy dáng vẻ tộc trưởng như muốn nói cái gì đó nhưng sau cùng lại thôi, liền nói: "Tộc trưởng có chuyện không ngại cứ nói thật."

"Ai, kỳ thực nếu như ta không có đoán sai thì có thể là hắn trở về rồi." Tộc trưởng than thở.

"Người nào?"

"Đó là chuyện năm năm trước rồi, năm năm trước, một vị thanh niên tuổi trẻ, cùng con gái của lão Lục gia yêu nhau, lúc đó con gái của lão Lục gia chính là vừa đến tuổi, đáng vẻ cũng xinh đẹp, rất nhiều thanh niên trong tộc đều âm thầm yêu thích, nhìn thấy người mình thích phải lòng một cái người bên ngoài, họ không phục, có một ngày hẹn nhau đi tìm người ngoại tộc kia, trong đó có người còn mang theo pháp phù, cũng chính là mấy đạo pháp phù kia khiến cái ngoại tộc kia hiện ra nguyên hình, thì ra hắn cũng không phải là người, mà là một con hồ (cáo)."

"Việc này vừa ra, liền âm ý vô cùng. Con gái của Lão Lục gia bởi vì cho rằng mình lên giường cùng với súc sinh, không còn mặt mũi gặp người, đã tự sát rồi, hồ kia lúc ban ngày bỏ chạy, đến đêm tối định trở về trả thù, nhưng mà lúc đó đã lên núi thỉnh Cổ chân nhân xuống, cuối cùng là đánh cho hồ yêu kia bị thương, nhưng mà cũng không có giết chết."

Đồ Nguyên gật gù đầu, biểu thị mình đã biết rõ, nói ra: "Tộc trưởng yên tâm, đêm nay nếu như nó lại đến, nhất định khiến nó tới được đi không được, sẽ không lại cho nó cơ hội chạy thoát."

Tộc trưởng nghe vậy, y nguyên là có chút lo lắng nói ra: "Nhưng hồ yêu kia năm năm trước là có thể chạy thoát khỏi tay Cổ chân nhân, năm năm đã trôi

qua, có hay không đã càng thêm lợi hại rồi."

"Không cần lo lắng, yêu nghiệt mà thôi, đã không biết pháp, lại không biết đạo, không có sư thừa, tất cả toàn bộ dựa vào bản năng, nếu là yêu có thể kết sinh nội đan, tự nhiên là có thể theo trong thiên địa ngộ được pháp thuật thần thông, gặp phải yêu kết đan, tất cả chúng ta đều phải chết, nhưng nếu chỉ là yêu dưới kết đan, đều không tính là cái gì."

Nhìn Đồ Nguyên nói tự tin, tộc trưởng cũng yên tâm không ít, nhưng ở chỗ sâu trong nội tâm vẫn có lo lắng.

Sắc trời dần dần tối, Đồ Nguyên sợ hồ yêu kia không đến, còn nói Tiểu Chi đến cửa trại đi vài vòng. Hồ tính đa nghi, nhưng cũng đồng dạng sinh lý cực cao, rất thích nữ tử mỹ lệ.

Tuy nói hồ đã hóa yêu, nhưng mà tư duy cũng không rõ ràng như nhân loại, theo lý giải của Đồ Nguyên, chính là tư duy lô-gích không tốt.

Đến lúc nửa đêm, trong Chi Tiên tộc không khí yên tĩnh, hồ yêu kia quả nhiên tới rồi.

Theo ngoài trại nhảy vào, chân nó khập khiễng, nhưng không giống như là mới bị thương, mà hẳn là di chứng từ lần bị thương năm năm trước.

Trên người hồ kia, da lông bóng sáng, màu xám mờ, nhưng mà trên mặt thì lông lại có chút trụi lủi, nhìn qua rất già rất xấu.

Nó nghiêng tai hướng trong hư không, vành tai đóng đưa trước sau, đang tại nghe ngóng.

Đột nhiên, trong hư không xẹt qua một vệt sáng, vừa lóe lên liền đã đến trước mặt hồ yêu, hồ yêu kinh hãi, tung nhảy lên, thân thể mềm mại mau lẹ.

Thiên Dực phi đao vạch ra một cái lỗ trên người nó, nhưng mà lại không có thể làm nó bị thương nặng, tại lúc đao trảm đến trên thân hồ yêu thì có một mảnh linh quang tuôn ra, ngăn cản Thiên Dực phi đao. Hôn nữa, tốc độ của hồ yêu xác thực phi thường nhanh, linh mãnh vô cùng.

Nhưng mà phi đao ở tại trong hư không rất nhanh lật chuyển, lại một lần nữa hướng đầu hồ yêu vạch cắt xuống.

Hồ yêu vốn là muốn chạy ra bên ngoài trại, giờ không thể không thay đổi phương hướng, muốn tránh đi, nhưng mà vẫn cứ là bị đao cắt nửa cái lỗ tai.

Lúc này bên trong Chi Tiên tộc rất nhiều người đã ra khỏi phòng rồi, bọn họ kỳ thực cũng không có ngủ, đều chờ giờ khắc này, nhìn thấy Đồ Nguyên thi pháp trảm một cái tai của hồ yêu thì trong đám người có người âm thầm tiếc.

Đúng lúc này, hồ yêu kia tựa hồ vừa sợ vừa giận, đột nhiên phát ra tiếng gào to, sau đó linh quang trên người mạnh động, đồng thời có một cỗ khí tanh đặc biệt phát ra.

Loại khí tanh này ở tại trong hư không là có màu phấn hồng, như là sương một dạng.

"Mọi người tránh xa một chút." Tộc trưởng lớn tiếng nói ra: "Đó là dâm vụ."

Mọi người vốn cách khá xa, chỉ có số ít đứng hơi gần hơn một ít liền lui về phía sau rồi, mọi người đều tập trung tinh thần nhìn hồ yêu kia, chỉ thấy hồ yêu tả xung hữu đột, muốn đào tẩu, nhưng mà một vệt sáng trắng một mực tại lúc then chốt thì xuất hiện, vừa xuất hiện liền sẽ khiến trên người hồ yêu tăng thêm một cái vết thương.

Hồ yêu tung nhảy như gió, lên cao lui thấp, phát ra tiếng kêu, một vệt ánh đao sáng trắng ở xung quanh hồ yêu biến mất rồi lại chợt lóe lên.

Đột nhiên hồ yêu nhắm phía đám người vọt tới, trong đoàn người phát ra một mảnh kinh hô, mọi người rất nhanh lui về phía sau, sau đó ánh đao lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện phía trước hồ yêu, nhắm con mắt nó mà chém xuống.

Nó phát ra tiếng kêu không cam lòng, lại một lần nữa cải biến phương hướng.

Hồ yêu ở tại trong hư không linh động lui động, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hồ ảnh nhàn nhạt, mà ánh đao màu trắng chớp lóe quanh người hồ yêu kia càng là đem lại cảm giác đẹp như họa.

Chậm rãi, tốc độ của hồ yêu giảm xuống rồi, thân thể đầm đìa máu, cả người nó toàn là vết thương.

Nó đứng ở nơi đó run rẩy nhìn về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đứng ở trên nóc một gian nhà, bề ngễ nhìn xuống, đối với hồ yêu này, hẳn cũng không có thương hại.

Nếu như đã khai trí, đi tới nhân gian, vậy thì phải tuân theo đạo đức ở nhân gian.

Không quản là người hay là yêu, dựa vào năng lực bản thân để tùy ý giẫm đạp tôn nghiêm người khác, phá hư cuộc sống của người khác, quyết định sinh tử của người khác, vậy thì đều phải giết.

Một vệt sáng lướt qua, đầu, thân hồ yêu chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Ngư Nhân Tử Lầu

Có lúc Đồ Nguyên sẽ suy nghĩ, nếu như có thể một mực tu hành như vậy tại Hắc Chi Linh cũng là rất không tệ, không cần quản tới ân oán giữa Đồ gia và Âm Hồn Cốc.

Nhưng mà vô luận là trong cái thế giới kia hay là trên thế giới này, hoàn cảnh nhân tố xung quanh luôn luôn sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của một con người.

Tại lúc Đồ Nguyên vốn cho rằng mình sắp bị Âm Hồn Cốc buông bỏ tại nơi Hắc Chi Linh này, từ nay không quan tâm nữa, cũng không có cơ hội về Âm Hồn Cốc rồi, thì một ngày này hắn đột nhiên tiếp nhận được Tấn nga truyền đến tin tức.

Phía dưới ánh đèn, hắn ngồi ở chỗ kia điêu khắc Như ý, hiện tại một khối ngọc dài cỡ cánh tay kia đã được hắn chế ra bộ dáng đại khái của như ý, chỉ còn cần tạo hình.

Đột nhiên một con phi nga xám mờ theo cửa sổ bay vào, bên trong phòng không có muỗi không có bướm, dù cho là tại phụ cận Hắc Chi viện này cũng sẽ không có chuột, rắn hay kiến tồn tại, bởi vì tại phụ cận Hắc Chi viện này có trồng Khu Trùng thảo(cỏ đuổi trùng), cho nên khi một con phi nga xám mờ này từ ngoài cửa sổ bay vào thì hắn đầu tiên là sửng sốt một cái, sau đó lập tức phản ứng lại, đây là Tấn nga trong cốc.

Đưa tay điểm tới hồn nga kia, chậm rãi, linh quang ẩn chứa đầu ngón tay tiếp xúc đến hồn nga, trong nháy mắt, Đồ Nguyên nghe được một cái thanh âm, thậm chí nhìn thấy một cái người.

"Ngày 8 tháng 8, người đi Hoa Gian độ tiếp một người..."

Tiếp người, tiếp người nào?

Tiếp một người gọi là Đoàn Tử Ngọc, hắn không biết Đoàn Tử Ngọc này có lai lịch gì, cũng không biết ngoại trừ mình ra, còn có người nào sẽ cùng mình đi nghênh tiếp, cũng không biết lần nghênh tiếp này có sẽ có nguy hiểm gì hay không.

Cảm giác đầu tiên của hắn chính là không nên, mình tuy rằng giết chết Đồ Tu, là con cháu trực hệ của Đồ gia, đã chứng minh mình thuần khiết, nhưng mà dù sao vẫn cứ có hoài nghi tại thân, không nên phái mình làm chuyện trọng yếu gì.

Có lẽ, cũng không phải là người hay chuyện trọng yếu gì đi, Đồ Nguyên thầm nghĩ.

Nhưng mà không biết vì cái gì, hắn lại có một loại cảm giác hoảng hoảng, theo mình vừa tới trên đời này thì mơ mơ hồ hồ, đến sau lại biết rõ xuất thân lai lịch cái thân phận này của mình, lại đụng đến ân oán giữa Đồ gia cùng Âm Hồn Cốc, thẳng đến khi mình đi tới Hắc Chi Linh này, nguyên bản hắn cho rằng mình đã rời xa âm mưu.

Nhưng mà giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy mình hãm vào càng thêm sâu rồi, toàn bộ tình thế có một loại cảm giác xâu chuỗi, kết nối kéo dài ngàn dặm.

Sau khi có cách nghĩ này, hàng ngày hắn càng nghiêm túc, chăm chú luyện pháp rồi.

Cũng may, cách một ngày đó còn có một đoạn thời gian, trừ cái đó ra, cái như ý kia của hắn cuối cùng cũng đã thành hình, chỉ cần thấm nhập Thất Bảo Như Ý Pháp phù vào, coi như là thành rồi.

Đẽo họa trên ngọc, cần dùng nguyên liệu cũng bất đồng với dùng trên giấy hay mộc, là cần phải một loại cát phù Vân ngân để họa lên mặt ngọc khí, Vân ngân kia sẽ thấm nhập trong ngọc, hình thành vân văn.

Loại Vân ngân này cũng không phải vật gì khó có được, tuy rằng khó có hơn cát phù bình thường nhưng tại trong vụ hạp Đồ Nguyên còn là thuận tay mua được một ít trở về.

Nhưng mà hắn cũng không có lập tức bắt tay họa phù lên Như ý, bởi vì hắn đột nhiên có một cái ý nghĩ. Tại một đầu uốn lượn lời lên của Như ý là được hắn điêu khắc thành hình dạng của một đám mây, nhưng mà phía trong lại là hình vuông, hắn đột nhiên muốn tại mặt trên ngưng khắc lên Thần ấn phù đồ, cũng chính là một đạo phù trong thần hồn của mình kia.

Khi cái ý nghĩ này sinh ra thì liền không thể ức chế mà tràn ngập trong đầu óc hắn, vô pháp bỏ đi.

Thất bảo như ý phù cũng không phải một cái Chân linh pháp phù chặt chẽ, cũng không phải nhất thành bất biến, hơn nữa, phù ý của Thần ấn phù đồ cũng cùng bảy đạo phù kia đều là tương tự, có điểm chung.

Nếu như cuối cùng vô pháp thành công dung hợp, như vậy cũng sẽ làm hỏng đi một khối linh ngọc tốt nhất này.

Nhưng mà nếu như có thêm Thần ấn phù đồ, vậy thì bố cục của bảy đạo phù trên Như ý phải có cải biến.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, Tiểu Chi phát hiện thời gian Đồ Nguyên lên đỉnh núi luyện pháp chột ít đi một ít, càng nhiều thời gian là tại trong Hắc Chi viện vẽ bùa, họa xong lại ném sang một bên, có một lần nàng len lén xem qua, rất nhiều tấm thoát nhìn không sai biệt lắm, nhưng mà phù đồ phía trên lại có điểm khác biệt không nhỏ.

...

Hoa Gian độ(bến) là một cái địa phương rất đẹp, nơi đó đã từng chỉ là một cái độ khẩu(bến đò), nhưng mà điểm đặc biệt là vị trí địa lý phi thường tốt, lại có hoàn cảnh ưu mỹ, dẫn tới một ít người qua lại dừng lại nơi đó nghỉ chân.

Người dần dần nhiều lên, mà nơi đây lại không có xuất hiện nhân vật nào có thể định trật tự, cho nên nơi đây tự nhiên cũng là phi thường loạn, cũng không biết có phải vì nơi này ngay từ đầu đã là loạn như thế hay không, vì vậy nơi đây đúng là có một loại phồn vinh quý dị như bệnh trạng, chỉ ít Đồ Nguyên là cảm thấy như thế. Bất quá, trên đời này, chỗ nào không phải như thế chứ, thế giới do huyền pháp thống trị, trật tự vốn là hỗn loạn, hoặc là nói luôn luôn chỉ có một cái, đó chính là cường giả vi tôn.

Đây không phải là một tòa thành, không có thành tường, bởi vì nơi này là một cái bán đảo, một năm bốn mùa, nơi này đều có mùi hoa khác nhau.

Khi Đồ Nguyên xuất hiện tại Hoa Gian độ, chính là thời gian mỗi năm một lần hoa Diên Vĩ nở rộ, từ rất xa nhìn qua, từng đám từng đám, như lửa rừng bốc cháy.

Sau khi Đồ Nguyên tới Hoa Gian độ này, cảm giác đầu tiên giống như là nhìn thấy một nữ nhân đáng người khiêu gợi tràn đầy mê hoặc lại cảm một tiểu đao nhuộm máu.

Hắn đứng ở trên một chiếc thuyền, nhìn cái Hoa Gian độ này, cảnh trí tuy đẹp, đối với hắn mà nói cũng không phải một nơi tốt để đến.

Tự tại đêm qua, Đồ Huyền tìm đến hắn, muốn hắn giết chết Đoàn Tử Ngọc.

Hắn cũng từ chỗ Đồ Huyền biết được, Đoàn Tử Ngọc là đệ tử trực hệ của Đoàn gia trong Khổng Tước vương quốc. Khổng Tước vương quốc là đại quốc đất đai màu mỡ hơn vạn dặm, trong đó cường giả vô số, gia tộc san sát, đối với Âm Hồn Cốc mà nói, đó là một đồ vật không lồ, dù cho là một đại gia tộc trong đó cũng không phải Âm Hồn Cốc có thể dễ dàng trêu chọc được.

Trong đó Đoàn gia có một vị lão tổ tại Côn Ngô là trưởng lão, hơn nữa còn là cái loại trưởng lão thể chính như mặt trời giữa trưa. Nếu như, Đoàn Tử Ngọc chết ở trên tay người của Âm Hồn Cốc thì như vậy Âm Hồn Cốc sẽ có phiền toái, thậm chí có khả năng diệt phái.

Tuy rằng, Cốc chủ của Âm Hồn Cốc cũng từng là đệ tử Côn Ngô phái, nhưng mà hắn không phải thân truyền, trong phái không có người nào sẽ lên tiếng vì hắn, thật đến lúc đó, lại như thế nào thừa nhận nỗi lửa giận của Đoàn gia lão tổ.

"Bên người Đoàn Tử Ngọc tất nhiên có cao nhân bảo hộ, ta thế nào có thể giết được." Đồ Nguyên lúc đó hỏi Đồ Huyền.

"Chỉ cần ngươi dụng tâm đi làm, tổng sẽ có cơ hội." Đồ Huyền nói ra.

"Ta chỉ là ngưng thần mà thôi, dù cho là bên cạnh hắn không có người bảo hộ, ta cũng vị tất có thể giết được, huống chi giết chết Đoàn Tử Ngọc, ta thế nào ly khai." Đồ Nguyên nói ra.

"Đến lúc đó sẽ có người tiếp ứng ngươi, ngươi phải tin tưởng gia tộc." Đồ Huyền nói ra.

Đồ Nguyên nửa điểm cũng không tin cái gì gia tộc sẽ tiếp ứng, hắn có thể khẳng định nếu như mình thật làm như vậy rồi, như vậy liền sẽ chết rất thảm.

Hắn đã cảm giác được, cái Hoa Gian độ này đối với mình, hoặc là nói là đối với Âm Hồn Cốc cùng Đồ gia mà nói, tựa hồ đều là một cái hiểm địa.

Bởi vì hắn cảm thấy, Đồ gia tuyệt đối sẽ không thật chỉ sai một mình mình đi giết Đoàn Tử Ngọc.

Bước lên mặt đất Hoa Gian độ, trong tai truyền đến một tràng âm thanh âm ỉ, đó là một đám người bận rộn, đang vận chuyển hàng hóa trên một chiếc thuyền lớn.

Đồ Nguyên đang mặc là y phục đệ tử Âm Hồn Cốc, hắn cũng không có làm cái trang gì, tiến vào Hoa Gian độ, dọc theo con đường chính mà đi.

Con đường này đúng là phá lệ phồn hoa, đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên đi lại tại một nơi người thường tụ tập, tại Thương Hà thành, hắn cũng không có đi vào, trong Vụ hạp thì là nơi chỉ có người tu hành mới có thể ra vào, mà nơi này thì là ngư long hỗn tạp, người nào đều có, thậm chí khả năng có ngư nhân trong sông lên bờ hành tẩu, hoặc là yêu vật gì đó hóa thân làm người định cư tại nơi đây.

Đi đi, nhìn thấy một nhà lầu, hắn tiến vào trong đó.

Cũng không có người nào tiến lên nghênh tiếp, tự hắn tìm một cái chỗ trống ngồi xuống, nhưng mà trong lòng hắn lại bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, bởi vì

tại bên cạnh hán cách đó không xa ngồi hai cái quái vật nửa người nửa cái.

Tuy rằng là thân người, có mặc y phục, nhưng mà trên thân đầy vẩy cá, hơn nữa đầu là nửa cá nửa người, không phải người, là ngư nhân.

Đồ Nguyên nhin không được quan sát nhiều mấy lần, tuy rằng hán đã từ trong sách lý giải được có sinh linh không phải nhân loại hành tẩu tại nhân gian, nhưng mà khi tại Âm Hồn Cốc còn chưa từng có gặp qua, không nghĩ tới tại Hoa Gian độ này vậy mà gặp được rồi, hơn nữa bọn họ lại còn còn trực tiếp tại trong tửu lầu ăn com giống như nhân loại.

Tự tại lúc hán hiểu kỳ đánh giá hai ngư nhân kia thì đột nhiên, có một cái hà nhân(người tôm) đi tới, sau đó hỏi hán: "Nhân loại, ngươi muốn ăn cái gì?"

Trong lòng hán kinh hãi, lẽ nào nơi này không phải tửu lầu do nhân loại mở, mà là tửu lầu do Thủy tộc mở sao? Hán nhớ tới lúc tiến vào, mình không có xem chiếu bài, lại nhìn thấy trong tửu lầu lạnh lùng vắng vẻ, trong lòng mình bạch mình đại khái đã vào nhầm tửu lầu rồi.

Nhưng mà tại thời điểm này ba đôi mắt nhìn chăm chăm mình, có một loại khí tức âm lãnh bao phủ.

Hán lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Có cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Khách Sạn Của Hầu Lão Thái

Hà nhân kia tựa hồ linh trí không cao lắm, trầm mặc suy nghĩ rất lâu, là suy về lời Đồ Nguyên nói.

"Bay bầu trời, bơi trong nước, đều có." Hà nhân nói ra.

Đồ Nguyên câu trả lời này, cảm thấy còn rất quy rất củ, nhưng mà hán cũng không dám nói như tại trong tửu lầu của nhân loại, 'cứ dọn lên mấy món chiếu bài của quán lên'. Ai biết hán ta có đem lên mấy loại như giun, côn trùng gì hay không.

Hán vốn còn muốn hỏi một tiếng nếu như mình nói muốn ăn cá, ăn tôm, bọn họ có lập tức trở mặt hay không, nhưng cuối cùng còn là nhin xuống rồi, thử hỏi thăm dò có thịt bò hay không, không nghĩ tới lại có, sau đó hà nhân lại hỏi có muốn uống rượu hay không, hán suy nghĩ một chút, quyết định lấy một bình nhỏ, cũng không có gọi thêm cái gì khác rồi.

Coi như là ăn không đủ no cũng không có gì, coi như là thưởng thức cái mới.

Sau khi hà nhân đi khỏi, hán bắt đầu quan sát cái tửu lầu này, phát hiện phong cách trong tửu lầu quả nhiên không giống phong cách nhân loại, đúng là khắp nơi đều điều khác các loại hình thủy tạo, phong cách họ mạng theo một cổ âm trầm cùng mộng lung, giống như là đặt mình tại trong nước, nhìn cái gì cũng không rõ ràng, mà cửa sổ cũng ít hơn một ít, ánh sáng tổng thể trong lầu có phần u ám, hơn nữa có nơi tia sáng chiếu tới là từ ánh sáng mờ nhạt từ bầu trời trên cao xuyên xuống, như là xuyên qua nước mà xuống.

Bưng lên thịt bò chín trái lại cũng chín rồi, chỉ là nhạt nhẽo, mà rượu lại ngon ngoài Đồ Nguyên dự liệu, hán cố tình cũng muốn hỏi một cái đây là loại rượu gì, tuy rằng so ra kém loại Linh tửu mình đã uống trong Hầu tộc lúc đó, nhưng uống vào trong bụng cũng là một mảnh thanh lương, tinh thần phấn chấn.

Chỉ là tại lúc trả tiền thì là đắt khác thường, đúng là phí một khối linh thạch.

Cái linh thạch này là đổi lấy khi đi qua Vụ Hạp, dùng chính là những pháp phù mình không cần, cùng với mấy thứ lấy được từ trên thân hai người theo định cướp của mình kia.

Trong tửu lầu, ngư nhân và hà nhân kia con mắt quý dị nhìn chăm chăm, khiến Đồ Nguyên dù cho là trong lòng cảm thấy cái này quá đắt, cũng không có thể nói cái gì.

Khi ra khỏi tửu lầu, ngẩng đầu nhìn tên tửu lầu, chỉ thấy mặt trên một khối biển lớn có mấy cái chữ màu đen: "Thủy tộc tửu lầu."

Đã có sai lầm lần này, sau đó đi ở trên đường, Đồ Nguyên liền luôn luôn nhìn chăm chăm những bảng hiệu kia, đúng là phát hiện phong cách mỗi dãy nhà kỳ thực đều có khác biệt, gian nhà trên toàn bộ đường đem lại một loại cảm giác tán loạn, nhìn như hai hàng chỉnh tề, lại có một loại khí tức ngổn ngang.

Đi lại trên đường đa số đều là người, nhưng mà Đồ Nguyên rõ ràng nhìn thấy một ít ngư nhân, thậm chí hán còn nhìn thấy một cái xà nhân phần thân dưới là xà, nửa trên là người đang bán đồ vật tại trong một gian cửa hàng u ám, hán nhìn một cái tên cửa hàng kia đúng là được gọi là 'Kịch độc tạp pho'.

Dù cho là tại trong Vụ hạp cốc trông thấy nhiều hang động kỳ dị như vậy, bây giờ tại Hoa Gian độ trông thấy những thứ này, cũng là khiến hán thật sâu

chấn động.

Đây mới là một cái thế giới vạn chúng sinh linh cùng sinh sống.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, ngày mai mới là ngày 8 tháng 8, tại Ngắm Hoa lâu nghênh tiếp Đoàn Tử Ngọc, hiện tại hắn chỉ cần trước tiên tìm được cái Ngắm Hoa lâu kia là được rồi.

Ngắm Hoa lâu tại trung tâm bán đảo này, khi Đồ Nguyên tìm đến, đi tới trên lầu, nhìn ra bốn mặt xung quanh, trong tầm mắt đều là hoa, cơ hồ là tại mỗi một dãy nhà trước sau đều có các loại hoa, hoặc thấp bé hoặc là cao to, tại trên Ngắm Hoa lâu này, có thể nhìn được toàn bộ bán đảo không sót gì.

Sau khi ở trên lầu nhìn cảnh trí nửa ngày, hắn đi xuống lầu, tìm một nhà khách sạn ở lại.

Tại hắn nhìn đến, cái khách sạn này cũng không phải cái khách sạn tốt gì, hắn là trực tiếp dùng nhà ở của mình thay đổi thành, chỉ tại trước cửa treo lên một cái cờ hiệu khách sạn liền thành khách sạn rồi.

Hơn nữa không phải tại trên đường chính, tại một khu vực tương đối hẻo lánh, cái này cũng là không có cách nào, hắn tìm thật lâu, đúng là không có nhìn thấy có cái khách sạn gì tốt, đều là như vậy.

Đi vào trong khách sạn, một cỗ âm lãnh chỉ khí áp lên thân, trong khách sạn có chút âm u, hắn nhướng mày.

Cái đại phương Hoa Gian độ này sao lại kì quái như thế.

Theo hắn đi vào, một cái người nhìn qua rất thấp từ phía sau đi ra, Đồ Nguyên không có tiếp tục đi tới, con mắt hắn bắt đầu trở nên lợi hại. Bởi vì hắn nhìn thấy không phải một con người, mà là một con hầu tử như lão thái bà vậy, là thủy hầu tử, trên mặt có vẽ lam sắc giả nua, loại Thủy hầu tử này tại trong nước cũng là một bá vương, nhưng mà lúc này lại xuất hiện tại nơi đây.

"Thanh niên nhân, ngươi muốn ở trọ sao?"

Đồ Nguyên trầm mặc một cái, muốn lui ra ngoài, nhưng mà nghĩ đến cái Hoa Gian độ này kì quái như thế, nếu đã tồn tại nơi đây, vậy thuyết minh hắn cũng là có quy tắc nhất định, cho nên mới sẽ có biểu hiện ra hoàn cảnh như vậy.

"Đúng vậy." Đồ Nguyên hỏi đáp, kiếp trước hắn chưa từng có gặp qua thứ gì tương tự, một đời này tuy rằng tu hành lâu như vậy, nhưng mà bây giờ đến Hoa Gian độ này, lại khiến hắn đối với thế giới này có thêm một bước nhận thức sâu hơn, thậm chí có thể nói là chấn động.

"Thanh niên nhân, không cần sợ hãi, tại Hoa Gian độ này chỉ cần đêm tối ngươi không đến chỗ loạn là sẽ không có việc gì, Hà quân(vua sông) có lệnh, không được giết bừa."

Trong lòng Đồ Nguyên xác thực có cảm giác hoang mang rối loạn, cái này không quan hệ tới thực lực. Giống như là một người nhìn thấy rắn, rõ ràng trong tay có mộc côn, rất dễ dàng có thể đánh chết rắn, nhưng mà lại luôn sẽ bị hù dọa không hạ thủ được. Còn có lúc ở kiếp trước, Đồ Nguyên có người bằng hữu ở nhà đánh chuột, rõ ràng con chuột chạy đến, hắn chỉ cần chủ động dùng chân đạp là chết, nhưng mà đạp sắp đến thì lại bị hù dọa nhảy dựng lên, cả người run rẩy, hỏi hắn sợ cái gì, hắn trả lời nói chính là sợ.

Hiện tại Đồ Nguyên là có cảm giác như vậy, có lẽ vốn những sinh mệnh không phải nhân loại này hắn nên là không có loại trí tuệ như vậy, nhưng mà tại nơi đây, lại bình đẳng với con người, làm những việc như nhân loại, loại hiện tượng này khiến Đồ Nguyên cảm thấy hoảng hoảng.

Hắn biết rõ mình nhất định cần phải quen dần.

Hít sâu một hơi, thâm nghĩ coi như là luyện can đảm và tập quen dần với thế giới này đi.

Sau đó hắn nói ra: "Ta định ở lại đây một đêm, không biết giá cả như thế nào." Hắn cảm thấy mình tại trong Thủy tộc tửu lâu kia bị lừa rồi, cho nên giờ hỏi giá cả trước.

"Ha ha, thanh niên nhân, không cần khẩn trương, một đêm chỉ cần một khối linh thạch, nếu như ngươi nguyện ý tại đêm tối niệm đạo kinh của nhân loại các ngươi cho ta nghe thì ta có thể không thu linh thạch." Thủy hầu lão thái bà nói ra.

"Cảm tạ, chỉ là, hôm nay ta đi cả một ngày đường, thật sự là quá mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy được, thanh niên nhân, đi theo ta." Hầu lão thái bà nói, trong phòng hôn ám, nàng không thắp đèn, đi ở phía trước, y phục trên người bà ta là y phục nhân loại, là loại màu trắng, Đồ Nguyên nhìn thấy có cảm giác như là áo liệm.

Đi tới trong viện ở mặt sau, bà ta nói với Đồ Nguyên: "Đêm tối không quản nghe thấy cái gì đều không nên đi ra, nếu có chuyện gì, ngươi cứ gọi ta."

"Không biết xưng hô thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Mọi người đều gọi ta Hầu lão thái, ngươi cũng gọi như thế đi." Hầu lão thái nói ra.

Đồ Nguyên đáp lời, rồi vào trong phòng khách sạn bắt đầu nghỉ, trong phòng trái lại có đèn, hắn thắp đèn lên. Sau đó ngồi xếp bằng tại trên giường tu hành.

Từ khi đi tới nơi đây, hấn cảm giác thấy u ám ảm thấp, giống như chỉ cần đưa tay chụp vào trong hư không là có thể lôi ra nước.

Bên ngoài sắc trời càng ngày càng tối, nguyên bản thỉnh thoảng sẽ có một chút âm thanh từ xa xa truyền đến giờ cũng không có rồi, xung quanh đúng là một mảnh tĩnh mịch.

Đột nhiên, tai hấn nghe được tiếng khóc, tiếng khóc nghe phi thường bi thống, giống như là ngoài cửa, da đầu hấn tê rần, trong tay đã nắm chặt Trần Hồn đinh, đối với quý vật các loại, trần hồn càng là hiệu quả.

Nhưng mà không qua bao lâu, hấn lại nghe đến tiếng cười, cười phi thường điên cuồng cùng đắc ý.

"Ba... Ba... Ba..."

Đột nhiên lại là thanh âm roi quất truyền đến, một tiếng một tiếng, có khi mạnh có khi nhẹ.

"Van cầu ngươi, van cầu ngươi cứu cứu ta, cứu cứu ta, ..."

Thanh âm cầu cứu này ngay tại cửa phòng, trong lúc mơ hồ, hấn cảm giác tựa hồ có cái gì đang đẩy cửa ra.

Trần Hồn đinh trong tay hấn đã nổi lên linh quang óng ánh.

Trên tay kia, đột nhiên hiện ra một cái chuông đồng nhỏ, nhẹ nhàng lay động, một mảnh thanh âm thanh thúy vang lên, trện trện thanh âm ở cửa gian phòng kia tức thì mất đi.

"Hầu lão thái, ngươi chớ có cho là dân làng khác dễ khi dễ, nếu ngươi như lại muốn nhiếp hồn gia hại, cẩn thận Trần Hồn đinh của ta hạ thủ vô tình."

Thanh âm Đồ Nguyên lộ ra sát khí.

Nhưng mà ngoài phòng cũng không có thanh âm gì truyền đến, trện trện tiếng khóc cùng cầu cứu âm thanh kia cũng đã biến mất, đúng là một đêm không còn xuất hiện.

Mãi cho đến hừng đông đều không còn có khác thường gì, sau hừng đông, hấn trông thấy Hầu lão thái, phát hiện ánh mắt Hầu lão thái nhìn mình có một loại không cam lòng, hấn không biết cái Hoa Gian độ này có cái quy tắc gì ước thúc bà ta.

Sau khi thanh toán linh thạch, khi ly khai, Hầu lão thái kia đứng ở cửa vào khách sạn một mực nhìn, dù cho là Đồ Nguyên đã đi ra rất xa rồi, vẫn cứ cảm thấy như gánh nặng tại lưng.

Khi hấn bước lên đường, hướng về phía Ngắm Hoa lâu đi tới thì trước mặt có một người đi tới, không phải ai khác, chính là Đồ Huyền.

Trong lòng căng thẳng, hấn vậy mà cũng đến nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 19: Nội Ứng

Trong nháy mắt nhìn thấy Đồ Huyền thì hấn liền minh bạch, lúc này đây tuyệt đối vô pháp thiên rồi, trừ phi có tình huống đặc biệt gì đó khiến chuyện lần này không giải quyết được gì.

"Đêm qua ngủ thế nào?" Đồ Huyền tựa hồ vì kéo gần quan hệ giữa song phương, vừa cười vừa nói.

Đồ Nguyên muốn từ nơi Đồ Huyền để biết quy củ của Hoa Gian độ này, vì vậy nói ra: "Gặp đến một cái khách sạn do Thủy hầu mở, nửa đêm ngủ không có an."

"Ha hã, khách sạn của Hầu lão thái sao? Cái này còn đỡ, bà ta coi như là giữ quy củ." Đồ Huyền nói ra.

"Quy củ, nơi này có quy củ gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Quy củ tại nơi đây chính là giao dịch, nếu như ngươi định không trả tiền, hoặc là tiến vào hỏi vật mà không có mua, đối phương liền sẽ lưu lại cả ngươi ngươi, hoặc là chính mình ăn rồi, hoặc là đem ngươi bán vào trong Thủy tộc từ lâu."

"Vậy ai thù hờ cái quy củ này?" Đồ Nguyên hỏi.

"Hà quân."

"Hà quân? Hẳn là?" Đồ Nguyên hỏi.

"Người tốt nhất không nên tại nơi này nói xấu về Hà quân, nếu không, người sẽ chết tại nơi đây, bởi vì hẳn có thể nghe được." Đồ Huyền nói rất thận trọng.

Đồ Nguyên nhìn xung quanh, cảm thấy mỗi người đều quái dị, tựa hồ đang nhìn mình vậy.

"Người phải nhớ kỹ thân phận của mình, người là người của Đồ gia, phụ thân của người, thân nhân của người đều tại nơi đó, khi trở về lại gia tộc thì người sẽ nhận được nghìn tiếp long trọng nhất, người sẽ là công thần của gia tộc."

Gã là đang tại mượn hơi cùng uy hiếp, Đồ Nguyên có thể nghe ra ý tứ trong đó, đáng tiếc gã không biết, Đồ Nguyên hiện tại đã không phải cái Đồ Nguyên trước đây rồi.

Đồ Nguyên cái gì cũng không có nói, trực tiếp đi lướt qua bên người, hướng Ngắm Hoa lầu.

Tại hẳn đi rồi, Đồ Huyền đi tới một nơi yên tĩnh, bên cạnh xuất hiện một người.

"Huyền ca, hẳn có oán khí."

"Có oán khí thì thế nào, hẳn đã định trước là người của Đồ gia, đến lúc đó hẳn không động thủ, cũng có biện pháp khiến hẳn động thủ, bởi vì hẳn không có khả năng trở thành một thành viên của Âm Hồn Cốc, mà khi Âm Hồn Cốc diệt vong thì điều hẳn đối diện là cái gì, chính hẳn rất rõ ràng. Hẳn là một người thông minh, sẽ không làm ra lựa chọn sai lầm. Lúc này đây, Đồ gia chúng ta cơ hồ là dốc hết lực lượng đến đây, chính là muốn giết chết tên Đoàn Tử Ngọc lên lút tới bên này du ngoạn kia, đến lúc đó Âm Hồn Cốc nhất định phải gánh chịu lửa giận của Đoàn gia, đến lúc đó, chỉ cần chúng ta nắm chặt thời cơ, việc đoạt lại Âm Hồn Cốc thật dễ như trở bàn tay."

"Huyết cừu của Đồ gia sẽ kết thúc ở trên tay chúng ta."

...

Đồ Nguyên đã nghĩ tới nơi hẳn không chỉ có một mình mình, nhưng mà khi hẳn nhìn thấy Vương Giác thì còn là có chút hơi ngoài ý muốn.

Vương Giác là một vị hẳn rất có hảo cảm tại Âm Hồn Cốc.

"Đồ sư đệ, người đến rồi. Đây là Bồ sư huynh, đây là Cao sư huynh." Vương Giác giới thiệu hai người bên cạnh cho Đồ Nguyên, hai người kia mỗi người đứng một bên, nhìn phong cảnh phía xa, vị Bồ sư huynh kia, Đồ Nguyên chưa có gặp qua, nhưng mà Cao sư huynh Cao Long, Đồ Nguyên là rất rõ ràng, tuy rằng chỉ là thấy mặt một lần mà thôi, nhưng mà ấn tượng khắc sâu.

Vị Bồ sư huynh kia quay lại, gật gù đầu, cũng không nói chuyện, mà Cao Long đồng dạng nhìn thoáng qua, trong ánh mắt có một loại ẩn ý nói không rõ kể không ra.

"Chỉ bốn người chúng ta sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Vậy còn cần bao nhiêu người?" Vương Giác nói ra.

"Ngà, tiếp ai? Sư huynh biết không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Sư đệ người tại Hắc Chi Linh, Khuất sư thúc không có cách nào nói cho người, người tiếp đón lúc này đây rất trọng yếu, nhất định phải đưa hẳn an toàn đến Âm Hồn Cốc đi."

Đồ Nguyên không quen biết Bồ sư huynh, càng không thể nói chuyện cùng Cao Long, chỉ là nhìn sắc mặt bọn họ, phát hiện bọn họ đứng xoay lưng với nhau, nhìn bên ngoài, tựa hồ bất hòa.

Hai người Vương Giác và Đồ Nguyên ở một bên nói chuyện, Vương Giác cũng là tới từ hôm qua, chỉ là Đồ Nguyên cũng không có gặp được.

"Cái Hoa Gian độ này thế nhưng là tà địa, còn tà hơn trước đây, nghe sư phụ nói, trước đây khi ông ấy còn trẻ, cũng không dám đi qua nơi này. Mười năm tới nay còn đỡ một ít, nguyên bản khu vực này âm linh tụ tập, tà mị khắp nơi, sau lại nhân loại tu sĩ dần dần nhiều lên, âm linh tà mị mới ít đi một chút, bất quá, trừ phi là người mạnh mẽ lập quốc tại vùng này, bằng không thì, kể cả khu vực Âm Hồn Cốc chúng ta cũng thuộc về vùng hoang tà thiếu văn minh."

Mấy thứ này, Đồ Nguyên cũng không biết, Khuất Thành cũng không có nói với hẳn mấy thứ này, mà những thứ này cũng không phải có thể nhìn thấy trên sách.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, thảo nào Âm Hồn Cốc nhìn qua không giống nơi chính phái tu hành.

Hai người cứ vậy nói chuyện với nhau, mặt trời đã cao lên, nhưng mà mãi cho đến trưa, đúng là cũng không có thấy Đoàn Tử Ngọc kia, bắt quá, không quản là Vương Giác hay là Cao Long cùng Bồ sư huynh, cũng không có oán giận, chỉ ít cũng không có nói ra, về phần trong lòng có hay không có, Đồ Nguyên cũng không biết.

Bọn họ một mực chờ đến đêm tối, vẫn là không có thấy.

"Ồ lại đây một đêm, tiếp tục chờ đi." Bồ sư huynh nói ra.

Tại tình huống không thể tự chủ, đành ở lại đây một đêm, bắt quá lúc này Đồ Nguyên cũng không có về ở lại nơi khách sạn của Hầu lão thái kia, mà là cùng theo Vương Giác đi tới một chỗ núi bên ngoài Hoa Gian độ, trực tiếp qua đêm ngoài trời.

Dã ngoại cũng không nhất định an toàn hơn khách điểm tại Hoa Gian độ, nhưng mà có bốn người tại, cũng không tính là có bao nhiêu nguy hiểm, trừ phi gặp phải loại đặc biệt cường đại.

Trong cuộc sống tu hành, đêm tối đa số không ngủ, tại trong hoang dã càng là như thế, từng người đều ngồi xếp bằng tại nơi đó tu hành, mỗi người hướng về một phía.

Một đồng lửa, bốn cái lưng quay vào nhau, từ xa nhìn lại, khung cảnh bốn người tại trong ánh lửa lay động theo gió phiêu hốt bất định, như ẩn như hiện.

Hắc ám vây quanh bọn họ, trong bóng tối, dường như có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Đột nhiên, có một con nga điệp màu xám từ trong bóng tối bay ra, yên tĩnh vô thanh, nhưng mà bốn người đều mở mắt, bọn họ cũng đều biết, đây là Tấn nga trong cốc.

Bồ sư huynh đưa tay tiếp lấy Tấn nga kia, sau đó đứng lên, nhìn hắc ám mặt mờ nói ra: "Thiếu cốc chủ phi nga truyền tin tới, nói gặp phải phiền phức rồi, muốn chúng ta nhanh tới."

"Thiếu cốc chủ hiện tại ở nơi nào?"

"Phía trước, trong một cái sơn cốc cách Hoa Gian độ ba mươi dặm." Bồ sư huynh nói xong, cất bước liền muốn đi.

Nhưng mà Cao Long lại đột nhiên nói ra: "Bồ sư huynh, chờ một chút."

"Chuyện gì?" Bồ sư huynh quay đầu, nghi hoặc hỏi.

"Ta cảm thấy, chúng ta có thể đi, người không cần phải đi?" Cao Long nói ra.

Bồ sư huynh con mắt khẽ nhú, lạnh lùng nói ra: "Có ý tứ gì?"

"Ý tứ chính là, thỉnh sư huynh người đi, chết đi." Đột nhiên, Cao Long xuất thủ rồi, một mảnh liệt viêm hỏa quang dâng lên trong tay gã ta, cuốn hướng Bồ sư huynh, như một con hỏa long.

Bồ sư huynh biến sắc, không kịp nói chuyện, đúng là bay thẳng vào trong bóng tối tránh lui, y cảm thụ được nguy hiểm.

Nhưng mà y vừa mới lui, một cái dây thừng hư vô như khói sương từ trong bóng tối quấn lên Bồ sư huynh.

"Các người dám phản cốc."

Trong thanh âm y hiện lên vẻ kinh sợ cùng phẫn nộ, trong tay nhưng không có chút nào chần chừ, một đạo phù quang chém ra, một con thủy long cuốn về phía hỏa long.

Viêm long và thủy long do phù pháp biến thành chạm vào nhau, nhưng không có chút tiếng vang nào, lại có ánh sáng chói mắt tỏa ra.

Mà ngón tay Bồ sư huynh lại vạch một cái vào hư không, ngón tay đúng là như kiếm liên cắt đứt dây thừng sương mù trong bóng tối kia rồi.

"Vương sư huynh, người cũng muốn phản sư môn sao?" Bồ sư huynh lạnh lùng nhìn Vương Giác ở bên kia xuất thủ.

"Bồ sư huynh, đạo bất đồng, xin lỗi." Vương Giác dứt lời, trong tay nhiều ra một kiện pháp khí, là một cái gương.

Cái gương vừa ra, linh lực thấm vào, tản ra lam quang trong bóng tối.

Bồ sư huynh mặt biến sắc, lạnh giọng nói ra: "Nghĩ không ra ngay cả Nhiếp Hồn kính, Vương sư thúc cũng cho người mang đến rồi, trong cốc đối đãi các người không tệ, vì sao như thế?"

Vương Giác nhưng cũng không trả lời lời y, nói ra: "Cao sư huynh, Đồ sư đệ, động thủ đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, giết chết hắn, rồi đi giết chết Đoàn Tử Ngọc kia."

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, trong lòng hấn lại như gió xoay chuyển đi xa, hấn vạn lần không ngờ, cái Vương Giác cùng Cao Long này vậy

mà sẽ muốn giết Bồ sư huynh, lẽ nào bọn họ đều là nội ứng của Đồ gia?

Hắn có chút ngáy ngẩn rồi, thẳng đến Vương Giác hô lên tên của mình, hắn mới hít sâu một hơi định thần lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Hai Nơi Sinh Tử

"Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy." Thân thể Bồ sư huynh đứng ở nơi đó bất động, nhưng mà trong lúc nói chuyện, lại rất nhanh nhẹn đi, trong nháy mắt liền đã dung nhập trong bóng tối.

Cái ẩn thân phù này có thêm độn phù, nhưng mà khi y dùng, đúng là khiến Đồ Nguyên ngay cả phù pháp linh quang cũng không có nhìn thấy, cái này một cảnh giới thi triển phù khác, Đồ Nguyên vô pháp làm được.

Nhưng mà Đồ Nguyên cũng không nôn nóng, nếu như là hắn muốn giết một người thì như vậy nhất định trước tiên sẽ làm sẵn rất nhiều chuẩn bị, nhất là đối phó loại tu sĩ đã chủng hóa như Bồ sư huynh này.

Như vậy, hai người Vương Giác cùng Cao Long khẳng định cũng đã làm phòng bị dự phòng Bồ sư huynh ẩn trốn chạy đi.

Trong tay Cao Long có một đạo phù, một đạo phù này đúng là đồ tươi, lộ ra vẻ quý dị, chỉ thấy đạo pháp phù huyết sắc trong tay gã ta kia ném ra, huyết phù ở tại trong hư không hóa thành một vệt huyết quang, huyết quang chìm vào hư không hắc ám, rồi lại tại xa xa chợt lóe lên lại biến mất.

Ở bên cạnh, sắc mặt Vương Giác đột nhiên thay đổi, Đồ Nguyên cũng không nhận ra đó là pháp phù gì, nhưng mà Vương Giác tựa hồ nhận biết, hơn nữa còn có vẻ sợ hãi.

Cao Long sai bước đi vào trong bóng tối, Vương Giác cùng Đồ Nguyên cùng theo, đi tới bên cạnh một cây đại thụ, chỉ thấy Bồ sư huynh đúng là nửa cái thân thể kẹt tại trong cây.

Con mắt đã xám xịt, mà mi tâm có một đạo phù vẫn.

"Cao Long sư huynh thật có dự kiến trước, đã luyện sẵn một tấm Tim Linh Đoạt Hồn huyết phù."

Cao Long nhưng cũng không có trả lời, mà là nhìn về phía trong bóng tối. Một người từ trong bóng tối đi ra. Đồ Nguyên trừng lớn con mắt, thấy rõ chính là Đồ Huyền.

"Rất tốt, chúng ta hiện tại đi giết chết Đoàn Tử Ngọc kia, kế hoạch liền thành công được phân nửa." Đồ Huyền một thân bạch y, tại trong bóng tối, có phần bất mắt.

"Cũng chỉ có chúng ta sao?" Đồ Nguyên đột nhiên hỏi.

"Ha ha, khi đến nơi ngươi liền sẽ biết rõ. Đi thôi."

Năm người hành tẩu tại trong bóng tối, từng người đều dăm dăm, không có nói chuyện, Đồ Huyền đi ở trước nhất, Đồ Nguyên tại sau cùng.

Tựa hồ hắn đã biết rõ vị trí cái sơn cốc kia, không có chút chần chừ cùng dừng lại nào.

Trên bầu trời, sao thưa thớt, gió thổi lên mặt, cảm giác hơi lạnh.

Phía trước tối như mực, Đồ Nguyên không biết đường, chỉ là cùng theo, nhắm phía sơn cốc không biết kia đi tới. Hôm nay, tất cả những chuyện đã xảy ra, đối với hắn mà nói là quá đột nhiên.

Đột nhiên đến nỗi trong lúc nhất thời hắn còn chưa kịp phản ứng lại, vô pháp tiếp thu.

Cuối cùng cũng ngừng lại. Bọn họ tại trên một ngọn núi.

"Họ hắn là tại trong sơn cốc này." Đồ Huyền chỉ vào sơn cốc nói ra, trong sơn cốc kia có thể nhìn thấy ánh lửa như ẩn như hiện, loáng thoáng như ánh đèn.

"Bọn họ gặp phải cái gì?" Vương Giác hỏi.

"Hắn phải là không biết thế nào trên chọc một đám âm linh, bị âm linh vây quanh rồi."

"Chúng ta là chờ âm linh bị bọn họ đuổi đi rồi mới động thủ hay là động thủ luôn bây giờ." Vương Giác hỏi.

"Không gấp, trước nhìn xem rồi nói tiếp." Đồ Huyền nói ra.

Cái này đối với Đồ gia mà nói, là một cái thời cơ rất tốt, nhưng mà khi thành công và thắng lợi ở ngay trước mắt thì thường thường cũng sẽ ẩn chứa nguy hiểm, gã nhất định cần phải xác định nơi này không có cạm bẫy hay nguy hiểm.

Theo thời gian trôi qua, đột nhiên, đỉnh núi bên kia phát lên một tia sáng, Đồ Nguyên thấy được, tia sáng kia là phù quang.

"Vạn may trong đời, cả đời có một lần là đủ rồi." Đồ Huyền nhìn cái phù sáng ngời kia lên nói ra.

...

Trong Âm Hồn Cốc, có một người là rất ít xuất hiện, nhưng mà người nào đều không có khả năng bỏ qua sự tồn tại của hắn, hắn chính là Cốc chủ của cái Âm Hồn Cốc này.

Cốc chủ họ Chúc, tên là Chúc Chi Vô, hắn quanh năm tọa trấn tại trong cốc, nhưng mà rất ít người trông thấy hắn, bởi vì hắn luôn luôn tại bên cạnh cái khe trong cốc kia, nỗ lực ngưng kết kim đan, nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, lại vẫn không có thể thành công.

Hiện tại hắn cũng không có tu hành, mà là đi trong Âm Hồn Cốc. Đây là nơi hắn sinh ra và lớn lên từ nhỏ, là Chúc gia hắn tồn rất nhiều rất nhiều tính mạng mới được tới, không cho phép bất cứ kẻ nào lại cướp lấy nó từ trên tay mình, nơi này là thuộc về Chúc gia.

Tuy rằng, trong cốc có đại trưởng lão, nhưng mà đó chỉ là vì lúc đó mượn hơi đại trưởng lão mà đưa ra một cái chức vị như thế, lúc còn rất nhỏ, Chúc Chi Vô có suy nghĩ, cái Âm Hồn Cốc này là của Chúc gia, dựa vào cái gì phải đặt ra cái trưởng lão như vậy để phân chia đi quyền lực của Cốc chủ, nhúng tay vào chuyện riêng của Chúc gia.

Khi đó hắn là nghĩ, nếu như mình làm cốc chủ thì nhất định sẽ hủy bỏ chức vị trưởng lão, nhất là vị trí đại trưởng lão. Nhưng mà sau này lớn lên, hắn minh bạch, mình không thể tùy tiện làm như vậy, nhất định cần phải thận trọng. Bởi vì, Âm Hồn Cốc còn có kẻ thù bên ngoài, Đồ gia tựa như độc xà, luôn luôn trốn ở góc phòng nhằm đánh lén, hơn nữa cái chức vị đại trưởng lão này đã xây dựng ảnh hưởng nhiều năm, không thể khinh suất động đến.

Bất quá, lúc này đây cuối cùng để cho hắn nắm được một cái cơ hội, một cái cơ hội khiến Đồ gia nguyên khí đại thương.

Bắt đầu từ khi con trai mình bắt được một người của Đồ gia, trong lòng hắn liền có một cái kế hoạch. Cái kế hoạch này chính là thông qua mình mời con cháu trực hệ của Đoàn gia ở Không Tước vương triều - Đoàn Tử Ngọc tới Âm Hồn Cốc chơi đùa, sau đó dẫn ra người của Đồ gia, hắn có thể khẳng định Đồ gia sẽ không bỏ qua cơ hội này. Bọn họ nhất định sẽ đi giết Đoàn Tử Ngọc, khiến Âm Hồn Cốc gánh chịu lửa giận của Đoàn gia.

Hơn nữa, hắn cũng có thể khẳng định, Đồ gia sẽ thu được tin tức này.

Cái Đồ Nguyên kia, Chúc Chi Vô không có giết, bởi vì hắn hữu dụng, hơn nữa, hắn còn khiến Đồ Nguyên này giết chết một vị đệ tử Đồ gia đang tu hành tại Ma Vân Phong, một điểm này hắn là thật cao hứng. Như vậy vừa khiến người của Đồ gia cảm thấy Đồ Nguyên này đã chứng minh được không phải do Đồ gia phái tới, lại trực tiếp diệt một người của Đồ gia.

Hắn không biết trong Âm Hồn Cốc có người nào có liên hệ với Đồ gia hay không, dù cho là có, hắn cũng tin tưởng, sẽ không là tầng cấp quá cao, bởi vì trên tay những trưởng lão kia đa số đều dính máu người nhà Đồ gia.

Hắn đi tới nơi nội môn đệ tử ở lại, đi qua trước cửa, xem qua từng cái. Tại trong lòng hắn, những nội môn đệ tử này đều là người của Chúc gia, về sau chờ chinh đồn tốt Âm Hồn Cốc, Chúc Chi Vô sẽ sửa lại thân phận cho những nội môn đệ tử này, đồng thời để bọn họ có cơ hội gia nhập vào Chúc gia, trở thành một bộ phận của Chúc gia, bọn họ đều là vì Chúc gia vận chuyển tới máu huyết mới mẻ.

Đi đi, đột nhiên, hắn nhìn thấy một người.

Tại thời gian này còn có thể gặp được người vốn là là một chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa còn là gặp gỡ đại trưởng lão.

Đại trưởng lão tuổi không thấp, lão là cùng thế hệ với phụ thân của Chúc Chi Vô. Đại trưởng lão tóc đã hoa râm, năm tháng thời gian lưu lại trên mặt lão dấu vết hằn sâu.

"Cốc chủ thật có hứng thú, đêm khuya du cốc, là có phát hiện cái gì sao?" Đại trưởng lão nói ra.

"Đại trưởng lão cũng thật có hứng thú, là hậu nhân của Chúc gia, tự nhiên phải nhiều một chút trông nom cái Âm Hồn Cốc do máu của tiền bối đời lấy này." Chúc Chi Vô nói ra.

Đại trưởng lão nghe đến đó, nhíu nhíu mày, nói ra: "Vì cái Âm Hồn Cốc này mà máu của rất nhiều người đã chảy, Cốc chủ còn có thể nhớ kỹ, nếu bọn họ ở dưới suối vàng biết được, nhất định sẽ thật cao hứng"

"Ha ha, đúng vậy, bất quá, đại trưởng lão vì sao cũng tại lúc đêm khuya này đi dạo trong cốc." Chúc Chi Vô hỏi.

"Đương nhiên là nghe nói Cốc chủ đang đi lại trong cốc, đặc biệt tới gặp ngươi." Đại trưởng lão nói ra.

"Gặp ta?" Trong lòng Chúc Chi Vô đột nhiên có một loại dự cảm không rõ.

"Đúng vậy, Cốc chủ." Lời Đại trưởng lão nói xong, trong bóng tối, đột nhiên có một vệt sáng mờ nhạt quán hướng Cốc chủ.

Một vệt sáng mờ kia quỹ dị, mau lẹ, khiến người khó lòng phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Thất Bảo Như Ý

Đồ Nguyên đang lẫn trốn, hắn không biết mình phải trốn theo hướng nào, cái phương hướng này cũng không phải là về Âm Hồn Cốc. Đây là hướng tây, đối với hắn mà nói, phía tây là một mảnh hắc ám.

Nhưng mà hắn không dám hướng về phía Âm Hồn Cốc, bởi vì đó là một cái tử lộ.

Thân hình chợt hiện chợt ẩn trong u ám, rất nhanh luồn lách tại trong rừng, giống như là một con gió. Mềm mại linh động, trên người hắn có một đạo Ngự phong phù.

Dựa vào năng lực hắn hiện tại, còn không thể sử dụng một đạo Ngự phong phù là giúp mình bay vút lên trong bầu trời, dù cho là có thể, tại trong bầu trời cũng rất chậm, bị một đạo pháp phù của người đánh xuống, sẽ chết không có chỗ chôn.

Trực giác nói cho hắn phía sau có người đang đuổi theo mình, là ai? Hắn không biết.

Hắn chỉ biết dốc sức chạy trốn về phía trước.

Vương Giác thế nào? Hắn không biết, khi hắn xoay người chạy trốn, nhìn thấy Vương Giác cũng xoay người chạy trốn, chỉ là trốn theo hướng khác mà thôi, mà hai người Cao Long cùng Đồ Huyền, bọn họ lại bị người cuốn lấy rồi, về phần có thể sống sót chạy thoát hay không, hắn cũng không biết, cũng không quan tâm.

Trong Âm Hồn Cốc lại sẽ phát sinh chuyện gì? Hắn không biết, sự phụ thế nào, hắn không thể nào biết được.

Lúc này đây, rõ ràng là Âm Hồn Cốc liên kết cùng vị Đoàn Tử Ngọc công tử của Đoàn gia kia thiết kế tốt một cái bẫy, dẫn người của Đồ gia tới, người của Đồ gia đại khái cũng là sợ có cái cạm bẫy này, cho nên tới rất nhiều người, nhưng mà Thiếu cốc chủ kia đầu tiên là mượn cách giả trang Đoàn Tử Ngọc, tại trong cốc gian nan chống lại, khiến người của Đồ gia cảm thấy thắng lợi ngay tại trước mắt, thế nhưng là Đoàn Tử Ngọc chân chính lại đột nhiên xuất hiện, đồng thời còn mang theo rất nhiều tu sĩ, khiến thế cục trong nháy mắt biến đổi.

Khi hắn chạy trốn, đã nhìn thấy người của Đồ gia tử thương thâm trọng, nếu không hắn cũng sẽ không quả đoán chạy trốn như vậy.

Đột nhiên, hắn như bị gió cuốn lại, người đang chạy nhanh khựng lại, trong nháy mắt khựng lại, hắn hướng phía bên cạnh lật đổ xuống.

Tại trên một thân cây phía trước hắn đột nhiên nổi lên linh quang.

Cũng chính là nhìn thấy linh quang này nổi lên, Đồ Nguyên mới đột nhiên ngừng chân, nhào qua một bên né tránh, bởi vì trong nháy mắt trên thân cây nổi lên linh quang, một người đã từ trong cây nổi ra, vung lên đó là một đạo Liệt Viêm hỏa quang.

Liệt Viêm phù thường thường là một cái phù pháp người tu hành học tập sớm nhất, đạo phù pháp này uy lực cường đại, mạnh liệt, linh động, không có xu thế cố định, có thể thi triển tùy tâm sở dục.

Cao Long thi triển ra Liệt Viêm phù thi liệt viêm hóa thành một con hỏa long, hung dã cuồng phách, mà người này thông qua một đạo phù pháp vượt qua trước Đồ Nguyên, từ trong thân cây hiện ra thi triển Liệt Viêm phù giống như một cái tuyến.

Như sợi thừng quán hướng Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lặn cuộn trên mặt đất, nhưng mà sợi thừng lửa kia lại kéo thật dài, như là liên miên không dứt, truy đuổi hắn.

Hắn biết rõ, đây cũng không phải Liệt Viêm phù đơn thuần, mà là thông qua Liệt Viêm phù hóa sinh ra một môn pháp thuật, tên là Liệt Viêm Phương Linh tác. Tại Âm Hồn Cốc là có một môn pháp thuật như thế.

Đây là một cái người đã chủng hòa, nếu là chưa chủng hòa, sẽ không có thần niệm kiên cường dẻo dai cùng linh lực thuần tịnh như thế để giúp cho gã thi

triển ra một cái pháp thuật như vậy.

Hắn lần cuộn trên mặt đất, phía sau chính là một sợi thừng lửa như có sinh mệnh quán tới, tìm hắn đập mạnh, nếu bị quán phải, hắn không có nắm chặt thoát được, nếu là vô pháp thoát ra đúng lúc, vậy thì sẽ bị liệt viêm đốt chết.

Cái bóng ma tử vong đó bao phủ, nhưng mà trong lòng rồi lại có một loại lãnh tình trái ngược, hoặc như là bản năng, ngón tay tại sờ lên phù túi ở bên cạnh, một đạo thổ độn phù đã xuất hiện tại trên tay hắn.

Tại thời điểm viêm hỏa như độc xà tới trên lưng thì hắn đã lật nhập vào trong đất, mặt đất dưới người giống như là ao đầm, trong nháy mắt nuốt hết người hắn, tại sau khi người tiêu thất, mặt đất vẫn cứ là mặt đất, liệt viêm nhào vào trên mặt đất, đốt cháy sém một khối đất kia, lá khô trên mặt đất bị đốt cháy rọi sáng một mảnh hắc ám này, lại chiếu không rõ mặt người kia.

Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên độn vào trong đất, chân gã đã nhấc lên, giơ lên cao ngắt, khi đến đỉnh điểm thì chân gã tựa như ẩn chứa một loại uy nghiêm trầm trọng.

Đạp xuống.

Trầm trọng như tê giác đạp chân lên mặt đất.

Cái này là Chấn huyết thuật, Đồ Nguyên từng thông qua Chấn huyết thuật đạp đi hai trăm dặm từ Âm Hồn Cốc đến Hắc Chi Linh. Bất quá, Chấn huyết thuật của hắn đạp đi hai trăm dặm chỉ mới tính là nhập môn, nhưng trong nháy mắt chân người này đạp xuống, Đồ Nguyên cảm giác được cảm giác khiếp đảm, giống như nghe thấy âm thanh mặt đất vỡ vụn, cái phù hắc ngưng nện để trốn vào trong đất đúng là trực tiếp muốn tán đi, thân thể hắn đùn lên, lật hướng trên mặt đất, người đã lăn ra khỏi đất, xuất hiện phía trên.

Tại trong nháy mắt hắn lật người xuất hiện tại trên mặt đất, một cái bóng người đã bay lên không mà đến, giống như là một cái lá cây bay theo gió, phiêu dang tại nhân gian, xuất hiện tại phía trên Đồ Nguyên.

Một vệt hỏa quang lại một lần nữa xuất hiện tại trong hư không, liệt viêm như liên (dây xích), tại trong bóng tối giãy dụa hướng phía Đồ Nguyên quán tới.

Tại thời điểm Đồ Nguyên lật nằm ở trên mặt đất, trong tay đã nhiều ra một thanh ngọc như ý.

Một ngày trước khi hắn rời Hắc Chi Linh, Ngọc như ý cuối cùng đã được chế thành rồi. Đồng thời còn là gia nhập vào một đạo Thần ấn phù đồ kia, ngoài hắn dự liệu chính là, Thần ấn phù đồ cư nhiên phi thường dung hợp với Thất bảo như ý phù, cũng không có chút nào xung đột.

Thất bảo như ý xuất hiện ở trong tay hắn thì nổi lên linh quang, nghênh hướng một đạo liệt viêm đang bay tới kia.

Trong Thất bảo như ý phù có một đạo Tịch hóa phù.

Tại trong nháy mắt sẽ chạm vào liệt viêm, liệt viêm nhưng liền bị gió vô hình thổi đi, vụn xẹo trượt qua một bên, hỏa điểm vốn trói buộc chặt cùng một chỗ, đứng là ở chỗ đầu mũi tán ra.

Thất bảo như ý lại dâng lên linh quang, ở tại trong hư không ngưng kết hóa thành một mảnh phù văn quang vận, hỏa điểm kia như là e sợ, căn bản vô pháp tới gần, trực tiếp hướng trượt sang một bên.

Liệt viêm đột nhiên tán ra ở bên cạnh, đốt cháy lá mục trên mặt đất, rọi sáng một vùng hắc ám này.

Người kia từ trong hư không hạ xuống, từng bước một đến gần.

Đồ Nguyên cuối cùng thấy rõ mặt hắn, là một trung niên nhân, trên mặt mang vẻ lãnh khốc của loại người tu hành quá lâu sinh ra.

Đồ Nguyên cũng chậm rãi đứng lên, Thất bảo như ý trong tay tán ra linh quang, cảnh giác nhìn đối phương.

"Người của Đồ gia." Thanh âm lãnh khốc, có cừu hận nồng đậm: "Đều đáng chết."

"Không, ta không phải người của Đồ gia, ta gọi là Đồ Nguyên." Đồ Nguyên nhanh chóng nói ra.

"Đi nói với liệt tổ liệt tông của ngươi đi." Đối phương căn bản không có ý muốn nghe Đồ Nguyên giải thích cái gì, trong lòng gã đã nhận định Đồ Nguyên chính là người của Đồ gia.

Hắn tay giơ lên, vươn tay, điểm hướng mi tâm Đồ Nguyên, chậm rãi, ngón tay hắn dẩy lên một điểm liệt điểm. Cứ như vậy chậm rãi tới gần Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện mình đúng là không thể nào né tránh, tại trong mắt hắn, một cái ngón tay chậm rãi điểm tới này giống như là một cây cột lớn, cột lớn thiêu đốt liệt điểm, hướng phía mình đổ xuống.

Như chậm thực tế thì nhanh, như nhẹ thực ra là trọng.

Tay phải Đồ Nguyên đã tuôn sinh ra hắc vụ, vụ như điểm, chộp về phía tay đối phương.

Gã không có chút ý tránh né nào, hướng phía lòng bàn tay đang thi triển Nhiếp linh cảm nã thủ của Đồ Nguyên mà điểm đến.

Hắc vụ ở lòng bàn tay hóa thành một khuôn mặt, hướng phía cánh tay đối phương nuốt tới.

Liệt viêm bùng lên, thụ mị ở lòng bàn tay Đồ Nguyên phát ra một tiếng hét thảm, Phong linh phù ngưng sinh trong hắc vụ đúng là vỡ tan tại trước một ngón tay điểm tới kia.

Một sự đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới trái tim, trong nháy mắt hắc minh bạch, một ngón tay này cũng không phải ngưng kết phù ý từ Liệt Viêm phù phổ thông, mà hắc phải là thần thông tương tự như Nhiếp Linh cầm nã pháp của mình.

Đồ Nguyên không có lui, hắc biết rõ thời điểm này xoay người chạy trốn là không thoát, chỉ có đánh một trận.

Thất Bảo Như Ý trên tay trái trào dâng linh quang, trong toàn bộ rừng rậm hắc ám đều như bị đuổi đi về u ám, một cổ thần thánh chí ý tại sinh ra trong lòng.

Chỗ uốn lượn ở đầu mút Thất Bảo Như Ý như cái muối, chỉ là nó bằng phẳng, như án, phù quang mạnh động, không có dẫn động linh lực giữa thiên địa, nhưng mà lại có một cổ thần ý nói không rõ kẻ không ra xông thẳng tâm thần, một cổ pháp ý ả ngưng kết ra đúng là trực tiếp bị xông tán.

Người kia hừ lạnh một tiếng, một ngón tay trực tiếp điểm tới Thất Bảo Như Ý.

Đối với gã mà nói, một thanh ngọc khí như vậy không coi là cái gì, gã không có đem nó đặt ở trong lòng, một ngón tay điểm vỡ là được rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt khi gã tiếp xúc đến Thất Bảo Như Ý, một cổ thần ý nói không rõ kẻ không ra xông thẳng tâm thần, một cổ pháp ý ả ngưng kết ra đúng là trực tiếp bị xông tán.

"Ca..."

Ngón tay gãy vỡ, giống như bị núi trấn áp vậy.

Một vết ô quang nhắm ngay mặt gã lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Tứ Thủy

"Tên Đồ Nguyên kia là người nào a? Còn cần chính thức người truy đuổi."

Trong khu rừng hắc ám, hai người trẻ tuổi lách trong đó, mỗi đi một đoạn đường đều sẽ lưu lại xem xét một cái bốn phía, sau đó lại xác định phương hướng.

"Phong chừng là gian tế của Đồ gia đi, dù sao Thiên ca trước đây bắt được một cái người của Đồ gia, được đến khẩu cung là nói Đồ gia đã phái người vào trong cốc, nói là đệ tử của Cốc Tự Thanh, nhưng mà Cốc Tự Thanh chưa có về đến trong cốc thì đã bị người giết, hơn nữa, trong cốc cũng không có người mà hắc đã nói kia, chỉ có một cái Đồ Nguyên có thể đứng được một chút." Chúc Minh nói.

"Nói như vậy, Đồ Nguyên này vị tất là người của Đồ gia?"

"Quản hắc có đúng hay không, dù sao lúc này đây đã xuất hiện tại nơi đây, không quản có đúng hay không, hết thầy giết chết, những người họ khác này, còn cứ cho rằng Âm Hồn Cốc là của bọn hắc vậy, Chúc gia năm đó trả giá lớn như vậy mới lấy được cái Âm Hồn Cốc này, không phải để cho bọn hắc hưởng thụ."

"Ha hả, phải không!"

Nguyên Bản trong lòng rất không thoải mái, hắc ta là Đoàn gia phái tới đi với Chúc Minh cùng tiếp ứng cho Chúc Quyền, loại đệ tử chỉ là Đan khí ngưng thần bọn họ cũng không có trực tiếp tham dự chiến đấu, mà là phân công những nhiệm vụ như là tiếp ứng cùng truyền tin.

Chỉ là hắc tuy là Đoàn gia, nhưng là họ khác trong Đoàn gia, nghe lời Chúc Minh nói, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu.

Chúc Minh cứ tự mình nói, căn bản không có chú ý tới vẻ không tự nhiên cùng không vui trên mặt Nguyên Bản.

"Đúng vậy, người không biết, tại trong cốc, những trưởng lão họ khác kia, từng người suốt ngày suy nghĩ làm thế nào kiềm chế Chúc gia chúng ta, đều là một đám vô tình vô nghĩa dường không được." Chúc Minh tiếp tục nói ra.

Nguyên Bản không nguyên ý nghe lời như vậy, chuyển đề tài: "Thúc nguoi một mình truy sâu như vậy, hẳn là không có việc gì đi."

"Có thể có chuyện gì, đợi đến lúc chúng ta đuổi đến, chỉ cần trợ giúp thúc ta nhắc đầu Đồ Nguyên là được. Đồ Nguyên kia bất quá là Đan khí ngưng thần, thúc ta là tu sĩ chủng hòa, vớ là giết gà không cần dùng dao mổ trâu, ta đi là đủ rồi, nhưng mà nếu như Quyền thúc đã đuổi theo, vậy Đồ Nguyên hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Chúc nói.

Nguyên Bản không nói gì thêm, bất quá trong lòng hẳn cũng cho rằng Đồ Nguyên không có khả năng chạy thoát, kém một cái cánh giới a.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện ánh lửa, ánh lửa rọi sáng rừng rậm u ám, lửa đang bốc cháy, theo gió, lan lên cây, kéo dài một mảnh.

Chúc Minh vội vàng chạy tới, tìm khắp nơi trong ánh lửa, không trông thấy người, lại đi tới trước, nơi đó vẫn có một quãng ánh lửa, phía dưới ánh lửa, mơ hồ nhìn thấy có một người nằm tại nơi đó.

Chúc Minh sững sốt, bởi vì y nhìn ra y phục của người này rất giống Quyền thúc của mình.

Thế nào có thể, thế nào sẽ như thế.

Y gấp gáp chạy tới, lật người lại, chỉ thấy một cái người mặt bị xuyên thủng một lỗ, hai mắt trừng lên chết không nhắm mắt.

"Thúc, thúc, Quyền thúc... Thế nào rồi, người nào giết chết nguoi, thúc..."

Đột nhiên, từ trên trời hạ xuống một vật linh quang, linh quang lại ở tại trong hư không chia làm hai, chìm vào hư không.

Nguyên Bản kinh hãi, y không có nghĩ đến vậy mà còn có người không có đi, trong lúc vội vàng, không kịp bắt cứ cái gì, một vật linh quang kia đã chìm vào mi tâm.

Khi Chúc Minh tỉnh lại thì chỉ cảm giác toàn thân suy yếu vô cùng, y trợn mắt nhìn, thấy là một người, y chưa có gặp qua người này, nhưng mà y có thể đoán được, người này nhất định là Đồ Nguyên.

Tại dưới ánh lửa chiếu rọi, khuôn mặt Đồ Nguyên lập lòe bất định.

"Nguoi dám giết ta." trong lòng Chúc Minh kinh sợ vô cùng.

"Đã có người chết ở trước mặt nguoi, ta vì sao không dám?" Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Chúc Minh ngậm miệng không lên tiếng nữa, nhưng mà dưới ánh lửa, vẻ sợ hãi không chỉ hiện ra trên khuôn mặt, thân thể y cũng đang run rẩy.

"Ta chỉ hỏi nguoi một chuyện, thành thật nói ra, ta sẽ thả nguoi đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Nguoi nói chuyện chắc chắn?" Chúc Minh lại rất nhanh hỏi.

Đồ Nguyên nhưng cũng không để ý tới, trực tiếp hỏi: "Sự phụ ta thế nào rồi?"

"Ta không biết." Chúc Minh nói.

Đồ Nguyên là muốn hỏi tại trong sự kiện lần này, Khuất Thành có tham gia gì hay không.

Y nhìn thấy sắc mặt Đồ Nguyên càng phát ra lạnh lùng, vội vàng nói: "Ta chỉ nghe nói, ông ta đã rời cốc, mang hai vị đệ tử vân du rồi."

"Nguoi xác định?"

"Tin tức ta nghe được là như thế." Chúc Minh nói.

Nghe được tin tức như vậy, trong lòng Đồ Nguyên cảm xúc hỗn tạp, hẳn không biết mình hẳn nên nghĩ thế nào. Bởi vì nếu quả thật là vậy, như vậy sự phụ rất có khả năng biết rõ sẽ có một trận ám toán cùng tranh đấu với nhau như thế, nhưng mà ông ấy cũng không có nói những chuyện này cho mình.

Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt không tốt lắm, Chúc Minh bị hù dọa, giọng run run nói ra: "Chuyện nguoi muốn hỏi, ta đã nói cho nguoi rồi, nguoi nói phải giữ lời."

Tiếng mới dứt, một ngón tay đã điểm tại chỗ mi tâm y, giống như bị chùy đánh mạnh, trong nháy mắt âm ỉ.

Đồ Nguyên lấy đi phù túi của cả hai người, sau đó rất nhanh rời đi, về phần bọn họ có bị đám cháy lớn này đốt cháy hay không, Đồ Nguyên cũng không có tâm tình đi quan.

Phía trước là chỗ nào, hẳn không biết, hẳn chỉ biết phía tây Hắc Chi Lĩnh có một cái Tinh Tú Môn. Tất cả những thứ khác không phải rất rõ ràng, tại trong Hắc Chi Lĩnh, về những quốc gia đại thành nơi nhân loại tự cư kia trái lại được giới thiệu không ít, mà tại một vùng hoang vắng phía tây này, cũng rất ít có người viết thành sách.

Luồn lách tại giữa rừng núi, hấn sợ còn sẽ có người đuổi theo, không dám dừng lại quá lâu.

Trong rừng u ám, dù cho là ban ngày cũng có một cổ tà ý âm trầm, tại trong cảm giác của hấn, một khối mặt đất dưới chân này chính là một khối tà địa, sinh sôi các loại tà linh yêu mỵ.

Tại hấn nhìn đến, nếu muốn cải biến thì chỉ có thể là nhân loại tại nơi đây tụ tập, thành lập quốc gia, dùng dương khí của một đời một đời nhân loại để cạo rửa, tà ý trong khu vực này mới có thể tán đi.

Dọc theo đường đi, hấn cực kỳ cẩn thận, nom nớp lo sợ, rất sợ không cẩn thận trêu chọc đến tà linh quỷ mị chiếm giữ trong núi này, bất quá cũng may Thất Bảo Như Ý trong tay hấn có sự khắc chế tự nhiên đối với tà linh quỷ mị, không đến mức bị mấy thứ đó quẩn lên.

Mà đối với mãnh thú trong núi, thường thường còn chưa có tới gần liền có thể ngửi được mùi tanh hôi nồng nặc, cho nên gặp phải loại địa phương như vậy thì phải cẩn thận vòng tránh.

Ở trong núi đi đi ngừng ngừng, vòng vòng vẹo vẹo đúng là đi khoảng ba tháng mới trông thấy một cái thôn trang có nhân loại tụ cư, từ nơi đây biết được vùng này tên là Tứ Thủy. Ở gần đây có một cái Tứ Thủy thành, trừ cái đó ra, người trong thôn trại cũng không biết thêm gì khác, bởi vì tổ tông bọn họ đều chỉ sinh hoạt tại một khu vực này, cũng chỉ dùng bắt cá săn thú mà sống, lấy Tứ Thủy thành làm trung tâm, nơi lớn nhất đã đi qua cũng chính là Tứ Thủy thành mà thôi.

Hấn đầu tiên là tá túc một đêm tại trong thôn trại kia, sau đó xuất phát đi tới Tứ Thủy thành.

Khi trông thấy Tứ Thủy thành thì hấn mới biết được, trên thế giới này người thường sinh sống thật không dễ. Tứ Thủy thành kia thấp bé, tuyệt không hùng tráng, thành tường là dùng đá tảng không biết lấy ngọn núi nào về xây thành.

Trên tường thành có vọng lâu, trong vọng lâu có người canh giữ. Cửa thành cũng có người, nhưng là chỉ có rất ít mấy người, cũng không phải uy nghiêm như trong tưởng tượng.

Ở ngoài thành, là đồng ruộng xanh mướt, có trồng lúa, có nơi là ruộng điền, nhìn thấy có ruộng điền, hấn liền biết nơi đây nhất định có tu sĩ.

Người làm việc trên đồng ruộng, già trẻ tiểu hài tử đều có, xem bọn họ sinh hoạt đúng là có cảm giác an tường bình yên.

Bên cạnh là một con sông, sông cũng không rộng, cũng rất bằng phẳng, trên sông có người đang đánh cá.

Nhìn thấy tất cả cái này, sau ba tháng trời xuyên núi băng rừng, hấn tức thì có cảm giác uể oải, muốn an cư tại nơi đây.

Cứ như vậy, hấn tại cái Tứ Thủy thành không biết ở vào vị trí nào trên mặt đất này, ngu lại.

Xây nhà mà ở, khai khẩn một mảnh hoang địa, gieo mấy thứ, nhàn thì ngồi ở bờ sông thả câu tu hành.

Trên cái khu vực hỗn loạn hoang tà này, các cái môn phái nhỏ hưng thịnh diệt vong cho tới bây giờ đều là chuyện cực kỳ bình thường. Âm Hồn Cốc vẫn cứ là Âm Hồn Cốc kia, bên trong nó, nội môn đệ tử phổ thông vẫn cứ là nội môn đệ tử phổ thông, nhưng mà Cốc chủ chết rồi, hiện tại chủ nhân của Âm Hồn Cốc không phải Đại trưởng lão, cũng không phải Đồ gia, Chúc gia vốn cũng không cam lòng, nhưng cũng không dám có ý kiến gì, bởi vì chủ nhân hiện tại của Âm Hồn Cốc là họ Đoàn, là Đoàn Tử Ngọc.

Đoàn Tử Ngọc là chi chính của Đoàn gia ở Không Tước vương triều, khai mở một cái môn phái tại nơi hoang tà nằm ngoài vương triều khổng chế, tuy rằng đối với Đoàn gia đã cường thịnh thì không coi là cái gì, bởi vì tại trong mắt bọn họ, cái này vùng đất hoang cần sỏi đá này không phải là nơi tốt lành gì, nhưng mà có thể làm được một việc như vậy cũng đã khiến các trưởng bối Đoàn gia càng thêm sùng ái hấn, cũng chấp nhận cái Âm Hồn Cốc này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Phi Thiên Quan

Phi Thiên quan

Ở khu vực Tứ Thủy thành này xưng hô người tu hành là pháp sư, cách xưng hô này Đồ Nguyên đương nhiên biết rõ là xuất phát từ chỗ nào, có đoạn thơ miêu tả người tu hành như thế này:

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhâm vi chi; dữ thiên đồng thọ trang nghiêm thể, lịch kiếp minh tâm đại pháp sư;(*) cách xưng hô Pháp sư là đến từ cái này.

(một đoạn mô tả về Bồ đề tổ sư trong Tây Du Ký. Đại ý: Người đắc đạo chân chính thì bản tính và thân thể hoàn toàn hợp nhất. — theo chankhien.org)

Bên Tử Thủy tới một vị pháp sư, không chỉ tuổi còn trẻ, hơn nữa bình dị gần gũi.

Khác với đầu bạc pháp sư, vị pháp sư này thường xuyên sẽ dạy người khác một ít thứ, tỷ như chữ viết, hay một ít cách dùng thảo dược.

"Pháp sư, con thỏ này là ngày hôm qua ta bắt được, ta và ca ca muốn cùng nhau học chữ."

Người thường muốn học chữ nhưng cũng không dễ dàng, trừ phi bọn họ giao lên một khoản tài vật thì mới có thể đi tới nhà phú quý ở trong thành để dự thính.

Nhìn hai đứa nhỏ khoảng 10 tuổi cầm theo một con thỏ đi tới trước nhà mình, lại không thấy có người lớn đi theo, hẳn có chút ngoài ý muốn.

"Ba của các ngươi đâu chứ?"

Tiểu cô nương nói ra: "Ba nói hai chúng ta tự tới, pháp sư càng có khả năng hội sẽ dạy chúng ta học chữ."

Đồ Nguyên nhin không được nở nụ cười, đứa trẻ nam ở bên cạnh kéo kéo y phục muội muội mình, muội muội trừng mắt ngáng đầu nhìn, không biết vì cái gì ca ca đột nhiên kéo áo mình.

Đồ Nguyên nhìn nhìn phía xa xa, nhìn thấy một vị trung niên nam tử liên tục nhìn qua, hiển nhiên hẳn là cha của hai đứa bé này.

Đồ Nguyên cười nói: "Cũng đúng lúc, ta không còn thịt để ăn rồi, con thỏ này tới vừa lúc. Ta có thể dạy các ngươi 《 vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh 》."

Hai đứa bé đương nhiên không biết đây là sách gì, nhưng tại Đồ Nguyên nhìn đến, học quyển sách này đã có thể biết chữ, lại có thể nhận thức thế giới này, còn có thể giúp bọn họ hình thành một cái đạo đức quan.

Tuy rằng hai người không biết đây là sách gì, nhưng là không có ảnh hưởng tới bọn họ cao hứng mà cùng cười.

Từ khi tới định cư ở bờ Tử Thủy này, lúc đầu mọi người cũng không biết lai lịch của hắn, từng người cũng không dám tới gần, đối với loại người đột nhiên từ trong thâm sơn xuất hiện, người ở phụ cận Tử Thủy thành này đều vẫn duy trì cảnh giác, bởi vì trong núi có yêu quỷ, có thể hóa thành người đến nhân gian, bắt người đi một mình làm mồi.

Những năm gần đây, thường tại lúc hoàng hôn hoặc là sáng sớm khi sương mù chưa tan, thì có yêu quỷ hóa thành người xuất hiện.

Hoặc là ăn hồn phách, hoặc là ăn người tuý não, trái tim

Cho nên, khi Đồ Nguyên xuất hiện thì vì không có người biết rõ xuất thân của hắn, nên mọi người tránh xa không dám gần hắn, phòng bị hắn.

Thẳng đến sau khi hắn vào Phi Thiên quan một chuyến, mọi người mới tiếp nhận sự thực hắn cũng là nhân loại, cũng tại đây định cư.

Phi Thiên quan là một cái đạo quan ngoài Tử Thủy thành, cái đạo quan này che chở người Tử Thủy thành bình an, ở vùng này từ già đến trẻ đều biết rõ Phi Thiên quan tồn tại, cũng tâm tồn kính sợ.

Đồ Nguyên có thể vào Phi Thiên quan, lại có thể bình yên đi ra, đồng thời được định cư tại ngoài Tử Thủy thành, như vậy chính là được đến quan chủ tán thành.

Mọi người biết rõ hắn là một pháp sư, kỳ thực đoán là có thể đoán được, bởi vì hắn một mình một người đi ra từ trong thâm sơn mịt mờ kia, còn có thể vào Phi Thiên quan gặp quan chủ, người bình thường là không gặp được.

Chân chính khiến mọi người biết rõ hắn là một vị pháp sư chính là có một ngày, có mấy người đêm khuya từ bên ngoài trở về, tại sắp trở về vùng đất trống trải quen thuộc ngoài Tử Thủy thành thì đúng là bị tà mị làm mê hoặc, đi như thế cũng không ra được, chỉ loanh quanh trong núi.

Chính lúc bọn họ cho rằng mình sắp chết tại nơi đó thì trong tai nghe được tiếng chuông trong trẻo truyền đến, tại dưới tiếng chuông này, tinh thần bọn họ chấn động, vốn là sương mù khắp nơi đột nhiên biến mất, tiếng chuông như là chỉ cho bọn họ một con đường rõ ràng, theo phương hướng tiếng chuông truyền đến, đúng là rất nhanh liền đi ra.

Tại trong một mảnh sương mù dày đặc, bọn họ tìm được nơi tiếng chuông phát ra, phát hiện là ngôi nhà cây cỏ vừa mới dựng thành.

Họ thấy trước gian nhà cỏ treo một cái chuông, đang đung đưa trong gió, phát ra từng tiếng chuông trong trẻo du dương. Từ đó về sau, khi mọi người từ nơi đây xuất phát lên núi, nghe đến tiếng chuông này liền có cảm giác tâm an, mà lúc trở về, khi còn tại trong núi, nghe đến tiếng chuông này liền biết mình sắp về đến nhà rồi.

Đồ Nguyên dạy trẻ nhỏ biết chữ, lúc đầu chỉ là xuất phát từ lòng đồng cảm với bọn họ, hắn luôn luôn cảm thấy trên đời này, người bình thường muốn sống sót thật phi thường gian nan, dù cho là sống sót, cũng phải nỗ lực tranh đấu vì miếng cơm manh áo hàng ngày, có lẽ không khác mấy với dã thú trong núi.

Cho nên, khi có trẻ nhỏ muốn học chữ từ hắn, thì hắn rất tự nhiên mà đáp ứng.

Hắn đột nhiên có một cái ý nghĩ, nếu như tương lai hành tẩu thiên địa, nhất định phải truyền đạo thiên hạ.

Bất quá, bắt đầu từ lần đầu tiên hắn dạy trẻ nhỏ biết chữ thì đã nói rõ, cần có học phí.

Cái này là muốn cho bọn họ biết rõ, để học được gì đó cũng không phải là đơn giản có thể được, bởi vì thứ có thể dễ dàng được đến, thường thường sẽ không quan tâm.

Hắn tại nơi đây dạy học, tu pháp, nhưng mà lại có người nhìn rất không vừa mắt.

Đầu Bạc chân nhân ở Phi Thiên quan thu không ít đệ tử ký danh, đệ tử ký danh có thể làm việc trong Phi Thiên quan, làm việc tại trong Phi Thiên quan cũng là tương đương với học tập tri thức. Đối với đệ tử ký danh mà nói, sự tồn tại của Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không ảnh hưởng gì tới bọn họ, chỉ sẽ ở lúc trả dư thừa hậu thì nhiều thêm một chút đề tài câu chuyện mà thôi.

Bất quá, là đệ tử thân truyền của Phi Thiên quan, bọn họ luôn đứng ở lập trường của Phi Thiên quan mà cân nhắc, tự cho mình là chủ nhân của Tứ Thủy thành, họ cho rằng Đồ Nguyên xuất hiện gây ra sự suy yếu nhất định đối với danh tiếng của Phi Thiên quan, làm cho Phi Thiên quan không còn là độc nhất vô nhị.

Tuy rằng trong mắt bọn họ, Đồ Nguyên này kém xa so với sư phụ Đầu Bạc chân nhân của mình, nhưng mà nhìn danh tiếng Đồ Nguyên tại Tứ Thủy thành càng ngày càng rộng, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi khó chịu.

Bởi vì trước đây ngoại trừ Đầu Bạc chân nhân chính là bọn họ, vô luận là đi tới nơi nào thì bọn họ đều là được người người kính ngưỡng, tuy rằng hiện tại vẫn cứ là vậy nhưng mà lại nhiều thêm một người.

Thạch gia là vọng tộc tại Tứ Thủy thành, là một trong những gia tộc định cư sớm nhất ở Tứ Thủy thành, Thạch Thông là người Thạch gia, từ khi gã trở thành đệ tử của Phi Thiên quan, gã liền có một loại cảm giác đặc biệt, cảm giác toàn bộ Tứ Thủy thành này sớm muộn nên thuộc về mình.

Mọi người nơi đây trông thấy mình đều quỳ lạy giống như trông thấy tiên nhân vậy.

Nhiều năm như vậy, Tứ Thủy thành cũng không phải chưa từng có tu sĩ như Đồ Nguyên tới đây, nhưng cuối cùng bị gã cùng mấy vị sư huynh đệ bức đi, hoặc là len lén giết chết rồi.

Thạch Thông ăn mặc một thân pháp bào vàng hơi đỏ, chấp tay sau lưng đi trên một vùng ruộng đồng trống trải trước Tứ Thủy thành, đi về phía căn nhà gỗ của Đồ Nguyên.

Gã mặc bộ y phục rộng thùng thình này, tự nhiên toát ra khí độ của người tu hành, nhưng mà tay chấp sau lưng, đầu hơi nhếch lên, dáng đi khệnh khạng, rồi lại có cảm giác của một lão gia nhà giàu.

Gã năm nay hai mươi tám tuổi, đã có bảy phòng tiểu thiếp.

Qua mấy ngày suy nghĩ, gã quyết định phải đi thăm dò Đồ Nguyên này một cái, ngoại nhân không biết vì cái gì Đồ Nguyên phải đi Phi Thiên quan một chuyến.

Nhưng mà gã rất rõ ràng, bởi vì nơi này thuộc về Phi Thiên quan đạo tràng, mà Đồ Nguyên là một tu sĩ từ bên ngoài tới, muốn định cư tại nơi đây, như vậy thì nhất định phải được Phi Thiên quan đồng ý. Trước đây, tu sĩ xuất hiện tại nơi đây cũng không làm như vậy.

Mà Đồ Nguyên đã làm như vậy, nói rõ hắn là có xuất thân, biết rõ những điều này.

Đối với tu sĩ có xuất thân, Thạch Thông cũng không thể coi hắn như những tu sĩ bình thường trước đây.

Nhưng mà, Đồ Nguyên này lại không biết tốt xấu đi truyền thụ chữ viết cùng đạo kinh, đây chính là quyền lực của Phi Thiên quan, dù cho là tộc học lão sư của những vọng tộc trong thành cũng là từ trong Phi Thiên quan thỉnh đến đệ tử.

Cái Đồ Nguyên này quá lớn mật, quá không biết điều rồi. Thạch Thông vừa đi vừa nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2: Thiên Bẩm Chi Quyền

Khi Thạch Thông trông thấy Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên đang câu cá, dáng vẻ rất chăm chú, không phải kiểu thả câu khi thông dong vô sự.

Điều này cũng là điểm mà Thạch Thông cho rằng Đồ Nguyên không xứng làm pháp sư, pháp sư hẳn phải như thần linh vậy, nhìn xuống trần thế, tất cả mọi thứ nhất định là cần để người trần thế cung phụng lên.

Đồ Nguyên luôn luôn nói nói cười cười cùng bọn họ, làm chuyện mà người bình thường cũng sẽ làm. Hắn khiến 'Pháp sư' hồ thẹn, hoặc là nói là khiến mọi người không còn e sợ pháp sư như trước rồi.

Bất quá, khi gã đi tới bên cạnh Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đứng lên, thì lễ với gã thì trong lòng gã còn là cảm thấy cái điểm này chấp nhận được, chỉ ít đã gặp qua nhiều lần như vậy, Đồ Nguyên chưa từng có thất lễ lần nào.

"Nghe nói, người gần đây vẫn luôn dạy những phạm nhân kia biết chữ, vì sao vậy?" Giọng Thạch Thông vẫn cứ là có chút cứng rắn.

"Chân nhân cho phép không?" Đồ Nguyên hỏi, hẳn hỏi chính là không phải Đầu Bạc chân nhân không cho phép.

Cái này đương nhiên không phải ý của Đầu Bạc chân nhân, chân nhân còn chưa biết, gã quyết định để Đồ Nguyên này biết rõ sự nguy hại nếu như tất cả phạm nhân đều có thể biết chữ.

"Chữ vốn là ngôn ngữ trong thiên địa, chỉ có tu giả trí tuệ cao mới có thể biết, bọn họ chẳng qua là người ngu muội vô tri, sao có thể trao tặng ngôn ngữ của thiên địa?" Lời Thạch Thông nói tràn đầy chính khí, hoặc là nói cảm giác đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đồ Nguyên sững sốt, hẳn không nghĩ tới trên đời thật có người sẽ nói ra lời nói như vậy, hẳn đầu tiên là nghiêm túc nhìn Thạch Thông, phát hiện gã căn bản là không phải đang giỡn chơi.

Gã coi loại tri thức chữ viết này như là thứ chỉ có người cao quý mới có thể được biết, cho rằng người thường không xứng biết được.

Trong lòng Đồ Nguyên rất nhanh suy đoán mục đích khi gã nói những lời này, cố gắng nhịn cười, là một cái linh hồn hiện đại, nghe được lời như vậy, cảm giác đầu tiên chính là buồn cười. Nhưng mà hắn nhớ lại rồi, nơi này không biết là niên đại gì, không biết là tại một vùng hoang vắng nào trên trái đất này.

Người nơi đây có thể hô phong hoán vũ, người nơi đây có thể thao lôi khổng điện, có thể có các loại thần thông không lường được, hoặc là diễn biến thông thiên pháp thuật, nhưng người phổ thông lại sinh tồn cực kỳ trắc trở, bình thường chết tại trong núi rừng hoang dã, bị quỷ mị tà linh phệ hồn, hoặc là bị mãnh thú trong núi nuốt chửng.

Chính yếu chính là, hai mắt bọn họ bị che đầy rồi, trong lòng bọn họ chỉ có trông thấy một vùng đất lớn như vậy mà thôi.

Đồ Nguyên thấy được ý nghĩ ở chỗ sâu trong đôi mắt gã, ý nghĩ kia như ngọn lửa bập bùng nhảy lên.

"Ta cảm thấy người người đều có tư cách học tập ngôn ngữ thiên địa." Đồ Nguyên nói ra.

Văn tự có thể hóa thành linh văn, được mọi người xưng là ngôn ngữ thiên địa.

"Tư cách? Bọn họ tư cách gì. Từng cái người ngu như súc vật, tại sao có tư cách?" Thanh âm Thạch Thông lạnh lùng, tựa hồ bởi vì Đồ Nguyên nói bọn họ có tư cách học tập những thứ đó mà phi thường phẫn nộ tức giận.

Đồ Nguyên nhướng mày, hẳn vốn không có ý tranh với người khác về những chuyện này, tuy rằng hắn tại trong cái thời không này, nhưng mà linh hồn hắn đến từ một cái thời không khác, từ nhỏ nhận được giáo dục hoàn toàn bất đồng, cho nên đối với rất nhiều chuyện cũng có cái nhìn khác biệt. Nhưng mà nghe thấy Thạch Thông nói như vậy, hắn vẫn cứ là nhịn không được phản bác.

Một chút hảo cảm có được bởi vì lúc này Đồ Nguyên lễ phép giờ đã không còn sót lại chút gì.

"Chỉ cần sinh làm người, vậy thì có tư cách." Đồ Nguyên nói ra.

"Sai lầm." Trong lòng Thạch Thông giận dữ, tên Đồ Nguyên này là tà ma, là người khinh nhờn, trong lòng điên cuồng gào thét như vậy nhưng gã cũng sinh ra cảm giác vui mừng.

"Sai lầm cực độ, trời cho nó có quyền, nó mới có thể hưởng phúc, nếu người sinh ra đã có, còn cần gì thiên bẩm, đó là thần linh, không phải người vậy." Thạch Thông nói ra.

Đồ Nguyên nhìn chằm chằm Thạch Thông, muốn biết gã từ nơi nào được tới loại lý luận này.

"Tất cả những gì người ta biết đều là học được." Đồ Nguyên nói ra: "Nào có trời cho?"

"Pháp mà ta biết, đều là thiên bẩm." Thạch Thông lễ thắng khí hùng nói ra.

Đồ Nguyên không biết Thạch Thông này là học pháp như thế nào, dù sao hắn là sau khi nhìn Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia mới có thể thực khí được, hẳn không biết Thạch Thông này có phải có cái phương thức khác biệt gì hay không.

"Người là thiên bẩm, bọn họ cũng có thể học." Đồ Nguyên nói ra.

"Thiên địa có trật tự, người sao có thể vụng trộm truyền thụ văn tự của trời, ta tất đem việc người làm bầm báo cho chân nhân, đợi chân nhân định đoạt." Thạch Thông tức giận nói, sau đó xoay người liền hướng phía Phi Thiên quan mà đi.

Gã vốn chỉ là lại đây nhìn xem Đồ Nguyên này một cái, cho rằng hắn chỉ là giống sư phụ của mình, một người được mặt trên chiếu cố, nhưng mà sau một phen nói chuyện với Đồ Nguyên, gã phát hiện Đồ Nguyên này quá nguy hiểm rồi, là tà ma.

Thạch Thông trở lại Phi Thiên quan, gã muốn đem lời Đồ Nguyên đã nói kể cho sư phụ.

Khi trở lại trong quan trung thì có người cho biết sư phụ hiện tại đang gặp khách, không thể quấy rầy, gã ngồi ở chỗ kia, trong đầu óc còn đang suy nghĩ lời Đồ Nguyên nói, nhất là một câu, 'Người người đều có thể học' kia.

Nếu như người người đều có thể học, vậy thì người nào đến hầu hạ, người nào đi trồng trọt, người nào bắt cá.

Khi được sinh ra đời, đó là trời tuyển, ta có thể tu hành, có thể có được pháp thuật, đều là ông trời trao tặng. Nếu là người người đều có thể học, vậy chẳng lẽ không phải người người đều giống như ta, vậy thì còn trật tự gì nữa, loại lời nói như vậy, Tứ Thủy thành đều sẽ hỗn loạn.

Sau cùng, gã cho ra một cái kết luận, tên Đồ Nguyên này đáng bị tru, hơn nữa còn là phải càng nhanh càng tốt, nghìn vạn lần không thể để loại ngôn luận này của hắn bị mọi người biết rõ, vạn nhất những người ngu muội vô tri kia bị hắn đầu độc rồi, vậy thì sẽ không thể văn hồi.

Gã ngồi một mình ở đó suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy đáng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy Đồ Nguyên này nguy hiểm cực kì.

Cửa đột nhiên mở ra, phía trước là hai người, một cái lão nhân một cái nữ tử, như là hai ông cháu.

Gã không có để ý hai người này, trực tiếp là lướt qua hai người, tiến vào chỗ gian phòng của sư tôn.

Lão nhân cùng nữ tử tuổi còn trẻ này đi ra Phi Thiên quan, nữ tử quay đầu lại nhìn nhìn Phi Thiên quan, nói ra: "Gia gia, người làm như vậy quá nguy hiểm rồi, vạn nhất bị Đầu Bạc chân nhân này phát hiện ra, chúng ta lại phải chạy trốn vào trong núi rồi, không phải đã nói sẽ định cư tại nơi đây, rất tốt sinh sống ở nơi đây một thời gian sao?"

Lão nhân kia lại ở bên nghiêng tai lắng nghe cái gì, đột nhiên trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc, sau đó cười nói: "Nếu như không làm như vậy, chúng ta thế nào có thể nghe được một ít chuyện chứ, nghĩ không ra nơi đây cư nhiên còn có người bọn ta nhận biết."

"Người nào?" Dao Dao lập tức bị đề tài của gia gia mình thu hút.

"Tên Đồ Nguyên kia."

"Hắn, thì ra hắn chạy đến nơi đây rồi, ta còn cho rằng hắn đã chết chứ." Dao Dao nói ra.

"Không chết được, hắn là người cẩn thận, thế nào sẽ chết tại trong hỗn loạn như vậy." Lão nhân nói ra.

"Bây giờ chúng ta đi tìm hắn?" Dao Dao hỏi.

"Hắc hắc, đừng để người khác cho rằng chúng ta là người mưu đồ gây rối." Lão nhân nói ra.

"Vậy thì không đi."

"Chúng ta định cư tại nơi đây, sớm muộn sẽ gặp mặt, hơn nữa, hiện tại có một chuyện về hắn muốn nói cho hắn, xem hắn có thể lấy cái gì để đổi."

...

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy hai ông cháu Dao Dao thì đồng dạng phi thường kinh ngạc, hắn không có nghĩ đến tại một cái tiểu thành trong núi rừng như vậy lại gặp phải người quen, tuy nói cũng không phải người rất quen thuộc, nhưng cũng tính là từng có duyên gặp mặt mấy lần rồi.

Đổi sang nơi khác, đổi cái hoàn cảnh khác, gặp được người mình đã từng gặp qua, sẽ có một loại cảm giác đặc biệt thân thiết, tâm tình Đồ Nguyên hiện tại chính là như vậy.

Đồ Nguyên mời hai người bọn họ vào trong nhà gỗ của mình, sau đó rót ba chén sơn trà, vốn hắn không có thói quen uống trà, bắt quá, tại nơi đây nhàn rồi vô sự, cũng chỉ có trà, loại trà này tính là một loại thảo dược, nếu là bị phong hàn, uống một chén liền sẽ khỏi, những người ở phụ cận, nếu như bị phong hàn, sẽ đến nơi đây xin một chén để uống, Đồ Nguyên cũng sẽ không cự tuyệt.

"Tiểu tử, ngươi có phiền phức rồi."

Từ khi hai lần gặp phải Đồ Nguyên đều có kết thúc không thoải mái, đồng thời sau mỗi lần đều xảy ra hục hặc với cháu gái mình, điều này làm cho lão ta gặp lại Đồ Nguyên thì giọng điệu rất không tốt, đồng thời có chút cảm giác hả hê.

"Có lẽ đi." Đồ Nguyên hướng phía Dao Dao cười cười, lại nhàn nhạt đáp lại lão ta.

"Đừng có làm bộ không hề quan tâm, ngươi đã từng gặp chủ nhân của Phi Thiên quan đi?" Lão nhân hỏi.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vậy ngươi biết rõ hần ta là người gì không?" Điều lão đầu lại hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, lẽ nào không phải là người? Hần vốn không có nghĩ tới không phải là người, nhưng mà Điều lão đầu hỏi hần như thế thì hần hoài nghi rồi, hoài nghi thì hoài nghi, nhưng hần vẫn cứ là lắc đầu.

"Ha ha, ta nói cho ngươi, cái Đầu Bạc chân nhân kia không phải là người."

"Là gì?"

"Không biết." Điều lão đầu vừa cười vừa nói: "Đồ đệ của Đầu Bạc chân nhân kia tại trở lại trong Phi Thiên quan thì tố cáo ngươi dụ dỗ nhân tâm, nói ngươi đầu độc người, là tà ma, muốn Đầu Bạc chân nhân giết ngươi."

Đồ Nguyên cau mày, nói ra: "Ngươi làm sao mà biết được."

"Uy, gia gia ta nói cho ngươi tin tức như vậy, là giúp ngươi, ngươi không cần phòng bị như thế đi." Dao Dao tức giận nói ra.

Đồ Nguyên cũng phát hiện tựa hồ mình không kim được mà vẫn luôn phòng bị Điều lão đầu này, nhưng mà nhìn thấy Điều lão đầu hơi hiện ra đáng vẻ đắc ý, cũng không muốn xin lỗi lão.

"Ta có một cái kế hoạch, ngươi dám cùng làm với ta hay không." Điều lão đầu nói.

"Kế hoạch gì."

"Trừ yêu." Ánh mắt Điều lão đầu vốn mang theo chút trêu đùa trong nháy mắt trở nên máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Yêu Nô

Khi Đồ Nguyên nghe đến hai chữ trừ yêu này thì trong nháy mắt liền minh bạch ý tứ của lão, hần không nghĩ tới đối phương lại lớn gan như thế. Vừa mới đến nơi đây, vậy mà lại dám nói muốn giết chủ nhân của vùng này.

Nói quan chủ Đầu Bạc chân nhân ở Phi Thiên quan kia là chủ nhân của Tứ Thủy thành tuyệt không nói quá, bởi vì tại một vùng này, lời Đầu Bạc chân nhân nói ra chính là chân lý, không có người dám vi phạm, cũng không có người có thể vi phạm rồi.

"Ngươi biết loại địa phương này bình thường gọi là gì không?" Điều Trí Thanh hỏi.

Đồ Nguyên lắc đầu, ấn tượng sâu nhất mà cái lão nhân trước mặt này đem tới cho hần chính là tiểu lí tàng đao, âm ngoan, có đậm đặc khí tức của người tán tu, làm việc thủ đoạn độc ác. Bất quá, cũng khẳng định kiến thức rộng rãi.

"Loại thành này gọi là Yêu nô thành." Điều Trí Thanh chỉ chỉ mặt đất, tiếp tục nói: "Khu vực bị yêu thống trị bình thường đều gọi là Yêu nô thành, mọi người bị yêu quai nê dịch, bất quá, cái Tứ Thủy thành này nhìn qua còn đỡ, cái Đầu Bạc chân nhân trong Phi Thiên quan kia, tựa hồ nhất tâm tu hành. Nếu như là loại yêu hung tàn thì cảnh tượng ngươi nhìn thấy được tuyệt đối không phải là như thế này."

Đồ Nguyên lại một lần nữa phát hiện mình còn có rất nhiều điều không biết về thế giới này, nói ra: "Thạch Thông kia hôm nay tới đây, nói ta không nên truyền chữ nghĩa cho người ở đây, lẽ nào hần cũng là yêu?"

"Hần không phải, hần là người, bất quá, hần đã bị tà thuyết mê hoặc tâm trí." Điều Trí Thanh nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, thảo nào người nơi đây trông thấy người của Phi Thiên quan đều như là trông thấy chủ nhân vậy. Lúc đầu hần còn tưởng rằng là tôn kính, về sau lại, dần dần cảm thấy về tôn kính đó là quá mức, nhưng mà vẫn luôn không có tìm ra vì nguyên nhân gì, điều đó cũng là nguyên nhân hần chọn « Vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh » để dạy cho trẻ nhỏ nơi đây biết chữ nghĩa, bởi vì một quyển đạo kinh này có nói như thế nào nhận rõ mình, như thế nào nhận thức thế giới này.

"Chúng ta giết được sao? Ta đã thấy Đầu Bạc chân nhân kia, tuyệt đối tại trên chùng hòa." Đồ Nguyên nói ra.

"Nhưng tuyệt đối không có kết nội đan, nếu như hần đã kết nội đan, ta là không có khả năng nhìn ra được." Điều Trí Thanh nói ra: "Nếu như không phải

thiên địa linh thú, chỉ là thú loại phổ thông khai linh, muốn kết đan là rất khó, chỉ cần hần không có kết đan, chúng ta liền có khả năng giết được."

Đồ Nguyên trầm mặc, nói lên, hần không phải một người thích mạo hiểm, chỉ là 'có khả năng' giết được mà thôi, hơn nữa hần cũng không biết hai ông cháu trước mặt này có bản lĩnh gì. Đêm tối hôm đó hần chỉ nhìn thấy con quái trùng kia trong nháy mắt nuốt chửng một cái người, hơn nữa, hiện tại ngay cả bản thể của Đầu Bạc chân nhân kia là cái gì cũng không biết.

"Người sợ rồi." Diêu Trí Thanh châm chọc.

Dao Dao ở bên cạnh nhẹ nhàng đánh gia gia một cái, trách gia gia mình nói chuyện không dễ nghe.

"Ta cảm thấy, ba người chúng ta vị tất là đối thủ của Đầu Bạc chân nhân, hơn nữa, Đầu Bạc chân nhân còn có ba vị đệ tử thân truyền." Đồ Nguyên nói ra.

Diêu Trí Thanh đột nhiên nheo mắt lại, nói ra: "Vậy, trên người hần nhất định có thứ gì đó không tệ."

"Tên Thạch Thông kia khi trở về liền nói người nói bậy, muốn giết người, người chuẩn bị làm gì bây giờ? Đào tẩu sao?" Dao Dao đột nhiên mở miệng hỏi.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhắc chén trà đã lạnh ở trên giường lên, chậm rãi uống.

...

Thạch Thông thật cao hứng, gã đem những chuyện Đồ Nguyên đã làm bảo báo cho sư phụ Đầu Bạc chân nhân của mình biết, sư phụ quả nhiên rất tức giận, nói mình đi dẫn Đồ Nguyên kia đến.

Tâm tình gã rất tốt, từ cái Phi Thiên quan này có thể nhìn thấy Tứ Thủy cùng Tứ Thủy thành, có thể nhìn thấy đám người đang làm việc trên mảnh đồng ruộng bằng phẳng trống trải giữa hai nơi kia.

Gã rất tự hào, gã đã tưởng tượng thấy tên Đồ Nguyên này bị treo ở trên đầu tường Tứ Thủy thành, mình thì đứng ở chỗ cao đỉnh tường, kể cho mọi người biết cái người ngoại lai này tàn ác, hạ mệnh lệnh đốt hần chết cháy, mọi người cất tiếng hoan hô sấm dậy.

Chính lúc gã muốn tụ tập đệ tử trong quan cùng đi bắt Đồ Nguyên thì lại phát hiện Đồ Nguyên đã đến trước Phi Thiên quan.

Đúng lúc gã định thét ra lệnh bắt lại thì Đồ Nguyên này vậy mà lại đã cất tiếng trước, nói muốn gặp sư tôn, gã muốn ngăn cản, nhưng nghĩ đến sư tôn nói muốn gặp hần, liền để tùy ý Đồ Nguyên được dẫn đi gặp sư tôn.

Gã chờ ở bên ngoài, trong lòng lửa giận sôi như cô đại.

Đến lúc Đồ Nguyên đi ra, gã nhìn theo, gã đang chờ mệnh lệnh của sư tôn, nhưng mà thủy chung không có chờ được, nhìn Đồ Nguyên đi qua bên cạnh, nhìn nét cười cười trên mặt Đồ Nguyên, gã đuổi theo, hỏi: "Người nói gì với sư tôn ta đó?"

Đồ Nguyên quay đầu lại, nhìn Thạch Thông đang phần nộ khó giải thích, nói ra: "Thế nào?"

"Ý nghĩ của người quá nguy hiểm, vậy sẽ nhiễu loạn Tứ Thủy thành, Tứ Thủy thành không chào đón người như người, người ly khai đi, Tứ Thủy thành không chào đón người."

"Nếu như tâm và ánh mắt người có thể nhìn và đối đãi sự vật thoáng hơn, người sẽ phát hiện thế giới này khác hần." Đồ Nguyên nói ra.

"Lời này của người là tà thuyết mê hoặc người khác, sư tôn đã nói, mỗi một chỗ địa phương đều có phong tục tập quán riêng biệt của chỗ đó, nơi này là Tứ Thủy, nhiều năm như vậy nơi đây luôn luôn an an ổn ổn, không cần người ngoài tới quấy rầy, cũng không cần người ngoài đến vung tay múa chân." Thạch Thông lạnh lùng nói.

Đồ Nguyên cũng không có trả lời, không có tranh cãi với gã, mà là hướng phía dưới núi mà đi.

Phi Thiên quan ở trên sườn một ngọn núi, sườn núi mặc dù không tính quá lớn, nhưng mà nơi này lại sát bờ sông Tứ Thủy, phía trước có một chỗ vách đá ngăn linh khí trong Tứ Thủy hạ lại, làm cho nó không ngừng lướt lên, bao phủ nửa cái Phi Thiên quan, khiến Phi Thiên quan ẩn tại trong Thủy Vân linh vụ, dưới hào quang mặt trời, huyền sinh nhiều màu sắc, biểu hiện ra mấy phần tiên vị linh vận.

Thạch Thông đứng ở nơi đó nhìn Đồ Nguyên một đường xuống núi, trong lòng muốn biết hần nói chuyện gì với sư tôn, nhưng mà gã lại không dám đi hỏi sư tôn những thứ không quan hệ đến mình này.

Tại trong lòng gã, sư tôn của mình thần bí mà cường đại, là chủ nhân của một mảnh đất đai này, ông trời trao tặng cho sư tôn quyền lực khổng lồ chế một khối đại địa Tứ Thủy thành này, mà mình thì mới có thể trở thành đệ tử của hần, được đến truyền thụ, thu được pháp thuật.

Tại mặt phía bắc Tứ Thủy thành có một cái Hắc Phong động, trong động có một con yêu quái, thường xuyên đến cái Tứ Thủy thành này, nếu như không phải có sư tôn, người của Tứ Thủy thành đều đã bị hủy diệt rồi.

Gã nhớ tới lời sư tôn nói: "Mỗi một cái đều có chức trách riêng của nó, như vậy mới có thể đủ bình an. Mà nếu là bọn họ tâm sinh dị niệm, như vậy nước Tứ Thủy hà sẽ đảo cuốn vào Tứ Thủy thành, toàn bộ Tứ Thủy thành sẽ bị hủy diệt."

Gã quyết định đi gặp sư tôn của mình.

Đầu Bạc chân nhân quanh năm bế quan trong tịnh thất, tới gặp hán cũng chỉ là ở tại ngoài tịnh thất để nói chuyện, mà vô pháp trông thấy bản thân hán. Ở ngoài tịnh thất là một cái đại điện, có một pho tượng tượng đá dựng đứng tại nơi đó.

Tượng đá là một cái người không có mặt, mà tịnh thất là tại phía sau cái tượng đá không mặt mũi này, mỗi một lần Thạch Thông đều cảm thấy như là mình đang nói chuyện với cái tượng đá không mặt này.

"Đệ tử Thạch Thông khấu kiến sư tôn." Thạch Thông ân phục tại đất, khuôn mặt áp sát mặt đất lớn tiếng nói ra.

"Chuyện gì."

"Sư tôn, vì sao buông tha tên Đồ Nguyên kia?"

"Chuyện của hán, người không cần phải xen vào, về sau người đi tới chỗ hán nhiều hơn, có chuyện gì trực tiếp trở về bẩm báo với ta."

Thanh âm Đầu Bạc chân nhân giống như là từ trên cái tượng đá không mặt này vọng lại, tràn đầy uy nghiêm, hoặc như là vang vọng tại trong lòng gã, điều này làm cho Thạch Thông phi thường e sợ.

Mỗi lần như vậy, gã đều sẽ nhớ tới tình hình của mình khi tiếp nhận kiểm tra trước lúc học pháp, gã cảm thấy mình như là bị xé rách, thân thể của mình có cái gì đó chui vào, cái loại cảm giác này vĩnh viễn vô pháp quên.

"Vâng, sư tôn." Thạch Thông quỳ lui đi ra.

Tâm tình của gã phi thường không tốt, có một loại cảm giác nôn nóng, lại có một loại buồn giận, nhưng mà rồi lại bị áp chế, không chỗ phát tiết.

Gã hít một hơi thật sâu, sau đó xuống núi đi về phía Tứ Thủy thành.

...

Trở lại trong nhà gỗ của mình, Đồ Nguyên nhìn hai ông cháu ngồi ở nơi đó, nói ra: "Hán xác thực hỏi ta có biết luyện Dung Cốt đan hay không, ta nói biết, hán liền muốn luyện một lò. Hơn nữa, ta cảm giác, hiện tại ta muốn ly khai nơi đây cũng ly khai không được."

"Người đương nhiên ly khai không được, bởi vì hán cần Dung Cốt đan của người để hóa đi hoành cốt(xương mu) a, sao lại để người ly khai được." Điều Trí Thanh nói ra: "Bất quá, cái này không phải là đúng lúc sao?"

"Cho tới bây giờ ta vẫn chưa có học qua luyện đan."

"Hán khẳng định cũng không biết." Điều Trí Thanh nói ra: "Cho nên, hán nhìn không ra được người biết hay là không, cũng khẳng định chưa có ăn qua Dung Cốt Đan, cho nên đến lúc đó chúng ta đưa lên mấy hạt đan dược khác, hán cũng sẽ không rõ."

Tại trước khi đi đến nơi đó, bọn họ đã thảo luận qua, vạn nhất nếu bị biết rõ thì chỉ có thể đánh nhau rồi, Điều Trí Thanh nhìn qua trái lại lòng tin khá đủ, nhưng mà Đồ Nguyên lại không có chút lòng tin nào, trong mắt hán, tu vi của Điều Trí Thanh sợ rằng còn không bằng mình hiện tại, lòng tin của lão đến từ cái gì.

Bất quá, nghĩ đến việc con thanh trùng kia tại trong cánh đêm vô thanh chui ra từ trong nền đất, một ngụm liền nuốt xong một vị tu sĩ, thì cảm thấy thực lực của lão chỉ sợ căn bản không phải như biểu hiện như vậy, con thanh trùng kia, chỉ sợ ngay cả người đã chứng hòa cũng vô pháp chạy thoát.

"Then chốt còn là tại chuyện chúng ta căn bản tự không rõ ràng lắm trên người hán có cái gì? Lại biết thần thông gì, nghe nói loại yêu này bình thường trên người đều sẽ có một chút thiên tài địa bảo kèm thân." Đồ Nguyên nói ra.

"Không quản có hay không có, đều coi như hán có, bất quá, tiểu tử, chờ trừ xong cái yêu vật này, Tứ Thủy thành nhưng là không chủ rồi, người cho rằng nên làm sao bây giờ?"

"Ta, ta không có gì dự định, nguyên bản như thế nào, hiện tại cứ như vậy." Đồ Nguyên nói ra.

"Thật sao?"

"Đương nhiên."

Đồ Nguyên trả lời như vậy, trong lòng lại tại suy nghĩ, sẽ không phải là lão ta sớm đã có ý muốn giết chết Đầu Bạc chân nhân để chiếm cứ Phi Thiên quan kia đi, mà gặp gỡ ta, chỉ bất quá là ngoài ý muốn, sau đó liền lôi kéo ta cùng làm việc này.

Đồ Nguyên trong lòng hoài nghi, nhìn Dao Dao ngồi ở bên kia đang vui đùa thưởng thức một đám phi trùng cổ quái, trong lòng càng phát ra hoài nghi.

Phi trùng không biết là cái gì, nhưng mà khi bay ở tại trong hư không thì sẽ phát ra một loại thanh âm kỳ quái, nếu như không để ý, tự nhiên không có cảm giác gì, nhưng mà nếu như lắng nghe lại sẽ có cảm giác vô số dày đặc chỉ chích côn trùng bò lên người, khó chịu vô cùng.

Nhìn thấy Đồ Nguyên nhìn về phía mình, Dao Dao đột nhiên hỏi: "Biết đây là trùng gì không?"

Đồ Nguyên đương nhiên không biết.

"Nó gọi là Vô Thanh trùng, nhục tai sẽ nghe không được tiếng nó kêu, nhưng nếu là có người dùng thần niệm để nhìn trộm nơi đây thì sẽ nghe đến âm thanh vô số côn trùng tê mình. Loại côn trùng này, có thể dùng để phòng ngừa người khác nhìn trộm, có tác dụng giống như Khu Ma chuông mà các người thường treo trước cửa phòng để phòng ngừa người khác dùng thần niệm nghe trộm.

Tại lúc Đồ Nguyên trở về, hắn từng dùng linh lực kích động Khu Ma chuông kia một hồi, đó là dùng tiếng chuông này tẩy rửa tự thân, không để trên người mình bị thần niệm người khác bám vào, hắn chủ yếu là sợ Đầu Bạc chân nhân kia đem thần niệm bám vào trên người mình, cùng theo mình trở về, nghe trộm mình nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4: Thánh Hiền

Sáng sớm, trong sương nhạt.

Đồ Nguyên tại nơi đó phác họa một đạo Liệt Hỏa phù, Liệt Hỏa phù đơn giản hơn Liệt Viêm phù, đương nhiên uy lực cũng nhỏ hơn nhiều. Ngón tay hắn mới phác họa vào hư không, liền đã có hỏa diễm từ trong hư vô kéo dài sinh ra.

Phù ý đã tại trong lòng hắn, trong lúc cảm ứng, tất nhiên là có thể câu ra hỏa diễm. Hỏa diễm nổi lên từ trên ngón tay, như một con rắn lửa nho nhỏ giãy dụa trong hư không, lại tại lúc phù pháp hoàn thành thì ngưng kết tại trên ngón tay Đồ Nguyên.

Sau đó ngón tay điểm lên người một con vật nhỏ bất được trước đó, trong nháy mắt trên người con vật nhỏ kia bùng lên ngọn lửa, lập tức chết đi không chút gầy dụa nào.

Cái này là trên ngón tay ngưng kết ra phù ý của Liệt Hỏa phù, khiến Liệt Hỏa phù ý nhảy vào trong thần hồn con vật nhỏ kia, đốt diệt thần hồn của nó.

Trước đây hắn chỉ có thể thông qua phù đã họa sẵn mới làm được điều này, hiện tại hắn đã có thể thông qua hư không vẽ bùa làm được một điểm này rồi, cho tới nay, hắn đều phi thường chăm chú tu hành pháp thuật.

Bất quá, một ngón tay điểm xuống này của hắn còn ẩn chứa son phương pháp ý, không đối diện với chính nó là vô pháp cảm thụ được.

Trong sương mù, một con sói ở xa xa nhìn lại, với trí tuệ hữu hạn, nó chỉ cảm giác được người này có chút nguy hiểm, nhưng mà cũng không biết rốt cuộc nguy hiểm ở chỗ nào, nó còn đang suy nghĩ có nên đánh lên tên nhân loại này hay không.

Đột nhiên, trong mắt nó nhìn thấy tên nhân loại kia vạch động ở trước người, một mảnh hỏa diễm đỏ rực liền xuất hiện. Chính lúc nó muốn rời đi thì, một mảnh hỏa diễm kia đột nhiên tại trong hư không hóa thành một con rắn lửa, nhào tới phía nó, tốc độ cực nhanh, vừa mới một xoay một lượn đã đến trước mặt, nó xoay người nhảy lên, nhưng mà khi còn tại trong không trung thì đã bị rắn lửa kia cuốn lấy rồi.

Sói xám phát ra một tiếng kêu thống khổ, té trên mặt đất, trong nháy mắt bốc cháy, chỉ chốc lát sau liền chết đi.

Đó là Liệt Viêm phục linh tác, tại trong phù túi của tên Chúc gia truy sát hắn có một quyển sách pháp thuật Liệt Viêm phục linh tác.

Trôi qua lâu như vậy, nhìn chung là luyện thành rồi.

Bất quá, cái này cũng không thể giúp tâm tình của hắn tốt lên chút nào, từ khi đồng ý với hai ông cháu Diêu Trí Thanh cùng đi giết Đầu Bạc chân nhân kia, trong lòng hắn luôn luôn rất khẩn trương.

Diêu Trí Thanh nói Đầu Bạc chân nhân là yếu, hơn nữa còn có thể là yếu trong nước, cả đời không có ra bên ngoài, sẽ không biết luyện đan như thế nào, hắn cũng không tin, dù cho là thật không biết làm thế nào luyện đan, cũng chỉ ít nhìn ra được có đúng hay không đang tại luyện đan.

Hơn nữa, Dung Cốt đan cũng không phải người nào học sơ qua luyện đan là có thể luyện ra được.

Cho nên, Đồ Nguyên sau cùng quyết định là ra tay nhanh hết mức.

Thạch Thông lại đi tới trước nhà gỗ.

"Lúc nào bắt đầu luyện đan?" Thạch Thông lạnh lùng hỏi, tại trong lòng gã, Đồ Nguyên này là một cái người tà dị. Nhưng mà hắn nói luyện đan cho sư tôn, sư tôn bảo mình đến xem tên Đồ Nguyên này, như vậy mình là tuyệt đối không thể để hắn lười biếng.

"Được thảo chưa đủ, như thế nào luyện được, bắt quá, ngày mai ta muốn đi gặp chân nhân." Đồ Nguyên nói ra.

"Người muốn gặp chân nhân làm cái gì?" Thạch Thông hỏi.

"Gặp chân nhân tự có lý do để gặp chân nhân."

Thạch Thông ly khai, khi ly khai trong lòng gã có cảm giác tức giận nói không nên lời, nhưng mà lại phát tiết không ra, trên đường có một người làm nông không cẩn thận để bùn tung tóe lên trên người gã, gã giận dữ, bốc lên một nắm bùn ấn xoa vào trên mặt đối phương, sau đó người kia đứng là biến thành một pho tượng đất.

Đồ Nguyên rất xa nhìn thấy, phi thường giật mình, hắn tiến tới bên cạnh người bị biến thành tượng đất, đúng là phát hiện mình không thể nào giải cứu, hắn muốn bóc lớp bùn kia ra nhìn xem người bên trong có tỉnh lại hay không, nhưng là bị người ngăn cản lại.

Người ngăn cản hắn là Dao Dao.

"Đây là yêu thuật, người bóc lớp đất này là tương đương với bóc da hắn." Dao Dao nói ra.

"Yêu thuật?" Đồ Nguyên có chút nghi hoặc.

"Yêu thuật chính là thần thông, nhân loại cảm ngộ pháp thuật từ thiên địa tự nhiên, nhưng những yêu này sinh trưởng tại trong thiên địa, trong thân thể hình thành đạo văn, sau đó bị người thu được, chậm rãi được nhân loại tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng thành pháp phù, đồng thời cũng khá dễ tu luyện thành thần thông." Dao Dao nói ra.

Thạch Thông này cũng không phải yêu, Đồ Nguyên nghĩ tới đây, có chút minh bạch vì cái gì Thạch Thông sẽ nói pháp thuật của mình đều là thiên bẩm, bởi vì yêu thuật mà gã biết này cũng không phải do hắn tu tập mà được.

"Cái yêu thuật này quý dị như thế, vậy yêu thuật của Đầu Bạc chân nhân chẳng lẽ không phải càng cường đại hơn." Đồ Nguyên nói ra.

"Chỉ cần là yêu, đều sẽ có bản mạng thần thông, nhưng miễn là tìm ra phương pháp khắc chế, vậy liền sẽ cực dễ đối phó." Dao Dao nói ra.

"Nói là nói như thế, nhưng cái chùng yêu thuật này khắc chế như thế nào, nếu vô pháp khắc chế, phản thắng không lớn, còn là sớm làm ly khai cho rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Dao Dao lại đột nhiên nở nụ cười, nói ra: "Người nếu như không muốn, thì đi đi, ta cùng với gia gia hai người cũng có thể đủ giết nó."

"Nếu như ta đi rồi, người liền sẽ bị gia gia người mắng, gia gia người muốn ta lưu lại, đó là có chuyện nguy hiểm không nỡ để người đi làm, nếu ta đi rồi, như vậy, có việc nguy hiểm thì hoặc là người hoặc gia gia người phải gánh vác rồi, mà trong lòng người đã dự định là người đi."

Dao Dao cười cười, nói ra: "Có khi, cảm thấy trực giác của người quá nhạy cảm rồi, khôn khéo quá mức."

Đồ Nguyên nói ra: "Ta chỉ cảm giác dựa vào tu vi ba người chúng ta muốn giết cái yêu sắp kết nội đan kia là không phải ý nghĩ hay, gia gia người hành tẩu thiên địa này rất nhiều năm, sẽ không làm loại chuyện không có khả năng, mà người cũng không phải loại người ưa thích mạo hiểm, nhưng lần này gia gia người muốn làm việc này, người lại không phản đối, cũng biết trong lòng người là có nắm chắc."

Dao Dao cùng Đồ Nguyên hai người cất bước quay về nhà gỗ, gió từ bờ sông Tứ Thủy thổi tới mang theo một chút hơi ẩm.

Dao Dao đột nhiên cảm thấy rất an tĩnh, không phải nói hoàn cảnh rất an tĩnh, mà là tâm an thần tĩnh, từ nhỏ cùng theo gia gia mình hành tẩu trong thiên địa, gặp đến hiểm ác đáng sợ không biết bao nhiêu, gặp đến hung nhân cũng không biết bao nhiêu, gặp đến Đồ Nguyên cũng mới ba lần, nhưng mà ba lần nàng đều có cùng một cảm giác.

Cảm giác trên người Đồ Nguyên có một loại khí tức mà người khác không có, giống như hắn siêu nhiên ở ngoài cái thiên địa này, tuy rằng nhìn qua hắn cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà nàng chính là cảm thấy ở chỗ sâu trong đôi mắt Đồ Nguyên có loại thần thái mà người khác không có được.

"Tại bốn năm trước, ta cùng gia gia đã đến qua nơi đây, cũng tại nơi đây ở lại một đoạn thời gian." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên cau mày, nói ra: "Người từng ở lại nơi đây, Thạch Thông kia thế nào sẽ không nhận biết các người?"

"Lúc đầu chúng ta cũng kỳ quái, sau lại nghĩ mình bạch rồi, hắn biết yêu thuật cũng không phải tự mình học được, mà là được Đầu Bạc chân nhân kia trực tiếp dựa vào thần niệm truyền cho hắn, cái này sẽ làm bị thương thần hồn của hắn, cho nên mỗi qua một đoạn thời gian hắn là cần được truyền pháp một lần, mà mỗi một lần truyền pháp tổn thương đến thần hồn, sẽ khiến hắn quên một ít người và sự việc." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên bừng tỉnh, tuy rằng, khi tại Âm Hồn Cốc, cũng nhìn không ít sách, nhưng mà so với Dao Dao, phát hiện nàng biết rất nhiều, nàng từ nhỏ đã theo gia gia mình hành tẩu thiên địa, mỗi đến một chỗ, trông thấy chuyện gì, gia gia nàng liền sẽ nói cho nàng đó là vì cái gì.

"Các người có cái gì nắm chắc?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nếu như án theo tu vi chúng ta, đương nhiên không phải đối thủ, nhưng mà khi chúng ta có Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì có nắm chắc rồi." Dao Dao nói ra.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng?" Đò Nguyên cũng không đó là loại trùng gì, nhưng mà lại biết chính là con thanh trùng thật lớn đã trông thấy ở dưới Hắc Chi linh lần kia, lúc đó nó là chui ra từ trong đất.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia tuy rằng là còn nhỏ, nhưng mà lại có thể khắc chế yêu vật kết đan trở xuống, chỉ cần không phải là yêu do thiên địa linh thú gì biến thành, liền không đủ gây ra sợ hãi." Dao Dao nói ra.

"Cường đại như thế, nếu là thành niên, lại cường cỡ nào?" Đò Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Thời gian để Thôn Thiên Thanh Văn trùng phát triển rất dài, chỉ ít phải trăm năm, nếu là thành niên, nghe tên liền biết rõ đáp án a." Dao Dao vừa cười vừa nói, giọng điệu cùng ánh mắt đều tựa hồ muốn nói, ngươi cũng có lúc ngốc a.

Đò Nguyên tán thán thể giới này kỳ dị, lại cảm thán trên đời này xác thực có chút sinh linh trời sinh liền đã cường đại như vậy, nhưng mà ông trời cũng là công bình, tuy rằng cường đại, nhưng mà lại không có linh trí gì.

Dao Dao nhìn con mắt Đò Nguyên, phát hiện tại khi hắn nghe được sự cường đại của Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì trong ánh mắt chỉ có sự hiếu kỳ cùng cảm thán khi nghe được đồ vật kỳ lạ, cũng không có chút tham lam nào.

Trên cái đời này, người có thể đối diện bảo vật mà không nảy lòng tham, thật sự là quá khó có rồi.

"Vậy gia gia ngươi thì sao chứ? Đã như vậy, vì sao còn phải chờ, cái Tứ Thủy Thành này tuy rằng nhìn qua nằm giữa quần sơn rất u tĩnh, nhưng là bọn họ như là bị nhốt nuôi, bọn họ bị nô dịch về suy nghĩ." Đò Nguyên hỏi.

Dao Dao cười, nói ra: "Trên đời này, nơi như vậy rất nhiều, dù cho là tại quốc gia nhân loại, cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ bất quá là phương thức nô dịch khác đi mà thôi, nếu như không vậy, thế nào sẽ có lượng lớn người tu hành ẩn cư tại trong sơn lâm hoang dã."

Đò Nguyên đột nhiên nghĩ đến rất xa, xa đến siêu việt thể giới này, nghĩ về cái thể giới kiếp trước của mình kia, tại trong cái thể giới kia có tồn tại tư tưởng bị nô dịch hay không chứ?

Hắn đột nhiên rất không nguyên ý suy nghĩ loại chuyện không hay này, hắn luôn luôn cảm thấy để chuyện không tốt đẹp vương vấn trong lòng là tự giày vò chính mình, chỉ có nhớ kỹ những chuyện hải lòng kia, mới có thể giúp mình sống càng thoải mái hơn một ít, đây là cách nghĩ của hắn trong kiếp trước, hắn cũng đã làm như vậy, mà cuộc đời này hắn cũng không muốn thay đổi gì.

"Ta nghe nói, thế gian đại loạn, tất có thánh hiền ra, có lẽ, cái thiên địa này đang chờ một cái người đại thánh hiền truyền đạo thiên hạ, giải cứu muôn sinh linh chứ." Đò Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ngươi từ nơi nào nghe tới? Thánh hiền gì, cái thiên địa này từ khi những thần linh kia bị đuổi đi thì là loại này, chẳng lẽ muốn những thần linh kia trở lại, thống ngự thiên hạ lần nữa hay sao?" Dao Dao nói ra.

"Đương nhiên không phải, giải cứu muôn sinh linh mà ta nói là chỉ giúp muôn sinh linh trong thiên hạ biết thiên địa, hiểu âm dương, rõ bản ngã, mà không phải như cái Tứ Thủy Thành này, nhìn qua cuộc sống mọi người yên ổn bình lặng, nhưng mỗi người lại không biết thiên địa, không hiểu âm dương, trong lòng trong mắt chỉ có một cái Đầu Bạc chân nhân, chỉ có núi ở bốn mặt cùng một con sông Tứ Thủy này, tất cả đều như là đã thú trong núi, dựa vào bản năng mà sống."

Dao Dao ở bên cạnh đột nhiên xì một tiếng cười ra tiếng, nói: "Nhìn đến vị thánh hiền này chính là ngươi rồi, sinh linh thiên hạ còn phải trông chờ ngươi tới giải cứu rồi, đại thánh hiền."

Đò Nguyên sững sờ, nói ra: "Đại thánh hiền ta nhưng không đảm đương nổi. Ta chỉ là cảm thấy, thể giới này không nên là như thế, dù cho là một cái thiên địa ngoại trừ nhân loại ra, còn có rất nhiều dị chủng sinh linh tồn tại, cũng không thể là như thế."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5: Ngoài Ý Muốn

Nói đến cùng, Đò Nguyên kỳ thực chỉ là một cái người nhiệt tình yêu thương tự do, hắn thích cuộc sống tự do tự tại, không thích làm đại anh hùng cứu vớt thể giới gì đó, hắn cho rằng mình không có bốn sự này, cũng không phải loại người này, dù cho hắn là chuyển kiếp rồi, cũng là không được, cái loại người này, quá một mồi.

Hơn nữa, hẳn không phải là một người thích gánh vác, vô luận là trách nhiệm còn là thứ gì khác đều sẽ khiến tâm hồn hẳn có cảm giác bị gò bó căng thẳng.

Sở dĩ hẳn có lời nói như vậy, cũng chỉ là phát ra từ cảm nhận, hẳn quyết định về sau sẽ không tiếp tục vương vấn, cảm khái với mấy thứ rối bời này.

Thời gian, luôn luôn là trôi qua một cách lặng lẽ.

Trong nhà gỗ của Đồ Nguyên, Dao Dao lại tại nơi đó, đùa giỡn với một đám vô thanh trùng kia, tại trên người nàng có rất nhiều trùng tui, trong mỗi cái trùng tui đều có một loại côn trùng. Đồ Nguyên không biết nàng rốt cuộc có bao nhiêu thứ côn trùng cô quái, đối với nàng mà nói, mỗi một loại côn trùng chính như là một loại thần thông một loại pháp thuật của nàng vậy.

Khu Ma chuông treo ở cửa vào lắc lư trong gió, phát ra một chuỗi âm thanh.

Điều Trí Thanh đang thương lượng với Đồ Nguyên. Mấy ngày nay, lão luôn luôn xem xét địa hình. Địa hình này đương nhiên không chỉ là những gì trên mặt đất mà mắt có thể nhìn thấy, mà là chỉ ngọn núi có Phi Thiên Quan kia phía dưới có thông đạo liên thông với Tứ Thủy hà hay không.

Cái này cần phải rất cẩn thận, cuối cùng Điều Trí Thanh phát hiện từ phía dưới Phi Thiên Quan, đúng là có một cái thông đạo bùn nước có thể nối thẳng Tứ Thủy hà.

Đương nhiên, cái này không phải do Điều Trí Thanh phát hiện, mà là nhờ con Thôn Thiên Thanh Văn trùng của lão, Thôn Thiên Thanh Văn trùng độn địa im hơi lặng tiếng, cho dù là như thế, cũng vẫn cứ là rất cẩn thận đi tìm kiếm, bởi vì một mảnh địa phương dưới Phi Thiên Quan kia đã bị thần niệm của Đầu Bạc chân nhân bao phủ.

Đồ Nguyên vốn không có nghĩ đến phía dưới Phi Thiên Quan có thể có thông đạo nối thẳng Tứ Thủy hà, nhưng mà Điều Trí Thanh từ sớm đã nghĩ đến rồi, điều này làm cho hẳn không khỏi nghĩ đến câu 'Gừng càng già càng cay' kia.

Chờ một lát sau, hẳn là sẽ đi vào Phi Thiên Quan rồi, cũng sẽ trực diện Đầu Bạc chân nhân kia, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì tiến vào cái thông đạo nối thẳng Tứ Thủy hà kia, từ nơi đó lần theo nó mà lên.

Hiện tại bọn họ đang tại thảo luận chính là vấn đề người nào động thủ trước, vấn đề này kỳ thực rất trọng yếu, người nào động thủ trước, như vậy người đó sẽ phải đối mặt lửa giận từ Đầu Bạc chân nhân.

Ý của Đồ Nguyên là mình ở phía trước nói chuyện thu hút sự chú ý của Đầu Bạc chân nhân, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì là từ phía dưới lao tới, sau đó hẳn lại xuất thủ tương trợ.

Điều Trí Thanh thì là muốn Đồ Nguyên không chỉ dùng lời nói thu hút Đầu Bạc chân nhân chú ý, còn phải khiến cho hẳn ta nổi giận, như vậy, Thôn Thiên Thanh Văn trùng mới có thể càng dễ đánh lên.

Bọn họ một mực thương lượng, Dao Dao ở bên cạnh thỉnh thoảng nói một cái ý kiến của mình, cuối cùng hình thành một cái bước đi cùng kế hoạch hoàn chỉnh.

Nếu như Điều Trí Thanh cùng Dao Dao không có xuất hiện thì hiện tại khẳng định hẳn đã ly khai nơi đây rồi, bọn họ tới, đồng thời nói muốn hẳn cùng đi trừ yêu quái này, cuối cùng tuy rằng hẳn đã đáp ứng, nhưng mà hẳn vẫn cứ là làm sẵn chuẩn bị nếu như thất bại, liền lập tức đào tẩu.

Ngẩng đầu, nhìn ánh nắng trong bầu trời, ánh nắng ôn hòa, có tầng mây hơi mỏng che lại, gió từ bờ sông thổi tới mang theo hơi ẩm, trong hơi ẩm lại có chút vị tanh của cá.

Trên đường gặp đến một ít người, bọn họ cung kính chào hỏi, chào hỏi đương nhiên không phải như người hiện đại gật đầu mỉm cười rồi đi lướt qua bên người, hỏi một tiếng ăn chưa! Bọn họ đứng ở ven đường, cúi đầu xuống tại trước ngực, còn thiếu chút quý xuống rồi, Đồ Nguyên không thích người dạng này.

Nhưng mà sau mấy lần nói qua, bọn họ y nguyên như thế, hơn nữa về sau lại có người được nói qua gặp lại Đồ Nguyên, sẽ có nỗi sợ hãi không biết vì sao, thậm chí có khi từ rất xa nhìn thấy liền vòng tránh, không dám tới gần, cho nên Đồ Nguyên cũng là không nói tiếp rồi.

Một đường đi tới trước Phi Thiên Quan, cùng Dao Dao gặp nhau.

Dao Dao muốn cùng Đồ Nguyên đồng thời tiến vào trong Phi Thiên Quan, nếu như Dao Dao không đi cùng Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên là sẽ không yên tâm, Điều Trí Thanh rất rõ ràng một điểm này.

"Vị này chính là Đồ đạo hữu đi, hiện tại sư phụ ta không gặp khách."

Khi đi tới trước Phi Thiên Quan, Đồ Nguyên cùng Dao Dao trông thấy không phải Thạch Thông, mà là một người khác nhìn qua khuôn mặt già nua, tóc già có lấm tấm tóc bạc.

"Người là?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là Phi Thiên Quan đại đệ tử Thạch Thụ."

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, cái Phi Thiên Quan đại đệ tử Thạch Thụ này cứ nhiên trở về rồi, nhưng mà không phải nói đại đệ tử Phi Thiên Quan này đã chết rồi sao? Theo hắn biết thì vị đại đệ tử này đã chết rất nhiều năm, từ đó Phi Thiên Quan chỉ có hai vị đệ tử hiện tại, trong đó một vị tại trong Tứ Thủy Thành, còn có một vị chính là Thạch Thông.

Bọn họ đã làm tốt chuẩn bị ứng đối hai vị này, đúng ra mà nói là ứng đối Thạch Thông, bởi vì người tại trong Tứ Thủy Thành bình thường không về Phi Thiên Quan.

Vậy hiện tại có muốn tiếp tục hay không?

Đồ Nguyên nhìn Dao Dao một cái, trong lòng quyết định còn là tạm thời bỏ qua rồi.

"Nếu chân nhân không đã gặp khách, vậy lần sau lại đến."

Đồ Nguyên nói xong, tại trong mắt Thạch Thụ kia, hướng phía dưới Phi Thiên Quan rời đi.

Tại bọn họ đi rồi, bên cạnh Thạch Thụ có một người xuất hiện, hỏi: "Đây là người nào?"

"Hắn phải là tu sĩ định cư tại nơi đây." Thạch Thụ nói ra.

"Không cần quan hắn, loại người này rất sợ chết, đợi việc này xong thì đuổi đi." Người kia nói ra.

Đồ Nguyên cùng Dao Dao hai người đi xuống hết ngọn núi có Phi Thiên Quan, đứng ở dưới chân núi, quay đầu lại nhìn.

"Hiện tại làm sao bây giờ." Dao Dao hỏi.

"Ta nghe nói đại đệ tử của Phi Thiên Quan này đã chết rồi, nhưng mà hiện tại hắn trở về, hơn nữa, vừa trở về liền tiếp chương Phi Thiên Quan, nhất định đã phát sinh cái gì rồi."

"Ta đây trước thông tri gia gia, để gia gia lui lại." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể là như thế này rồi, tất cả đều phải thương nghị lại rồi. Đồ Nguyên không biết Dao Dao có phương thức gì thông tri cho gia gia nàng, chỉ là nhìn Phi Thiên Quan kia, trầm tư.

Đột nhiên, từ trong Phi Thiên Quan phát ra một tiếng hô sắc nhọn.

Đồ Nguyên sợ hãi, chỉ thấy đỉnh Phi Thiên Quan đúng là đã bị phá tan rồi, một người lao ra Phi Thiên Quan, nhưng mà một cái miệng cá thật lớn đúng là một ngụm tương ngâm chặt người kia, nuốt vào trong miệng.

Cái loại âm thanh nhấm nuốt đó truyền vào trong tai, khiến sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh.

Đó là một cái đầu cá màu xanh, trong một đôi tròng trắng mắt kia nhuộm đen, lộ ra băng lãnh vô tận.

Trong Phi Thiên Quan đột nhiên lao ra mấy người, hướng phía dưới núi chạy đi, trong lúc chạy vội, thân hình bọn họ chớp động, thoát ần thoát hiện, chợt ần chợt hiện liền đã chạy cực xa.

Nhưng mà Đồ Nguyên nhìn thấy một cái đầu ngư yêu lộ ra ở tại hư không kia rụt nhanh vào trong quan, lúc hiện ra lại thì đã là trực tiếp xuất hiện tại ngoài Phi Thiên Quan, sau đó Đồ Nguyên nhìn thấy một màn khiến hắn khiếp sợ.

Thân thể nó đúng là tại trong mặt đất thoát ần thoát hiện, mặt đất kia tựa như nước sông vô hình một dạng, ngư yêu kia tại trong đất giống như là bơi ở trong nước, đột nhiên chui vào mặt đất không thấy, lúc hiện ra thì đã ở phía sau một người trong đó, giống như là quái vật nước sâu, một ngụm kéo người kia chìm vào trong mặt đất.

Theo đó lại lại một lần nữa xuất hiện thì lại tại sau một người khác, người kia một tay chém ra, một đạo phù quang lóng lánh, trong một đoàn thanh mang, một thu nhân xuất hiện, rẽ cửa thụ nhân đâm về phía ngư yêu không biết tên kia.

Ngư yêu há mồm cắn, thụ nhân đúng là trực tiếp bị cắn vỡ, một người phía trước muốn cứu, vung tay lên, một đạo kiếm quang sáng lên, chém tới ngư yêu, sau đó ngư yêu kia lại lún vào trong mặt đất, kiếm kia liền đã thất bại.

"Đi."

Một người trong hai người hô to.

Người lúc trước thi triển một đạo pháp phù hóa thành thụ nhân kia xoay người liền trốn, nhưng mà, ngư yêu chui vào dưới nền đất đã xuất hiện tại dưới chân gã, há mồm cắn một cái, người kia phản ứng cực nhanh, một đạo Liệt Viêm phóng ra từ trong tay gã. Một người khác cầm một thanh kiếm hoàng mang chói mắt trong tay hướng phía ngư yêu kia đâm xuống.

Ngư yêu kia tựa hồ cực hận, cũng cực quyết liệt, cắn một chân người kia, tùy cho liệt viêm tấp ở trên người, chỉ thấy làn giáp trên người nó dâng lên một

tàng thủy quang, liệt viêm kia liền từ trên lân giáp nó trượt xuống, giống như cũng không thể tạo ra thương tổn lớn gì.

Hoàng sắc kiếm mang kia hạ xuống, đâm vào trên người ngư yêu, thân thể ngư yêu trong nháy mắt xuất hiện một cái vết thương thật lớn, lân giáp đứt ra.

Nhưng mà nó căn bản không có nhả ra, trực tiếp kéo người kia vào trong mặt đất.

Người kia thấy chuyện không xong, xoay người liền trốn, một đạo phù sáng ngời lên trong tay, một đoàn cuồng phong tuôn ra, cuốn gã lên cao, sau đó rơi vào chỗ cực xa.

Đồ Nguyên nhìn tất cả, khiếp sợ sự cường đại của con ngư yêu này, cũng là rất may mắn có người đã giúp mình thăm dò thực lực con ngư yêu này trước, dù cho là sau này mình có động thủ lần nữa, cũng có thể làm đầy đủ chuẩn bị.

Đột nhiên, tại trong mặt đất kia, lại có tiếng kêu to chói tai vang lên, một con thanh trùng thật lớn chui ra khỏi mặt đất.

"Không tốt..."

Trong nháy mắt nhìn thấy Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia, Đồ Nguyên liền biết là Diêu lão đầu động thủ rồi.

"Gia gia ngươi thế nào lại động thủ vào lúc này rồi?" Đồ Nguyên thất kinh hỏi.

"Ta cũng không biết a, chẳng lẽ là con trùng ta dùng để truyền âm kia không có thể chuyển được lời ta nói. Đúng, nhất định là yêu khí của con ngư yêu này khiến trùng của ta căn bản không dám tới gần."

Người đang đào tẩu ở phía xa xa kia nhìn thấy một con cự trùng màu xanh xuất hiện thì ngừng lại, kinh nghi mà nhìn.

Dao Dao đã chạy về phía Phi Thiên Quan.

Đồ Nguyên nhìn con Thôn Thiên Thanh Văn trùng đã bắt đầu kịch chiến cùng ngư yêu tại ngọn núi có Phi Thiên Quan, cát đá vấy ra, từng cái hố lớn xuất hiện, hẳn suy nghĩ một chút, cũng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Ngư Yêu

Đồ Nguyên thích thanh tĩnh, tự do, tùy tâm sở dục.

Không thích loại biến số đột nhiên này, nhưng mà, khi loại biến số này đột nhiên xuất hiện thì hẳn cũng có thể rất nhanh làm ra lựa chọn.

Lúc trước ngư yêu kia nhìn qua cơ hồ là loại vô địch, mấy vị tu sĩ vô pháp chống lại, thế nhưng là hiện tại Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia lại đấu ngang ngửa cùng ngư yêu.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng Đồ Nguyên gặp qua, trên người nó che phủ một tầng như niêm dịch, đó không phải niêm dịch thật sự, mà là quang hoa của bản mạng thần thông do mắt thường nhìn thấy. Thanh văn trên người nó kỳ thực là một loại pháp văn, đó là trời sinh, tại trong thân thể nó còn đựng dục pháp phù, có thể giúp nó biến lớn biến nhỏ, có thể giúp nó nuốt vào sinh linh thật lớn.

Nhưng mà ngư yêu kia cũng có năng lực như vậy, luôn đi trong mặt đất.

Đồ Nguyên cuối cùng thấy rõ toàn thân con ngư yêu này, một cái đầu cá màu xanh, trong miệng đầy rang bén nhọn, có má, thân thể là đẹp dài, sống lưng có gai đỏ, như bị nhiễm máu.

Phương thức công kích chủ yếu của Thôn Thiên Thanh Văn trùng là dung miệng khổng lồ chụp nuốt, nhưng mà con ngư yêu kia cực kỳ linh động, Thôn Thiên Thanh Văn trùng liền tiếp chụp cắn mấy cái, lại căn bản vô pháp chụp nuốt được nó vào trong miệng.

Thấy một màn như vậy, Đồ Nguyên minh bạch, tuy rằng con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này có thể chống lại con ngư yêu không biết rõ kia, nhưng nếu thời gian kéo dài thì tuyệt đối không còn là đối thủ.

Bởi vì con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này là chiến đấu dựa vào bản năng tại, mà ngư yêu là sinh linh có trí tuệ, là có tu hành, Thôn Thiên Thanh Văn trùng là không có trí tuệ.

Như vậy cũng minh bạch, vì cái gì hai ông cháu Diêu Trí Thanh yêu cầu mình cùng làm chuyện này.

Dao Dao đã đi tới dưới núi, trong tay nàng cầm một cái tròng túi, trong túi tuôn ra một bầy côn trùng đen thui, bay hướng ngư yêu kia. Đồ Nguyên không biết đó là loại tròng gì, nhưng mà hắn biết rõ hiện tại mình nên làm cái gì, trong tay hắn xuất hiện một cái Trấn Hồn đỉnh màu đen.

Tại thời điểm này, chỉ có loại Trấn Hồn đỉnh thể lớn lực trầm này mới có thể làm cho con ngư yêu kia càng bị tổn thương lớn.

Tiếng rít tiếng vang lên, một vệt ô quang từ tay Đồ Nguyên lóe lên lao ra, hung hăng đâm hướng ngư yêu.

Ngư yêu tựa hồ đã cảm giác được, nó xoay đầu lại, Trấn Hồn đỉnh theo lướt sát qua đầu ngư yêu, đâm vào trên lưng ngư yêu, lại bị trượt đi, Đồ Nguyên cảm giác được có linh lực khác thường đẩy Trấn Hồn đỉnh của mình trượt đi, bất quá, khi Trấn Hồn đỉnh đâm tại trên lưng ngư yêu thì linh quang ở Trấn Hồn đỉnh lóng lánh phù quang.

Hắn khu động pháp phù trong Trấn Hồn đỉnh, tuy rằng Trấn Hồn đỉnh trượt đi, nhưng mà Trấn Hồn Phù ý trên Trấn Hồn đỉnh lại thấm nhập vào trong người ngư yêu.

Đồ Nguyên nhìn thấy thân thể ngư yêu tựa hồ khựng lại một cái, Đồ Nguyên biết rõ, Trấn Hồn đỉnh của mình còn là có chút tác dụng.

Trấn Hồn đỉnh vẽ ra một cái đường vòng cung, lại một lần nữa đâm ngư yêu, ngư yêu đột nhiên rụt vào dưới nền đất, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng cũng chui vào dưới nền đất.

Điều này làm cho hai người Đồ Nguyên cùng Dao Dao đều không thể tiếp tục công kích được ngư yêu kia, hắn chỉ có thể là tại chỗ đứng chờ.

Bất quá, chỉ chốc lát sau, ngư yêu lại chui ra mặt đất, Trấn Hồn đỉnh tàn nhẫn đâm xuống.

Đồ Nguyên thấy được hai mắt ngư yêu kia trời nổi ánh sáng lạnh. Đúng là nhào thẳng đến phía mình, nơi đi qua, yêu khí nồng nặc như triều, tuôn xuống.

Đồ Nguyên cảm thấy mình tại trước mặt nó là nhỏ bé, Dao Dao ở bên cạnh đột nhiên chém ra một đạo ngọc phù, ngọc phù hóa thành một con bạch hạc xuất hiện tại trong bầu trời, mơ hồ có tiếng thanh minh vang lên.

Tựa như đó thật sự là một con bạch hạc đã thành tinh, ngư yêu đột nhiên chậm lại, ngược nhìn bạch hạc từ trên trời không đang hướng phía nó mà xuống, nó như gặp phải thiên địch.

Đồ Nguyên đột nhiên ý thức, con ngư yêu này khả năng cũng không phải sợ loại công kích này, hắn thu hồi Trấn Hồn đỉnh vào trong tay, trong lúc phát tay, một đạo phù quang rất nhanh hướng phía cái trấn ngư yêu.

Hắn cũng rõ ràng Phong linh phù này cũng không thể phong được ngư yêu chi linh, nhưng mà lại có thể khiến nó có điều cố kỵ, chỉ cần khiến nó có một chút trì hoãn là được rồi.

Phù quang mất đi, trên người ngư yêu dâng lên quang hoa yêu dị ngăn cách phù quang lại.

Đồ Nguyên cũng không dừng tay, một đạo một đạo phù quang cực nhanh bay ra, một lũ thần niệm của Dao Dao đã dung hợp cùng một đạo Thần hạc phù kia, bay lượn trong không trung, xoay quanh ngư yêu bay múa.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng nhảy ra khỏi mặt đất, miệng khổng lồ há ra tấp về phía ngư yêu, miệng khổng lồ kia so với thân thể nó lớn hơn mấy lần, nuốt hút xuống.

Lúc này đây áp sát gần rồi, Đồ Nguyên phát hiện Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nuốt không chỉ là nhục thân, linh khí trên người ngư yêu tại lúc bị tấp nuốt, đúng là có một mảnh bị hút vào trong miệng.

Linh khí trên thân một người cùng linh khí giữa thiên địa là hoàn toàn bất đồng, linh khí trải qua luyện hóa, tại trong cơ thể giống như là máu huyết một dạng. Nhất là loại linh khí dung nhập nhục thân này, khi bị hút ra thì là một chuyện phi thường tổn thương nhục thân.

Mà ngư yêu cắn tại trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng, lại trượt ra, một ngụm cắn tại trong không khí.

Xa xa, vị tu sĩ lúc trước chạy trốn kia nhìn thấy từng đạo phù quang từ trong tay Đồ Nguyên chém ra, nhìn thấy một con bạch hạc chi linh bay quanh vây lấy ngư yêu, lại nhìn thấy một con cự trùng không biết tên đúng là tranh đấu không phân hơn kém với ngư yêu, trong lòng chuyển động, đi tới phía dưới ngọn núi Phi Thiên Quan, soạt, kiếm trong tay tể ra, một mảnh hoàng mang loang loáng, từng kiếm đâm xuống về phía ngư yêu.

Ngư yêu kia đúng là bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng gắt gao quấn lấy, vô pháp tới gần Đồ Nguyên bọn họ.

Pháp phù trong tay Đồ Nguyên từng đạo thi ra, theo thời gian trôi qua, chậm rãi, ngư yêu kia tựa hồ càng ngày càng suy yếu, nó đột nhiên chìm sâu vào trong đất, tiêu thất không thấy.

Đồ Nguyên đột nhiên ý thức được con ngư này yêu muốn chạy trốn.

Quả nhiên, khi ngư yêu kia lại hiện ra thì đã rất nhanh độn về phía Tứ Thủy hà, Đồ Nguyên mau chóng đuổi theo, ngư yêu kia mặc cho Thôn Thiên Thanh Văn trùng tại hai bên cắn nuốt chừng linh khí trên thân, chỉ nhất tâm trốn vào trong sông.

Tự tại mắt thấy ngư yêu kia sắp động về trong song thì đột nhiên, một tiếng kêu chói tai vang lên, con ngư yêu kia đã bị trù vào trong một cái lưới màu đen, lưới màu đen giống như có hắc điểm bốc cháy.

Ngư yêu liêu mạng vùng vẫy, linh quang chớp động trên lưới đen, như là muốn vỡ đi.

Đồ Nguyên đuổi theo, một đạo Phong Linh phù bay ra, như một cái lưới rơi vào trên lưới màu đen, linh quang trên lưới đen lập tức ổn định lại.

"Tê..."

Ngư yêu hướng phía Đồ Nguyên phát ra tiếng quái khiếu đe dọa, một đôi mắt trắng trôi nổi màu xanh kia, lộ ra lạnh lùng vô tận.

Hắn sợ con ngư yêu này thoát ra, đào tẩu, liền thi triển ra Nhiếp Linh Cầm Nã pháp. Nếu như là dùng cái Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này lên người, người bình thường là vô pháp đề kháng, nhưng mà, hắn đưa tay chụp một cái về phía ngư yêu, đúng là chỉ kéo ra vài sợi quang sáng xám mờ, cùng một đoàn linh khí.

Hắn xuất ra kia Thất Bảo như ý, định đánh ngư yêu.

Thất Bảo Như Ý này được Đồ Nguyên dung nhập Thần Ấn Phù Đồ kia, đúng là có một loại vị đạo thần bí khó lường, chỉ là cho tới nay, hắn không dám dùng tùy tiện, bởi vì cái này là ngọc, là phù khí, rất dễ tổn hại, không phải như những pháp khí được tế luyện kia, khó mà tổn hại.

Đúng lúc này, Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia chui ra khỏi mặt đất, há miệng liền nuốt con ngư yêu này vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7: Huynh Muội

Đã qua ba ngày kể từ khi giết ngư yêu kia.

Hà Thủy Miếu cũng đã xoay chuyển trước nhà gỗ của Đồ Nguyên ba ngày, gã chính là một người còn lại trong đám người muốn trừ yêu nhưng không thành, lại bị ngư yêu truy đuổi chặt vật mà chạy kia.

Ý của gã là ngư yêu kia toàn thân là bảo, lại bị nuốt chửng rồi, Điều Trí Thanh nhất định cần phải bồi thường cho mình, dù sao mình cũng đã xuất lực không ít, hơn nữa một nhóm người của mình thế nhưng là làm hư một kiện bảo vật của ngư yêu, nhờ vậy mấy người Đồ Nguyên cùng Điều Trí Thanh mới có thể chiến thắng con ngư yêu này.

Đồ Nguyên không biết gã nói là thật hay là giả, cũng không quan tâm.

Sau khi Hà Thủy Miếu biết rõ Đồ Nguyên cùng hai ông cháu bọn họ kỳ thực cũng không phải cùng một tốp, thì luôn tới tìm Đồ Nguyên, nói muốn Đồ Nguyên cùng đi với gã tới chỗ Điều lão đầu đòi chút chỗ tốt.

Gã không dám đi một mình, cho nên lôi kéo Đồ Nguyên cùng đi.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đi, hắn biết rõ, lão nhân Điều Trí Thanh kia rất gian hoạt, muốn lấy được thứ gì từ trên tay lão, cũng không phải là một chuyện đơn giản, huống chi, lúc này đây là người ta chuẩn bị đầy đủ, mình ra lực cũng không tính nhiều.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Đồ Nguyên cũng dời khỏi nhà gỗ, chuyển vào trong Phi Thiên Quan, vào đó ở lại cùng Đồ Nguyên còn có Hà Thủy Miếu.

Từ khi Phi Thiên Quan phát sinh biến cố tới nay, người toàn bộ Từ Thủy Thành đều kinh sợ vạn phần, thẳng đến khi Đồ Nguyên xuất môn an ủi bọn họ, đồng thời, tại trong Phi Thiên Quan mở một cái học đường, dạy bọn họ biết chữ cùng giải thích một ít đạo kinh, hi vọng bọn họ có thể chậm rãi không còn bị tư tưởng nô dịch của ngư yêu cầm cố.

Mà Hà Thủy Miếu tiến vào Phi Thiên Quan ở lại là muốn nhìn xem Đồ Nguyên có được chia thứ gì từ trên người ngư yêu hay không, nhưng mà sau khi phát hiện Đồ Nguyên cũng không quan tâm, chậm rãi gã cũng chết tâm, nhìn thấy Đồ Nguyên tại trong quan thành lập một cái học đường, dạy người biết chữ, gã nhàn rỗi vô sự, cũng tới dạy học, bất quá gã giảng đều là một ít kỹ văn bên ngoài, giảng chính là một ít kinh lịch của bản thân gã.

Trừ cái đó ra, Đồ Nguyên cũng không có giảm tu hành chút nào, thường xuyên cùng Hà Thủy Miếu thảo luận phù pháp, tu tập Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, cùng với Chấn Huyệt phương pháp.

Mà Điều Trí Thanh trái lại là rất ít lộ diện rồi, trên mặt Dao Dao cũng có chút ưu sắc, Đồ Nguyên đoán được, đại khái là Điều Trí Thanh có chút không ổn, rất khả năng do ngày ấy đánh một trận với ngư yêu đã thụ tổn thương nào đó.

Trong nháy mắt, lại qua ba tháng.

Một ngày này, đột nhiên Dao Dao gọi Đồ Nguyên, nói gia gia nàng muốn gặp hắn.

Đồ Nguyên nhìn sắc mặt Dao Dao có chút tái nhợt, biết rõ gia gia nàng chỉ sợ đã không tốt rồi.

Khi hắn trông thấy Diêu Trí Thanh thì chỉ thấy Diêu Trí Thanh gầy giống như là bộ xương khô, hai mắt lõm sâu, nhưng mà tinh thần khí trong mắt lại đặc biệt ngưng luyện, giống như là hóa thành hai điểm lục điểm đang tại bốc lên.

"Ha ha..." Diêu Trí Thanh đầu tiên là phát ra tiếng cười, cho dù Đồ Nguyên đã chấn bị sấn tâm thần, vẫn cứ là lấy làm kinh hãi.

"Rất ngoài ý muốn đi." Thanh âm Diêu Trí Thanh khô khốc vô cùng, Dao Dao ngồi bên giường Diêu Trí Thanh, con mắt đỏ lên.

"Đúng vậy, không biết Diêu lão người bị tổn thương gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta thế nào tổn thương thành như vậy không trọng yếu, quan trọng là ta sắp chết rồi, không biết người có dự định gì?" Diêu Trí Thanh hỏi, tuy rằng thanh âm lão rất suy yếu, nhưng mà nhãn thần như hỏa diễm bập bùng trong mắt kia khiến Đồ Nguyên trong lòng cảm thấy, tuy rằng bộ dạng lão như vậy nhưng lại tùy thời đều có thể đốt cháy lên cái hư không này, phá lệ nguy hiểm.

Trên người lão có cái loại này là do người tại lúc sắp chết liền có cảm giác cần phải vì thân nhân của mình thanh trừ tất cả nguy hiểm, cho nên thoáng cái Đồ Nguyên lập tức cảnh giác.

"Ta còn có thể có ý nghĩ gì, Diêu lão người còn không rõ ràng sao? Ta chính là muốn rất tốt tu hành, sau đó đi khắp cái thiên địa này, nhìn phong cảnh khắp thế gian."

Diêu Trí Thanh cũng không để ý đến lời Đồ Nguyên nói, đại khái là biết rõ Đồ Nguyên nhất định sẽ trả lời kiểu như vậy, nói: "Mệnh ta không còn bao lâu rồi, chỉ có một đứa cháu gái này ở trên đời, không đành lòng thấy nó cô độc một mình, muốn gả nó cho người, ý của người như thế nào."

Lời Diêu Trí Thanh nói khiến Đồ Nguyên thất kinh, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Diêu Trí Thanh cư nhiên là sẽ nói như vậy, hắn nhìn về phía Dao Dao, phát hiện Dao Dao cúi đầu, mái tóc đen không được quần lên che phủ khuôn mặt nàng, thấy không rõ biểu tình gì, cũng không biết nàng là có ý tứ gì.

Là cự tuyệt còn là đáp ứng chứ? Nếu cự tuyệt thì phải cự tuyệt thế nào mới sẽ không thương tổn đến Dao Dao, lời Diêu Trí Thanh nói là chân tình hay là giả ý.

Trong chớp mắt trong lòng hắn nghĩ đến những điều này.

Bởi vì nếu như Diêu Trí Thanh là tại trước khi chết thăm dò một cái mình có ý đồ gì đó với cháu gái của lão hay không, như vậy nếu mình đáp ứng, mà lão lại nhận định mình có tâm tư gây chuyện xấu, sau đó làm một cái 'Trừ khử hậu hoạn', vậy thì mình quá oan rồi.

Hắn nhớ tới kiếp trước, có người nói nếu như Gia Cát Lượng tại Bạch Đế thành được ủy thác, Lưu Bị nói nếu con của hắn không thể phò tá, là kẻ bất tài thì có thể thay, lúc đó nếu như Gia Cát Lượng có chút ý tứ nào thì đã bị Lưu Bị trảm rồi, tuy rằng bản thân Đồ Nguyên đối với loại chuyện không có xảy ra này thì sẽ không khẳng định, nhưng mà khi mình đối diện sự tình tương tự thì lại nhịn không được suy nghĩ nhiều.

Đối với Dao Dao trước mặt này, hắn tuy rằng cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng mà không có ý nghĩ muốn kết hôn với nàng.

Trong lúc nhất thời, trong gian phòng yên tĩnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Trí Thanh, chỉ thấy con mắt Diêu Trí Thanh nhìn mình chằm chằm.

Đồ Nguyên chậm rãi hít một hơi, nói ra: "Diêu lão, ta nhất tâm tu hành, còn muốn nhìn phong cảnh dưới bầu trời, chỉ sợ, không thích hợp Dao Dao."

Diêu Trí Thanh tiếp tục nói ra: "Tuy rằng, cũng không có ở chung với người quá lâu, tính tình của người ta cũng đại khái có thể lý giải, tính tình Dao Dao như thế nào, nói vậy người cũng rõ ràng, các người đều không phải loại người thủ đoạn độc ác, không từ thủ đoạn, cho nên, nếu đã không thành phu thê, ta nghĩ các người có thể trở thành huynh muội, không biết ý của người như thế nào?"

Đồ Nguyên trong lòng âm thầm thở ra một hơi, hắn minh bạch, ý của Diêu Trí Thanh phỏng chừng chính là muốn mình cùng Dao Dao nhận làm huynh muội, lúc trước nói gả Dao Dao cho mình, chỉ sợ thật là thăm dò rồi.

Hắn nghĩ đến dưới chân có một con côn trùng thật lớn nhìn mình chằm chằm, sống lưng liền có một cỗ hàn ý bò lên tới.

"Cầu mà không được." Đồ Nguyên rất nhanh hỏi đáp.

Diêu Trí Thanh nắm tay Dao Dao, lại đi cầm tay Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không đợi lão nắm lấy liền đưa tay qua, sau đó Diêu Trí Thanh đặt tay Dao Dao lên tay Đồ Nguyên.

Tay Dao Dao thon thả xinh xắn, hơi lạnh, khi đặt lên tay Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên nhìn thấy nàng rất nhanh nhìn thoáng qua mình, ở chỗ sâu trong mắt

hiện lên chút xấu hổ.

"Ta là một cái người sắp chết rồi, hi vọng ở cái thiên địa này hai người các người có thể nâng đỡ lẫn nhau, không cầu trường sinh, chỉ ít cũng có một chỗ dành cho nhau ở trong lòng."

...

Điều Trí Thanh đúng là đã chết rồi, Đồ Nguyên không có nhìn thấy thi thể Điều Trí Thanh. Thật lâu sau, Đồ Nguyên mới biết được, Điều Trí Thanh là bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nuốt ăn rồi.

Hà Thủy Miếu tựa hồ phát hiện Điều Trí Thanh phỏng chừng có chút không đúng, trong lòng suy đoán Điều Trí Thanh rất có khả năng bị thương nặng hấp hối.

Gã len lén tìm đến Đồ Nguyên, nói muốn cùng đi bức Dao Dao đưa ra chỗ tốt, không thể một người độc chiếm thứ tốt trên người ngư yêu kia.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không lý hấn.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, một mình gã cư nhiên đi tìm Dao Dao.

"Một lần trừ ngư yêu kia, ta cùng với bằng hữu của ta đã trả cái giá thật lớn, các người lại ở phía sau nhặt tiện nghi, tru ngư yêu, hai ông cháu các người độc chiếm vật của ngư yêu, điều đó không hợp quy củ." Hà Thủy Miếu ép hỏi.

Dao Dao tựa hồ đã sớm đoán được Hà Thủy Miếu sẽ tới ép hỏi như vậy, lạnh lùng trả lời: "Ngư yêu kia là gia gia ta dùng một tấm Phước Linh Thiên Cương lưới bắt lại, liên quan gì đến người?"

"Lúc trước chúng ta đã đầu pháp cùng con ngư yêu này, sau đó lại cùng đánh ngư yêu kia với các người, chính là Hoàng Mang kiếm của ta mới làm cho ngư yêu kia đào tẩu, mới có thể bị người bắt lại, nhìn tiểu cô nương người tuổi còn trẻ, trái lại có một cái miệng lật ngược phải trái trắng đen, tâm thật đủ tham."

Dao Dao bởi vì gia gia mình chết, tâm tình phi thường không tốt, tự nhiên không có lời gì dễ nghe.

"Vậy người muốn thế nào?" Dao Dao hỏi.

"Người gọi gia gia người ra đây, ta không khi dễ một cái nữ tử người, nếu như bây giờ không trả lại ta một phần thuộc về ta thì chớ có trách ta không khách khí." Hà Thủy Miếu lạnh lùng nói ra.

"Vậy thì người cứ không khách khí đi." Dao Dao lạnh lùng nói.

Hà Thủy Miếu bị Dao Dao nói như thế, trong lòng bùng lên lửa giận. Gã biết rõ, con thanh trùng thật lớn hấn phải là do Điều Trí Thanh khống chế, hiện tại Điều Trí Thanh lâu như vậy không có lộ diện, nếu như Điều Trí Thanh không xong rồi, như vậy cũng là vô pháp khu sử thanh trùng kia rồi, cái nữ nhân tuổi trẻ trước mặt này lại có thể có bản lĩnh. ừ

Mình chẳng lẽ còn không phải là đối thủ của nữ nhân ấu trĩ này sao? Gã tuyệt đối không tin tưởng như vậy.

Vì vậy, soạn một cái, gã liền kích phát Hoàng Mang kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 8: Âm Sát Quyết

Hà Thủy Miếu luôn luôn không có buông tha thứ trên người ngư yêu kia, một con cá thành yêu, trên người vô luận là lân phiến hay là xương cốt, đều là có thể tế luyện thành pháp khí, nếu như tại trên người ngư yêu tìm được một khối xương cốt hoặc là nội tạng hình thành đạo văn thì còn có thể tế thành phù bảo, sẽ có uy lực cường đại.

Phù bảo so với pháp khí mà nói là có khác biệt rất lớn, bởi vì phù bảo là căn thứ đã hóa sinh đạo văn trên người yêu vật, sau đó lại đi tế luyện một phen, chỗ cường đại của nó là có thể làm nền tảng để truyền thừa pháp phù, giúp từng đời người đi quan sát, đi lĩnh ngộ.

Nói chung, tại trong lòng Hà Thủy Miếu, chỉ có một câu nói: ngư yêu cả người là bảo, ta lại nhìn một cái cũng không được.

Cho nên gã nhớ mãi không quên.

Thật vất vả phát hiện Điều Trí Thanh kia tựa hồ bị trọng thương, gã nào còn nhẫn nại được, đương nhiên là phải ép hỏi, chỉ là một cái nữ tử tuổi còn trẻ như thế mà thôi, chẳng lẽ còn có thể phản kháng được ta, ta hành tẩu thiên địa nhiều năm như vậy, đã đấu pháp với người từng gặp yêu linh quý mị nhiều hơn nàng ta nhiều.

Về phần Đồ Nguyên kia, trước bắt lại nữ nhân này rồi nói tiếp. Đối với Đồ Nguyên, trong lòng gã không cho là gì, bởi vì tại trong mắt gã, Đồ Nguyên này rất nhất gan, rõ ràng chính mình có phần cũng không dám mở miệng đòi hỏi, đến lúc đó nếu như Đồ Nguyên này dám mở miệng nói cái gì, cứ trực tiếp đánh giết là được rồi.

Tại gã nhìn đến, một người nhất gan sợ phiền phức thì nhất định là bởi vì tu vi không được, trong thường ngày đàm luận phù pháp, nhìn như đạo lý rõ ràng, thỉnh thoảng còn phủ định lời mình nói, nhưng gã không cho là thực lực Đồ Nguyên cao hơn mình, tu vi không phải dùng miệng để nói, mà là cần tới một điểm linh quang từ sâu trong tâm linh, là cần phải một điểm phù hợp cùng cảm ngộ đối với thiên địa.

Đạo lý mà có thể nói ra miệng thì nói cũng vô dụng.

Hoàng Mang kiểm kích phát, ánh sáng vàng chiếu rực sáng, một phiến hư không như sinh ra hoàng hà.

Nhưng mà gã đã định trước vô pháp thực hiện được tâm nguyện, dưới chân gã đột nhiên sụp xuống, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, gã cúi đầu nhìn, một cái miệng không lồ xuất hiện tại dưới chân.

Đồ Nguyên tại phía trước Phi Thiên Quan dạy bọn nhỏ từ Tử Thủy Thành tới học chữ nghe giảng kinh, đột nhiên, hắn nghe phía sau Phi Thiên Quan truyền đến một tiếng kiểm ngân vang mơ hồ.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng đứng dậy, hướng phía hậu điện Phi Thiên Quan mà đi.

Đối với Dao Dao hắn kỳ thực cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn biết rõ, Điều Trí Thanh tuyệt đối không có khả năng không nghĩ tới tên Hà Thủy Miếu có khả năng sinh sự kia. Nếu như Điều Trí Thanh vẫn còn khỏe thì hắn có thể khẳng định, hiện tại Hà Thủy Miếu đã bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng hóa thành phân và nước tiểu rồi.

Hơn nữa, hắn cũng đã nhắc nhở Dao Dao, nói cho nàng chuyện Hà Thủy Miếu từng đi tìm mình.

Quả nhiên, khi đi tới hậu điện của Phi Thiên Quan thì hắn cũng không có nhìn thấy Hà Thủy Miếu, chỉ nhìn thấy trong tay Dao Dao cầm một thanh kiếm, thân kiếm trong trẻo, trong trong trẻo lại lộ ra một mảnh hoàng sắc.

Nhìn thấy kiếm này, Đồ Nguyên liền biết Hà Thủy Miếu đã dữ nhiều lành ít, hắn cũng không có hỏi Hà Thủy Miếu đi đâu rồi.

"Cái kiếm này cho ngươi đi." Dao Dao cầm trong tay thương thức một hồi rồi nói ra.

Đồ Nguyên thuận tay nhận lấy, kiếm kia ở trong tay đúng là khá nặng, nói ra: "Ta không biết kiếm thuật."

"Nơi này có một quyển 《 Âm sát quyết 》, của Hà Thủy Miếu kia, ngươi cũng cùng cầm đi." Dao Dao nói ra.

"Ngươi không cần sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta học chính là khu trùng thuật của Ngự Thú tông, không có tinh lực luyện kiếm thuật." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên lật lật bộ《 âm sát quyết 》kia, đây là đầu tiên hắn chân chính nhìn thấy pháp thư về ngự kiếm, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc đến phi kiếm. Phi kiếm tại một đời trước, đó thể nhưng là đại danh鼎鼎, khi đi tới trên đời này hắn mới biết được, Ngự kiếm thuật so với những phương pháp ngự khí khác là có điểm khác biệt.

Ngự pháp bảo chia làm bốn cái cảnh giới, khu, ngự, hợp, hóa. Trong bốn cảnh giới này, cao thâm nhất là hai cái cảnh giới hợp cùng hóa ở sau, hợp chủ yếu là dung hợp tại trong pháp thuật, mà hóa thì là hóa hữu hình làm vô hình, hóa nhập trong thiên địa. Hai loại cảnh giới này đã đến cảnh giới đại tượng vô hình (quá mức to lớn đến nỗi không thể thấy).

Đồ Nguyên từng gặp qua một loại kiếm thuật, kiếm thuật của Nghĩ thành Lộc Hàm Chân khiến hắn ấn tượng khắc sâu, cầm kiếm trong tay, trăm phù pháp pháp, một kiếm một kiếm, trực tiếp mà hung dữ độc địa, đáng sợ cực kỳ.

Loại kiếm thuật này Đồ Nguyên gặp qua, nhưng mà hắn không biết tu thế nào.

Bất quá bản ngự kiếm Âm Sát thuật này, trái lại cách luyện khá giống Thiên Dực phi đao hắn luyện lúc trước.

Dao Dao nhìn Đồ Nguyên cau mày lật nhìn bản Âm Sát quyết kia, nói ra: "Trên đời này ngoại trừ pháp thuật, thần thông những thứ đó ra, còn có một loại người, bọn họ căn bản không tu hành những thứ này."

Cái này trái lại khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn: "Vậy bọn họ tu cái gì?"

"Bản ngã." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên nghe vậy càng thêm nghi hoặc rồi, cái gì là bản ngã?

Dao Dao tiếp tục nói ra: "Ta cũng nói không rõ ràng, theo ta biết cùng những gì cá nhân ta hiểu thì bản ngã chính là loại ý niệm chấp nhất hoặc là thông minh nhất ở sâu trong tâm linh một người."

"Tu thành thì sao chứ?"

"Liên sẽ ngưng sinh ra thứ tựa như đao ý, kiếm ý, quyền ý." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên lại nghĩ đến kiếm thuật của Lộc Hàm Chân, hỏi: "Cùng pháp ý có bất đồng gì?"

Chính hấn cũng ngộ được một tia son chi pháp ý, muốn từ nơi Dao Dao nghe một chút còn có cách giải thích gì.

"Pháp ý là ngộ tại bên ngoài, cảm tại giữa trong son thủy, thông tại thiên địa chi ý, còn bản ngã chi ý mà bọn họ tu thành thì là thứ phát ra từ chỗ sâu nhất trong tâm linh họ." Dao Dao nói ra.

Nói như vậy thì Đồ Nguyên rõ ràng rồi.

"Tại năm mươi năm trước, hoàng thất thị Nguyệt quốc có một người tên là Nguyệt Vũ Hoa, hấn từng bởi vì vị hôn thê của mình bị một người đệ tử Huyền Linh sơn đánh mê hồn, chiếm thân thể, hấn một mình một người trong đêm chạy một mạch tám trăm dặm, cầm một thanh Ngân tinh thiên thương đánh giết lên Huyền Linh sơn, một mạch từ dưới Huyền Linh sơn đánh lên trước cửa Huyền Linh sơn, hộ sơn pháp trận vô pháp ngăn cản, đệ tử Huyền Linh phải dốc hết pháp thuật, pháp bảo cũng ngăn cản không được, tại dưới thương không địch nổi một hiệp, vô luận là pháp bảo hay là pháp phù, tại đụng phải thương liền tan biến, trượt qua thi tổn hại."

"Sau cùng sao chứ?"

"Sau cùng Huyền Linh sơn không thể không đưa người xâm phạm thân thể vị hôn thê của hấn đến trước mặt hấn, chường môn Huyền Linh sơn vốn là muốn cầu tình, dùng thứ khác để đổi lấy một cái mạng cho vị đệ tử kia, nhưng mà trực tiếp bị Nguyệt Vũ Hoa một thương đâm chết rồi."

"Lợi hại." Đồ Nguyên không khỏi tán thán.

"Ta nghe gia gia nói, nguyên bản Nguyệt Vũ Hoa kỳ thực cũng không cường như thế, mà là tại sau khi vị hôn thê của hấn bị mê hồn, trong một đêm cuồng chạy tám trăm dặm, đem lửa giận trong lòng hấn dung nhập vào trong tinh khí thần, lúc này mới ngưng sinh bản ngã chân ý, mới có thể cường đại như vậy, nếu như người của Huyền Linh sơn sớm biết Nguyệt Vũ Hoa cường đại như vậy, cũng không có khả năng đi treu chọc thê tử của hấn." Dao Dao nói ra.

"Nhìn đến, loại bản ngã chân ý này không thích hợp ta tu hành." Đồ Nguyên nói ra.

"Cái loại kiếm thuật cần phải ngưng luyện bản ngã chân ý này không thích hợp ngươi, nhưng loại ngự kiếm thuật này là có thể tu hành a." Dao Dao chỉ vào《ám sát quyết》trên tay Đồ Nguyên, nói ra.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, bình thường mà nói, mỗi một loại pháp khí đều là có tác dụng riêng, tỷ như khắc trong Trấn Hồn đỉnh chính là Trấn Hồn pháp phù, khi sử dụng thì có một loại cảm giác thế đại lực trầm, có thể tại lúc giao đụng vào pháp khí của người khác thì thông qua thần niệm trên pháp khí người đó mà đánh đến thần hồn người đó, nhưng mà cái Trấn Hồn đỉnh này lại yếu ở sự linh động, tác dụng của Trấn Hồn đỉnh phù hợp để bày trận.

Mà Thiên Dực phi đao thì sau khi tể ra, phi hành tuyệt tích, linh động vô cùng, nhưng mà lại khuyết thiếu uy lực, tại lúc đánh nhau với ngư yêu, hấn căn bản không có nghĩ tới sẽ tể ra Thiên Dực phi đao, bởi vì Thiên Dực phi đao căn bản vô pháp trăm phá lân giáp của ngư yêu kia.

Tác dụng của một kiện pháp khí hoặc một kiện pháp bảo, chủ yếu là nhìn nó dùng tài liệu gì, bên trong lại ngưng khắc pháp phù gì.

Cho nên trong thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn pháp khí cùng pháp bảo, có đủ loại đủ kiểu năng lực quý dị. Mà trong những pháp khí, pháp bảo này, phi kiếm tính là một loại tương đối phổ biến.

Bởi vì kiếm khí đâm đánh sắc bén và phi kiếm đơn giản, cho nên không ít người nghiên cứu Ngự kiếm thuật, đúng là làm cho trong cái thiên địa này xuất hiện rất nhiều loại phương pháp ngự kiếm. Như Thứ kích thuật, Chấn kiếm thuật, Phản quang hóa ảnh thuật, Lôi âm kiếm minh vân vân.

Đồ Nguyên nhìn quyển sách cùng kiếm trên tay cũng không có cự tuyệt, mình chỉ vừa mới bắt đầu tu hành, về sau sẽ luyện chế bản mạng pháp bảo gì, hiện tại còn chưa có xác định, dù sao học nhiều một môn phương pháp ngự khí cũng không phải chuyện xấu gì.

Trong lúc nhất thời, hai người không có cất tiếng rồi.

Đồ Nguyên thở dài một hơi, nói ra: "Ngươi cũng không cần quá khổ sở, Điều lão cũng thích ngươi có thể hạnh phúc."

Hấn an ủi, tuy rằng lời an ủi này cũng rất đơn giản.

"Gia gia ta đã cùng Thôn Thiên Thanh Văn trùng hòa hợp nhất thể rồi, tuy rằng ý thức của gia gia đã tiêu thất, nhưng mà lại giúp con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này rất thân cận với ta, ta có thể dùng phương thức bình thường chậm rãi huấn dưỡng nó." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, sau đó gật gật đầu, nói ra: "Vậy là tốt rồi."

Phi Thiên Quan khôi phục bình tĩnh, nhưng mà toàn bộ Tứ Thủy Thành tại trong quần sơn vây quanh này lại rất không ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 9: Ba Loại Chứng Hỏa

Có câu nói, nơi mà tâm ta an thì là quê hương.

Tứ Thủy Thành không phải cố hương của Đồ Nguyên, nhưng mà kể từ khi đi tới cái thế giới này, đây là nơi đầu tiên hắn cảm thấy tâm an. Nếu như đi ra ngoài, có người hỏi người là người ở nơi nào thì hắn sẽ nói Tứ Thủy Thành Đồ Nguyên.

Âm Hồn Cốc tuy rằng là nơi hắn ở lại lâu nhất từ khi đi tới cái đời này, nhưng mà hắn không có cách nào đem Âm Hồn Cốc coi là nhà, bởi vì tại nơi đó hắn liên tục cảm thụ được một loại áp lực.

Dù cho là tại mấy năm theo Khuất Thành tu hành kia, cũng đồng dạng là như thế.

Khuất Thành hiện tại đi nơi nào, Đồ Nguyên không biết, hiện tại Âm Hồn Cốc đã là của Đoàn gia rồi, như vậy sư phụ của mình chỉ sợ cũng sẽ không về Âm Hồn Cốc, cho nên tại trước đây trong lòng sư phụ có ý nghĩ gì mình cũng không cần phải đi đoán, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, sư phụ đã dạy mình tu hành, từng cứu mình, giúp mình tại trên đời này có nền tảng để đặt chân là đủ rồi.

Ngày khác nếu là có thể gặp lại, tự nhiên sẽ báo ân tình.

Đi tới trên cái đời này, giết người cũng không ít rồi, nhưng mà hắn không cho mình là người thủ đoạn độc ác. Hắn từng nghĩ, nếu mình có cơ hội sinh ra tại trong tiểu thuyết của Kim Dung Cô Long, như vậy mình sẽ là một vị hiệp khách không đi đoạt vai diễn của những nhân vật chính kia. Nhưng mà trên đời này không có nhân vật chính, không phải tiểu thuyết, cái thiên địa này cũng chưa từng xuất hiện tại trong dòng lịch sử, nơi này không phải địa cầu, hắn thậm chí không có nghĩ rõ ràng, ánh trăng cùng thái dương trên bầu trời có hay không là giống như ở kiếp trước.

Hắn cũng không biết, thế giới này có tròn hay là không, chỉ biết rộng lớn vô tận, kéo dài vô tận. Sinh linh nhìn thấy đến càng là thiên kì bách quái, nhân loại tại trong thiên địa này không phải có địa vị thống trị.

Cứ như vậy, Đồ Nguyên tại trong Phi Thiên Quan dạy bọn nhỏ biết chữ, lại phân thời gian giảng giải đạo kinh cho bọn nó.

Thời gian còn lại đều là tu hành, nuốt thổ luyện thần cùng tu pháp, cùng với luyện phương pháp ngự khí.

Một kiện pháp khí khác pháp bảo ở chỗ pháp khí cũng không cần tế luyện, mà pháp bảo nếu không tế luyện thì vô pháp phát huy ra uy lực phù hợp, pháp bảo sau khi dùng linh khí ngày đêm không ngừng bồi luyện, một niệm có thể ngự, uy lực cường đại.

Mà pháp khí tuy rằng cũng cần dùng linh khí để bồi luyện, nhưng mà vô luận người phí bao nhiêu tâm lực, đều không thể giúp một kiện pháp khí tăng lên, mà pháp bảo thì có thể tại trong quá trình tháng ngày tích lũy chậm rãi tăng lên.

Phi Thiên Quan có chỗ ven sông, ở đó là một cái vách núi, tại nơi đó nước Tứ Thủy hà vỗ vào vách núi, sau đó uốn lượn, chậm rãi chảy về phía phương xa, cho nên tại mặt trên phiến vách núi này là một chỗ rất tốt để tu hành, thủy linh khí trong sông theo vách núi bốc lên, Đồ Nguyên mỗi đêm tối đều sẽ ngồi ở chỗ này nuốt thổ thiên địa linh khí.

...

"Há miệng thực linh hà, nạp vụ du thiên hạ. Niệm động lôi đình nộ, liễm mi phủ vũ hoa."

"Bộp bộp bộp..."

Đồ Nguyên quay đầu lại, nhìn Dao Dao vừa vỗ tay vừa đến gần, lúc này là sáng sớm, vụ khí nhàn nhạt phiêu đẳng trong hư không. Dao Dao với một bộ váy dài màu xanh nhạt từ trong sương đi tới.

"Thật không nghĩ tới người còn biết làm thơ." Dao Dao còn chưa có đến gần liền đã nói ra.

Đồ Nguyên có chút xấu hổ cười cười, hắn chính là không quen người khác khen mình. Trước đây là như thế này, hiện tại y nguyên là như thế.

"Đọc vớ đọc vẩn thôi, không thông, không thông..."

"Ta trái lại cảm thấy rất thông, thông tình thông ý, còn thông tâm, tại trong nhân gian đại thành, thường thường có rất nhiều người tình thông thi từ chi đạo, nghĩ không ra người cư nhiên cũng biết." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên thấy Dao Dao hiện tại tâm tình tựa hồ tốt hơn không ít, liền cũng tìm chút lời nói phần chấn vui vẻ.

"Là cảm thấy hay thật hay là khen ta chứ?" Đồ Nguyên cười hỏi.

"Thi từ là ý trong lòng, bài thơ kia của người tuy rằng đơn giản, nhưng mà lại nói hết suy nghĩ trong lòng người, chỉ ít ta không biết làm thơ, cho nên tự nhiên là thấy rất hay." Dao Dao nói ra.

Dao Dao từ nhỏ đã cùng gia gia mình lang bạt khắp nơi, tuy rằng đã thấy nhiều, biết rõ nhiều, nhưng mà cũng không thể giống con cháu nhà danh gia vọng tộc ở nhân gian từ nhỏ đã được một ít văn về giáo dục, năng theo gia gia mình tại trong cái thiên địa người lữ ta gát này, còn có thể tự mình chậm rãi hiểu chuyện tự xét đoán mà khuyên nhủ gia gia mình không nên hại người, cái này là khó có được cỡ nào.

Nói đến văn hóa giáo dục và tu dưỡng, Dao Dao thật đúng là vị tất so được với Đồ Nguyên, một người lớn lên không có khả năng khống chế về bên ngoài, nhưng mà tính khí thần của một người, phần khí chất ở bên trong kia, nhưng là có thể cải biến.

Trên người Đồ Nguyên, cũng không có cái loại lãnh khốc của rất nhiều tu sĩ, cũng không có vẻ hùng hổ dọa người của một số tu sĩ khác.

Nhìn Dao Dao hẳn là nhỏ hơn mình một chút ở trước mặt này, suy nghĩ nàng từ nhỏ kinh lịch nhiều như vậy, suy nghĩ nàng tại trên đời này cũng là một người cô độc, trong lòng đúng là sinh ra một loại thương cảm.

Có lúc thương cảm người khác đó là bởi vì mình có kinh lịch cùng cảm xúc tương tự.

"Người là người của Ngự Thụ tông, vì cái gì không về Ngự Thụ tông?" Đồ Nguyên hỏi.

Dao Dao nở nụ cười, nói ra: "Ngự Thụ tông chỉ là một cái cách nói không rõ ràng, ba trăm năm trước, đã không có môn phái Ngự Thụ tông này rồi."

"Thế nào?"

"Bởi vì sơn môn bị người phá rồi."

"Sơn môn bị phá?" Đồ Nguyên phi thường kinh ngạc, bởi vì hắn nhìn thấy biểu hiện của hai người Điều lão đầu cùng Dao Dao, cùng là tu vi Đan khí ngưng thần, nhưng mà thủ đoạn thế nhưng là cực kỳ quý dị khó dò. Bọn họ còn như thế, sư môn bọn họ lại thế nào sẽ kém chứ.

Dao Dao nhìn ra nghi vấn của Đồ Nguyên, nói ra: "Môn phái cường đại cỡ nào cũng sẽ có địch nhân, huống hồ Ngự Thụ môn từ trước đến nay hành sự không có kỵ, từ lâu không biết đã đắc tội bao nhiêu môn phái, có cường đại cũng khó địch người khác vậy công. Kỳ thực trong Ngự Thụ môn luôn luôn có rất nhiều chi nhánh, rất phân tán, sơn môn cũng không cường đại, cho nên Ngự Thụ môn không còn rồi, nhưng mà Ngự Thụ môn lại không có bị diệt, bởi vì trong thiên hạ rải rác rất nhiều môn phái to to nhỏ nhỏ hình thành từ rất nhiều chi nhánh của Ngự Thụ môn phân tán ra. Ta tu chính là Ngự trùng thuật, xác thực mà nói là 'Tế trùng'."

"Không biết là ai công phá?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không biết, gia gia không có nói cho ta, ông ấy nói Ngự Thụ môn nếu đã bị phá sơn môn, những tu sĩ tự cho là chính đạo kia không có để ý, những cường giả của các chi nhánh kia không có để ý, như vậy khẳng định không đơn giản, ta cũng không cần phải biết rõ nhớ kỹ mấy thứ này."

Đồ Nguyên trong lòng cảm thán, Điều Trí Thanh người này đối với ngoại nhân đương nhiên không tốt, nhưng mà đối với đứa cháu gái này của mình nhưng là dùng hết tâm huyết để dạy bảo cùng bồi dưỡng.

Linh khí trong nước sông cuộn cuộn mà lên, khiến vụ khí nơi đây phá lệ nồng đậm hơn một ít.

Hai người đứng ở bên cạnh vách núi, thưởng thức cảnh trí sơn hà trong sương mù, an tĩnh, thanh tịnh, giờ khắc này giống như hòa hợp cùng cái núi này cái nước này thành nhất thể rồi, thành một bộ phận của sơn thủy.

"Người có biết chúng hòa có bao nhiêu loại phương thức không?" Dao Dao đột nhiên hỏi.

"Có rất nhiều loại phương thức sao? Ta chỉ biết một loại." Đồ Nguyên nói ra, trong lòng hắn có chứa ý khác, lại nghĩ đến Âm Hồn Cốc là môn phái nhỏ, mà Dao Dao là đệ tử đại môn phái, tuy rằng Ngự Thụ tông không còn rồi, nhưng mà truyền thừa của nàng là mình so không được.

"Chúng hòa có ba loại phương thức, thông thường nhất đó là đem Địa sát Linh hòa gieo nhập trong đan điền, chỗ Âm Hồn Cốc lúc trước của người là có thể sinh ra Âm sát linh hòa, đại đa số phương thức là lấy linh hòa cùng một ít thảo dược đồng thời dùng phương thức đặc thù luyện thành dịch, sau đó ăn vào. Loại Địa sát linh hòa này uy lực cường đại, nếu chúng hòa thành công, vậy thì có thêm được một loại thủ đoạn cường đại, có rất nhiều người đều đi tìm những linh hòa uy lực cường đại mà quý dị kia, thậm chí là đem mấy loại linh hòa dung hợp vào nhau. Bất quá, phương thức này cũng cực kỳ nguy hiểm, nếu chúng hòa thất bại, liền sẽ bị sát hỏa phản phệ tự thân, trực tiếp chết cháy."

Dao Dao nói như vậy, Đồ Nguyên biết rõ nàng còn muốn hắn biết có phương thức gì: "Vậy còn có phương thức chúng hòa gì?"

Hắn cũng đã đến lúc cần phải cân nhắc việc chủng hòa rồi.

"Còn có một loại thì là nhân gian dục hỏa, lại có người xưng nó là nhân gian ma hỏa hoặc là thần hỏa. Cái này không giống Địa sát linh hỏa cần phải tìm kiếm sát hỏa trong đại địa gieo nhập đan điền, mà hoàn toàn là từ sâu trong tâm linh mình tuôn sinh ra, loại này ta chỉ biết, những người ngưng sinh bản ngã chân ý kia đều là gieo xuống loại đạo hỏa này."

Đồ Nguyên minh bạch, phương thức này không thích hợp mình.

"Còn có?"

"Còn có một loại chính là Thiên chi tinh hỏa(tinh hỏa trong trời), chủng nhập ba loại tinh hỏa Nhật, Nguyệt, Tinh này vào trong đan điền hóa sinh ra đạo hỏa. Chỉ là phương thức này chủng ra đạo hỏa, cần có chính là một cái năm tháng lâu dài tích lũy, cũng không như chủng Địa sát linh hỏa vậy, ngay từ đầu đã phi thường cường đại."

"Người biết làm thế nào chủng thiên chi tinh hỏa không?" Đồ Nguyên nghe xong lập tức hỏi.

"Ta không biết, bắt quá, ta biết rõ có người biết." Dao Dao nói ra.

"Người nào?"

"Trường Minh đạo trưởng."

Đồ Nguyên đương nhiên không nhận biết Trường Minh đạo trưởng này, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Chính lúc hắn muốn hỏi rõ thêm một bước thân phận cụ thể của Trường Minh đạo trưởng này thì đột nhiên, quay đầu lại nhìn về một cái phương hướng, nơi đó chính là Tứ Thủy Thành.

Trong Tứ Thủy Thành ánh lửa ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: Cảnh Báo

Ngư yêu thu ba đệ tử, hai đã chết, còn có một cái từ khi xảy ra chuyện không may thì luôn luôn tại trong Tứ Thủy Thành, chưa từng có đi ra, nếu là sau khi giết chết ngư yêu, Điều lão không có việc gì thì hiện tại cá đệ tử trong Tứ Thủy Thành kia đã chết rồi, nhưng mà Điều lão xảy ra chuyện, cho nên Đồ Nguyên cùng Dao Dao không có đi giết.

Trong Tứ Thủy Thành, đã là ánh lửa tận trời, tiếng gào khóc khắp nơi, nơi nơi đều là người bị đốt nhà đang tại khóc ròng.

Có người đi tới Phi Thiên Quan tìm Đồ Nguyên, tại sau khi ngư yêu chết, Đồ Nguyên dạy bọn họ biết chữ, giảng đạo kinh cho bọn họ, đã tại trong lòng bọn họ lập ra uy tín nhất định rồi.

Trong thành có giếng, không ngừng có người dùng thùng gổ múc nước đi dập lửa, lại căn bản vô pháp dập tắt. Không có người đi tìm thành chủ, bởi vì đám cháy này chính là từ phủ thành chủ cháy lan ra.

Tại lúc người trong Tứ Thủy Thành cho rằng Tứ Thủy Thành sẽ bị đám cháy lớn này phá hủy, có người còn kêu gào chuyện này là do tiên nhân Phi Thiên Quan trả thù thì trong bầu trời đột nhiên xuất hiện một mảnh kim quang, kim quang cũng không đậm, như là một mảnh ráng nhạt.

Có người ngẩng đầu nhìn, kim quang tại trong bầu trời kia nhưng là có kèm hoa văn phức tạp, theo đó tại trong nháy mắt kim quang biến mất, mưa to tầm tã rơi xuống, không có chút dấu hiệu nào.

Mưa to đột nhiên xuất hiện khiến người trong thành thoáng sửng sốt, sau đó cao giọng la hét, cực kỳ cao hứng. Có người tình mắt nhìn thấy tại phía dưới ánh lửa chưa tắt, có một người đứng ở nơi đó, người kia không phải ai khác, chính là Đồ Nguyên. Vị kia tại Phi Thiên Quan giảng đạo tụng kinh cho bọn hắn.

Trận mưa to này, hiển nhiên chính là Đồ Nguyên làm ra, tức thì có người quỳ rạp xuống đất, cảm tạ Đồ Nguyên, có một người quỳ, người khác cũng thấy được Đồ Nguyên, tức thì rầm rập quỳ xuống.

Đồ Nguyên cũng không có đi quản bọn họ, bởi vì hiện tại hắn không có thời gian đi quản, hắn nhìn thấy một người, xác thực mà nói đã không phải là một cái người.

Trên thân người kia không có y phục, lại có vảy đầy người, như là vảy rắn cũng giống vảy cá, trên mặt cũng có, nhưng mà còn không có che phủ hoàn

toàn, đúng là không ai nhìn thấy y.

Trong con người y trôi nổi ánh sáng lạnh màu xanh nhạt, không giống như là người, trái lại như là yêu. Y vốn chính là thành chủ của cái Tứ Thủy Thành này, cũng chính là một trong ba vị đệ tử của ngư yêu, tên là Thạch Ly.

Thế nào lại biến thành như vậy, Đồ Nguyên không biết.

Hắn chỉ biết mình cần phải diệt trừ y, đột nhiên y xoay người bỏ chạy, Đồ Nguyên tự nhiên là đuổi theo, chỉ thấy thân ảnh Thạch Ly kia tại trong bóng tối Tứ Thủy Thành như ẩn như hiện, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp lát sau liền đã ra Tứ Thủy Thành, nhằm phía núi ở mặt sau mà chạy đi, khi y chạy thì thỉnh thoảng sẽ lấy tay làm chân, linh động vô cùng, như là dã thú.

Tiến nhập trong núi, tốc độ Thạch Ly càng lúc càng nhanh, Đồ Nguyên truy đuổi rất vất vả.

Liên tiếp truy qua hai ngọn núi, đi tới trong một cái sơn cốc, Đồ Nguyên ngừng lại. Nơi đây hắc ám, hắn đã đem Thất Bảo Như Ý cầm tại trong tay, Thất Bảo Như Ý không thích hợp tể ra đánh xa, nhưng mà cầm tại trên tay lại đủ để phòng thân, Thất Bảo Như Ý vừa ra, liền dâng lên một mảnh thanh quang, cổ áp lực hung tã chỉ ý trong rừng hắc ám kia tức thì bị đuổi đi rồi.

Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện thanh âm 'Tê tê'.

Đồ Nguyên xoay người, trong bóng tối ở một bên, chậm rãi đi ra một con rắn mối thật lớn, rắn mối ngẩng đầu, đúng là còn phải cao hơn Đồ Nguyên mấy phần.

Lân giáp ở hàm dưới của nó màu đỏ tươi, bên tai có cánh như vây cá, bốn trảo cắm tại trên đất, trắng kiện mà ngắn, nhưng nhìn qua cực kỳ hữu lực, lân giáp trên người xanh đen nhỏ dày, giống như là một kiện áo giáp tinh xảo.

Đứng tại bên cạnh nó là vị Thạch Ly kia, trên mặt vẩn vọ, không ngừng làm ra biểu tình hung ác tới.

Đồ Nguyên lui về phía sau, rắn mối thật lớn kia liền tiến thêm một bước, lưỡi nó không ngừng lè ra, Đồ Nguyên có thể rõ ràng nhìn thấy, hai mắt nó là vân đục, nhưng mà trong loại vân đục đó lại có vẻ hung tàn mà chỉ có yêu mới có.

Đồ Nguyên không có nói chuyện, Thất Bảo Như Ý trong tay lơ lửng, quang hoa do Thất Bảo Như Ý phát ra khiến con rắn mối thật lớn kia hơi hơi dừng lại.

Ánh mắt nó hướng vào Thất Bảo Như Ý, mà Thạch Ly kia lại lui về phía sau một bước, trốn ở trong bóng tối phía sau rắn mối, đồng thời giống như vô ý thức mà phát ra thanh âm kinh sợ.

Con rắn mối yêu này là có trí tuệ không thua người, Đồ Nguyên rất rõ ràng, nếu Thạch Ly đã chạy tới nơi đây, như vậy nhất định có liên quan cùng con rắn mối yêu này.

Trong rừng hắc ám kiếm chế vô cùng, tại lúc rắn mối yêu kia giống như muốn động thủ thì, một chỗ cách đó không xa xuất hiện một người, là nữ tử, chính là Dao Dao. Nàng xuất hiện, vừa lúc cùng Đồ Nguyên hai người đồng thời giáp công con rắn mối yêu.

Rắn mối yêu cảm thụ được trong mình mình có sự uy hiếp.

Tri giác của Yêu phi thường nhạy cảm, nó thậm chí còn lui ra phía sau một bước.

Trong rừng lại một lần nữa lại. Cuối cùng, Đồ Nguyên cảm thấy như vậy không phải biện pháp, mở miệng nói ra: "Ta hi vọng các người không lại xuất hiện tại trong Tứ Thủy Thành, nếu còn xuất hiện tại Tứ Thủy Thành, đó chính là không chết không ngớt rồi."

Nghe Đồ Nguyên uy hiếp, rắn mối yêu kia há mồm, phát ra tiếng tê tê 'Tê ca', Đồ Nguyên một bước không lui, nhưng mà tại bên cạnh rắn mối yêu cách đó không xa lại có con cự trùng chui ra khỏi mặt đất.

Cự miệng kia há ra, giống như một cái hắc động thôn phệ tất cả.

Rắn mối yêu vội vàng xoay người, phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp. Cự trùng đồng dạng phát hiện âm thanh như tiếng nuốt kia khó chịu vô cùng, bọn chúng một cái là yêu, một cái chỉ là hung vật.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng cường đại, nhưng cũng không có linh trí, mà rắn mối yêu là có linh trí. Cuối cùng, chúng nó cũng không có vừa thấy liền lao vào cắn xé.

Rắn mối yêu cũng không có trả lời, Đồ Nguyên không biết có đúng hay không nó không biết nói tiếng người, chậm rãi rời khỏi cốc, Dao Dao cùng đi. Khi hai người trở lại trong Tứ Thủy Thành thì sắc trời đã sáng.

Lửa cũng đã tắt.

Đồ Nguyên từ chỗ Dao Dao mới biết, bản thân Thạch Ly kia từng luôn luôn bị ý chí của ngư yêu khống chế, ngư yêu chết rồi, nhưng là bởi vì bị khống chế quá lâu, cho nên thần hồn sản sinh dị biến, khiến nhục thân mọc ra vây cá, cái này cũng khiến hắn mất đi thần trí, bất quá, hắn có thể theo bản năng chạy trốn tới chỗ rắn mối yêu kia, có thể thấy lúc trước cùng rắn mối yêu này có quan hệ không tệ.

Sở dĩ không hề động thủ trừ yêu, là bởi vì bọn họ cũng không có nắm chặt giết được rắn mối yêu kia, chỉ có thể là lui về, hi vọng về sau tu vi cao hơn có thể lại đi trừ yêu.

Thành chủ lúc trước của Tứ Thủy Thành đã hóa thành quái vật người không phải người yêu không phải yêu, hắn vừa trở lại trong Tứ Thủy Thành, liền triệu tập người trong thành nói cho bọn họ, thành chủ Thạch Ly đã thành quái vật, mọi người rộ lên, chớp mắt, người ở trước mặt Đồ Nguyên đều ông nói nhỏ.

Đồ Nguyên nhìn sự hỗn loạn đó, trong lòng có chút ưu phiền, nếu như hắn đi tiếp quản cái thành trì này, khẳng định không có người sẽ phản đối, nhưng mà chính hắn rất rõ ràng mình không nguyện ý cũng không giỏi về quản lý thành trì, vì vậy liền chỉ định một vị trung niên nhân trước đây hiệp trợ Thạch Ly quản lý thành trì làm thành chủ.

Nhưng khiến Đồ Nguyên không nghĩ tới chính là hắn lại nói muốn Đồ Nguyên nhận vị trí thành chủ, Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đáp ứng, mặc hắn nói như thế nào, người kia đều không nguyện ý làm thành chủ, người khác cũng là như thế, đồng thời từng người cúi đầu, một bộ cực kỳ sợ, sau cùng Dao Dao mở miệng, nói: "Đã như vậy, vậy người tạm lĩnh vị trí thành chủ này đi, cũng nhìn rõ người trong thành, đến lúc đó tuyển cái người tính tình thích hợp rồi truyền lại vị trí thành chủ cũng không muộn."

Kết quả cuối cùng chính là Đồ Nguyên làm thành chủ cái Tứ Thủy Thành này, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác không chân thực, suy nghĩ kiếp trước, mình liều mạng đọc sách học tập, sau cùng tốt nghiệp cũng là nỗ lực thi cử mới có thể có một cái thân phận sơ kinh cổ vật giám định sư, mà hiện tại thời gian tu hành còn ít hơn thời gian học tập ở kiếp trước, lại đã thành đứng đầu một thành.

Bất quá, dù cho là làm thành chủ, thì cũng phải làm một chút chuyện, cũng may bộ máy trước đây chỉ thiếu đi một cái thành chủ mà thôi, cũng không cần hắn phải tự làm gì nhiều.

Đối với Đồ Nguyên mà nói, cái thế giới này thì từng người thực lực cực cường, nhưng mà người bình thường lại ngu muội không được khai hóa, hắn tự thấy mình không có năng lực đem lại cho bọn họ sức sản xuất tiền tiền gì, duy nhất có thể làm chính là cởi mở tư tưởng của bọn họ, dùng từ cổ một chút mà nói chính là giáo hóa.

Hắn sai người xây dựng một tòa học cung tại trong thành, tên là Tứ Thủy học cung, tự nhậm cung chủ, mỗi ngày đều tại một cái thời gian cố định vào đó dạy học.

Thời gian vội vã, lại là ba tháng, hắn vừa tu hành, vừa dạy học, đại bộ phận sự tình trong thành đều giao cho một người khác quản lý, đúng là chậm rãi thành thói quen.

Một ngày này, Dao Dao đột nhiên tìm đến, thấy Đồ Nguyên đang dạy học, thì cũng ở dưới nghe. Thẳng đến khi hắn giảng xong, người trong học cung rồi đi hết, Dao Dao nói ra: "Thoạt nhìn, ngươi có chút tự đắc."

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Có thể đem hiểu biết trong lòng mình dạy truyền cho người, coi như không bỏ lỡ những gì tâm đắc trong cuộc đời."

"Nhưng nếu tu hành không thành, cũng bất quá vội vã trăm năm hơn liền hóa thành bùn đất, tiếc nuối càng sâu." Dao Dao nói ra

Lúc đó nàng khuyên Đồ Nguyên có thể nhận vị trí thành chủ này, hiện tại chứng kiến Đồ Nguyên mỗi ngày đều tại trong cái học cung này dạy học, đồng thời có chút tự đắc, liền lại tới cái này cảnh tình hắn.

"Bất quá là phí chút thời gian dạy học mà thôi, cũng không làm lỡ tu hành." Đồ Nguyên nói ra.

"Tu hành không tiến thì lui, ngươi cảm thấy không có làm lỡ, nhưng thời gian qua ngươi nhưng có thấy có tâm đắc, có thể có lĩnh ngộ gì."

Đồ Nguyên nhìn khuôn mặt Dao Dao căng thẳng nghiêm túc, phát hiện Dao Dao là phi thường thật, vốn định nói lời vui đùa liền không có nói ra miệng.

"Ngươi nhưng có biết, trước lúc kết đan tu hành càng ít lãng phí thời gian càng tốt, thời gian lãng phí càng ít, như vậy liền có càng nhiều thời giờ tới kết kim đan, kim đan có phẩm, liên quan đến tu hành cả đời, nếu là đan đạo có tí vết, dù cho là tu hành ngàn năm cũng bất quá là một giấc mộng để vương mà thôi, ta không muốn tại lúc ngươi già rồi thì nghe ngươi gọi tới dặn dò hậu sự, lại càng không muốn tể bái trước mộ phần ngươi, nếu như có một ngày ngươi chết già, ta sẽ đem ngươi cho Thôn Thiên Thanh Văn trùng ăn rồi."

Hai người một cái ngồi ở trên đài cao, một cái ngồi tại phía dưới, nhưng mà thanh âm lại rõ ràng nghe thấy, trong học cung trống trải cũng chỉ có hai người. Dao Dao cách Đồ Nguyên khá xa, ngồi ở chỗ kia, một bộ áo xanh vấy lam, tay đặt tại trên đùi, nắm vào nhau, trên khuôn mặt xinh xắn lãnh tú kia, lúc này nghiêm túc vô cùng.

Đồ Nguyên không có nghĩ đến Dao Dao lại nói lời nghiêm khắc như thế, hít một hơi, nhấp miệng, nói ra: "Ta về sau nhất định dụng công tu hành."

Hắn có thể lý giải Dao Dao, biết rõ nàng đại khái là bởi vì bị việc gia gia mình chết kích thích, không muốn nhìn thấy người quen thuộc sau cùng tu vi không thành tựu mà chết đi.

"Lần trước nói cho ngươi Trương Minh đạo trưởng biết phương pháp chùng thiên hỏa, ngươi sau lại vì sao không tìm ta tới hỏi." Dao Dao tiếp tục nói ra.

"Thời gian ta ngưng thần cũng không lâu, chùng hỏa không cần nóng lòng nhất thời đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Phương pháp người biết là chúng Địa Sát linh hòa, phương pháp chúng Thiên Hóa thế nào sẽ tương đồng chứ." Dao Dao nhìn con mắt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nhìn cái nữ nhân còn nhỏ tuổi hơn mình một ít này, cảm thấy áp lực khá lớn, vì vậy đứng lên, bầu không khí căng thẳng khi hai người ngồi đối diện bức hời nhau liền biến mất. Hắn đi tới bên cạnh Dao Dao, dung tư thế đứng nhìn Dao Dao đang ngồi, tự nhiên sẽ không còn áp lực như trước rồi.

"Được rồi, là ta lười biếng rồi, Trường Minh đạo trưởng kia ở nơi nào, ta đi tìm hắn."

Dao Dao cũng đứng lên, khuôn mặt căng thẳng của nàng cũng thả lỏng một ít, nói ra: "Trường Minh đạo trưởng vốn là đệ tử Côn Ngô phái, nhưng bởi vì phạm sai lầm, bị phế bỏ tu hành, tại lúc hiểm tử thì được ta cùng gia gia cứu, người đi đón hắn đến Tứ Thủy Thành này, đã có thể để hắn thay người dạy học, lại có thể tìm cơ hội nói hắn chỉ điểm phương pháp chúng Thiên hóa cho người."

Dao Dao cân nhắc đúng là chu đáo như thế, khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, cũng có chút xấu hổ, nói ra: "Ta nhất định đưa Trường Minh đạo trưởng tới Tứ Thủy Thành này."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 11: Trường Minh Đạo Trưởng

Cái thế giới này, toàn bộ truyền thuyết cùng thần thoại, tại lúc ban đầu sinh ra trong lòng, những người kia đều không có khả năng sẽ nghĩ đến mình là đang sáng lập ra truyền thuyết hoặc là thần thoại.

Tứ Thủy Thành tại trong dãy núi rừng mật mờ này, là nơi chốn một đám nhân loại sống yên ổn.

Diêu Dao đứng ở vách núi ven sông ở Phi Thiên Quan, nhìn nhân ảnh đi xa, vẩy dài bay lượn trong gió.

Nàng từng nghe gia gia kể qua rất nhiều về loại người thiên tư vốn vô cùng tốt, thời gian tu hành ngắn ngủi liền có thành tựu cực lớn, nhưng mà trong những người này đa số đều tại lúc đạt được thành tựu cao hơn người khác rồi thì trở nên lười biếng, sau đó bị người khác đuổi kịp, nhưng mà tại khi bị người đuổi kịp, bọn họ cho rằng ngộ tính của mình tốt hơn người khác, cũng không quá để tâm, lại bởi vì lười biếng lâu, trái lại không có nỗ lực như người khác, sau đó bị người vượt qua, khi bị người vượt qua thì từng người tâm tính không ổn định, cuối cùng chỉ đánh phí thời gian năm tháng.

Tại trong mắt Diêu Dao, thiên tư của Đồ Nguyên không thể nghi ngờ là tốt, nếu như Đồ Nguyên bởi vì nhất tâm muốn giáo hóa muôn sinh linh mà làm lỡ tu hành, đó là điều nàng không muốn nhìn thấy.

Đồ Nguyên đã ly khai hơn nửa tháng, đột nhiên, từ bên kia núi xuất hiện mấy người.

Bọn họ là mấy cái tán tu, tán tu nhiều năm lên lời tại trong phiên hoang tà chi địa này, liệp sát chút thú loại hóa yêu, hoặc là bắt chút tà linh mị quỷ, khi bọn họ trông thấy Tứ Thủy Thành thì lập tức tiến vào trong Tứ Thủy Thành.

Tại hoang sơn dã lĩnh gặp gỡ thành như vậy còn là không sai, tuy rằng Tứ Thủy Thành cực nhỏ, khi bọn họ dạo qua một vòng Tứ Thủy Thành, vậy mà không có phát hiện tu sĩ, từng người đều trở nên cao hứng, đúng là quyết định muốn định cư lại nơi đây, làm thành chủ của cái thành trì nhỏ nhỏ này, nhưng mà rất nhanh bọn họ liền biết được ngoài thành có một tòa Phi Thiên Quan.

Khi bọn họ gặp Diêu Dao, lúc đầu còn rất cung kính, dù sao Diêu Dao một người ở tại một tòa đạo quan lớn như thế, đối với những tán tu bọn họ này mà nói, là rất có sức uy hiếp, nhưng mà sau đó bọn họ liền bắt đầu nảy sinh chủ ý rồi.

"Nhìn nàng ta tuổi còn trẻ, hay là chúng ta chiếm nơi này."

"Nghe người nơi đây nói, lúc trước nơi đó có ngư yêu, sau lại ngư yêu chết rồi, nhưng mà người đi cùng nàng không còn, hiện tại chỉ có mình nàng, trước đoạn thời gian còn đi một người, có lẽ những người kia đều cùng hủy diệt với ngư yêu rồi."

"Không quản người nào, chỉ một mình nàng ta, chúng ta bốn người lại sợ nàng? Chiếm nơi đây, nếu như nàng ta thức thời, lưu nàng một mạng, làm lộ đỉnh song tu cho mấy người chúng ta, nếu không thức thời thì trực tiếp rút hồn luyện nhập trong phiên."

Bọn họ đương nhiên không biết phương pháp song tu cao thâm gì, mà là thái độ (rút lấy cái tinh túy).

Một đêm này, khắp trời mưa gió, nước sông Tứ Thủy hà dâng lên, cuộn cuộn chảy xiết, vỗ trên vách núi, phát ra trận trận tiếng rống giận dữ.

Bốn người tại trong mưa gió đi tới trước, rất nhanh tới gần, trong đó một người tại trong mưa gió như ẩn như hiện, một ẩn một hiện liền đã đi tới mây thượng, có một người cưỡi một con ngựa hướng phía Phi Thiên Quan mà đi, tại trong mưa gió chìm chìm nổi nổi.

Lại có một người cõng một cây đại đao, cất bước bước lớn, sải bước đuổi hướng Phi Thiên Quan.

Còn có một người thì như là không có chút trọng lượng nào, bị gió thổi, phiêu phiêu dập dờn đúng là bay đến trên không Phi Thiên Quan, sau đó trực tiếp rơi vào trên đỉnh quan.

Khi bọn họ đi tới trước Phi Thiên Quan, liếc nhìn nhau, sau đó đẩy đại môn Phi Thiên Quan ra, phóng vào phía bên trong.

Phi Thiên Quan mù mù mịt mịt yên tĩnh vô thanh, người chạy vào, trong tai đột nhiên nghe đến thanh âm vô số côn trùng vỗ cánh, sau đó là vô số côn trùng nhào vào trên mặt.

"A..."

Trong đó người cầm đao huy vũ loang loáng, nước lọt không vào, nhưng mà vẫn cứ bị côn trùng không biết rõ cắn lên người rất nhiều chỗ, chỗ bị cắn nóng rất đau nhức.

Hắn biết rõ, đó là độc trùng, cái nữ tử kia vậy mà là biết chơi trò độc trùng này, trong lòng hắn kinh hãi, thế nào cũng không có nghĩ đến một cái nữ tử nhìn qua lãnh tú như vậy lại biết thao túng những độc trùng khiến người kinh khủng này.

Người hắn rất nhanh sung phù lên, sau đó thở không nổi, cổ họng như là bị một cái tay bóp chặt lại. Rất nhanh, hắn liền ngã xuống đất không dậy.

Có một người khác tay vẫy ra một mảnh liệt viêm, trong liệt viêm, những côn trùng kia có chút bị đốt rơi trên mặt đất, nhưng mà lại cũng không có chết đi, mà y nguyên bò về phía bọn họ.

Thậm chí có chút côn trùng bị lửa đốt liền nổ tung ra, nước độc trong người côn trùng văng ra khắp nơi.

Côn trùng bay ra từng phiến, có bay ở trên trời, có bò trên mặt đất, bọn họ cảm thấy như mình đi vào trong một cái tổ trùng. Trong đó có người tại trong côn trùng thành đàn thành đàn biến mất thân hình, nhưng mà vẫn cứ là bị một ít côn trùng nhào lên người.

Lại có một người trong tay lấy ra một cái phiến, khi phiến ra, một mảnh hắc quang tuôn sinh, hắc quang mạnh động, cuộn cuộn tại trong quan như sóng.

Đột nhiên, trong bóng tối, một con trùng lớn xuất hiện, giương miệng khổng lồ.

...

Khi Đồ Nguyên trông thấy Trương Minh đạo nhân thì đó là một lão nhân gần đất xa trời, nhìn qua đã không có mấy năm sống tốt rồi.

Nơi này không phải ở trong một tòa thành, mà là trong một cái thôn trại, tại trong cái thôn trại này, bởi vì lai lịch lão bất chính, cho nên cũng không thể hoàn toàn dung nạp và thôn trại.

Lại thêm, lão từng là đệ tử của Côn Ngô phái, tuy rằng bị phế rồi, nhưng trên người cũng có một cỗ khí chất người thường không có.

Đã từng cao cao tại thượng, như vậy dù cho là bây giờ suy sụp, lại y nguyên có một biểu hiện không ngại cũng không sợ, thân thể hắn sẽ còng xuống, nhưng mà ánh mắt lão luôn luôn có loại bề ngẩng trên cao nhìn xuống, vô luận là nhìn những người thường trong thôn trại, hay là nhìn Đồ Nguyên.

Côn Ngô phái là đại phái trên thế gian, đệ tử Côn Ngô phái thì có cái phần kiêu ngạo này, dù cho là đệ tử đã trục xuất sư môn, y nguyên ngạo khí không tiêu tan.

Khi lão trông thấy Đồ Nguyên, trông thấy trong tay Đồ Nguyên cầm một khối vỏ cây thì lão nói ra: "Điều Trí Thanh chết rồi?"

Đồ Nguyên gật đầu.

"Vậy tôn nữ hắn còn sống?"

"Đúng vậy."

"Vậy có chuyện gì thì nói đi."

Khối vỏ cây kia chẳng phải thứ gì tốt, chỉ là một miếng vỏ cây tâm thường mà thôi, bóc xuống tại nơi Điều Trí Thanh cứu lão năm đó, lão từng nói, chỉ cần cầm miếng vỏ cây này tới, chỉ cần lão có thể làm được thì nhất định sẽ làm.

Hiện tại có một người xa lạ lấy ra miếng vỏ cây này tìm đến, lão đúng là không có chút nào chán chừ, tựa hồ tùy lúc chuẩn bị.

"Ta định thỉnh đạo trưởng đến Tứ Thủy Thành ở lại." Đồ Nguyên nói ra.

"Được." Trương Minh đạo trưởng vậy mà là cũng không có hỏi nhiều cái gì.

Lão cũng không có đi nói lời từ biệt với ai, tại trong lòng lão, cũng không thiếu trại này cái gì, nhiều năm như vậy, tại trong trại, lão đã dạy bọn họ rất nhiều thứ, đã coi như hoàn trả ân tình năm đó dung nạp lão ở tại nơi đây rồi. Hiện tại lão muốn đi trả lại ân cứu mạng này.

Đọc theo đường đi tuy rằng nhiều thêm một người, nhưng coi như là có kinh vô hiểm mà về tới Tứ Thủy Thành.

Bởi vì đến Tứ Thủy Thành thì đã tới cuối thu, trong núi lá vàng thưa thớt.

Một chuyến đi này chính là gần hai tháng thời gian, khi lại nhìn thấy Tứ Thủy Thành thì trong lòng lại có một loại cảm giác thân thiết.

Sau khi đến Tứ Thủy Thành, Trường Minh đạo trưởng liền vào ở lại trong Tứ Thủy học cung.

Từ đó về sau, Đồ Nguyên tuy rằng vẫn cứ sẽ đến Tứ Thủy học cung giảng kinh, nhưng mà tình trạng tu hành lại có điểm khác biệt so với đoạn thời gian trước đây, lúc trước khi tại nơi đây giảng kinh thì hắn có cảm giác tu hành như để hoàn thành nhiệm vụ, mà hiện tại thì là chân chính đang tại tu hành.

Điều Dao có đến qua Tứ Thủy học cung một chuyến, nhìn thấy Trường Minh đạo trưởng, nằng đề xuất yêu cầu chính là hi vọng Trường Minh chân nhân có thể chỉ điểm pháp môn chủng Thiên hóa cho Đồ Nguyên.

Trường Minh đạo trưởng trầm mặc một hồi rồi nói ra: "Khi ra Côn Ngô, ta đã phát thệ, không đem công pháp đã học từ Côn Ngô truyền cho bất luận kẻ nào, bất quá, công pháp cũng không phải là pháp môn, phương pháp chủng hóa của Côn Ngô phái ta sẽ không truyền, nhưng mà ta có thể nói cho hắn làm thế nào để chủng Thiên hóa, về phần có thể chủng được đạo hóa hay không thì phải nhìn tạo hóa cùng ngộ tính của bản thân hắn."

Lão dừng lại một chút, rồi nói: "Người cùng gia gia người cứu ta một mạng, bản thân mình lại không cần cái gì?"

"Công pháp tu hành ta không thiếu, về sau, ngài cứ coi nơi đây là chỗ an cư đi." Điều Dao nói ra.

"Quần sơn mịt mờ, có thể có một chỗ an thân, có thể giáo hóa một phương, cũng tính chết có ý nghĩa rồi." Trường Minh đạo trưởng nói xong nhắm mắt lại, trong Tứ Thủy học cung trống trải, một mình lão ngồi ở chỗ kia.

Nhưng mà nếu như Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, thì sẽ cảm thấy lão ngồi ở chỗ này cùng đứng ở trong trại kia đều có một loại cảm giác như nhau, lão như là vứt bỏ cái thiên địa này, lại hoặc là nói bị cái thiên địa này vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Thất Tình Ai Hỏa

Từ khi tại trên cái đời này tiếp xúc với tu hành thì khái niệm chủng hóa ở trong lòng Đồ Nguyên chính là gieo xuống Địa sát linh hóa. Có một đoạn thời gian hắn còn nghĩ tới mình nên chủng xuống dạng Địa sát linh hóa gì, hình thành dạng đạo hóa gì.

Hắn còn nảy sinh ý nghĩ tìm một ít Sát hóa đặc biệt để chủng vào đan điền, nhưng mà hiện tại nếu Điều Dao đã đầy ý tứ hi vọng mình có thể chủng Thiên hóa, vậy thì mình liền chủng Thiên hóa đi.

Chỉ là loại Thiên hóa này lại không có được phương thức cùng bước đi rõ ràng giống như chủng Địa sát linh hóa, hơn nữa, Trường Minh chân nhân cũng không nói cho hắn pháp môn chủng Thiên hóa chân chính, chỉ là tại trong Tứ Thủy học cung, chỉ vào ngôi sao trên bầu trời, nói ra: "Thiên địa nhân ba loại hóa, Thiên hóa có thể phân làm Thái dương (mặt trời), Thái âm (mặt trăng), ngôi sao, trong ba loại này thái dương chi hóa là tối liệt, Thái âm là tối hàn, ngôi sao thì thâm u, Địa sát linh hóa nhiều không kể xiết, nhưng mà mỗi dạng đều là độc địa mà bá đạo. Nhân Dục chi hóa thì là quý dị khó lường đứng đầu, cũng đáng sợ nhất. Chủng hóa liên quan đến phương hướng tu hành cả đời, người nhưng đã suy nghĩ rõ ràng rồi."

Đồ Nguyên vị tất nói được rõ ràng như Trường Minh chân nhân như vậy, nhưng mà nếu hắn đã làm ra quyết định, vậy thì hắn sẽ không có do dự.

Hắn gật gật đầu, nói ra: "Không có ai có thể xác định được con đường về sau, cho nên nếu đã làm ra lựa chọn, vậy thì không nên do dự."

Trường Minh chân nhân trực tiếp hỏi: "Người tu hành phương pháp thực khí gì?"

"Chu cấp thôn nguyệt pháp."

"Rất tốt, vừa lúc thích hợp, người có thể thử chủng xuống Thái âm hóa."

"Chủng như thế nào?"

Đây là vấn đề then chốt nhất, nói một nghìn nói một vạn, chính là tại mấy chữ này.

Trường Minh chân nhân chỉ chỉ nơi trái tim mình.

"Dừng tâm?"

Đồ Nguyên cảm thấy cái này đặc biệt không có nguyên tắc, phải biết rằng, tại trong cái thế giới trước đây, hẳn là phương diện gì đó liên quan đến tâm linh, hẳn đều cảm thấy hư huyền.

Đồ Nguyên muốn chính là phương thức cụ thể, từng bước một, tựa như lúc ban đầu học phương pháp thực khí, hẳn hi vọng có một loại cảm xúc rõ ràng.

"Vạn vật tồn ở nhất tâm, đêm nay không trăng, lúc trăng tròn là thời điểm chúng hòa tốt nhất, bất quá, trước đó, ngươi đem Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp chuyển hóa sang một cách nghĩ khác."

"Cái gì?"

"Chu cáp thôn nguyệt, cũng có thể coi là trăng sáng chiếu tâm."

Đồ Nguyên nghe lão nói như thế, trong lòng nghĩ tới Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia, trong đầu hiện lên y nguyên là bức đồ kia, nhưng mà góc độ cùng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng rồi.

Trong lòng hẳn quan tưởng Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ, đúng là vô luận như thế nào cũng không thể lại tiến nhập loại cảm giác lấy chu cáp làm trung tâm, nuốt nguyệt mà thực kia.

Há mồm hút một cái, một đoàn gió bị hút vào, linh khí nuốt xuống, gió nhạt nhẽo thì trực tiếp phun ra.

Cũng may phương pháp thực khí không có tiêu thất.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, khi hẳn phục hồi lại tinh thần thì trên người đã bị sương ướt nhẹp.

Ngày hôm sau, hẳn liền đem chức vị thành chủ Tứ Thủy Thành truyền cho vị phó thành chủ kia, gã tên là Mộc Viêm, mấy ngày nay tới giờ, cũng là do gã chủ trì sự vụ trong thành, cày bừa vụ xuân gieo vụ thu, cùng với chuyện dân sự trong thành, gã đều xử lý rất tốt.

Đồ Nguyên nhất tâm tu hành, mặt sau lại đi hỏi Trường Minh chân nhân càng nhiều về phương thức chúng hòa, lão đúng là nói thẳng phương thức đã nói cho ngươi, cái khác ta pháp không thể dạy.

Đồ Nguyên cũng bắt đầu đi, hẳn trở lại trong Phi Thiên Quan. Điều Dao tựa hồ sớm đã biết chúng Thiên hòa là tình huống thế nào, nói ra: "Nếu như trong vòng một năm vô pháp tại trong đan điền chúng ra một tia Thiên hòa thì nhất định cần đi ra ngoài tìm Địa sát linh hỏa, không thể làm lỡ tu hành."

Đồ Nguyên không có trả lời, trái lại hỏi: "Ngươi thế nào không làm chuẩn bị chúng hòa?"

Điều Dao trầm mặc một hồi, nói ra: "Ta đã chúng hòa rồi."

Đồ Nguyên kinh ngạc, hẳn trừng lớn con mắt, nói ra: "Chuyện khi nào?"

"Là đêm tối gia gia ta mất đi."

"Cái hòa gì?"

Nếu như là người khác hỏi như vậy, Điều Dao khẳng định sẽ không nói cho đối phương, nhưng mà Đồ Nguyên hỏi, Điều Dao cũng tự nhiên không có giấu giếm, nàng nói ra: "Thất tình ai hòa."

Đồ Nguyên chưa có gặp qua, hẳn nghĩ muốn nhìn, Điều Dao nhìn Đồ Nguyên không nói một lời, Đồ Nguyên bị nàng nhìn có chút bối rối, nói ra: "Nếu như không thuận tiện, vậy thì không nhìn."

"Nhìn cũng không có gì, là sợ ngươi bị ảnh hưởng." Điều Dao nói ra. Theo nàng dứt lời, tại trong lòng bàn tay nàng chậm rãi hiện lên hỏa diễm hư huyền, nhan sắc hỏa diễm tại trong cái đêm tối này đúng là màu xanh nhạt, xanh lại không thuần, mang theo xám, hỏa diễm này vừa xuất hiện, liền mang tới cho người khác người một loại đau thương.

Đau thương như là sẽ truyền nhiễm, lan tràn tại trong thiên địa hư vô hắc ám, Đồ Nguyên đột nhiên muốn khóc, cái loại cảm giác này vô pháp ức chế, sự chua xót khổ sở từ chỗ sâu nhất trong tâm linh trời nổi tuôn ra, hẳn nghĩ đến kiếp trước của mình, việc lúc nhỏ phát hiện mình cô độc một người không còn có thân nhân, nghĩ đến tại trong quá trình phát triển lần lượt bị người khi dễ, lần lượt trốn ở trong chốn mà khóc, chậm rãi biến kiên cường.

Đội tay trắng ngần nhỏ bé của Điều Dao khép lại rồi, ai điểm ở lòng bàn tay đã tiêu thất.

Nàng lại đột nhiên nở nụ cười, nói ra: "Thì ra lúc ngươi khóc là như vậy, cần gì phải chịu đựng."

Đồ Nguyên bị lời nàng nói làm giật mình tỉnh lại, đưa tay sờ mặt, đúng là mặt đầy nước mắt rồi, bị nàng cười nhạo, hơi hơi có chút ảo não, xoay người lại nhìn nước sông chảy xiết, nói ra: "Cái này là do trúng pháp thuật của ngươi."

"Ha ha." Diêu Dao cười cười.

Đồ Nguyên xoay người lại nói ra: "Cái Thất Tinh Ai hòa này tà môn như thế, chính ngươi chẳng phải là hàng ngày chìm đắm tại trong đau thương?"

"Một niệm không nổi lên, tất nhiên là nén tâm tĩnh thần." Diêu Dao nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ vốn còn là cảnh giới ngang nhau, hiện tại người khác đã chứng hỏa thành công, mình còn là Đan khí ngưng thần, trong lòng đột nhiên sinh ra chút cảm giác gấp gáp.

Từ đó về sau, mỗi ngày đều tại trên vách núi bên sông ở Phi Thiên Quan mà tu hành, đêm tối có ánh trăng hiện ra thì liền suy nghĩ trăng sáng chiếu tâm tự linh sinh diệt, nhưng mà một lần lại một lần, cũng không thể tại đan điền thấp lên một tia đạo hóa.

"Chứng Thiên hòa, căn chính là một loại cảm xúc đối với thiên địa, ngươi cũng không cần nôn nóng, có lẽ đột nhiên có một ngày thấy được một cảnh nào đó liền có cảm xúc, vậy thì đạo hóa tự sinh." Diêu Dao nhìn Đồ Nguyên tựa hồ có chút nôn nóng, cho nên khuyên bảo.

Đồ Nguyên hiện tại đã biết rõ Diêu Dao vì cái gì có loại thay đổi này, thường ngày nhìn nàng rất lạnh lùng, thì ra là bởi vì đã chứng Thất Tinh Ai hòa, cho nên vì không dễ tâm tình mình dao động, nàng luôn luôn khắc chế khống chế.

Một ngày một ngày trôi qua, có khi trời quang, ban đêm trời trong có trăng sáng ngời, có khi trời mưa, thiên địa một mảnh đen kịt, lại có lúc mây đen che khuất ánh trăng, chỉ nhìn đến một mảnh khô vàng.

Đồ Nguyên nghe lời Diêu Dao nói, biết rõ ý tứ của nàng, tu hành không thể lười biếng, nhưng cũng không thể nôn nóng.

Trong bầu trời đột nhiên mưa xối xả, nước sông theo cuồng phong hỗn loạn vọt tới, đánh vào trên vách núi, thuận thế bốc lên, tại phía trên vách núi hình thành một mảnh loạn lưu vòng xoáy.

Đồ Nguyên tại trong cuồng phong mưa rào kia, thân thể lắc lư, tay không ngừng tại bên hông tìm tòi, lại chém ra, từng đạo linh quang từ đầu ngón tay hần cực nhanh mà ra, hóa sinh tại trong mưa gió. Nơi Linh phù tồn tại, mưa gió không xâm, gió ngừng mưa tạnh.

Lại có thanh phi kiếm được cầm trong tay, linh quang hoàng sắc mạnh động, đột nhiên cực nhanh bay ra, cấp tốc đâm vào trong Tứ Thủy hà phía dưới, vừa đụng liền lui, một mảnh huyết sắc xuất hiện, lại cấp tốc bị sóng nuốt hết.

Trong mưa gió, kiếm kia bay trở về đỉnh đầu Đồ Nguyên, không ngừng đâm ra, một mảnh hoàng mang đuổi đi mưa gió tới gần.

Bỗng nhiên đâm ra, đâm vào đầu cành cây cách đó không xa, cuồng phong đem cành cây kia thổi ngã trái ngã phải, nhưng mà cành cây kia lại tại phi kiếm mỗi một lần đâm tới đều rơi xuống một mảnh lá cây, như là bị tóa định, hơn nữa cũng không có đâm đứt gãy cành chính.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Chứng Hỏa

Phi kiếm ở trong mưa gió đâm đánh, phát ra âm thanh 'Xích xích', khi đâm còn nhanh hơn Trấn Hồn đinh.

Ảnh kiếm tại lúc chớp động trong hư không, đột nhiên lóe lên đúng là đã đâm xuyên qua xa xa một khối nham thạch. Kiếm cắm ở trong nham thạch, rung động, quang hoa liếm đi.

Nước mưa từ chuôi kiếm rất nhanh lướt qua thân kiếm, khi lướt qua phù văn trên thân kiếm thì phát ra tiếng xèo xèo như nước lạnh gội lên chảo nóng.

Nguyên bản tại trong mưa là cực kì cuốn hút đột nhiên liền biến thành cực tĩnh.

Con mắt hần nhắm lại, cả người đứng ở nơi đó đột nhiên toàn bộ khí tức liếm đi, như là một khối đá hình người ở trong mưa gió.

Nước mưa rơi vào trên người hần trong phút chốc liền tưới cả người hần ướt đầm, rất lâu sau hần đột nhiên động rồi, hần đưa tay nhắc lên tại trước người, rồi tay đột nhiên dừng lại, đầu ngón tay nổi lên linh quang.

Theo đó tay hần ở tại trong hư không mưa gió rất nhanh vạch động, linh quang rất nhanh ở trong mưa gió ngưng kết thành hình, tại trong nháy mắt pháp phù ngưng kết kia, một vùng mưa gió như là đột nhiên bị cái gì cầm cố lại.

Cái này là Phong Linh phù.

Phong Linh phù là một loại pháp phù phi thường huyền diệu, hoặc có thể nói, bất cứ một đạo pháp phù gì kỳ thực đều là huyền diệu vô cùng, người vừa học có lẽ sẽ cảm thấy một đạo pháp phù này uy lực nhỏ yếu, cũng là như vậy, nhưng mà theo lý giải càng ngày càng sâu, người sẽ phát hiện, chỗ kỳ diệu của cái pháp phù này nhưng là mới hiển lộ ra một góc băng sơn.

Cái Phong Linh phù này ngay từ đầu học là bởi vì sư phụ Khuất Thành chân nhân tại trên tay mình khắc lên hoa văn pháp phù Phong Linh phù này, biết rõ cái Phong Linh phù này cùng Thụ mị trong tay cuối cùng sẽ hình thành một loại thần thông đạo văn khác. Cho nên hần mới đối với cái Phong Linh phù này bỏ nhiều hơn tâm tư luyện tập.

Mà hiện tại, tại trong lòng hần, cái Phong Linh phù này đã không còn như lúc đầu chỉ có thể cảm phong vô hình âm hồn, không chỉ có thể tạm cảm lại linh khí trong hư không rồi.

Hiện tại cái Phong Linh phù này của hần khi được ngưng vẽ ra thì đã có thể cảm lại một mảnh mưa gió rồi.

Chỉ thấy một mảnh hư hư nhàn nhàn lam quang hình thành phù văn lơ lửng tại trong hư không, mưa gió tiến vào một phiến hư không này, trong nháy mắt đều sẽ ngừng lại, như là bị hư vô vô hình nuốt sống.

Phong Linh phù từ nhỏ cỡ một khối bàn tay, chậm rãi khuếch tán, thẳng đến ước chừng đến phạm vi phương viên ba trượng, linh quang kia đã yếu đến cơ hồ khó mà phát hiện mới dừng lại, cái này đã là cực hạn của Đồ Nguyên rồi.

Lúc này trong lòng Đồ Nguyên, linh ý duy trì một điểm phong linh pháp phù kia, loại cảm giác này giống như là dùng ngón tay nâng một cây côn dựng thẳng vậy, cần phải duy trì cân đối, cần phải tĩnh tâm bình khí.

Cuối cùng, tại một khắc sau cùng thì tán rồi.

"Phanh..."

Không có thanh âm, nhưng mà tại trong nháy mắt pháp phù kia tán đi, người tu hành lại có thể cảm ứng được giữa xa xăm trong thiên địa, tựa hồ có cái gì như căng đứt một dạng, tại xung quanh Đồ Nguyên mưa gió chợt nổi lên, cuộn trào mãnh liệt hướng đến hần, giống như đang tại phát tiết lửa giận vì vừa rồi bị người cảm lại.

Tay phải hần hướng phía mưa gió kia chop mạnh tới, cuồng phong bão táp kia đúng là như vạn lưu quy tông tụ về phía hần.

Nhưng có một ngày năm mưa gió, đám khiên thiên địa đổi nhan sắc.

Một câu nói này Đồ Nguyên không nhớ rõ là nghe được từ nơi nào, hay là bản thân mình từng có ý niệm như vậy, khi mưa gió thành phiến kia tụ tại lòng bàn tay, tay nắm lại, trong lòng hần đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy.

Một đoàn mưa gió kết thành hình cầu tại trong lòng bàn tay hần, cầu không chỉ là quả cầu nước, mà tựa hồ trong đó có gió đang xoay quanh, gió cùng nước lại dường như bị kết hợp vào nhau, phát tay ném ra, rơi vào xa xa, tỏa mạnh ra.

Một chỗ địa phương kia nhọt nổi cuồng phong, một mảnh mưa to ụp xuống, hình thành một cái vòng xoáy nhỏ nhỏ.

Sau khi ném ra một quả cầu mưa gió này, lại bắt một cái bỏ vào trong tay, ném ra.

Một lần lại một lần.

Ở trong Phi Thiên Quan, Diêu Dao nhìn Đồ Nguyên tại trong mưa gió luyện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, lúc đầu còn cảm thấy Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này chỉ có chút không tệ. Chậm rãi, nàng phát hiện mỗi lần Đồ Nguyên ném quả cầu gió nước ra đều là có điều biến hóa, bởi vì nàng nhìn ra ban đầu Đồ Nguyên vô pháp không chế, đến sau lại sau khi ném ra ngoài vẫn cứ có thể điều khiển.

Nàng không biết Đồ Nguyên muốn luyện theo phương hướng gì, thẳng đến có một lần quả cầu gió nước kia tại trong nháy mắt nổ tung, đúng là hình thành một bàn tay xòe ra, tuy rằng bàn tay kia chỉ là vừa mở ra liền đã tán đi, nhưng mà Diêu Dao đã minh bạch Đồ Nguyên muốn luyện theo phương hướng nào rồi.

Cứ như vậy, hần luôn luôn tại trên vách núi ven sông ở Phi Thiên Quan này tu hành luyện pháp, đương nhiên, mỗi đêm tới khi thực khí thì nhất định nghỉ chừng hóa, chỉ là trải qua mỗi ngày luyện pháp, đã không còn nôn nóng rồi.

Thời gian như nước chảy.

Thời gian chỉ chớp mắt đúng là đã qua bốn tháng, trong bầu trời rơi xuống tuyết trắng, Đồ Nguyên nhớ tới cái năm mình đi tới trên đời.

Đồ Phong? Là tên của cái thân thể này?

Đồ Nguyên không biết rốt cuộc có đúng hay không, bởi vì hần không có chăm chú đi tính toán, càng không có nghĩ tới có một ngày sẽ về Đồ gia, hiện tại đã rời Âm Hồn Cốc, Âm Hồn Cốc đã thành địa phương của Đoàn gia, như vậy hần càng không có lý do gì trở lại rồi, chuyện này đối với hần mà nói là rất có lợi.

Hần đứng ở trong mưa gió, nhìn núi rừng vốn còn là xanh đậm rất nhanh liền phủ lên xám trắng, vốn thanh tịnh tuần tú rất nhanh liền mập mập lên.

Những tuyết kia tại chỗ cách đỉnh đầu hần ba thước liền trượt ra rồi, đây là kết quả hần tu hành tới nay, loại này tương đương với một tầng lân giáp hư vô trên người ngư yêu kia.

Nếu là bị độc vật gì đánh lên, là rơi không đến trên người, mà nếu như là bị phù đánh lên, cũng sẽ trong nháy mắt bị thần niệm của hần ngăn cản ở bên ngoài, ba thước đất dưới chân không có một mảnh hoa tuyết.

Trời phủ tuyết lớn liên tiếp ba ngày, sơn hà đóng băng, thiên địa một mảnh tuyết trắng.

Hần đột nhiên nghĩ, nếu như tương lai Phong Linh phù pháp của mình đại thành, dung nhập trong một mảnh hoa tuyết, từ trên chín tầng trời hạ xuống, có thể phong cảm một châu chí địa hay không.

Con sông chảy xiết bị phong lại rồi, mấy ngày nay tới giờ, hần luôn luôn luyện cái Phong Linh phù pháp này, lại có tiến bộ lớn, Phong Linh phù pháp ở lòng bàn tay càng là như thế.

Một ngày khi tuyết ngừng rơi, bầu trời quang đãng, đứng ở đỉnh núi, có thể nhìn thấy trên tuyết phủ xuất hiện một ít dã thú.

Mặt trời treo cao chiếu xuống, nóng lạnh đan xen, bốn mùa biến ảo, toàn bộ thiên địa giống như là một cái lò luyện lớn.

Lúc đêm tối, trong bầu trời đúng là hiện lên một vầng trăng sáng, hôm nay đúng là ngày trăng tròn, trăng vẫn cứ chưa hòa tan, gió thổi mạnh như đao.

Đồ Nguyên đứng ở đỉnh núi nhìn mảnh sơn hà này.

Ánh trăng chiếu vào trong sông, trong sông có khối băng trên nước sông theo từng con sóng trôi dần về phía hạ du, nổi nổi chìm chìm. Ánh trăng chiếu vào trong nước sông, tản ra màu vàng nhạt, giữa trong sông nước dập dờn, nhìn như từng đóa hoa diêm nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên lay động một cái.

Giang hà như linh thủy trong kinh mạch, chảy xiết không ngừng, mà hòa diễm mập mờ trong nước kia không giống như là mặt trăng chi hòa biến thành. Hần đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: "Động Đình thu nguyệt sinh giữa hồ, tầng sóng vạn khuynh như dong kim."

Nơi đây tuy rằng không phải Động Đình, là dòng sông Tứ Thủy, trong sông đồng dạng có trăng mùa đông sinh tại giữa hồ, tầng tầng sóng cuộn giống như là hoa diêm có thể nấu chảy kim, bất quá hiện tại trong sông chính là từng khối băng như ngân khối.

Cái ý nghĩ này vừa sinh ra, loại cảm xúc này nảy lên, trong linh khí nồng nặc ở đan điền đột nhiên sinh ra một tia diễm hỏa nhàn nhạt.

Hần đột nhiên cảm thấy thật lạnh, không phải lạnh do gió, không phải tuyết lạnh, mà là ánh trăng lạnh, ánh trăng chiếu lên trên người, lạnh ở trong lòng, thâm nhập cốt tủy.

Hần cảm thấy mình giống như là một người trẻ con đứng ở trong tuyết phủ, như là một hạt giống cần phải ăn ánh trăng mới có thể nảy mầm, hần chưa từng thân cận với ánh trăng như vậy, há mồm hút một cái, tràn đầy đều là ánh trăng tinh khí, Thái âm khí vừa vào trong đan điền, một luồng lạnh lẽo giống như là nước đá cấp tốc tan ra, dung nhập đến trong linh khí.

Tiếp theo, Đồ Nguyên một ngưng lại một ngưng mà nuốt.

Đây là chỗ tốt khi chúng thiên hỏa, tại giờ khắc chúng thiên hỏa này, tương hợp cùng thiên địa, có thể từng ngưng từng ngưng nuốt chừng thiên địa tinh hoa tinh thuần nhất. Mà chúng Đại sát linh hỏa thì cần phải chuẩn bị đan dược bổ khí cho tốt.

Từng ngưng từng ngưng nuốt chừng tinh khí, trong đan điền nguyên bản cảm giác thế nào cũng không có điền đầy, lúc này lại có một chút cảm trắc tràn đầy.

Một đêm nuốt ánh trăng, hô hấp phong vân động.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Thú Tai

Tứ Thủy Thành cũng không lớn, không chỉ thành không lớn, thành tường cũng không cao, cũng giống như núi ở xung quanh, đã bị tuyết lớn che phủ, một màu trắng toát, độc lập cánh đồng hoang vu.

Tuyết mới dừng ba ngày, trời lại động lên một tầng mây xám dày đặc.

Bắt đầu từ giữa trưa, tuyết như từng hạt bụi bay xuống, thẳng đến lúc đêm tối thì chậm rãi biến lớn, từng phiến hoa tuyết biến lớn cỡ lòng ngỗng, phiến phiến tuôn rơi có âm thanh.

Lần này liên tục mấy ngày, đột nhiên có người tìm đến, nói là đông nay khổ sở, bởi vì tuyết rơi quá lâu, thực vật không đủ, còn có không ít gian nhà bị tuyết đè sụp đổ rồi.

Cảnh tuyết tuy đẹp, cũng đã gây thành thiên tai.

Đồ Nguyên trái lại định tới quán, nhưng mà hấn cũng bất lực. Tuyết lớn phong kín núi, thường ngày dù cho là mùa đông, mọi người cũng sẽ lên sơn săn thú, bắt cả săn thú là một nguồn lương thực rất trọng yếu tại Tứ Thủy Thành. Tuy rằng sẽ không lập tức cạn lương thực nhưng nhìn cái sắc trời này, dù cho là tuyết ngừng rồi, không có hơn một tháng là tuyết tan không được.

Hơn nữa, hấn còn nói cho Đồ Nguyên một chuyện, năm tuyết tai như vậy, thú trong núi sẽ rời núi, sẽ đến Tứ Thủy ăn người. Dã thú trong núi cũng vậy, tuyết tai thì sẽ khó mà bắt mỗi, những dã thú trong núi cũng là như thế, bọn chúng sẽ tại một ít yêu đã có linh trí dẫn dắt vây công thành trì nhân loại.

Đồ Nguyên không biết chuyện này, nhưng mà Diêu Dao tựa hồ đã sớm nghĩ đến, nghĩ lại một cái, Đồ Nguyên cũng minh bạch rồi, Diêu Dao từ nhỏ hành tẩu tại một mảnh địa phương này, đương nhiên biết rõ những hiện tượng này.

Đồ Nguyên thậm chí không biết những thôn trại nhỏ kia, có thể bình an tại dưới khí trời tuyết lớn như vậy hay không, thiên tai thường thường không chỉ là đơn độc một cái. Từ khi biết được tin tức này, Đồ Nguyên liền chú ý tới trên núi, liên tiếp mấy ngày trời qua, phát hiện trong một mảnh ruộng đồng áp sát chân núi trước Tứ Thủy Thành kia đúng là thỉnh thoảng xuất hiện một ít dã thú rồi.

Ở trên địa cầu, vào mùa đông, đa số dã thú đều ngủ đông, dù cho là không có ngủ đông, tại trong cái băng thiên tuyết địa này cũng sẽ hoa cả mắt. Nhưng mà sinh linh trên cái đời này lại đặc biệt, hoàn toàn bất đồng, hơn nữa đa số là mãnh thú ăn thịt, vô luận lớn nhỏ, đối với nhân loại đều là uy hiếp.

Đổi là những mãnh thú này mà nói, trong cái dãy núi mịt mờ này, một tòa thành thị nhân loại chính là nguồn thức ăn.

Bất quá, dã thú xuất hiện ở dưới chân núi, đa số bị Đồ Nguyên chém giết rồi, sau đó mang vào trong Tứ Thủy Thành, coi như là thức ăn.

Nhưng mà không qua bao lâu, Đồ Nguyên liền phát hiện trong núi xuất hiện khí tức cường đại. Hấn tập trung tinh thần nhìn, chỉ thấy một con sói nhỏ gầy xuất hiện trong núi, toàn thân lông xám, dài mà tạp, miệng nhọn gầy, đôi mắt lộ ra xảo trá cùng hung tàn.

Nó đứng ở một chỗ đất cao trong rừng đánh giá Đồ Nguyên, không có chút sợ hãi nào, Đồ Nguyên cũng đánh giá nó.

Đó là yêu.

Có chút yêu sẽ nỗ lực hóa hình thành người, có chút sẽ không, cái này là hai loại con đường tu hành của yêu, cũng không có phân cao thấp. Nhưng mà tính tình lại sẽ có khác biệt, hóa hình thành người, tính tình khó tránh khỏi sẽ thiên hướng như người, mà không hóa hình, thì là y nguyên như thú, tàn nhẫn hung ác.

Đồ Nguyên nhìn chăm chăm hai mắt nó, đưa tay vào miệng phủ túi tìm tòi, Trần Hồn đỉnh đã chậm rãi rút ra phủ túi, chỉ là mới rút ra khoảng phân nửa, sói kia liền như cảm giác được nguy hiểm, đột nhiên xoay người ra sau một thân cây, rồi hướng về phía chỗ tối trong rừng tuyết nhảy đi, khi nhảy tại không trung thì thân thể cấp tốc nhát đi, tiêu thất.

Đồ Nguyên phát hiện nơi nó đi qua căn bản sẽ không có vết chân,

Trở lại trong Phi Thiên Quan nói cho Diêu Dao những gì mình nhìn thấy, nàng cũng không có kinh ngạc, mà là thờ dài nói ra: "Thú tai tới rồi."

Thú tai là cách gọi của người trên thế giới này với việc mãnh thú trong núi tụ tập thành đàn vây công nơi nhân loại sinh sống.

"Người đã gặp qua?"

"Khi còn bé ta gặp qua một lần, người trong một cái thành nhỏ bị ăn sống sạch rồi."

Đồ Nguyên rung mình.

"Vậy cái Tứ Thủy Thành này có thể ngăn cản hay không?"

"Thành đương nhiên đỡ không được, chủ yếu còn phải xem chúng ta, nếu chúng ta có thể ngăn cản yêu trong bầy thú, vậy thì Tứ Thủy Thành sẽ không có việc gì, nếu như chống không được, vậy cái Tứ Thủy Thành này liền sẽ bị hủy diệt."

Vô luận là Đồ Nguyên hay là Diêu Dao đương nhiên sẽ tận lực thủ cái Tứ Thủy Thành này, nhưng nếu như tới quá nhiều yêu, vậy thì cũng không có biện pháp rồi.

...

Một ngày sau, Đồ Nguyên đứng ở đầu tường Tứ Thủy Thành, nhìn dã thú thành đàn từ trong núi rừng lao tới, trong lòng không khỏi có chút tê dại.

Vô luận là sinh linh gì, nếu tụ tập nhiều đều là khiến người e sợ đáng sợ, dù cho là con kiến cũng là như thế.

Nguyên bản các loại dã thú vốn không tụ cùng một chỗ, giờ khắc này đúng là đều tụ cùng với nhau rồi, đông một đám tây một đám vây ở ngoài thành, tuy rằng lẫn nhau cũng sẽ phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp, nhưng mà lại như là nhận đến cái gì đó ước thúc, cũng sẽ không đánh nhau.

Bốn cửa Tứ Thủy Thành đóng chặt, trên tường thành đã đứng đầy thanh niên, đều mang theo cung tiễn đao phủ nhà mình. Đồ Nguyên đứng ở trong đó, hần tính là chủ lực thủ thành, còn Diêu Dao thì là tại trong Phi Thiên Quan không có đến trong thành.

Cái Phi Thiên Quan này cùng Tứ Thủy Thành tính là hình thành một thể dựa vào nhau, hơn nữa Phi Thiên Quan cũng không phải đơn giản như vậy, trong tòa đạo quan này có ngưng khắc phù pháp, có thể nói so với Tứ Thủy Thành thì Phi Thiên Quan càng khó công phá.

"Ngô..."

Một tiếng thú minh vang lên, một đám sói từ trong núi chạy đi, theo sau là con sói nhỏ gầy mà Đồ Nguyên đã gặp kia, hai mắt như ma trơi, âm u nhìn đầu tường.

Cũng đúng lúc này, trong núi ở phía bên kia truyền đến thanh âm trầm trọng, một con rắn mối thật lớn từ trong núi đi ra, nơi nó đi qua tuyết đọng tung bay.

Theo con rắn mối thật lớn này đi ra khỏi rừng, một mảnh trùng xà quái điều nổi gót chui tới.

Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, trong lòng căng thẳng, bên trái chủ yếu là dã thú, bên phải chủ yếu là sâu bọ, không có một loại lương thiện.

Hắn biết rõ, nếu như trong đó không có yêu vật sai khiến, những thú loại phổ thông kia căn bản là không có khả năng tụ tập với nhau để vây công thành trì nhân loại, uy hiếp chủ yếu là ở chỗ hai yêu vật kia.

Hắn đương nhiên không biết ngôn ngữ của yêu, con sói yêu cùng rắn mối yêu kia từng con phát ra âm thanh quái dị, một cái cao vút, một cái trầm thấp, theo hai tiếng này phát ra, dã thú cùng vô số côn trùng liền vọt tới Tứ Thủy Thành.

Đen ngòm giống như như thủy triều.

Thành tường Tứ Thủy Thành cũng không cao, một con sói đứng là nhảy thẳng lên thành tường Tứ Thủy Thành, một cái nhảy này đúng là đã nhảy lên phân nửa chiều cao thành tường, sau đó bốn trảo đập lên tường thành một cái, đúng là sắp nhảy lên trên thành tường.

Bình sĩ thủ tại nơi đó, trực tiếp dùng thương đâm lên người nó, lại cũng không có đâm vào bao nhiêu, chỉ là đẩy nó lao xuống thành tường, từ trên tường thành bị quăng xuống, con sói đứng là lăn lăn trên mặt đất rồi lại bò lên tới, tuy rằng nhìn qua có chút thụ thương, trước ngực còn có máu, nhưng mà lại cũng không có bị thương quá mức.

Con sói này chỉ là một trong rất nhiều dã thú nhảy lên tường mà thôi, nhưng tính là tiên phong, rất nhiều hướng lên đầu tường, đa số đều bị đánh rơi xuống, chỉ có cực ít một bộ phận nhảy lên đầu tường, nhưng mà rồi lại bị thủ vệ loạn đao chém giết.

Bên kia, nhưng là vạn phần côn trùng bò lên đầu tường, trong bầu trời đen ngòm một mảnh quái điều nhào tới. Mầu đen cự trảo như thiết câu, khi tới gần thì có một mùi hôi truyền đến.

Đó là Thực Hủ Thửu.

Một đám tên bắn ra, đại bộ phận tên bắn ra cũng không có thể bắn chết Thực Hủ Thửu, chỉ có một ít mũi tên thành công, bất quá, những Thực Hủ Thửu kia cũng không dám hạ xuống, nếu bị rừng đao phía dưới đâm trúng, chúng nó cũng là chết, cho nên chúng nó bay hướng trong thành, đi tập kích những người già và trẻ nhỏ kia.

Đồ Nguyên đứng ở đầu tường, há có thể để chúng nó làm như vậy, phát tay, trong hư không mơ hồ có bạch quang chớp động, mấy con Thực Hủ Thửu bay vào trong thành đột nhiên đầu bị đứt rời.

Thực Hủ Thửu rơi xuống trên thành, rất nhanh thì bị một ít trẻ nhỏ tay chân linh động vui rạo rục nhặt lên, kéo vào trong nhà mình. Đối với bọn họ mà nói, có thể có một con chim như vậy để ăn là chuyện vô cùng tốt, về phần vị như thế nào lại là một chuyện khác, bởi vì lương thực trong nhà mỗi người đều sắp không còn rồi.

Nhìn dưới cái thành này dày đặc chỉ chút trùng thú, Đồ Nguyên nghĩ thầm nếu có các loại pháp khí như một mặt độc phiến hoặc là câu thần phiến gì đó, tất cả mấy thứ này đều sẽ chết. Nơi Diêu Dao đó trái lại có một cái Huyết Hồn Phiến, là lấy được từ bốn người đánh lên Phi Thiên Quan khi hắn đi thỉnh Trường Minh đạo trưởng, Đồ Nguyên cũng không có cần, bởi vì hắn chỉ muốn đem giết những dã thú này, sau đó cho người trong thành làm lương thực.

Nếu như dùng Huyết Hồn Phiến, như vậy những dã thú này dù cho là bị giết, cũng sẽ trở thành thây khô.

Mà loại Huyết Hồn Phiến này đối phó yêu vật cường đại cũng không có tác dụng bao nhiêu lớn, cho nên then chốt còn là ở chỗ phải giết chết được hai con yêu đang nhìn trùng trùng lên đầu tường kia.

Hai con yêu này tuy rằng không có kết đàn, nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu so với ngư yêu kia. Yêu loại mặc dù không giống nhân loại có thể học rất nhiều thủ đoạn phù pháp, nhưng mà bản mạng thiên phú cùng nhục thân của chúng nó đều cường đại, ngư yêu lúc trước, vô luận là phù pháp pháp khí đánh tại trên người nó đều không có tác dụng gì.

Nếu không phải có Thôn Thiên Thanh Văn trùng, bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ.

Lúc này đây, hai yêu này cũng không kém hơn ngư yêu, bất quá, Đồ Nguyên cùng Diêu Dao hai người đều đã chủng hỏa. Vô luận là uy lực phù pháp hay là ngư khí uy lực đều phải lớn hơn rất nhiều rồi.

Những sâu bọ kia muốn bò lên đầu tường, mà trong không trung bay rất nhiều sâu nhỏ, Đồ Nguyên không thể để mọi người tới gần, bởi vì không rõ ràng lắm là loại độc trùng gì.

Một mảnh hỏa diễm từ trong tay Đồ Nguyên chém ra, hỏa diễm như thủy triều đỏ, cuộn cuộn từ phía dưới cuộn lên, nơi đi qua, sâu bọ rơi hết, lại bay tán ra, những phi trùng kia trong nháy mắt bốc cháy. Liệt Viêm phù là pháp phù tốt nhất để đối phó những sâu bọ này, nhưng mà ở trong đó còn kèm thêm từng đạo Phong Linh phù, khi những sâu bọ kia tán ra, một đạo Phong Linh phù đi qua, hư không như là nhất thời ngưng kết rồi, từng con côn trùng ngưng lại bất động, sau đó đó là viêm hỏa thành phiến tuôn qua, thành phiến sâu bọ chết đi.

Bên kia, những dã thú tại leo lên thành tường, bị người thủ thành một lần lại một lần đánh xuống, Đồ Nguyên kích phát phi kiếm, đâm ra từng kiếm lên trán những dã thú nhìn qua rất cường tráng kia, chỉ thấy hoàng mang chớp động, chợt lóe chợt biến mất liền có một con dã thú từ đầu tường rơi xuống.

Đúng lúc này, hai yêu cơ hồ đồng thời ngửa mặt lên trời kêu dài.

Một cái cao vút một cái trầm thấp.

Hai yêu này là muốn tiến công, nhưng cũng chính là Đồ Nguyên cùng Diêu Dao đã định sẵn thời cơ, một con thanh trùng thân thể thật lớn đột nhiên chui ra khỏi mặt đất, nơi chui ra chính là dưới chân con sói kia, thôn thiên miệng khổng lồ kia đúng là một ngụm liền sẽ nuốt lấy con sói kia vào trong miệng. Nhưng mà con sói kia cũng vô cùng cảnh giác, tại lúc sắp bị nuốt vào trong miệng thì trên người dâng lên ánh sáng yêu dị, nhảy tới phía trước, đúng là đã nhảy ra khỏi miệng Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Giết Yêu

Quần sơn xoay quanh, một tòa cô thành do đất đá xây thành, trên thành đứng từng hàng người, trên người đều ăn mặc y phục da thú, trong tay cầm đủ loại đủ kiểu vũ khí. Ngoài thành dã thú hung ác vô cùng, có sài lang hồ báo, còn có các loại quái thú Đồ Nguyên gọi tên không được, tại trên đời này tu hành lâu như vậy, rốt cuộc không giống đại phái đệ tử, không có nền tảng như vậy, tuy rằng đã tu hành, nhưng kỳ thực rất nhiều thứ cũng không phải rất rõ ràng, chỉ có thể dựa vào thời gian tới tìm tòi cùng tích lũy, mà nếu như là tại trong đại phái, ngoại trừ tu hành ra, thứ khác cũng là hợp lý dạy bảo.

Đầu tường rất nhiều người đều đang phát run, tuy rằng bình thường bọn họ cũng là sẽ đi vào núi săn thú, nhưng mà đối diện nhiều mãnh thú vây thành như vậy, tự nhiên sẽ sợ hãi, đặc biệt bọn họ từ nhỏ đã biết, nếu là phát sinh thú tại mà vô pháp chống đỡ thì người trong cả thành đều sẽ trở thành thức ăn của dã thú.

Càng là có côn trùng sẽ đẻ trứng vào trong thân thể trong đầu bọn họ, áp ầu trùng.

Bọn họ thậm chí còn nghe nói, có thành trì thôn trại nhân loại trực tiếp bị yêu chiếm cứ, rồi bị yêu cưỡng ép giao phối, sinh ra yêu nghiệt, nửa người nửa thú. Các thành này thường thường tại trong thâm sơn, lại được gọi là yêu thành.

Kỳ thực rất sớm trước đây, tại trong Phi Thiên Quan cũng không phải là ngư yêu kia, mà là một cái nhân loại chân chính, nhưng không biết vì cái gì bị ngư yêu ăn rồi, Phi Thiên Quan cũng bị chiếm cứ.

Chỉ là người của Tứ Thủy Thành cũng không biết mà thôi, dù cho là tại trong thành nghe được trong Phi Thiên Quan có tranh đấu cũng không dám đi ra nhìn. Cứ như vậy, bị ngư yêu chiếm cứ Phi Thiên Quan, sau đó bị gián tiếp nô dịch rồi.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy những dã thú cùng độc trùng kia đều chết rất nhiều, người trong thành lại cũng không có thả lỏng, bởi vì ngoài thành rõ ràng có hai cái yêu tồn tại, chỉ có khi hai cái yêu này rút lui, Tứ Thủy Thành mới tính là an toàn.

Nhìn màu xanh cự trùng đột nhiên xuất hiện, trên thành có người kinh hô, cho rằng lại xuất hiện một con yêu trùng, nhưng mà khi nhìn thấy yêu trùng công kích sài yêu thì tiếng kinh hô mang theo sợ hãi kia lập tức thay đổi, biến thành hưng phấn.

Bởi vì trong Tứ Thủy Thành có đồn đãi nói Diêu Dao kỳ thực là trùng yêu, bất quá, không có người dám ngay trước mặt Diêu Dao cùng Đồ Nguyên mà

nói như vậy, nhưng mà lén lút còn là sẽ có truyền. Mặc dù là như thế này, nhưng mà khi màu xanh cự trùng xuất hiện thì từng người đều biết rõ Điều Dao tại Phi Thiên Quan đã tới rồi.

Chỉ thấy sói yêu kia mới nhảy ra phạm vi miệng khổng lồ, một đạo phù quang từ đầu tường cực nhanh bay đi, khi phù quang rơi vào trên người sói yêu thì lập tức tan ra, một mảnh huyền quang hiện ra tại trong hư không như lưới, sói yêu dừng lại, như là bị phong cấm lại, một đạo hoàng mang từ đầu tường bay đâm ra, kiếm đâm vào trên người sói yêu.

Đồ Nguyên cảm giác được có một cỗ yêu lực ngăn trở, kiếm kia đúng là vô pháp tiếp tục đâm vào nửa phần.

Sói yêu hét lớn một tiếng, thoát ra Phong Linh phù trời buộc, nhảy hướng trong hư không, rơi vào trên mặt đất xa xa, đột nhiên phun ra một đoàn quang hoa yêu dị, trong yêu quang mang theo một tia hỏa diễm, yêu quang trực tiếp xông vào trên Thôn Thiên Thanh Văn trùng, lại chỉ đem một tầng niêm dịch trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng mờ ra, lộ ra một mảnh nhục thân màu xanh chói đen.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng tựa hồ nổi giận, lại một ngum nhắm phía sói yêu kia nuốt tới, thân hình sói yêu xoay chuyển, gió quanh thân như linh quang mạnh động, trong lúc cực kì nguy cấp né tránh được rồi.

Một đạo hồng sắc hồng quang từ đầu tường vạch xuống, tại lúc sắp rơi vào trên người sói yêu thì hóa thành phiến hỏa diễm, hỏa diễm chụp xuống, rồi lại hóa thành một cái hỏa diễm cự thủ, bắt lấy sói yêu kia.

Miệng khổng lồ của Thôn Thiên Thanh Văn trùng nuốt vào, sói yêu kinh sợ kêu to, yêu quang trên người mạnh động, thoát ra khỏi hỏa diễm cự thủ, hướng phía trong hư không nhảy tới, khi lại sắp tiêu thất trong hư không thì Điều Dao đột nhiên xuất hiện tại cách đó không xa, tay nàng đột nhiên chém ra một đạo hắc quang, nhìn kỹ trong hắc quang là một con côn trùng.

Đồ Nguyên biết rõ, đó là trùng phù, lấy trùng làm phù, cũng khả dĩ nói là Tế trùng thuật. Tuy nói thiên hạ vạn vật đều có thể làm phù, nhưng cũng không phải người người đều có thể làm được, cho nên đại đa số người đều tu luyện một ít phương thức bổ phù.

Hắc trùng kia rơi vào trên người sói yêu, thân thể sắp biến mất của sói yêu liền hiển hóa ra, cũng không còn có loại linh động nhảy tại nơi không có gió quán thân, hướng phía đại địa rơi xuống, lại có miệng khổng lồ của Thôn Thiên Thanh Văn trùng hạ xuống, một ngum nuốt hết nó.

Tức thì, những dã thú phổ thông kia, từng con liền mất đi khổng chế, hướng phía trong sơn bổ chạy, Đồ Nguyên kích phát phi kiếm, hoàng mang chớp động, sau khi đâm chết hơn mười con, những con khác đều trốn về trong núi rồi.

Bên kia còn lại rắn mối yêu, nó nhìn thấy sói yêu bị nuốt sống thì lập tức xoay người rời đi, thân thể nó nhìn qua trầm trọng bỏ chạy, nhưng khi chuyển động rồi lại có một loại linh động quái dị, thân thể tại trong nháy mắt vào núi liền như là hòa hợp nhất thể cùng với núi rồi.

Đồ Nguyên nhảy ra thành tường Tứ Thủy Thành, tại trong nháy mắt nhảy ra thành tường, trong tay hắn tuôn ra sinh một đoàn gió, gió ngưng mà không tiêu tan, trực tiếp được hắn vỗ ở trên người, trong chớp mắt cả người liền như được gió tươi đẩy, y bảo phình ra, chậm rãi bay xuống dưới thành.

Điều Dao đáp tại trên người con thanh trùng thật lớn, thân thể thanh trùng chuyển động tại mặt đất, há mồm nuốt hấp, những quái trùng độc xà kia đều bị nuốt vào trong miệng.

Người trên đầu tường nhìn Điều Dao cường đại như vậy, từng người cao hứng hô to, nếu như không có Đồ Nguyên cùng Điều Dao bảo hộ, toàn bộ Tứ Thủy Thành đều sẽ tiêu vong, trở thành thức ăn của những dã thú kia, sau cùng mà nói, cái Tứ Thủy Thành này khả năng sẽ trở thành sào huyệt các loại độc trùng.

Đuổi theo rắn mối yêu kia tiến vào trong núi, trong núi được băng tuyết che phủ chỉ có thể nhìn thấy vết tích các loại độc trùng bò qua, nhưng không có nhìn thấy vết chân rắn mối yêu kia đi qua, hơn nữa cũng không có trông thấy thân ảnh nó.

Điều Dao từ trong trùng túi xuất ra một con nga điệp hồng nhạt cổ quái. Nga điệp tại trong lòng bàn tay nàng hơi hơi vẫy cánh cánh, cũng không bay lên, chỉ thấy nàng hư không hóa phù, cuối cùng đầu ngón tay một đạo linh vận điểm lên thân thái điệp, thái điệp như là nhận được mệnh lệnh, bay lên, tại trong hư không bay một vòng, rồi hướng một cái phương hướng bay đi.

Đồ Nguyên nhìn Điều Dao đứng ở trên thân Thôn Thiên Thanh Văn trùng một thân thanh lam pháp y phiêu phiêu như tiên, trong lòng có chút ước ao, chỉ muốn mình phải nhanh một chút tu thành đạp vụ ngự không chi pháp. Hiện tại đã chứng hóa thành công rồi, vô luận là thần niệm còn là đan điền linh khí đều càng tinh thuần, cũng là có thể tu Niếp không chi pháp rồi.

Cùng theo bướm trắng kia, một đường đi vào trong núi, sau khi bay qua hai ngọn núi, bướm trắng kia đi tới trước một cái sơn động.

Một đạo hồng quang đột nhiên từ trong động cực nhanh bay ra, bướm trắng kia tại trong hồng quang trong nháy mắt hóa thành bột phấn.

Đồ Nguyên thấy rõ ràng rồi, đó là hồng lưới của rắn mối.

Nhưng mà Đồ Nguyên cùng Điều Dao đã hạ quyết tâm giết chết con rắn mối yêu này, một lần đuổi theo trước liền có quyết định này, chỉ là lúc đó hai người không có nắm chắc, lần này hai người đều là tu vi chứng hòa, không như một lần trước.

Trong hắc động phát ra tiếng tê rống trầm thấp, tiếng bước đi trầm trọng từ trong động truyền đến.

Đồ Nguyên cư nhiên có một loại cảm giác đất rung núi chuyển, hắc minh bạch, cái này là bởi vì con rắn mối này tu luyện tại nơi này thời gian thật dài, có

thể là sinh ra tại nơi đây, tại nơi đây phát triển, khí tức cùng toàn bộ núi lớn này đã vô cùng phù hợp, cho nên yêu khí có thể tương thông cùng cả tòa núi này.

Cùng Diêu Dao nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghiêm trọng trong mắt nhau.

Một con rắn mới thật lớn từ trong sơn động chậm rãi đi ra, theo nó đi ra, trong rừng tuyết xung quanh đúng là bỏ ra vô số độc trùng xà kiến.

Trong tuyết phủ một con thanh trùng thật lớn chui ra, đất đá bay tán loạn, phát ra rầm rầm tiếng nổ.

"Tê..."

"Tê..."

Rắn mới yêu cùng Thôn Thiên Thanh Văn trùng đồng thời phát ra âm thanh, trong thanh âm lộ ra uy áp.

Đồ Nguyên cùng Diêu Dao đương nhiên không sợ những độc trùng xà kiến kia, nhưng cũng không muốn tại lúc tranh đấu cùng rắn mới yêu thì bị bọn chúng vướng chân vướng tay, trái lại bị bọn chúng cắn, cũng là cái phiền phức.

Đồ Nguyên đột nhiên giơ chân lên, trong nháy mắt hấn giơ chân lên, cả người trong lúc đó biến được vô cùng nghiêm túc, lại như vô cùng trầm trọng.

"Thông..."

Một cước đạp xuống, tuyết trắng bay tán loạn, lấy hấn làm trung tâm tỏa ra khắp nơi.

So với lúc rắn mới yêu vừa mới đi ra thì dường như cảm giác đất rung núi chuyển càng rõ ràng. Cái này là Đồ Nguyên tu chân huyết chi pháp, đây một loại đạo pháp tu hành, toàn bộ nhìn nỗ lực cùng ngộ tính của mỗi người.

Sâu bọ xà kiến ở xung quanh trong nháy mắt sôi trào rồi, độc xà tại lật lắc, tựa hồ cực kỳ thống khổ, có chút nghe một hồi liền không còn động rồi, mà một ít độc trùng trên cây trực tiếp rớt trên mặt đất chết rồi, xa một ít thì dồn dập lui về phía sau.

Đồ Nguyên nhưng cũng không ngừng, cước thứ hai lại đã nhấc lên, trùng điệp đạp xuống.

"Thông..."

Nguyên bản có chút xà trùng còn đang giãy dụa trong miệng xuất hiện máu.

Đồ Nguyên cũng không dừng, lại là giơ lên một cước, một bước đạp xuống.

"Thông..."

Trùng thú xà kiến ở phụ cận đều nằm trên mặt đất không còn động rồi.

Diêu Dao có chút kinh ngạc, nàng nhìn thấy nhiều nhất là Đồ Nguyên luyện phù pháp, mà cũng không có nhìn thấy hấn luyện cái Chấn huyết thuật này. Nàng không biết, Đồ Nguyên sợ ảnh hưởng nàng tu hành, lại sợ năm rộng tháng dài đem một chỗ vách đá kia đạp đổ, cho nên khi tu hành Chấn Huyết thuật thì đều là vòng qua thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 16: Ngộ Chiến

Rắn mới yêu mở to một đôi mắt vẫn đục nhìn Đồ Nguyên, nó cũng cảm thụ được chấn động từ ba lần chấn kia, chỉ là lần giáp nó dày đặc, loại chấn động này cũng không thể tạo thành chút uy hiếp nào đối với nó.

Phần lớn sự chú ý của nó đều tập trung tại trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia.

Một tiếng gầm nhẹ, Thôn Thiên Thanh Văn trùng đột nhiên không hề dấu hiệu mà động rồi, nó không có tay chân, toàn bộ dựa vào một cái miệng rộng để thôn phệ, mà với con rắn mới thật lớn này, miệng nó há ra càng lớn.

Toàn bộ thân trùng vươn cao lên, ước chừng hai trượng, như cự mãng, miệng rộng há ra, một cái cự miệng đỏ như máu nhìn như thùng tròn, trong cự miệng mọc đầy gai.

Miệng trùng há ra hút một cái.

"Tê. . . Tê. . ."

Trong chớp mắt cuồng phong nổi lên, tuyết trên mặt đất lao vào trong miệng Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Đồ Nguyên đột nhiên có một loại ảo giác, nếu hắn là rắn mối yêu bất động ở chỗ này, Thôn Thiên Thanh Văn trùng có hay không sẽ hút sạch tuyết đọng trên núi này.

Nhưng mà trên người rắn mối yêu lại có yêu khí mạnh động, bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng hút ra, rắn mối yêu đột nhiên nhào ra, thân thể nhìn như vụng về kia lại cực nhanh, cực hung mãnh nhào vào trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng, thanh trùng đúng là liền bị đẩy ngã xuống đất.

Móng vuốt màu đỏ của Rắn mối yêu sắc bén vô cùng, cào lên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng một cái, đúng là chụp đi một tảng niêm dịch trên người nó.

Đồ Nguyên biết rõ, trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng có đạo văn trời sinh, cái đạo văn này giúp nó có thể động địa thoải mái như luôn trong nước, mà đạo văn kia giúp đạo pháp bình thường đánh vào trên người nó thì căn bản sẽ không có hiệu quả, Đồ Nguyên là từng nghĩ mình dùng Trấn Hồn đỉnh đánh vào trên người nó, căn bản là không thể gây thương tổn được nó.

Nhưng mà một trào của rắn mối này, không chỉ là chụp phá thần thông hộ thân của thanh trùng, còn tạo ra vết thương trên làn da xanh của nó.

Đồng thời, nó há mồm gắt gao bám chặt Thanh Văn trùng, không có nhả ra, tùy ý Thanh văn trùng điên cuồng lật chuyển.

Nhìn thấy kết quả này, Đồ Nguyên ngẩn ra, con rắn mối yêu này đúng là tuyệt không yếu hơn ngư yêu kia. Hơn nữa, so với ngư yêu, con rắn mối yêu này có bốn trào, càng thêm thích hợp cận chiến cào đánh.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng quán chặt lấy rắn mối yêu.

Chỉ thấy yêu khí cuộn cuộn, hoa tuyết bay tán loạn, đại thụ gãy đoạn, trên mặt đất bùn đất tung bay.

Đồ Nguyên liên tục lui về phía sau, miệng rộng của thanh trùng dán tại trên người rắn mối yêu, nhưng không thể nuốt vào, điên cuồng nuốt hút, nó hút chính là yêu khí trên người rắn mối yêu.

Giữa ngón tay Đồ Nguyên kẹp ra một đạo Phong Linh phù, Phong Linh phù này cũng có hai cách sử dụng, giống như là chú pháp một dạng, một loại tụ tập tại một điểm, một loại là khuếch tán hướng ra ngoài, cái này cũng là chính hắn tìm tòi ra.

Phong Linh phù linh quang như diễm, quán quanh tại đầu ngón tay, chém ra, linh quang cực nhanh, linh động rơi lên trán rắn mối yêu. Yêu khí mạnh động, ngăn cản pháp phù, pháp phù như ngọn lửa xanh nhạt luôn hướng cái trán ở phía dưới yêu khí của rắn mối yêu.

Rắn mối yêu đột nhiên cứng lại rồi, tứ chi vốn gắt gao ôm lấy thanh trùng liền buông lỏng, miệng cũng buông lỏng.

Diêu Dao đột nhiên động rồi, cơ hồ tại lúc Đồ Nguyên thi triển Phong Linh phù thì nàng động rồi, tại trong nháy mắt Phong Linh phù chìm vào cái trán rắn mối yêu, nàng đi tới bên cạnh rắn mối yêu, một đạo phù huyết sắc trong lòng bàn tay vỗ vào cái trán rắn mối yêu, huyết phù kia trong nháy mắt như ngưng khắc lên cái trán nó.

Đó là sự ăn ý giữa hai người, cũng không có thương lượng, nhưng mà tại sau khi một bên thi pháp thì lập tức có thể liên tiếp đến phù pháp. Đồng thời Đồ Nguyên đã đoán được nàng muốn thu lấy rắn mối yêu này.

Diêu Dao liên tiếp tại trên người rắn mối vỗ mấy đạo phù, lại từ trong trùng túi xuất ra một con côn trùng màu trắng nhìn như nhuyễn trùng, mềm mại, như là không có chút nguy hiểm gì, được Diêu Dao đặt ở huyết phù nơi cái trán rắn mối, nhuyễn trùng tại cái trán đúng là như nước thấm vào trong làn giáp của rắn mối, càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mỏng, sau cùng tiêu thất tại cái trán rắn mối.

Đồ Nguyên biết rõ, cái này là một loại trùng phù nàng tế luyện ra có thể dùng để khống chế sinh linh khác, cũng giống như hồn nga lúc trước dùng truyền tin ở Âm Hồn Cốc, không phải là sinh linh thuần túy.

Đột nhiên, đỉnh tuyết sơn truyền xuống một cái thanh âm.

"Huyết động của rắn mối yêu tại dưới sườn núi phía dưới, sắp đến rồi."

Đồ Nguyên nhướng mày, loại tình huống này nhưng không tốt lắm. Theo thanh âm này xuất hiện, một người như tờ giấy từ đỉnh núi bay xuống tới, tại trong gió như không có chút trọng lượng, phiêu đảng trong gió dập dờn tại tên rừng tuyết. Thổi rơi trên mặt đất.

Trong mắt Đồ Nguyên đương nhiên có thể nhìn thấy linh quang trên người giấy, khi người giấy rơi trên mặt đất thì linh quang vô thanh nổ tung, hóa thành một cái người.

Trên đời này có một loại phù pháp gọi là 'Nghĩ linh', có thể nghĩ hóa vạn sinh vật linh, nhật nguyệt ngôi sao, nghe nói từng có người lấy Nghĩ linh chi pháp diễn biến ra một phương tiểu thế giới. Mà tại cái 'Nghĩ linh' nhất mạch này lại có rất nhiều chi nhánh nhỏ, trong đó có một cái chi nhánh đó là 'Nhân cách

hoá' . Cát giấy làm người, lấy người giấy thay mình trốn tai kiếp, cái này là chỗ đặc biệt của 'Nhân cách hoá' nhất mạch.

Người từ trên mặt đất đứng lên là một người tuổi còn trẻ, tướng mạo khoảng hai mươi thuở. Trên người mặc áo choàng như giấy trắng, bên hông có buộc một cái đai lưng có thêu tư vàng hoa văn, đó là đai lưng có thể giấu thu pháp phù.

Gã nhìn thấy Đồ Nguyên cùng Diêu Dao thì rất là nghi hoặc, theo đó sắc mặt lộ ra tức giận.

"Các ngươi là người nào?"

Diêu Dao vẫn cứ là ở bên cạnh rần mối yêu, ngưng thần không chế nhuyển trùng kia, có vẻ vô pháp phân thân, Đồ Nguyên biết rõ nàng tại lúc then chốt. Lập tức liền hỏi đáp: "Chúng ta đến từ Tứ Thủy Thành, bởi vì thú tai, đuổi tới nơi đây trừ yêu."

"Con rần mối này là chúng ta đã muốn từ lâu, các ngươi ly khai đi, ta coi như không có phát sinh qua." Thanh niên nhân nói ra.

Đồ Nguyên nhìn Diêu Dao còn bất động không nói tại bên cạnh rần mối yêu, hẳn là rất không muốn phát sinh xung đột với người khác, thói quen này hình thành từ lúc còn ở cái thế giới kia, nếu như không phải tất yếu, hà tất sinh từ ầu đả, người cũng không phải động vật. Nhưng mà hiện tại thanh niên nhân này vừa tới, khẩu khí liền đã ngông nghênh như vậy, lí do cũng là khác thường, điều này làm cho Đồ Nguyên trong lòng rất khó chịu.

"Ngươi là ai?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đừng quản ta là ai, tốt nhất các ngươi nhanh lên một chút ly khai, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí."

Lại có một người từ trên núi xuống tới, là một trung niên nhân, cầm trong tay một cái ô ngũ sắc, hẳn nhìn thấy hai người Đồ Nguyên cùng Diêu Dao, cũng không có ngoài ý muốn, đại khái là đã nghe đến lời thanh niên nhân nói, nhưng mà sắc mặt rất nghiêm túc, trong mắt lóe lên thần tình như muốn nhìn thấu, tựa hồ là đang suy nghĩ giết chết Đồ Nguyên cùng Diêu Dao, hay chỉ là đánh đuổi bọn họ.

Ngay sau đó lại có một người từ trên núi lướt xuống, y bào căng phồng, đồng dạng là một người tuổi còn trẻ, y mặc một thân màu đen y bào, mặt trên màu đen y bào thêu phù văn. Trong tay có một thanh trường kiếm vô đen, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

"Cút."

Người trẻ tuổi hắc y kia rơi vào trên tuyết phủ, như không có trọng lượng, vừa dừng lại liền lạnh lùng quát lớn.

Đồ Nguyên vốn còn định làm nhẹ nhàng bầu không khí, lại bị một tiếng quát này làm tức giận, mặt hắn tức thì trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói ra: "Các ngươi không khỏi cũng quá bá đạo rồi."

"Bá đạo, các ngươi là đi, hay là chết." Thanh niên hắc bào cầm kiếm lạnh lùng quát hỏi.

Trung niên nhân thì ở bên cạnh sờ sờ chòm râu nói ra: "Thanh niên nhân, tu hành không dễ, hãy tự quý trọng. Chớ tham lam."

Đồ Nguyên trong lòng phẫn nộ, nói thẳng: "Nếu chúng ta không đi thì sao chứ?"

"Không đi thì chết ở chỗ này." Hắc bào thanh niên nhân lời nói mới ra, Đồ Nguyên vung tay lên, liền có một đạo bạch quang cực nhanh bay ra.

Bạch quang tại cách Đồ Nguyên khoảng một trượng liền cấp tốc tiêu thất tại hư không.

Thiên Dực phi đao trong nháy mắt té ra.

Hắc bào thanh niên nhân chỉ cảm giác một cỗ nguy hiểm cường liệt tuôn ra trong lòng, kiếm trong tay còn chưa ra khỏi vỏ, người đã trước lăn trên mặt đất, một vết sáng trắng lướt qua cạnh tai y, tiên huyết vẩy ra, một cái lỗ tai đã bị cắt bỏ.

"Ngươi dám."

Trung niên nhân ở bên cạnh giận dữ, chỉ thấy một vết sáng trắng tại không trung cuộn ra, đuổi theo hắc bào thanh niên nhân kia đâm xuống.

Hắn ta kinh hãi, ô ngũ sắc trong tay trùm tới về phía hắc bào thanh niên nhân, trong nháy mắt ô xòe ra, ngũ sắc quang hoa hạ xuống, bao lấy hắc bào thanh niên nhân, nhưng mà trong nháy mắt này, vết sáng trắng kia lại đột nhiên hướng lướt tới yết hầu hắn ta.

Trung niên nhân kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 17: Diệt Sát

Núi hoang phủ tuyết, hai bên không bằng lòng nhau, sinh từ ầu đã.

Thiên Dực phi đao ẩn tích vô hình, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy một tia sáng, tại trong khung cảnh tuyết trắng này càng khó mà nắm bắt, quý bí vô cùng.

Trung niên nhân muốn cứu hắc bào thanh niên nhân, nhưng mà lại đem mình bộc lộ tại trong nguy hiểm, ánh đao cực nhanh, tại trong hư không chọt ầm chọt hiện liền đã lướt tới.

Ông tay áo trung niên nhân khua lên, ông tay áo dâng lên phủ quang.

Y phục trên người hắn ta không phải y phục phổ thông, mà là pháp y.

Thiên Dực phi đao xẹt qua ông tay áo hắn ta, phát ra một chuỗi thanh âm như kim thiết, vô pháp xuyên thấu, nhưng mà phi đao căn bản không có chút nào dừng lại, vòng quanh tay mà đi, xoay quanh lao hướng thanh niên nhân xuống tới đầu tiên kia.

Vị tuổi còn trẻ kia trong tay đã nhiều ra một khối thiết bài đen thui, trên thiết bài khắc dày đặc chỉ chữ phù văn, gã kích phát thiết bài đen thui trong tay, đẩy ra phía trước mình, thiết bài nhỏ nhỏ đúng là hóa thành một cái cự thuẫn còn phải lớn hơn cánh cửa, linh phủ quang hoa phía trên mạnh động.

Cả người gã đều lui tại mặt sau cự thuẫn, khiến Đồ Nguyên căn bản vô pháp nhìn thấy.

Trung niên nhân kia trên mặt hiện lên lửa giận, quát lớn: "Muốn chết."

Trong tay hắn ta đã nhiều ra một đạo ngọc phù, kẹp tại giữa ngón tay, linh quang mạnh động, ngọc phù kia tại trong linh quang như là sống lại, một con quái thú từ trong phủ quang xuất hiện.

Vung tay lên, linh quang tại trong hư không mạnh động, một con quái thú thật lớn theo trong linh quang nhào ra.

Đầu tiên là thấy đầu, đầu có một đôi sừng màu trắng, dựng thẳng lên trời, bén nhọn vô cùng, đầu như trâu, lại có một cái miệng như sói như cáo, khi nhào ra thì miệng mở ra, phát ra tiếng hô hung ác, lộ ra răng nanh sắc bén.

Theo đó toàn bộ thân thể nhào ra, thân như sư tử, bốn vó lại như chân trâu.

Quái thú từ trong pháp phủ linh quang nhào ra, giống như là từ trên trời giáng xuống, toàn bộ thân thể vừa nhào ra thì đã đến phía trên không Đồ Nguyên, nhào thẳng xuống mặt hắn.

Cái này là Câu Linh phù, không biết là câu cái quái thú gì, Đồ Nguyên từng tại trên Hắc Chi Linh gặp gỡ loại pháp phù này, chỉ là lúc đó trong một đạo pháp phù câu chính là con cự mãng.

Chỉ là, lúc này đây linh bị câu rõ ràng càng thêm cường đại. Bất quá, hiện tại Đồ Nguyên cũng càng thêm cường đại, lúc đó hắn mới Đan khí ngưng thần, hiện tại đã chúng hòa rồi.

Tại lúc quái thú kia lao ra pháp phủ linh quang thì hắn lui về phía sau mấy bước, theo đó tay phải đã vung lên, thành trào. Trên trào hắc vụ như ngọn lửa, lửa như mặt lão nhân.

Một tay chụp xuống, nguyên bản 'Thú linh' hư huyền đúng là bị hắn một tay nắm đầu, kéo xuống, trực tiếp đè tại trên mặt đất, theo đó linh quang tiêu tán, thú linh tiêu thất.

"Thế nào khả năng!"

Trung niên nhân mặt biến sắc, hắn không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà có thể phá rớt pháp phù của mình. Tâm niệm chuyển động, ô ngũ sắc kia chọt lóe linh quang, tại trong hư không rất nhanh xoay tròn, bay nhanh xuất hiện tại đỉnh đầu Đồ Nguyên.

Cái ô này tên là Ngũ Hành Cẩm Thần Ô, đã có thể cấm địch, lại có thể hộ thân.

Tay trái Đồ Nguyên đã sớm có một đạo phù, một đạo phù này có hình dạng vẩy cá. Cái này chính là Phong Linh phù dùng vẩy của ngư yêu bị chém giết lúc trước làm thành.

Một đạo pháp phù cường đại hay không, không chỉ xem người thi pháp cùng làm phù, còn phải nhìn vật dẫn làm ra pháp phù kia, mà đạo Phong Linh phù này chính là dùng vẩy của ngư yêu làm thành.

Phong Linh phù do lân phiến Ngư yêu chế thành nổi lên linh quang, trong nháy mắt liền tuôn sinh như diễm, phát tay, vẩy cá hướng phía ô ngũ sắc kia bay đi, trong nháy mắt chìm vào hư không.

Trong chớp mắt, ô ngũ sắc kia đúng là ngưng lại rồi, quang hoa ngũ sắc trên ô giống như là một cái đèn bị che đậy lại.

Trung niên nhân sững sốt, theo đó kinh hãi, tâm niệm chuyển động, đầy mặt đỏ bừng, hắn ta đang tại thông qua thần niệm điều động pháp phù trên ô ngũ sắc, muốn thoát ra cầm cố, nhưng mà tại trong nháy mắt thoát ra cầm cố, hắn ta nhìn thấy tay cái thanh niên nhân ở đối diện kia đã nắm cán ô.

"Cần rồi."

Cái này là ý nghĩ đầu tiên khi hắn ta nhìn thấy một màn như vậy, Ngũ Sắc Cẩm Thần Ô có thể cấm thần hồn nhục thân người, hắn đã tại dưới ô, lại dám đến đoạt ô.

Bốn cái cảnh giới Ngự pháp khí, một là khu, hai là ngự, đến cảnh giới ngự khí này, liền có thể ngự loại pháp khí cao giai này, có thể tùy tâm ngự sử pháp khí.

Hắn ta chuyển động tâm niệm, liền muốn ngự sử phù pháp trong Ngũ Hành Cẩm Thần Ô, chỉ thấy ngũ sắc quang hoa trên ô tuôn sinh, liền muốn lan tràn xuống phía dưới, rồi lại trong nháy mắt tiêu thất, bởi vì cán ô đã bị tay thanh niên nhân kia nắm lấy.

Hắn ta cực kỳ hoảng sợ.

Thế nào khả năng.

Tự tại trong nháy mắt ô vừa mới bị nắm lại, một lũ thần niệm hắn ta duy trì tại trong ô liền đứt đoạn rồi.

Hai mắt hắn ta nhìn chăm chăm cái tay của đối phương, chỉ thấy trên tay đối phương hắc vụ như diêm, gát gao cảm lấy Ngũ Hành Cẩm Thần Ô của mình, cũng rất nhanh thu hồi nó.

Đúng lúc này, hắc bào thanh niên nhân kia đã phục hồi lại tinh thần, tất cả đều chỉ là trong chớp mắt.

Y rút kiếm ra khỏi vỏ, gào lớn nhào tới Đồ Nguyên.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ xuất hiện, một trận cuồng phong tuôn sinh, một cái cự động đen thui nuốt hết y, là Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Điều Dao rốt cục đã xong, nàng đứng lên, trên mặt lạnh tanh, nhưng mà hai người khác vừa nhìn thấy, trung niên nhân kinh sợ xoay người hét lớn: "Đi."

Chính hắn ta trước tiên bỏ chạy, trong lúc xoay người trong tay đã có một đạo linh quang vồ lên trên người, theo đó thân hình rất nhanh biến mất, lúc đầu còn có vết chân, nhưng mà rất nhanh vết chân càng lúc càng mờ nhạt, theo đó hoàn toàn tiêu thất.

Mà người tuổi trẻ lúc trước hóa thành người giấy từ đỉnh núi theo gió bay xuống kia xoay người chạy, trong lúc chạy đi, đột nhiên chém ra một mảnh người giấy, người giấy linh quang mạnh động, đem gã nhấn chìm, từng cái người giấy trưởng lớn, hướng phía trong rừng tuyết theo gió mà bay, mà bản thân thanh niên kia cũng tiêu thất hóa thành người giấy, xen lẫn trong hơn mười cái người giấy kia, phân không rõ cái nào là bản thân gã.

Điều Dao vô trùng túi, trong một cái phù túi có côn trùng tuôn ra, bay về phía phương hướng trung niên nhân tiêu thất.

Bên kia Đồ Nguyên đã té ra Thiên Dực phi đao, vệt sáng cực nhanh lướt trong rừng, nơi đi qua người giấy trong nháy mắt bị trăm phá, trong nháy mắt người giấy bị trăm phá, linh quang tán đi.

Chớp mắt, hơn mười người giấy đều bị trăm vỡ, trong đó có một cái người giấy tại khi bị trăm vỡ thì một người rút ra, trên lưng có một vết thương.

Tại khi gã từ người giấy hóa thành người thực thì đột nhiên xoay người, một mảnh viêm hỏa tuôn tới Đồ Nguyên.

Đó là Liệt Viêm phù, năm đó Đồ Nguyên dựa vào một đạo Liệt Viêm phù giết chết hai người. Tại trong lòng Đồ Nguyên, Liệt Viêm phù là một loại pháp phù phi thường bạo lực, nếu là sát ý trong lòng nóng cháy thì cái Liệt Viêm phù này sẽ cực cường.

Vô luận là pháp thuật hay là phù pháp, đều không phải đơn giản là thi triển ra, mà là cần phải tinh khí thần của bản thân dung nhập vào, nhất là loại phù pháp ngũ hành này. .

Nhưng mà Đồ Nguyên luôn luôn phi thường cẩn thận, tại trong nháy mắt liệt viêm nhảy lên thân, hắn đưa tay hướng phía trước ngăn cản, tuôn sinh ra linh quang, chụp một cái, một mảnh hỏa diễm kia liền đã bị hắn bắt vào trong tay, trong nháy mắt liền tắt đi.

"Ngươi muốn làm gì? Ngươi không thể giết ta." Thanh niên nhân rất hoảng sợ hét lớn.

"Vì cái gì không thể giết ngươi?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là người của Liên Vân trại, nếu ngươi giết ta, Liên Vân trại chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi." Trong mắt thanh niên nhân tràn đầy kinh sợ.

"Nhưng ta đã giết một người trong các ngươi, thả ngươi về, các ngươi cũng sẽ không bỏ qua chúng ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Không, ngươi thả ta trở về, ta nhất định sẽ không tìm ngươi báo thù." Thanh niên nhân nói ra.

"Đáng tiếc, ta không tin." Đồ Nguyên nói ra.

"Không, không nên."

"Sớm biết như thế, hà tất có lúc đầu, giết người tuy không phải chủ ý của ta, nhưng ta cần phải giết người." Đồ Nguyên dứt lời, hồng quang trong tay mạnh động, tay xòe ra, một mảnh hỏa diễm theo trong tay hắn vẩy ra, tuôn ra nhào vào trên người thanh niên kia.

"A."

Khi viêm hỏa nhào lên người, thanh niên nhân đã trở thành một cái thi thể cháy xém.

Quay đầu lại, Diêu Dao đã đứng ở nơi đó, đứng ở bên cạnh là một con thanh trùng thật lớn. Cả người nàng lãnh tú an tĩnh, nhưng mà con thanh trùng thật lớn ở bên người kia lại khiến nàng có một loại thần bí tương phản. Nàng gật gật đầu, nói cho Đồ Nguyên người kia cũng đã chết, sai Thôn Thiên Thanh Văn trùng nuốt chửng cái thi thể kia, Đồ Nguyên lại đem một ít người giấy rơi trên mặt đất thiêu hủy, sau đó liền cùng Diêu Dao hạ sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 18: Thành Từ Trên Trời Giáng Xuống

Liên Vân trại nằm ở phía tây bắc Tứ Thủy Thành, cách hơn bảy mươi dặm, có núi rừng trùng điệp ngăn cách xa. So với Tứ Thủy Thành, Liên Vân trại cũng không có nhỏ hơn bao nhiêu, bất quá, Liên Vân trại khác với Tứ Thủy Thành chính là nó là kiến lập tại trên núi, người trong trại sống vây quanh núi, cho nên gọi là trại, mà không gọi là thành.

Cho tới nay, khu vực săn bắn của Liên Vân trại đều là một vùng mặt phía bắc, đường núi về phía Tứ Thủy Thành có nhiều núi đá, cho nên bọn họ rất ít đi về phía Tứ Thủy Thành này, hơn nữa, tại trong lòng bọn họ Tứ Thủy Thành bên này luôn luôn bị một đám yêu vật chiếm giữ. Thẳng đến có một ngày, trong Liên Vân trại có người đi dò xét về phía Tứ Thủy Thành này, gặp gỡ rắn mối yêu, trừ cái đó ra, cũng không thấy còn có yêu gì khác, liền trở về trong trại, cùng người đồng thời tới đây trừ yêu.

Nhưng mà, đi ba người lại không có người về.

"Đi gọi Khuyển Sinh tới."

Trong một gian phòng ở Liên Vân trại, một vị lão nhân nói với một vị lão nhân. Hắn là chủ nhân của Liên Vân trại này, tên là Vân Mục, mà vị lão nhân ly khai kia là người hầu từ nhỏ cùng lớn lên với lão.

Chỉ chớp lát sau liền dẫn một người đến, là một người toàn thân đều bị hắc bào bao phủ, chỉ lộ ra đôi mắt, đó không phải con mắt của nhân loại, như là mắt sói hoặc chó.

Y là bị dắt lại đây, tại trên cổ y có một cái dây xích, dây xích đen kịt, mặt trên có khắc phù văn.

Vân Mục tay cầm lại một kiện y phục, đưa đến trước mặt Khuyển Sinh, nói ra: "Người đi tìm hắn, tìm được trở về nói cho ta biết, không tìm được trong vòng 3 ngày cũng phải trở về, nếu như ba ngày sau không có về, ta sẽ đích thân động thủ đem người gọi về."

Khuyển Sinh trong hắc bào che phủ kia nghe Vân Mục nói sẽ đích thân gọi y về thì cả người run lên, con mắt nguyên bản tro ngụi xuất hiện vẻ sợ hãi.

"Đi thôi." Trong thanh âm Vân Mục không mang theo chút cảm tình nào.

Khuyển Sinh ngửi ti mỉ, ngửi xong, y xoay người liền hướng phía chân núi mà đi.

Khuyển Sinh không biết phụ nữ của mình là ai, y chỉ biết mình cần phải nghe lời chủ nhân, nếu không như thế, liền sẽ bị quất roi bị bỏ đói, y từng thử ly khai ngọn núi này, nhưng mà không biết vì cái gì, mỗi khi y tự mình thoát đi ngọn núi này thì lại đột nhiên sẽ ừ ừ cạc cạc trở về lại trên núi, sau đó bị chủ nhân giam giữ quất roi.

Mỗi một lần bị quất roi đều là ác mộng, tại trong lòng y, trên đời này đáng sợ nhất chính là chủ nhân.

Từ chi y chầm đất, hướng phía dưới núi chạy đi, tại trong quá trình chạy vội, có một đoàn sương vụ màu đen bao phủ, khi y tung nhảy thì như gió.

Tung núi nhảy rừng, một mạch đi tới nơi Đồ Nguyên cùng Diêu Dao hai người truy sát nhân, y ngửi ngửi trong hư không, trong mắt sinh ra vẻ sợ hãi. Tại nơi đây y nghe thấy được khí tức người mình muốn tìm, nhưng mà đồng dạng nghe thấy được khí tức cường đại khác, có yêu có người.

Y rất không dám đi tới phía trước nữa, nhưng chưa từng có đến qua bên này, cũng chưa từng đến địa phương xa như vậy. Một loại mong muốn dò xét

cùng hiểu kỳ đến từ chính ở chỗ sâu trong linh hồn khiến y tìm kiếm theo khí tức kia, cuối cùng, y thấy được một tòa thành.

Một tòa thành khác biệt với Liên Vân trại, y vòng qua thành mà đi, không dám tiến vào trong thành, đi tới một cái bờ sông, thấy được một tòa đạo quan, trực giác nói cho y biết bên trong đó rất nguy hiểm, không dám tới gần. Đi tới bờ sông, lại thấy được một người tại hành tẩu trong nước.

Từng bước một đạp ở trong nước, như là phi thường cật lực, mỗi một bước đều đem chân hoàn toàn nhấc nổi trên mặt nước, sau đó lại chậm rãi đạp xuống, cho đến khi chìm đến đầu gối mới đạp xong, lại giơ lên một chân khác, hướng phía ở chỗ sâu trong sông từng bước một đi qua, từng bước một, rất thông thả.

'Bì bôm', người kia lọt vào trong nước.

Khuyển Sinh đứng ở trên một cái sườn núi nhỏ bên bờ sông nhìn tất cả cái này, chỉ cảm giác một tòa thành, một con sông này phi thường an tĩnh.

Liên Vân trại toàn bộ tựa như ở vào trong tuyết nhiều năm không tan, khiến y cảm thấy rét lạnh sợ hãi, thời khắc đều là cuồng phong gào thét.

Y đứng ở trên núi nhìn, nhìn người trong Tứ Thủy Thành ra ra vào vào, nhìn người kia luôn luôn tại trong sông đi lại không ngừng rớt vào trong sông, đột nhiên y cảm thấy người này rất thú vị. Muốn hỏi một chút đối phương vì cái gì lui tới đi ở trong sông, nhưng mà y lại không dám, bởi vì cổ họng y vô pháp nói ra lời nói của nhân loại.

Thẳng đến sắp kết thúc thời gian ba ngày, y mới xoay người ly khai, lúc ly khai, rất xa đối với Tứ Thủy Thành phát ra một chuỗi 'ô minh' thanh âm.

Đồ Nguyên cũng không phải như Khuyển Sinh nghĩ không có việc gì đi lui tới trong sông như vậy, trời lạnh như thế, tuyết đọng trên nham thạch bên cạnh sông còn chưa có tan, cho dù hắn là tu hành người, vẫn cứ sẽ cảm thấy băng hàn đến xương, chỉ là không bị phong hàn giống người thường mà thôi. Hắn không ngừng đi trong sông nước là đang luyện Nhiếp không thuật, cũng là bay trên trời như người thường vẫn nói.

Trước tiên là đạp nước, sau đó là đạp vù.

Vô luận là bản lĩnh gì, đều cần phải dốc tinh lực đi nỗ lực luyện tập mới có thể làm được, thể gian có thiên tài, nhưng mà thiên tài cũng không có nghĩa là hắn không cần nỗ lực. Tại trong mắt Đồ Nguyên, Điều Dao kỳ thực chính là cái loại thiên tài này, luôn cảm thấy thủ đoạn của nàng tầng tầng lớp lớp, nhưng mà đồng dạng, nàng cũng phi thường nỗ lực, luôn luôn tại trong Phi Thiên Quan tu hành.

Ban ngày luyện pháp, đêm tối nuốt khí luyện thân.

Chính lúc hắn cho rằng mình sẽ có cuộc sống bình tĩnh tu hành tại cái Phi Thiên Quan Tứ Thủy Thành này cho đến khi mình không thể tiến thêm được nữa thì tại một buổi tối, hắn đột nhiên cảm thấy một sự khiếp đảm cường liệt, cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra ngoài. Vô tận sợ hãi đến từ chỗ sâu trong linh hồn đem hắn nhấn chìm.

Hắn lập tức thoát khỏi trạng thái thôn thổ thiên tình khí, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời như là bị phá mở ra, trong một quần sáng có một tòa thành tri thật lớn hiện lên, ngay sau đó đó là vô tận sấm sét tuôn sinh.

Tại trong ánh sáng của tia chớp, thành trì lộ ra hình dáng vuông vắn, đen kịt, thâm trầm, tựa như tồn tại trong cái thiên địa này đã hàng tỉ năm, đầu tường loang lổ.

Điều Dao cũng ra Phi Thiên Quan, ngẩng đầu nhìn hắc thành trong bầu trời, khí tức tử vong phô thiên cái địa đè xuống, trong lòng nàng đồng dạng sinh ra sợ hãi.

"Đi mau."

Tay nàng đột nhiên bị Đồ Nguyên lôi kéo, nhằm phía bắc Tứ Thủy Thành mà đi. Điều Dao bị Đồ Nguyên lôi chạy, mà bản thân nàng lại như là bị hắc thành tràn đầy tử vong trên không trung kia chấn nhiếp lại rồi, cả người có chút cứng ngắc. Đồ Nguyên lôi Điều Dao chạy về phía bắc, khi đi ngang qua Tứ Thủy Thành thì đúng là trông thấy người trong thành từng người đều quỳ lạy trên mặt đất, như là quỳ bái cung nghênh vậy, trong toàn bộ Tứ Thủy Thành không có chút thanh âm nào.

Trong tai hắn giống như nghe được thanh âm.

"Người chết chi thành, tử linh cung nghênh... Người chết chi thành, tử linh cung nghênh..."

Đồ Nguyên ngẩng mạnh đầu, chỉ thấy thành trì đen kịt thật lớn kia đúng là đã rơi xuống phía trên đỉnh đầu, sấm sét phô thiên cái địa, cuồng phong bão táp dâng lên, đại thụ bị nhổ lên cả gốc hóa thành tro tàn trong sấm sét.

Núi lớn tại trong sấm sét nứt ra ra, hắn lôi kéo Điều Dao muốn rời xa, nhưng mà mắt Điều Dao lại như là thất thần, bước chân càng chạy càng chậm, thậm chí, Đồ Nguyên cảm thấy chỉ cần mình vừa buông tay, nàng liền sẽ chạy về phía sau, nhìn con mắt Điều Dao, Đồ Nguyên nhìn thấy vô biên sợ hãi ở trong lòng nàng, nàng tựa hồ muốn cố gắng mở miệng nói chuyện, nhưng mà lại nói không nên lời, cả người rung động.

Tại trong gió to, người Tứ Thủy Thành bị một đoàn hắc phong cuốn vào trong Người chết chi thành, sấm sét hạ xuống, từng đám người hóa thành tro bụi.

Trong sấm sét đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, một vệt kiếm quang từ phía chân trời chém đến, chém về phía Người chết chi thành, trong Người chết

chi thành đen thui kia vọt lên một mảnh hắc khí, nâng đỡ kiếm quang.

Kiếm quang chém xuống, vô biên hắc khí tách ra, một kiếm kia trực tiếp chém lên đầu tường.

"Ca..."

Đầu tường Người chết chi thành xuất hiện một cái vết nứt thật lớn.

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy tất cả cảnh này thì trong tai hắn mới nghe được một tiếng kiếm ngân vang từ xa tới gần vang lên, kéo dài không dứt, đầu tiên là nhu hòa, sau cùng là tiếng kiếm rít.

Hắn biết rõ, cái này là bởi vì tốc độ thanh âm vô pháp đuổi theo tốc độ kiếm quang kia.

Đồng thời một cỗ kiếm ý cường liệt tràn vào trong lòng, chỉ cảm giác trong lòng băng hàn, đó là kiếm ý chém lên đầu tường tàn ra.

Đồ Nguyên phát hiện mình chạy thoát không được rồi, bởi vì tòa Người chết chi thành to lớn kia là ngay tại trên đỉnh đầu mình, sẽ hoàn toàn trấn áp mình.

Một cái tay lớn kim sắc từ phía chân trời trên cao xa xôi xuất hiện chớp tới Người chết chi thành thật lớn kia, tay hạ xuống đầu tường, chụp toàn bộ Người chết chi thành vào trong tay, tựa hồ muốn đem nó nhấc đi. Trong thành dâng lên một mảnh hắc khí, quấn lên hoàng kim đại thủ kia.

Hoàng kim đại thủ tựa hồ muốn đem hắc thành hất ra, nhưng mà hắc khí kia quấn lên dọc theo tay hắn, trong hư không, hiển lộ ra một cái kim giáp cự nhân, mặt trên hắn xuất hiện vẻ căm giận, theo đó sợ hãi, tay vội vàng buông ra, lùi về, tay ở trong hư không đã là một mảnh cháy đen khô.

Tất cả cái này Đồ Nguyên đều nhìn không thấy, hắn chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắc thành kia chụp xuống, ngẩng đầu nhìn thấy chính là một mảnh hắc vụ bốc lên, vụ như hải, trong nháy mắt nhấn chìm hắn.

Diêu Dao đang được hắn lôi kéo trong tay đột nhiên thoát khỏi tay hắn, biến mất tại trong hắc vụ. Trong hắc vụ mơ hồ truyền đến tiếng xướng phiêu phiêu mờ mịt, khiến người sinh ra vô biên sợ hãi, nhưng mà thân thể lại tại trong thanh âm này hướng về phía nó vọng lại mà đi tới.

...

Người chết chi thành phủ xuống đại địa, một mảnh tử vong chi khí cuốn ra bốn phương tám hướng, sinh cơ trên mặt đất rất nhanh bị hút đi, một cái vết kiếm thật sâu trên đầu tường rất nhanh khép lại.

Khu vực lấy Người chết chi thành làm trung tâm đã hoàn toàn không còn sinh cơ, toàn bộ sinh linh đều bị quấn vào trong thành, trong thời gian ngắn ngủi, một mảnh địa phương này đã trở thành tử địa.

Lui tới xung quanh thành trì đều là tử linh, đồng thời đều là tử linh bị Người chết chi thành kia khống chế, mỗi ngày Người chết chi thành đều sẽ mở cửa thành, trong thành có tử linh xếp thành hàng đi ra tuần tra.

Đồng thời, đại tu sĩ ở bốn phương tám hướng đều chạy lại đây, nhưng không ai dám tới gần, những người lúc trước tới gần muốn kiểm tra tòa Người chết chi thành này đều đã có đi không về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 1: Trúc Quyền

Nơi tòa Tử thành này xuất hiện chỉ có một màu đen.

Vốn là non xanh nước biếc tại đây trở thành một mảnh như đầm lầy đen tối, hắc vụ bốc lên, trong thời gian ngắn ngủi, nơi đây đã hoàn toàn thay đổi, Tứ Thủy hà trước đây vẫn đang tại chảy xuôi, nhưng chảy trong Tứ Thủy hà cũng không phải là nước sông trong suốt, mà là mang nước đen xen lẫn huyết sắc, sau khi chảy ra một phạm vi thì liền từ màu hắc huyết chuyển nhạt, rồi hóa thành trong suốt.

Có người muốn thông qua thủy độn chi pháp theo Tứ Thủy hà trốn trong tòa hắc thành, nhưng mà đa số cũng không có trở về, mấy người trở về cũng là trên người mang bảo vật hộ thân, hoặc là diệu pháp huyền bí mới tiếp cận giữ được mạng, hỏi bọn họ ở trong sông gặp được cái gì, bọn họ chỉ nói gặp đến vô số vong hồn kéo xé, vô pháp chống đỡ.

Vong hồn đối với toàn bộ người tu hành mà nói căn bản không tính là cái gì, phát tay là có thể diệt, nhưng mà tại trong con sông có vô số vong hồn này lại khiến những tu sĩ có tuyệt diệu pháp thuật chết tại trong đó, có thể thấy vong hồn kia tuyệt đối không phải vong hồn bình thường, hoặc là nói là cái con sông Tứ Thủy hà màu đen này không phải là con sông bình thường.

Còn có người thu liễm toàn thân khí tức, biến hóa thành người chết đi về phía Người chết chi thành kia, người phía sau bằng vào thần thông hoặc là pháp thuật nhìn thấy hấn tiến vào trong thành, nhưng không có đi ra.

Không có người dám bay đến trên cao để nhìn tình hình trong thành, bởi vì trên không của Người chết chi thành bao phủ hắc đen tối vụ, trong vụ lóng lánh điện quang, hơn nữa, hắc vụ xoay chuyển như hắc trụ, tựa như nổi thẳng ở ngoài cửu thiên.

Chi căn là hơi hơi tới gần, đều sẽ bị cuốn vào trong hắc vụ kia, sau đó bị sấm sét không ngừng chớp động đánh tan thành tro bụi.

Khi đã có từng người từng người nghĩ ra một cách nào đó thử đi qua, người còn lại không dám tiếp tục tùy tiện hành động uống phí rồi, nhưng mà người vây quanh cái tòa Người chết chi thành này lại càng ngày càng nhiều, ít có người rời đi, tại trong mắt bọn họ, loại thành quỷ dị như vậy, dù cho là trong thành không có trọng bảo, nhưng có thể trông thấy cái Người chết chi thành này phủ xuống rồi bị hủy diệt, cũng là chuyện chuyện cực vui trong đời, khoảng một trăm năm sau, nói cho hậu bối nghe, cũng là một đề tài lớn, hơn nữa, bọn họ còn đang chờ người của Minh Châu đại phái đến.

Minh Châu có hai cái đại phái, phân biệt là Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông. Hai đại phái này ở tại Minh Châu tự nhiên có trách nhiệm gìn giữ đất đai, Người chết chi thành từ vực ngoại phủ xuống, bọn họ nhất định sẽ tới.

Đồ Nguyên không biết tình huống ngoài thành, hấn chỉ biết lúc này mình rất không tốt, hấn cảm thấy có cái gì đó luồn vào trong thần hồn ý thức của mình, tựa hồ muốn khống chế mình, muốn chiếm cứ thân thể mình.

Hấn đi về phía thanh âm vang vào trong chỗ sâu linh hồn kia, thanh âm mơ hồ như là âm thanh ho khan, sương vụ trong mắt càng ngày càng mỏng, càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng tiêu thất, mắt nhìn thấy chỉ là một mảnh hỗn ám, hấn phát hiện mình là đang tại trong một gian phòng, đồ vật trong phòng rất cũ, giống như đã trải qua vạn năm thời gian.

Đây là một cái phòng ngủ, một cái giường, bên cạnh là một cái bàn, trên bàn có một ngọn đèn, ngọn đèn đã tắt. Bên kia là cửa sổ, phía bên ngoài cửa sổ là nước, đó là một cái hồ sâu, nước trong hồ có màu máu, không có ngửi được mùi máu tươi, hấn đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn vào cái hồ màu máu kia, cảm giác trong hồ tựa như có thứ gì đó.

Hấn chăm chú nhìn, nước Huyết trì đột nhiên cuộn chuyển, một cái đầu từ trong Huyết trì nhô ra. Đồ Nguyên kinh hãi, bởi vì đầu kia là đầu rồng trong lòng Đồ Nguyên, nhìn kỹ, phát hiện thân nó như xà, có trào như trào ung, đuôi như đuôi sư tử.

Đây là rồng?

Một con tiểu long vậy mà là đường tại trong cái Huyết trì này.

Nhìn hai mắt con rồng kia, máu tanh, hung lệ, giống như muốn thoát ra ăn người vậy.

Đồ Nguyên vừa kinh vừa kinh sợ, so với lúc hấn đột nhiên xuyên qua đi tới cái thế giới này thì càng thêm kinh sợ. Hấn lui về sau mấy bước, không tiếp tục đối diện với tiểu long kia, hơi hơi bình phục tâm tình, hấn phát hiện lưng mình đã ướt đầm mồ hôi, sống lưng phát lạnh, rợn tóc gáy.

Tim đập cực nhanh, hấn không khỏi muốn đi tới cửa sổ để nhìn, nhưng đúng là không dám. Lui lại mấy bước, đi tới trước bàn bên giường, trước bàn có một quyển trúc thư.

Bên cạnh có nghiên mực, mực trong nghiên mực đã khô, nhưng mà nhìn kỹ mực kia, lại có màu đỏ sẫm, tựa hồ có máu trộn vào trong đó. Trên nghiên mực có một cây bút, bút cũng không phải gác tại trên nghiên, mà là đặt lên bàn, như là còn chưa kịp đặt đúng.

Thoạt nhìn là người viết đang viết rất tốt, đột nhiên phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn, Đồ Nguyên nhìn không được tới nhìn cuốn trúc thư kia.

Đưa tay mở ra, tay cảm giác lạnh lẽo, trúc thư đượm màu đen tối chậm rãi mở ra, chữ viết bên trong hiện ra tại trong mắt, chữ kia ứng lên màu máu, khiến người sợ hãi.

Nhìn kỹ chữ kia, đúng là nhận biết được.

"Ngày 3 tháng 7, trong thành đột nhiên có người bị quái bệnh, ho khan không ngừng, tim đau như bị trùng cắn, gặp người thì phát ra tiếng kêu kinh sợ, ần núp như gà chó bị chấn kinh, trong miệng hô to quỷ, không qua mấy ngày, thì thân gầy như thấy khô, lại không còn ho khan như trước kia, cũng không còn thấy người liên kêu lên sợ hãi mà là cúi đầu loang quanh trong nhà, giống như mất hồn, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ..."

"Ngày 4 tháng 7, ..."

"Ngày 5 tháng 7, ..."

"Ngày 6 tháng 7, chỉ trong mấy ngày, trong thành đúng là xuất hiện rất nhiều người mất hồn, thành chủ sai người đốt cháy, nhưng đốt không dứt, người đi đốt trở về đều phát bệnh, sau mất hồn. Ta sáng nay phụng mệnh đốt thi, bây giờ đã là buổi trưa, cũng không có gì không khỏe."

"Ngày 6 tháng 7, tối, hôm nay thấy lời phụ thân lộ ra quỷ dị, lòng ta rất kinh, lại thấy lúc mẫu thân giết gà thì khuôn mặt vắn vẹo, cực kỳ tàn nhẫn, ta nằm

gục tại trên bàn chộp mắt, máu thân cầm huyết đao đi vào, nếu không phải ta tỉnh lại, máu thân tựa như sẽ giết ta, trong mắt bà lộ ra vẻ lạnh lùng."

"Ngày 7 tháng 7, cách ngày đốt thi đã qua một ngày, ta y nguyên không có việc gì, nhưng phụ mẫu lại càng thêm đáng sợ, hình như có ma quỷ phụ thân, ta thân là tiểu giáo trong thành, cần phải trăm yêu trừ ma."

"Ngày 7 tháng 7, tối, ta giết ma quỷ bám trên người phụ mẫu, ma quỷ bắt tử bắt diệt, ta bầm nát, thịt nhuyển động như trùng, để cho Chúc trong hồ ngoài cửa sổ ăn nó."

"Ngày 8 tháng 7, 'Chúc' ăn phụ mẫu bên trong hình như cũng bị ma quỷ phụ thân, ta cần tiếp tục trăm nó."

...

Sau đó không có nữa, trong lòng Đồ Nguyên phát lạnh, hắn nhìn cái nhật ký này xong, cảm giác đầu tiên chính là người này kỳ thực bị ma quỷ phụ thân, cho nên thấy phụ mẫu như là ma quỷ, giết chết phụ mẫu, đem thi thể phụ mẫu bầm nát cho con rồng trong Huyết hồ ở ngoài cửa sổ ăn.

Chính hắn bị bám vào thân lại không biết rõ, còn ở nơi này viết nhật ký. Một đoạn nhật ký sau cùng phải đi chém giết con rồng tên là Chúc kia, nhưng mà sau đó nhật ký không có rồi, mà Chúc long kia còn sống, nói rõ hắn đã chết.

"Khụ khụ..."

Đột nhiên, Đồ Nguyên nhin không được khụ ra tiếng.

Trong nháy mắt khụ ra tiếng, trong lòng hắn hoảng hốt, hắn nghĩ đến trong nhật ký đã ghi, lúc đầu phát bệnh là có người ho khan, tim đau.

Từ khi tu hành tới nay, hắn chưa từng có ho khan, mỗi ngày thực khí luyện thân, yết hầu mất mề.

Đột nhiên, hắn đưa tay bịt miệng, nhưng mà vẫn cứ che không được tiếng ho khan từ sâu trong yết hầu dâng lên, khi vừa ho khan, tay kia nhin không được ẩn tại ngực, bởi vì khi ho khan giống như động tới trái tim, tim đau như trùng cắn.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Chuyện gì xảy ra."

Đồ Nguyên đứng lên, lui về phía sau, đụng vào ghế, mới phát hiện không biết khi nào mình đã ngồi ở trên ghế kia rồi.

Hắn lui về phía sau, che miệng cùng ngực, ho khan hướng ngoài cửa mà đi. Chữ trong trúc thư trên bàn như máu, tản ra màu quỷ dị.

Ra khỏi cửa phòng, là một cái viện, bên kia viện là Huyết trì, nhìn về phía Huyết trì, chỉ thấy đầu con rồng tên là Chúc kia ngẩng lên bên cạnh hồ nhìn đến mình.

Nghĩ đến con Chúc long này đã ăn ba người, Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong mắt nó tựa hồ tràn đầy vẻ ham muốn được nuốt chửng mình.

Tại trong viện, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ nhìn thấy một mảnh hôn ám, trong mơ hồ tựa hồ không ngừng có điện quang từ phía chân trời xa xôi hạ xuống, nhưng mà nhưng không cách nào rơi vào trong thành.

Hắn đẩy mở cửa viện, ngoài cửa chính là đường, chỉ thấy phòng ốc hai bên đường đều là tựa hồ đã quá rất nhiều năm, vết tích năm tháng loang lổ in thật sâu tại mặt trên, giống như có cơn gió mạnh thổi qua thì sẽ đổ xuống rồi.

"Thùng thùng thùng..."

Trong tai đột nhiên nghe đến tiếng trống, trong lòng hắn đúng là trong nháy mắt minh bạch cái này là tiếng trống thành chủ tự binh tướng.

Hắn không tự chủ được hướng về phía tiếng trống vang lên mà đi đến, thân thể đúng là không tự chủ được.

Dọc theo đường đi, có không ít người hướng phía tiếng trống mà đi, Đồ Nguyên nhìn quần áo bọn hắn, cũng không phải mình không có thấy, trong đó còn có người của Tứ Thủy Thành, người kia còn từng tại nơi chỗ mình nghe giảng kinh, chỉ là hiện tại trên thân từng người bọn họ tràn đầy tử cơ, tràn ngập tà khí, như Tử linh.

Chỉ chốc lát sau, đúng là đi tới một tòa giáo tràng.

Trong giáo tràng đứng đen ngòm một đồng người tràn ngập tà khí tử cơ, đó đều không phải người sống, mà là tử linh.

Nhìn về phía trên đài cao trước giáo tràng, một nữ tử ngồi ở chỗ đó, Đồ Nguyên trong lòng khiếp sợ, bởi vì đó không phải người khác, chính là Diêu Dao.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 2: Song Thạch

Tô Cảnh Ngọc cuối cùng tới rồi.

Tô Cảnh Ngọc là người nổi bật nhất trong một thế hệ này của Long Trì Thiên Cung, tu hành bất quá trăm năm liền đã chạm đến thiên nhân chi đạo. Một thanh kiếm trong tay khi chém ra thì hàng ngàn hàng vạn phù pháp diễn sinh.

Lúc đầu khi Người chết chi thành phủ xuống thì đó là một kiếm của hấn chém tại trên Tử thành, khiến tường của Tử thành này xuất hiện một vết nứt thật lớn.

Hắn đến phi thường bình tĩnh, tính giống như là tên của hắn vậy, như cảnh như ngọc, nhân thần của hắn cũng là như thế, ôn nhuận lại thâm thúy, khiến người khi nhìn thấy mắt hắn liền không khỏi muốn nhìn sâu vào để tìm kiếm cảnh sắc trong mắt hắn.

Khuôn mặt hắn không giống như người non nớt, nhưng cũng không giống người đã bắt đầu lộ ra tang thương, trên người hắn có một loại vị đạo đặc biệt, như một đạo truyền thế chi họa.

Đứng ở bên bờ Tử Thủy hà nhìn Người chết chi thành đen kịt, một bộ pháp bảo xanh ngọc, ngọc bạch thanh thiên quan, bên hông một thanh thủy lam trường kiếm.

"Tô tiên sinh, cái thành này là từ nơi nào tới?"

Tại bên cạnh Tô Cảnh Ngọc là một nữ tử có một đôi mắt to sáng ngời nháy mắt hỏi.

"Vực ngoại thần quốc, về phần đến tột cùng là nơi nào, ta cũng không rõ ràng lắm?" Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Nga, vậy trong cái thành này lẽ nào đều là từ linh sao?" Nữ tử hỏi.

"Nếu như ta không có nhìn lầm thì cái thành này hẳn là nơi Thần quốc tín dân ở lại, là được thần linh phù hộ." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

Hắn nhìn qua ôn nhuận như ngọc, hơn nữa tính cách cũng vô cùng tốt, cô nương này tuy rằng là đang hỏi về cái tòa thành Người chết, nhưng mà con mắt lại nhìn chăm chăm Tô Cảnh Ngọc, tâm tư hoàn toàn không tại nơi cái thành Người chết kia.

"Được thần linh phù hộ thế nào sẽ rơi xuống đến đây." Cô nương trừng đôi mắt, bộ dáng rất kinh ngạc.

"Thần linh đồng dạng sẽ ngã xuống, tuy rằng bọn họ thọ nguyên lâu dài, nhưng cũng không phải là không thể chém giết." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

Nghe Tô Cảnh Ngọc nhân nhạ nói thần linh cũng có thể bị chém giết, tim vị nữ tử này đập rất dữ, tại trong mắt nàng, loại nam tử ôn nhuận như ngọc rồi lại cường đại vô cùng này mới là thể gian nam nhân hoàn mỹ nhất.

Lại qua một ngày. Có một vị nam tử tới, chân trần, trên người tuy rằng mặc bào y hóa hồng, nhưng là mở rộng ra, để lộ lỗ lồng ngực, nơi ngực có thể nhìn thấy từng cái đồ án đạo văn như từng đoàn hỏa diễm. Tướng mạo gần so với Tô Cảnh Ngọc là hoàn toàn tương phản, có vẻ vô cùng thô kệch, ngay thẳng như nhám thạch, thân hình cao to, thân thể lỗ lồ cũng như là nhám thạch ở chỗ sâu trong mặt đất đem lại giác như không phải người, mà như do một khối nhám thạch lấy ra từ chỗ sâu trong địa mạch độc hóa điêu khắc mà thành.

"Tô Cảnh Ngọc, ngươi nói làm sao bây giờ? Chúng ta cần phải tại trong vòng nửa tháng thanh trừ xong cái Tử thành chết tiệt này, nếu không như thế, người châu khác đến, không chỉ mặt mũi hai người chúng ta không tốt, càng là ném mặt mũi tổ sư gia."

Hai người bọn họ đương nhiên không phải đơn độc đến đây, bọn họ đều thuộc về người đứng đầu trong thế thế đang hưng nhất của đại phái, phía sau có đệ tử cùng đồng môn đi theo.

"Cái thành này rơi xuống liền thu lấy sinh cơ của Minh Châu một vùng, cần chặt đứt cái pháp này." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ngươi chuẩn bị dùng pháp gì?"

"Long Trì Thiên Cung ta có một trận tên là Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận, hẳn là có thể sử dụng." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Tốt, Tô Cảnh Ngọc ngươi nói có thể sử dụng, đó chính là thật sự có thể sử dụng, bất quá, nếu đã dùng đại trận của ngươi, như vậy lúc phá thành thì nên để ta tới." Nam tử như nhám thạch nói ra.

"Đoàn huynh nếu đã mở miệng, vậy liền do Đoàn huynh phá thành, ta ở phía sau vì Đoàn huynh lược trận." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ha ha, được, ngời nhìn qua rất giống đàn bà, nhưng mà làm việc không đàn bà chút nào, thống khoái, ha ha..." Nam tử như nham thạch sờ cái đầu tròn bóng của mình một vòng, vừa cười lớn vừa nói.

Gã tên là Đoạn Hồng Nham, là người của Cự Linh Thần Tông, tu vi kinh người, giống như Tô Cảnh Ngọc, không đến trăm năm thời gian liền đã chạm đến thiên nhân đại đạo. Cùng Tô Cảnh Ngọc đồng thời, được mọi người xưng là Minh Châu song thạch, ngọc là thạch, nham thạch cũng là thạch, cho nên được xưng là song thạch, đến tột cùng tu vi hai người ai cường ai yếu, không có người phân được rõ ràng.

"Phá vỡ cái thành này không khó, khó là khó tại những người bị thu vào trong thành kia, Đoàn huynh, ngời cảm thấy phải làm như thế nào?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Ngày ấy kiếm của ngời trăm lên cái thành này, nhưng có nhìn thấy cảnh tượng trong thành?" Đoạn Hồng Nham hỏi ngược lại.

Tô Cảnh Ngọc nhìn cái đại thành đen kịt xa xa này, nói ra: "Thấy thì thấy, chỉ là vô pháp xác định cái thành này là phủ xuống, hay là rơi xuống."

Hai cái từ này đại biểu cho chính là hai loại ý tứ, cũng là hai loại kết quả. Nếu là phủ xuống, như vậy đó là có dự định mưu tính, là sẽ có chuẩn bị phòng bị người của thế giới này, mà nếu là rơi xuống, vậy thì không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp phá vỡ là được.

"Ngời trông thấy cái gì?"

"Ta thấy trong thành có cái thần tượng, khí tức quý bí, không biết là có thần linh tồn tại hay không." Tô Cảnh Ngọc nói ra: "Bất quá, Đoàn huynh ngời hẳn là rõ ràng hơn so với ta, ngày ấy Thành Quốc trưởng lão xuất thủ, đã cùng trong thành chỉ linh chân chính giao thủ, không biết Thành Quốc trưởng lão nói như thế nào?"

Thành Quốc trưởng lão mà hắn đã nói kia chính là vị nam tử lúc đó hiện ra kim thủ chộp tới cái Tử thành này.

"Kim Giáp Hồn Nguyên thân của Thành Quốc trưởng lão bị thương, tại lúc ta tới từng dấn dò, nhất định phải cẩn thận, ông ấy nói trong cái thành này chỉ ít là có một vị thần linh bị thương, hẳn là sau khi bị thương thì mang theo thần quốc tín dân của hắn phủ xuống nơi đây, là muốn nhân cơ hội định tại nơi này của chúng ta mở thần quốc của hắn, đoàn tụ đèn nhang nguyên lực, khôi phục bản thân." Đoạn Hồng Nham nói ra.

Tuy rằng, gã nhìn qua thô kệch, nhưng mà Tô Cảnh Ngọc cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng gã là một người nói bậy, trái lại, tâm tư của gã lại cực kỳ tinh tế, chỉ là tính khí ngay thẳng mà thôi.

"Định lập lại thần quốc ở chỗ Minh Châu chúng ta, điều đó là không có khả năng, then chốt ở chỗ những người bị thu vào trong đó thì phải làm sao bây giờ?" Tô Cảnh Ngọc hỏi tiếp vấn đề này.

"Bọn họ hẳn đều bị vong linh trong thành đoạt xá, khi thành phá thì không thể buông tha cái nào, nếu như có vị thần linh kia giấu tại trong một người nào đó mà thoát đi, chẳng phải khiến người chê cười chúng ta." Đoạn Hồng Nham nói ra.

Đứng ở đỉnh núi, y bảo hòa hồng của gã lay động theo gió.

Tô Cảnh Ngọc không có lên tiếng, nhưng cũng không có phản đối.

Sau khi thương nghị, mỗi người mang theo đệ tử cùng đồng môn của mình đi làm chuẩn bị, Tô Cảnh Ngọc sai môn đồ đệ tử chuẩn bị tài liệu bày trận, chính hắn thì là đi vòng quanh thành, xác định như thế nào bày ra cái Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận này.

Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận, trước phải cầm ngũ hành, cái này là cầm địa, rồi dẫn chu thiên ngôi sao chỉ lực kết cầm văn, cái này là cầm thiên. Cuối cùng thì cầm thần thức cùng đan điền linh khí của người. Cho nên cuối cùng cần nhờ Đoạn Hồng Nham tới phá thành, bởi vì thần thông mà Cự Linh Thần Tông tu không bị cái đại trận này cầm chế.

Ở trong thành, Đồ Nguyên cũng không biết tình huống bên ngoài, lúc này hắn đứng giữa một đám người không biết còn có người nào sống hay không, không chút động đậy.

Diêu Dao là đứng trên giáo trảng, trên tay nàng bưng một quyển sách đen kịt như kim loại, không chút động đậy, trong đôi mắt là một mảnh xám xịt, Đồ Nguyên không biết nàng có còn là chính mình hay không, hay là giống như những người đứng ở bên cạnh, đã bị một cái ý thức khác thay thế.

"Thùng thùng thùng..."

Tiếng trống đột nhiên gấp gấp, toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Một tiếng một tiếng như là gõ đập tại trên thần hồn của Đồ Nguyên, khiến thần hồn hắn kích động.

Hắn chỉ cảm giác trong lòng có một cái thanh âm luôn luôn luôn hướng vào trong thần hồn mình, tại bên ngoài thì là từng tiếng trống vang va chạm vào thần hồn mình, khiến hắn vô pháp tĩnh tâm chống đỡ.

Một tiếng một tiếng trống gỗ, một tiếng một tiếng trống chấn động vang. Đồ Nguyên cũng giống như những người khác quỳ trên mặt đất, cúi đầu, hắn đang tại quan tưởng một đạo Thần ấn phù đồ kia. Hắn không biết đến tột cùng là vì nguyên nhân gì giúp mình không bị chiếm cứ thân thể, chỉ có thể phỏng đoán là do đạo Thần ấn phù đồ kia.

Đạo Thần ẩn phù đồ này quán quanh tại trong thần hồn, vượt giới mà đến, từng trong nháy mắt trấn diệt phệ viêm hỏa sắp sửa đốt vào thần hồn hấn, có thể câu thúc đèn nhang nguyện lực, lộ ra vô tận thần bí, cũng là một đạo thần ẩn phù đồ này đem lại cho Đồ Nguyên một tia hi vọng.

Khi hấn quan tưởng, tiếng trống kia giống như chậm rãi đi xa, không còn cảm giác một chùy một gõ vào trong lòng.

Đúng lúc này, tiếng trống tán đi, trong thành tĩnh mịch, hấn lặng lẽ ngừng đầu, trong tai nghe được một giọng nói, là Diêu Dao, nàng cầm sách kia bắt đầu đọc lên.

Âm tiết phức tạp kia, hoặc nhấn mạnh hoặc nhẹ hoặc dài hoặc ngắn từng từ lộ ra vẻ đông cứng rồi lại có cảm giác thành kính ca ngợi.

Thanh âm Kinh văn tại trong hư không lộ ra một loại vận luật đặc biệt, luân hướng vào chỗ sâu trong linh hồn, Đồ Nguyên phát hiện mình đúng là có thể nghe hiểu được.

"Duy ta là chủ, vốn ở Bà La, thì gặp ma loạn, người chết làm bạn, truyền đạo một vực, đức công thiên địa, giáo hóa sinh linh, dẫn linh nhập đạo, lập thành an hồn, tiêu tai trừ khó, thể nhân tín ngưỡng, phụng ta làm chủ, tín ngưỡng nguyện tỵ, thần hỏa đốt không, khu ma trừ yêu, che chở một phương..."

Thanh âm Diêu Dao không có chút cảm giác sự sống gì, đông cứng vô cùng. Khi nàng niệm xong thì mọi người đều cùng lớn tiếng niệm xướng theo.

Đồ Nguyên sợ bị nhân vật thần bí trong thành này chú ý tới mình, cho nên thủ chặt một điểm linh quang trong lòng mình bắt diệt, tùy ý một đoàn ý thức ngoại tại bao vây lấy, không chế lấy thân thể của mình, hấn nghe thanh âm mình đồng dạng đang tại cùng niệm xướng theo.

Thanh âm kia quen thuộc mà xa lạ.

Niệm xướng một câu, bái một cái, bái xuống một cái lại niệm xướng một câu.

Mỗi bái một hồi nhắc đầu lên thì Đồ Nguyên đột nhiên nhìn thấy trên đài cao kia có một cái thần tượng, lúc trước cũng không có chú ý tới, bởi vì hấn luôn tập chú ý vào Diêu Dao.

Chỉ thấy trên thần tượng kia đúng là nổi lên hắc quang.

Hắc quang lập lòe bất định, giống như là một đồng đóm lửa tại nơi đó sắp bốc cháy lên lần nữa nhưng thể nào cũng còn thiếu một chút mới có thể cháy lên, mà ở phía dưới mọi người quỳ lạy cùng niệm xướng thì như là gió thổi vào đóm lửa, muốn làm cho nó bốc cháy lên.

Một lần lại một lần, mãi cho đến sau cùng, vẫn cứ không có thể bốc cháy lên.

Tiếng trống lại vang lên, người trên giáo tràng đều tán đi, Đồ Nguyên muốn nhìn xem Diêu Dao thế nào rồi, chỉ thấy nàng quỳ gối trước thần tượng đen tối kia, thành kính, tụng kinh văn.

Đồ Nguyên nhìn thần tượng kia, đột nhiên cảm thấy hai mắt thần tượng kia đang tại nhìn chăm chú vào chính mình, vội vàng theo một cổ ý thức quán quanh tại nơi thần hồn mà rời đi, không dám dừng lại nữa.

Một đường hướng phía cái viện hấn xuất hiện lúc trước mà đi, cẩn thận nhìn phòng ốc hai bên, đột nhiên, một cái thần điện xuất hiện tại trong mắt.

Thần điện âm trầm mà cũ kỹ, một mảnh hắc ám, không có chút sinh cơ. Trong lòng hấn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, quyết định đi vào trong cái thần điện này nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 3: Lão Nhân Cùng Khuyến Thủ Nhân(Người Đầu Chó)

Thần điện cao to, nhưng mà lại càng thêm kiêu ché.

Đồ Nguyên vừa đi vào bên trong thì thấy được hai người.

Một lão già, khuôn mặt hôi bại, đầu đầy tơ bạc, tóc bạc tán loạn, khiến người lão có vẻ rách nát, giống như là một căn nhà cũ nát dầm dề trong mưa gió đã hơn trăm năm.

Ở trong tay lão túm chặt một cái thiết liên màu đen, trên thiết liên có phù văn dày đặc chi chít. Một đầu khác của thiết liên xuyên qua một cái người, hắc bào trùm trên thân, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt, nhưng mà khi Đồ Nguyên nhìn thấy đôi mắt này thì ý nghĩ đầu tiên đó là một con sói hoặc là ánh mắt của chó.

Thân thể hắc còng xuống, thân hình gầy teo, con mắt đỏ lờm như máu, nhưng cũng không có loại xám xịt như chết.

Hắn không có bị vong hồn trong thành này phụ thân sao?

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm, bởi vì bên cạnh có cái lão già kia, từ trong mắt lão, Đồ Nguyên nhìn thấy một loại tĩnh mịch điên cuồng.

Đồ Nguyên cảm nhận được địch ý, địch ý này càng ngày càng đậm. Đột nhiên, lão già kia gào nhẹ một tiếng, từ khí màu xám trong thân điện liên chuyển động, về điên cuồng cùng hận ý trong mắt lão càng thêm cuồng liệt.

Đột nhiên lão chậm rãi vươn tay, chỉ vào Đồ Nguyên, nói: "Là người, người giết chết con ta."

Thanh âm này khàn khàn, Đồ Nguyên cau mày, hắn lui về phía sau, muốn rời khỏi cái thân điện này.

"Là người giết chết con ta." Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên. Đồ Nguyên không có trả lời, hắn nhìn chăm chăm lão già, con mắt bị che phía dưới tóc bạc, có thể nhìn thấy trong mắt lão không phải ánh mắt của người bình thường, hắn không biết cái người nói chuyện này là vong hồn trong thành hay là ý niệm vốn có của lão già kia, hoặc là hai cái dung hợp vào nhau.

"Là người, giết chết con ta."

Lão già từng bước một đuổi theo, bước đi rất chậm, thân thể tựa hồ có chút cứng ngắc, hoặc như là không quá quen thuộc thân thể này của mình, trên tay lão nắm chặt lõi kéo thiết liên.

Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, người trong cái thành này đều là bị hút vào từ một vùng đất Tứ Thủy thành, như vậy lão già này cũng là đến từ nơi đó, nếu như ý thức của lão không có hoàn toàn mất đi, mà là dung hợp cùng vong hồn trong cái thành này, vậy thì vì sao trông thấy mình lão liền nói mình giết chết con lão, điều này là vì cái gì?

Đúng lúc này, lão già đột nhiên đưa tay chụp vào bên hông, một cái người giấy xuất hiện ở trên tay lão, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một cái người giấy này thì trong nháy mắt hắn liền hiểu rõ lai lịch lão già trước mắt, lão hẳn là đến từ Liên Vân trại.

Bởi vì mấy ngày nay tới giờ, người hắn đã giết qua có thể có được 'Nhân cách hoá' phù pháp là đến từ Liên Vân trại.

Người giấy kia xuất hiện tại tay lão, một mảnh hắc khí quấn quanh. Phát tay ra, người giấy kia bay loạn tại không trung, ngổn ngang không có chút trật tự nào.

Nhưng mà chính là cái người giấy ngổn ngang không có chút trật tự nào này lại khiến Đồ Nguyên có cảm giác thân ở trong rừng đao.

Hắc quang trên thân người giấy mạnh động, quỷ dị vô cùng, đột nhiên chìm vào hư không, Đồ Nguyên chỉ nhìn thấy cái bóng nhân nhật, nhìn thấy một cái người giấy cầm tiểu kiếm trong tay vạch tới yết hầu mình, hắn thậm chí không biết cái người giấy này như thế nào xuất hiện tại bên cạnh mình. Người giấy kia như là có thể xuyên qua hư không.

Hai mắt hắn nhìn thấy người giấy kia đột nhiên có mặt, mặt y nguyên là tái nhợt như giấy, nhưng mà hai mắt lại như là con mắt của lão già kia, trong vẻ tĩnh mịch lộ ra điên cuồng, trong điên cuồng lại hiện ra cuồng liệt hận ý.

Tại trong chớp mắt khi người giấy kia xuất hiện tại trước mắt, Đồ Nguyên liền một tay chụp tới, Nhiếp Linh Cầm Nã thủ là chuyên nhiếp cầm những vật quỷ dị như thế này, trong nháy mắt người giấy liền bị hắn chụp ở trong tay, lòng bàn tay phun ra ngọn lửa, người giấy bốc cháy, lửa này là Thái Âm hỏa.

Người giấy ở trong tay bị đốt thành tro tàn, một tiếng thét chói tai xông thẳng linh hồn vang lên, Đồ Nguyên trở tay không kịp, dường như hồn cũng phải kinh tán rồi, trong ý thức, một đôi mắt điên cuồng mà tĩnh mịch kia hướng thân hồn mình vọt tới.

Cũng chính là trong nháy mắt này, những người giấy khác đều quấn quanh hắc khí, giống như từng cái sinh linh có sinh mệnh, tàn ác vô cùng nhào về phía Đồ Nguyên.

Bốn phương tám hướng, trong tai Đồ Nguyên nghe được tiếng cười quái dị giống như của trẻ nhỏ, lại có lời như 'Trả lại mạng con ta' như vậy, tà ý vô cùng.

Cái người giấy vọt tới này khiến hắn trở tay không kịp, nhưng mà tại sau khi phát hiện một cái người giấy xông thẳng thân hồn thét chói tai, tay hắn đã thò vào trong phù túi.

Một vùng ánh sáng xanh hiện lên trong cái thân điện kiềm chế hắc ám này, như một ngọn đèn.

Trên tay Đồ Nguyên đã có một thanh như ý, đầu trước của như ý uốn lượn như thìa, chỗ như thìa có hình dáng giống như mây, ở giữa nhưng là hình vuông. Thất Bảo Như Ý vừa xuất hiện, tà ý trên thân những người giấy kia liền bị tách ra, sự kiềm chế trong thân điện cũng nhạt đi rồi.

Thất Bảo Như Ý có khả năng trừ tà trấn thần, tà ý trên người giấy kia như là đã bị chế ngự, hắc khí quấn quanh người giấy cũng tán đi. Vừa rồi còn là tà

ý vô cùng, lúc này người giấy lại như mất đi sinh mệnh, tại phía dưới linh quang của Thất Bảo Như Ý vỗ vào, có chút bay rơi trên mặt đất, có chút thì lại rất xa tròn ở trong góc ngách hắc ám.

Nhưng mà lão già kia thì chỉ lui về sau mấy bước, tránh vào trong bóng tối, nơi mà linh quang của Thất Bảo Như Ý chiếu không tới, trong mắt lão tựa hồ nhiều ra một chút thanh minh, nhưng khi lui nhập vào hắc ám, lại bị tĩnh mạch cùng tà ý nhấn chìm.

Tay lão kéo hắc bào nhân ở bên cạnh một cái, hắc bào nhân liền vụt ra, trong nháy mắt vụt ra, lão nhân liền thả dây xích.

Hắc bào nhân nhào ra, trên người dâng lên hắc vụ quỷ dị, giống như toàn bộ thần điện đều sống lại, cùng hắc bào nhân đồng thời hướng nhào ép xuống Đồ Nguyên.

Tại trong chớp mắt này, trong lòng Đồ Nguyên vậy mà nghĩ đến cái này hẳn là một loại thể, kết hợp cùng thiên địa quanh thân mà thành thể.

Một cái người thi pháp cần phải pháp ý, mà nếu là có thể hình thành một loại thể, vậy cũng là vô cùng cường đại.

Hắc bào nhân tại không trung, hắc bào trùm lên đầu bị gió thổi tung, đúng là một cái mặt mộc đầy lông, như chó lại như sói. Hai tay của y tại trong hư không hướng phía Đồ Nguyên chụp xuống, tuy là năm ngón, lại hơi khác với ngón tay người thường, ngón tay y ngắn hơn không ít, như móng vuốt sói.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, cái thần điện đen kịt này tại giờ khắc này như là hóa thân làm miệng một con chó đen, nhào tới mình mà cắn. Người tức là thần điện, thần điện tức là miệng sói.

Không biết khi nào Trần Hồn đỉnh đã xuất hiện trong tay Đồ Nguyên, hần té ra, một tiếng rít vang lên, xuyên hư không lao về phía khuyển thủ nhân đang từ trên không nhào xuống, nhưng mà kia khuyển thủ nhân tại trong không trung xoay người một cái, đã né tránh được rồi, Trần Hồn đỉnh bay thẳng đâm vào trong xà nhà Thần điện.

Loại Thể giữa người và thần điện cùng nhào ép xuống kia tức thì bị phá rồi, mà Đồ Nguyên căn bản là ẽ không có dừng, từ trong tay một vệt linh quang vẩy ra.

Phong Linh phủ trực tiếp chìm vào mi tâm khuyển thủ nhân, loại uy thế tà ý trên thân khuyển thủ nhân lập tức tán đi, rồi hướng mặt đất. Đồ Nguyên không đợi y rơi đến trên mặt đất, tay phải thò ra, nhằm mặt y chụp một cái, nhưng là không có bắt lấy nhục thân y, mà sau đó một cái hồn phách màu máu lại bị hấn chụp lấy.

Hắn khẽ quát một tiếng, dùng sức kéo một cái, đúng là đã kéo cái tà hồn màu máu kia ra ngoài, mà khuyển thủ nhân đồ nhào trên mặt đất như là đột nhiên thanh tĩnh lại, ngay tại chỗ lăn vòng, hướng phía ngoài thân lăn đi, thiết liên kéo trên mặt đất, theo một chuỗi thanh âm kim loại kéo lê trên đất vang lên mà rất nhanh đi xa.

Trong tay Đồ Nguyên cầm lấy một cái hồn huyết sắc, không có tả, thụ mị được phong ấn ở trong tay hắn liền thôn phệ cái huyết hồn này, không ngừng xé rách, cuối cùng đúng là tất cả đều kéo vào trong lòng bàn tay, Phong Linh pháp phủ trên bàn tay trở nên mơ hồ huyết quang.

Sau chốc lát, trong thần điện chỉ còn có Đồ Nguyên cùng cái lão già kia rồi.

Trên mặt lão già đột nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị, trong bóng tối trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện hai trang giấy, một đen một trắng, trên tay mỗi người giấy cầm một cái côn giấy, nhằm hắn mà đánh tới. Còn chưa tới đỉnh đầu, Đồ Nguyên liền nghe được tiếng khóc tang ô ô, câu hồn nhiếp phách.

Một trái một phải, hai cái người giấy giống như là hắc bạch Vô Thường, côn giấy kia giống như cây gậy tang.

Linh quang trên Thất Bảo Như Ý trong tay chợt bùng lên, cây gậy tang kia liền không hạ xuống được, hai cái người giấy một đen một trắng cũng chỉ đành vây bắt quanh Đồ Nguyên, mà vô pháp tới gần.

Nhưng mà Đồ Nguyên nhưng không có chút thoái mái nào, bởi vì lão già kia cất tiếng cười tà từng bước một đi tới, trong mắt lão là một màu máu xám xịt. Cảm giác nguy hiểm mạnh liệt tuôn ra trong lòng, hắn xoay người liền trốn, hắn cảm giác được trên người lão già này đã có biến hóa, lão ta trở nên càng thêm hắc ám càng thêm tàn ác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 4: Vô Cự Quan

Nhân sinh trăm năm, vội vã mà qua.

Mỗi người đều là từ đơn thuần đến thành thực, tiếp đến thế tục, thậm chí là gian xảo, nhưng mà cuối cùng lại sẽ chậm rãi quy về bình thân, mặc dù không

còn là đơn thuần, nhưng cũng nhìn thấu rất nhiều thứ, không còn quan tâm.

Tại kiếp trước, Đồ Nguyên là từng gặp qua rất nhiều ông già phi thường khoáng đạt, đại khái là biết tuổi thọ không còn nhiều, cho nên đối với người đối với sự tình trái lại càng thêm coi mở rồi, càng nhiều người già là giúp mọi người làm điều tốt, dạy bảo con cháu, cái này là phải vì trong nhà lưu lại một điểm ân trạch sau cùng.

Đương nhiên, cũng có người bởi vì đã già, trái lại lúc nào cũng nắm chặt thời gian, giống như là phải bắt lại thời gian đang theo trôi qua trước mặt mình, phải bắt lại thọ mệnh đang trôi qua kia.

Kiếp trước, Đồ Nguyên chẳng qua là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, chưa lịch lãm hồng trần. Đi tới cái đời này, đối diện hoàn cảnh sống gió biến hóa kỳ lạ ở Âm Hồn Cốc cùng với sự lạ lẫm trong một thế giới này, lòng hân kỳ thực là hoảng, là loạn. Hắn nỗ lực muốn dung nhập vào thế giới này, nhưng mà những gì đã học được, đã nhìn thấy trong hai mươi năm tại cái thế giới kia đã in sâu vào xương cốt hắn, giá trị quan, nhân sinh quan của hắn là đã định hình rồi.

Cho nên khi tại trong Âm Hồn Cốc, đa số thời gian hắn là tiếp thu bị động, bị động thừa nhận, bởi vì hắn không biết phải phản kháng như thế nào, cũng không có năng lực phản kháng. Tuy rằng tự hắn đã suy đoán được, biết rõ một ít tranh chấp trong Âm Hồn Cốc, nhưng mà hắn căn bản vô pháp tham dự vào trong đó, chỉ có thể trốn tránh, tránh càng xa càng tốt.

Khi Trương Mặc sư huynh giao cho một cái Liệt Viêm phù thì hắn cũng không phải không có cân nhắc qua Trương Mặc có ý đồ riêng hay không, nhưng mà suy nghĩ lại thì thế nào chứ. Người ta lấy ra cho ngươi, muốn hay không muốn đều là một cái lựa chọn, nếu đã lựa chọn là muốn, đó là bởi vì lúc đó hắn lựa chọn ngọc thạch câu phần.

Dù cho là về sau nghĩ lại, mình giết chết Cao Hồ, đến sau lại bị Cao Long bức bách, cũng là có rất nhiều điều để nói, thậm chí hắn hoài nghi tất cả cái này đều là Cừu Bách Tiết chỉ đạo, hoặc là nửa thật nửa giả, mình nếu là chết rồi, vậy thì quá tốt, không bộc lộ bí mật của lão, nếu như không chết thì vẫn cứ có thể thực thi kế hoạch của lão.

Đại nạn không chết, là một cái tẩy lễ. Đồ Nguyên hiện tại cùng Đồ Nguyên vừa đến cái thế giới này đã có cực lớn thay đổi.

Thân rơi vào trong cái Tử thành này, trong lúc đột nhiên tâm tư Đồ Nguyên lại nghĩ đến Âm Hồn Cốc xa xôi kia, cũng không biết Âm Hồn Cốc khi thuộc về Đoàn gia thì thế nào rồi.

Khi hắn thoát ra khỏi thần điện, lão già kia liền không đuổi theo nữa, xuyên qua đường phố, trở lại trong gian nhà mình tới lúc trước. Tiến vào trong viện, dừng tại bên cạnh Huyết trì nghỉ chân, lại nhìn thấy Chúc long kia nhô đầu lên ở bên cạnh Huyết trì nhìn mình, nhưng cũng không bò ra.

Từng bước một tới gần, Đồ Nguyên phi thường cẩn thận, nhìn chăm chăm vào hai mắt Chúc long kia, rất sợ nó đột nhiên bạo lên đánh về phía mình. Hắn đột nhiên rất muốn biết, vị tiểu giáo tại nơi này viết nhật ký kia đến tột cùng có bản lĩnh gì, vậy mà có thể ở nhà làm một cái Huyết trì, nuôi dưỡng một con sinh vật đáng sợ như vậy.

Lẽ nào, bọn họ nuôi long như là nuôi cá sao?

Đi tới bên cạnh Huyết trì, Chúc long đã lặn xuống đáy Huyết trì, nhưng mà y nguyên có thể nhìn thấy thân thể nó tại đáy hồ chậm rãi uốn lượn.

Đột nhiên, hắn phát hiện phần đuôi con Chúc long này đúng là có một cái vòng sắt, mà vòng sắt lại được móc chặt vào đáy hồ. Lúc này hắn mới hiểu được vì cái gì con Chúc long này không rời đi, không phải không rời đi mà là bị khóa lại rồi.

Người nào khóa chứ? Không biết, có phải là vị tiểu giáo viết nhật ký kia hay không? Đồ Nguyên không rõ ràng lắm. Hắn không dự định thả nó, là không dám, cũng không muốn làm phức tạp.

Trở lại trong phòng, hắn bắt đầu tra xét, phát hiện một cái thư phòng, ở sát bên phòng ngủ của tiểu giáo có một cái cửa, nếu là không chú ý thì rất khó phát hiện.

Thay vì nói là thư phòng, không bằng nói là thư phòng và binh khí phòng càng tốt, bên trong này binh khí còn nhiều hơn sách, chỉ là, vô luận là sách hay là binh khí đều đã mục nát rồi.

Điều này làm cho Đồ Nguyên nghĩ đến một quyển trúc thư nhật ký trên bàn kia.

Hắn không có lại đi lật xem nhật ký, tại trong lòng hắn có một loại cảm giác bài xích, cho dù là cảm thấy trúc thư kia hắn là có chỗ đặc biệt, nhưng mà hắn còn là không có dự định lại đi đụng tới nó.

Tại giá sách lật xem, rút ra từng quyển trúc thư mục nát. Đột nhiên, một cái hộp đặt ở trong xó xỉnh giá sách xuất hiện tại trong mắt hắn.

Cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một quyển trúc thư, lấy ra, cảm giác nặng, mở ra xem, bên phải một hàng chữ dựng thẳng, thoạt nhìn hắn là tên của bản trúc thư này, nhưng mà hắn phát hiện mình là xem không hiểu. Chữ trên sách cũng không có điểm gì đặc biệt, tuy rằng quyển sách này không biết đã qua bao nhiêu năm, y nguyên còn tốt. Đồ Nguyên minh bạch, đây không phải là linh thư. Hoặc là nói cái này là một quyển linh thư đã mất linh ý.

Như nếu là linh thư thì dù cho là không nhận ra chữ nhưng mà tại lúc nhìn cũng sẽ biết ý tứ của những văn tự kia. Khi tại Âm Hồn Cốc, hắn sao chép chính là linh thư. Một quyển linh thư tại bị người xem nhiều, linh ngữ pháp ý ở mặt trên cũng liền sẽ tán đi không còn gì.

Hắn thu lấy cuốn trúc thư này vào trong phù túi, lại tìm kiếm một hồi, cũng không có tìm được thứ gì có giá trị, chỉ nhìn thấy một khối kim loại màu vàng nhạt lớn cỡ nắm tay là có chút đặc biệt, cũng thu vào trong phù túi.

Đi ra thư phòng, vừa nhìn liền nhìn thấy một đôi con mắt huyết hồng nhìn chăm chăm mình. Con Chúc long bị khóa kia đang ngẩng cao đầu hướng vào trong phòng nhìn chăm chăm mình.

Sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh, trong lòng hiện lên hàn ý khó giải thích.

Hắn cố tránh khỏi con mắt nhìn chăm chú của nó, nhưng mà trong lòng lại sinh ra một cái ý niệm, suy nghĩ ta là người tu hành, có thể nào e sợ những thứ này. Những người tập võ trên thế giới kia khi luyện can đảm, luyện công phu thì phải làm được quyền kiếm đến trước mặt mà không nháy mắt.

Mà hiện tại trong cái thế giới tu hành này, có rất nhiều bí pháp nếu là sợ hãi thì thần hồn sẽ bị xâm phạm, mười thành bản lĩnh cũng sử dụng không ra ba thành.

Hơn nữa, cái thế giới kiếp trước kia truyền lưu cái gì mà Bất Tịnh quan, Bạch Cốt quan các loại, đều là phương pháp luyện tâm luyện thần. Hiện tại, tại trong Tử thành, vô biên tinh mạch bao vây, ngoài có tử linh quanh quẩn, bên trong có tà vật nhìn chăm chăm. Hắn đi tới trong sân, ngồi xuống bên cạnh Huyết trì, nhìn chăm chăm vào một đôi huyết mắt của Chúc long.

Có một số việc nếu như nhìn chăm chú thì sẽ rất tỉ mỉ, sau đó sẽ cảm thấy khó chịu, buồn nôn, còn sẽ có sợ hãi, từng có người nhìn chăm chăm con kiến, trong lòng nghĩ đến rất nhiều thứ, tỷ như suy nghĩ con kiến thừa dịp mình đi ngủ, theo tai, mắt, mũi chui vào trong cơ thể cắn chết mình, các loại ý nghĩ rối loạn, sau lại trông thấy con kiến thì sợ.

Cái này là nguyên nhân từ tâm linh mình. Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia nhìn chăm chăm ác long trong Huyết trì, tại trong hoàn cảnh này, cả người hắn tựa như cây cung kéo căng. Người tu hành chú ý vạn sự tại tâm, rồi lại tùy ý, giống như nước, tĩnh thì thu nguyệt hàn đàm, giận thì sóng dữ sóng to.

Hắn thử làm cho mình trầm tĩnh lại.

Ngồi ở chỗ kia rất lâu, hắn nỗ lực thả lỏng, rất lâu sau mới chậm rãi thả lỏng xuống tới, phần sợ hãi kia lại càng thêm đậm đặc rồi.

Cứ như vậy, mỗi ngày lúc sớm tối, giáo tràng kia sẽ có tiếng trống vang lên, sau đó toàn bộ 'Người' đều sẽ bị gọi đến giáo tràng tụng kinh, khoảng thời gian khác, những người kia đều tản đi các nơi trong Tử thành.

Một lần lại một lần, Đồ Nguyên phát hiện về tro người trong mắt những người kia đúng là chậm rãi mất đi, mà xuất hiện sự linh động của tà ý, chậm rãi, có chút người trong mắt có huyết sắc, giống như là lão già hắn gặp trong thần điện kia vậy, không còn là chết lặng.

Trong lòng chợt có ý nghĩ, Đồ Nguyên cảm thấy có thể là những tử linh kia đã chân chính thôn phệ hoặc là dung hợp với linh hồn vốn có của những người đó rồi. Hiện tại bọn họ khả năng là thật đã trở thành một người khác.

Hắn cũng càng cẩn thận, khi có những người khác thì liền cúi đầu, không để người chú ý tới mình, cũng may đến bây giờ trong cả tòa thành còn không có người nào nói chuyện.

Chậm rãi, trong những người kia, tại khi chấm dứt tụng kinh ở giáo tràng thì đúng là chủ động đi tới trước thần tượng trong giáo tràng để niệm xướng tế thần kinh văn.

Có mấy lần, Đồ Nguyên len lén nhìn Diêu Dao, muốn nhìn một chút nàng đến tốt cùng thế nào rồi, muốn nhìn con mắt nàng, nhìn nàng có hay không đã triệt để bị đắm chìm, nhưng mà nàng luôn luôn ngồi tại dưới thần tượng kia, không hề động đậy, hắn không dám tới gần.

Mỗi một lần tiếng trống cùng tụng kinh đối với hắn mà nói đều là dày vò, lại là lần lượt rèn luyện. Tiếng trống lần đầu tiên đều như thuyền nhỏ ở trong bão tố, cũng may lần lượt chống lại được.

Hắn không biết đến ngày nào mình sẽ chống không nổi nữa, bởi vì người trong thành càng ngày càng tà dị, những người kia càng ngày càng đáng sợ, hắn không biết lúc nào sẽ bị nhận ra. Càng chủ yếu chính là hắn cảm thấy khí tức trên thần tượng kia càng ngày càng nặng.

Cái hoàn cảnh này, loại chuyện khả năng sắp sửa phát sinh này ảnh hưởng tới hắn, nhưng mà mỗi một lần trở về, hắn đều phải tĩnh tọa, thả lỏng thần ý của mình, chậm rãi, đúng là thật không còn sợ hãi rồi.

Cái này cũng không phải là tu hành trực tiếp như phun ra nuốt vào thiên địa linh khí nhưng mà lại là một loại tẩy rửa đối với tâm linh bản thân, loại tu hành này tuy rằng thấy không rõ sờ không được, lại có ảnh hưởng sâu xa.

Hắn đem phương thức này gọi là 'Trước Huyết trì Tử thành quan(xem) ác long tồn thần độc tọa pháp', suy nghĩ một chút lại cảm thấy tên này quá dài, vạn nhất về sau thu cái đệ tử gì đó, tên này khó nói ra lời, suy nghĩ loại phương thức tu hành luyện tâm này vốn là giúp mình tại nơi đại hung đại ác cũng không bị kinh sợ, muốn làm được tại trước thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, liền đổi tên thành 'Vô Cự quan' (nhìn không sợ).

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 5: Thành Phá

"Đình đầu hắc phong sấm sét động."

"Trước mắt huyết lãng ác long nằm."

"Nghe thấy lời vong linh tế xướng."

"Độc ngồi cô viện dưỡng tâm thần."

Cái này không phải là thơ, là hán mô tả trạng thái lòng mình hiện tại.

Một ngày này, hán phát hiện tiếng trống ở giáo tràng càng ngày càng gấp gáp, 'Người' trong thành cũng ngày này khác ngày trước, tại trong nháy mắt lúc trống vang lên, mọi người ngay tại chỗ quỳ xuống, bái chín bái rồi hướng phía tiểu giáo tràng mà đi, mỗi một bái đều phải niệm một đoạn Tề thần kinh văn. Trên người bọn họ, trong toàn bộ Từ thành màu đen đều như là xao động, trong hư không có hắc khí chuyển động sinh ra, hội tụ về phía trung tâm thành.

Đồ Nguyên biết rõ, cái này là nguyên lực, nơi hội tụ đến là cái thần tượng màu đen trong thành kia.

Hán cũng cùng như 'Người' khác ba khẩu đầu chín bái, nhưng mà, hán lại cảm thấy trong cái tiếng trống này có chứa sự lo lắng, tựa hồ có một loại hàm ý ngay bây giờ cần phải thần hóa đốt lên, thần thai lại kết.

'Người' đầy thành hướng phía giáo tràng ở trung ương cứ ba bước một bái mà đi tới, nếu là có thể từ trên đầu tường nhìn xuống phía dưới, sẽ nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ đồ sộ mà quý dị.

Khi đi tới giáo tràng thì đã có một mảnh người đen ngòm đang tại quỳ lạy, lúc quỳ lạy ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện đầu tường vốn đen ngòm mây đen tựa hồ phai nhạt một ít, trong đó sấm sét điện mang tựa hồ cũng yếu đi chút.

Trong lòng hán nghi hoặc, nhưng xung quanh đã đầy 'Người' rồi, hán không dám lại phân thần, hán không biết trên người mình có khí tức gì khác biệt khiến 'người' khác phát hiện hán không phải là 'Đồng loại' của bọn họ hay không.

Nằm phục trên mặt đất, Vô cụ chi tâm trong lòng quan tưởng Thần ấn phù đồ, chống đỡ từng lớp từng lớp tiếng trống kia.

"Thùng thùng thùng..."

"Thùng..."

"Thùng... Thùng..."

Trên thần tượng ngưng tụ nguyên lực màu đen, huyền quang mờ mờ, tựa hồ muốn hóa thành hỏa diễm bốc cháy lên.

Đột nhiên, đúng lúc này, trong bầu trời vang lên thanh âm như một tiếng sấm lớn.

"Rầm!"

Đồ Nguyên ngẩng đầu, chỉ thấy trong tầng mây vốn đen thui giống như có điểm điểm ánh sao chớp động, ánh sao kết vào nhau, hóa thành một đạo cảm phù như thông thiên tiếp địa, điểm điểm ánh sao ngưng mà không tiêu tan.

Mây đen xoay quanh thông thiên hắc trụ kia tại trong ánh sao rất nhanh tán đi, mà sấm sét cũng đảo mắt liền tiêu thất.

Theo đó, hán cảm giác được cả tòa thành đều đang tại rung động, quỳ lạy trên mặt đất, Đồ Nguyên có cảm thụ rất trực quan, mặt đất vốn phát sáng mang theo một chút ướt át trong nháy mắt trở nên khô ráo.

Hán không biết đã phát sinh chuyện gì nhưng mà lại có thể khẳng định là ngoài thành có người đang xử lý một tòa Từ thành từ trên trời giáng xuống này rồi.

Phần nộ, vô biên phần nộ từ trong lòng dâng lên.

'Người' đang ẩn phục trên mặt đất đều hướng về phía bầu trời rống giận, từng người nôn nóng phần nộ. Đồ Nguyên biết rõ, không phải là bọn hán phần nộ, mà là cái thần tượng kia phần nộ rồi, là thần linh kia phần nộ rồi.

Trên thần tượng màu đen có một cái tà ảnh đang tại dao động.

Đột nhiên, Đồ Nguyên cảm giác được mặt đất rung động.

"Thùng thùng..."

Một tiếng một tiếng rung động theo cái thanh âm này mà đến. Giống như là một người khổng lồ đang bước đi.

Lại một tiếng tiếng nổ, hắc thành rung động.

Đồ Nguyên sợ hãi, sợ hãi phát ra từ tâm linh, nhìn lại, chỉ thấy một cái người so với cái hắc thành này còn cao hơn đang nhìn bao quát trong thành, khuôn mặt như pho tượng bốc cháy hỏa diễm bùng bùng.

Hai mắt nó nhìn chằm chằm trong thành, như đang nhìn kĩ.

Đưa tay vào trong thành, sau đó vạch ra một cái, tường liền nứt ra một khối lớn.

'Người' trong thành rít gào với người khổng lồ kia, thể hiện ra ác ý hung dữ độc địa.

"Oanh..."

Cự nhân nện một quyền lên trên thành, một cái vết rách thật lớn xuất hiện, vết rách kia từ đầu tường lan đến trong thành, đúng là chạy về phía thần tượng kia.

Đúng lúc này, trong thành đột nhiên vang lên một cái thanh âm to lớn: "Nhân loại hèn mọn, cản trở con đường ta về lại thần vực, chắc chắn nhận đến nghiêm phạt."

"Kéo dài hơi tàn mà thôi, tới Minh Châu ta nhiếp đoạt sinh cơ, cho là Thiên Nguyên đại địa ta không có người sao?" Thanh âm thật lớn ở ngoài thành ong ong vang, tựa hồ mỗi một cái âm tiết đều có thể đánh rách nát hư không.

Vị Vực ngoại thần linh trong thành kia trầm mặc một hồi, mới đột nhiên nói ra: "Thì ra nơi này chính là Thí Thần chi địa."

Trong giọng nói của hắn tựa hồ có chứa cảm giác than thở, lại có một chút kinh ngạc cùng nhận mệnh.

"Cái phiên đại địa này, từng có vô số người đồng hành, nhưng mà lại đều bị những kẻ hèn mọn các ngươi giết chết, Thần quốc của ta bị công phá, phủ xuống cái phiên đại địa này, kia liền sẽ một hồi các ngươi những... này Thí Thần người."

"Các ngươi, những thần linh tự cho mình siêu phàm này, thấy một cái giết một cái." Cự nhân lạnh lùng nói ra.

Thần linh trong thành không tiếp tục nói nữa, chỉ có hắc vụ dâng lên ngập trời,

Hắc vụ từ các nơi trong thành tuôn sinh, Đồ Nguyên nhìn chằm chằm thần tượng kia, chỉ thấy huyền quang nổi lên trên thần tượng, ẩn tại trong hắc vụ, lao về phía cự nhân ở ngoài thành. Cự nhân lại cười ha ha, theo tiếng cười to, miệng của hắn há ra thật lớn, một mảnh hỏa diễm tuôn ra như sóng đỏ, từ đầu tường tràn xuống trong thành.

Đồ Nguyên hoảng hốt, tại trong hỏa diễm kia, những gian nhà trong khu vực gần đầu tường liền bốc cháy lên.

Nước lửa vô tình, Đồ Nguyên không muốn chết tại trong cái thành này, cũng không muốn chết tại trong hỏa diễm.

Hắn xoay người chạy trốn, khi chạy trốn thì quay nhìn Diêu Dao phía dưới thần tượng kia, lại phát hiện không biết nàng đã biến mất từ khi nào. Không tiếp tục dừng lại, xoay người liền trốn, những 'Người' trong thành cũng là như kiến bị kinh động hướng phía cửa thành tán đi.

Nguyên bản cho tới nay vẫn nhìn không thấy, bây giờ cửa thành đã xuất hiện rồi, hắc vụ cuộn động, hắn sai bước chạy nhanh.

Lao ra hắc vụ, đó là ngoài thành, nhưng mà ra khỏi thành, nhìn thấy cũng không phải núi xanh nước biếc, mà là một mảnh sương mù xám trắng. Căn bản nhìn không thấy phương xa là cái gì, ngẩng đầu, cũng nhìn không thấy trời, chân đạp trên mặt đất thì cảm giác cứng mà khô khốc, loại khô này không phải là khô khốc theo ý nghĩa phổ thông, mà là cảm giác không có chút linh khí nào, trực giác nói cho hắn, phiên đất đai này là vô pháp động đi.

Hắn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có chút phỏng đoán không xác định, trong lòng cũng không nghĩ có chút may mắn nào chạy thoát khỏi Từ thành.

Hắn thử dùng phù pháp, phát hiện pháp phù vừa mới thoát khỏi tay liền tán vào hư không, giống như là đèn đuốc đang cháy bị ném vào trong nước.

Quay đầu lại nhìn Từ thành kia, chỉ nhìn thấy một mảnh tà vụ đen thui đang quấn hươu cự nhân kia, rồi lại cực kỳ linh động như cuồng phong vậy, chọt ở bên trái, chọt ở bên phải, mà động tác của cự nhân kia cũng không nhiều, chỉ là một tay một tay chộp tới phía hắc vụ, Đồ Nguyên suy đoán hắn là muốn chụp lấy huyền quang màu đen trong một mảnh hắc vụ kia, đó mới là thần hồn chưa diệt của vị thần linh trong thành này.

Ngoài thành mịt mờ sương trắng, hắn suy đoán mình rơi vào trong cái pháp trận nào đó. Chính hắn cũng từng bỏ trí qua Phù trận, nhưng mà so với loại đại trận có thể phong cấm thiên địa này thì đó chỉ là kiến so với voi, không thể so sánh nổi.

Trái phải đều có 'Người' từ trong Từ thành đi ra, như là con ruồi không đầu cứ loạn chạy.

Trong lòng hắn có tính toán, cũng không vội hướng ra ngoài mà đi, mà là chậm rãi cẩn thận đi tới.

Đi rất lâu tại trong vùng sương trắng này, cảm giác cách Từ thành đã xa rồi, sau đó vẫn y nguyên tại trong sương trắng, lúc này, hắn đột nhiên nghe đến

phía trước có người tranh đấu.

Hai người một nam một nữ vây lấy một người tràn đầy tà khí.

Người dày đặc tà khí kia là từ trong Tử thành đi ra, chỉ là tựa hồ cũng không có thể dùng bất cứ phù pháp huyền thuật gì, chỉ có thể dựa vào nhục thân để chiến đấu. Mà hai người một nam một nữ kia thì trong tay cầm kiếm, hơn nữa là hảo thủ dùng kiếm, chỉ một hồi sau, liền chém chết người từ trong Tử thành đi ra.

Rời Tử thành, những người bị chiếm cứ nhục thân này tựa hồ cũng không đáng sợ, chém giết cũng không nan.

Đồ Nguyên không có tới gần, nhưng mà hai người kia lại phát hiện ra hắn, trực tiếp cầm kiếm đi tới, nhìn Đồ Nguyên, trong đó cái nữ kia kinh ngạc nói: "Di, người này mi tâm không có tà khí bao phủ, con mắt thanh minh, không giống bị đoạt xá a."

"Quân hắn có đúng hay không, dù sao sư thúc đã nói rồi, chỉ cần là đi ra từ trong Tử thành thì giết hết." Nam tử nói ra.

"Cái này ta biết rõ a, ta chỉ là nói vậy thôi." Nữ tử nói ra.

Đồ Nguyên trong lòng kinh hãi, nói ra: "Chờ chút, ta không phải tử linh bị đoạt xá."

"Di, nhìn qua rất thanh tịnh, vậy càng khó lường rồi, là cái gia hỏa lợi hại, Xảo Xảo, cẩn thận một chút, mấy người lúc trước đều là thần trí hỗn loạn, cái người này rất đặc biệt."

"Biết rõ rồi, sư huynh." Nữ tử vẻ mặt nghiêm túc đáp lại.

"Ta là người của cái Tử Thủy Thành này..." Đồ Nguyên còn định nói thêm, nam tử kia đã cầm kiếm xông tới hắn, kiếm trong tay phù quang như lửa, nếu là bị chém một kiếm, nhất định tổn thương đến thần hồn.

Hắn căn bản không có muốn nghe Đồ Nguyên giải thích cái gì, đã nhận định Đồ Nguyên là người bị đoạt xá.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 6: Đi Xa

Đồ Nguyên nhìn một kiếm hướng về phía mình đâm tới này, chỉ có một cái cảm giác, đó chính là nhanh.

Hắn kinh hãi, lại mở to mắt nhìn rõ mũi kiếm, thấy rõ ràng con mắt người cầm kiếm. Cái này là chỗ tốt từ khi tu tập Vô Cự quan, mặc dù có kinh hãi, nhưng sẽ không để sợ hãi lan tràn trong lòng mình khiến mình không biết làm thế nào.

Sợ hãi có thể khiến người thất thần, cứng ngắc.

Vừa nhìn qua liền biết kiếm trong tay nam tử kia không phải kiếm phổ thông, mà là một thanh pháp kiếm liên tục dùng phù pháp tế luyện qua không biết bao nhiêu lần. Phù quang lưu chuyển trên kiếm như ngọn lửa, trong nháy mắt đâm ra liền đã đến trước mắt.

Đồ Nguyên tựa như mèo bị đập đuôi, nhảy lùi về phía sau, từ trong phù túi rút ra Hoàng mang kiếm, nghênh đón pháp kiếm đang đâm tới kia.

"Keng..."

Một âm thanh kiếm va chạm nhẹ vang.

Đồ Nguyên tuy rằng có luyện qua võ thuật, nhưng cũng không cường, chưa từng có cùng người khác đối chiến qua. Nhưng nam tử ở đối diện thì lại rất thâm sâu với cái đạo này, kiếm trong tay tại trong nháy mắt chạm vào nhau thì đúng là trượt nghiêng theo thân kiếm cắt đến. Kiếm trong tay Đồ Nguyên không biết thế nào bị kiếm đối phương bức chệch sang ngang, mũi kiếm cũng bị đẩy ra ngoài, căn bản vô pháp hộ thân.

Mắt thấy mũi kiếm kia lướt tới yết hầu mình, hắn lập tức bỏ nhào sang một bên, một ánh kiếm cơ hồ là xẹt sát qua cổ hắn, nếu không phải hắn nhào tránh đủ nhanh thì đã bị cắt ngang yết hầu, thậm chí có khi đầu đã bị cắt.

"Hắc hắc, Minh Châu cũng không phải là địa phương các ngươi nên tới, những vực ngoại vong linh các ngươi hãy chịu chết đi." Nam tử nói xong, cực kỳ hưng phấn, pháp kiếm trong tay lại bùng lên ánh sáng, đâm tới Đồ Nguyên khi hắn còn đứng đấy còn chưa vững.

Đồ Nguyên xoay người liền chạy, nam tử oa oa kêu to đuổi theo. Nữ tử bên cạnh lại cũng không có xuất thủ, nhìn nam tử kia đang đuổi theo, ở phía sau gọi với theo: "Sư huynh, sư huynh..."

Cũng không biết nàng là muốn gọi sư huynh mình đừng đuổi theo nữa hay là muốn gã cẩn thận.

Thân hình nam tử có chút mập mạp, nhưng mà lại tuyệt không vụng về, chạy trên mặt đất, mặc dù cũng không cần pháp thuật, nhưng mà chạy vẫn nhanh hơn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên biết rõ đại khái là do gã nhiều năm tu tập võ thuật chi đạo. Mà Đồ Nguyên tuy rằng ở Hắc Chi lĩnh cũng có luyện qua, nhưng mà cũng không tinh thuần, càng nhiều là tu pháp.

Chỉ là sương trắng này rất dày, hơn nữa, trong sương trắng còn có rất nhiều 'Người' từ trong Tử thành đi ra, hắn luôn lách trong sương trắng không được bao lâu, người truy đuổi phía sau liền đụng phải 'người' khác, vì vậy giúp cho hắn có thể chạy thoát.

Hắn chạy trốn trốn, phát hiện mình làm thế nào cũng không ra được cái đại trận này, ra không được khu vực sương trắng bao phủ này. Hắn rõ ràng nhắm thẳng phía ngoài mà chạy, nhưng mà lại giống như là vẫn đảo quanh Tử thành, thế nào cũng không đi ra được.

Chỉ là tại cự nhân cùng thần linh trong Tử thành kịch chiến với nhau thì Tử thành cũng đã gần như bị hủy rồi. Hắn căn bản không dám tới gần Tử thành, bởi vì thần linh kia vẫn còn đang kịch chiến với cự nhân. Bất quá hiện tại cự nhân không còn là cự nhân, mà là bộ dáng của một người bình thường, chỉ có đều toàn thân bao phủ trong hỏa diễm đỏ đậm, mà một mảnh hắc vụ kia cũng bị đốt gần hết rồi, chỉ còn có một đạo huyền quang màu đen quần lấy người kia, cũng không biết là thần linh quần lấy vị cự nhân kia, hay là cự nhân bám chặt thần linh.

Hắn tại trong sương trắng mịt mờ này tránh tránh né né, hung hiểm vô cùng.

Hắn vốn cho rằng thành phá thì mình có thể chạy thoát, nhưng mà không có nghĩ tới, sau khi thành bị phá, đối mặt chính là một trận vây giết, không có người nguyện ý nghe hắn giải thích, gấp mặt liền đánh giết, cho dù có người thấy trên người hắn không có tử khí, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, đều có ý nghĩ thả rằng giết sai còn hơn bỏ sót.

Bọn họ vô pháp xác định Đồ Nguyên là thật không có bị đoạt xá hay là bị thứ càng cường đại nào đó đoạt xá mà bọn họ nhìn không ra, ccho nên liền muốn giết chết.

Hắn không biết trong phiên sương trắng mịt mờ có bao nhiêu người đang tại tìm giết 'người' từ trong Tử thành đi ra, mỗi một bước đi, hắn đều thận trọng tỉ mỉ.

Trong sương trắng dày đặc đột nhiên có tiếng người nói chuyện.

"Tại vùng sương trắng rộng lớn này, chúng ta cũng nhìn không được xa, còn có kẻ nào trốn trong sương mù này mà chưa bị chúng ta tìm được hay không, chúng ta cũng không làm rõ được rồi."

"Hắn là còn rất ít rồi, bất quá, coi như là một ít ẩn nấp được cũng không sao, dù sao bọn chúng không ra được, Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận chỉ có bốn đạo môn Đông Nam Tây Bắc ở bốn phía mới có thể đi ra ngoài, mỗi một cửa đều có người gác, bọn chúng thế nào đi ra được."

"Bất quá, ta nghe nói không ít sư huynh đã đến trong thành rồi."

"Bọn họ đương nhiên sẽ đi, dù sao cũng là Thần quốc thành trì của thần linh vực ngoại, ai biết bên trong có những thứ tốt gì."

"Hay là chúng ta cũng đi vào? Dù sao cũng đã quét sạch gần như hết rồi."

Một người khác chần chờ một hồi, nói ra: "Khi thật, chuyện giết từ linh không phải là việc của chúng ta, dựa vào cái gì chúng ta tại nơi đây làm việc mệt chết được, bọn họ thì đi tìm bảo, chúng ta cũng đi vào, kẻ mẹ nó đi..."

Đồ Nguyên minh bạch vì cái gì về sau mức độ tìm tòi lại yếu đi nhiều như vậy, thì ra rất nhiều người đã tiến vào trong Tử thành rồi. Lúc này hắn chỉ muốn làm thế nào rời cái Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận gì gì đó này.

Chỉ là nghe nói có bốn cái đạo môn, nhưng trong màn sương trắng này, Đồ Nguyên căn bản tìm không được bốn cửa kia.

Hắn chỉ đành cẩn thận di chuyển trong cái trận này, hắn không biết phá trận, cũng không có biện pháp nào. Đến sau cùng, hắn đào một cái động trên mặt đất, tự chôn vùi mình vào đó.

Tuy rằng mặt đất rất khô cứng, nhưng cái trận pháp này chỉ là cấm lại linh khí trong đại địa, cũng không có khiến mặt đất biến thành đá hay kim cương, cho nên đào một cái động tuy rằng khó khăn nhưng vẫn là có thể làm được.

Hắn dùng đất vùi lấp mình, bịt chặt khí tức.

Trong lòng lại nghĩ đến, Điều Dao còn sống hay không, nếu như còn sống thì có trốn được ra ngoài không. Lại nghĩ tới lão già đã đánh nhau một trận trong Tử thành kia, về sau không còn có nhìn thấy rồi, còn có cái Khuyển thủ nhân chạy qua bên cạnh mình kia, sau đó mình cố ý để ý nhưng cũng không có nhìn thấy hắn. Nếu như sau đó hắn không có bị phụ thân, thì hắn là cũng như mình phải trốn chạy khắp nơi.

Lại nghĩ đến con ác long trong viện, không biết nó sẽ chết tại trong hỏa diễm do cự nhân kia phun ra hay là bị người vào thành thu đi.

Trong lòng hần suy nghĩ những điều này, dần dần lại nghĩ tới cuộc sống lúc trước ở cái thế giới kia, nhưng mà lúc này đây, những gì đã trải qua trong kiếp trước lại giống như là cõi mộng xa xôi, rất không chân thực.

Trong bóng tối, hần giống như nghe được có người đi qua bên người mình, phảng phất nghe được tiếng đánh nhau. Hần không hề động, chỉ là tập trung quan tưởng Thần ấn phù đồ, thu liễm toàn bộ tâm thần mình.

Trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh đó, hần cũng không biết mình nằm trong mặt đất đã bao lâu, đại khái là những đại phái đệ tử vây giết kia cũng không phải rất tỉ mỉ, hần giống như đã tránh thoát một kiếp này, nhưng mà hần vẫn không dám, vẫn cứ nằm ở trong đất rất nhiều ngày.

Từ trong phù túi, hần lấy ra một tấm thổ độn phù, linh quang nổi lên trên phù, đất ở xung quanh dưới linh quang liền băng hóa thành giống như nước, Đồ Nguyên rất vui, có thể thi triển phù rồi, vậy thuyết minh cái Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận kia đã triệt bỏ rồi.

Thân thể hần pháp phình như ở trong nước sâu, xuất hiện tại trên mặt đất. Hần mở mắt, nhìn thấy một mảnh trời hơi u ám, niềm vui sướng vì sống sót sau tai nạn như mặt tan ra trong lòng.

Sương trắng đã tan rồi, một tòa hắc thành sứt mẻ vô cùng ở xa xa, vẫn cứ có thể từ trên hắc thành cảm thụ được một loại khí tức đặc biệt, không phụ thanh danh Thần quốc thành trì là thần vực thần linh, nơi đó, mỗi một khối gạch thạch đều ẩn chứa khí tức của thần linh đến từ vực ngoại. Hiện tại Đồ Nguyên nhìn thấy có không ít người đi lại trong thành, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, bất quá, nhìn quần áo của họ, hiển nhiên là tán tu, cũng không phải là đại phái đệ tử vây giết 'người' trong Từ thành lúc trước.

Mỗi một tán tu đều có hi vọng nhặt được bảo vật, bất quá, hiện tại Đồ Nguyên không có chút ý nghĩ nào muốn trở lại trong thành tìm bảo, hần chỉ muốn rời rất xa nơi đây.

Hần nhìn nhìn bốn phía, sau đó chọn một cái phương hướng rồi đi, đi không bao lâu liền nhìn thấy một cái cửa tròn cao to, trên cửa tròn phủ đầy phù văn, chỉ là hiện tại phù văn cũng không có linh lực, chỉ là hoa văn dễ nhìn phổ thông rồi, tại phía dưới cửa tròn có người cao giọng nói: "Lúc đó Tô tiên sinh đích thân vẽ phù lên cái cửa tròn này, kiếm lên sinh mây khói, kiếm xuống mưa gió ngừng, phong thái đó, cả đời cũng quên không được."

"Tô tiên sinh là người chạm đến thiên nhân chi đạo, ngay cả thần linh cũng có thể cảm nhận được, các ngươi không biết, lúc đó cái Người chết chi thành này từ vực ngoại rơi xuống, uy thế ngập trời kia, ở ngoài ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được, sặc sặc..."

"Tô tiên sinh xác thực lợi hại, nhưng mà Hóa Diễm Quân Vương cũng không kém, một mình hần là bắt được cái vực ngoại kia rồi, cái này cũng không phải chỉ là nói thôi."

...

Đồ Nguyên ở bên cạnh nghe một lúc lâu sau, mới biết được người bày ra Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận gọi là Tô tiên sinh, tên thật thì không biết, mà một vị khác có thể hóa thân làm chống trời cự nhân thì có xưng hào là Hóa Diễm Quân Vương.

Đột nhiên, trong đó có người nói: "Ta nghe nói, vị vực ngoại thần linh kia cũng không có hoàn toàn bị bắt lại, hần còn trốn ra vài luồng thần thức, hiện tại đệ tử của Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông đều đang tại truy sát mấy người phụ sinh thần thức kia a."

"Ta cũng nghe nói qua chuyện như vậy, cũng không biết là thật hay giả."

...

Bọn họ không biết, bên cạnh có một cái người thoát chết khỏi thành đang lặng yên đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 7: Thần Thức

Khi Đồ Nguyên nghe được người nơi cửa tròn nói thần linh trong Từ thành có thần thức trốn thoát, hần đứng là đột nhiên nghĩ đến mấy người, Điều Dao là người thứ nhất, sau đó là cái lão già trong thần điện kia, tiếp đó là Khuyển thủ nhân, một cái sau cùng, hần nghĩ đến chính mình.

Cho nên khi hần nghe đến mấy lời này, việc trước tiên chính là rời đi rất xa, tuy rằng hần có thể khẳng định mình cũng không có chuyện gì, nhưng mà sợ vạn nhất có người biết rõ mình là từ bên trong đó sống đi ra, như vậy chẳng phải là nói mình chính là bị một lũ thần thức của thần linh kia phụ thân đoạt xá sao, sau đó lại giống như lúc ở trong Chu Thiên Cầm Thần Trận, không cần quản cái gì trực tiếp tru giết mình, vậy tìm ai nói lý đây, không phải là oan uổng rồi sao.

Đón sương gió, đi ở trên đường lớn, hướng về phía quốc gia nhân loại mà đi, hẳn quyết định đi tới quốc gia nhân loại ở ngoài Minh Châu, Không Tước vương quốc.

Khi nghe cái tên Không Tước vương quốc này, Đồ Nguyên luôn cảm thấy quái dị, nhưng đó xác thực là một cái đại quốc, vị Đoàn Tử Ngọc Đoàn gia chiếm cứ Âm Hồn Cốc kia chính là một cái quý tộc ở Không Tước vương quốc. Chỉ mình y dẫn theo vài người là đã thu được toàn bộ Âm Hồn Cốc rồi, đối với Đồ Nguyên mà nói, cái Đoàn gia kia tất nhiên là đồ vật không lồ,

Hắn không nghĩ tới muốn đi gặp Đoàn gia, chỉ muốn tìm một chỗ để sống yên ổn, ổn định tu hành, tỉ mỉ nhìn xem quốc gia nhân loại trên thế giới này.

Đi một mạch ba tháng, cuối cùng hẳn ra khỏi khu vực hoang tà rộng lớn kia, đi tới một mảnh thiên địa trong sáng quang đăng, hẳn rõ ràng cảm giác được như vậy. Tựa như có thể dễ dàng phân biệt được một khối thổ địa màu mỡ với một vùng thổ địa cằn cỗi.

Nơi nhân loại quanh năm ở lại, được dương khí cạo rửa, làm cho bầu trời đại địa đều không còn sự tà dị mà có một quang cảnh khác, cao xa xanh thẳm, trống trải, mênh mông bát ngát, không giống tại Minh Châu, cảm giác bầu trời luôn luôn có một tầng gì đó bao trùm, đen ngòm.

Tại nơi sát biên giới quốc gia nhân loại này, tâm Đồ Nguyên rốt cục thả lỏng xuống tới, tuy rằng trong lòng vẫn cứ lo lắng cho Diêu Dao, cũng nghĩ đến sự phụ Khuất Thành của mình, nhưng mà một cái cuộc sống mới tinh sắp xuất hiện rồi, khiến hẳn có chút cao hứng.

Đi ở trên đường, rất xa, tựa hồ thấy được một tòa thành, một tòa thành này gọi là Thông Minh Quan, là một con đường trọng yếu thông tới Minh Châu.

Đang đi ở trên đường lớn, Đồ Nguyên đột nhiên ngừng lại. Trong mắt hẳn tuôn lên sự hoảng sợ, nếu như có người có thể nhìn thấy trong đan điền hẳn, sẽ phát hiện trong đan điền hẳn có một luồng hắc khí từ trong chỗ sâu lan tràn ra.

Một luồng khí âm lãnh tuôn ra từ trong đan điền, toàn thân hẳn băng hàn.

"Ta cũng bị thần thức của thần linh kia phụ thân rồi."

Đây là cái ý nghĩ đầu tiên của hẳn, theo đó là sợ hãi, hẳn không rõ vì sao thần thức của thần linh kia đến bây giờ mới hiển hiện ra.

Vừa xuất hiện từ chỗ sâu trong đan điền, thần thức liền lan tràn về khắp nơi thân thể, một lũ thần thức kia giống như là độc xà, từ động quật đan điền đã chiếm giữ dọc theo sống lưng mà lên, dò xét vào ngũ tạng lục phủ, sau đó chui vào trong đầu óc.

Tại Đồ Nguyên cảm giác được, một lũ thần linh ý niệm này giống như là một con cự xà tham ăn, một ngum liền muốn nuốt chửng ý thức của mình.

Cả người hẳn cứng ngắc, ý niệm như là bị nhiếp lại vậy.

Mắt thấy sẽ bị nuốt chửng, hẳn ra sức tránh, cuối cùng có một tia ý thức bản thân, nhưng mà điều hẳn có thể làm chỉ là quan tưởng Thần ấn phù đồ, một lũ thần linh thần thức kia không có chút nào ngập ngừng, nhưng Đồ Nguyên còn là cảm ứng được trong ý thức thần linh kia có một chút kinh ngạc, bất quá, hẳn ta là thần linh, là cao cao tại thượng bao quát chúng sinh, làm sao sẽ để một cái tiểu tu sĩ nhân loại nho nhỏ ở vào tầng dưới chót thiên địa vào trong mắt.

Hắn ta một ngum nuốt vào, sau đó lại tại trong nháy mắt nuốt vào phát hiện mình nuốt không phải ý thức của một nhân loại mà như là tiến vào trong một cái lưới, một cái thần phù không biết mà thần bí cường đại.

"Không, không có khả năng, trong ý thức cái nhân loại này thế nào có thể xây dựng ra thần phù cường đại như thế."

Hắn ta muốn phóng ra ngoài, nhưng mà lại bị quán chặt lấy.

Đồ Nguyên nhìn vào trong đan điền mình, đạo Thần ấn phù đồ kia cuộn động lên ánh sáng thần bí, một lũ thần thức chui ra từ chỗ sâu trong đan điền kia chui vào Thần ấn phù đồ, sau đó lan tràn dọc theo đường nét của phù đồ, cuối cùng đúng là đem toàn bộ đồ án đều nhuộm thành màu đen.

Đồ Nguyên không dám có chút thả lỏng, tuy rằng thần thức như là đã bị Thần ấn phù đồ cấm lại rồi, nhưng mà hẳn vẫn cứ cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại đang giãy dụa, giống như là mình cầm một cái lưới trùm lấy một con cự thú, nhưng mà lại nhất thời không biết như thế nào giết chết, không dám tới gần.

Hắn tập trung tinh thần quan tưởng Thần ấn phù đồ, hoàn toàn bỏ qua chuyện ngoài thân, khi hẳn lại mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy một cái nóc nhà, nằm ở trên một cái giường, trên giường đắp một cái chăn mềm mại, trong phòng tuy rằng không bày biện nhiều, nhưng cũng có chút ý tứ.

Đây là nơi nào?

Đối với việc đột nhiên mình xuất hiện tại một nơi xa lạ này, Đồ Nguyên đúng là có chút ám ảnh rồi. Xóc chân lên, phát hiện y phục trên người đã được thay đổi, đang mặc trên người là một bộ áo quần màu trắng, đứng dậy, đẩy cửa ra, ngoài cửa ánh mặt trời xán lạn lại chói mắt.

Hắn vừa mở cửa ra, liền có cô nương mặc trang phục nha hoàn nói: "Đạo trưởng, ngài tỉnh rồi, Thất Hỷ, đi nói cho lão gia phụ nhân, đạo trưởng tỉnh rồi."

Cô nương kia quay qua nói với một cô nương khác đang quét tước cách đó không xa, thanh âm thanh thúy vaà nhanh, nhưng mà lại rõ ràng từng chữ.

"Nơi này là nơi nào?" Đồ Nguyên nhìn cái viện cũng không tính lớn này, nhưng hoa cỏ trong viện lại làm cho viện này có vẻ thanh tịnh.

"Đạo trưởng, nơi này là tướng quân phủ." Vị cô nương này đáp, nàng cũng hiếu kì nhìn Đồ Nguyên.

"Tướng quân phủ? Tướng quân phủ nơi nào?" Đồ Nguyên nghi hoặc.

"Tướng quân phủ Thông Minh Quan a."

"Ta thế nào lại ở chỗ này?"

"Đạo trưởng xin tại ven đường, phu nhân chúng ta trên đường trở về nhìn thấy, liền cho người người khiêng ngài trở về rồi."

Đồ Nguyên minh bạch rồi, đại khái là mình mất đi ý thức nằm ở ven đường, được phu nhân của Tướng quân phủ này gặp gỡ cứu về.

"Vậy phải đa tạ phu nhân cứu giúp rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Lời này ngài nên nói với phu nhân rồi." Cô nương kia vừa cười vừa nói.

"Tất nhiên, không biết ta đã mê man bao lâu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đạo trưởng ngài mê man bốn ngày rồi."

"A, vậy thì đa tạ cô nương chăm sóc, không biết cô nương có thể cho biết phương danh không?" Đồ Nguyên nói ra.

"Hạ nhân chúng ta nào có phương danh gì, phu nhân từ nhỏ đặt cho ta cái tên là Thụy Hoa, về sau đạo trưởng có chuyện gì có thể gọi ta."

"Thì ra là Thụy Hoa cô nương."

Đồ Nguyên nói ra, hắn vô pháp coi một cái thiếu nữ thanh xuân như vậy làm tội tớ hạ đẳng, tại trong lòng hắn, mọi người đều là bình đẳng.

Ngoài viện truyền tới một tràng bước chân, theo đó có một nữ tử ước chừng ba mươi tuổi đi tới cửa vào viện, trong mắt nàng có tình mang chớp động, nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó nhìn chăm chú, nhưng cũng không có tiếp tục đi tới mà xoay người, nói ra phía ngoài: "Phu nhân, vị đạo trưởng này mới tỉnh, mặc y phục không hợp, như thế e rằng khiến người nói Tướng quân phủ chúng ta không chu toàn cấp bậc lễ nghĩa,"

Theo đó Đồ Nguyên nghe đến một cái âm thanh dễ nghe. Muốn cảm giác thanh âm một người êm tai hay không, đầu tiên thanh âm nữ nhân cần phải là của nữ nhân, thanh âm một nữ nhân nếu như là giống thanh âm nam nhân, vậy thì không thể nói là dễ nghe. Đồ Nguyên nghe đến thanh âm nữ nhân này cực kỳ nữ tính, mềm mại như là trong gió có một mùi hương.

"Đi lấy cho đạo trưởng một bộ y phục."

Tiếng phu nhân nói ra, có người đáp lời, sau đó rất nhanh rời đi, mà phu nhân ở ngoài viện cũng không có tiến vào, vẫn an tĩnh chờ tại nơi đó, thẳng đến có một nha hoàn vội vã cầm một bộ xiêm y đến, Thụy Hoa tiếp nhận lấy, đưa cho Đồ Nguyên mặc vào, sau khi mặc vào, vị nữ tử trong mắt có tình mang chớp động ở cửa vào viện kia mới tránh qua một bên, nhường đường để phu nhân tiến đến.

Kể từ khi Đồ Nguyên đi tới trên đời này, đây là lần đầu tiên chân chính trông thấy nhân vật thượng tầng trong quốc gia nhân loại.

Phu nhân ăn mặc một thân trang phục thanh nhã, tư thái yêu kiều như thiếu nữ, nhưng mà khí chất uyển chuyển nội hàm, lại lộ ra vẻ đoan trang của người đã già cho người.

Đồ Nguyên biết được chủ nhân Tướng quân phủ này họ Tạ, tên là Tạ An Lan (êm đềm), khoảng ba mươi tuổi, đáng vẻ uy nghiêm, lộ ra thần thái sát khí nghiêm túc mà tướng quân mới có, vô luận là bản thân hắn hay là đối với trong nhà, nhất là đối với hai đứa con trai gái càng là nghiêm ngặt. Bất quá, đối với Đồ Nguyên vẫn tốt.

Từ sau khi Đồ Nguyên tỉnh lại, chỉ chớp mắt đã qua năm ngày.

Hắn không có rời đi, vô luận là tướng quân còn là phu nhân, cũng không có ý đuổi Đồ Nguyên ly khai, hắn liền cũng tại nơi đây ở lại rồi.

Theo chủ ý của Đồ Nguyên, kỳ thực hắn là muốn cách Minh Châu xa hơn một chút, cái Thông Minh Quan này cách Minh Châu thật sự là hơi quá gần.

Nhưng mà nguyên nhân từ bản thân, lại khiến hắn không thể không tạm cư tại cái tướng quân phủ này. Lúc này cảnh tượng trong đan điền hắn đã có biến hóa thật lớn.

Nguyên bản linh khí là bộ dáng một con cóc, nhưng lúc này chỉ có một đạo Thần ấn phù đồ, đường nét phù đồ là màu đen, đồ án hoa văn trong đó có đồ có lam có đen, toàn bộ linh khí đều đã tại trong Thần ấn phù đồ, cấu thành một cái đồ án thần bí hiện tại.

Mà bản thân hắn, nếu là muốn thi phù pháp, đúng là không dám dẫn động linh khí trong đan điền, bởi vì hắn cảm giác nếu là dẫn động linh khí đã tiến nhập trong Thần ấn phù đồ thì sẽ dẫn ra thần thức của thần linh kia.

Cho nên, hiện tại, một ít phù pháp tiêu hao nhiều linh khí là hắn không dám dùng, chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn nhỏ, hơn nữa còn phải chú ý cẩn thận,

điều này là nguyên nhân khiến hán không thể không ở lại cái Tướng quân phủ này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 8: Người Thứ Tư

"Có một ngày, từ thiên ngoại thần vực có Thần quốc đèn nhang chi thành rơi xuống Minh Châu, Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông hợp lực, cùng tru vực ngoại thần linh, giết vô số kẻ bị từ linh đoạt xá, nhưng mà thần linh kia dù sao cũng là thần linh, tuy nói bị trọng thương mà rơi xuống tại Minh Châu này, nhưng vẫn là chạy thoát được mấy lũ thần thức. Thần thức kia đã xâm nhập trong thần hồn mấy người, nếu hôm nay không giết, ngày khác sẽ gây tai họa thiên hạ, cho nên Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông đã phái ra Tru thần giả, truy sát người bị vực ngoại thần linh kia đoạt xá."

Tại trong một cái tửu quán, một lão già râu bạc trắng đang cao giọng kể chuyện thiên hạ. Hôm nay kể là về những mê hoặc về sinh tử của vực ngoại thần linh trong Tử thành.

Nói đến chỗ then chốt, bên cạnh người thuyết thư có một cái cháu gái, trang điểm như nam hài, giọng nhỏ bắt đầu đi một vòng quanh những người ngồi xung quanh, không ngừng nói một ít lời tốt đẹp, có người phóng khoáng cho nhiều, dù cho là keo kiệt, cũng sẽ cho một chút, bởi vì lão già này đang nói tới chỗ chốt chốt, muốn nhanh lên một chút để lão nói tiếp, chút tiền này cũng phải cho đúng chỗ mới được.

"..."

"Tại trong Long Trì Thiên Cung có một cái gương, gọi là Đạo Thiên Kính, có lời nói là một kính nói hết thiên cơ, chương giáo Thu Nguyệt Nguyên tiên sinh của Long Trì Thiên Cung tại sau khi bắt vực ngoại thần linh kia, cảm thấy thần linh này tựa hồ có chút bất kính, liền lấy tâm hỏi Đạo Thiên kính, sau đó cho ra một cái đáp án, đó là vị thần linh kia sớm đoán được mình khả năng sẽ bị bắt, cho nên sớm đã phân ra một đạo thần thức, mà một đạo thần thức kia lại một hóa bốn, tiến vào trong thân thể bốn người."

"Chậm chút, không phải ba người sao? Thế nào biến thành bốn người rồi."

Trong đám người ngồi tại phía dưới đột nhiên có người cao giọng hỏi.

"Vị quan nhân này chớ nôn nóng, nghe tiểu lão nhi chậm rãi nói." Thuyết thư lão nhân không nhanh không chậm nói ra, hiện tại lưu truyền tại trên phố nói là ba người, mà lão thì nói có bốn người.

"Trước nói về cái Người chết chi thành này, từ trên trời rơi xuống thì không biết thu vào biết bao sinh linh, từ trong đó hán chọn bốn người này, nói rõ bốn người này không đơn giản, mỗi người thiên phú dị bẩm, không phải người bình thường có thể so."

"Trước nói tới người đầu tiên, đó là một cái nữ tử, không biết đến từ chỗ nào, không biết muốn đi về đâu, nàng thần bí vô cùng, thích mặc một bộ váy lam, như là quỷ điểm chi hoa trong đêm khuya, thanh tĩnh, lãnh tú. Khi nàng phát tay, có sáu bọ bay lượn khắp trời, người ta xưng là Trùng Ma tiên tử." Thuyết thư lão nhân nói đến đây thì dừng một chút.

"Nói tiếp người thứ hai, người thứ hai này nghe nói là đến từ Liên Vân trại bị Tử thành hủy diệt, Liên Vân trại này tuy nói là một cái tiểu trại, nhưng trại chủ Liên Vân trại này lại có một dạng phù pháp đặc biệt, tên là 'Nhân cách hoá' phù pháp, khi hán thoát đi thì từng sử dụng qua một lần cái phù pháp này, người giấy khắp trời, mỗi cái trông rất sống động, giống như phân thân hàng ngàn hàng vạn, đúng là mạnh mẽ xông qua Cự Linh Thần Tông vây giết, được xưng làm Giấy Ma."

Thuyết thư lão nhân nói đến đây chậm rãi nhấp một ngụm trà, phía dưới có người hô to muốn nhanh một chút.

"Lại nói tới người thứ ba, hán không phải người, cũng không phải một cái súc sinh, hán là nửa yêu do người kết hợp khuyến yêu mà ra, hào là Khuyến Thủ ma, nơi một cái Tòa hồn hắc liền đi qua, quỷ khóc thần gào."

"Tên người thứ tư không có người biết rõ, có bộ dáng gì cũng không có người biết rõ, nguyên bản trong Đạo Thiên Kính kia chỉ nhìn thấy ba người đó bị vực ngoại thần linh phụ thân, người thứ tư này là sau cùng đến đêm khuya mới xuất hiện, hơn nữa thời gian xuất hiện cũng không dài, còn không có chờ người của Long Trì Thiên Cung tìm đến, hán đã biến mất."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia uống trà, tại lúc vị nữ tử như nam hài kia bụng mâm nhỏ đi tới bên mình thì lấy ra một ít tiền để vào trong mâm.

Tại sau khi nghe xong giới thiệu về người thứ tư thì đứng dậy rồi đi.

Một đường trở lại Tướng quân phủ, mới vừa vào cửa, vị nha hoàn tên là Thụy Hoa kia liền nói ra: "Đạo trưởng, lão gia cho mời."

Đồ Nguyên gật gật đầu, nói nàng ở phía trước dẫn đường.

Tại trong Tướng quân phủ, hạ nhân cũng không xưng tướng quân là quân, mà là xưng là lão gia.

Bình thường tại trong phủ, tướng quân Tạ An Lan mặc một thân y phục màu đen hàng ngày ngồi ở chỗ đó, ngồi đó, cầm một quyển sách trong tay đang nhìn. Khi Đồ Nguyên tiến đến, hắn đưa tay vờn ra, ý bảo Đồ Nguyên ngồi xuống, sau đó có hạ nhân dâng trà, tại dâng trà xong, hắn mới bỏ sách xuống nói ra: "Hôm nay thỉnh đạo trưởng tới đây, là muốn hỏi đạo trưởng có tính toán gì?"

"Ta không nơi ở cố định, cũng không có chỗ nhất định phải đến, bất quá, nếu tướng quân đã mở miệng, ta tự nhiên sẽ từ biệt phu nhân rồi rời đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Đạo trưởng hiểu lầm rồi." Tạ tướng quân nhắc tay nói ra: "Đạo trưởng hẳn là đã gặp qua hai đứa con của ta đi, không biết đạo trưởng cảm thấy chúng như thế nào?"

"Tất nhiên là đã gặp qua, công tử phúc hậu, tiểu thư thông tuệ." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta muốn thỉnh đạo trưởng làm lão sư của chúng, ý đạo trưởng như thế nào?" Tạ An Lan tướng quân nói ra.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nói ra: "Tướng quân nếu như muốn tìm lão sư cho công tử tiểu thư, chỉ cần truyền ra tin tức, nói vậy toàn bộ người tại Thông Minh Quan đều sẽ lan truyền, không quá ba ngày chắc chắn có người tài đức vẹn toàn theo lời mà đến, vì sao sẽ chọn ta làm lão sư cho công tử tiểu thư?"

Tạ An Lan tướng quân nói ra: "Nếu là thật sự thông báo tìm người, xác thực như đạo trưởng đã nói, bất quá, những người kia có khả năng dạy thì ta cùng phu nhân cũng có thể dạy, ta tuy là tướng quân, nhưng tổ tiên lại là đại phu trong triều. Những ngày gần đây trò chuyện cùng đạo trưởng, chỉ cảm giác đạo trưởng ngôn từ đặc biệt, thường có thương xót chi tâm, rồi lại phóng khoáng với mở, không câu nệ, lại không vượt quá, nhất định xuất thân danh môn cao quý, cho nên muốn thỉnh đạo trưởng dạy bảo hai đứa con kia của ta, mong rằng đạo trưởng không từ chối."

Nhìn thấy bộ dáng Tạ An Lan tướng quân như vậy, Đồ Nguyên chỉ là hơi hơi trầm ngâm liền đồng ý.

...

Trong Tướng quân phủ, công tử cùng tiểu thư phân biệt gọi là Tạ Tấn Chi cùng Tạ Uyển Dung, là một đôi huynh muội song sinh, nhưng mà tính cách lại khác biệt cực lớn. Công tử Tạ Tấn Chi tính tình phúc hậu, trầm mặc, thường thường nghĩ một chuyện thì phải nghĩ rất kĩ rất rõ ràng. Mà muội muội Tạ Uyển Dung thì là tư duy miễn tiếp, ngôn từ lợi hại, có một chút tính tình được lý không buông tha người.

Tướng quân cũng không phải chưa có thỉnh lão sư tới, nhưng mà tới nơi này đều bị Tạ Uyển Dung tiểu thư làm tức giận chạy rồi, chậm rãi, một ít kinh sư có danh vọng trong Thông Minh Quan này liền cự tuyệt tới Tướng quân phủ rồi.

Trong Thông Minh Quan có một cái Tam Tài viên, nghe nói là đã từng khai mở một mảnh địa phương Thông Minh Quan này, chính tay đại tướng quân đương triều bố trí Thiên Địa Nhân Tam Tài Phần Thiên đại trận, đem một cái đại yêu trong Thông Minh Quan luyện làm tro tàn. Sau lại Tam Tài đại trận kia tuy rằng bị triệt bỏ, nhưng mà lại bảo lưu lại một bộ phận trung tâm nhất, được gọi là Tam Tài viên, lại trải qua sửa chữa gia công thì thành nơi đệ tử thể gia danh môn tại Thông Minh Quan này thường tới du ngoạn.

Trong Tam Tài viên này có một cái hồ sen, trong đó có một cái đình lớn, nếu là người tới nhiều, có thể tiến vào trong cái đại đình này mới là thành viên trung tâm của toàn bộ thể gia từ đệ ở cái Thông Minh Quan này.

Tạ Uyển Dung ngồi ở chỗ kia, lấy tay chống cằm, hai mắt thất thần nhìn một cái bàn cờ trên bàn, tại cái bàn đá này có hai cái người đang chơi cờ, một vị trong đó là Tạ Tấn Chi, mà một vị khác thì là một thiếu niên đẹp trai.

Tại đối diện Tạ Uyển Dung có một cái thiếu nữ xinh đẹp, cầm một cây quạt nhưng tơ hồng trong tay, nhìn Tạ Uyển Dung nói ra: "Là người nào khiến Uyển Dung của chúng ta tưởng nhớ như vậy a."

Thiếu niên chơi cờ ở bên cạnh nhìn nhìn Tạ Uyển Dung, con mắt Tạ Uyển Dung mở ra, nói: "Phiền chết rồi, tướng quân phụ thân của ta lại thỉnh một cái lão sư cho ta rồi, bắt đầu từ ngày mai sẽ không thể ra ngoài chơi."

"Vậy người lại dùng biện pháp làm cho hắn tức giận chịu không nổi phải bỏ đi." Thiếu nữ ở đối diện nói ra.

Tạ Uyển Dung thở dài, nói: "Cũng chỉ có thể như vậy rồi. Ai, hiện tại toàn bộ Thông Minh Quan đều tại sau lưng nói người trong Tướng quân phủ chúng ta đều là mùa đao cầm thương, không thông văn chương, không rõ lí lẽ, ngày hôm trước mẹ ta nói ta tròn một cái buổi sáng, đầu cũng muốn nổ tung luôn rồi."

Thiếu nữ đối diện lấy quạt che miệng cười nói: "Uyển Dung người cũng có lúc đầu muốn nổ a. Ta lại muốn vị tiên sinh này có thể khuất phục được người, mỗi ngày cho người niệm kinh, khiến người ra không được nữa, trở thành một cái người hiền lương thực đức."

Tạ Uyển Dung trừng mắt hạnh, đứng dậy, nói ra: "Hoàng Ngọc Nghiên người đừng cao húng quá sớm, một năm nữa là lúc người lập gia đình, đến thì lúc đó phải hầu hạ nam nhân của người cho tốt, sớm sinh con đẻ cái đi."

Lời nàng nói làm cho thiếu nữ đối diện biến sắc, nhưng mà Tạ Uyển Dung lại không cho nàng có cơ hội nói chuyện, vả sau đầu Tạ Tấn Chi đang suy nghĩ

nên đi cò như thế nào, nói ra: "Đi a, ở tại chỗ này mọc rễ a."

Lời nói chưa dứt đã xoay người sai bước rồi đi, trong lòng nàng có chút buồn bực, quyết định thể hiện một cái cho vị đạo nhân được mẫu thân mình cứu về kia biết, không phải người nào đều có thể làm lão sư của Tạ Uyển Dung mình.

Sắc mặt Hoàng Ngọc Nghiên có chút ửng đỏ, cái này là đang tức giận, người hiểu nàng đều biết nàng ghét nhất việc hôn nhân này, nhưng mà việc hôn nhân này là đã định ra ngay khi còn nhỏ, nếu không có việc gì ngoài ý muốn thì vô pháp thay đổi.

Hai mắt nàng nhìn bóng lưng Uyển Dung rồi đi Tạ, hiện lên vẻ phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Người Trong Mưa Gió

Ào ào...

Mưa to tầm tã hạ xuống, rơi vào trên nóc nhà, theo rãnh ngói chảy xuống, rất nhanh liền đã tạo ra một cái mảnh mưa ở chỗ mái hiên.

Một cái thân ảnh thon dài theo trong mưa gió đi tới, mưa gió cuốn lên trên người gã giống như trong nháy mắt liền bị thôn phệ. Mỗi một bước gã đặt chân tại trên đường đều như là từng đóa thủy liên nở ra.

Đồ Nguyên đứng ở dưới mái hiên, nhìn người qua lại trong mưa gió, vội vã chạy trên đường hoặc là bung dù bước nhanh, gã thả bước ung dung, thoải mái tự tại, như là đang hưởng thụ, người xung quanh giống như là không có nhìn thấy gã.

Trên người gã mặc một bộ huyền bạch bào y, trên bào y có ẩn chìm pháp văn, đây là một kiện pháp bảo cường đại. Gã cũng không cuộn tóc mà trực tiếp buộc lại, nhìn như đuôi ngựa, có vẻ đơn giản cao thượng.

Mặt gã nhìn qua lại phi thường thanh tú, ít đi mấy phần sự dương cương của nam nhân, lại bởi vì tóc buộc gọn gàng sạch sẽ nên nhiều ra mấy phần anh khí. Tại trong mưa gió mờ lung, Đồ Nguyên đứng là trong lúc nhất thời không dễ xác định đối phương là nam hay là nữ.

Đồ Nguyên thấy gã cảm ứng được ánh mắt mình, quay nhìn về phía mình, Đồ Nguyên cũng không có tránh né, đối phương là người tu hành, mình chỉ là nhìn gã, không cần phải chột dạ cái gì.

Trong mưa gió, hai mắt gã như hai ngôi sao cảm ứng nhau.

Đây là cảm giác đầu tiên khi Đồ Nguyên nhìn thấy hai mắt gã.

Đồ Nguyên khẽ cười cười, đối phương cũng không có đáp lại gì, chỉ là quay đầu không nhìn nữa, hướng về phía cuối đường mà đi, tiêu thất tại trong mưa gió.

Đồ Nguyên là đi ra mua chút giấy bút chu sa dùng để vẽ phù, vẽ phù cũng có thể dưỡng thần, cũng cảm ngộ phù pháp chi ý trong thiên địa, nếu là tinh thuần rồi thì có thể một niệm liền phát, tại chớp mắt tay vừa động, phù pháp liền đã xuất hiện rồi.

Trong truyền thuyết có cái cảnh giới gọi là niệm niệm sinh pháp, đứng tới sờ tới, nhìn thấy suy nghĩ, đều có pháp sinh. Cái này tuy rằng là cảnh giới không lường được trong truyền thuyết, nhưng mà hiện tại Đồ Nguyên không thể tùy ý khu động linh khí trong đan điền, cũng đành nhiều hơn luyện luyện phù pháp đơn giản.

Chỉ là vừa mới đi ra thì gặp phải cơn mưa to này, khiến hẳn nhất thời không thể quay về.

Mưa to tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Mà ánh mắt Đồ Nguyên lại nhìn về phía cuối đường, một cơn gió mưa này tại trong cảm giác của Đồ Nguyên giống như là làm trái đường cho cái người bộ dáng không biết nam hay nữ kia.

Trở lại trong Tướng quân phủ, hẳn cũng không có nương theo linh khí thanh tân tươi mát sau cơn mưa này để vẽ phù, mà là lấy Thất Bảo Như Ý trong phủ túi ra.

Thất Bảo Như Ý cầm trong tay, mát lạnh, hơi trầm xuống, vân hoa văn mặt trên như ý như sinh từ tự nhiên, từ trước đến sau, một đoàn một đoàn quần quít vào nhau, hoặc thưa hoặc dày, hoặc đậm tầng tầng lớp lớp, hoặc mờ chỉ có nhàn nhạt vết tích, đó là từng đạo phù quán kết vào nhau, cuối cùng kéo dài đến đầu mút của Như ý, toàn bộ phù ý đều ngưng kết tại nơi đó, mà nơi đó thì là có một đạo phù đồ như ẩn, giống như là một tòa thiên cung, trấn tại

trung ương thiên địa.

Cái này cũng không phải Thất Bảo Như Ý đơn thuần, mà là Thất Bảo Như Ý có gia nhập Thần ấn phù đồ.

Vừa rồi tại lúc hấn mưa giấy phù bút phù thi nhìn thấy trong điện thờ của chủ quán có một cái thần tượng nhỏ, trước thần tượng có lư hương, trong lư hương có cắm đèn nhang cung phụng.

Đồ Nguyên có thể nhìn ra được, đó không chỉ là một cái thần tượng, kỳ thực còn là một kiện pháp bảo, hương thụ đèn nhang ngày đêm cung phụng, trong kiện pháp bảo kia nếu như là có khí linh thì cái pháp bảo này sẽ không ngừng thăng hoa, cuối cùng thay da bỏ đi phàm thai, trở thành một kiện linh bảo.

Đây là một phương thức luyện bảo, kiện pháp bảo kia đã có thể dùng để đối địch, cũng có thể dùng cho bày trận, tại trong điểm kia có một cái thần tượng tại, chỉ sợ không có người dám sinh ra bất cứ tà niệm gì rồi.

Nhận đến phương thức cung phụng pháp bảo để tế luyện kia gọi ý, Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ cái Thất Bảo Như Ý trong tay này có hay không cũng có thể tế luyện như vậy.

Bởi vì trong cái Thất Bảo Như Ý chi này có một đạo Thần ấn phù đồ có thể thu nạp đèn nhang nguyện lực.

Bất quá, hấn cũng không rõ ràng lắm phương thức tế luyện cụ thể, cũng chỉ có thể trước tiên án theo cách nghĩ của mình tới thử một lần rồi.

Tại trong lòng hấn, cung phụng tế tự chú trọng tại thành tâm, mà không phải chú ý hình thức ngoại tại, vì vậy hấn đem Thất Bảo Như Ý đặt ở trên bàn, sau đó liền tới cúi đầu bái, nhưng mà làm được phân nửa cảm thấy mình thật sự là tự cho là đúng rồi, liền thu lại, nghĩ thầm, nhìn đến còn phải tìm cơ hội nhìn xem có thể hay không từ điểm chủ kia học được cái phương pháp dùng đèn nhang nguyện lực để tế luyện pháp khí này.

Bất quá pháp môn tế luyện pháp khí từ trước đến nay đều là bí mật bất truyền của người tu hành, không phải đệ tử thân truyền cùng huyết thống chí thân sẽ không truyền, một ngoại nhân như mình muốn người khác truyền cái pháp môn này, đó cơ hồ là nằm mộng.

Sau khi thu Thất Bảo Như Ý lại, luyện nửa phù pháp nửa ngày, hấn dùng tay lại, tại trong lòng chuẩn bị ngày mai sẽ dạy những gì cho công tử tiểu thư của Tướng quân phủ này.

Hấn đã có tâm mượn Tướng quân phủ ở tạm, như vậy chủ nhân phủ này hi vọng mình dạy cho công tử tiểu thư của họ, mình tự nhiên cũng không cần cự tuyệt, có linh hồn của một người hiện đại, cũng không có ý nghĩ gì của mình vẫn hơn, người tu hành hàng nghìn hàng vạn, người đắc đạo có bao nhiêu, có thể thấy tu hành chân chính là tại nơi người tu hành mà không tại các loại công pháp.

Đương nhiên, nếu là mình có thể biết rõ sớm một bước, tại khi người khác cần thì chỉ dẫn người khác, cũng không mất đi làm một cái chuyện đẹp, không biết bao nhiêu năm sau, khi nhắc lại tới mình thì có người sẽ ở nơi nào đó nói đó là lão sư của ta, hoặc là nói hấn ân dẫn đường cho ta.

Lại hoặc là, có một ngày nếu như mình danh vang thiên hạ, dù cho là không thu đồ đệ, lại sẽ ở đại thọ của mình thì có khách bát phương tới chúc thọ, đó cũng là một chuyện hay.

Có lúc Đồ Nguyên cảm thấy mình rất thích hư danh, nhưng mà đa số chỉ là suy nghĩ ở trong lòng, cũng sẽ không vì danh mà đi làm một ít chuyện khác người.

Sáng sớm ngày hôm sau, hấn liền đi tới Thiên viện trong phủ, nơi dành cho công tử tiểu thư Tướng quân phủ học tập.

Khi hấn tới, hai người Tạ Tấn Chi cùng Tạ Uyển Dung đều còn chưa tới, hấn ở bên trong chờ, tuy nói cũng không có quá nhiều khả trương, lúc tại Tứ Thủy Thành, hấn cũng đã giảng kinh cho rất nhiều người, nhưng mà đó là giảng kinh, không giống hiện tại, hiện tại là chính thức hơn nhiều.

Qua một lúc sau, công tử cùng tiểu thư kia mới khoan thai chậm rãi đi tới, Đồ Nguyên có chút cau mày, bởi vì hấn nhìn thấy Tạ Uyển Dung hếch cằm lên, tựa hồ đang nói khiêu khích, ta là tới mượn vậy đó, ngươi muốn thế nào.

Mà Tạ Tấn Chi thì là cúi đầu, thỉnh thoảng đối diện với ánh mắt Đồ Nguyên thì có phần né tránh.

Tạ Uyển Dung ngồi xuống, sau đó Tạ Tấn Chi cúi đầu ngồi ở phía sau nàng, mà Tạ Uyển Dung đầu tiên là nhìn Đồ Nguyên, sau đó nhìn về phía khác, một tiếng không nói.

Trong phòng phi thường an tĩnh.

Đồ Nguyên trước đây chưa có học quá như thế nào dạy học, nhưng mà lúc này hấn cảm thấy phi thường có ý tứ, cái này rõ ràng là chống đối có tính trước. Mà người chủ mưu chính là vị thiếu nữ năm nay mười lăm tuổi, cũng đã bắt đầu nảy nở, nàng thừa hưởng khuôn mặt đẹp của mẹ nàng, nhưng mà khí chất lại rất không giống.

Mẫu thân của nàng ôn nhu như nước, biết thư đạt lễ, mà nàng thì như là lửa rừng, dù cho chỉ là ngồi ở chỗ này, vẫn cứ lộ ra vẻ không an phận.

"Hôm nay, ta tại toàn bộ Thông Minh Quan hỏi thăm một cái, tại trong những người ta hỏi qua, bọn họ đều nói tướng quân bảo vệ Thông Minh Quan, là một vị tướng quân tốt, nhưng mà đáng tiếc, lại có một vị nữ nhi không hiểu chuyện." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra.

Lời hán vừa nói ra miệng, Tạ Uyên Dung tức thì mắt hạnh tròn tròn, trừng mắt nhìn Đồ Nguyên, nhưng không có mở miệng, miệng giật giật, như đang cực lực kiềm chế xung động muốn nói.

"Không chỉ không hiểu chuyện, bọn họ còn nói, công tử là một hài tử tốt lại bị tiểu thư làm hỏng rồi." Đồ Nguyên nói đến đây, tiểu thư kia cũng nhin không được cười lạnh nói: "Bịa, bịa tiếp đi."

Đồ Nguyên hơi trầm ngâm, nói ra: "Lúc đó ta liền đánh cuộc với bọn họ, nói trong vòng một tháng sẽ giúp tiểu thư thành một người biết thư đạt lễ, nếu như không thành, nguyện cắt thủ cấp cho họ làm chỗ ngồi."

Tạ Uyên Dung lại một lần nữa trừng mắt, bất quá lúc này đây trong mắt nàng tràn đầy kinh nghi, cùng về bất khả tư nghị.

"Tiên sinh, cái này là thật?" Tạ Tấn Chi ở phía sau nhin không được hỏi.

"Đương nhiên, ... Là bịa." Đồ Nguyên cười nói.

Tạ Uyên Dung vỗ bàn, quát lớn: "Lỗ mãng, Tạ Tấn Chi, đi, đi nói cho mẫu thân."

Nàng sai bước rời đi, để Tạ Tấn Chi đứng lại nơi đó, không biết là đi hay là ở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 10: Dạy Học

"Mẹ, người nhìn xem cha thỉnh người nào a, một cái cừu lưu đạo sĩ, lại mời tới làm Tây Tịch(khách mời) tiên sinh cho chúng ta, hơn nữa, lai lịch bất minh, ngôn từ lỗ mãng, mẹ, mẹ đuổi hán đi đi."

Tạ Uyên Dung đi tới nơi ở của mẹ mình, yêu kiều nói ra, âm thanh sau cùng kéo rất dài, lôi kéo một cánh tay của phu nhân, lay động. Đứng ở bên cạnh Tạ phu nhân, không giống như là mẹ con, ngược lại như là tỷ muội.

Tạ phu nhân không để ý tới nàng, ngồi ở một bên, điều chế hương liệu, nàng sinh ra tại thế gia chế hương, hương tạo ra có thể khu trừ trùng đuổi thú, khu linh, kết hợp cùng một chút phù pháp càng là có thêm khả năng cường đại nhiếp tâm thần người.

Nàng hiện tại chế đương nhiên không là loại hương cường đại gì, mà là loại hương nữ tử dùng để trong túi hương mang tại trên người, loại hương này có tác dụng an thần ôn hòa, còn có thể đuổi muỗi, phòng ngoại tà xâm lấn.

"Mẹ, sao mẹ cũng không quản." Tạ Uyên Dung từ bên trái Tạ phu nhân chuyển qua bên phải.

"Trở lại nghe đạo trưởng dạy học đi." Tạ phu nhân nói.

"Ai nha, mẹ, ta là muốn mẹ lo cho cha một chút, để ông ấy không nên già là mời đã đạo sĩ không biết tên tới, không phải là muốn mẹ lo cho ta a." Tạ Uyên Dung gấp gấp rồi.

"Cha con đã nói, đạo trưởng tuy rằng tu vi không cao, nhưng mà ngôn từ có chút thanh kỳ, rồi lại không quá giới hạn, thường chú tâm đại khí, rồi lại không cứng nhắc rập khuôn." Phu nhân nói: "Mỗi một người đều có sở trường, cha người để hán dạy học cho các người, không phải vì để người học được những thứ kinh tàng thuật toán, mà là muốn học hán loại phong cách hành sự nhìn vật này, người có cảm thấy hán không giống bình thường hay không?"

"Hán cùng người khác còn có cái gì khác chứ, không phải là thấy Tướng quân phù chúng ta tốt, liền ở lại không muốn đi sao?" Tạ Uyên Dung không phục nói ra.

"Con mắt của một người là không lừa được người khác, như vậy, ta đi cùng con, con phải ngồi ở đó nghe cho tốt, nếu như đạo trưởng thật lỗ mãng như con đã nói vậy, đến lúc đó ta sẽ nói với cha con." Phu nhân nói.

"Được a, mẫu thân đi cùng ta, gọi luôn cả Cẩn Thu a đi a." Tạ Uyên Dung nói ra.

Phu nhân đương nhiên biết rõ nàng muốn gọi Cẩn Thu a đi lên là định đến lúc đó, tìm cơ hội nói Cẩn Thu giáo huấn Đồ Nguyên đạo trưởng.

Cẩn Thu là cùng phu nhân đồng thời gả đến Tướng quân phủ, lúc đó khi lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy Cẩn Thu thì chính là nàng đi ở phía trước, đứng ở cửa vào viện, báo lại Đồ Nguyên chỉ mặc y phục trong, không hợp cấp bậc lễ nghĩa, sau đó phu nhân sai người đi lấy y phục đem cho Đồ Nguyên.

Đại khái là nhà Tạ phu nhân vốn từ nhỏ cảm thấy tính tình phu nhân ôn nhu, cho nên từ nhỏ đã bồi dưỡng một người nửa tỷ muội nửa hộ vệ cho nàng, Cẩn Thu tính tình là an tĩnh nhưng sắc bén, giống như là một thanh kiếm giấu trong vỏ.

Tạ Uyển Dung sai bước đi ở phía trước, nàng muốn tại trước mặt mẫu thân mình cùng Cẩn Thu đi vạch trần khuôn mặt lỗ mãng của cái dã đạo nhân này.

Chỉ là khi nàng đi vào trong Thư hương viện thì cũng không có nghe đến thanh âm gì, một mảnh an tĩnh.

Đi vào nhìn, chỉ thấy Đồ Nguyên đứng ở bên cạnh giá sách đang lật xem một quyển sách, bộ dáng đang bị sách thu hút, mà Tạ Tấn Chi yên tĩnh ngồi ở một bên, như là đang chịu phạt.

Tạ Uyển Dung vừa vào cửa, liền lớn tiếng nói: "Mẫu thân, người nhìn xem, người nhìn mà xem, hần như vậy chỗ nào giống tiên sinh a."

Tạ phu nhân không nói gì thêm, ngược lại là gật gật đầu với Đồ Nguyên, mà Cẩn Thu trái lại trong mắt chớp động tinh mang.

"Xin chào phu nhân." Đồ Nguyên bỏ quyển sách trên tay xuống nói ra.

"Uyển Dung không hiểu chuyện, mong rằng tiên sinh chớ trách. Uyển Dung ngồi xuống, nghe tiên sinh dạy học." Tạ phu nhân nói, đúng là tại nơi đây ngồi xuống rồi, tuy rằng ngồi khá xa, nhưng là một bộ không dự định đi.

Đồ Nguyên kinh ngạc, nhưng mà trong miệng lại nói: "Làm gì có, tiểu thư thiên tính thẳng thắn." Nói xong liền lại nhìn Tạ Uyển Dung đang bởi vì có mẫu thân mình tại mà không lên tiếng nữa, chỉ nhất tâm chờ mình dạy học.

"Ta là người tu hành, nhưng tu cũng không phải cái đại đạo pháp môn gì, vốn không có tư cách làm lão sư của các người, bất quá tướng quân cùng phu nhân cất nhắc, ta đây liền đem những gì trong lòng biết nói cho các người nghe một ít, các người có thể coi như đang nghe cố sự." Đồ Nguyên mở miệng nói ra.

Tạ Uyển Dung trái lại không có nghĩ đến Đồ Nguyên nói khiêm tốn như thế, bất quá, nàng cho rằng là bởi vì có mẫu thân mình tại đây, cho nên hần mới nói như vậy, khẳng định là cũng không có học thức thật sự gì.

"Như nói tới điển tịch kinh tàng trên đời này, ta biết rất ít, về mặt này trong Thông Minh Quan có rất nhiều người hơn hần ta, bất quá, ta có thể khẳng định một điểm, điều ta biết, bọn họ tất nhiên không biết."

Tạ Uyển Dung niệm ngữ một cái, hiển nhiên là cảm thấy Đồ Nguyên đang khoác lác.

"Ta từng có một giấc mộng, trong mộng có một cái thế giới chân thực, ta sinh sống trong cái thế giới kia hơn hai mươi năm, hiện tại ta muốn kể đó là những gì ta đã học được trong thế giới cõi mộng kia."

Thấy lời Đồ Nguyên nói kỳ dị, như là chuyện thật, dù cho là phu nhân cùng Cẩn Thu ở phía sau cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Cẩn Thu cau mày nói ra: "Người nói thế nhưng là thật?"

Đồ Nguyên có thể khẳng định, nếu là mình có chút nào chần chừ, hiển lộ ra là lời lừa dối, chỉ sợ nàng liền lập tức đuổi mình đi ngay. Tại trong Tướng quân phủ này, địa vị Cẩn Thu nhưng không thấp, tuy rằng bình thường không có nói chuyện gì, nhưng mà nếu là lời nàng nói ra, vô luận là tướng quân còn là phu nhân cũng sẽ không cự tuyệt nàng.

Cho nên địa vị Cẩn Thu tại trong cái Tướng quân phủ này kỳ thực là rất cao.

"Đương nhiên, lúc ta còn nhỏ, ta từng có một đoạn thời gian rất lâu trong cõi mộng." Đồ Nguyên rất nghiêm chỉnh nói ra.

"Đó là một cái thế giới thế nào?" Cẩn Thu hỏi.

"Đó là một cái thế giới hoàn toàn khác biệt với thế giới hiện tại của chúng ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Cụ thể là cái dạng gì?"

Hiển nhiên, Cẩn Thu là đang hỏi dùm Tạ Uyển Dung, cũng là hỏi giúp phu nhân, thông qua loại ép hỏi trực tiếp này, nhìn Đồ Nguyên rốt cuộc là nói hoang hay thật sự đã từng thân du qua một cái thế giới như vậy.

Bởi vì Thiên Nguyên đại địa này cũng không phải là thiên địa thế giới duy nhất, vực ngoại có thần vực, có Cửu U hoàng tuyền chi địa, có các loại tiểu thiên thế giới, cũng từng có người rất dài một đoạn thời gian dần dần độn độn, đến khi thanh tỉnh lại thì lại nói mình thân du dị giới, đồng thời đem cái thế giới kia miêu tả rõ ràng rành rành.

Cái này cũng không tính là cái việc gì tuyệt chưa từng có, nhưng cũng cực ít ỏi.

"Cái thế giới kia, nhân loại chiếm hữu vị trí thống trị tuyệt đối, nhưng mà thọ nguyên của nhân loại lâu thì trăm năm, chậm thì sáu bảy mươi năm. Người nơi đó từ sáu tuổi liền bắt đầu đi học, nam nữ cùng học, hàng năm đều là phải thi học kỳ, hàng năm lên lớp, chỉ ít học chín năm, dù là nghèo hèn, đều có thể nhập học."

"Nam nữ đều có thể nhập học tại trong cùng một phòng, vậy nhân luân đại đạo đặt ra để ở chỗ nào." Cẩn Thu nói ra.

...

Đồ Nguyên một ngày này đều là cùng Cẩn Thu biện luận, đều là Cẩn Thu hỏi, Đồ Nguyên trả lời, nàng đem tất cả những điểm nàng cảm thấy không hợp lý đều hỏi ra, một cái thế giới nếu như là chân thật, như vậy mỗi một cái phong tục hình thành ra đều là viên dung, mỗi một cái hiện tượng cùng hoàn cảnh thế giới đều liên hoàn với nhau, không có khả năng sẽ có kẻ hở, nếu là có cái Đồ Nguyên trả lời không được, như vậy có thể nhận định lời Đồ Nguyên nói chính là nói dối.

Nhưng mà, cuối cùng lời Đồ Nguyên nói đã phác họa ra trước mặt bọn họ một cái thế giới đặc biệt, khác biệt với toàn bộ thế giới tu hành, đó là một cái thế giới kỳ lạ nhưng đồng dạng là cường đại đến đáng sợ. Người trong cái thế giới kia đều nhỏ yếu, nhưng mà nếu là có một ngày Thiên Nguyên đại địa phát hiện cái thế giới kia, muốn xâm nhập cái thế giới kia thì có lẽ sẽ phải trả cái giá trầm trọng.

Cẩn Thu vẫn cứ nửa tin nửa ngờ đối với cái thế giới mà Đồ Nguyên đã miêu tả kia, nhưng mà Tạ Tấn Chi lại cực kỳ cảm thấy hứng thú với nó, còn Tạ Uyển Dung tuy rằng vẫn cứ không muốn tin tưởng, nhưng mà không chịu nổi hiếu kỳ, ngồi ở chỗ đó mà nghe.

"Thời gian đã qua rất lâu, những gì ta có khả năng nhớ được đã còn lại không có mấy, chỉ có thể đủ đem những gì ta nhớ nói lại một cái."

Đồ Nguyên nói đến đây, nhìn nhưng là phu nhân, phu nhân gật gật đầu, nói ra: "Ta sẽ chuyển cáo tướng quân, người cứ việc yên tâm."

Thời gian tại trong lúc Cẩn Thu chất vấn và biện luận đúng là đã sắp đến buổi trưa rồi, tại chỗ cửa vào đúng là tụ tập không ít hạ nhân, trong đó là có người đến tìm phu nhân, tại phu nhân ra hiệu đứng ở cửa vào không có quấy rầy, sau cùng biến thành người nghe.

Khi Đồ Nguyên tuyên bố buổi dạy học hôm nay chấm dứt, mọi người mới tản đi.

Trên đường hần đi về nhà, nhớ lại việc mình mô tả lại thế giới trong kiếp trước kia khiến cho mấy người phu nhân bọn họ nghe đến sững sốt, trong lòng hần có mấy phần đắc ý, phần đắc ý này không phải bởi vì mình đã miêu tả ra, mà bởi vì sự cường đại cùng không giống bình thường của cái thế giới kia, đắc ý về việc mình đã từng xuất hiện tại cái thế giới kia, dù cho là người trong thế giới tu hành cường đại này cũng phải cảm thấy khiếp sợ.

Trong lòng lại suy nghĩ, có hay không một ngày, thế giới này có cường giả có thể thần du cái giới khác thì xuất hiện tại địa cầu, nếu thật là xuất hiện tại nơi đó thì khoa học kỹ thuật tại địa cầu có thể tra xét được người đến hay không chứ?

Suy nghĩ một cái, lại lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ thực sự quá xa.

Khi trở lại nơi ở của mình, hần liền quyết định ngày mai bắt đầu giảng 《Kinh Thi》cho bọn hần, nếp sống tập tục ở thế giới này có phản tương tự với nội dung Kinh Thi, hần là có thể chấp nhận được.

Buổi trưa có người đưa đồ ăn đến nơi hần ở, hần ăn xong liền hướng về phía cửa hàng tạp hóa của người tên là Mã Lão Tam mà đi.

Hần muốn tới lại nơi đó nhìn xem cái phương pháp tế bảo kia. Chỉ là, vị Mã Lão Tam kia tuy rằng không có mắng đuổi Đồ Nguyên đi, nhưng cũng chưa bao giờ nói về chuyện cái thần tượng kia, cho dù là Đồ Nguyên nhìn được nhiều, lão cũng sẽ không có không nhắc nài, điều này khiến mỗi một lần tới Đồ Nguyên đều phải mua một vài thứ mới được.

Cứ như vậy, mỗi ngày dạy học trong Tướng quân phủ, sau đó thực khí luyện thần, tiếp đó luyện phù pháp, lại đi tới chỗ cửa hàng của Mã Lão Tam nhìn cái thần tượng kia, tới lâu rồi thì phát hiện bố trí trong toàn bộ cửa hàng kỳ thực cũng không đơn giản, đó là một cái pháp trận giấu tại trong thành.

Đó gọi là trận không có lớn nhỏ, lớn có thể ẩn trong núi nấp trong biển, nhỏ thì hóa làm bụi mắt thường nhìn không thấy.

Đây là một cái tình thế đặt tại trong phố xá sầm uất ở hồng trần, Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy Mã Lão Tam này phi thường thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 11: Tượng Gỗ

Trong bầu trời, trăng đang lúc trăng tròn.

Trên đời này không có ngày lễ Trung thu nhưng cũng có người ngắm trăng.

Tạ Uyển Dung cùng một ít đại gia tử đệ khác trong Thông Minh Quan thường ngắm trăng ở Tam Tài viên, so đấu với nhau về gia thế, tâm cơ, tài học các loại, cực kì hồ hởi.

Mà Đồ Nguyên thì là đứng ở trong một cái tiểu viện nhìn bầu trời đến ngó ngán xuất thần, hần nghĩ đến lễ Trung thu, tuy rằng hần cũng không có cùng thân nhân đón lễ Trung thu, nhưng mà mỗi khi tới thời điểm đó đều sẽ tụ tập cùng mấy người bằng hữu cùng hoàn cảnh uống chút rượu, xướng ca hát.

Nhưng mà hiện tại tất cả đều như là ký ức xa xôi mà mộng ảo, đúng như hần đã nói trong Tướng quân phủ, đó chính là một giấc mộng thần du.

Hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình thoát khỏi trạng thái phiêu diêu kia, tâm thần chìm vào trong đan điền, chỉ thấy trong đan điền có một đạo ánh phù hắc hồng sắc lơ lửng tại đan điền, xung quanh là linh khí nhàn nhạt bao phủ, quang sáng hắc hồng sắc chiếu sáng toàn bộ đan điền nhìn thần bí vô cùng.

Ánh phù kia như là vật sống, quang vận màu đen bên trong chuyển động, tựa xung hữu đột, như muốn lao ra khỏi đạo ánh phù kia. Đồ Nguyên là mượn một đạo ánh phù này để phong cấm thần thức thần linh tại trong đó.

Nhưng hần biết rõ, không thể duy trì tình trạng này lâu dài, vạn nhất ngày nào đó cái thần linh kia quen thuộc được đạo ánh phù này thì mình như thế nào phong cấm lại được nữa, hơn nữa, điều này còn ảnh hưởng tới tu hành, sau chủng hóa đó là kết phù.

Đan khí kết phù, mà hiện tại với đạo ánh phù ở trong đan điền này, Đồ Nguyên không biết như vậy có tính là đã kết thành phù hay chưa. Nhưng mà hiện tại vô luận là thần thức hay linh khí đan điền đều khóa tại trong một đạo phù kia, khiến hần vô pháp xác định mình có kết thành phù hay không.

Bởi vì nếu là đan khí đã kết thành phù, cả người sẽ có được năng lực thần bí. Về phần cụ thể có cái năng lực gì, chính hần cũng không thể biết rõ, nhưng mà trong những người hần từng gặp qua có người có thể không cần thi phù pháp là trực tiếp hóa nước mà độn, cũng có người có thể hóa thành phi điều.

Hơn nữa, cái phù này cũng không phải tùy tiện là có thể kết. Tuy nói bất cứ pháp phù gì đều có thể kết thành tại trong đan điền, nhưng mà lại sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa đối với tu hành về sau, cho nên không thể tùy tiện kết pháp phù gì cũng được, nếu đã kết thành rồi, muốn kết lại cái khác, vậy thì phải tán phù, nhẹ thì tổn thương căn bản, phải điều dưỡng rất lâu, nặng thì sẽ không còn cơ hội kết đan.

Cho nên cái phù này, nhất định cần phải kết cái có tiếng tăm, không thể tùy ý kết loạn.

Nhưng mà không quản hiện tại có thể kết phù hay không, Đồ Nguyên cần phải làm nhất là luyện hóa được thần thức thần linh trong ánh phù kia.

Hần đưa mắt nhìn trăng trong bầu trời, nhưng mà một lũ hỏa diễm như trăng sáng trong đan điền lại đang lẳng lặng bốc cháy.

Một lũ Thái Âm linh hỏa bốc cháy trong đan điền, theo thời gian trôi qua, chậm rãi trở nên đậm đặc, cuối cùng bao phủ cả cái ánh phù mà thiêu đốt.

Trong lúc mơ hồ đó, Đồ Nguyên giống như nghe được tiếng gào thét phẫn nộ.

Đột nhiên va chạm kịch liệt đến từ sâu trong tâm linh nổi lên, đan điền tuôn sinh trận trận rung động.

Trong Tam Tài viện này, Tạ Uyển Dung đang cầm một quyển sách cao giọng niệm. Cái này là do chính cô ta biên thành, trong đó ghi lại đều là thi thơ trong Kinh Thi mà Đồ Nguyên đã dạy.

Mặc dù cho tới tận bây giờ, Tạ Uyển Dung vẫn cứ không phục Đồ Nguyên, nhưng mà lại len lén sao chép lại toàn bộ thi thơ do Đồ Nguyên dạy, sau đó đem đến trong Tam Tài viện đọc lên.

Ngôn từ văn phong của thi thơ trong Kinh Thi mặc dù không hợp với thế giới này, nhưng là mới mẻ độc đáo, tình tế thương thức thì là cực đẹp hoặc là cực ưu, dẫn tới một đám thiếu nam thiếu nữ tự phụ văn chương tài hoa, phong lưu sách sách lấy làm kỳ. Có người hỏi nàng lấy những bài thơ này từ đâu tới, nàng chống cằm, thế nào cũng không chịu nói, Tạ Tấn Chi ở bên cạnh cũng không có nói, hiển nhiên là đã bị Tạ Uyển Dung mệnh lệnh, không dám nói lung tung.

Thời gian nháo lên, lại là hơn nửa tháng, ngoại trừ luyện khí luyện phù, mỗi ngày Đồ Nguyên đều dùng Thái Âm linh hỏa luyện đạo ánh phù kia.

Đồ Nguyên lại một lần nữa đi tới tiệm tạp hóa của Mã Lão Tam.

"Tiểu tử, hôm nay ngươi muốn mua cái gì." Mã Lão Tam hỏi.

Mã Lão Tam này cũng không như tên của lão như vậy, mà là một cái lão già nhìn qua vô cùng nho nhã, mỗi ngày đều tế một tòa pháp bảo thần tượng kia, trên người lão có một loại cảm giác thành kính bình tĩnh, tại trong mắt Đồ Nguyên, lão tựa như những mục sư trong giáo đường ở kiếp trước, hoặc là nói giống như hòa thượng trong chùa.

"Trước nhìn xem."

Đồ Nguyên tuy rằng tận lực giao hảo cùng Mã Lão Tam này, nhưng đại khái là vì mang theo mục đích giao tiếp với người, trong lòng Đồ Nguyên luôn cảm thấy không được tự nhiên, cho tới bây giờ quan hệ với Mã Lão Tam cũng không có trở thành bằng hữu, chỉ có thể tính là khách quen mà thôi.

Lão cười cười, tùy ý Đồ Nguyên nhìn, Đồ Nguyên kỳ thực là đang nhìn những phù văn bố trí bên trong cửa hàng.

"Tiểu tử, ngươi là muốn học phương pháp tế linh khí này của ta đi." Mã Lão Tam đột nhiên mở miệng hỏi.

Đồ Nguyên hơi hơi sững sờ, lại cũng không ngoài ý muốn, nói ra: "Ngài đã nhìn ra."

"Ha ha, rất nhiều người đến cửa hàng này của ta với chủ ý như vậy, người bắt quá là một người nghị lực tốt nhất mà thôi, muốn học hay không?" Mã Lão Tam hỏi.

Đồ Nguyên kinh ngạc, nhìn Mã Lão Tam đang cười, hắn đột nhiên cảm thấy đáng tươi cười của Mã Lão Tam có loại cực tà khí, nhưng mà vẻ tà kia thường ngày lại nhìn như là cực kỳ hiền lành.

"Đương nhiên muốn." Đồ Nguyên chỉ là hơi hơi dừng lại liền hồi đáp.

"Nhìn người có duyên, ta có thể đưa người một đồ vật, người mang về suy nghĩ tìm hiểu, có lẽ có thể ngộ được một chút."

"Thứ gì."

Mã Lão Tam từ trong ngăn tủ dưới thân lấy ra một cái tượng gỗ, nói: "Đây là một thứ ta tiện tay luyện chế để chơi, nhìn người thành tâm lại có nghị lực như thế, thôi thì cho người đi."

Đồ Nguyên nhìn cái tượng gỗ không có khuôn mặt đặt trên bàn kia, trong lòng dâng trào một cảm giác quái dị, nhìn tượng gỗ không mặt kia, lại cảm thấy nó có ẩn dấu một khuôn mặt, mặt chính là khuôn mặt thoáng nhìn qua là rất hiền lành của Mã Lão Tam, nhưng mà cái khuôn mặt này xuất hiện tại trên tượng gỗ thì lại khiến người cảm thấy tà dị vô cùng.

Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra cảm giác rét lạnh.

"Thế nào?" Mã Lão Tam cười hỏi, trong mắt tràn đầy nét tươi cười, nhưng mà Đồ Nguyên lại cảm thấy ở chỗ sâu trong đôi mắt lão cất giấu sự tàn khốc.

Hắn không biết cái này có phải là mình bị ảo giác hay không, nhưng trong lòng hắn nảy lên cảm giác nguy hiểm, khiến tim hắn co lại.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy cái tượng gỗ này điêu khắc rất tinh tế, trông rất sống động, nhưng thế nào lại không có mặt."

"Nếu là mặt cũng đã khắc ra rồi thì thế nào sẽ đưa cho người chứ, tiểu tử, tính là vận khí của người, cầm đi đi." Mã Lão Tam nói ra.

"Vậy cảm tạ ngài rồi."

Đồ Nguyên đưa tay cầm lấy, trong nháy mắt cảm vào trong tay hắn cảm thấy như là bị đâm một cái, sau đó có cảm giác đĩnh đĩnh, nhưng rõ ràng cái tượng gỗ trong xanh ảm đạm này phi thường sạch sẽ.

Đồ Nguyên liên tục cảm tạ, hắn cầm tượng gỗ đi ra cửa hàng của Mã Lão Tam, đã đi rất xa đều cảm giác phía sau có một cái ánh mắt tàn ác nhìn chăm chú vào mình.

Hắn quẹo qua mấy cái đường phố, tại lúc sắp đi vào Tướng quân phủ thì định ném nó đi, nhưng mà lại có chút luyến tiếc. Trực giác nói cho hắn cái Mã Lão Tam kia là một người tà ác, mà tượng gỗ trong tay này cũng đem lại cho hắn một loại cảm giác tà dị.

Cuối cùng hắn vẫn cứ là không có ném đi mà là mang theo cái tượng gỗ này tiến vào Tướng quân phủ, tại trong nháy mắt hắn tiến vào Tướng quân phủ, cửa hàng Mã Lão Tam liền đóng lại.

Đồ Nguyên cầm tượng gỗ nhưng không có trở lại nơi ở của mình, mà là đến một cái viện khác tìm Hứa chân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 12: Thần Tượng Trên Không Tướng Quân Phủ

Hứa chân nhân gọi là Hứa Huyền, là cao nhân trong Tướng quân phủ. Chỉ ít tại trong mắt Đồ Nguyên, là một người mà mình căn bản nhìn không thấu, tuy rằng tại lúc hắn kể về cái thế giới trong mộng kia thì ông ta từng giả bộ trong lúc vô tình đi qua nơi đó, nghỉ chân một đoạn thời gian, lại y nguyên không tổn hao gì hình tượng cao nhân trong lòng Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt Hứa chân nhân nhìn thấy cái tượng điêu khắc gỗ này thì kinh ngạc nói ra: "Người từ nơi nào lấy về cái Vô diện khô lổ thần này."

"Cái gì là Vô diện khô lổ thần?" Đồ Nguyên hỏi.

"Cũng phải, tiểu tử người không sư không phái, đương nhiên sẽ không biết, bắt quá, lá gan của người cũng quá lớn, thứ gì cũng dám mang loạn về." Hứa chân nhân nói ra.

"Đúng vậy, còn là nhờ chân nhân chỉ điểm." Đồ Nguyên khen tặng.

Tuy rằng Đồ Nguyên cũng không phải rất am hiểu nói lời nịnh bợ, nhưng mà Hứa đạo trưởng nhưng cũng không quan tâm, ông ta có chút hưởng thụ sờ sờ chòm râu đen dưới cằm, nói ra: "Àn, bản đạo thoát chỉ điểm một chút cho ngươi vậy, tránh cho ngươi lại bị chơi xấu tương tự, cái Vô Diện khôi lỗi thần này là có một đôi. Nếu ngươi cảm thương thức cái này lâu dài thì một lũ thần hồn của ngươi sẽ bị nhíp vào trong pho tượng, khi cái thần tượng này xuất hiện khuôn mặt của ngươi thì đó chính là thời điểm khôi lỗi thần thành công, đến lúc đó ngươi sẽ bị người ta khống chế."

Sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh, nói ra: "Ta nhưng không có đắc tội hần a, hần thể nào muốn hại ta."

"Ngươi lấy thứ này từ chỗ nào?" Hứa Huyền không thêm để ý, hỏi.

"Tiệm tạp hóa của Mã Lão Tam." Đồ Nguyên cũng không giấu giếm, hướng chỉ rõ ràng lão đã thể hiện ra là một cái tà nhân ẩn giấu trong thành.

Khi Đồ Nguyên nói ra tên này, Hứa Huyền chân nhân đột nhiên tắt hẳn dáng tươi cười, nói ra: "Ngươi tới nơi này bắt quá hơn một tháng, thể nào sẽ chọc người như vậy?"

Đồ Nguyên nói ra: "Ta nào có chọc gì hần, ta là thấy trận pháp cùng phương thức tế bảo trong cửa hàng của hần đặc biệt, cho nên mới thường đến đó, mỗi một lần đi đều còn mua ít thứ."

"Vậy thì không có đạo lý a." Hứa Huyền chân nhân nói ra. Nói đến đây, hần đột nhiên há mồm phun ra một đạo linh quang, linh quang tại trong hư không trực tiếp hóa thành một con linh điều, bay ra khỏi viện.

Đồ Nguyên nhìn con chim do linh quang biến thành kia bay lên bầu trời, bay ra Tường quân phủ, trong lòng ước ao, suy nghĩ không biết đến lúc nào mình mới có thể làm được thổ khí hóa linh a.

Hứa Huyền chân nhân nhắm mắt lại, qua một lát, ngoài viện có một vật linh quang bay trở về, Hứa Huyền chân nhân hé miệng, phi điều do linh khí biến thành kia liền chui vào trong miệng ông ta, lại hóa thành một ngụm tinh khí nuốt xuống.

"Mã Lão Tam đã đóng cửa hàng, nhìn đến, cái này là có người đang nhằm vào Tường quân phủ a." Hứa Huyền vừa nói vừa vuốt chòm râu đen, con mắt híp lại như hồ ly.

"Có Hứa Huyền ta tại nơi đây, cũng còn dám nghĩ cách, lai giả bất thiện a." Hứa Huyền chân nhân nói ra.

"Chân nhân, Mã Lão Tam kia là người nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Người nào, ai biết, bắt quá không ngoài cừ địch mà tướng quân rước lấy." Hứa Huyền chân nhân nói ra: "Khu vực này từng là một mảnh đất cằn sỏi đá, còn phải hoang tà hơn so với khu vực Minh Châu kia, nhưng mà Khổng Tước vương quốc phái đại tướng quân khai mở một mảnh địa phương này, đem diệt trừ một cái tà phái ở nơi này, cái tà phái kia tên là Phục Đô phái, dùng các loại phương pháp tế thần mà nổi danh, các loại phương pháp tế thần tàn ác truyền lưu ở vùng này đều xuất phát từ Phục Đô phái, nếu như ta không có đoán sai thì, Mã Lão Tam kia hẳn phải là dư孽 của Phục Đô phái."

"Vậy hần thể nào lại nhìn trúng ta rồi." Đồ Nguyên hỏi.

"Đại khái là do ngươi thường đến cửa hàng của hần, lại biểu hiện ra có ý mưu cầu phương pháp tế khí linh kia, cho nên muốn dùng phương thức này để khống chế ngươi." Hứa Huyền chân nhân nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, lẽ nào mình là người dễ bị tính kế như vậy sao?

Hứa Huyền chân nhân nói Đồ Nguyên trở về, ông ta muốn đi tìm tướng quân.

Đồ Nguyên chỉ là tại nơi đây dạy học, cũng không phải là tu sĩ tọa trấn trong phủ, Hứa Huyền mới phải. Cho nên cũng không cần hần đi quản, hơn nữa hần tự nhận là dựa vào tu vi của mình thì cũng quản không được.

Hần tại trong tướng quân phủ tu hành, rất ít đi ra ngoài rồi.

Dùng Thái Âm linh hòa luyện cái thần thức của thần linh kia, một việc khác chính là luyện khí dưỡng thần, như vậy giúp cho thần hồn của mình lớn mạnh, sau đó tự nhiên có thể chế ngự thần thức của thần linh kia.

Mà hai người Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi cũng là không ra cửa rồi, dù cho là ra khỏi nhà cũng là có người đi theo.

Đột nhiên, có một đêm, Đồ Nguyên cảm nhận thấy cảm giác khiếp đảm, nguồn gốc khiếp đảm kia là đến từ trên không Tường quân phủ. Hần cảm giác mình không thờ nổi, khí trong toàn bộ thiên địa đều giống như bị cầm lại rồi, Đồ Nguyên đi về phía trong viện, khi mở cửa ra, hần thấy được mây đen cuộn cuộn trong bầu trời.

Tại trong mây đen có một thần tượng thật lớn, thần tượng trông rất sống động, trong uy nghiêm lộ ra quý dị, trong mắt có một điểm huyết quang, cả người xanh đen.

Nó lơ lửng tại trong hư không, mây đen trên người giống như là đài sen, tuy rằng cuộn cuộn lại hình thái bất biến.

"Tạ An Lan, năm đó ngươi cùng Đái Thần tông giết cả phái Phục Đồ ta, hôm nay, ta phải báo thù cho toàn bộ người chết ở trên tay các ngươi."

Cái thanh âm này to lớn vô cùng, từ thần tượng thật lớn lơ lửng trên bầu trời truyền đến, mỗi một cái thanh âm vang lên, trong hư không liền chấn động một cái, nhưng mà chủ nhân chân chính của thanh âm kia, lại không biết giấu ở nơi nào.

"Hừ, trò hề." Trong Tượng quân phủ vang lên tiếng tượng quân hừ lạnh.

Cái này là lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy tượng quân hiển lộ tu vi, năm đó Tạ tượng quân cùng đương triều đại tượng quân đồng thời chinh chiến khai mở nơi đây, sau cùng đại tượng quân trở về, mà Tạ An Lan thì là lưu lại trấn thủ. Tuy rằng nhìn qua trên người hắn cũng không có sát phạt chi khí, nhưng mà những năm gần đây chém giết các loại sinh linh lại không phải số ít.

"Tạ An Lan, hôm nay ta sẽ diệt cả nhà ngươi, dùng máu cả nhà ngươi tể diện tổ sư anh linh. Cho mời tổ sư hiện thân."

Theo lời này vừa ra, thần tượng kia cư nhiên như là sống lại, một đôi huyết mắt kia vốn là tà dị, nhưng lại ít đi một phần sinh cơ có thể nhìn như người. Nhưng mà giờ khắc này, đôi mắt kia giống như là có sinh mệnh, lộ ra một loại u lãnh, giống như là tỉnh lại từ trong quan tài đã chôn sâu.

Tay thần tượng kia động rồi, nó giơ tay lên, trong thiên địa, gió nổi mây bay, mây đen tuôn sinh khắp trời như thủy triều. Một cái tay thật lớn chộp về phía Tượng quân phủ.

Tay kia thật lớn vô cùng, do mây đen ngưng kết mà thành, nhưng có từng đốt ngón tay rõ ràng, bao phủ toàn bộ Tượng quân phủ, giống như thiên uy.

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy cái tay kia chụp xuống, cảm giác đầu tiên chính là cái tay này đang chụp tới mình. Nhưng mà đương nhiên không là như vậy, đó chỉ là ảo giác của hắn, cho dù như thế, hắn lại vẫn cứ có loại cảm giác này, có thể thấy địch nhân của nó đối diện trực diện với loại áp lực này thì là đáng sợ cỡ nào.

Đồ Nguyên thủ chặt tâm thần, không để mình tại phía dưới cái cự thủ như thiên uy này bị loạn tâm thần, mà trong Tượng quân phủ vang lên một tiếng quát lớn.

Một vệt huyền quang cực nhanh bay ra, Đồ Nguyên nhận ra huyền quang kia hẳn là do Hứa Huyền chân nhân phun ra, một đạo huyền quang nho nhỏ nhằm phía cự thủ kia, hóa tán ra, trong đó có một cái kỳ phiến nho nhỏ tăng lên theo gió, chỉ chớp mắt liền đã trưởng lớn mấy trượng cao, tán ra một mảnh hoàng quang, hoàng quang hạ xuống, bao phủ toàn bộ Tượng quân phủ vào trong đó.

Đồ Nguyên cũng tại phía dưới hoàng quang bao phủ, nhìn thần tượng kia lập tức thấy không rõ ràng lắm, cái loại uy áp kia cũng yếu đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: Ngựa Nhảy Âm Dương

Trên mặt cây cờ kia có một đạo phù văn khí thế hào hùng, đơn giản giống như là một cái 'Cầu'(móc), tại linh quang của cờ xí cái độc thủ kia đúng là vô pháp hạ xuống.

Nhưng mà, trên thật lớn thần tượng tiếp tục truyền đến một cái thanh âm: "Đệ tử của Thủ Dương sơn cũng tới làm chó giữ cửa cho người khác sao, vậy thì cùng đi chết đi."

Đột nhiên một tiếng quái quái vang lên.

"Roi."

Đại thủ do mây đen ngưng kết thành kia đột nhiên hóa thành một con gió xám tro, cuốn xuống phía cờ xí kia, cờ xí kia đúng là vô pháp thừa thụ mà lắc lư, sau đó rơi xuống phía phía, ngã trái ngã phải, có thể tưởng tượng Hứa Huyền kia đang nỗ lực duy trì.

Nhưng mà đúng lúc này, phía dưới đột nhiên bay ra một cây trâm lam sắc, trâm cài tóc tán ra lam quang óng ánh, hình thức trâm cài tóc giống như là một con chuồn chuồn bay ngược, trong nháy mắt xuất hiện, yên tĩnh vô cùng, mọi âm thanh đều biến mất, luồng gió xám lập tức ngừng lại.

Đồng thời, trâm cài tóc lam sắc đâm hướng phía thần tượng kia, cái trán thần tượng đột nhiên mở ra một con mắt, độc nhãn huyết hồng, tại lúc mắt mở ra, đột nhiên có tơ máu xuất hiện quấn về phía trâm cài tóc lam sắc kia.

Trâm cài tóc lam sắc chấn động lên quang hoa xanh lam sắc, đâm tới huyết mắt.

Đồ Nguyên đã gặp qua cây trâm cài tóc lam sắc này, nó là mang tại trên đầu nha hoàn thiếp thân Cẩn Thu của phu nhân. Đồ Nguyên tuy rằng nghĩ đến Cẩn Thu khả năng rất cường đại, nhưng mà không có nghĩ đến sẽ cường như thế, vậy mà có thể đấu pháp cùng cái thần tượng cường đại vô cùng này.

Nhưng mà tại trâm cài tóc đâm tới còn khoảng ba tấc trên trán thần tượng thì cũng không đâm vào được nữa, thần tượng dâng lên thần quang thâm trầm hắc hồng sắc, liền đánh rơi trâm cài tóc kia xuống, linh quang trên trâm cài tóc tại trong quang hoa hắc hồng sắc kia chấn động, đúng là trong nháy mắt bị bóc đi một tầng linh hoa.

Đồ Nguyên trong lòng chấn động, trong nháy mắt vừa rồi kia, hẳn cảm thấy toàn bộ Tướng quân phủ tựa hồ đều chấn động lay động một cái, từ đại thành đến phòng ốc, mà trâm cài tóc đứng mũi chịu sào thì là không chịu nổi phải rơi xuống.

Nhưng mà cũng tại lúc Đồ Nguyên cho rằng hai đại cường giả trong tướng quân phủ không địch lại thì trong tai đột nhiên nghe đến một tiếng ngựa hí, theo đó liền nhìn thấy một con ngựa cao to màu đỏ thẫm từ trong đại điện Tướng quân phủ lao ra.

Tại trên con ngựa đỏ thẫm kia có ngồi một người, mặc áo giáp, cầm một thanh đại trường đao trong tay.

Đồ Nguyên nhìn không thấy chính diện khuôn mặt, nhưng mà lại trong nháy mắt mình bạch đó chính là tướng quân Tạ An Lan, thường ngày tuy rằng cảm thấy Tạ tướng quân uy nghiêm, nhưng mà luôn luôn cảm xem một quyển sách, nhiều ra mấy phần văn nhân, ít đi mấy phần sát khí, nhưng mà trong nháy mắt này, Đồ Nguyên lại cảm giác, một cỗ sát ý ngấp trời tuôn sinh, con ngựa đỏ thẫm kia như là bị máu nhuộm đỏ.

Con ngựa to lớn kia như vượt qua âm dương, trong nháy mắt nhảy ra Tướng quân phủ liền đã đến trước mặt thần tượng.

Mây đen xung quanh Thần tượng tức thì cuộn cuộn lên, thậm chí có điện quang tuôn sinh, ánh sáng màu máu hóa thành một cái hư ảnh thần tượng chụp xuống tướng quân.

Nhưng mà, tướng quân lại cầm đại đao trong tay vung lên cao ngắt, trên người không thấy có linh quang gì chuyển động, giản dị mà nghiêm túc, trong nháy mắt kia phản sát khí khó giải thích lúc trước liền tiêu thất, giống như toàn bộ sát khí đều đã thu vào trong một đao kia.

Trên Đao không ánh sáng.

Chém xuống.

Huyết quang tràn tới tướng quân tại đao hạ xuống liền lập tức tán loạn.

"Ca..."

Đao chém qua đầu thần tượng.

Sát cơ phân tán, đầu thần tượng đúng là đã bị một đao chặt đứt, đầu thần tượng còn chưa có rơi xuống liền đã bị Tướng quân chụp vào trong tay.

Thoáng cái, thần uy trong bầu trời mất hết, mây đen tan đi, một cái thần tượng cao nửa người từ trong bầu trời rơi xuống.

Rất xa nghe được tựa hồ có một tiếng kêu thảm vang lên.

Đồ Nguyên không biết người âm thầm tập kích tướng quân phủ kia đã chết hay chưa, nhưng mà nhìn thấy uy thế của Tạ tướng quân như vậy, chỉ cảm giác cường đại vô cùng, sâu không lường được.

Hơn nữa, hẳn không có nhìn ra Tạ tướng quân dùng đến pháp thuật gì, chỉ là một đao đơn giản liền chém đứt đầu của thần tượng mà Đồ Nguyên nhìn thấy vô cùng cường đại.

Tướng quân một tay nhấc đao, một tay xách đầu thần tượng, giống như là xách theo đầu người từ chiến trường trăm tướng trở về, từ trong hư không chậm rãi từng bước một đi xuống, ngựa kia tại trong không trung còn hí lên mấy cái. Dưới chân ngựa, mỗi chỗ đặt chân xuống đều có một đám mây mù màu máu hiện lên.

Đúng lúc này, Đồ Nguyên nhìn thấy một vật sáng vàng lao ra tướng quân phủ, nhắm hướng xa xa.

Vốn Đồ Nguyên không thể xác định được vật sáng vàng kia là người nào, nhưng mà hai ngày sau Hứa Huyền trở về tay xách theo một người trở về, Đồ Nguyên mới rõ ràng, Hứa Huyền là cảm thấy quá mức mất mặt, nên tại sau khi Tướng quân chém đầu thần tượng thì đuổi theo, bắt lấy người tập kích đem trở về.

Bất quá người bị bắt về cũng không phải là Mã Lão Tam, Đồ Nguyên tỉ mỉ hồi ức, nghĩ tới này hình người như là từng xuất hiện tại trong điểm của Mã Lão Tam, một lần đó hẳn là tới đưa hàng hóa cho Mã Lão Tam.

Chuyện thăm vấn đương nhiên là có người trong tướng quân phủ, bất quá, bởi vì động tĩnh trên không Tướng quân phủ quá lớn, toàn bộ Thông Minh Quan cũng kiểm tra chặt chẽ hơn rất nhiều, nên tra xét ra không ít yêu vật, nhưng mà Thông Minh Quan dù sao cũng là trọng trấn biên cương của Khổng Tước vương quốc, có đại quân đóng giữ, cho nên cũng không bị loạn.

Trái lại những ngày này tới nay, người tới tướng quân phủ ân cần thăm hỏi rất nhiều, mà hết thảy cái này cũng không có quan hệ với Đồ Nguyên, hẳn chỉ

là dạy dạy《 Kinh Thi 》, tự mình tu hành.

Bất quá, hẳn không biết, danh tiếng hẳn từng mộng du dị vực đã truyền ra ngoài, đúng là khiến không ít thiếu niên, thiếu nữ tới Tướng quân phủ đều muốn tới nghe hẳn dạy học.

Hơn nữa, đều thích nghe hẳn kể về tình hình ở thế giới kia, nhưng mà Đồ Nguyên như thế nào nguyên ý nói tiếp, những người này bất quá là coi mình như người kể chuyện tới đây nghe cố sự. Cho nên mặt hẳn những ngày này đều là đen tối, hơn nữa còn có chút người truy tới nơi hẳn ở để truy vấn hẳn về cái thế giới kia.

Mà Tạ Uyển Dung nhìn thấy tình trạng của Đồ Nguyên như vậy thì trái lại rất hài lòng.

Bất quá, chẳng đến có một ngày Đồ Nguyên trông thấy cái người từng đi trong mưa gió kia, trong lòng hẳn đột nhiên có cảm giác vô cùng lo sợ.

Bởi vì hẳn nghe Tạ Uyển Dung nói, đó là tỷ tỷ Chu Thanh của nàng, từ nhỏ học pháp tại Long Trì Thiên Cung. Nghe đến bốn chữ Long Trì Thiên Cung này, tâm Đồ Nguyên liền trở nên căng thẳng, là trùng hợp hay là người của Long Trì Thiên Cung biết rõ mình tại trong cái Thông Minh Quan này, đặc biệt phái người tới giết mình rồi.

Bất quá, trông thấy vị Chu Thanh từ nhỏ đã tới Long Trì Thiên Cung học pháp này, hẳn mới hiểu được giữa mình và đệ tử được bồi dưỡng từ nhỏ trong đại phái là chênh lệch cỡ nào.

Hắn phát hiện mình căn bản vô pháp nhìn thấu tu vi của nàng.

Một ngày kia, từ trong mưa gió đi vào Thông Minh Quan, tu vi mà nơi đi qua, có thiên tượng theo đó biến hóa, cũng là Đồ Nguyên đã từng tưởng tượng qua.

"Không biết tiên sinh từng tu hành ở nơi nào?" Chu Thanh hỏi. Hai mắt nàng chớp sáng, thẳng thâu nội tâm.

Đồ Nguyên cười cười, tuy rằng đang cười, nhưng mà lòng hẳn lại vạn phần cảnh giác, nói ra: "Một giới tán tu mà thôi, núi hoang làm nhà, không nơi cố định, nào có gốc gác gì."

"Nhìn tiên sinh ăn nói, không giống người tán tu, trên tay người có lam sắc phù văn ngưng khắc, giống như là có phong ấn quý vật tà linh. Nghe nói Âm Hồn Cốc có một thần thông tên là Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, có phải là thứ tiên sinh đã tu." Chu Thanh hỏi.

Đồ Nguyên thầm rùng mình, không nghĩ tới cái nữ tử cũng không lớn hơn mình bao nhiêu này đúng là vừa nhìn liền nhận ra phù văn trên tay mình, đồng thời biết rõ Âm Hồn Cốc có một môn thần thông như vậy, khi còn chưa biết về cái thiên địa này, còn sẽ cảm thấy Âm Hồn Cốc rất cường đại, nhưng mà tại đã thấy qua Từ thành từ trên trời giáng xuống, kiến thức qua Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận cùng với vị Đoạn Hồng Nham của Cụ Linh Thần Tông kia, hẳn minh bạch Âm Hồn Cốc đối với bọn họ mà nói chỉ là một cái môn phái nhỏ nhỏ.

Chỉ một cái đệ tử gia tộc của Không Tước vương triều này cũng có thể dẫn người làm curu chiếm tổ thước, đệ tử Long Trì Thiên Cung lại có thể biết rõ Âm Hồn Cốc có một môn thần thông như thế.

Đồ Nguyên nhìn nhìn tay mình, nói ra: "Người diệt phái, lại có gì tư cách đàm luận những thứ này, thẹn với sư môn."

Sắc mặt Chu Thanh có chút hòa hoãn, nói ra: "Ta cũng nghe nói Âm Hồn Cốc đã thay đổi làm biệt viện của Đoạn thị." Trong mắt nàng hiện lên chút đồng cảm "Bất quá, Đoạn thị cũng không xua đuổi Âm Hồn Cốc đệ tử vốn có."

"Ta là tại bị truy sát mà trốn tới đây." Đồ Nguyên nói ra.

Chu Thanh gật gù đầu, nói: "Ta nghe nói Âm Hồn Cốc là bởi vì nội đấu lại thêm cừu địch trả thù, cuối cùng mới bị Đoạn thị chiếm tiện nghi."

"Ta không rõ lắm." Đồ Nguyên nói ra, hẳn không muốn đàm luận chuyện kia về Âm Hồn Cốc.

Chu Thanh trầm mặc một cái, lại vẫn cứ là hỏi tiếp: "Không biết tiên sinh có từng trông thấy Từ thành từ trên trời hạ xuống."

"Không có nhìn thấy, nhưng mà sau khi phủ xuống ta có đến Từ thành nhìn qua." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy lúc Từ thành phủ xuống thì tiên sinh ở nơi nào?" Chu Thanh hỏi.

"Hoa gian độ." Đồ Nguyên nói ra: "Lúc đó ta tại trong một cái hầu lão thái khách sạn, trong tai toàn là mê hồn khúc âm của hầu lão thái."

Chu Thanh nhìn chăm chăm hai mắt Đồ Nguyên, tựa hồ muốn thấy rõ Đồ Nguyên rốt cuộc có nói láo hay không, Đồ Nguyên không có chút nào né tránh.

"Tốt, Chu Thanh minh bạch rồi, quý rầy tiên sinh rồi." Chu Thanh nói xong đúng là xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 14: Giương Mắt Không Biết Con Đường Phía Trước

nhất tâm tĩnh chờ son môn mở ra

Đồ Nguyên không biết Chu Thanh có tin tưởng lời mình đã nói hay không. Bất quá, hắn đã thầm quyết định sẽ tìm cơ hội rồi đi, nhưng lại nghĩ, nếu mình đột nhiên vội vã ly khai, có khiến Chu Thanh hoài nghi hay không.

Nhưng tiếp tục ở lại trong Tướng quân phủ này thì hắn luôn có cảm giác như gánh nặng tại lưng. Bởi vì hắn luôn cảm thấy tại dưới đôi mắt kia của Chu Thanh, mình vô pháp ẩn dấu được bí mật, tuy rằng hắn tự nhận mình có thể áp chế được một lũ thần thức kia, nhưng người khác lại không cho rằng như thế.

Chỉ chớp mắt lại là hơn một tháng.

Nhưng còn chưa đợi hắn chào từ biệt, phu nhân cũng đã trước một bước mở miệng nói hai người Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi sắp bái nhập Long Trì Thiên Cung rồi. Ít ngày nữa sẽ đi, cảm tạ hắn những ngày nay tới giờ đã dạy bảo.

Người khác muốn đi học pháp, Đồ Nguyên đương nhiên không có khả năng nói cái gì, chỉ là chúc mừng. Tạ phu nhân trái lại hỏi Đồ Nguyên có muốn nhập Long Trì Thiên Cung hay không, nếu như muốn thì hiện tại có một vị thân truyền đệ tử của Long Trì Thiên Cung ở đây, có lẽ khả thi.

Nhưng hiện tại đối với Long Trì Thiên Cung, Đồ Nguyên muốn tránh còn không kịp, thế nào sẽ đi Long Trì Thiên Cung.

Đương nhiên, Tướng quân phủ cũng không có đuổi hắn đi, nhưng mà hắn biết rõ thời điểm mình phải rời đi đã không xa rồi.

Đi tới trong một cái tửu lầu, kêu lên mấy món ăn sáng cùng một bầu rượu, sau đó ngồi ở bên cửa sổ tự thưởng thức.

Nhìn dòng người qua lại dưới lầu, trong lòng đột nhiên có chút mê man. Vốn đang rất tốt tu hành tại Tử Thủy Thành, đoạn tuyệt với nhân thế, chỉ chờ có một ngày không thể tiến thêm thì rời đi, nhưng mà một tòa hắc thành từ trên trời giáng xuống đã thay đổi tất cả điều này, khiến toàn bộ sinh linh trong Tử Thủy Thành đều tử vong, hơn nữa Diệu Dao, người đã thành bằng hữu của mình giờ sinh tử không biết, mình thì vì thần thức kia mà tương đương với tự phong ấn mình.

Chính yếu chính là con đường tu hành tiếp theo hắn không biết đi như thế nào. Không có người chỉ điểm, không có người ở phía trước dẫn đường, hắn căn bản vô pháp tu hành.

"Là tìm một cái thành trì nhân loại mở một gian tiểu điểm, sau đó an an ổn ổn tự mình tìm tòi tu hành, rồi lấy một vị thể từ hợp ý, từ đó khai chi tán diệt, hay là đi tìm công pháp tu hành tiếp sau chứ? Đi tìm công pháp tu hành tiếp theo nghĩa là nương theo nguy hiểm, mà nếu là tìm cái thành trì để ẩn cư vậy thì ý nghĩa từ đó bình thường."

Trong tai nghe có chút người trong tửu lầu đang hùng hồn đàm luận, có chút thì là thấp giọng trò chuyện, đối với Đồ Nguyên tới đây đều như là gió, người qua lại dưới lầu đều như là cái bóng.

"Nên đi nơi nào?"

Đồ Nguyên kỳ thực đã nghĩ từ lâu, nhưng mà lúc đó vẫn không cảm thấy con đường phía trước của mình khó đi, cho rằng tu vi mình hiện tại tóm lại là có thể tự bảo vệ mình, nhưng mà nhìn thấy trận chiến trên không Tướng quân phủ ngày ấy, trông thấy vị Chu Thanh kia, hắn minh bạch tu vi mình của đối với người khác mà nói, là không đáng nhắc tới.

"Có nên tìm một cái đại phái để bái sư học pháp hay không?" Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra một cái ý nghĩ như vậy.

Đại phái mà hắn đã biết chỉ có mấy cái, Long Trì Thiên Cung, không thể đi, Cự Linh Thần Tông, không được. Côn Ngô phái sao? Lúc trước Trường Minh đạo trưởng mình thỉnh về Tử Thủy Thành là người Côn Ngô phái, tuy rằng lão cũng không có dạy cho Đồ Nguyên phương pháp tu hành cụ thể, nhưng mà đôi lời vài câu chỉ điểm cũng khiến Đồ Nguyên cảm nhận được những gì loại đại phái đệ tử này học được, biết được là phong phú cỡ nào.

Chỉ là, tu vi Trường Minh đạo trưởng bị phế, bị thu vào trong Tử thành, đại khái cũng là không sống nổi.

Ba cái đại phái này, hai cái đi không được, Côn Ngô phái lại không biết tại phương nào.

Một tòa Tử thành đột nhiên từ trên trời giáng xuống đã làm xáo trộn tất cả.

Đột nhiên, Đồ Nguyên nghe được có người nói: "Nghe nói, Thái Huyền môn cùng Thanh Phong sơn sắp khai sơn thu đồ đệ rồi."

"Thiệt hay giả?"

Bên cạnh có người hỏi.

"Thái Huyền môn cùng Thanh Phong sơn mười năm khai sơn một lần, cái này là người trong thiên hạ đều biết rõ. Năm nay vừa lúc là năm thứ mười." Một người trong đó nói ra.

"Năm nay nhưng không chỉ có hai cái môn phái này khai sơn thu đồ đệ, nghe nói Thiên Trì long cung, Cự Linh Thần Tông, cùng với Thủ Dương sơn, Côn Ngô phái đều có khai sơn thu đồ đệ."

"Cái này là vì sao?"

"Người hỏi ta, ta lại như thế nào biết rõ vì cái gì."

"Vậy còn có chút môn phái, có hay không cũng sẽ khai sơn thu đồ đệ?"

"Người hỏi ta, ta lại như thế nào biết được, tiếp qua một tháng, nhìn liền biết."

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm thế nào là nhìn, hẳn chưa có gặp qua chuyện đại phái khai sơn thu đồ đệ, bất quá, trong Tướng quân phủ là có người biết rõ.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, Hứa Huyền là người có phần cao ngạo, rất trọng thể diện, nhưng mà chỉ cần ngôn từ thỏa đáng, gã ta còn là sẽ nguyện ý nói cho biết không ít thứ. Bất quá, cho dù thời gian Đồ Nguyên ở tại trong tướng quân phủ không tính ngắn rồi, nhưng mà quan hệ với gã vẫn cứ không tính được bằng hữu, bởi vì Đồ Nguyên không xứng trở thành bằng hữu của gã, Gã là đệ tử của Thủ Dương sơn, là đệ tử danh môn đại phái, Đồ Nguyên là một giới tán tu không biết từ nơi nào toát ra tới mà thôi.

Thân phận hoàn toàn bất đồng, gã sẽ hưởng thụ lời Đồ Nguyên khen tặng, lại tuyệt đối không trở thành bằng hữu cùng Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đi thỉnh cầu Hứa Huyền về chuyện những môn phái kia khai sơn thu đồ đệ.

Hứa Huyền nhàn nhạt nhìn Đồ Nguyên một cái, nói ra: "Người muốn bái nhập sơn môn?"

"Chân nhân pháp nhãn như đuốc." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ha ha, sơn môn há dễ vào như vậy, dạng như ngươi là đừng vọng tưởng rồi." Hứa Huyền nói ra.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình bị người đánh một quyền vào ngực, trong lòng cực kì phiền muộn, hơi hơi hít vào một hơi, vẫn cứ là nói ra: "Đúng vậy, đương nhiên, nhưng mà là muốn hiểu rõ một cái mà thôi."

"Ừ, muốn biết một cái trái lại có thể." Hứa Huyền nói ra: "Năm nay, là có không ít môn phái mở rộng ra sơn môn, sau một tháng nữa cho đến cuối năm là luôn luôn sẽ có, nếu hữu duyên thì đến lúc đó liền có thể nhìn thấy sơn môn các phái trong bầu trời, nếu là may mắn có thể tiến nhập trong đó, có thể lưu lại hay không thì phải xem tạo hóa của bản thân rồi."

Đồ Nguyên kinh ngạc với việc sơn môn các phái sẽ xuất hiện trong bầu trời, hỏi: "Lẽ nào, vô luận ở nơi nào đều có thể trông thấy sơn môn kia sao?"

"Không sai, đây mới là năng lực của đại tông, nếu không có cái bản lĩnh này, thì phải cần người đi các nơi tìm kiếm, có thể hiển hóa tại trong thiên địa, tiếp dẫn thiên hạ đệ tử nhập tông môn, mới là đại tông môn chân chính." Hứa Huyền có chút đắc ý nói ra, rất hiển nhiên, Thủ Dương sơn có thể làm được một điểm này.

Bất quá, Hứa Huyền nhìn nhìn Đồ Nguyên, cảm thấy cái Đồ Nguyên này có chút thuận mắt, liền nói ra: "Có muốn đến lúc đó ta chỉ điểm cho người một chút hay không, để người có thể trông thấy sơn môn của Thủ Dương sơn, cũng có cơ hội tiến vào thử xem vận khí."

Tuy rằng, Đồ Nguyên luôn tự nhủ mình Hứa Huyền chính là loại tính cách này, không có ác ý, nhưng mà vẫn cứ cảm thấy vô luận ngữ khí còn là thần thái của gã đều như là đang bố thí, liền nói mình chỉ muốn nhìn một chút.

Mà Hứa Huyền thì là con mắt nhắm lại, nói ra: "Phàm nhân há có thể thấy tiên môn."

Đồ Nguyên trở lại nơi ở. Bây giờ đã không cần dạy hai vị công tử tiểu thư rồi. Mà Đồ Nguyên tựa hồ cũng không có lí do lưu lại rồi, chỉ là không đợi hẳn chủ động rời đi, quân gia đúng là cầm một túi tiền tới, nói: "Mấy ngày nay tiên sinh khổ cực rồi, đây là tiền lương phu nhân nói ta đưa tới."

Ý trong lời này, Đồ Nguyên đương nhiên minh bạch. Nhưng mà vị kia quân gia sợ Đồ Nguyên không rõ, lại vẫn là nói ra: "Tiên sinh tại trong phủ đã lâu, không biết khi nào rời đi?"

Đồ Nguyên nói ra: "Tùy lúc có thể đi, bất quá, lúc đó là phu nhân cứu ta, muốn đi chào từ biệt phu nhân, không biết phu nhân ở nơi nào?"

"Phu nhân không tại trong phủ, tiên sinh có thể tự đi." Quân gia nói ra, hiển nhiên gã đã sớm đoán đến lời Đồ Nguyên sẽ hỏi, đối đáp phi thường nhanh.

Ngày này, Đồ Nguyên mang theo một túi tiền rời Tướng quân phủ, sau đó trực tiếp hướng phía ngoài Thông Minh Quan mà đi.

Không phải hướng về phía Minh Châu, mà là hướng vào phía trong mà đi, càng hướng vào phía trong, nhân loại càng đông đúc.

Bất quá, nơi đây vẫn cứ là biên cảnh quốc gia nhân loại. Ra Thông Minh Quan, đi về phía trước, liền thường thường có thể nhìn thấy thôn trang, không thô kệch giống thôn trang ở Minh Châu lúc trước, ở đây có vẻ an tường hơn rất nhiều.

Chỉ là không biết vì sao, Đồ Nguyên luôn cảm thấy như có người ở sau lưng theo dõi mình.

Loại cảm giác này như có như không, nhưng mà mấy lần quay đầu lại lại căn bản không có nhìn thấy cái gì, cuối cùng hắn quyết định còn là về Thông Minh Quan chờ là được rồi, tìm một cái khách sạn nhỏ ở lại, tĩnh chờ tới lúc các phái mở rộng ra sơn môn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 15: Thái Âm Trảm Linh Kiếm Quyết

Mấy ngày nay tới giờ, Đồ Nguyên ngoại tu hành ra, thường đến tửu lầu ở phụ cận uống một chén. Sau đó nghe người trong tửu lầu nói về chuyện mở sơn môn.

Hắn phát hiện, rất nhiều người đều đang tại nghị luận chuyện này, tựa như thi tiến sĩ vậy, mọi người đều đến sớm, tụ tập cùng nhau, chờ ngày đó đến.

Mọi người đều đàm luận cái môn phái nào có thể sẽ mở sơn môn, những môn phái sẽ mở ra sơn môn kia tuy rằng cường đại, nhưng mà mỗi người mỗi vẻ, có người nói về việc mình muốn đi vào cái môn phái nào đó, cái này là lạc quan, có chút thì là nói mình chỉ cần có thể đi vào một cái môn phái là được, không quản là cái môn phái nào.

Đồ Nguyên tại khắp nơi nghe, nhìn, thỉnh thoảng nhìn bầu trời, chờ đợi.

Hắn không biết mình có thể nhìn thấy sơn môn hay không, nói là người hữu duyên có thể nhìn thấy, hắn không biết cái gì gọi là người hữu duyên, khi chưa tu hành, đối với ba chữ người hữu duyên này hắn luôn không có một cái lý giải trực quan gì, trong lòng chỉ định nghĩa là vận khí, mà hiện tại, hắn không cho là vận khí, nếu như là có người nói ta cùng với người hữu duyên, đại khái đó là hai người tính tình hợp, hoặc là có cái gì liên lụy.

Hiện tại theo hắn thấy, vận sự duyên đều có nguyên do, có lên có rơi, có sinh có diệt.

Như vậy cái gọi là duyên pháp, nhất định là có thêm nguyên nhân người khác không biết, không có áy náy tình cừu vô duyên vô cớ.

Đồ Nguyên không biết nếu là mình vô pháp tiến nhập những môn phái tu hành kia, thì sẽ đi tới nơi nào.

Tại ngoài Thông Minh Quan có một ngọn núi, núi này là nơi một ít cả trai lẫn gái trong Thông Minh Quan Trung thích tới khi muốn chuyện yêu đương, mặc dù không cao, nhưng mà phong cảnh lại cực kỳ, một tòa cô sơn, từ đây có thể thấy Thông Minh Quan, có thể thấy ở xa xa một con sông uốn lượn mà chảy, xa hơn lại có một con đường chạy qua dưới núi, nhà cửa trầm đậm.

Hiện tại trên núi có rất nhiều người tụ tập, người tới đây đều là người muốn bái nhập mỗi cái đại phái sơn môn, đến lúc đó, bọn họ sẽ từ nơi này đăng tiên môn.

Trong đám người đông đúc này, Đồ Nguyên cũng là một người trong số đó.

"Di, đây không phải là tiên sinh của Uyển Dung sao?"

Đột nhiên có một cái thanh âm nói ra.

Đồ Nguyên quay đầu lại, là một đám công tử tiểu thư y phục sáng sủa, có người trong tay cầm kiếm hoa lệ, có người cầm chiết phiến khảm bảo thạch, bọn hắn khác biệt với những người khác là ở chỗ ăn mặc, bên cạnh bọn hắn có không ít người hầu đi theo, nơi đi qua, những người phổ thông kia lập tức tránh ra một con đường.

"Đồ tiên sinh cũng muốn đăng tiên môn sao?" Một vị công tử cầm đầu nói ra.

Nhưng mà không đợi Đồ Nguyên trả lời, bên cạnh đã có người nói: "Đồ tiên sinh không phải có thể mộng du vực khác sao? Thế nào còn cần bái sơn môn."

Đồ Nguyên nhìn nhìn, không để ý đến.

Hắn biết rõ, những người này khẳng định là bởi vì lúc đó tại trong tướng quân phủ, bọn họ tới muốn nghe mình kể về cảnh tượng trong thế giới địa cầu

kia, mà vì bọn họ chỉ là tới tìm kiếm cái lạ, coi mình như xiếc khi đùa giỡn vậy, cho nên Đồ Nguyên căn bản là không để ý đến bọn họ.

Mà hiện tại Đồ Nguyên đã không còn là tiên sinh trong tướng quân phủ, bọn họ nói chuyện liền cũng sẽ không có cổ kỵ rồi.

"Đúng vậy, trực tiếp mộng du vực khác, từ trong vực khác học pháp môn tu hành, lại khai tông lập phái, hà tất đi bá sơn môn, làm đệ tử."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, hần thắm nhũ trong lòng: "Đây chẳng qua là chó dữ sủa ven đường, không cần để ý, đoạn đường ngươi phải đi còn có rất nhiều, khoảng một trăm năm sau, lại nhìn xem bọn hần, ngươi là tại ngọn núi, bọn họ vẫn cứ ở dưới chân núi phí thời gian."

Chỉ là hần đứng ở nơi đó không để ý tới, thanh âm phía sau lại không ngừng nghỉ, trong lòng hần buồn bực, điều này làm cho hần càng thêm khát vọng có loại năng lực vượt trên chúng sinh kia, chỉ cảm giác đứng chung một chỗ cùng đám người như vậy là một loại dầy vò.

Đúng lúc này, Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện phía sau chột an tĩnh, nhìn lại, chỉ thấy Chu Thanh không biết khi nào đã xuất hiện tại phía sau.

"Thanh ti. Sao ngươi lại tới đây rồi."

Từng cái người lúc trước chằm chọc Đồ Nguyên đều tránh đường rồi, cung kính nói với Chu Thanh. Chu Thanh lại căn bản không để ý đến bọn họ, chỉ là đưa tay hất hất, bọn họ liền lập tức lui qua một bên, đáng về muốn nói rồi lại không dám tiến lên.

Động tĩnh nơi đây tự nhiên là thu hút ánh mắt mọi người trong núi, Chu Thanh không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi tới trước mặt Đồ Nguyên.

"Đồ tiên sinh, ta muốn mời ngươi theo ta về Long Trì Thiên Cung một chuyến." Chu Thanh nói ra.

Thanh âm nàng không lớn, nhưng mà người bên cạnh lại nghe rõ ràng rồi, sắc mặt từng người nhìn không tốt lắm, vừa rồi bọn họ còn chằm chọc Đồ Nguyên, mà Chu Thanh này lại căn bản không để ý tới bọn họ, trực tiếp nói chuyện với Đồ Nguyên, hơn nữa, vừa mở miệng chính là muốn thỉnh Đồ Nguyên đi Long Trì Thiên Cung, tuy rằng không biết có chuyện gì, nhưng đối với bọn họ mà nói, nếu là có thể được Chu Thanh mời về Long Trì Thiên Cung, đó là rất có thể diện.

"Không biết Chu cô nương có chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Tuy rằng hần về ngoài bình tĩnh, nhưng mà trong lòng nhưng là căng thẳng.

"Có một chuyện cần phải hỏi ngươi, đến Long Trì Thiên Cung, tự sẽ biết được." Chu Thanh lạnh lạnh nói ra, con mắt nhìn chằm chằm mắt Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt này, Đồ Nguyên nghĩ đến mấy ngày nay tới giờ, người âm thầm theo dõi mình nhất định chính là nàng.

Trong lòng hần suy nghĩ rất nhanh, phát hiện mình đối diện loại thực lực tuyệt đối này, căn bản là không có sức phản kháng, giống như là trẻ nhỏ đối diện người lớn.

"Hà tất đi Long Trì Thiên Cung, Chu cô nương có cái gì muốn hỏi hiện tại cứ việc hỏi đi." Đồ Nguyên nói ra.

Ở bên cạnh một người tuổi còn trẻ nghe lời Đồ Nguyên nói, đúng là cả giận nói: "Thanh ti muốn ngươi làm cái gì thì làm cái đó, nói nhảm quá nhiều."

Đồ Nguyên cũng không có để ý, vẫn cứ là nhìn Chu Thanh, hần biết rõ, nếu như đi Long Trì Thiên Cung, vậy thì dĩ thường trong thân thể mình khẳng định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó mình có bị trực tiếp trảm hay không, hần không có nắm chắc chút nào, đối với chuyện không biết, người ta luôn luôn sợ hãi.

"Ta hoài nghi trong cơ thể ngươi có một lũ thần thức của Tà Thần, cho nên muốn mời ngươi về Long Trì Thiên Cung nhìn xem." Chu Thanh nói ra, nàng trực tiếp nói ra lý do, đáng về căn bản không sợ Đồ Nguyên đảo tấu.

"Ta như vậy lẽ nào giống bị thần thức Tà Thần phụ thân sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Trong đan điền của ngươi có một mảnh hắc quang thần bí, ta nhìn không ra được, cho nên mới sẽ mời ngươi đi Long Trì Thiên Cung, nếu như ngươi không có việc gì, Long Trì Thiên Cung sẽ bồi thường cho ngươi." Chu Thanh nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên suy nghĩ là lấy hay bỏ, nhìn người ở xung quanh kinh nghi bất định nhìn mình, lại nhìn Chu Thanh, lúc này đây trên tay đã có một thanh kiếm từ sắc, có thể thấy nếu là mình muốn chạy trốn, nàng liền rất có thể sẽ nâng kiếm chém mình.

Tại lúc hần còn đang nghĩ ngợi thì Chu Thanh vung tay lên, một mảnh phù quang màu xám theo tay bốc lên, hần còn chưa kịp phản ứng, cả người liền mơ mơ màng màng, cái gì cũng không rõ ràng lắm rồi.

Khi hần mở mắt ra lại thì thấy một người nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, cảm ứng đầu tiên đó là cảm giác hai mắt người kia cực có mị lực, hoặc như là có thể nhìn thấu tất cả thế sự.

"Tiểu huynh đệ tỉnh rồi, nơi này là Long Trì Thiên Cung, ta là Tô Cảnh Ngọc."

Khi Đồ Nguyên nghe đến tên Long Trì Thiên Cung, người trước mặt chính là Tô Cảnh Ngọc thì trong lòng hần chấn động, danh tiếng Tô Cảnh Ngọc rất lớn, phi thường lớn, lớn đến mức ngay cả loại người không phải quá quen thuộc các nhân vật trong thiên địa như hần cũng biết rõ gã, Tô Cảnh Ngọc -

một trong Minh Châu song thạch, tu sĩ đã chạm đến thiên nhân đại đạo.

Đứng bên cạnh gã chính là Chu Thanh, trong căn điện rộng lớn trống trải cũng chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Nhưng Đồ Nguyên cũng không có cung kính lễ bái như những người khác mà nói ra: "Tô tiên sinh có cái gì muốn hỏi xin cứ hỏi."

Trong lòng hắn là có tức giận, hắn có thể tự mình quyết định đi tới, nhưng phi thường chán ghét kiểu thân bất do kỷ bị người bắt về.

Chu Thanh xinh đẹp ở bên cạnh, Đồ Nguyên cũng không có nhìn lấy một cái.

Tô Cảnh Ngọc cười cười, nói: "Một đạo Thiên Cương thần phù trong đan điền tiểu huynh đệ kia không biết từ đâu mà có?"

"Thiên cương thần phù?" Đồ Nguyên trong lòng kinh dị, hắn đương nhiên biết rõ Tô Cảnh Ngọc nói chính là cái Thần ấn phù đồ trong thần hồn của mình kia.

"Cái này ta có được từ một cái Thần ấn trong một cái thần miếu hoang tàn." Đồ Nguyên nói ra.

Tô Cảnh Ngọc mắt trong như thu thủy, như muốn phản chiếu tất cả cảnh tượng trên thế gian.

"Trong đan điền của ngươi có một缕 thần thức của thần linh, nó còn tại không?"

Theo lời gã vừa hỏi, Đồ Nguyên liền phỏng đoán lẽ nào Tô Cảnh Ngọc cũng vô pháp nhìn thấu đan điền ta sao?

"Còn." Đồ Nguyên đáp. Hắn không có nói bậy để lừa gạt Tô Cảnh Ngọc, hắn không cho là mình có thể lừa được, một cái lời nói dối cần phải dùng trăm nghìn lời nói dối khác che lấp.

Có lẽ có người cảm thấy hắn làm vậy rất ngu ngốc, kỳ thực đối diện loại người như Tô Cảnh Ngọc, lại như thế nào có thể gạt được, cũng như người kiếm thuật có cao vẫn đào không được núi.

Bất quá, hắn cũng là đang tại đánh cuộc, đánh cuộc Tô Cảnh Ngọc sẽ không trăm mình.

"Ngươi chủng chính là Thái Âm linh hỏa?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Phải."

"Ta có một đạo 《 Thái Âm trăm linh kiếm quyết 》 truyền cho ngươi, nếu thành công, ba năm là có thể chém được缕 thần thức kia." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ba năm?"

"Không sai, thấy ngươi chủng chính là Thái Âm linh hỏa nên mới có loại khả năng này, nếu là do ta động thủ, tuy rằng trong phút chốc là chém được thần thức của Tà Thần, nhưng lại sẽ làm ngươi bị thương, bất quá, có thể do ngươi lựa chọn, nếu là ngươi nguyện ý tự mình trăm, vậy thì lưu lại Long Trì Thiên Cung, cho đến khi trừ được một缕 thần thức kia mới có thể rời đi." Tô Cảnh Ngọc nói.

"Ta nguyện tự trăm." Đồ Nguyên nói ra.

Tô Cảnh Ngọc gật gật đầu, nói ra: "Không sai, thanh niên nhân thì phải có loại chí khí này, điều này đối với việc tu hành của ngươi mới có lợi.

Nói đến đây, hai mắt Tô Cảnh Ngọc nhìn qua, trong nháy mắt đó, Đồ Nguyên chỉ cảm thấy một đôi mắt kia là một cái thế giới, ý thức của hắn bị kéo vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16: Độn Đi

Đồ Nguyên nhìn thấy một phần mặt trăng lộ ra giữa mây, ánh trăng giống như là một vệt kiếm, roi vãi xuống đại địa, ánh trăng như kiếm, vô số tinh quái yêu mị trong núi non trên mặt đất tại ánh trăng như rượu vậy ra trong nháy mắt tan thành mây khói.

...

Khi Đồ Nguyên có lại ý thức thì hắn phát hiện mình đang ở trong một cái gian phòng với bốn vách tường phong chặt, chỉ có một cái cửa đi một cái cửa sổ. Chính yếu nhất là hắn phát hiện tay chân mình đều bị xích sắt khóa chặt.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, không rõ cái này là vì cái gì. Tức thì hô to, rất nhanh liền có tiếng đáp lại, một cái đệ tử Long Trì Thiên Cung đi tới, cầm một cái roi dài trong tay, lớn tiếng nói: "Gọi cái gì mà gọi, gọi cái gì mà gọi."

"Ta thế nào lại ở chỗ này, Chu Thanh, ta muốn gặp Chu Thanh." Đồ Nguyên hô lớn.

"Chu Thanh sư tỷ là người nói gặp là có thể gặp sao, người là thứ gì, thành thật ở yên đó đi." Đệ tử kia đưa roi chỉ vào Đồ Nguyên nói ra.

"Ta không phải phạm nhân, ta muốn gặp Chu Thanh, ta muốn gặp Tô Cảnh Ngọc tiên sinh." Đồ Nguyên lớn tiếng nói ra.

Đệ tử kia liền mở cửa, sau đó cầm roi tiến đến đánh.

"Ba ba ba..."

"Gọi này, gọi này... Kêu là này..." Đệ tử kia vừa đánh vừa lầm nhảm trong miệng.

Tại roi đầu tiên quét lên mặt mình, trong lòng Đồ Nguyên liền tuôn ra vô tận phần nộ cùng sợ hãi.

"Ba ba ba..."

"Ba..."

Liên tiếp hơn mười roi, trên mặt trên người Đồ Nguyên hết sức đau nhức. Đồ Nguyên cắn chặt răng, không phát ra tiếng, hắn không biết vì cái gì sẽ như vậy, nhưng mà lúc đó, khi mình được Tô Cảnh Ngọc truyền pháp thì Chu Thanh có ở bên cạnh, mà khi mình tỉnh lại thì đã tại nơi đây, như vậy là do bọn hắn an bài sao.

Trong lòng tràn ngập bi phẫn, nhưng mà có bi phẫn đến cỡ nào cũng là vô ích, hắn căn bản không gặp được Chu Thanh kia, càng không gặp được Tô Cảnh Ngọc.

Một chút ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, chiếu lên một nửa mặt của Đồ Nguyên, nhìn thiên địa rộng mở bên ngoài, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, hắn chậm rãi tiếp nhận cái sự thực này,

Hắn bắt đầu tu tập《 Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết 》, tuy rằng bị khóa tại nơi đây, nhưng mà Thái Âm trảm linh kiếm quyết kia nhưng là thật.

Mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn tới, nhưng bị khóa một chỗ không đi đâu được.

Ý thức của hắn chìm vào trong đạo Thiên Cương thần phù ở đan điền kia, đó là một mảnh thế giới màu đen xen lẫn màu đỏ, bên trong đó có một cái thần tượng, mà ý thức của Đồ Nguyên dù cao cao tại thượng rồi lại vô lực, chỉ đành dựa vào ý niệm dẫn dắt Thái Âm linh hỏa tán làm từng sợi Thái Âm kiếm quang tràn lên một cái thần tượng màu đen kia.

Thần tượng đen kịt, kết nối chặt chẽ cùng mặt đất, mà lũ ánh trắng kiếm quang từ trong sâu xa hư vô kia đột nhiên phá ra giống như là một cơn gió thổi qua thần tượng kia, không để lại dấu vết.

Vô lực, cảm giác rất vô lực, nếu thần tượng là thần thức của thần linh kia kết thành, vậy thì một chút ánh trắng vô lực kia thế nào có thể trảm vỡ được thần tượng.

Nhưng mà hắn vô pháp ly khai, hắn đưa tay tại trong hư không vẽ phù, nhưng mà linh quang mới sinh ra trên ngón tay liền có một cỗ uy áp cường đại trấn áp xuống, một điểm linh quang trên ngón tay đúng là đột nhiên bốc cháy lên, một điểm hỏa điểm lam sắc từ trong hư vô xa xăm xuất hiện, quấn lên đầu ngón tay.

Đồ Nguyên hoảng hốt, vội vàng tán đi linh lực trên đầu ngón tay, nhưng mà ngón tay đã bị bỏng. Hắn hoảng sợ, nhìn cái nhà đá như phổ thông này, trong lòng mình bạch, trong phòng này đại khái là có bày ra cấm pháp, chuyên dùng để giam loại tu sĩ như mình. Suy nghĩ cũng vô cùng bình thường rồi, trong nhà tù của Long Trì Thiên Cung chẳng lẽ còn sẽ có phòng giam bình thường sao? Muốn giam nhất định là chút đại ma yêu nghiệt.

Hắn không biết, trong này còn có giam những gì, thế giới hiện tại của hắn chỉ là cái địa phương nhỏ nhoi này, bốn mặt là tường, một cái cửa sổ, nhìn ra thế giới ngoài cửa sổ.

Bất quá, cũng may là còn có thể thực khí, có thể tu Thái Âm trảm linh kiếm quyết.

Theo thời gian trôi qua, một lũ ánh trắng tràn cái thần tượng ở sâu trong tâm linh kia không biết có phải bởi vì trong lòng hắn bị phẫn hay không, đúng là không còn nhẹ nhàng phiêu phiêu nữa.

Một lần trăm này, đó là ba năm.

Thời gian càng lâu, khát vọng tự do trong lòng Đồ Nguyên càng mãnh liệt, nhưng loại khát vọng này lại hiện ra một loại bình tĩnh dị dạng, giống như là dung nham trong vỏ quả đất.

Kiểm do ánh trăng ngưng kết này cũng không còn phiêu diêu như gió nữa rồi, mà là trầm trọng ngưng đọng thực chất, giống như là một thanh kiếm chân chính trầm lên thần tượng kia, một kiếm một kiếm trăm đầu thần tượng.

Lúc này thần tượng đã không còn vẻ vững chắc như núi nữa, không còn như thứ độc tôn duy nhất trên một mảnh đại địa này nữa mà đã là vết kiếm chẳng chịt.

Hắn một kiếm lại một kiếm, không biết một mõi rã rồi mà trăm.

Long Trì Thiên Cung y nguyên là Long Trì Thiên Cung, không có người biết rõ nơi đây có giam một vị đã từng bị thần thức của Tà Thần vực ngoại xâm nhập, đối với toàn bộ thiên địa mà nói, hắn chỉ là con kiến hôi, dù cho là chỉ đối diện với toàn bộ Long Trì Thiên Cung này, một cái sinh mệnh của hắn cũng không tính là cái gì.

Sau khi bị đưa đến Long Trì Thiên Cung, Tô Cảnh Ngọc nhìn một cái là có thể nhận ra hắn cũng không có bị đoạt xá, cho nên mới sẽ ném hắn tại nơi đây ba năm không quản không hỏi, nhưng mà cũng chính là như thế, khiến Đồ Nguyên rõ ràng nhận thức được mình chẳng là cái gì cả, tại người khác nhìn đến, có thể trò chuyện mấy câu với Tô Cảnh Ngọc đã là phúc phận rồi.

"Giữa hư và thực, vốn không định luận, tuyết hóa nước, bụi tích làm đất, đất kết thành đá, nước tan làm khí, một lá cây rơi xuống mục nát mà thành bùn, nếu có thể thần hồn không tiêu tan, nhục thân có thể tán rã lại tụ, trộn vào âm dương, hoặc hóa thành nước, hỏa, thổ, phong, vạn vật, là làm độn pháp..."

Từ một năm trước, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh vắng người, Đồ Nguyên luôn luôn có thể nghe được phía bên ngoài cửa sổ có người đọc một thiên kinh văn như thế, cái này hiển nhiên là bí quyết tu hành độn pháp, độn thuật cần phải tại trong đan điền ngưng kết phù văn tương ứng, lại cần chính mình có minh ngộ mới được.

Vào những lúc đó, Đồ Nguyên luôn sẽ đình chỉ tu hành, yên lặng nghe tiếng người tụng kinh ngoài song cửa. Rất hiển nhiên, người ngoài cửa sổ này tựa hồ là muốn tu hành độn thuật, nhưng mà lâu như vậy vẫn cứ không lĩnh hội được.

Đồ Nguyên biết rõ, có chút người sẽ ở tình trạng vô pháp lĩnh hội thì cứ một lần lại một lần đọc ra.

Phân tinh túy của cái độn thuật này, Đồ Nguyên đều đã có thể ghi nhớ rồi.

Thời gian trôi mau, lại là một năm.

Cái thần tượng trong Thiên Cung thần phù kia đã là vết kiếm chẳng chịt, sứt mẻ vô cùng.

Đồ Nguyên nhìn cái thần tượng này vết kiếm chồng chất dày đặc đã một năm rồi, như là nện trong gió, mà ánh trăng kiếm mang thì là càng ngày càng sáng, nhưng mà thần tượng kia vẫn là không ngã.

Mở mắt, nhìn phía bên ngoài cửa sổ, lại là một đêm trăng tròn.

Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy có một con chim đang bay lượn trong bầu trời đêm.

"Ta lẽ nào sẽ bị gima cả đời tại nơi đây sao? ... Không, không có khả năng." Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, tâm thần chìm vào trong tâm hồ, vẫn là một tòa thần tượng kia tại đó.

Một ánh kiếm xanh nhạt từ phía chân trời vạch xuống, thần tượng ầm ầm sụp đổ, hóa thành một mảnh bụi bặm, tan thành mây khói.

Trong lòng hắn đột nhiên buông lỏng, toàn bộ thế giới của Thiên Cung thần phù đột nhiên tan ra, hắn thấy được đan điền của mình, ngũ tạng lục phủ đột nhiên nhuộm lên một cổ khí tức thần bí.

Ý thức như là bị kéo vào trong một cái cảnh giới huyền diệu khó giải thích, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một phần minh ngộ, sự thần bí của Thiên Cung thần phù đang được bóc tách ra, công dụng ẩn trong đó hiện ra trong lòng, hắn giống như là một kiện linh bảo đã được luyện hóa.

Nói không rõ kể không ra, nhưng mà trong lòng hắn lại đại khái minh bạch, cái ẩn kia vốn là một cái pháp ẩn có thể hiệu lệnh thiên địa âm dương.

Thần thức của Thần linh bị chém chết, điều này làm cho thần niệm bản thân hắn bởi vì trong ba năm này tu hành Thái Âm trăm linh kiếm thuật mà cường đại lên rất nhiều, hắn có thể khẳng định, nếu hư không về phù thì vô luận là tốc độ hay là uy lực đều cường đại hơn rất nhiều.

Trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác đặc biệt, ánh trăng kia chiếu lên trên người, cảm giác mình tựa như có thể chạm đến được, đặc biệt thân thiết.

Trong lòng hắn đột nhiên vang lên thanh âm đọc về tinh túy độn thuật ở ngoài tường một năm trước.

"Giữa Hư và thực, vốn không định luận, tuyết hóa nước, bụi tích làm đất, đất kết thành đá, nước tan làm khí, một lá cây rơi xuống mục nát mà thành bùn, nếu có thể thần hồn không tiêu tan, nhục thân có thể tán rã lại tụ, trộn vào âm dương, hoặc hóa thành nước, hỏa, thổ, phong, vạn vật, là làm độn pháp..."

."

Theo thanh âm này vang lên trong đầu hắn, thân thể hắn liền càng lúc càng mờ nhạt trong ánh trăng, đúng là càng lúc càng mờ nhạt.

Hắn cảm giác thân thể của mình đã tan vào trong ánh trăng, như là một mảnh cát đất, theo gió mà bay, không thụ không chế, hắn không có cảm giác được thân thể tồn tại, chỉ có ý thức, ý thức kéo dài đến trước cửa sổ, hắn phát hiện mình thấy được cảnh sắc phía dưới ngoài cửa sổ.

Cái này là cảm giác được tự do, hắn vô cùng hưng phấn, không rõ ra sao bị giam giữ bốn năm, cuối cùng tự do rồi.

Một trận cảm giác suy yếu vọt tới, theo đó hắn cảm thụ được sức nặng thân thể mình, theo đó rót hướng phía dưới, thùm thụp một tiếng, té nhào trên mặt đất, hắn phát hiện mình đứng là đã đến phía ngoài cửa sổ.

"Ta đã đi ra rồi."

Đồ Nguyên nhìn cửa sổ kia, đơn giản không thể tin được hai mắt của mình.

Đi ra khỏi cái cửa sổ nhỏ nhỏ kia, tuy rằng chỉ là ngăn cách bởi một bức tường, nhưng mà trong lòng hắn lại mừng như điên, bởi vì vừa rồi là đòn thuật, theo ánh trăng mà đột ra.

Nhìn chung quanh, hắn phát hiện mình đang ở ngoài một cái tháp. Cách đó không xa, có vài cái đạo quan cũng không lớn, hắn không biết cái này là chỗ nào trong Long Trì Thiên Cung, nhưng mà nếu đã đi ra rồi, vậy thì liền phải thử rời khỏi cái Long Trì Thiên Cung này.

Thận trọng cẩn thận đi về phía trước, vòng qua mấy cái quan điện cũng không lớn kia, đi tới đi tới, phát hiện mình vậy mà lại đi tới bên cạnh một cái vách núi.

Nhưng mà ở ngoài vách núi toàn là sương mù trắng xóa, nhìn không thấy đáy, nhìn ra xa xa, chỉ là một mảnh đen kịt. Lúc trước ở Tứ Thủy Thành thì hắn đã có thể bơi đứng, hiện tại hắn cảm thấy mình có thể bước trên mây, chỉ cần thận trọng một ít hắn là có thể bước trên mây mà xuống cái vách núi này, nhưng hắn không biết cái vách núi này sâu bao nhiêu, không biết phía dưới vách núi là cái gì.

Trong lòng chợt nảy ra một ý, hái một nắm lá cây ném ra ngoài vách núi, lá cây xoay chuyển trong mây mù, rồi trong nháy mắt tan rã.

Hắn hoảng hốt, không tự kìm hãm được lui về phía sau mấy bước.

Quả nhiên có pháp trận tồn tại.

Lúc trước hắn nghĩ đến trong tháp kia đều có cấm pháp, không có khả năng cái Long Trì Thiên Cung này để tùy ý người ra vào, cho nên liền dùng lá cây thử xem thế nào.

Hắn tiếp tục lui lại mấy bước, sau đó đổi phương hướng khác, sau khi đi một vòng, phát hiện nơi này là trên một ngọn núi, một tòa tháp kia hắn phải là nơi chuyên để giam giữ phạm nhân, sau cùng phát hiện con đường duy nhất để rời đi là phải xuyên qua mấy cái quan điện kia.

Trong bầu trời, ánh trăng trong vắt, ngẩng đầu nhìn, tỉ mỉ cảm thụ trên bầu trời, hắn giống như nhìn thấy trong trăng sáng khắp trời có một cái hồ nước phản chiếu, nhưng mà tập trung để nhìn thì cũng không có nhìn thấy gì.

Hắn hít sâu một hơi, phỏng đoán trên không trung khẳng định cũng có cấm pháp, không thể đột đi.

Nhìn quan điện là lối vào dưới núi kia, thân hình hắn tại trong ánh trăng lại chậm rãi mờ nhạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 17: Quỷ Di

Khi hắn cảm giác thân thể của mình tan vào trong ánh trăng thì ý thức cũng tan ra, cảnh tượng trên toàn bộ đỉnh núi đều hiện ra trong lòng, nhìn xuống cái thế giới này.

Ý niệm hiện ra, người đã vượt qua mấy cái quan điện kia, từ trong ánh trăng hiển lộ ra thân hình, hắn há miệng thờ hồn hển, vừa rồi khi đột đi, hắn giống như là chui vào trong nước, hơi thở ngột ngạt

Dù cho là hiện tại hắn lại nội hô hấp, có thể không cần hô hấp bằng miệng mũi thật lâu, nhưng mà cái loại cảm giác hít thở không thông này lại khiến tim hắn đập nhanh.

Hắn biết rõ cái này là bởi vì mình vừa mới học được độn đi, còn chưa quen thuộc. Lần này độn được rất xa, một niệm liền đã đến chỗ sườn núi.

Hắn nhìn mấy tòa quan điện phía sau mình, còn có cảm giác như nằm mơ, chưa lâu trước đây, hắn còn ước ao như người khác độn đi giữa trong âm dương, hiện tại mình đúng là cũng có thể làm được rồi.

Trước đây, khi vừa đi tới cõi đời này, thấy có người thân hóa thành một bãi nước chảy trên mặt đất thì rất khủng hoảng, mà bây giờ mình cũng có thể độn đi rồi.

Hắn trông thấy một cái hồ thật lớn, mặt hồ xanh lam, tản ra ánh sáng nhạt, như là một khối bảo thạch thật lớn màu lam vậy.

Hắn từng nghe sư phụ Khuất Thành của mình kể lại một cái cổ sự về Long Trì Thiên Cung này. Nói cái Long Trì Thiên Cung này từng bị cường địch đánh vào, gần như diệt phái, cho tới bây giờ mới tính là bình thường trở lại.

Khi kể về sự kiện đó, Khuất Thành đã nói, trung tâm Long Trì Thiên Cung có một cái hồ nước, toàn bộ Long Trì Thiên Cung xây dựng quanh cái hồ nước này.

Đồ Nguyên nhìn ra xa xa, chỉ thấy trên đỉnh vách núi xác thực là có công trình kiến trúc, cố gắng nhìn nơi càng xa hơn, nhưng không cách nào thấy rõ.

Nhưng hắn cảm giác thấy toàn bộ Long Trì Thiên Cung này giống như là một cái đài sen, cái này hồ nước thì là nhị sen, mà núi ở xung quanh giống như là cánh sen, hắn luôn cảm thấy như có một vị đại năng đang ngồi trên không mặt hồ.

Đột nhiên, mũi hắn ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt, trong lòng nghi hoặc, nhìn cái hồ nước cùng toàn bộ Long Trì Thiên Cung một mảnh yên tĩnh mà an tường này, hắn đột nhiên có cảm giác quý dị, tìm khó giải thích mà đập nhanh lên.

Tìm theo mùi máu tươi, hắn phát hiện nó phát ra từ trong mấy tòa quan điện, trong lòng đấu tranh một cái, sau cùng hắn còn là quyết định tới nhìn một cái, cẩn thận mò đến sát quan điện, ngửi thấy mùi máu tươi càng thêm nồng nặc.

"Lẽ nào có người dám giết người ngay tại trong Long Trì Thiên Cung sao?"

Cửa quan điện là mở ra, hắn cẩn thận tới gần, nhưng mà vừa thò đầu nhìn vào, một khí tức kinh khủng quý dị khiến sống lưng hắn lạnh toát, chỉ thấy tại trong quan điện là một vùng thi thể sứt mẻ, tổng cộng có năm cái đầu đặt ở trên bàn, mặt hướng ra ngoài, trên mặt có các loại biểu tình khác nhau, hi, nộ, ai, nhạc, ôn nhu, nếu những biểu tình này xuất hiện tại người còn sống thì rất là bình thường, nhưng lúc này lại xuất hiện trên năm cái đầu thì có vẻ vô cùng quý dị, hơn nữa từ trong đôi mắt họ, Đồ Nguyên thấy được một loại lạnh lẽo thật sâu.

Từ cổ trở xuống là không có nhục thân, nhưng mà lại nối liền với ngũ tạng lục phủ và ruột, ruột từ trên bàn rủ xuống, đúng là tại trên mặt đất phác họa ra một cái đồ án, đồ án kia trải rộng toàn bộ đại điện, vô cùng quý dị âm trầm.

Tại chỗ cao, một cái thần tượng màu đen đứng tại nơi đó, thần tượng có thân là của người, nhưng mà lại có khuôn mặt nhiều con mắt, những con mắt kia hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc là máu tanh hoặc âm tà. Khi Đồ Nguyên thử nhìn vào một con mắt, hắn cảm giác được con mắt trên thần tượng màu đen kia nhìn chằm chằm vào mình, cảm giác rét lạnh âm tà từ trong lòng dâng lên.

Ai dám giết người ngay tại trong Long Trì Thiên Cung.

Ngẩng mạnh đầu, hắn nhìn thấy một người đang lạnh lùng âm hiểm nhìn mình. Y đứng cách đây không xa, đó không phải ai khác, chính là người lúc trước đã lấy roi quất Đồ Nguyên một trận khi hắn vừa tỉnh lại trong nhà tù. So với lúc đó, lúc này trong mắt y toàn là âm lãnh, lộ ra vô tận tà khí, trên tay y có một cây đao, một thanh Giải ngưu đao, trên đao dính đầy máu tươi.

Đồ Nguyên cảm thấy trên người y lộ ra quý dị, không hề động, y cũng không có nói cái gì, không chỉ không có la hét, Đồ Nguyên còn nhìn thấy y cười, cười rất tàn nhẫn.

Đồ Nguyên chậm rãi đứng lên, theo thói quen đưa tay sờ sờ bên hông, phù túi từ lâu đã không tại, trên người không có pháp phù không có pháp khí, có chỉ là hai bàn tay và cả người.

Hắn thấy sợ hãi, sợ vì bị đối phương phát hiện mình đã trốn ra, lại có hãi với chuyện quý dị này.

Người kia có chút mập mạp, cầm đao trong tay, vẻ mặt thâm trầm, ánh mắt tà dị, cười, xông lại đây, Giải ngưu đao trong tay có mang theo sát khí nồng đậm.

Ánh trắng như sương trắng, tay Đồ Nguyên vạch ra, một mảnh Thái Âm linh hỏa xuất hiện trong ánh trắng rồi giã dựa trong hư không như rắn, quán về phía người trông coi cấm tháp kia.

Nhưng mà Giải ngưu đao trong tay người trông coi cấm tháp đã chém ra, tại sau khi Thái âm linh quang nổ tan, Thái Âm linh hỏa tại trong hư không hóa thành một cái tay lớn chụp tới y.

Qua bốn năm bị giam tới nay, đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên thi pháp, đúng là có cảm giác tùy tâm sở dục thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà người trông coi cấm tháp kia căn bản là không quán cái gì, trực tiếp đựng vào trong tay, cái tay to lớn do Thái Âm linh hỏa hóa thành kia

chộp vào trên người y, bắt đầu thiêu đốt, trên mặt y xuất hiện vẻ thống khổ, nhưng tốc độ không giảm chút nào, nhào tới, đao trong tay vung lên cao ngất, tẩn ra sát khí vô tận.

Đồ Nguyên cả kinh, nghĩ đến một cái khả năng, tay phải vung lên, chộp vào phía hư không, một quầng sáng xám mờ hóa thành một bàn tay chộp tới phía người trông coi cấm tháp kia, trong bàn tay mờ mờ có thể thấy một cái phù văn thần bí, nhìn qua lại như là khuôn mặt một lão già, đặc biệt quỷ dị.

Tay xám chộp tới, khi thu về thì một cái hồn màu đen nhuộm đỏ bị chộp ra, Đồ Nguyên tập trung tinh thần dốc sức, một cái huyết hồn kia bị hấn kéo ra. Khiến Đồ Nguyên kinh dị là hồn kia không phải người, mà là một cái trùng hồn quỷ dị, giãy dụa, hướng phía Đồ Nguyên thét chói tai.

Lòng bàn tay phun ra linh quang, Thái Âm linh hỏa từ trong lòng bàn tay tuôn ra, đem trùng hồn luyện hóa rồi, mà người trông coi cấm tháp thì té trên mặt đất.

Bốn năm trôi qua, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp cũng càng thêm cường đại rồi, trước đây khi sử dụng thì có sương đen mạnh động, hiện tại thì đã phai nhạt rất nhiều, loại cảm giác nhiếp cầm linh hồn này cũng càng thêm rõ ràng tại trong lòng rồi. Chờ đến Nhiếp Linh Cầm Nã thủ đại thành, khi xuất thủ là cơ hồ nhìn không thấy dị tượng, nhưng mà lại có thể trong lúc đưa tay liền nhiếp linh hồn bất người.

Tái nghiêng đầu nhìn vào trong quan điện, lòng hấn đang nói cho hấn cần phải rời xa nơi này, nhưng mà vừa nhìn lại khiến hấn sồn tóc gáy, chỉ thấy năm cái đầu trong quan điện đều đưa mắt nhìn mình chăm chăm, sau đó trên nền quan điện là một mảnh huyết sắc, không có mặt đất, một cái người máu đang từ trong đó bò ra.

Người máu kia giống như là bị lột da vậy, từ trung mặt đất giãy dụa bò lên, nhưng mà đôi mắt lại nhìn tới mình chăm chăm, trong lòng Đồ Nguyên bốc lên hàn ý, hoảng sợ vô cùng, hấn xoay người liền hướng chân núi chạy đi, hiện tại hấn tuyệt không sợ bị người của Long Trì Thiên Cung bắt lại rồi.

Hấn không biết vì cái gì, địa phương cường đại như Long Trì Thiên Cung vậy lại sẽ có việc quỷ dị như vậy phát sinh.

Vừa mới chạy xuống núi, trước mặt liền có một người đứng ở nơi đó, một thân đạo bào, chấp tay sau đít đứng đó. Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên xuất hiện, gã liền vạch động vào hư không, theo đó một đạo linh phù xuất hiện, theo tay gã phát ra, linh phù hóa thành một vệt linh quang, tại trong ánh trắng thì như mũi tên phóng tới hấn.

Đồ Nguyên không biết đó là cái phù gì, có khả năng làm gì là kéo xuống một mảnh ánh trắng tinh khiết, tụ tại trong tay, chộp về phía một vệt linh phù quang hoa kia.

Đồng thời hô: "Chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 18: Nam Thiên Môn

Nhiếp Linh Cầm Nã pháp không chỉ có thể nhiếp bắt thần hồn người, hơn nữa còn có tác dụng phong ấn. Trong đó, Phong Linh phù vô luận là đối với thứ hữu hình hay là vô hình đều là có tác dụng cầm phong.

Một đạo linh quang kia cực nhanh, lại bị tay hấn bắt được vào lòng bàn tay, giống như là chim bay vào tổ.

Nhưng mà linh quang kia mới vừa vào tay, lại có một sức lực cường đại tuôn ra, giống như là cầm lấy một quả cầu đang nhanh chóng căng lên, ánh trắng linh khí bao phủ tại trên tay liền bay tán, mắt thấy sẽ phải nổ tung ra.

Đồ Nguyên hướng phía bàn tay phát ra một tiếng kêu "Ôp", hư không chấn động, linh quang trong tay chấn động, tại lúc sau cùng sắp nổ tung thì lúc đứng là lại tán hóa thành một đoàn linh khí.

"Chờ chút, chờ chút." Đồ Nguyên khẩn trương, nói ra: "Phía trên kia, có cái người máu từ dưới nền đất chui ra, có người đã chết, rất nhiều người..."

Đồ Nguyên đem những gì hấn đã nhìn thấy rất nhanh nói ra, nhưng mà trong mắt đạo nhân ở đối diện kia lại hiện lên sát khí.

Đồ Nguyên cả kinh, hấn đột nhiên nghĩ, lẽ nào người ở trước mặt này cũng không phải là người của Long Trì Thiên Cung.

"Long sư huynh, người này là ai vậy."

Xa xa đột nhiên có một nữ nhân xuất hiện, nàng có chút nghi hoặc nhìn Đồ Nguyên.

Không đợi Đồ Nguyên nói chuyện, đạo nhân được xưng là Long sư huynh kia liền cười lạnh nói: "Một người từ trong cấm tháp trốn ra."

"Thế nào có thể, trong cấm tháp thế nào có thể thoát ra được."

"Không biết, có thể là chỗ nào ra sơ suất rồi đi." Long sư huynh nói ra.

"Vây phải nhanh lên bắt giam lại, rồi lại hỏi Lưu Đào là đã xảy ra chuyện gì, chỉ thủ cái tháp hần cũng thủ không được sao." Nàng kia nói ra.

"Ừ, trước bắt hần lại đã." Long sư huynh nói ra.

"Được." Nàng kia đi về phía Đồ Nguyên, đưa tay sờ tìm trên cổ tay mình một cái, một sợi thừng đỏ liền xuất hiện tại trên tay, thừng đỏ vừa xuất hiện tại trên tay nàng thì đập dènh ánh sang đỏ, nàng nhìn sợi dây đỏ trong tay, trầm mặc một cái, tựa hồ đang câu thông với thừng đỏ trong tay.

"Chờ một chút." Đồ Nguyên gấp gấp hô lên.

Nhưng mà một tiếng gọi này của hần lại như là một cái khẩu lệnh.

Trên cái tay đang chấp ở sau lưng của Long sư huynh đột nhiên có một đoàn khí đen, khí đen như có sinh mệnh vạch ra một vòng tròn xuất hiện tại phía sau nàng kia, trong nháy mắt đã quấn lên nàng kia, nữ tử cực kỳ hoảng sợ, trên người tuôn sinh linh quang, nhưng mà một luồng khói đen kia càng cường thịnh, nuốt hết nàng ta.

Trong một mảnh mù đen kia, Đồ Nguyên phảng phất nhìn thấy một đoàn một đoàn gì đó luồn vào trong thất khiếu của nữ tử, chỉ chớp mắt, nàng đã hoàn toàn bị bao lấy rồi.

Đồ Nguyên trong lòng hoảng sợ, kinh hãi đến quên cả chạy trốn.

Hần sao dám trắng trợn lộ liễu giết người tại nơi đây, người của Long Trì Thiên Cung đâu chứ, thế nào an tĩnh như thế.

Sau khi bị khói đen bao phủ, nữ tử không có phát ra được tiếng nào, chỉ có giãy dụa, chẳng đến chết đi nằm trên mặt đất không chút động đậy, cả người khô quắt, Long sư huynh kia vẫy một cái, khói đen hướng y vọt tới, chui vào trong y bào y tiêu thất không thấy rồi.

Đồ Nguyên không biết nói cái gì, hần cũng biết vô luận nói cái gì cũng không có tác dụng, chỉ là nhìn, hần không biết mình có thể ngăn cản được một đoàn hắc vụ kia hay không, cho nên hần muốn chạy trốn.

Tại trong ánh trắng, thân hình hần rất nhanh nhạt đi, Long sư huynh kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, vung tay lên, một đạo phù quang tự trong tay y tản ra, giống như lưới, tựa hồ muốn bao lấy thân hình đang tan biến của Đồ Nguyên, nhưng mà thân hình Đồ Nguyên đã tiêu thất tại trong ánh trắng, không còn thấy tung tích.

"Di... Cái độn thuật này, trái lại không tệ a." Long sư huynh kia kinh ngạc nói ra.

Hần không có tiếp tục truy tìm Đồ Nguyên, mà là đứng ở lối lên núi, như thủ vệ, lại như chờ đợi.

Đúng lúc này, trong hư không chấn động vang một cái thanh âm giận dữ.

"Người nào dám xông vào Long Trì Thiên Cung."

Theo thanh âm này vang lên, một vệt linh quang từ đỉnh một ngọn núi xa xôi vạch ra, rơi về phía chỗ Long sư huynh đang đứng, nhưng mà cũng đúng lúc này, trên ngọn núi, một cái người máu ngựa mặt lên trời gào thét.

Trực tiếp tung người một cái, hóa thành một vệt sáng đỏ, nghênh đón một đạo linh quang kia.

Trong hư không sinh ra sóng gợn vô hình, một cái lão đạo nhân cùng một cái người máu giống như là bị lột da xuất hiện tại trong hư không.

Lão đạo nhân kia sắc mặt phi thường khó coi, đột nhiên vung phát trần trong tay lên, toàn bộ Long Trì Thiên Cung vang lên một tiếng chuông.

"Đương..."

Tại khi tiếng chuông này vang lên, có từng đạo đạo linh quang từ mỗi cái đỉnh núi cực nhanh bay ra.

Chỉ chớp mắt liền rơi xuống, tổng cộng ba đạo linh quang, rơi vào bên cạnh đạo nhân kia liền tán ra, ba cái lão đạo nhân hiện ra.

"Thiên nhân Ma quân, người nào làm hỏng pháp trận." Một lão đạo nhân trong đó nói ra, lão nhìn Long sư huynh đứng ở nơi đó, tức giận nói ra: "Long Ngâm Nguyệt, là ngươi phá hỏng pháp trận."

Long Ngâm Nguyệt đứng ở nơi đó tuy rằng bộ dáng rất cảnh giác, nhưng mà trên mặt lại vẫn cứ có nét mỉm cười: "Như thế vậy."

Ba vị đạo nhân giận dữ, một người nói ra: "Lúc nào thì ngươi bắt đầu cấu kết với người của cái Thánh linh Giáo hoàng rồi."

"Nói cho ba vị trưởng lão biết rõ, đệ tử vẫn luôn là người của Thánh linh Giáo hoàng, chuyên vì tiếp dẫn giáo chủ xuất quan mà đến." Long Ngâm

Nguyệt vừa cười vừa nói.

"Rất tốt, có thể ẩn nấp tại Long Trì Thiên Cung ta nhiều năm như vậy, thực sự là không sai, bất quá, năm đó có thể trấn áp các người, hiện tại đồng dạng có thể tiếp tục trấn áp lại." Một vị lão giả nói ra.

Lão vừa nói xong liền huy động phát trần, trong miệng lớn tiếng niệm: "Kim thủy có linh, hóa dây buộc thần."

Vừa dứt lời, một mảnh nước trong hồ liền cuộn cuộn nổi lên, giống như có linh, cuộn về phía người máu kia, hóa thành từng sợi dây thừng, trong nháy mắt trói lấy người máu kia.

Từ lúc người máu kia đi ra, cùng đạo nhân kia đụng nhau một kích, sau đó luôn luôn như là mơ mơ màng màng, giống như còn chưa thanh tỉnh, lúc này cũng dễ dàng bị trói lại rồi.

Chỉ thấy dây thừng do nước hóa thành kia trói người máu lại, trên nước đúng là xuất hiện phù văn dày đặc chi chít, trong phù văn lại có kim quang chớp động.

"Long trì son linh, khai son trần ma."

Theo lão đạo nhân hiệu lệnh một tiếng, ngọn núi lúc trước Đồ Nguyên rời đi kia tuôn ra một mảnh linh quang, trong linh quang, cả ngọn núi đều như là nhấc lên, một mảnh linh quang từ dưới chân núi cuốn ra, vòng xoáy thật lớn muốn hút người máu kia vào trấn áp.

Long Ngâm Nguyệt kia cũng là vẻ mặt khảm trương nhìn nhìn, nhưng vào lúc này, hai mắt vốn mê man của huyết thi kia đột nhiên tuôn lên huyết quang, gãy mạnh một cái, huyết quang như lửa, người trong lửa tiêu thất, hóa thành tơ máu khắp trời, cuộn về phía bốn cái đạo nhân.

Bốn vị đạo nhân khề quát một tiếng, linh quang trên người như giáp y.

Đạo nhân cảm phát trần, rất nhanh huy động phát trần, phát trần lướt qua, thanh quang như nước, nhưng mà tơ máu lại vô cùng quý dị, đúng là trực tiếp quán lên phát trần, theo phát trần lại trực tiếp quán lên cánh tay lão. Lão hoảng hốt.

Phải biết rằng phát trần của lão cũng không phải là phát trần phổ thông, mà là phát trần thanh tịnh trăm nghiệp, lão từng dựa vào một cây phát trần này trực tiếp từ trong Bách Môn sơn đánh ra, một cái phát trần tại tay, như là đại đao, không một yêu một quỷ có thể kháng cự sự sắc bén của nó.

Nhưng mà, lúc này đây nơi phát trần đi qua, y nguyên là trận trận thanh quang, nhưng lại không cách nào ngăn cản tơ máu kia quán lên.

Lão hoảng hốt, đột nhiên miệng phun ra một mảnh hỏa diễm, trong phút chốc đã đốt cháy tơ máu quán lên cánh tay kia, nhưng mà khi tơ máu lướt qua, cánh tay lão đã thành khô héo.

Thân hình lão nhoáng lên, liền độn đi xuống dưới hồ nước, khi độn rơi thì hô to: "Long quân cứu ta."

Theo lão hạ xuống, hồ nước đang bình tĩnh đột nhiên bốc lên, sóng cuộn dâng lên hóa thành đầu một con thủy long há miệng liền nuốt trọn cả người đạo nhân kia.

Ba vị đạo nhân khác, trong đó một người trong tay hiện ra một cái đại ấn vàng ròng, ấn vừa mới ra, toàn bộ Long Trì Thiên Cung đều như sôi trào rồi, trên đại ấn vàng ròng lửa cháy bùng bùng, tản ra một mảnh kim quang, một đạo Ấn cương hoa văn thật lớn vô hình bao phủ lấy đạo nhân kia.

Chỉ là tơ máu kia như có thể xuyên qua âm dương, chỉ hơi hơi dừng lại trước kim quang hỏa diễm kia, sau đó xoay một cái liền chui đi vào, bay thẳng đến mi đạo nhân kia luồn vào. Tựa tại trong nháy mắt này, mi đạo nhân sáng lên một đạo kim sắc phù ấn hình núi.

Kim quang chói mắt, tuy rằng tơ máu tại trong kim quang trở nên chậm chạp, nhưng mà vẫn gãy dựa hướng phía đạo nhân kia mà đến.

Sắc mặt đạo nhân phi thường khó coi, một tiếng không thốt, hai mắt nhìn chăm chăm một lũ tơ máu trước mặt kia, gợn lên tay kia, trong hai ngón tay đúng là trôi nổi lên kim quang, ngón tay như vàng ròng hướng phía một lũ tơ máu kia kẹp lại, giống như cái kéo kim sắc cắt tới.

Cắt qua, một lũ tơ máu kia lại cũng không có tán, y nguyên lơ lửng tại hư không uốn lượn về phía lão, đồng thời từ một hóa thành hai, đột nhiên, tơ máu kia vừa xoay vừa luồn đúng là đã hóa thành một con rắn, rắn há mồm ra, càng lúc càng lớn, lớn đến trực tiếp thoát ra khỏi sự trấn cầm của lão, một ngụm liền nuốt hết đạo nhân kia.

Đạo nhân bị cái bao máu trùm lại rồi, máu như là có sinh mệnh.

Lại một vị đạo nhân kinh hãi trực tiếp thân hóa độn quang rơi vào trong hồ.

Sau cùng một vị đạo nhân thì là tại trong hư không di chuyển, góc áo tung bay, tiêu thất không thấy, lúc lại hiện ra thì đã tại phía xa xa rồi, trên tay lão đã có một thanh kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, muốn hành pháp, đột nhiên mặt biến sắc, tại trong hư nơi lão vừa mới xuất hiện đúng là chui ra một mảnh tơ máu.

"Huyết thần phệ nguyên ma công, người vậy mà luyện thành rồi!"

Lời nói chưa dứt, lão đã lại chuyển vào trong hư không, hiện ra thì đã đến nơi cực xa, tựa như trong Long Trì Thiên Cung này có từng cái cửa zíc-zắc, chỉ cần lão chuyển qua một cái cửa thì sẽ một chỗ khác.

Nhưng mà, cho dù như thế, y nguyên là vô pháp thoát khỏi tơ máu truy đuổi.

"Khởi động 'Thập nhị phẩm liên thai'(Đài sen mười hai phẩm) Viêm Dương đại trận'."

Âm thanh của đạo nhân đang tránh né tơ máu truy đuổi kia chấn động toàn bộ Long Trì Thiên Cung, ông ông tác hưởng.

Theo âm thanh của lão vang lên, cung điện cùng bảo tháp trên các đỉnh núi tại toàn bộ Long Trì Thiên Cung dâng lên linh quang, linh quang làm cho cả Long Trì Thiên Cung hóa thành một tòa đài sen thật lớn.

Trong hư không bắt đầu xuất hiện hóa điểm bốc cháy, một đóa một đóa, từng mảnh từng mảnh thiêu đốt.

Hóa điểm kia như có như không, thoát ẩn thoát hiện. Tơ máu vốn đang truy đuổi phía sau đạo nhân kia tại lúc đại trận khởi động thì tiêu thất, tựa hồ bị đại trận ngăn cản, vô pháp đuổi theo.

Nhưng mà đạo nhân kia lại nhìn về phía một ngọn núi nơi lúc trước Đồ Nguyên đi ra, bởi vì một ngọn núi kia là tối, hoặc là nói, cái hộ sơn đại trận này không biết khi nào đúng là đã bị người phá hủy.

Trong lòng lão hoảng sợ, lẽ nào lại sẽ trình diễn thảm kịch năm đó sao? Lão không dám tưởng tượng, bởi vì hiện tại Long Trì Thiên Cung chỉ có bốn người bọn họ tọa trấn, tình anh đệ tử khác đều được chương môn mang đi U Minh ao đắm trần áp ma vật nơi đó rồi.

"Truyền tin cho chương môn, Thiên Nhân Ma quân tu thành Huyết Thần Phệ Nguyên ma công, thoát ly phong ấn, trong môn có nội ứng của ma giáo, nhanh chóng hồi viện."

Hiện tại trong môn phái chính là lấy bốn người đạo nhân bọn họ cầm đầu, nhưng mà trong nháy mắt chỉ còn lại có một mình lão rồi. Lão vừa nói xong, tự nhiên có đệ tử đi truyền tin.

Long Ngâm Nguyệt vẫn cứ đứng ở nơi đó, nhưng mà không biết y dùng biện pháp gì, đúng là khiến những hỏa điểm phiêu hốt quỷ dị đáng sợ kia như là vô pháp nhìn thấy y, lướt qua bên cạnh y, căn bản không dính vào thân.

Y không có sợ, trái lại nở nụ cười, trong tay hiện ra một khối ngọc màu xanh tím lớn cỡ bàn tay, chỉ thấy trên ngọc kia có điêu khắc một cái cửa, môn phong cách cổ xưa mà trang nghiêm, trên trụ cửa hoa văn phức tạp như long lân, dày đặc chi chít.

Tại trên đỉnh ngọc phù có ba cái chữ lớn phong cách cổ xưa—— Nam Thiên môn.

Khi ngọc phù tím xanh kia xuất hiện ở trên tay y thì liền có linh quang mạnh động, càng ngày càng thịnh, càng ngày càng thịnh, thẳng đến sau cùng cơ hồ muốn nổ tung thì y vung ra khỏi tay, linh quang cực nhanh hướng phía đỉnh núi có cấm tháp kia cực nhanh bay đi, trực tiếp đánh vào trên đỉnh tháp, vô thanh tan ra, trong một mảnh linh quang, một cái cửa thần bí mờ ảo xuất hiện tại trong hư không.

Đạo nhân kia cực kỳ hoảng sợ, kinh hãi nói: "Nam Thiên môn."

Cái Nam Thiên môn này là một đạo thượng phẩm Địa sát cấm phù, ở bên cạnh lập một đạo, ở chỗ xa xôi khác thiết lập một đạo, liền có thể tiến vào từ cửa này, ra tại cái cửa kia, tuy rằng cái Địa sát cấm phù này không thể dùng cho tranh đấu, nhưng mà lại cực kỳ huyền bí.

Nếu là cái Thập Nhị Phẩm Liên Thai Viêm Dương đại trận này không có kẻ hở thì sau khi phát động đại trận, cái thông đạo giữa hai đạo Thiên môn này sẽ bị ngăn cách, nhưng hiện tại là không thể ngăn cách được.

Trong lòng lão cảm thấy rét lạnh, Thánh linh Giáo hoàng này chuẩn bị đầy đủ như thế, lẽ nào Long Trì Thiên Cung lúc này khó tránh khỏi tai kiếp rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 19: Loạn Chiến

Đồ Nguyên nhìn lửa thành đám thành đám, nhìn đại chiến đột nhiên xảy ra kia, hắn chỉ có thể ẩn ẩn tại trong một chỗ núi đá. Hỏa điểm từ trong hư vô kéo dài ra kia khiến hắn không chỗ ẩn nấp. Chỉ là cái hỏa điểm này tựa hồ có quy luật nhất định, lại giống như có một chút đình trệ, cho nên hắn trốn tại nơi đó đúng là nhất thời không có bị đại trận quán giết.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy trong thiên không hiện ra một cái cửa thật lớn, từ hư vô ngoài cửa kia tiến tới từng người dung mạo khác nhau, hắn tức thì ẩn ẩn càng sâu rồi, hắn phát hiện nếu như là ẩn ẩn tại nơi này bất động, dùng Vô Cự quan duy trì trong lòng bình tĩnh, đúng là có thể ẩn ẩn rất lâu.

Hắn không biết kết cục cuối cùng sẽ là dạng gì, nhưng mà hắn biết rõ, vô luận là một bên nào thắng, mình đều là nguy hiểm. Tiếng gào giết như ầm như hiện, một trận một trận, không biết khi nào thì nổi lên, nổi lên một mảnh sương vụ mịt mờ, đột nhiên, phía trước truyền đến âm thanh đánh giết, càng ngày càng gần.

Là một đoàn hắc vụ đuổi theo một cái đệ tử Long Trì Thiên Cung, đệ tử Long Trì Thiên Cung đều là ăn mặc lam bào. Chỉ thấy đệ tử lam bào Long Trì Thiên Cung kia trong tay cầm một thanh ngân kiếm, tại lúc không ngừng lui về phía sau thì thỉnh thoảng đâm ra, phát ra xích xích âm vang, mỗi lần ra một kiếm, liền làm cho đám hắc khí không dám tiến lên.

Chỉ là phía trên đám hắc khí kia lại có một con dực xà(rắn có cánh) nhảy tại không trung, phát ra thanh âm tê tê, lưỡi đỏ thập thò, một đôi mắt xanh trời nổi hung quang, một đoàn hắc vụ kia như là có sinh mệnh, phối hợp với dực xà, một tiến một lui làm cho Long Trì Thiên Cung đệ tử kia không ngừng lui về phía sau, một thanh kiếm lại sử dụng được đầy đủ thủ đoạn.

Một thanh kiếm trong tay Long Trì Thiên Cung đệ tử điều khiển lưu loát như ý, lúc đâm ra là tàn nhẫn vô cùng, cái này là Đồ Nguyên lần đầu tiên trông thấy có người đem võ thuật cùng đạo thuật kết hợp vào nhau, trong lòng hắn đột nhiên nghĩ, kỳ thực không quan là cái thủ đoạn gì, đều là dùng để đối địch, một cái người tu hành chính là muốn đem sở học bản thân thông hiểu dung hợp, khi sử dụng không cần phải đi phân biệt là phù pháp hay là pháp thuật hoặc là thần thông, tiện tay làm được mới là tốt nhất.

Chỉ thấy kiếm kia tại trong tay đệ tử Long Trì Thiên Cung cuộn chuyển thì dẫn dắt một mảnh linh khí hội tụ, linh quang tụ trên kiếm khi đâm ra thì mơ hồ có tiếng sấm nổ mạnh.

Nhưng trong hắc vụ vây bức gã lại như là có thêm những đầu sói, gấu gao quần lấy, hơi có khe hở liền sẽ cắn xuống một mảnh linh khí từ trên người đệ tử Long Trì Thiên Cung.

Sở dĩ Đồ Nguyên sẽ cảm thấy những hắc khí kia là cắn xuống linh khí trên người đệ tử Long Trì Thiên Cung là bởi vì trong một tảng lớn hắc khí kia có từng đám khí đen nồng đậm, thật giống như là đầu sói vậy.

Một ngậm một ngậm.

Mà dực xà tại trên không kia thì là không ngừng thò ra đầu lưỡi, lưỡi như kiếm, mỗi một lần lưỡi rít lên khàn khàn âm thanh thì đúng là như kiếm phá không, mỗi một lần phun ra, đều khiến đệ tử Long Trì Thiên Cung nguy hiểm vô cùng. Gã muốn dùng kiếm tước cái lưỡi như kiếm của dực xà, nhưng mà vô pháp làm được, nếu một đối đối một thì bất cứ một cái nào bên đối phương đều không phải đối thủ của gã, nhưng mà hai cái kia liên thủ với nhau lại khiến vị đệ tử Long Trì Thiên Cung này liên tục lui về phía sau.

Ba người này tại phía trước Đồ Nguyên một đường chiến đấu, kiếm trên tay đệ tử Long Trì Thiên Cung ẩn chứa kiếm kỹ kết hợp với hư không hóa phù thuật.

Mà hai cái người của Thánh linh Giáo hoàng kia nhìn quý dị vô cùng, nhưng mà Đồ Nguyên theo trong công kích của bọn họ nhìn thấy vẻ ung dung bình tĩnh, tựa như đã thủ kinh nghiệm phong phú, từng bước một vây giết con mồi, hoặc như là hai cái tướng quân kinh nghiệm phong phú, bài binh bố trận, phối hợp với nhau chiến thắng đối thủ.

Đồ Nguyên nhìn bọn họ chiến đấu, tuy rằng thoát nhìn đều là vừa đụng liền thu, sau đó là từng bước một lui về phía sau, nhưng mà Đồ Nguyên lại có thể nhìn ra được, chiến đấu giữa bọn họ nhìn như bình tĩnh đơn điệu lại vô cùng mạo hiểm, một phương như hơi có vô ý, nhất định là trong nháy mắt chết đi.

Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, trong lòng đột nhiên nghĩ đến, trong lúc sinh tử chiến, kỳ thực chính là chuyện trong nháy mắt, bình thường tích lũy, cũng chính là trong nháy mắt kia tỏa ra như pháo hoa, xem ai bình thường tích lũy càng thâm hậu, tại trong nháy mắt liều mạng, có nhiều thủ đoạn cũng dùng không ra.

"Ma vật của Thánh linh Giáo hoàng, dám đến Long Trì Thiên Cung chúng ta, vậy thì không nên nghĩ trở về."

Một mảnh sương mù màu đen cùng dực xà kia phát ra tiếng cười nhạt quái dị, có một cái thanh âm lạnh lùng nói ra: "Hôm nay không chỉ riêng ngươi phải chết ở chỗ này, Long Trì Thiên Cung các ngươi cũng sẽ tiêu thất khỏi cõi đời này."

"Long Trì Thiên Cung sẽ không tiêu thất, hai các ngươi tuyệt đối vô pháp sống rồi đi, dù cho là ta chết." Đệ tử Long Trì Thiên Cung dứt lời.

Một đoàn hắc vụ tựa hồ hướng về sau lui lui, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia đột nhiên đâm ra một kiếm, kiếm quang như đốt, sát cơ bốc lên, thân hình gã theo đột ngột đâm tới mà trong nháy mắt tiêu thất, trên mũi kiếm có một tầng phù quang long lánh như lửa, hắc vụ co rút lại, đầu sói trong hắc vụ ở bốn mặt phát ra tiếng tru gào, vây quanh nhào tới.

Dực xà trên không trung phun lưỡi ra như kiếm, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia thân hình đột biến, xoay chuyển bay lên, trong tay kiếm quý dị khó lường, sát cơ dày đặc, không chỉ tránh thoát lưỡi như kiếm của dực xà, thân hình gã chợt ẩn chợt hiện, kiếm trong tay đúng là đã chém tới dực xà, gã rõ ràng là công kích một mảnh hắc vụ kia, kì thực là tập kích dực xà trên không trung.

Dực xà xoay người, thân xà giương ra, đúng là trực tiếp nhảy vượt một phiến hư không, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia tựa hồ là đã nghĩ đến một điểm này, kiếm quang rồi đột nhiên bùng lên, hét lớn một tiếng, hư không như nứt ra, thân hình dực xà kia dừng lại, đã bị kiếm quang chặt đứt đầu.

Đồ Nguyên kinh hãi tại thực lực mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia đột nhiên bạo phát ra, nhưng mà một mảnh hắc vụ kia lại trong nháy mắt nhấn chìm Long Trì Thiên Cung đệ tử kia.

Một mảng kiếm quang phóng ra trong hắc vụ, nhưng mà từng đầu sói do hắc vụ kết hóa ra đã cắn vào thần hồn của Long Trì cung đệ tử, thế nào cũng vô pháp thoát khỏi.

Rất lâu sau, hắc vụ chậm rãi ngưng kết, cuối cùng trở thành một người, một người mặc hắc bào, lại vẻ mặt tối tăm, mà Long Trì cung đệ tử thì nằm trên mặt đất, đã thành một cái thây khô.

Nhìn qua y cũng đã bị thương tổn, trên người tuy rằng không có vết thương, nhưng mà sắc mặt lại có chút tái nhợt, đứng thẳng cũng có chút không vững, mà bên cạnh còn có một người nằm trên mặt đất, đầu đã đứt rồi, chính là người lúc trước hóa thành đực xà.

"Đệ tử Long Trì Thiên Cung quả nhiên lợi hại, bất quá, còn không phải là chết tại trên tay của sao, ha ha." Nam tử âm trầm kia đắc ý nói ra.

Đột nhiên, y cảm thụ được cường liệt nguy hiểm, da thịt thân thể đúng là trong nháy mắt liền muốn tán hóa thành một mảnh hắc vụ, vô số đầu sói tuôn ra từ trong thân thể hắc, sau đó một cái tay lộ ra từ trong ánh trắng, chụp lên người y, một cái đầu sói liền đã bị hắc chụp ở trong tay, sau đó bị một đoàn hỏa diễm thiêu đốt tan biến.

"Ộp..."

Còn không đợi y thấy rõ người xuất hiện từ trong ánh trắng kia, một tiếng kêu vang chấn động thần hồn đột nhiên vang lên, đầu óc y liền choáng váng, như là bị người đập mạnh vào đầu, cả người đều dao động một cái.

Y biết rõ mình bị người đánh lên rồi, hơn nữa, người đánh lên còn biết thuật pháp công kích thần hồn. Một loại pháp thuật này, chính y cũng là am hiểu, nhưng mà tại thời điểm này, mình là thân thể sau đại chiến, như thế nào có thể tiếp tục chiến, y trước tiên liền nghĩ đến chạy trốn.

Chỉ là còn không đợi y trốn, trong mắt y liền thấy được một cái tay, tay kia như là muốn đem hai mắt của mình móc ra, tại trên bàn tay có quang sáng xám mờ bao phủ, lại có một cái khuôn mặt già xấu và quỷ dị vận vẹo xuất hiện, y phát hiện đúng là vô pháp khống chế bản thân, tay kia rõ ràng chỉ là chụp qua bên người mình, bắt vào khoảng không, nhưng mà mình lại như là bị hắc túm lấy y phục, cả người không động đậy được rồi.

Ngay sau đó một cảm giác đau đớn vì linh hồn bị kéo rách dâng lên, y kinh hãi giật dử, thần hồn sắp sửa bị xé rách này trong nháy mắt hóa thành một mảnh hắc vụ, hóa làm một cái đầu sói nhào về hướng phía người đánh lên kia.

Y muốn đem thần hồn của người đánh lên kia xé thành mảnh nhỏ, nuốt sạch sẽ, nhưng mà trong nháy mắt vừa nhào ra, y thấy được một cái linh lưới.

Như cấm vãn(hoa văn giam cầm) trong thiên địa, đúng là trực tiếp giam cầm lại một lũ thần hồn do mình phân hóa ra rồi.

Trong lòng y có cảm giác sợ hãi, thủ đoạn của người này có phần khắc chế mình, nếu lúc mình toàn thịnh thì sao có thể sợ, nhưng hiện tại vừa mới đại chiến xong một trận.

Y nhào vào trong hư không, tại lúc nhào tới này thì muốn hóa thành một mảnh hắc vụ để đào tẩu, nhưng còn chưa có hoàn toàn hóa thành hắc vụ, một cái tay đã thò vào trong hắc vụ, kéo xé ra bên ngoài một cái, vô cùng đau đớn dâng lên, đồng thời cảm giác suy yếu bao phủ y.

...

Đồ Nguyên nhìn ba cái thi thể nằm trên mặt đất, trong đó một cái nam tử mặc hắc y mặt mày u ám là do hắc giết chết, khá dễ dàng so với hắc tướng tượng.

Hắn đột nhiên phát hiện đấu pháp sát nhân kỳ thực cũng không cần phức tạp rườm rà như vậy, phải thi triển ra thứ người sở trường nhất, không nên để cho đối phương có cơ hội lấy hơi, sau đó sẽ thắng rồi.

Trong thiên hạ tất cả pháp thuật đều là dùng để tranh đấu, cái pháp thuật gì lợi hại là phải xem người luyện, mà người nào lợi hại thì phải đánh qua mới biết được, còn như chỉ là tỷ thí thì khó mà nhìn rõ được, chỉ có khi đánh nhau sinh tử mới thấy chân pháp.

Tranh đấu giữa người tu hành mới là chuyện tàn khốc nhất trên cõi đời này.

Hắn cỡi y phục trên người mình ra, đôi lấy áo choàng của hắc y nam tử, sau đó lại tháo phù túi trên người bọn họ ra, phù túi của bọn họ đúng là trong lúc nhất thời vô pháp mở ra, hắn biết cái này không phải là phù túi phổ thông, trong đó có thần hồn ẩn ký của bọn họ, nhất định trước đó cần phải xóa đi ẩn ký mới được.

Hắn lại nhặt lên thanh kiếm của đệ tử Long Trì Thiên Cung kia, sau đó rất nhanh rời khỏi nơi đây.

Đồ Nguyên muốn ly khai cái Long Trì Thiên Cung này, cho nên hắn quyết định lẫn vào trong đám người của Thánh linh Giáo hoàng để rời đi.

Đi tới dưới núi, phát hiện hỏa diễm trong hư không kia đã tiêu tan hơn một nửa, hiển nhiên pháp trận đã bị phá không ít, nhưng mà sương trắng cũng không có tan, khắp nơi đều có tiếng kêu giết, hắn cẩn thận đi tới.

Trong bầu trời, ánh trắng vẫn vậy, như sương như tuyết.

Hắn không có trốn vào trong ánh trắng, nhưng mà ánh trắng chiếu vào trên người hắn, đúng là ngay cả cái bóng cũng không có, hắn đi tới, lại không phát

ra một tiếng động, hần không có độn đi, lại ẩn tại trong ánh sáng rồi.

Đột nhiên, phía trước có một người kinh sợ chạy tới, một thiếu nữ thoát nhìn rất gầy yếu, trong tay cầm một cái thẻ ngọc đã tổn hại, về mặt kinh hoàng, mặc trên người là pháp bào của đệ tử Long Trì Thiên Cung.

Mà sương trắng phía sau nàng ta đột nhiên tách ra, một tiếng hồ gầm vang lên, một con báo màu đen nhảy ra sương trắng, phía trên con báo màu đen kia có một thiếu niên đang ngồi, cầm một cái roi trong tay, roi cuốn trên tay, nhưng mà đầu mút của roi là đầu độc xà hình tam giác, như vật còn sống.

"Thùm thụp "

Cái nữ từ gầy yếu kia té lăn ra đất, mà thiếu niên cười báo thì hiện ra thần sắc đùa bỡn.

Thiếu nữ về mặt kinh sợ, toàn thân rung động, chân giẫm trên mặt đất lui lại.

Đồ Nguyên có biết nàng ta, bởi vì nàng ta từng đưa cơm cho Đồ Nguyên, phải đến cấm tháp đưa cơm, hiển nhiên cũng không phải là loại đệ tử được sư phụ gì bảo hộ, hơn nữa, Đồ Nguyên rất rõ ràng, chính là nàng tại phía bên ngoài cửa sổ cấm tháp đọc phần chính yếu của độn thuật kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 20: Người Của Vạn Hóa Tông Môn

Đối với toàn bộ Long Trì Thiên Cung, ngay từ đầu, theo cổ sự mà sư phụ Khuất Thành kể ra, hần có sự ngưỡng vọng đối với tông môn thần bí mà cường đại, cũng từng tưởng tượng có một ngày mình có thể trở thành đệ tử của loại tông môn cường đại như Long Trì Thiên Cung này, có thể nỗ lực tu hành, làm như vị đệ tử ngăn con sóng dữ kia.

Nhưng mà loại này ý niệm chỉ là ước nguyện chợt lóe mà qua, thẳng đến Từ thành phủ xuống, hần thật vất vả thoát ra Từ thành, nhưng mà lại tại trong Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận gặp phải sự chặn giết tàn khốc, tuy rằng hần biết rõ bọn họ là vì không để cho vong linh trong Từ thành chạy thoát ra ngoài. Nhưng việc bọn hần không nghe người khác giải bày, dù cho là nghe rồi, cũng cần bản không quản, hoàn toàn là loại coi thường đối với hạ vị tu sĩ.

Coi thường, hần có thể chịu đựng, bởi vì hần cho rằng muốn người khác tôn trọng, thì bản thân mình phải cường đại, không quản là cái thế giới người tu hành này, còn là cái thế giới quyền lực kim tiền kia, lấy cái gì làm chủ, như vậy người nhất định phải có cái đó, tôn nghiêm của cá nhân cho tới bây giờ đều là tranh mà ra, không phải người khác cho.

Long Trì Thiên Cung không có giết chết mình, cũng truyền một bộ Thái Âm trăm linh kiếm quyết để trăm thần trong lòng, một điểm này Đồ Nguyên là cảm kích, nhưng mà hần cũng không thích nơi đây, cái Long Trì Thiên Cung này cao cao tại thượng, mình chỉ là một vị đệ tử tiểu phái sống tạm bợ, là một giới tán tu.

Cái nữ từ về mặt sợ hãi, gầy yếu trước mặt này lại khiến hần có một loại đồng cảm. Có lẽ nguyên nhân bởi vì nàng tuy rằng là đệ tử của Long Trì Thiên Cung này, lại ở vào tầng thấp nhất, rất bị ức hiếp đi.

Hơn nữa, nàng phi thường nỗ lực tu hành, nhưng mà tựa hồ ngộ tính của nàng cũng không được tốt lắm, một phần chính yếu độn thuật kia là tại ở ngoài cấm tháp nhắm đọc một đoạn thời gian rất dài.

Lúc này nhìn thấy nàng sắp tử vong tại ngay trước mặt mình, trong lòng sinh ra không đành lòng, mỗi người đều có lòng đồng cảm với người yếu, nhưng mà lý trí nói cho hần không thể xung đột với cái thiếu niên cười báo này.

Mà tại lúc trong lòng bối rối có nên giải cứu cái nữ từ gầy yếu này hay không thì con báo màu đen kia đột nhiên xoay đầu nhìn qua, một đôi mắt hung thần kia đứng là nổi lên quang hoa u lãnh.

Thiếu niên cười báo tức thì nhìn lại đây, chỉ là theo lúc nhìn qua, tay gã đồng dạng vẫy ra một đạo pháp phù, quang sáng của pháp phù u lam sắc, tỏa ra trong hư không, phía dưới một mảnh lam quang, thân hình Đồ Nguyên liền hiển lộ ra, tại trên người hần có điểm điểm bột phấn lam sắc dính vào.

Đồ Nguyên biết rõ loại thủ đoạn này là một loại pháp phù bài trừ ẩn thân pháp.

Theo thân hình Đồ Nguyên hiển lộ ra, trường tiên trong tay thiếu niên đâm ra như kiếm, roi uốn lượn trong hư không, trong một mảnh ánh sáng màu đỏ, một con độc xà đen đỏ đan xen giống như từ trong cầm cổ giật mình tỉnh lại, phát ra tiếng rít lạnh lẽo.

Giống như xuyên thấu hư không, thoáng cái xuất hiện tại trước mặt, nhắm thẳng mi tâm cắn đến.

Con độc xà này không phải là độc xà thực sự nhưng mà so với độc xà thực sự còn phải đáng sợ hơn, độc xà chính là roi trong tay thiếu niên kia biến

thành.

Kiểm trong tay Đồ Nguyên đâm ra, nhưng mà xà tiên kia lại tại trong nháy mắt kiếm đâm ra liền chấn động nổi lên ô quang, giống như là thân rắn chột ừ tới, một luồng linh lực cường đại đứng là trực tiếp chấn động kiếm trong tay hắn làm lệch sang một bên.

Kiểm này không phải kiếm của hắn, là kiếm được đệ tử Long Trì Thiên Cung bồi luyện rất nhiều năm, cho nên tại trên tay Đồ Nguyên nó chẳng qua là cứng hơn nhiều so với kiếm phổ thông mà thôi, cũng không thể phát huy ra tác dụng của một thanh pháp kiếm.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, roi trong tay lại rung lên, trên roi vậy mà xuất hiện tiếng rần rần thè lưỡi, một lớp linh quang đỏ sẫm sền sệt tuôn ra.

Roi đã triệt để hóa thành đầu xà, lại có dây đặc răng nanh xuất hiện, mắt thấy sẽ cắn vào mi tâm Đồ Nguyên thì roi đầu rắn của gã đột nhiên ngưng lại, một cái tay không biết khi nào xuất hiện ở nơi đó, bắt chặt đầu rắn ở trong tay.

So với bốn năm trước, Đồ Nguyên rõ ràng cảm giác được Nhiếp Linh Cầm Nã pháp của mình đã cường đại hơn rất nhiều, Phong Linh phù cùng thụ mệnh tại trong Nhiếp Linh Cầm Nã đều là mở ra cánh cửa thần thông cho môn Nhiếp Linh Cầm Nã này, có cường đại hay không thì còn phải nhìn người tu trì nó, mà nếu muốn khi một tay chụp xuống thì nhiếp linh cầm nã được vạn vật, vậy phải xem trình độ linh lực của bản thân người tu hành thâm hậu cỡ nào, cùng với thần niệm có cường đại hay không.

Bốn năm qua, Đồ Nguyên ngoại trừ thực khí, đó là luyện Thái Âm trăm linh kiếm quyết. Tuy rằng hắn không biết như thế nào dùng Thái Âm trăm linh kiếm quyết để đối địch, nhưng là một môn luyện thần thực sự.

Điều này giống như là người có sức lực, nắm tay người khác thì có thể khiến đối phương thoát ra không được, nếu là không có sức lực, vậy thì bắt được cũng là không được gì.

Trong nháy mắt xà thủ tiên bị bắt lại, thiếu niên cười báo cả kinh, nhưng mà khi linh lực chuyển động, linh quang trên roi vận chuyển mạnh mẽ, thân roi đứng là hóa thành cự蟒, nhưng mà huyết sắc linh quang kia tới gần bàn tay Đồ Nguyên thì cấp tốc yên tĩnh lại, một khúc roi phía trước tay như đã không còn là một bộ phận của xà thủ tiên, âm đạm không ánh sáng.

Thần niệm cường đại giúp cho Nhiếp Linh Cầm Nã thủ cũng trở nên cường đại rồi.

Thiếu niên kinh ngạc với việc mình nhất thời vô pháp đoạt lại xà thủ tiên, nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Vạn Hóa tông? Thần thông của ngươi nhưng không giống như là pháp môn một niệm hóa vạn linh của Vạn Hóa tông."

"Ta tu pháp môn gì chẳng lẽ còn cần phải nói với ngươi sao?" Đồ Nguyên tâm tư thay đổi thật nhanh, thuận theo đối phương giọng nói lạnh lùng.

Hắn không biết Vạn Hóa tông cùng cái thiếu niên này có quan hệ gì, nhưng mà lại có thể nghĩ đến, bọn họ tuyệt đối sẽ không là quan hệ đối địch.

"Vậy ngươi trốn ở chỗ này là muốn làm gì?" Thiếu niên cười báo nói ra, xà tiên trong tay hiện lên một tầng linh quang mạnh động, Đồ Nguyên buông tay, tùy ý cho gã rút về.

"Há cần ngươi tới quản, cút." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Trên mặt thiếu niên cười báo hiện lên giận dữ, trong mắt tràn đầy sát ý nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không chút động đậy, duy trì 'Vô Cự quan', lạnh lùng nhìn thiếu niên cười báo kia, bốn năm giam cầm, làm cho trên người hắn có vẻ âm trầm, trong ánh mắt có một loại phản hận âm sâu trong đó, lại bởi vì tu Thái Âm trăm linh kiếm, mà ánh mắt như kiếm, lợi hại vô cùng.

Thiếu niên cười báo trong lòng sinh ra khiếp sợ.

"Hắn không có sợ hãi, hắn là nơi đây còn có người, cũng được, còn nhiều thời gian, ngày khác gặp lại rồi tính toán, hôm nay còn phải từ cái Long Trì Thiên Cung này vợ vết một chút chỗ tốt mới được, không thể đến không." Thiếu niên cười báo thầm nghĩ.

Gã chậm rãi rời khỏi, mắt dõi theo Đồ Nguyên, sau cùng hắc báo nhảy rồi đi, tiêu thất.

Vị nữ tử gầy yếu còn đang phát run kia tại khi thấy rõ khuôn mặt Đồ Nguyên thì kinh ngạc há miệng, nàng đã nhận ra Đồ Nguyên, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có nói chuyện với nàng, mà là xoay người liền đuổi theo thiếu niên cười báo kia.

Nàng kia nhìn Đồ Nguyên rồi đi, ngăn người, sau đó rất nhanh đứng dậy, sau đó hướng một cái phương hướng chạy đi, nàng muốn trốn đi, lúc trước đó là muốn chạy về phía đó, chỉ là luôn luôn bị đuổi theo.

Đồ Nguyên đi dọc theo hồ nước, duy trì Vô Cự quan, cẩn thận đi tới.

Vô Cự quan có thể giúp hắn tại trong hoàn cảnh đánh giết hỗn loạn này mà không sợ hãi, chỉ có trong lòng không sợ, mới có thể thả lỏng tâm thần, cảm ứng nguy hiểm quanh thân.

Hắn đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trong toàn bộ bầu trời là một mảnh huyết quang(ánh sáng như màu máu), hai đạo nhân bị vây khốn ở trong đó, hai đạo nhân kia cực lực muốn vượt ra tầng huyết quang của cái đại trận tàn nhẫn này, nhưng mà chỉ có thể khó khăn lắm chống đỡ không bị giết chết mà thôi.

Chỉ thấy huyết quang kia bỗng nhiên cuốn lên, theo bỗng nhiên cuốn lên kia, đột nhiên phân hóa thành hàng ngàn hàng vạn tơ máu, một lũ tơ máu hóa thành một cái người, lại một bỗng nhiên hóa thành từng cái huyết nhân, nhìn chăm chú vào toàn bộ Long Trì Thiên Cung.

Đồ Nguyên nhìn chăm chăm từng cái huyết nhân kia, một cỗ hân ý cường liệt hiện lên trong lòng, hân vội vàng nhắm mắt lại, nhưng mà cho dù là nhắm hai mắt lại, trong đầu óc cũng vẫn cứ là có một cái huyết nhân treo cao tại trên bầu trời lạnh lẽo quỷ dị nhìn chăm chú vào mình.

Một cảm giác run rẩy phát ra từ trong linh hồn, so với tại từ thành còn phải cường liệt hơn nhiều.

Hắn lắc đầu, suy nghĩ việc khác, nhưng mà cảm giác huyết nhân kia nhìn chăm chăm vào mình cũng không có yếu bớt chút nào. Cuối cùng hắn ngừng lại, nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong Thiên cung ẩn phủ kia, lúc đó mới trầm tĩnh lại, nhưng vẫn nhìn thấy một cái huyết nhân tại trung ương, chú ý vào mình.

Nơi này là trong một mảnh tâm hồ thế giới, một ánh trắng từ phía chân trời rơi xuống, như kiếm quang, trảm tại trên huyết nhân kia, huyết nhân từ giữa vỡ ra, theo đó ánh trắng kiếm quang không ngừng, một đạo lại một đạo, sau cùng hóa thành một mảnh ánh trắng rơi rải tại sâu trong tâm linh, huyết nhân không còn sót lại chút gì, trong lòng hắn là một mảnh thanh minh, không còn chút trĩ trệ nào.

Hắn minh bạch Thái Âm trảm linh kiếm quyết này cũng không phải kiếm quyết hoàn chỉnh, hơn nữa có lẽ không phải dùng để đối địch, mà hắn là loại tâm linh chi kiếm như vừa rồi.

Cái này chỉ là hắn phỏng đoán, lúc này hắn không dám lại ngừng đầu nhìn. Mặc dù muốn lý khai nơi đây, nhưng mà vẫn cứ còn nghi tới đồ của mình không biết ở nơi nào, không biết có thể tìm lại hay không.

Nhưng mà so với tìm về đồ của mình, lúc này càng phải làm chính là thoát đi cái Long Trì Thiên Cung này, giữ được tính mạng.

Lại quay đầu lại nhìn nhìn một cái cửa lớn thần bí xuất hiện tại đỉnh tháp kia, y nguyên còn tại, lúc này vẫn cứ có tốp năm tốp ba người từ bên ngoài tiến đến, nhưng cũng không thấy người đi ra.

Nhìn chung quanh, phát hiện chỗ gần chỗ xa đều có người đang chiến đấu, hơn nữa chiến đấu tại trên mỗi cái đỉnh núi càng đặc biệt kịch liệt.

Hắn hướng về phía một cái đỉnh núi mà đi, đệ tử của Long Trì Thiên Cung trốn ở trong những quan điện kia, dựa vào cấm pháp trong quan điện để chống lại, mà tại bên ngoài thì là một đám người của Thánh linh giáo đang vây đánh.

Đi tới dưới chân núi, cũng không có vội vã đi tiếp, mà là lấy mấy cái phù túi kia ra. Phù túi nếu chỉ là hạ phẩm bình thường, tuy rằng có thể chứa vài thứ, nhưng mà cũng không có thần hồn ẩn ký của bản thân, cho nên khi bị người khác lấy được, tùy thời đều có thể lấy ra thứ ở bên trong.

Cái phù túi đầu tiên Đồ Nguyên lấy ra có màu đen, tại trên túi có một hạt bảo thạch màu đen, đó là nơi có thần hồn ẩn ký, đưa thần niệm dò xét vào trong đó, một đoàn sương phù văn xám mù mịt kết thành, bài xích ý thức của Đồ Nguyên.

Thần thức của hắn hóa thành một vệt ánh trắng như kiếm, chém xuống, phù văn xám mù mờ kia trong nháy mắt vỡ nát, ý thức của nguyên chủ nhân ở trong đó cũng tan rã.

Hắn vui vẻ, hắn vốn chỉ là định thử một lần Thái Âm trảm linh kiếm quyết có thể chém được thần hồn ẩn ký của người khác lưu lại trong pháp khí hay không, trong lòng cảm thấy hắn là có thể, nhưng mà sau khi thử qua phát hiện thật sự có thể làm được thì hắn vẫn rất cao hứng. Mỗi một cái tiến bộ cùng phát hiện đều làm cho hắn thật sự cao hứng.

Kế tiếp, hai cái phù túi khác cũng là như thế, hắn cũng không có tí mĩ đi thăm dò lựa chọn pháp khí trong đó, bởi vì một kiện pháp khí nếu là không có trải qua thần niệm linh khí bản thân bồi luyện quen thuộc, là rất khó dùng tốt, nếu là dùng để liều mạng, vậy thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Hắn chỉ là lấy hết pháp phù trong đó ra, chỉnh lý một cái, sau đó chọn ra những cái có khả năng sẽ dùng tới.

Trên ngọn núi này cũng là có một cái tháp, tháp tên là Quy Nguyên tháp, lúc này trên tháp có một tầng linh quang nổi lên, đệ tử Long Trì Thiên Cung trong tháp đang tại thủ, mà bên ngoài thì là người của Thánh Linh giáo vây đánh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 21: Quy Nguyên Tháp

Khi tu sĩ đầu pháp sinh tử thì hoặc là huyền lệ đến cực đẹp, lại hoặc là âm quỷ đến người nhìn không rõ. Nhưng mà khi muốn phá cấm pháp thì lại khác biệt, không phải đem tất cả những gì bản thân tu hành được phát huy ra trong một thời gian ngắn ngủi mà là phải xem nền tảng tu hành của người rồi.

Khi Đồ Nguyên tới thì nhìn thấy một đám hơn mười người bắt lưc vây quanh tháp.

Nhìn từ xa, chỉ nhìn đến mặt trên Quy Nguyên tháp trôi nổi một tầng linh vận sáng xanh, nhưng mà đến gần nhìn, mới phát hiện trong linh vận sáng xanh kia là có thêm phù văn hóa sinh hiện ra như nước chảy.

Có chút phù văn linh chú thì như trùng ruồi phi diều, lại hoặc như thú chạy cá bơi, khi huyền động hóa sinh thì có khi là quần kết với nhau hình thành hoa văn cảnh tượng núi non sông ngòi.

Chỉ thấy một tu sĩ cầm kiếm đỏ đậm trong tay rung động, linh quang màu đỏ cuộn động như dải lửa cực nhanh lướt về phía Quy Nguyên tháp. Trong nháy mắt linh quang chui vào trên tháp, một chỗ kia lập tức tan ra, rồi lại có một mảnh linh quang như nước bao lấy nó, một con cá do phù văn biến thành xuất hiện, há miệng liền ngậm chặt lấy phi kiếm kia, đúng là muốn kéo vào trong tháp.

Vị tu sĩ kia mặt biến sắc, hai mắt trừng trừng, lại một tiếng không phát, y đang dùng thần niệm nỗ lực thu hồi kiếm.

Bên kia, có một cái tu sĩ lấy ra một cái tiểu phiên, áp sát tháp, trực tiếp đi về phía cửa, phiên trong tay y tỏa ra âm trầm nghiêm túc chí ý, tại dưới phiên kia, linh quang trước cửa tháp đúng là bị phá vỡ ra một cái lỗ, linh quang trên tháp vậy mà vô pháp hợp lại.

Đúng lúc này, một cái gương treo cao trên cửa tháp chấn động, phát ra một đạo quang hoa u tối, chiếu vào trên phiên kỳ kia, tầng tầng linh quang trên phiên kỳ đột nhiên như là bị đông lại, theo đó trên tháp tuôn ra một mảnh phù văn như bướm, trong nháy mắt nhấn chìm cái người kia.

Trên thân người kia tuy có linh quang nổi lên hộ thân, rồi lại trong nháy mắt bị diệt đi, theo đó cả người thẳng tắp đổ nhào xuống đất.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ những người có pháp khí bị phù văn trên tháp giữ lại kia còn đang cố gắng tranh đoạt lại, đúng là không còn người nào động thủ nữa.

"Con mẹ nó, cái Quy Nguyên tháp này ta không tin phá không được."

Tại trong những người kia có một nam tử cầm trong tay một đôi đại chùy, khuôn mặt dài với chòm râu đen dày đặc, bên cạnh y có không ít người, đều như lấy y làm đầu.

Mặt trên một đôi đại chùy ám kim kia rậm rạp phù văn, cả người y như tháp sắt.

Đột nhiên có người nói: "Tam ca, cách đây vài ngày ta quen một người, trên tay hắn có một dạng bảo bối gọi là Phá Pháp châu, hẳn là có thể phá phù trận của cái Quy Nguyên tháp này, hay là đề hắn tới thử xem."

Tam ca kia kinh ngạc nhìn nhìn người nói chuyện ở bên cạnh.

"Tiểu Tổng, ngươi không tệ a, có bằng hữu như vậy, thế nào không sớm giới thiệu cho tam ca a." Tam ca kia hít một hơi, tuy rằng cả người y đều có vẻ thô kệch, nhưng mà đôi mắt lại thực sự không tầm thường, hơi khẽ nhúc nhích liền như một cái kèn hồ, lại tản ra vẻ lạnh lùng hung hiểm.

Vị Tiểu Tổng kia trên mặt có chút kinh hãi, lại vẫn cứ là vừa cười vừa nói: "Tam ca, còn không phải là do cảm thấy không cần tới hắn sao, vốn tưởng rằng với cái tháp nhỏ nhỏ này, có tam ca tại, nhất định có thể phá được rồi, nếu như tam ca không cần, đương nhiên sẽ không đi thỉnh hắn tới, chỉ là lần này mọi người tới đây, chính là vì được chút chỗ tốt, nếu vạn nhất đến lúc các tông chủ triệt thoái, mà chúng ta chưa có đánh chiếm được tòa tháp này, vậy thì... Đã uống công đến một chuyến rồi."

Gã cẩn thận nói, đến sau cùng thanh âm nhỏ hơn không ít, nhưng cũng đủ người bên cạnh nghe rõ ràng. Nhưng mà lời này, một ít người bên cạnh tựa hồ cũng nghe ra trong đó có ẩn ý đặc biệt, ý của tên Tiểu Tổng này chính là tam ca ngươi hiện tại phá không được, hiện tại mọi người đã đánh lâu như vậy, ngươi nói làm sao bây giờ, ta giới thiệu cho ngươi một cái người có thể phá cái tháp này, muốn hay là không.

Tới đây tuy rằng rất nhiều người, nhưng mà lại phân từng đội từng đội, mỗi một cái tiểu đội đều có nhân vật đầu lĩnh, mà đầu lĩnh của cái tiểu đội này chính là tam ca kia.

Bất quá, hơn mười người này đối mặt với tòa tháp kia lại tựa hồ có chút bất lực.

"Không sai, không sai, Tiểu Tổng ngươi thật không sai, đi, mời bằng hữu kia của ngươi tới đi." Tam ca hít một hơi vỗ vỗ vai Tiểu Tổng nói ra, Tiểu Tổng tựa hồ rất sợ, nhưng vẫn cười.

Nhưng mà gã cũng không có lập tức rời đi, mà là nói ra: "Tam ca, bằng hữu kia của ta nói, nếu như là dựa vào Phá Pháp châu của hắn phá vỡ được phù trận trên tháp, thì bên trong nếu có thứ gì tốt, hẳn muốn chọn trước ba kiện."

Tam ca đột nhiên nở nụ cười, cười rất lạnh, nói ra: "Chọn trước ba kiện? Cái này là ý của hắn hay là ý của ngươi a."

"Tam ca, ngươi hiểu lầm rồi, nếu như tam ca không nguyện ý, ta liền không cần đi mời hắn tới rồi." Tiểu Tổng nói ra.

Tam ca cũng không có lại nhìn gã, trái lại là chuyển ánh mắt nhìn qua người khác, lúc này tất cả đều trầm mặc, bên cạnh có một người thì là hướng Tam ca nói ra: "Tam ca, nếu Tiểu Tổng đã nói như vậy rồi, vậy thì đáp ứng hắn đi."

Tam ca gật gật đầu, nói ra: "Đã như vậy, vậy ngươi đi mời tới đi."

"Vâng, tam ca, chờ ta một hồi, lập tức sẽ trở về." Nói xong Tiểu Tổng hướng dưới núi chạy đi.

Tam ca nhìn chăm chăm Tiểu Tổng đang rời đi, trong mắt y hiện lên hung quang nguy hiểm, tại y nhìn đến, cái Tiểu Tổng này là đang khiêu chiến với uy nghiêm của mình, đồng thời cũng là đang tại tính kế một đoàn người này của mình.

Ba kiện thứ đồ tốt, ba thứ tốt nhất trong tháp bị một ngoại nhân lấy đi, đối với hắn mà nói là tương đương với uổng phí một phen công phu, có cảm giác như làm áo cưới cho người khác.

Bóng lưng Tiểu Tổng tiêu thất, nhưng mà Tam ca lại nhìn thấy cách đó không xa có thêm một người đứng ở nơi đó, lúc trước cũng không có gặp qua.

"Người là ai." Tam ca hỏi.

"Ta là Đồ Nguyên." Đồ Nguyên trả lời, hắn đã đến một lúc rồi, cũng nghe được Tam ca cùng Tiểu Tổng nói chuyện với nhau.

"Đồ Nguyên?" Tam ca trầm ngâm đọc ra tên này, xác định mình chưa từng nghe qua, hỏi: "Người là tới cùng người nào?"

"Lão Kim." Đồ Nguyên đáp.

Tam ca lại một lần nữa suy nghĩ một chút, y nguyên chưa từng nghe qua tên này. Híp mắt nhìn kỹ Đồ Nguyên, lại hỏi: "Người thế nào lại đến nơi đây rồi?"

"Bọn họ đều chết rồi, hiện đệ tử Long Trì Thiên Cung ở bên ngoài không còn rồi, chỉ còn người trốn ở trong tháp như vậy, cho nên ta tới nơi này nhìn xem."

"Nga, nhìn người mặc như vậy hắn là Quý vương tông đi, ta tại Quý vương tông có người bằng hữu gọi là Lưong Du, không biết người có biết hắn hay không?." Tam ca hỏi.

"Người khả năng nhớ lầm rồi, ta là Vạn Hóa tông, cũng không nhận thức bằng hữu của người." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn biết rõ, tên Tam ca này là đang vặn hỏi mình, xác định thân phận của mình. Bất quá, nếu y vẫn còn vặn hỏi thì nói rõ lúc trước mình trả lời không có sai. Lúc trước hắn là suy nghĩ, Vạn Hóa tông nếu đã là một cái phân tông của Thánh Linh giáo, như vậy sẽ còn có cái phân tông khác, đã như vậy, người bên trong khẳng định đều không thể quen thuộc hết nhau.

Chính yếu là, Đồ Nguyên phát hiện y phục bọn họ đều phi thường thống nhất, những người này kể cả Tiểu Tổng đã rời đi kia tuy rằng y phục có điểm khác biệt, nhưng mà trên ngực đều có thêu một cái dấu ấn chu từ sắc.

Trên ngực kiện hắc bào mà Đồ Nguyên đang có một đóa hoa bạch sắc.

"Nga." Tam ca như bừng tỉnh vỗ vỗ đầu mình, nói ra: "Là ta nhớ lầm rồi, Vạn Hóa tông ta cũng có một người bằng hữu, gọi là Trường Sinh, không biết người có quen hay không?"

Đồ Nguyên chỉ là lắc đầu, cũng không có trả lời.

Tam ca ha ha cười, nói ra: "Nhiều người như vậy, không nhận ra cũng rất bình thường, bất quá nếu người cùng tiến tới với người đều chết rồi, vậy thì cùng theo ta đi."

"Dù sao cũng là vô sự, vậy thì cùng theo Tam ca rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Tới tới, Đồ huynh đệ, người nhìn xem cái tháp này, nhưng có ý nghĩ gì không." Tam ca vội gọi Đồ Nguyên tới hỏi.

Đồ Nguyên nhìn linh quang lưu vận trên Quy Nguyên tháp, trong lòng thất kinh, thầm nghĩ không hổ là đại phái truyền thừa lâu dài, dù cho là sơn môn bị người đánh vào rồi, đệ tử trốn trong tháp như vậy vẫn là có thể khiến địch nhân không thể vượt lần ranh một bước.

"Tam ca còn vô pháp, ta lại có thể có cách gì. Bất quá, theo ta được biết, phù trận trên một tòa tháp như vậy muốn duy trì lâu dài, nhất định là cần phải lượng lớn linh khí, mà linh khí đến từ chính cái thiên địa này."

Đồ Nguyên vừa nói xong, tam ca kia cười nói: "Thì ra Đồ huynh đệ còn có nghiên cứu đối với phù trận a, tiếp tục nói."

"Cái đại trận của Long Trì Thiên Cung này tụ tập bát phương linh khí quy về trong hồ nước kia, mà cội nguồn linh khí của phù trận trên tháp này đều là đến từ hồ nước phía dưới kia, cho nên, chúng ta phải nghĩ biện pháp cắt đứt cội nguồn linh lực của cái tháp này liền có thể phá được phù trận trên tháp." Đồ Nguyên nói ra.

Tam ca còn chưa có nói chuyện, bên cạnh liền có một người nói ra: "Người lời này nói cũng như không nói, ai chẳng biết vậy, nhưng nơi đây núi núi liên thông, mạch mạch tương thông, nếu là có phương pháp có thể cắt đứt linh mạch thì cái tháp này đã sớm bị phá."

Đồ Nguyên nhìn xem người nói chuyện kia, chỉ thấy trong mắt y có một loại hàm ý cảnh cáo.

Đồ Nguyên không có nói nữa.

Tam ca cũng đứng ở nơi đó nhìn Quy Nguyên tháp, tựa hồ nghĩ đến cái gì. Đột nhiên, y cầm theo một đôi đại chùy ám kim sắc trong tay mình đi về phía Quy Nguyên tháp.

Từng bước một, theo y tiến tới, khí thế trên người y càng ngày càng thịnh, dưới chân đột nhiên phát ra âm thanh.

"Thịch... Thịch... Thịch..."

Mỗi một bước bước ra đúng là đều như đang gõ trống, Đồ Nguyên chỉ cảm giác một bước của y đều là đạp tại trên thể xác và tinh thần của mình, nhìn tại trong mắt Đồ Nguyên, chỉ cảm giác y như là một con cự thú hồng hoang, một đôi đại chùy ám kim sắc trong tay kia bốc cháy lên liệt diễm, toàn bộ đại chùy tựa như bàn ủi nung đỏ.

Cự chùy trong tay y vung lên cao ngất, một chùy liên nện lên phù trận của Quy Nguyên tháp.

"Oanh..."

Phù trận kia đúng là một trận lay động, phi điều ngư trùng do phù quang trên tháp biến thành tán đi tại dưới chùy, nhưng là như có sóng biển cuộn cuộn, từng lớp từng lớp, tuy rằng phù trận nhìn qua bất ổn nhưng cũng không có cảm giác sẽ bị vỡ nát.

Bất quá theo cự chùy trong tay y liên tục nện vào, những pháp khí bị phù trận hút dính vào kia đều được chủ nhân của chúng đoạt trở về.

Đột nhiên, từ trên Quy Nguyên tháp kia có một đạo phù quang cực nhanh bay ra, đúng là trực tiếp thoát ly linh quang trên tháp, hóa thành một thanh kiếm.

Linh quang trên kiếm kia như ánh sáng ngôi sao, lập lòe màu lam, xanh mà óng ánh, có một loại hàm ý vạn tã không xâm.

Theo phi kiếm kia xuất hiện, những phi điều ngư trùng trên Quy Nguyên tháp đúng là đột nhiên thoát khỏi thân tháp, vọt tới tam ca.

Chớp mắt, một mảnh quang hoa đan xen như lưới.

Những phi điều ngư trùng kia đều là pháp phù, đủ loại đủ kiểu, được người trong Quy Nguyên tháp khu ngư roi lên người tam ca.

Tam ca hét lớn một tiếng.

Chùy trong tay chấn động, đâm vào hư không vạch, hư không chấn động, cuồng phong nổi lên, cảnh cây ở phụ cận đều bị ngã trái ngã phải. Đồ Nguyên nhìn chăm chăm, chỉ cảm giác chỗ trung tâm chấn động, một khối hư không nho nhỏ kia như là bị đập vỡ rồi, tựa như một khối đất màu mỡ bị một chùy đánh thành sa mạc hoang vu.

Hắn không khỏi cảm thán, tu sĩ thiên hạ này, cường giả quả nhiên là tầng tầng lớp lớp.

Theo một chùy chấn động này, pháp phù vọt tới phía y trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành một đoàn mưa gió.

Mà kiếm kia thì bị một chùy khác đập đứt, rơi xuống bụi bặm.

Trong đám người bạo phát một tràng âm thanh tán thán, Đồ Nguyên nhìn thấy trong mắt vị kia từng nói qua với mình tựa hồ có một loại thần sắc đặc biệt.

Giữa bọn họ cái mâu thuẫn gì Đồ Nguyên cũng không biết, hắn cũng không định quản, chỉ là suy đoán những đệ tử Long Trì Thiên Cung này phải trốn trong Quy Nguyên tháp không dám ra nguyên nhân rất lớn có lẽ là bởi vì có cái Tam ca này ở tại đây.

Đúng lúc này, Tiểu Tổng kia trở về rồi, hô: "Tam ca, ta đã mời người tới."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 22: Thần Linh Hóa Thân

Tiểu Tổng là một người rất nhỏ gầy, ánh mắt chớp động về tặc tặc, cả người như là một con chuột.

Đi theo bên cạnh gã là một người đầu đầy tóc bạc, sắc mặt có chút đen, người quần hắc bào, có một loại khí tức quỷ dị.

Tam ca đã lui về rồi, y xách một đôi chùy lui trở về, trên người vẫn còn nồng nặc sát khí. Tiểu Tổng có chút e sợ nói ra: "Tam ca, đây là bằng hữu Liên Vân tôn giả của ta."

Cái danh hiệu tôn giả này cũng giống như danh xưng chân nhân, đều là một cách tôn xưng với người tu vi cao, bất quá bình thường cách gọi tôn giả không phải là tu sĩ chính phái gọi, phần nhiều là trong tán tu.

Mà tại trong miệng những danh môn đại phái hoặc là nhân sĩ chính phái thì gọi là chân nhân.

"Liên Vân tôn giả."

Tam ca nắm thật chặt chùy trong tay, y cảm thụ được sự nguy hiểm cực độ, y phát hiện mình căn bản là nhìn không thấu Liên Vân tôn giả này.

"Không biết Liên Vân tôn giả là người tông nào trong giáo ta?" Tam ca hỏi.

"Tà Linh tông." Liên Vân kia trả lời, thanh âm lão âm u, như là người chết.

Tam ca cau mày, trong toàn bộ Thánh Linh giáo, Tà Linh tông là tà dị nhất, thành viên trong đó cũng là thần bí nhất, rốt cuộc trong đó có những người nào, y căn bản là không biết. Không riêng gì y không biết, e rằng ngoại trừ tông chủ Tà Linh tông, không ai có thể rõ ràng.

Tam ca cũng không có hỏi tiếp, mà là nói ra: "Vậy thì chờ thủ đoạn của Liên Vân tôn giả rồi."

"Chờ một chút." Tiểu Tổng ở bên cạnh đột nhiên nói ra.

Tam ca khẽ nhíu mắt, ánh mắt như đao nhìn Tiểu Tổng.

"Tam ca, tôn giả nói, phù trận trên Quy Nguyên tháp quá lợi hại, nếu như muốn phá thì phải thêm hai kiện." Tiểu Tổng nói xong co co cái cổ, trong mắt mặc dù có sợ hãi, lại vẫn cứ là nhìn về phía Tam ca.

Trong mắt Tam ca lóe lên sát cơ, trên ám kim chùy trong tay có hồng quang chớp động, phía sau đột nhiên có một người cầm lấy cánh tay y, chỉ thấy bờ môi của hắn nhúc nhích nhưng không có thanh âm xuất hiện.

Đây là Thúc âm thành tuyến thuật.

Tam ca lạnh lùng nhìn Tiểu Tổng, sau đó lại nhìn Liên Vân, cuối cùng nói ra: "Rất tốt, có thể."

Tiểu Tổng rất vui, liên tục khom người, nói ra: "Tam ca rộng lượng, tam ca nhân từ."

Mà Liên Vân kia lại cũng không có trả lời, chỉ là nghiêng đầu nhìn nhìn Đồ Nguyên ở một bên, sau đó đi về phía Quy Nguyên tháp.

Mọi người đều nhìn Liên Vân tôn giả kia, chờ lão tới phá cái Quy Nguyên tháp này.

Nhưng mà Đồ Nguyên thì có chút cứng ngắc đứng ở nơi đó, trong lòng băng hàn, vừa rồi Liên Vân nhìn qua một cái, khiến hắn như rơi vào hầm băng.

Hắn nhận ra Liên Vân này, chính là trại chủ Vân Mục của Liên Vân trại kia, khi tại trong Tử thành thì lão quỷ dị xuất hiện tại trong thần điện, đồng thời đại chiến với hắn một trận. Đồ Nguyên không biết lão làm thế nào tránh được người của Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông chặn giết. Nhưng mà Đồ Nguyên có thể khẳng định, lão tuyệt đối không phải giống như mình, lúc đó tại trong thần điện ở Tử thành, lão già Vân Mục này đột nhiên khí tức trở nên cường đại mà quỷ dị, khiến hắn sợ hãi mà vội vàng thoát ra, rồi khỏi thần điện kia, tại lúc đó, trong mắt lão toàn là huyết sắc, có chút thần trí không rõ, nhưng mà nhìn thấy mình thì lại tràn đầy cừ hận.

Mà hiện tại Đồ Nguyên cũng không có nhìn thấy cừ hận, chỉ có một loại lạnh lùng cùng tà ngạo ghê nhìn xuống.

"Lão ta thế nào lại tới nơi này?" Đồ Nguyên trầm nghĩ.

Trước tiên, hắn là định ly khai, hắn cảm giác được nguy hiểm. Bất quá, trong lòng lại muốn nhìn một chút đến tột cùng thì lão ta tới nơi này làm cái gì.

Vân Mục tự xưng là Liên Vân kia đi về phía Quy Nguyên tháp, trong tay không biết khi nào đã xuất hiện một cái hạt châu hai màu đen trắng đan xen, nếu là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện hạt châu kia như là một con mắt, hạt châu ở trên tay lão tỏa ra hào quang, khiến hạt châu nhìn như con ngươi kia càng có vẻ thâm u mà thần bí, nhìn kỹ, liền như linh hồn sắp bị thu vào trong đó.

"Tam ca, người này lại lịch thần bí, cực kì nguy hiểm, trước đề lão ta phá phù trận trên tháp rồi tính tiếp, một tên Tổng con chuột cũng dám dám tại trước mặt Tam ca người đời lấy bảo vật trước, đến lúc đó nhất định khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong."

Người lúc trước ở bên cạnh lôi kéo tay Tam ca kia nói ra, người có biết gã đều biết rõ, gã cùng Tam ca rất sớm trước đây là cùng một chỗ học pháp, là huynh đệ tốt nhất của Tam ca, tên là Triệu Sư Thành.

Tam ca chỉ là gật đầu, sau đó truyền âm nói: "Tổng con chuột tham lam, nhưng không đáng phải sợ, chỉ là tên Liên Vân kia không biết là thần thánh phương nào, trên người có một loại khí tức âm u khó hiểu, quỷ dị mà nguy hiểm. Nhân vật như thế, ta đúng là chưa từng có nghe qua, nếu là động thủ tại sau khi phá tháp, chúng ta còn phải tính toán một cái, chớ có để lật thuyền trong cồng."

"Ta thấy người này không giống là người động tâm vì bảo vật, chắc là lão ta biết được trong cái tháp này có thứ hấn cần, cho nên mới sẽ đến đây." Triệu Sư Thành nói ra.

Tam ca gật gật đầu, nói ra: "Trước tới chỗ Tổng con chuột hỏi thăm lai lịch người kia một cái."

Tổng con chuột mà y nói chính là Tiểu Tổng, Tiểu Tổng tuy rằng về ngoài như chuột, lại rất không thích người khác gọi mình bằng cái biệt hiệu này.

"Được." Triệu Sư Thành rời đi, đến bên cạnh Tiểu Tổng. Nhưng mà chẳng được bao lâu liền đã trở về, truyền âm nói: "Tiểu Tổng lần này ngôn từ cực kỳ kiên quyết, tựa hồ xác thực không biết, hơn nữa, tựa hồ hấn cũng sợ người kia vạn phần."

Tam ca chân mày cau lại, một cái người lai lịch bất minh rồi lại có mục đích rõ ràng là nguy hiểm.

Liên Vân tôn giả kia tay nâng Phá Pháp châu như con mắt, quang hoa u ám chuyển động, nơi đi qua, linh quang trên tháp chảy xuống như nước, pháp phù trong đó như vật sống trong nước, lao về phía Liên Vân tôn giả kia.

Trong đó có một đạo pháp phù như cá, xoay mạnh một cái, giống như thoát ra phù trận cấm chế trên tháp, hóa thành một con cá thật lớn, há miệng ra, đúng là muốn nuốt trọn cả người Liên Vân tôn giả vào.

Chỉ thấy cự ngư trôi nổi màu xanh, đúng là mơ hồ có thể thấy lân giáp cùng hàm răng trong miệng.

Hạt châu trong tay Liên Vân tôn giả chợt lóe ánh sáng u ám, cự ngư kia đúng là lao thẳng và trong hạt châu, trùng thú do những pháp phù khác biến thành đang theo sát mà xuống đều chui vào trong hạt châu kia.

Hạt châu chớp động u quang, thâm thúy như cất dấu một cái thế giới, trong đó là một cái thiên địa vô tận.

Trong lúc nhất thời, người ngoài tháp đều nhìn chăm chăm hạt châu trong tay Liên Vân tôn giả kia, ánh mắt sáng ngời. Người tu hành tu vi là trọng yếu nhất, nhưng mà nếu có một kiện linh bảo cường đại thì có thể giúp thực lực của một người tăng lên không chỉ mấy lần.

Cho nên, cái thế giới này có người nhiệt tình mưu cầu luyện chế được một kiện linh bảo cường đại, bất quá vẫn cứ có rất nhiều người kiên định nhận định, chỉ có tu vi bản thân mới là nền tảng để chứng đạo trường sinh.

Nhưng mà khi một kiện linh bảo thần bí xuất hiện tại trước mặt mọi người thì không có người không động tâm.

Bất quá, những người nơi đây đều lấy Tam ca cầm đầu, tuy rằng ánh mắt nóng bỏng nhưng còn phải nhìn ý tứ Tam ca.

Đột nhiên, chỉ thấy mặt kính khảm tại trên tháp kia hiện lên một cái mặt người.

"Người nào?" Người trong kính nói ra.

"Ta tới cảm về thứ thuộc về ta." Thanh âm Liên Vân tôn giả âm u hồi đáp. Hai mắt lão nhấc lên, tử cơ trong mắt vững vàng tỏa định người trong kính kia.

"Long Trì Thiên Cung há là tùy tiện thứ gì, tà vật gì đều có thể tiến tới, đám các người này, đợi chừng môn cùng Tô trưởng lão trở về thì một cái cũng đừng nghĩ trốn."

Dứt lời, người trên mặt kính biến mất, theo đó một đạo quang hoa u ám chiếu xuống, pháp phù khắp trời đúng là trong nháy mắt nhấn chìm Liên Vân tôn giả kia, chỉ nhìn thấy thân thể lão như ẩn như hiện, tựa như lão bị trù trong một tầng lụa.

Người bên ngoài có thể nhìn thấy tay lão cầm hạt châu như con mắt kia lơ lửng cao.

Một mảnh u quang như cái ô bao lấy lão vào trong đó.

Tam ca tại nơi đó nhìn, âm thầm kinh hãi, đột nhiên, trong tai y truyền đến một lũ thanh âm, thanh âm rõ ràng vô cùng. Theo mức độ rõ ràng của thanh âm truyền âm này là có thể biết rõ, người truyền âm thần niệm cứng cỏi mà cường đại.

"Người này vốn là trại chủ Liên Vân trại, tên là Vân Mục, bị một lũ thần thức của thần linh trong Từ thành phụ thân rồi, hiện đã là hóa thân của vực ngoại thần linh."

Sau khi Tam ca nghe xong, chậm rãi xoay người, hướng trong đoàn người đầu tiên là nhìn nhìn, sau đó ánh mắt xẹt qua, cuối cùng rơi vào trên thân một người mặc hắc bào.

Người này một thân hắc bào, ngực thêu một đoá hoa trắng, đây là tiêu chí của Vạn Hóa tông, bất quá, tam ca cũng không xác thực hấn có đúng hay không là người của Vạn Hóa tông. Thánh linh giáo khổng lồ vô cùng, phân ra rất nhiều tiểu tông phái, mà người bên trong càng là phức tạp khó phân biệt, y cũng không cũng quá để ý.

Hấn là Đồ Nguyên, vừa rồi y đã hỏi qua rồi.

Nhìn Đồ Nguyên kia khuôn mặt gầy, đôi mắt lợi hại, khóe miệng có mỉm cười nhàn nhạt, không lấy lòng cũng không lạnh lùng, tựa như một ánh trăng.

Tôi thế giới này đã mười năm hơn, nhất là bị giam tại trong cấm tháp của Long Trì Thiên Cung, tu Thái Âm trăm linh kiếm bốn năm nhiều, cả người hẳn tựa hồ đều bị mài đi một tầng đá ngoài, lộ ra ngọc bên trong, bắt đầu tại trong thiên địa tỏa ra ánh sáng màu sắc.

Tam ca gọi một người tới, thấp giọng nói mấy câu, người kia vội vàng gật đầu, rất nhanh hướng phía dưới núi rồi đi.

Đồ Nguyên nhìn pháp phù trên Quy Nguyên tháp chớp động, biển ảo làm phi điều ngư trùng, núi non sông ngòi trong thiên hạ, trong đầu óc đúng là hiện lên một đạo Thiên Cung thần phù trong đan điền mình.

Đồ Nguyên ngoại trừ một đạo trong đan điền mình kia, chưa từng có gặp qua Thiên Cung thần phù, chỉ biết Thiên Cung thần phù cường đại vô cùng nếu luyện bản mạng bảo vật mà trong đó có một đạo Thiên Cung thần phù thì uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Hơn nữa, với một đạo Thiên Cung thần phù này, lúc trước hẳn từng có một cái minh ngộ, đột nhiên hẳn có cái ý nghĩ, cảm thấy đạo Thiên Cung thần phù này có thể hiệu lệnh thiên địa âm dương, hẳn không biết cái này có phải là ảo giác không hẳn.

Nhưng mà lúc này nhìn một mảnh pháp phù hiện ra trên Quy Nguyên tháp kia, trong lòng đúng là có một loại cảm giác suối trong chảy trên đá, vạn pháp hiện trong lòng.

Hắn cuối cùng có thể xác định, tới trên đời này hơn mười năm, cánh cửa thần bí trên đời này cuối cùng đã được mình đẩy ra. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, hẳn phảng phất nhìn thấy ngày mình nằm vùi cửu thiên, bao quát chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23: Tháp Mở

Núi non mịt mờ, nằm xuống như người như thú, dung mạo tú lệ, hùng hồn, sông lớn uốn lượn chảy xiết, hoặc như tình nhân triền miên, lại như là hoàng hà tung vó bốn nháy. Vô tận sinh linh sinh tồn tại trên một mảnh đại địa này, hoặc là xưng vương làm tổ, hoặc là đắc đạo hóa thân, hoặc là khai tông lập phái, truyền thừa ngàn năm. Năm tháng dài đằng dặc, tẩy không được mộng tưởng trường sinh, bay vút lên tại trên chín tầng trời của các loại sinh linh trong thiên địa, lại tại trong bụi bặm thời gian vùi lấp vô số thiên kiều cùng hung tã.

Có một vùng núi vốn vây quanh nhau mà nổi lên, rồi lại bị người dùng đại pháp lực di chuyển lớn nhỏ toàn bộ ba mươi sáu ngọn kết thành một cái đài sen, những núi này lại kết thành một cái hồ nước thật lớn ở giữa.

Trải qua mấy nghìn năm tụ linh dưỡng mạch, một vùng núi này cuối cùng trở thành một chỗ bảo sơn chung thiên linh tú, tụ thiên địa nguyên khí vào hồ nước, lại dưỡng trở lại cho quần sơn linh mạch.

Tại trên núi này có một cái đại phái, tên là Long Trì Thiên Cung.

Nhưng mà Long Trì Thiên Cung vốn to lớn cường thịnh, lúc này lại là ánh sáng đỏ rực tận trời, trong đó đầy tiếng la hét gọi giết, phù đạo pháp thuật tung bay như pháo hoa.

Đồ Nguyên cùng một đám người kia chia ra mà đứng, tại dưới chân hẳn cách đó không xa có một cái thi thể, là đệ tử của Long Trì Thiên Cung, phù túi trên người y đã sớm bị lực soát lấy đi rồi.

Lại quay nhìn các đỉnh núi gần xa, phát hiện trên đỉnh các núi lớn kia rực rỡ pháp quang, rõ ràng tranh đấu cực kỳ thảm liệt.

Hắn phát hiện mình trở thành người xâm lấn Long Trì Thiên Cung trong cố sự mà sư phụ đã từng kể kia, bất quá, về sau, khi người của Long Trì Thiên Cung này cùng một ít người khác nói về việc hôm nay, mình là không có khả năng xuất hiện trong lời của bọn họ, bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ chính là một cái huyết ảnh, quý dị mà bá đạo trong không trung.

Huyết quang đã đem hai vị trưởng lão còn lại của Long Trì Thiên Cung bức ép đẩy vào trong hai tòa đại điện, nương theo phù trận cấm pháp để chống lại.

Nhưng mà hắn biết rõ, mình nhất định cần phải mau chóng rời đi, bởi vì nếu là Long Trì Thiên Cung chương môn cùng Tô Cảnh Ngọc đã chạm đến thiên nhân chi đạo kia trở về thì chỉ sợ một kiếm hạ xuống, mọi người ở đây không biết còn có bao nhiêu có thể tồn tại.

Mà cái Tam ca này hiển nhiên cũng rõ ràng một điểm này, cho nên y mới chịu đáp ứng yêu cầu của vị Tiểu Tổng kia.

Nhưng mà tại Đồ Nguyên nhìn đến, Tiểu Tổng kia đã là một cái người chết rồi, khi phù trận cấm pháp của Quy Nguyên tháp này bị phá vỡ là lúc gã táng mệnh.

Gã không nên nhằm vào tâm lý muốn nhanh chóng phá Quy Nguyên tháp của Tam ca mà lần tới đòi điều kiện chọn trước, càng không nên sau đó từ ba kiện đòi lên năm kiện, Đồ Nguyên có thể khẳng định, đó chính là do lòng tham của gã thúc đẩy. Vân Mục tự xưng là Liên Vân kia không có khả năng sẽ nói những điều này, lão ta vào Quy Nguyên tháp, vô luận Tam ca có cho chọn trước hay không, lão nhất định sẽ trực tiếp lấy thứ mình muốn rồi rời đi.

Mà nếu như là có người dám ngăn cản, Đồ Nguyên không dám tưởng tượng, những người tại đây có ai có thể ngăn cản được hóa thân của thần linh - Liên Vân tôn giả kia hay không.

Thiên Cương thần phủ kết tại trong đan điền, tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng mà Đồ Nguyên lại phát hiện thân thể mình đang phát sinh biến hóa rất nhỏ, loại biến hóa này rất nhỏ mà lại rõ ràng.

Hắn phát hiện tri giác của mình nhạy cảm hơn rất nhiều, hắn nhìn những người đứng trước tháp, đột nhiên phát hiện trong đó có một người mặc hắc bào bao phủ toàn bộ đầu, tại trên người gã, Đồ Nguyên cảm thụ được một cỗ khí huyết sát, trong lòng máy động, hắn hướng nhìn hắc ám ở bốn phía, trong ánh mắt có mong đợi, lại có chút lo lắng cùng sợ hãi.

Trên Quy Nguyên tháp có điêu khắc hai con rồng, tại đỉnh tháp có một viên châu, hai con rồng cùng một viên châu có hàm ý là song long đoạt châu, nếu phù trận cấm pháp trên cái Quy Nguyên tháp này không có phát động thì sẽ không nghĩ đến hai con rồng kia lại sống lại.

Một tiếng long ngâm, song long xoay quanh xông xuống phía Liên Vân tôn giả, năm trảo đều hiện, bám ngược trên thân tháp, đầu rồng rõ ràng, một tiếng long ngâm.

Đại âm hi thanh, có người nghe đến, phảng phất là từ phía chân trời xa xôi truyền đến, nhưng mà trong đầu óc lại chỉ có tiếng long ngâm nhàn nhạt này rồi.

Ngay sau đó, con rồng kia phun ra một ngụm huyền quang, huyền quang như vụ khí ở chỗ sâu trong đỉnh tuyết sơn này, màu trắng xám.

Một ngụm huyền quang xám trắng thổ xuống, là Long Túc.

Đây mới là thủ đoạn mạnh nhất của toàn bộ phù trận cấm pháp trên Quy Nguyên tháp, một ngụm huyền quang xám trắng kia phun ra, một vùng băng hàn lan tràn ra, trên mặt đất trong nháy mắt liền xuất hiện một tầng băng sương.

Có người vội vàng lui về phía sau vài bước, lạnh lẽo run lên.

Mà tại dưới tháp, bước chân Liên Vân vốn đang bước ra đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt cả người bị đông thành tượng băng. Từ trên tháp, một cái điêu khắc hình kiếm đột nhiên sống lại, hóa thành một thanh kiếm kim sắc chuyển động trong hư không, lập tức xuất hiện tại trên đỉnh đầu Liên Vân, một kiếm liên hướng cô lão chém xuống.

Một tiếng giòn vang, kiếm trảm tại trên tượng băng, người trong tượng băng theo tượng băng tan vỡ ra, sau đó tại cạnh cửa lại xuất hiện một người, tay cầm Pháp Pháp châu, giống như là lão vẫn luôn tại nơi đó vậy.

Mà người tan vỡ trên mặt đất thì đã hóa thành một mảnh vụn giấy.

Một đầu long khác há mồm phun ra, một mảnh liệt viêm đỏ đậm tuôn xuống, liệt viêm trong nháy mắt nhấn chìm Liên Vân, chỉ thấy liệt viêm thiêu đốt trên người lão, nhưng mà lại không thấy lão có bất cứ đau đớn gì, chỉ thấy lão đưa tay lên đầu mình vạch ra một cái, đúng là đem lớp da ngoài của mình trực tiếp bóc ra rồi, tại trong nháy mắt bóc ra kia, da hóa thành một cái người giấy, người giấy đang bốc cháy.

Một mảnh u quang đột nhiên lóng lánh, trong u quang, đại môn Quy Nguyên tháp như là bụi bặm tan vào hư vô. Mà phù quang trên tháp thì tán đi như gió mây, xoay chuyển, tại trên núi tạo ra một mảnh cuồng phong, trong gió xuất hiện mưa bụi.

Mà Đồ Nguyên cũng không có quản những thứ này, tại thời điểm Quy Nguyên tháp bị phá vỡ, hắn thấy được một cái thần tượng màu đen trong tháp, tại trên bàn bên cạnh thần tượng đặt một quyển trúc thư cùng một thanh ngọc như ý.

Tim hắn đập mạnh lên.

Thì ra, lão ta đến đây là vì cái thần tượng này.

Tiểu Tổng tại nơi đó quát to một tiếng: "A, phá rồi, Tam ca, phá rồi, ta có thể chọn trước năm kiện."

Tam ca cười nói: "Đúng vậy, vậy ngươi đi trước một bước đi."

Dứt lời, cự chùy vạch tới, thúc thẳng vào ngực Tiểu Tổng, nụ cười trên mặt Tiểu Tổng còn chưa có tắt liền đã tại dưới chùy vỡ tan làm một mảnh huyết nhục.

"Ngươi là thứ gì, om sòm." Tam ca hung hăng nói ra: "Vật trong tháp, là dựa vào bản lĩnh mà lấy."

Dứt lời y nhắc cự chùy trong tay, sải bước đi vào Quy Nguyên tháp, những người khác cùng đi theo. Bọn họ cũng không quen thuộc nhau, tuy rằng tạm thời tụ cùng một chỗ tấn công Quy Nguyên tháp, nhưng mà sau khi tháp bị phá, lại nào có lòng để chia đều vật trong tháp.

Nếu đã đều là người tu hành, vậy thì mỗi người dựa vào đạo pháp của bản thân tới giành, liền thành phương thức trực tiếp nhất.

Đồ Nguyên cũng sai bước xông vào tháp, trong tháp có hai thứ của hần lúc trước bị Long Trì Thiên Cung cầm đi, những thứ khác hần đều có thể không cần, nhưng hai thứ này hần nhất định phải lấy về, trong đó, một là quyển trúc thư hần lấy được từ trong Tủ thành, còn có kiện Thất Bảo Như Ý do chính hần chế ra.

Hần không biết nội dung trong trúc thư, nhưng mà hầu hết vật trong thành đều mục nát, chỉ có trúc thư còn tốt, có thể thấy nó bất phàm. Trong Thất Bảo Như Ý có một đạo Thiên Cương thần phù, hiện tại hần lại cảm thấy cái Thất Bảo Như Ý này có lẽ sẽ có sự phát triển bất phàm, mình còn chưa có nghiên cứu rõ, huống chi Thiên Cương thần phù ở trên đó hần cũng không muốn để người khác có được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 24: Pháp Chú

Mặt ngoài Quy Nguyên tháp nhìn là góc cạnh rõ ràng, có bát giác, mà bên trong nhưng là tròn, bất quá, bên trong lại chỉ có một tầng cửa ra vào, bên cạnh vách tháp đối diện cửa dựa một cái thần tượng màu đen. Thần tượng đen kịt kia đứng tại nơi đó, tại đỉnh đầu thần tượng có một cái sừng đen, cái này là khi còn tại trong Tủ thành thì Đồ Nguyên không có nhìn thấy, bởi vì lúc đó hần không dám nhìn nhiều, lại cách khá xa, lúc đó mặt trên thần tượng luôn luôn bao phủ một tầng nguyên lực, khiến người nhìn không rõ, mà hiện tại lại vừa nhìn liền thấy được. Tầng thứ nhất cái Quy Nguyên tháp này cũng không có người nào, có thang lầu hướng lên trên, người truy vào chỉ nhìn thoáng qua, liền thẳng hướng lên tầng phía trên.

Đồ Nguyên tiến vào liền dừng đứng ở một bên, ở gần chỗ lên lầu, mà Liên Vân vừa tiến đến liền đi về phía thần tượng, lúc này đã đứng ở trước thần tượng, ngẩng đầu chuyên chú nhìn thần tượng, Đồ Nguyên cảm giác tựa hồ lão ta có chút ngây dại, rất nhập thần. Trong một mảnh phù văn tại trung tâm một tầng này, có đệ tử Long Trì Thiên Cung ngồi ở chỗ đó, đầu gục về phía trước, máu tươi từ trong miệng của hần ta chảy ra, nhiễm đỏ ngực.

Hần ta đã chết rồi, tại lúc cửa tháp bị phá tan thì chết rồi.

Trong nháy mắt, cái tầng thứ nhất này đứng là chỉ còn lại rất ít người, trong đó có người hơi ngây ra nhìn nhìn Liên Vân kia, sau đó ma xui quỷ khiến nhìn thấy bên cạnh thần tượng có một quyển trúc thư, tiến qua, đưa tay liền chụp lấy, cũng nói ra: "Thế nào mọi người đều đi lên trên, một quyển trúc thư này đến không tệ, không người muốn thì ta muốn rồi, hắc hắc."

Tay gã vươn ra mới chạm đến quyển trúc thư kia, giữa trên trúc thư đúng là có một đạo kiếm quang bắn lên, trong nháy mắt tiếp xúc với ngón tay gã, một lũ kiếm quang kia đúng là như có lửa cháy đỏ thêm dầu cấp tốc khuếch tán, da thịt gã tại trong kiếm quang giống như bụi bặm bay ra, ngón tay chảy máu đầm đìa, xương cốt hiển lộ ra ngoài, tiếp đó là cánh tay.

"A..."

Gã rất nhanh lui về phía sau, trong tay đã xuất hiện một đạo hắc phù, hắc quang cuộn động, rất nhanh vỡ xuống cánh tay, nhưng mà pháp phù kia tại thời khắc vỡ xuống kia, một cánh tay khác của gã cũng tan ra tại trong kiếm quang, mà kiếm quang kia như bám vào xương cốt, nảy lên thân thể gã, nửa cái thân thể của gã tan đi trong kiếm quang, trong nháy mắt đầu biến thành đầu lâu, như là bị người dùng kiếm rọc đi da thịt, đâm thấu vào trong não.

"Phanh..."

Người kia té trên mặt đất, một mảnh tiên huyết chảy trên mặt đất, như là thảm đỏ.

Tam ca sững sờ, ánh mắt y có chút thay đổi, vốn không cảm thấy trúc thư kia có cái gì, hiện tại lại đột nhiên cảm thấy trúc thư kia có lẽ là thứ tốt.

Nhưng mà y cũng không có động, chớp mắt, nhìn thấy trong tầng thứ nhất này ngoại trừ y cùng Liên Vân ra, đúng là còn đứng hai người, trong đó một người đúng là vừa mới nói cho mình thân phận cái Liên Vân tôn giả này, Đồ Nguyên.

"Đồ Nguyên này là người nào? Hần thế nào cũng đứng ở chỗ này không đi lên."

Lại nhìn thấy mặt sau có một cái toàn thân được hắc bào bao vây lấy, người này là ai, y suy nghĩ một chút, phát hiện mình tựa hồ đã nhìn thấy qua, lại tựa hồ không có nhìn thấy qua.

Thân thể y đột nhiên như là hiểu được cái gì, hướng về phía sau lui đi, nói ra: "Thần linh hóa thân hành tẩu thiên hạ, La Lão Tam ta liền không tham dự rồi."

Y xoay người liền đi, cũng không có người ngăn cản, đi ngang qua bên cạnh Đồ Nguyên thì y nhìn con mắt Đồ Nguyên, y muốn nhìn Đồ Nguyên có phải cũng là thần linh hóa thân hay không, nhưng mà nhìn thấy chính là một đôi con mắt không có chút nào vân đục, bình tĩnh, thanh tịnh như là ánh trăng.

Trong lòng y không khỏi hoài nghi, lẽ nào Đồ Nguyên này cũng là hóa thân của thần linh, hẳn là không phải, theo đó chính y lại phủ định rồi, bởi vì y không có theo trên thân Đồ Nguyên cảm thụ được cái loại từ cơ nồng nặc hóa không đi kia, cái loại từ cơ này nhìn không thấy sờ không được, nhưng mà lại có thể cảm thụ được.

Liên Vân đứng ở phía trước từ cơ trên người nồng nặc nhất, mà người toàn thân bọc trong hắc bào ở mặt sau kia trên thân đồng dạng có từ cơ lan tràn, nhưng mà lại nhiều thêm một cổ máu tanh thối vị, hơn nữa, đôi mắt lộ ra kia là xám mờ, như là dã thú, lộ ra một cổ hung tàn chí ý.

Lúc này, Liên Vân đứng ở trước thần tượng kia, cầm hạt châu trong tay nâng tại trước mặt thần tượng, đúng là bắt đầu niệm lên pháp chú. Pháp chú âm thanh trúc trắc mà quái dị, theo pháp chú xuất hiện, hư không trong toàn bộ tháp tựa hồ đều đang tại chấn động với một loại vận luật khó giải thích.

Mà trên thần tượng kia vốn từ khí âm trầm lúc này có nguyên quang như hóa điểm hiện lên, lúc sáng lúc tối, chợt amnh5 chợt yếu.

Đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên nghe đến pháp chú, 'Chú' mà hắn sở hữu chỉ có một âm, cái âm này còn là 'Âm dương khép mở', là chú âm cơ sở nhất nằm giữa hai âm. Chú âm của Liên Vân này thì là phức tạp vô cùng, kết nối liên tục hình thành một mảnh pháp chú lại là có thêm một loại tác dụng đặc biệt.

Trong âm thanh Pháp chú, hắn giống như thấy được một người cao lớn bao quát muôn sinh linh đứng ở nơi đó, vì người thụ giới phủ thân.

Một cái thần tượng kai giống như bị lão ta thức tỉnh từ trong phong ấn ngủ sâu.

Đồ Nguyên lập tức minh bạch, trong thần tượng kia chỉ sợ còn có chủ ý thức của thần linh tồn tại, vậy cái ý thức hóa thân này tới đây lại là vì cái gì?

Hắn đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, lẽ nào một lũ thần thức của thần linh bám vào trên người Liên Vân này đã hình thành ý thức độc lập, tới nơi đây là định nuốt hết chủ ý thức của vực ngoại thần linh kia.

Khi còn tại Âm Hồn Cốc, hắn từng nhìn thấy trong một quyển sách có nói, nếu là có cường giả lấy thần niệm đi phụ thân đoạt xá, rất có khả năng sẽ dung hợp thành một cái ý thức mới. Hiện tại Đồ Nguyên liền nghĩ tới Liên Vân này có khả năng đã không còn là Vân Mục năm đó, cũng không phải vực ngoại thần linh kia, mà là kết hợp thể của Vân Mục và thần linh, cho nên lão ta tới nơi này muốn nuốt chửng chủ ý thức của thần linh.

Mà người kia thì sao chứ, trong tai Đồ Nguyên ông ông tác hưởng, trong mắt tựa hồ xuất hiện từng phiên từng phiên ảo giác, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn thấy người quần hắc bào đứng cách đó không xa.

Lẽ nào hắn cũng giống như Liên Vân này, là thần thức của thần linh dung hợp với bản thân ý thức của hắn mà thành. Nếu đúng như vậy, vậy Điều Dao thì sao chứ?

Hắn đi về phía thần tượng kia, hắn không phải muốn ngăn cản mà là muốn lấy Thất Bảo Như Ý bên cạnh thần tượng. Nếu là trong tình huống bình thường, hắn có thể trực tiếp dựa vào thần niệm nhiếp cầm lấy Thất Bảo Như Ý lại đây, nhưng mà hiện tại hư không trong toàn bộ khu vực này đều như đang rung động, thần niệm của hắn mới tản ra liền bị đánh tan.

Hắn từng bước một tiến tới, dưới chân có chút lơ lửng, nhảy dựng trên mặt đất đúng là có một loại cảm giác không chân thực.

Thanh âm niệm pháp chú càng ngày càng trọng, nhìn Thất Bảo Như Ý tại nơi đó lại đúng là hình thành một mảnh Thất Bảo Như Ý, ảo giác trùng điệp, cái thần tượng kia như đã sống lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú.

Bàn chân Đồ Nguyên giờ lên không tiếp tục động rồi, tại phía trước nơi bàn chân hắn muốn đạp xuống đúng là xuất hiện một cái động như vực sâu, bên trong có gió âm u lạnh lẽo thổi cuốn ra. Trong hư không bỗng xé rách ở xung quanh thổi ra từng sợi khói đen nồng nặc từ cơ.

Đây là pháp chú gì, Đồ Nguyên không biết, hắn đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, duy trì Vô Cự quan, quan tưởng Thần ấn phù đồ kia, toàn bộ khí tức của hắn biến đổi, trở nên thần bí sâu thẳm, một tầng khí tức từ vong đang bọc trên người đúng là trực tiếp bị chấn tan.

Khi hắn lại mở mắt ra thì trong mắt như có một đạo ấn đồ thoáng hiện, theo đó là cảm giác thanh minh, không còn thấy động quật như vực sâu ở dưới chân rồi, cách đó không xa chính là Thất Bảo Như Ý.

Ở bên cạnh, Liên Vân vẻ mặt nghiêm trọng, trong tay nâng hạt châu như con mắt đứng đó xướng niệm pháp chú.

Phía sau, người hắc bào quần thân, đôi mắt trôi nổi huyết quang, nhìn chăm chăm phía sau lưng Liên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 25: Như Ý Phá Pháp

Càng ngày càng gần, Thất Bảo Như Ý đã có thể chạm tay, nhưng mà Đồ Nguyên lại trở nên do dự, hần nghĩ đến cảnh tượng lúc trước khi người kia cầm lấy trúc thư thì đột nhiên từ trên trúc thư bắn lên kiếm quang, trong lòng sợ hãi, hần không biết cái Thất Bảo Như Ý này của mình có bị giống như trúc thư kia hay không. Trong tai vẫn cứ nghe pháp chú âm thanh, lòng hần duy trì Vô Cự quan, quan tướng Thần Ấn phù đồ, chỉ thấy trong đôi mắt hần mơ hồ hiện lên một đạo Thần ấn phù đồ, nhìn về phía Thất Bảo Như Ý, chỉ thấy trên Thất Bảo Như Ý có một tầng kiếm nguyên sáng trắng bám vào. Trong lòng hần cả kinh, theo kiếm quang kia nghĩ đến kiếm của Tô Cảnh Ngọc, lẽ nào, cái này là một lũ kiếm nguyên của Tô Cảnh Ngọc bám vào, lẽ nào hần đã sớm dự liệu sẽ có việc hôm nay.

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm, nhưng mà đã đến trước mặt, vậy nhất định phải xuất thủ, cầm nó đi.

Hần vươn người, đưa tay điểm tại trong hư không, đầu ngón tay đúng là có máu tươi xuất hiện, linh quang bao vây lấy máu tươi nhiễm vào trong hư không, một mảnh hư không nhiễm lên ánh sáng xanh, ngón tay Đồ Nguyên đột nhiên rất nhanh vạch động, trong hư không sinh ra một cỗ khí tức khó giải thích.

Pháp chú âm thanh biến mất khỏi tai Đồ Nguyên, suy nghĩ của hần giống như thoát ly nhục thân, bay về phía hư vô, tựa như muốn kết hợp vào trong cái thiên địa này.

Tháp tiêu thất, pháp chú âm thanh tiêu thất, hần giống như thấy được một mảnh pháp phù tồn tại tại giữa trong thiên địa, cũng tại trong nháy mắt này, pháp phù trong tay hần đã hình thành.

Đây là Phong Linh phù.

Hần hư không vẽ phù chưa từng có qua loại cảm giác ý cảnh này, trong nháy mắt khi Phong Linh phù thành hình, hư không mà phù quang chiếu đến đều như là bị phong lại rồi, pháp chú thanh âm kia không còn tràn đầy loại lực lượng thần bí kia, mà như là biến thành thanh âm niệm tụng kinh văn bình thường.

Hần đưa tay điểm lên Thất Bảo Như Ý, huyết sắc Phong Linh phù liền bay xuống Thất Bảo Như Ý, chậm rãi trùm lên Thất Bảo Như Ý.

Trên Huyết sắc Phong Linh phù tản ra một mảnh huyết quang, rơi vào trên Thất Bảo Như Ý, kiếm nguyên sáng trắng trên Thất Bảo Như Ý bị chạm đến, tản mát ra một tầng ánh sáng trắng, khiến huyết sắc Phong Linh phù vô pháp hạ xuống.

Thần sắc Đồ Nguyên nghiêm trọng, thần niệm của hần dung nhập trong huyết phù kia cảm thụ được sát ý mênh mông cuộn cuộn mà mờ ảo ẩn chứa trong kiếm mang kia, Phong Linh pháp phù vô pháp hạ xuống, hần dùng son chi pháp ý, cưỡng ép trấn áp xuống.

Nhưng mà kiếm mang vừa rồi chỉ là nâng huyết sắc Phong Linh phù lại đột nhiên biến thành vô cùng sắc bén, trong nháy mắt đem huyết sắc Phong Linh phù vụn tán, hóa thành một mảnh huyết vụ, nhưng mà một mảnh huyết vụ kia cũng không có tán đi, mà là trong nháy mắt lại quấn kết vào nhau, hóa thành một đạo huyết quang luôn phía Thất Bảo Như Ý.

Một điểm huyết quang đúng là trực tiếp xuyên thấu qua kiếm nguyên sáng trắng kia, rơi vào trên Thất Bảo Như Ý.

Tại trong nháy mắt rơi lên Thất Bảo Như Ý, bản thân Thất Bảo Như Ý đột nhiên nổi lên một tầng sáng xanh, ánh sáng xanh nổi lên đúng là liền chấn tan kiếm mang kia.

Hần vội vàng thò tay cầm lấy Thất Bảo Như Ý vào trên tay. Trong lòng hần rất vui, suy đoán đã không có sai, mặt trên cái Thất Bảo Như Ý này hần phải là phụ một lũ ý thức của người nào đó, có đúng là Tô Cảnh Ngọc hay không Đồ Nguyên không thể xác định, nhưng mà hần có thể khẳng định cái người này cường đại vô cùng.

Nhưng mà một lũ ý thức hóa sinh ra kiếm mang kia có cường đại thì cũng chỉ là một lũ ý thức mà thôi, chỉ cần khu động được Thất Bảo Như Ý, vậy thì bởi đặc tính của Thất Bảo Như Ý, trên nó không dính niệm, chứ tà không xâm, ý thức bám vào phía trên trong nháy mắt liền bị đuổi tán rồi.

Phù văn trên Thất Bảo Như Ý đều là chính tay Đồ Nguyên thâm nhập, trong đó thể nhưng là có máu của hần trộn vào cát phù.

Thất Bảo Như Ý tại tay, trong lòng hần đúng là khó giải thích có rất nhiều tự tin. Từ khi chân chính luyện hóa Thiên Cương thần phù trong đan điền tới nay, hần đối với cái thiên địa này, đối với thần phù kia liền nhiều ra một phần cảm giác nói không rõ kể không ra, huyền diệu khó giải thích.

Trong nháy mắt cầm lấy Thất Bảo Như Ý, ánh sáng xanh dâng lên trên Thất Bảo Như Ý đúng là rọi sáng toàn bộ bên trong tháp, nơi ánh sáng xanh chiếu tới, thiên địa thanh minh, chứ tà lui tránh.

Hần cảm giác được một ánh mắt đậm đặc sát cơ. Ánh mắt kia không phải của ai khác, chính là của Văn Mục tự xưng Liên Văn kia, trong ánh mắt của lão có phẫn nộ, từ cơ, lãnh khốc, cùng với hận, Đồ Nguyên cắt đứt pháp chú của lão rồi, khóa miệng của lão có một tia vết máu.

Đồ Nguyên cũng không phải có ý như thế, mà là trong nháy mắt cầm lấy, thần niệm linh lực xâm nhập trong Thất Bảo Như Ý muốn xem xét có cái biến hóa gì hay không, nhưng mà lại đã khu động Thất Bảo Như Ý.

Nhưng mà còn không đợi Liên Văn xuất thủ, người hắc bào quần thân luôn luôn đứng ở không hề động ở phía sau đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm như thú, trong cái miệng mở ra dày đặc răng thú, trên tay gã đột nhiên xuất hiện một cái hắc liên, vung vào hư không, hắc liên dâng lên một tầng hắc điểm.

Trong nháy mắt hắc điểm đỏ sậm xuất hiện, Đồ Nguyên cảm thụ được nguy hiểm cường liệt.

"Ồ ô..."

Hắc thiết liên tại cuộn chuyển trong hư không, thần hồn Đồ Nguyên liên bất ổn, giống như bị thần hồn của mình đều bị cuốn đi.

Thiết liên phát ra thanh âm ô ô, cuốn về phía Liên Vân.

Lúc đó, khi Đồ Nguyên tại trong Tử thành trông thấy bọn họ thì trong tay Liên Vân cầm thiết liên màu đen trói buộc khuyến thủ nhân, mà lúc này, khuyến thủ nhân thì cầm hắc thiết liên tiên công Liên Vân.

Liên Vân đứng ở nơi đó không hề động, chỉ là hạt châu trong tay chột lóe u quang, trong mắt Đồ Nguyên chỉ nhìn thấy một mảnh thế giới thâm thúy u ám xuất hiện, thiên địa tiêu thất, cái tháp này tiêu thất không thấy rồi.

Hắn hoảng sợ, Thất Bảo Như Ý trong tay vạch vào trong hư không, trong u ám, thanh quang dịu dàng, giống như ánh nắng lúc tảng sáng, cắt phá trời cao, u ám vỡ nát, Quy Nguyên tháp lại lần nữa xuất hiện trong mắt, hắn y nguyên đứng ở nơi đó, cầm Như ý trong tay, trên Như ý có thanh quang dịu dàng, mà Liên Vân kia thì là có chút kinh ngạc nhìn mình.

Ánh mắt rơi vào Thất Bảo Như Ý, lão cũng phát hiện cái Thất Bảo Như Ý này bất phàm.

Đột nhiên, một cái thiết liên bốc cháy hóa điểm đỏ sậm u tối bay ra từ hạt châu nâng trong tay lão, đúng là trực tiếp quán tại trên cổ lão.

Đồ Nguyên thì là xoay người, cầm Thất Bảo Như Ý kích về phía trúc thư, hư không nơi Như ý đi qua sáng lên một mảnh ánh xanh, đầu mút Như ý rơi vào trên trúc thư, trúc thư hiện lên một tầng kiếm mang.

Trên Như ý mạnh động ánh sáng xanh, như mây mù, mây mù như ẩn, trấn áp xuống, chỉ thấy một tầng kiếm quang trên trúc thư đúng là vô pháp chạm đến Như ý, ẩn có cảm giác vạn pháp không xâm nhiễm, ánh sáng xanh trên Như ý chấn động, kiếm mang tán đi. Hắn rất nhanh cầm vào trong tay, nhét vào trong phù túi.

Hắn xoay người liền muốn đi, nhưng mà lại nhìn thấy Liên Vân tay nâng hạt châu như nhãn cầu kia đứng ở nơi đó, hạt châu tản ra từng đợt u quang, chỉ là trong hạt châu lại có một cái hắc liên thò ra quán lấy chân lão, tựa hồ muốn kéo lão vào trong hạt châu kai.

Đồ Nguyên nhìn thấy bọn họ giằng co, trong lòng nổi lên ý nghĩ, lúc này hắn có Như ý tại tay, đan điền lại đã kết phù, chỉ cảm giác mình cùng cái thiên địa này có một sự liên hệ huyền diệu khó giải thích, đối với bọn họ cũng không còn cảm thấy e ngại.

Đưa tay tìm tòi trong phù túi, một đạo Liệt Viêm phù xuất hiện, vung tay lên, Liệt Viêm phù hóa thành liệt viêm ngập trời, từ trong lòng bàn tay Đồ Nguyên tuôn ra, cuộn cuộn bốc lên, như một con nộ long tràn tới Liên Vân, khi quán lên thân lão thì lại đột nhiên hóa thành một cái tay bằng liệt viêm thật lớn chụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 26: Chú, Trận, Trùng Phù

Đối với phù pháp thi triển cùng không chế, Đồ Nguyên phát hiện mình tiến vào một mảnh thiên địa hoàn toàn mới, một đạo liệt viêm này tựa như giống tay của hắn, ngưng kết ý chí của hắn.

Cổ Liên Vân bị hắc thiết liên buộc, ánh mắt lại gắt gao quan sát Đồ Nguyên, một bàn tay khổng lồ liệt viêm áp xuống.

Đột nhiên, hạt châu trên tay hắn u quang chột lóe, hắn là có một người từ trong hạt châu vọt ra, trong u ám quang hoa, thân thể của hắn càng ngày càng rõ ràng, giống như là từ một thế giới khác vượt giới mà đến, trong tay của hắn lôi kéo hắc liên, khóa ở trên đầu hắc bảo đã bóc ra rồi, lộ ra cái đầu tràn đầy xám tro tê dại bộ lông, một cặp tai chó, trong miệng có một đôi nanh.

Tự trong hạt châu đập ra, miệng há không lồ, nanh âm trầm, nhưng mà hắn vừa xuất hiện, liền chấn Liên Vân trước mặt, đưa lưng về phía khổng lồ liệt viêm thủ.

Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn chỉ là một cái liệt viêm thủ khổng lồ, dưới ánh sáng ngọn lửa, trong mắt của hắn huyết sắc, trên mặt xám tro tê dại bộ lông, cùng trong miệng nanh cũng rõ ràng vô cùng. Nhưng mà cũng chính là lúc này, bị hắn khóa Liên Vân trong lúc đột nhiên hóa thành người giấy bay xuống trên mặt đất, hắn bản thân ở bên cạnh hiện lộ ra.

Tay nâng hạt châu kia, về mặt túc mục.

Khuyến thủ nhân trong tay hắc liên huy động, như kiếm bình thường đâm vào trong liệt viêm cự thủ.

"Oanh..."

Liệt viêm bàn tay khổng lồ trong nháy mắt bay ra.

Khuyển thủ nhân hướng Đồ Nguyên thị uy gầm nhẹ một tiếng, trong mắt huyết hồng, một cổ hung tàn ý, đập vào mặt. Đồ Nguyên cũng không biết hắn còn nhận thức mình không, nhưng mà hắn cũng không có hướng công kích mình, mà là xoay người đem cầm trong tay hắc liên lại một lần nữa hướng Liên Vân bay tới.

Chẳng qua là Liên Vân cũng đang trong một sát na lại biến mất rồi, lúc xuất hiện, chỉ thấy đầy tháp Liên Vân, hoặc là phiêu trên không trung, hoặc là giắt trên vách tháp, mọi người thân mặc áo đen. Cầm con người thân bí hạt châu, trong tháp bắt đầu vang lên pháp chú thanh âm, pháp chú thanh không phải một người. Mà là một đám người đang vịnh xướng.

Trong một sát na, cả tháp cũng bắt đầu chấn động. Mà những người đó trở nên hư ảo quý dị, Đồ Nguyên trong lòng cảnh giác, hướng cửa tháp nhìn lại, phát hiện cửa tháp hẳn là biến mất, thay vào đó là một mảnh vô tận hắc ám thế giới. Trong bóng tối, hắn phát hiện có vô số người vây quanh chính mình.

Trong tay của hắn Thất Bảo Như Ý thanh quang xẹt qua hư không, nhưng mà hắc ám vẫn ở, trong bóng tối người cũng vẫn lơ lửng. Những người đó cũng nâng một viên thật giống như ánh mắt giống nhau hạt châu, hoặc xa hoặc gần đứng ở nơi đó, đối với mình, trong miệng đọc lên pháp chú.

"Đây không phải là huyền tượng." Đồ Nguyên trầm ngâm trong chốc lát, nghĩ thầm: "Đây là pháp trận. Chẳng lẽ hắn chỉ bằng pháp chú cùng như phân thân người giấy có thể bày pháp trận?"

Hắn tự tay ở trong phù túi sờ ra một đạo pháp phù, vẫn là liệt viêm phù, phát tay một mảnh liệt viêm vung ra, nhưng mà liệt viêm mới tràn vào trong hư không, liền giống như là tiến vào một thế giới khác, trong nháy mắt bị cắn nuốt. Biến mất không thấy.

Trong lòng rung mình, chắc chắn đây đúng là pháp trận, chỉ có pháp trận mới có cái này có thể.

Tay hắn cầm Thất Bảo Như Ý. Cẩn thận đi về phía trước một bước, chỉ cảm thấy thiên địa biến ảo, dưới chân trống rỗng, phảng phất dẫm ở đám mây, trong lòng hắn hoảng sợ, vung tay lên, lại một lần nữa một mảnh lửa cháy tại trong hư không tàn ra, chẳng qua lần này lửa cháy cũng sẽ không bị cắn nuốt, bởi vì hắn phát hiện mình đã không có ở trong tháp. Ngẩng đầu vừa ngắm nhìn bốn phía, đột nhiên trong lòng nghĩ. Chẳng lẽ ta ở một bước kia bị nhiếp vào viên hạt châu giống như con mắt rồi?

Trong lòng hoảng sợ, lưng lạnh cả người. Nhưng hắn rất nhanh liền vừa bắt buộc chính mình yên tĩnh, lúc trước khuyển thủ nhân cũng bị nhiếp vào trong hạt châu, nhưng mà hắn cũng đi ra ngoài, cho nên đó cũng không phải không thể đi ra ngoài.

Hắn đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, bắt đầu cảm ứng trong hạt châu không gian.

Quy Nguyên Tháp phía trước chẳng biết lúc nào xuất hiện một người, một nữ tử, một bộ váy lam, trong hai mắt giống như nhúc nhích u lam quý hóa nhìn chăm chú vào trong tháp hư không.

Đột nhiên, nàng vỗ bên hông trùng túi, thành phiến phi muối từ trong túi xông ra, phi muối xuất hiện, trên người cũng nổi lên phù quang, phù quang màu vàng nhạt.

Nếu có người nhãn lực cao minh mà nói, sẽ phát hiện phi muối trên người cũng có hiện đầy phù văn.

Đây là tế trùng thuật trùng phù, vạn vật đều có thể làm phù, lấy côn trùng làm phù, có đủ loại không lường được khả năng.

Một mảnh phi muối bay vào bóng đen bên trong tháp, chỉ thấy trong bóng tối điểm điểm kim quang bay múa, như màu vàng đom đóm giống nhau, theo bọn họ bay múa, hắc ám nhưng lại nhanh chóng cắt rách ra, vốn là lơ lửng biến mất, đột nhiên một mảnh kim quang long lánh, hắc ám tàn đi, trong hư không phiêu hạ từng mảnh người giấy, mà Liên Vân còn lại là đứng ở trước mặt thần tượng, nhưng mà trên thần tượng nhưng có một đạo quang trắng mờ bị nhiếp vào trong hạt châu trong tay của hắn.

Xó góc khác là khuyển thủ nhân đứng ở đó.

Liên Vân quay đầu lại, nhìn đứng ở trước tháp cô gái, ánh mắt âm trầm, từ khí nghiêm nghị nói: "Các người muốn chết."

Khuyển thủ nhân phát ra trầm thấp tiếng hô, mà đứng ở cửa cô gái còn lại là lạnh lùng nói: "Đem hạt châu trong tay người giao cho ta, ta mặc người rồi đi."

Liên Vân khoe miệng giật giật, phát ra cười lạnh lùng cười, nói: "Ta sẽ quay lại tới tìm các người."

Theo hắn dứt lời, tầng tầng lớp lớp bóng người tự trong thân thể hắn đi ra, sau đó hắn bản thân càng ngày càng mỏng, càng ngày càng mỏng, cuối cùng nhưng lại cũng thành một mảnh người giấy.

Vô số người giấy vừa lại hóa thành chân nhân, hướng đình tháp đi, có chút còn lại là nảy lên cửa tháp.

Chỉ thấy váy lam cô gái phát tay, một mảnh ngọn lửa sau, những người đó cũng hóa thành một tro bụi.

Mà khuyển thủ nhân cánh mũi rung động, hướng thấp thượng tầng đuổi theo. Song còn nữ tử kia đi cũng không có rời đi, ngược lại là đột nhiên hướng trong hư không rải ra một mảnh phần vụn.

Theo một mảnh phần vụn tỏa ra, đột nhiên trước mặt nàng lóng lánh ra một đoàn u quang.

Liên Vân âm trầm thân hình nhưng lại liền đứng ở trước mặt nàng, trong tay hạt châu trực tiếp chống đỡ ở trán của nàng.

Cô gái cái trán trong nháy mắt hiện lên một đạo kim sắc phù văn, nhìn kỹ phù văn hẳn là một con thần bí trùng ảnh, trùng ảnh nổi lên kim quang ngăn cản được u quang trên con người.

Đột nhiên, bên cạnh trong hư không có người giấy xuất hiện, giấy giấy trong tay có đao, xuất hiện một sát na, đao liền chém xuống, giống như là trực tiếp xuyên thấu cắt rách hư không.

Cô gái trên tóc một con chuồn chuồn trăm gài tóc trong lúc đột nhiên sống lại, đón người giấy đao đi.

Đụng vào nhau ở lên, lóng lánh nổi lên một mảnh quang hoa, hư không tạo nên phù pháp bề tan tành tạo thành linh khí ba động, hóa thành gió cuốn lên.

"Chết."

Liên Vân ánh mắt đột nhiên biến thành u ám vô cùng, trên người tử khí nồng nặc còn giống mực bình thường.

Hắn đem con người cầm trong tay đẩy về phía trước, u ám huyền quang dâng lên, hướng nàng kia phóng đi, huyền quang hóa thành sóng gọn, từng vòng nhanh chóng xông về cô gái áo lam, cô gái áo lam sắc mặt biến hóa, thân hình hướng về sau thối lui, một bước hai bước hẳn là cũng đã lui đi mấy trượng xa.

Nhưng mà cũng tại lúc này, như con mắt hạt châu nhất u ám hắc quang chỗ sâu, có một chút thanh quang hiện lên, thanh quang càng ngày càng thịnh, trong khoảnh khắc, lại có một thanh như ý lộ ra, hướng trán Liên Vân đánh tới.

Thanh quang dịu dàng, trừ tà tránh lui. ())

ps: nếu như không có nguyệt phiếu đặt, này phiếu đề cử vốn không thể nào quên đầu sao. Sáng Thế nguyệt phiếu cùng khởi điểm nguyệt phiếu là hợp ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 27: Long Nhảy Cửu Thiên Mưa Gió Sét

Trong con mắt âm trầm tử cơ mà tà dị của Liên Vân xuất hiện vẻ kinh dị. Theo ở phía sau ánh sáng xanh nhẹ nhàng của Như ý đang lao tới kia chính là Đồ Nguyên, nửa cái thân thể hẳn còn tại trong màu đen mù mờ của viên châu, nửa cái thân thể đã ở tại trong hư không, cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, đánh về phía mi tâm Liên Vân.

Nhìn như mềm mại, nhưng mà nơi đi qua, hư không như tẩy, thanh tịnh vô cùng.

Về kinh dị trong ánh mắt Liên Vân còn chưa có tan, liền đã bị Thất Bảo Như Ý kích tại trên trán, trong chớp mắt, cả người Liên Vân đều như là bị Thất Bảo Như Ý đuổi tán, hóa thành một mảnh bụi mù màu đen, nhưng mà bụi mù màu đen kia lại cuộn mạnh một cái, hóa thành một con gió màu đen cuốn về phía xa xa.

Đồ Nguyên cũng không có truy, ánh mắt hẳn rơi vào trên người nữ tử váy lam kia. Khuôn mặt thanh tịnh, khí tức lãnh tú, yêu kiều đứng tại trong gió, phía dưới ánh trắng.

Trong ánh mắt nàng có vẻ nghi hoặc, lại có một chút mê man.

"Giống như ta có quen biết người, người biết ta không?" Nữ tử váy lam hỏi.

Đồ Nguyên chỉ là nhìn, cũng không có cười, hẳn nhìn chăm chăm đôi mắt nữ tử váy lam kia, giống như muốn nhìn thấu trong lòng nàng?

"Người biết ta không?" Nữ tử váy lam tựa hồ có chút nôn nóng rồi, hỏi tiếp một lần.

"Biết." Đồ Nguyên đáp.

"Thật sao?" Nữ tử váy lam cao hứng cười nói: "Bọn họ đều gọi ta là Trùng ma, ta không thích tên này, ta tên gọi là gì người biết không?"

"Người gọi là Diêu Dao." Đồ Nguyên trả lời.

"Diêu Dao? Diêu Dao! ..." Nữ tử váy lam lăm bầm tên này, tiếp đó cười nói: "Ta rất thích tên này, rất êm tai."

Đồ Nguyên phát hiện nàng cười rất dễ nhìn, giống như lúc ban đầu mình gặp gỡ khi đó nàng còn là một cái thiếu nữ. Thẳng đến sau lại, gia gia nàng chết đi, nàng bởi vì bị thương mà chùng xuống 'A' hóa trong thất tình, từ lúc này nàng liền có chút thay đổi, trở nên không thích nói chuyện, chính yếu chính là không thích cười, chỉ nhất tâm tu hành, ý nghĩ trong lòng cũng tràn đầy bi quan.

Hiện tại trên mặt nàng đã có dáng tươi cười, hơn nữa không còn có loại bi ý kia.

"Người tên là gì?" Diêu Dao hỏi.

"Ta gọi là Đồ Nguyên."

"Đồ Nguyên?" Diêu Dao đồng dạng thấp giọng niệm hai lần, sau đó nói ra: "Giống như có điểm quen thuộc, người vì sao lại biết ta, ta hỏi qua rất nhiều người, bọn họ đều không biết ta, người và ta là quan hệ gì?"

"Bởi vì trước khi người bị người khác gọi là Trùng ma thì vẫn luôn ở chung với ta, lại không có thành danh, cho nên người khác đều không nhận biết người." Đồ Nguyên nói ra.

"Ở chung với người?" Diêu Dao kinh ngạc hỏi, sau đó giống như suy nghĩ cái gì, sau đó chỉ vào Đồ Nguyên nói ra: "Chúng ta sẽ không là, là là..."

Đột nhiên, khuyển thủ nhân vốn lúc trước đi lên trên tháp chợt vọt ra, cả người máu chảy đầm đìa, thoạt nhìn sau khi đi lên thì y gặp phải một phen đánh giết. Tại phía trên, có một đám người lúc trước, còn có đệ tử Long Trì Thiên Cung, không có bên nào là người lương thiện.

Khi Khuyển thủ nhân xuất hiện, mặt Diêu Dao trong nháy mắt biến lạnh lùng, không có nói lời nào, tay liền vỗ vào tròng túi ở bên hông, liền có một mảnh sâu bọ bay ra.

Đồ Nguyên phát hiện hiện tại nàng khu ngự những sâu bọ này càng thêm thuận buồm xuôi gió rồi, hơn nữa những sâu bọ này cũng là vật phi phàm.

Khuyển thủ nhân vũ động thiết liên trong tay, thiết liên múa thành một đoàn hắc phong bao bọc y hướng chân núi bỏ chạy. Một đám sâu bọ kia đứng là vô pháp áp sát được vào người y.

Diêu Dao đang định đuổi theo thì đã thấy khuyển thủ nhân trực tiếp hướng dưới núi bỏ đi, đột nhiên một đoàn u quang lấp lóe hiện lên, một hạt châu như nhân cầu xuất hiện tại trong hư không, một mảnh u quang giống như là một cái thế giới khác, Khuyển thủ nhân gấp rút không kịp đề phòng, đứng là trực tiếp bị thu vào trong châu.

Liên Vân hiển ra, đưa tay vẫy một cái, thu hồi hạt châu kia lại, nhìn hai người Đồ Nguyên cùng Diêu Dao một cái, sau đó xoay người liền đi.

Nhưng mà Diêu Dao lại không chút chậm trễ đuổi theo.

"Chờ chút, đừng đi."

Đồ Nguyên nôn nóng hô, nhưng mà đối phương căn bản là không có nghe.

Hắn cũng rất nhanh đuổi theo, thân thể hắn tại trong ánh trắng như ả như hiện, trong quá trình truy đuổi xuống dưới chân núi, nhìn thấy đã có không ít tháp bị phá rồi, trên không toàn bộ một mảnh Long Trì Thiên Cung này lại một lần nữa các nơi đều có đại chiến.

Đột nhiên một con thủy long từ trong hồ nước nhảy dựng lên, tại trong bầu trời phát ra trận trận long ngâm, long lân long thảo kia rõ ràng vô cùng, giống như là một con rồng màu ngân bạch thực sự. Trong lúc bay lên, bầu trời liền bắt đầu hạ mưa xuống, có mây đen từ trong hư vô hóa sinh ra.

Mưa to tầm tã, mây đen che khuất ánh trắng.

Thân hình vốn đang như ả như hiện của Đồ Nguyên thoáng cái liền trở nên rõ ràng, trong mắt hắn, Diêu Dao, Liên Vân đều đã không còn thấy rồi, hắn đưa tay vào hư không, hứng lấy những giọt mưa từ trên rơi xuống, nước mưa tụ tại lòng bàn tay, đột nhiên, nước trong lòng bàn tay bắt đầu chuyển động, một con tiểu thủy long lao ra một bùm nước kia, phóng tới mi tâm hắn.

Đồ Nguyên hơi hơi căng thẳng, hắn cảm thụ được một cỗ uy nghiêm cường đại, hắn không tự chủ được lui về sau một bước lớn, nhưng mà tay bao phủ một tầng linh quang mỏng lung liền lật chụp tới con tiểu thủy long đột nhiên vọt lên kia, thoáng cái liền chụp vào trong tay, trên tay mạnh động linh quang, trong nháy mắt bóp tan nó.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy tựa hồ mình bị con thủy ngân cự long trên bầu trời theo dõi vậy, cảm giác được nguy hiểm, hắn Xoay người liền lui, đi về phía tháp kia.

Nhưng mà, trong mưa gió khắp trời này đột nhiên có một đoàn mưa gió cuộn cuộn nổi lên, kết hóa vào nhau, không ngờ là hình thành một con phong vũ chi long.

Đồ Nguyên duy trì Vô Cự quan, quan tướng Thần ấn phù đồ, dựa vào son chi pháp ý nắm Thất Bảo Như Ý trong tay nghênh hướng trong mưa gió. Chỉ thấy trên Thất Bảo Như Ý tỏa ra thanh quang, nơi đi qua, mưa gió tiêu tán, nghênh đánh con phong vũ chi long kia.

Thần ấn phù đồ ở đầu mũi Như ý như đang ẩn hiện trong thanh quang.

"Hô..."

Một mảnh mưa gió hướng bốn phương tám hướng lao đi.

Con phong vũ chi long hư huyền kia tại phía dưới Thất Bảo Như Ý lại một lần nữa hóa thành một mảnh mưa gió.

Hắn nhắm phía Quy Nguyên tháp mà đi, chỉ là mới đi được vài bước, dưới chân liền đã bị một đoàn nước cấp cuốn lấy.

Mưa rơi vào trên đỉnh núi, cuốn theo bùn đất chảy xuống chân núi, nhưng mà lúc này, một tầng nước mỏng kia lại là hình thành vòng xoáy, hút hai chân hắn xuống.

Vòng xoáy kia như là hai cái miệng rồng, cắn nuốt hai chân Đồ Nguyên.

Hắn đưa mắt nhìn quanh Long Trì Thiên Cung này, cảm thán, cái môn phái này là mấy nghìn năm truyền thừa, trong mỗi một tác đất đều thấm nhiễm pháp ý.

Hắn khó khan nhấc chân lên, nước quán chặt lấy chân hắn. Hắn cảm giác có một cỗ lực lượng cường đại hút lấy hai chân mình, tâm niệm chuyển động, linh lực cuộn động tại hai chân, giờ lên, quá đầu gối, dùng sức đạp xuống.

"Ba..."

Chân đạp vào trong nước, một phần nước bắn tung lên, lại như là tại trong vũng bùn.

Nhưng mà hắn nhấc lên một chân khác, lại bước tới đạp xuống. Từng bước một, sau khi liên tục ba bước, chân hắn giờ lên cũng nhanh hơn rồi.

"Bôm..."

Bọt nước văng khắp nơi.

Đây là Chấn Huyết thuật, từ khi trong đan điền kết hóa Thiên Cung thần phù, đây là lần đầu tiên hắn dùng tới Chấn Huyết thuật này, nhưng mà so với bốn năm trước, Chấn Huyết thuật đã trầm trọng mà cường đại hơn rất nhiều, chính hắn đều cảm giác mình giống như có thể đạp nứt một ngọn núi vậy.

Theo đó một bước, hai bước, ba bước, hắn bước càng lúc càng nhanh, rồi bắt đầu chuyển sang chạy, nơi đi qua, bọt nước văng tung tóe, cuối cùng đứng là khiến nước chảy trên mặt đất kia không thể gần người.

Hình thành từng cái vòng xoáy dầu chân lớn.

Hắn xông vào trong Quy Nguyên tháp, tầng thứ nhất không có người, suy nghĩ một chút, hắn còn là quyết định đi lên, vì cái gì những người kia đã lên lâu như vậy mà cũng không đi xuống. Đi tới tầng thứ hai, trên mặt đất có máu tươi, có thi thể người, trong đó đều là té trên mặt đất.

Lại có một ít người giãy, đó là lúc trước Liên Vân phân hóa ra người giãy phân thân đi lên đây, nhưng mà đã bị phá rồi.

Tiếp tục đi lên, lại là mấy cái thi thể.

Hắn nhìn khắp nơi, trong tháp không lớn, trong đó có một cái gian phòng nhỏ, như là nơi bế quan đã tọa, hắn không có đi vào xem, vẫn là đi lên phía trên.

Đây là tầng thứ tư, nhưng mà khi đi tới cửa tháp thì lại vẫn là không có nghe đến bất cứ âm thanh gì ở bên trong, lòng hắn căng thẳng, suy nghĩ cái tháp này tựa hồ cũng không có cao, thế nào lại lên đến tầng thứ tư rồi mà vẫn không có người. Đưa tay lấy ra một đạo kim quang phù từ trong phù túi, vẩy vào bên trong tầng thứ bốn này.

Một mảnh kim quang lóng lánh, bên trong không có một bóng người, tháp trống không, không có bất cứ bài trí gì, giống như nơi này đã nhiều năm không có người ở lại. Hắn quay đầu lại, phát hiện phía thang lầu nơi đi lên đã mờ mờ sương trắng, mà thang lầu dưới chân cũng biến mất. Một mảnh hư vô, không có đường lui về.

Hắn cả kinh, trong lúc nhất thời đứng là không dám động, không biết tiếp tục đi vào sẽ có cái gì, rồi lại không đường để lui.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 28: Cấm Pháp Trong Tháp

Nhìn thấy sương trắng phủ kín phía thang lầu kia, hắn nhớ tới tình hình bên vách núi lúc trước khi vừa mới thoát ra cấm pháp.

Hắn lấy ra một mảnh giấy phù, ném vào trong sương trắng, nó tiêu thất không thấy.

Huy động Như ý trong tay, hư không lưu ảnh, thanh quang dịu nhẹ.

Nhưng mà Đồ Nguyên lại nhạy cảm cảm giác được một biến hư không này có điểm bất đồng. Lúc trước bị nhốt tại trong cấm pháp kia, khi hắn muốn hư không vẽ phù thì liền lam điểm từ trong hư vô xuất hiện, thuận theo ngón tay mà đốt lên. Lúc này đây tuy rằng không có, nhưng mà hắn lại cảm giác cái hư không này có một loại dính sền sệt chi ý.

Nhưng mà lại cũng không có phát hiện gì khác, có Thất Bảo Như Ý trong tay, hiện tại hắn có khả năng làm được đó là phá một ít phù pháp, pháp thuật cùng với ảo thuật, có khả năng trấn thần trừ tà, ngăn thủy hỏa, nhưng mà hắn không dám dùng để đánh nhau với pháp khí của người khác, như cự chùy trong tay Tam ca lúc trước kia, một chùy đập tới, chỉ sợ cái Thất Bảo Như Ý này phải vỡ rồi.

Cái gọi là pháp trận, đó là kết hợp thiên thời địa lợi mà bố trí thành, giống như là bao cấm một khối thiên địa, tùy ý ta tới bố trí, liên thông cùng thiên địa, rồi lại độc lập tại ngoài thiên địa.

Pháp trận thông thiên địa, nhưng không ngừng hoàn thiện, tựa như cái Long Trì Thiên Cung này, toàn bộ núi cùng hồ nước kia lại thêm những tháp này hợp cùng một chỗ tính là một tòa pháp trận khổng lồ.

Mà những thứ ở trong một tòa tháp đơn độc này không gọi là pháp trận, mà là cấm chế, hoặc là phù cấm, hay phù trận, cũng giống như các loại phù pháp trên một kiện pháp khí hợp lại với nhau mà thành một loại Địa sát cấm phù vậy.

Đồ Nguyên suy nghĩ trong lòng, cấm phù trong Quy Nguyên tháp này cũng không có bị phá, dù cho đã phá cũng có khả năng chỉ là bị phá một tầng bên ngoài, bên trong này còn có một bộ phù cấm khác tồn tại, lại hoặc là nói là đệ tử Long Trì Thiên Cung cố ý để người tiến vào, sau đó ở bên trong khôn chết địch nhân.

Tại thời điểm này Đồ Nguyên lại đột nhiên nghĩ, về sau nếu như mình có khả năng thì cũng sẽ xây dựng một tòa đại điện, bày ra một bộ phù cấm thuật độc nhất vô nhị trên trời dưới đất, sau đó để khi tiến vào một bước thấy một cảnh, cảnh cảnh bất đồng, kéo dài không dứt, vĩnh không ngừng nghỉ.

Lớn có thể nạp thiên quân vạn mã, nhỏ có thể giấu tại thế giới, mắt không thấy nhìn không ra. Hoặc ẩn hoặc hiện, toàn bộ dựa vào nhất tâm.

Nhắc bước trong tầng tháp thứ tư này, cảnh sắc trong mắt cũng không biến hóa bao nhiêu, nhưng mà hắn lại nhìn thấy nơi kia có một đạo phù vẫn chưa sử dụng, hắn nhấc đạo phong phù kia lên. Xoay người liên hướng phía dưới lầu đi xuống, chậm rãi một bước đạp vào trong sương trắng bốc lên kia, ngoài hắn dự liệu chính là thang lầu đạp tại dưới chân cũng không có biến mất.

Chậm rãi, lại xuống một bước, y nguyên không có chuyện gì, chỉ là thấy không rõ dưới chân mà thôi, từng bước một, chậm rãi xuống thang lầu, sương trắng kia nhàn chìm hắn, nhưng mà trong mắt hắn sương trắng đã tiêu thất, có thể nhìn thấy tất cả khung cảnh dưới chân, hắn nghĩ thâm lễ nào như vậy là đã đi xuống rồi, nhưng mà tiến tới phía thang lầu xuống một tầng tiếp theo thì nhìn thấy chỉ là một mảnh trống không.

Hắn nhớ kỹ lầu ba là có thi thể, thế nhưng là nơi đây cũng không có cái gì.

Trên người hắn đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh, nếu như cứ luôn là như vậy, vậy thì mình sẽ bị vây khốn tại cái nơi này, vĩnh viễn ra không được, trừ phi đám người La Lão Tam phá vỡ cấm pháp trong cái tháp này, hoặc là chờ đến người của Long Trì Thiên Cung đều trở về, sau đó mình bị bọn họ giết chết hoặc là giam vào trong cấm pháp cho đến khi chết.

Đi tới nơi vị trí thang để xuống lầu, phát hiện nơi đó cũng không có sương trắng mịt mờ, mà là thang lầu rõ ràng, nhưng mà hắn cũng không có đi, mà là trở lại đi lên phía trên, quả nhiên, trở lại chính là một cái địa phương trống không, cái gì cũng không có.

Hắn không có tiếp tục đi, hít sâu mấy hơi thở, để mình tỉnh táo lại, duy trì Vô Cự quan, chậm rãi, phần sợ hãi vì bị rơi vào trong cấm pháp giảm bớt rồi, bị áp chế xuống.

Hắn bắt đầu suy tư làm thế nào phá loại cấm pháp này, đối với cấm pháp, hắn chỉ có lý giải đại khái. Phù trận do hàng ngàn hàng vạn phù pháp kết hợp cùng một chỗ, lại có thể xưng là cấm pháp.

Có chút người đem loại cấm pháp này trực tiếp gọi là một đạo Địa sát cấm phù. Địa sát cấm phù có chút thì có thể là phủ đầy cả một tòa tháp, có chút thì chỉ là khắc ghi tại trên tay, tựa như Nhiếp Linh Cầm Nã pháp trên tay Đồ Nguyên vậy.

Tuy rằng hắn chỉ là có thể lý giải đại khái, nhưng mà cũng hiểu được, cái cấm pháp này là dùng tại trên toàn bộ tòa tháp này, mà nguồn linh khí cho tháp

thì là cả ngọn núi, mà linh mạch trong núi lại là lấy linh khí trong hồ nước kia tắm dưỡng mà thành.

Toàn bộ Long Trì Thiên Cung này là một tòa trận pháp, nhưng mà hiện tại cái trận pháp này kỳ thực trước đó đã bị người phá hủy, cho nên mới sẽ bị người của Thánh Linh giáo dễ dàng tấn công vào.

Cho nên, cảm phù trong toàn bộ tháp là cực hạn hẳn có thể thừa nhận.

Hắn đứng ở trung gian, nhắm mắt lại, quan tưởng Thần ấn phù đồ, giờ chân lên, tại trong nháy mắt hẳn giờ chân lên, chân hẳn đột nhiên giống như nặng nghìn cân.

Đây là son chỉ pháp ý quán tại trên một cái chân này.

Đạp xuống.

"Oanh..."

Tháp dưới chân chấn động.

Nhưng mà trong hư không lại có cuồng phong nổi lên, trên tháp hiện lên vô số phù văn, một cước này của Đồ Nguyên như là đạp lên một tổ kiến.

Ngay sau đó hẳn lại lại một lần nữa nhắc chân đạp xuống.

"Oanh..."

Tháp dưới chân lại một lần nữa rung động.

Chấn Huyệt thuật kỳ thực là một loại phương pháp phá trận phi thường bạo lực cũng phi thường thực tế, nếu là có năng lực một bước đạp vỡ son hà, lại còn có cái pháp trận gì có thể vây lại được chứ.

Từng bước một đạp.

Theo Đồ Nguyên biết, kỳ thực Chấn Huyệt thuật này còn có cách gọi khác là Đạp Đẩu cương bộ. Mà Chấn Huyệt thuật là phần cơ sở của Đạp Đẩu cương bộ.

"Thùng thùng thùng..."

Phù văn trên vách tháp lập loè bất định, mà trong hư không thì là một mảnh mỏng lung.

Đột nhiên, một tiếng bùng nổ vang lên, hư không vỡ vụn như mặt kính.

"Ha ha ha..."

"Cái cấm pháp khi gió này cuối cùng cũng bị lão từ phá rồi."

Đột nhiên có một cái âm thanh cười to vang lên, truyền vào trong tai Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thấy được một đám người lúc trước tiến vào bên trong này, La Lão Tam kia ở trong đó, tiếng cười chính là của y.

Mà Đồ Nguyên nhìn thấy càng nhiều hơn là từng tấm bình phong, trên bình phong dày đặc phù văn, vẽ một cái thang lầu.

Bây giờ cấm pháp bị phá rồi, nhìn thấy La Lão Tam kia, mà La Lão Tam cũng thấy được Đồ Nguyên.

"Di, nghĩ không ra Đồ Nguyên lão đệ cũng tới rồi, hai vị kia đâu chứ?" Ánh mắt y chớp động hỏi.

"Không biết." Đồ Nguyên đáp.

"Ha ha, không nói bọn họ, Đồ lão đệ, vừa rồi nhất định là người phá cái cấm pháp này, ta là nói lúc trước luôn cảm thấy còn thiếu một chút lực nữa, lúc này thế nào thoáng cái liền phá được rồi." La Lão Tam nói ra.

Đồ Nguyên cười cười.

"Tới tới, chúng ta đi gặp đám Long Trì Thiên Cung đệ tử này một hồi, thời gian sắp không còn kịp rồi, phải cầm được đồ vật nhanh lên ly khai." La Lão Tam nói ra.

Đồ Nguyên phát hiện bên cạnh y đã không còn có mấy người, lúc tới có hơn mười người, lúc này chỉ có bốn người, hơn nữa bộ dáng mỗi người đều ẻo oải vô cùng. Xuyên qua bình phong, Đồ Nguyên nhìn thấy có một người ngồi ở trong một chỗ phù đàn, đã chết rồi.

Bình thường mà nói, phù trận cần phải có người khống chế thì sẽ có một cái trận đàn, mà cái trận đàn này là trung tâm của phù trận, người ngồi ở chỗ đó thao túng phù trận làm ít được nhiều. Tại bên người hẳn có một cái tiểu kim tháp đồ nhào, bộ dáng kim tháp đúng là giống cái Quy Nguyên tháp này như

đúc.

Tiểu tháp kia hiển nhiên là một kiện pháp khí có thể dung bày trận.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 29: Tu Sĩ Gãy Cánh

La Lão Tam tiến tới nhặt tiểu kim tháp kia lên, cầm trên tay nhìn nhìn, sau đó quay qua nói với Đồ Nguyên: "Cái tháp này coi như là cảm tạ Đồ huynh đệ viện thủ."

Y liền cầm tháp trong tay vút lại đây, sau đó nói tiếp: "Đồ huynh đệ ở chỗ này chờ ca đi, chuyện phía trên thì không cần nhọc Đồ huynh đệ hao tâm tổn trí rồi."

Nói xong sải bước hướng lên một tầng phía trên, Đồ Nguyên cũng không có theo sau, bởi vì ý của La Lão Tam là không cho mình đi theo, hiển nhiên là y sợ mình đi lên sẽ đoạt đồ vật với y.

Hắn cũng sẽ không đi lên, nhưng cũng không có rời đi, hắn muốn theo La Lão Tam đồng thời ly khai cái Long Trì Thiên Cung này.

Tuy rằng bọn họ có thể tiến đến, nhưng mà kỳ thực cơ bản trận pháp của cái Long Trì Thiên Cung này cũng không có hoàn toàn bị phá vỡ.

Nhưng mà mới chưa có bao lâu, mặt trên đột nhiên truyền đến tiếng La Lão Tam kêu lên: "Đồ huynh đệ, mau lên đây, cái này con mẹ nó có phần vương tay."

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, vừa rồi y còn không có cho mình đi theo, bây giờ lại vội vã gọi mình lên. Lẽ nào phía trên còn có đệ tử Long Trì Thiên Cung nào đó lợi hại?

Hắn suy nghĩ một chút, còn là đi lên, bất quá nếu đã lên, nếu là có thứ gì đó, vậy thì mình nhất định phải phân hắn một phần rồi. Không lên thì thôi, nếu đã lên, đã xuất thủ, như vậy nhất định phải phân chia đồ vật.

Lên tới lầu trên, vừa nhìn một cái, hắn thất kinh.

Trong một tầng tháp này xếp đặt rất nhiều đồ vật, bên cạnh còn có giá sách.

Nhưng chân chính khiến Đồ Nguyên chú ý chính là người mà La Lão Tam dẫn tới vậy mà đã chết ba người, chỉ còn một người được y đỡ sau lưng, nằm dựa vào trên mặt đất.

Mà trên người La Lão Tam cũng có dấu vết thương tích. Tại đối diện La Lão Tam là một người tuổi còn trẻ cầm kiếm mà đứng, tay gã thậm chí có chút rung động, tại dưới chân gã có mấy cái thi thể.

Thanh niên kia khoác một thân pháp bào của Long Trì Thiên Cung, một thanh kiếm trong tay lộ ra sát ý凛冽.

Đồ Nguyên phát hiện, thanh niên nhân này tuy rằng nhìn qua là nõ mạnh hết đà, nhưng mà phân sát ý trên người kia lại phá lệ ngưng luyện, hắn có thể khẳng định, nếu hôm nay thanh niên nhân này có thể sống sót, tu vi nhất định sẽ tiến lên một bước lớn.

Mỗi một trận đánh nhau sinh tử đều là một lần tẩy lễ, là tế luyện đối với thần hồn mình. Giống như cổ trùng vậy, sức sống sót càng mạnh.

"Người là người do tỷ tỷ mạng về tới kia." Trong nháy mắt thanh niên nhìn thấy Đồ Nguyên thì đột nhiên hỏi.

Đồ Nguyên không nghĩ tới gã vậy mà nhận ra mình, có chút ngoài ý muốn.

"Quả nhiên là tà ma. Hắn nên sớm giết chết ngươi, tà ma, chịu chết đi." Kiếm trong tay thanh niên nhân như hàng ngàn hàng vạn tơ bạc phóng ra, đánh về phía Đồ Nguyên, gã vậy mà lại bỏ qua La Lão Tam kia, quay qua giết Đồ Nguyên, tựa như Đồ Nguyên có cừu hận gì đó rất sâu với gã vậy.

Kiếm quang giống như ngàn tia vạn lữ tơ liễu trắng, từng sợi lạnh lẽo.

Đồ Nguyên vội vàng lui về phía sau, trong tay đã chém ra một đạo pháp phù, pháp phù tại trong hư không hóa thành một bức tường đất ngăn cản ở phía trước. Hắn không dám dùng loại pháp phù công kích, hắn sợ thanh niên nhân kia căn bản không quản gì, quyết muốn giết mình, vậy thì dù cho là pháp phù của mình giết chết đối phương lại có ích lợi gì chứ.

Đạo pháp phù này tên là Tường đất, nhưng mà tường đất đột nhiên xuất hiện kia chỉ vừa mới dựng một cái, liền bị kiếm quang đánh tan.

Tường đất mới tan, trong tay Đồ Nguyên đã hiện ra một cái xác rùa, đẩy về phía trước, vỏ rùa kia đúng là tại trong quá trình đẩy ra hóa thành một tấm thuẫn, tản ra quang sáng u ám như thép.

Kiểm đâm vào phía trên, trượt qua bên, không cách nào đâm phá cái thuẫn này, nhưng mà Đồ Nguyên lại theo trên cái thuẫn này cảm thụ được sát ý ngưng mà không tan.

Chỉ là thanh niên nhân này đại khái là biết rõ mình không phải đối thủ của hai người, cũng có khả năng là quá muốn giết chết Đồ Nguyên, mà bỏ qua chùy trong tay La Lão Tam, tại một kiếm vừa rồi không thể giết chết Đồ Nguyên thì chùy của La Lão Tam đã đánh vào trên người gã.

Thanh niên nhân trong nháy mắt bị chấn động thành một đồng thịt nát, xương cốt đều không thấy.

"Ha ha, nhờ có Đồ huynh đệ người lên đây phân tán sự chú ý của hắn, nếu không như thế, muốn giết chết tên nhóc này còn không dễ dàng như vậy."

Nhìn nụ cười có vẻ phóng khoáng của La Lão Tam, Đồ Nguyên lại có cảm giác người này cực kỳ âm hiểm, về phần thủ đoạn độc ác thì đã sớm kiến thức qua rồi, lúc trước ở bên ngoài khi ra tay giết người, thì dứt khoát không chút do dự, hơn nữa thủ đoạn cũng không quang minh. Trong đôi con ngươi nhỏ kia cất giấu đều là sự âm hiểm.

Đồ Nguyên còn hoài nghi những người này chết đều là bởi vì y không có tận lực, vừa rồi nếu như mình vô pháp chống lại một kích liều mạng sau cùng của thanh niên kia, vậy hiện tại mình cũng đã chết rồi, mà La Lão Tam y nguyên có thể giết chết thanh niên kia.

Nhìn thanh niên kia nát thành một vùng thịt, trong lòng rất không thoải mái, đây là một người cực kỳ xuất sắc, nếu có thể không chết, ngày sau chắc chắn là một nhân vật nổi bật trong Long Tri Thiên Cung này.

Nhưng mà bây giờ gã đã chết, chết ở lúc còn chưa trưởng thành.

Nhưng mà chết chính là chết rồi, Đồ Nguyên chỉ là cảm thán một cái, cũng không sẽ vì gã mà sầu não, ánh mắt hắn rơi vào những vật trong tháp.

Nơi này hẳn là một nơi có người ở lại, bên trong có vật thường dùng, có sách, có pháp khí, Đồ Nguyên trực tiếp bỏ qua pháp khí, mà là nhìn tới những sách kia.

Ánh mắt La Lão Tam chớp động, nhìn Đồ Nguyên hướng tới những sách kia, tựa hồ trong lòng buông lỏng, lập tức thu hết những pháp khí kia, trong đó tựa hồ có thứ khiến y phi thường thỏa mãn, khi cầm lấy thì vẻ mặt vui mừng. Mà Đồ Nguyên thì là xem qua từng hàng giá sách, phát hiện đại bộ phận sách đều là một ít lý học tàng kinh.

Đột nhiên, một quyển sách dày, bằng da cứng màu đen xuất hiện tại trong mắt hắn ——《 kim đan mười chín pháp 》.

Hắn thầm vui vẻ, vội vàng rút ra, lật nhìn, tuy rằng bản sách này không có giảng làm thế nào kết kim đan, nhưng là sách giảng giải cái gì là kim đan.

Hắn nhét vào trong phù túi, đột nhiên lại nhìn thấy trên bàn đặt một quyển sách, sách tên là 《 đạp nguyệt trực phong bộ 》, hắn không nói hai lời, lập tức thu nó vào.

Nhưng mà sau khi lại tìm một vòng cũng không có tìm được đến sách gì làm cho hắn kinh hi, chỉ đành đem một ít đạo tạng kinh học cảm thấy cần thiết thu vào trong phù túi, bất quá, trái lại nhìn thấy La Lão Tam ở bên kia lật lật một quyển sách, nhìn nhìn qua rồi cất vào.

Sau khi đã tìm một lần, La Lão Tam nhìn nhìn khắp nơi, phát hiện cũng không còn thứ gì đáng giá để cầm, liền cười nói: "Đồ huynh đệ, phải đi rồi, nếu không đi, những người Long Tri Thiên Cung rồi núi kia trở về, chúng ta sẽ phải vĩnh viễn ở tại nơi này rồi."

Nói xong y đỡ lấy người còn sót lại kia hướng phía dưới tháp rồi đi.

Mà Đồ Nguyên thì vẫn cứ nhìn lại, loại tán tu như hắn, khó có được cơ hội đi tới loại địa phương này, hận không thể đem toàn bộ phù văn trên tháp đều nâng xuống mang đi.

Đột nhiên, mắt hắn sáng ngời, nhìn thấy nơi đó vậy mà lại có cung phụng một cái tiểu thần tượng, tiểu thần tượng kia mở ra hai tay, nhìn bầu trời, tựa hồ hai tay nâng thứ gì đó. Hắn trong lòng chợt có ý nghĩ, vội vàng đi tới thu lấy thần tượng kia.

Thần tượng nhìn qua không lớn, nhưng là vô cùng trầm trọng, loại trầm trọng này không chỉ riêng là trọng lượng chất liệu, càng là cái thần tượng này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, mặt trên nồng nặc đến nhang nguyên lực.

Thu vào trong phù túi, sau đó rất nhanh đi xuống tháp.

Chỉ cần ly khai Long Tri Thiên Cung này, từ đây biển rộng tùy cá nhảy, trời cao mặc chim bay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 30: Bốn Năm Lại Gặp

Ra Quy Nguyên tháp, đem theo thu hoạch lớn rồi đi.

Tâm tình Đồ Nguyên rất tốt, theo sát La Lão Tam đang ôm một người bay nhanh rồi đi.

Đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện người của Thánh Linh giáo đang rút lui theo hướng 'Nam Thiên môn', tuy rằng nhìn qua rất hỗn loạn, nhưng nếu nhìn kỹ thì đó không phải là tháo chạy, mà là mọi người đều có chuẩn bị sẵn trong lòng, biết rõ thời điểm này phải rời đi rồi.

Đồ Nguyên theo sát.

Trong bầu trời, con thủy long kia đã gần như băng tán rồi, nhưng là băng tán làm vô số tiểu long, thoát ẩn thoát hiện uốn lượn trong hư không, đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tiêu thất, long ngâm trền trền.

Có một số người không cẩn thận bị thủy long quấn thân, trong nháy mắt quấn lên thân, huyết nhục đúng là bị bóc ra, như là bị rồng xé rách buồm vậy, nhưng mà thủy long kia lại sẽ trong phút chốc biến thành huyết long, trở nên cường đại và tà dị.

Rồng kia càng thêm nổi rõ lân giáp, càng như là có thêm ý thức cùng trí tuệ.

Mây đen trên bầu trời đã bị phá ra từng cái lỗ rỗng, có ánh trắng chiếu xuống, thân thể Đồ Nguyên tại trong ánh trắng hóa thành một mảnh mỏng lung, thoáng nhìn qua tựa như hình chiếu dưới ánh trắng.

Đi tới dưới tòa tháp hần xuất hiện lúc đầu kia, không ngừng có người từ trong 'Nam Thiên môn' đi ra ngoài, long màu thủy ngân cùng huyết long đầy trời đang phát ra tiếng rít gào bi thương.

Đột nhiên, trong hư không truyền đến tiếng rồng giận bi phẫn.

"Thánh Linh giáo, Long Trì Thiên Cung ta cùng các người sinh tử không nghi."

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, lẽ nào người của Long Trì Thiên Cung đã trở về rồi.

Theo âm thanh này xuất hiện, người của Thánh Linh giáo rõ ràng không có đoán tới, người người lộ ra biểu tình kinh ngạc, theo đó từng người nhắm phía 'Nam Thiên môn' mà độn đi. Chỉ thấy trong bầu trời xẹt lên từng đạo độn quang, nhưng mà, những người của Long Trì Thiên Cung chưa chết nghe đến âm thanh này thì hét lớn vọt ra, cuốn lấy người của Thánh Linh giáo, không để bọn họ ly khai.

So với lúc trước thù vừng tới, hiện tại bọn họ đặc biệt hung dữ cùng khó chơi, giống như là muốn lấy mạng mình tới đổi lấy việc toàn bộ người Thánh Linh giáo táng thân ở nơi này.

Hận cùng cừu trong lòng tại giờ khắc này bộc phát ra.

Chỉ là cường giả của Thánh Linh giáo còn chưa có rút đi, bọn họ ngăn cản lại những người từ trong tháp lao ra, nhưng long khắp trời kia giống như là phát điên rồi vậy.

Đồ Nguyên căn bản không có ý dừng lại nhìn huyết ảnh khắp trời kia, hỏa diễm đạo pháp thành phiên kia, và đột nhiên xuất hiện long trào cùng với băng sương thổ tức kia.

Tuy rằng, bởi vì cường giả Thánh Linh giáo còn chưa có rút đi, người của Long Trì Thiên Cung đã vọt ra, bởi vậy mà chết rất nhiều, nhưng Đồ Nguyên cũng không dám dừng lại.

Thân thể hần chạy nhanh trong ánh trắng, chậm rãi biến mất, khi lại hiện ra thì đã đến cạnh Nam Thiên môn, một bước nhảy vượt tới Nam Thiên môn kia, nhưng mà cũng chính là vào lúc này, phía chân trời có một đạo kiếm quang xẹt qua người, khắp trời có pháp phù diễn sinh.

Một đạo kiếm quang này hần từng gặp qua.

Khi Từ thành từ trên trời giáng xuống thì một đạo kiếm quang này từng trảm lên Từ thành kia, đem Từ thành chém ra một cái khe thật sâu.

Đồ Nguyên mới một chân bước ra, cảnh tượng trong mắt liền biến ảo.

"Oanh..."

Một kiếm trảm vào trên Nam Thiên môn kia, Nam Thiên môn trong nháy mắt vỡ tan.

Hắn đột nhiên theo đang di chuyển trong thiên địa rút ra, trong lòng cả kinh, một mảnh cuồng phong gào thét vọt tới, hắn phát hiện mình cư nhiên là tại trên cao.

Hắn vừa xuất hiện, liền rơi xuống phía mặt đất, cuồng phong dừng mãnh tràn vào trong miệng mũi. Hắn có thể ẩn vào trong ánh trắng lại chưa có luyện qua phương pháp Niếp không bộ hư, hắn có thể độn đi, nhưng hiện tại khi ở trên cao này, cả người hắn tựa như một tảng đá lao ầm ầm xuống mặt đất.

Cảnh vật phía dưới càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn.

Loại cảm giác nguy hiểm từ trên cao rơi xuống này, đúng là làm cho lòng hắn một mảnh thanh minh, thần niệm tâm tư đều vô cùng tập trung, hắn biết rõ mình chỉ có tại trong nháy mắt sắp đụng vào mặt đất tiến nhập trạng thái độn đi mới có thể sống sót. Bởi vì khoảng cách hắn độn đi được chính là khoảng cách thần niệm của hắn có khả năng vươn đến, khoảng cách này là khoảng mười trượng hơn.

Nhưng mà tại tình hình rơi nhanh xuống phía dưới này, khoảng cách hơn mười trượng bất quá là chuyện trong nháy mắt.

Gió như đao cắt lên da, da thịt trên mặt hắn đều như sắp bị kéo ra.

Mặt đất càng ngày càng rõ ràng, hắn đột nhiên nhắm mắt lại, hắn không tiếp tục dùng mắt thường để phán đoán, mà là dùng thần niệm đi phán đoán, thần niệm là nhanh hơn tốc độ rơi xuống này.

"Vù..."

Tiếng gió thổi rớt vào trong tai.

Từ xa nhìn lại, chỉ nhìn thấy một vệt xám từ bầu trời rơi xuống, thẳng hướng mặt đất, nhưng mà tại trong nháy mắt sẽ đụng lên mặt đất thì hắn biến mất.

Biến mất lặng yên không một tiếng động, khi lại hiện ra thì đã đứng ở trên một khối cự thạch, vừa rồi nếu không phải độn đi được, hắn đã đập vào trên khối đá lớn này, nhất định là tứ phân ngũ liệt.

Quay đầu lại nhìn phương xa, nơi đó là một tòa núi như đóa sen lớn, tại trên không là huyết ảnh khắp nơi, kiếm quang tung hoành.

Có người từ đó xông ra, có người hướng nơi đó chạy đến. Chạy ra chính là người của Thánh Linh giáo, chạy đến là đệ tử Long Trì Thiên Cung ở bên ngoài.

Trong lòng hắn có cảm giác may mắn vì cuối cùng mình đã trốn thoát, nhìn một hồi, hắn không có tiếp tục nhìn, chuyển hướng ngược với Long Trì Thiên Cung rồi đi.

Chiến đấu ở nơi đó, đối với hắn mà nói còn là rất xa xôi, hiện tại hắn chỉ có thể đứng xa xa nhìn. Có lẽ có một ngày, hắn sẽ ở vạn chúng chú mục phía dưới biểu hiện tuyệt thế thần thông, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.

Cúi đầu, đi vào trong núi rừng.

Hắn không biết nơi đây thuộc khu vực nào, hắn vốn là muốn cùng theo La Lão Tam kia đồng thời lẫn vào Thánh Linh giáo, hiện tại đã mất đi liên hệ với đối phương.

Hắn đi vào trong rừng núi, hướng một cái phương hướng mà đi. Bốn năm bị giam cầm, đột nhiên ly khai nơi đó khiến hắn có cảm giác không chỗ có thể đến, nhưng mà trong lòng hắn là cao hứng, đây là không khí của tự do.

Đột nhiên, trong bầu trời vang lên âm thanh cười quái dị, hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái đầu người bay trong bầu trời.

Xẹt qua hư không, tại phía sau hắn, một người cầm kiếm đạp không mà đi, đó không phải ai khác, chính là Tô Cảnh Ngọc.

Đồ Nguyên ngay cả thờ cũng không dám thờ.

Chỉ chớp mắt, một người một cái người đầu kia liền đã tiêu thất, Đồ Nguyên lại chuyển cái phương hướng khác mà đi, hắn sợ gặp phải người, hoặc là Tô Cảnh Ngọc kia trở về đụng đến mình, tuy rằng mình tại trong rừng, gã là tại trên cao, nhưng mà loại người đã chạm đến thiên nhân chỉ đạo như vậy có hay không phát hiện ra mình, hắn làm sao có thể tưởng tượng ra được.

Bay qua ba ngọn núi, đúng là gặp gỡ mấy chỗ chiến đấu, đều là người của Long Trì Thiên Cung cùng người của Thánh Linh giáo, bọn họ đã đuổi tới.

Hắn cẩn thận tránh thoát, tuy rằng sử dụng độn thuật đối với hắn mà nói có tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ là mượn ánh trắng ẩn đi thì cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu.

Đột nhiên, phía trước hắn có một người đứng ở nơi đó, một thân tử y đạo bào, có vẻ tôn quý mà thần bí. Tại dưới chân nàng có một cái thi thể.

Nhưng mà trong nháy mắt Đồ Nguyên nhìn thấy nàng, nàng liền cảm thụ được có ánh mắt nhìn mình, quay đầu nhìn lại, trong hai mắt thâm trầm sát ý.

Người này không phải ai khác, chính là năm đó đem hắn vào Long Trì Thiên Cung này - là Chu Thanh.

Bốn năm sau lại gặp mặt. Bốn năm trước, đối với nàng mà nói, hẳn không được tính là cái gì, mà hiện tại lại đối diện thì là phải phân sinh tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 31: Chu Thanh, Phi Lô

Nhìn Chu Thanh ở cách đó không xa, trong lòng Đồ Nguyên cảm khái hàng ngàn hàng vạn.

Bốn năm trước, là nàng đưa mình đến Long Trì Thiên Cung này, sau đó im hơi lặng tiếng giam mình bốn năm, bây giờ vừa mới trốn ra, liền lại gặp gỡ rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt khi nàng nhìn thấy Đồ Nguyên kia, trong mắt chỉ có phần nộ cùng hận.

"Trên tay ngươi có máu của đệ tử Long Trì Thiên Cung." Chu Thanh nói ra.

"Ta chỉ là muốn rời đi mà thôi."

"Trên tay ngươi có máu của đệ tử Long Trì Thiên Cung, vậy thì nợ máu phải trả bằng máu." Chu Thanh nói ra.

"Bây giờ đã không phải là bốn năm trước rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Bốn năm trước, khi hắn đối diện Chu Thanh này thì chỉ cảm giác trên người nàng một mảnh thần bí, mình nhìn không thấu nàng, thậm chí ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

Hiện tại hắn biết rõ, năm đó nàng là tu sĩ kết Phù, hiện tại, nhìn nàng tựa hồ cũng chưa có kết đan.

Kết đan không phải trong thời gian ngắn là có thể kết thành, chậm thì mười năm hơn, lâu thì trăm năm. Còn nếu là lâu hơn vẫn vô pháp kết đan, như vậy liền có thể tại trên đường kết đan kia già yếu mà chết.

Lẽ ra, dưới tình huống bình thường, hiện tại Đồ Nguyên cũng là chưa thể kết thành phù, bởi vì kết phù là từ rất đơn giản mà kết lên, một tầng một tầng, giống như là bố trí phù trận cấm pháp vậy, một đạo kết thành cuối cùng kia là phù mình cần muốn kết, điều này là cần phải thời gian, nhưng mà Đồ Nguyên không có, trong thần hồn hắn có tồn tại Thần ấn phù đồ giúp hắn trực tiếp kết thành phù.

"Năm đó, sư phụ ta còn muốn thu ngươi làm đồ đệ, nói là chờ trăm đi thần linh ý thức kia rồi hãy thu ngươi nhập môn, nhưng ngươi vậy mà lại giết chết đệ tử Long Trì Thiên Cung, tà ma chính là tà ma, bốn năm cấm tọa cũng vô pháp chém đi ma tính trong lòng ngươi." Chu Thanh nói ra.

"Thu ta làm đồ đệ?" Khóe miệng Đồ Nguyên nổi lên một nét cười, không biết là cười khô hay là đùa cợt.

"Đáng tiếc, ngươi chưa từng có hỏi qua ta, không hỏi qua ta có nguyện ý hay không." Đồ Nguyên nói ra.

"Lòng tham không đủ, ma tính, ý thức của Tà Thần đã xâm nhập linh hồn ngươi." Chu Thanh nói ra.

Đồ Nguyên không muốn biện luận với nàng cái gì, nói ra: "Ngươi đã bị thương, cũng ngăn không được ta."

Chu Thanh cười lạnh một tiếng, nói: "Năm đó ta hẳn là nên trực tiếp giết chết ngươi, là ta hại bọn họ, hiện tại, ta phải báo thù cho các sư huynh đệ đã chết đi."

Trong tay nàng có một thanh kiếm vô tì, kiếm ra, một mảnh sáng tím lóe lên. một đạo linh phù từ trong tay Đồ Nguyên chìm vào trong hư không, đứng là hóa thành một đạo kiếm quang kim sắc, cực nhanh trăm về phía Chu Thanh.

Từ kiếm trong tay Chu Thanh chớp động quang mang, đâm tới kiếm phù, trong chớp mắt, kiếm phù vỡ tán, nhưng mà rồi lại có một mảnh liệt viêm tuôn ra.

Kiếm trong tay Chu Thanh đâm vào trong liệt viêm, liệt viêm đứng là cũng bị nàng đâm tán, chỉ là tại khi tán đi, liệt viêm lại hóa thành một cái cự thủ chụp tới phía nàng.

Kiếm trong tay nàng lại một lần nữa trăm vỡ liệt viêm kia, liệt viêm rồi lại phân hóa mấy chục vệt lửa nhỏ, như xà quần hướng phía nàng.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một đạo Liệt Viêm phù, thế nhưng tại Đồ Nguyên thì triển lại có thêm rất nhiều biến hóa, có thể nói, Liệt Viêm phù kia chỉ là hình thành liệt viêm, nếu là người khác thì triển nó thì sớm bị nàng một kiếm trăm tán rồi, không còn tồn tại, thế nhưng là Đồ Nguyên dùng cư nhiên là tụ tán tùy tâm.

Trong lòng nàng thầm tiếc một vị tu sĩ như vậy đi lên đường tà đạo, lại càng phát ra kiên định muốn trừ khử Đồ Nguyên.

Đột nhiên, trong bầu trời xuất hiện một phiến mây mưa ánh sáng, một trận mưa hạ xuống, mà lửa cũng tắt đi, cũng tại lúc mưa kia rơi vào trên người nàng, một đạo hàn quang pháp phù chìm vào trong đó.

Một mảnh mưa khí kia trong nháy mắt đông lại thành băng, Chu Thanh trong nháy mắt bị đóng băng lại rồi, nhưng mà Đồ Nguyên lại cũng không có tới gần, mà là rất nhanh hướng một cái phương hướng khác rời đi, tại sau khi rời đi, lại đột nhiên vung ra một đạo phù, pháp phù kia tại trong hư không đứng là hóa thành một cái thổ ấn thật lớn, nhằm phía Chu Thanh trấn áp xuống.

"Phanh..."

Hàn băng nghiền nát, một cái thổ ấn đã đè xuống.

Chu Thanh trước đó đã thụ trọng thương, phát hiện mình đúng là không thể làm gì Đồ Nguyên. Hơn nữa, hắn cũng không bị lửa, đúng là không tới gần, nếu là vừa rồi hắn thấy mình bị đóng băng mà tới gần thì mình có thể nhân cơ hội chém giết, nhưng mà hắn lại cẩn thận như vậy.

Một cái thổ ấn kia trấn áp xuống, nàng không dám xem thường, kiểm trong tay mạnh động ánh sáng tím, đâm lên phía trên.

"Oanh..."

Thổ ấn vỡ tan, nhưng mà Đồ Nguyên cũng đã tiêu thất tại trong núi rừng âm u.

Đồ Nguyên vừa rất nhanh luôn lách ở trong rừng, trong lòng vừa cảm thán với cách mà Chu Thanh định nghĩa người khác là tà ma kia. Một đường xuyên đi, giết chết ba con cự蟒 độc xà, bảy con sói cùng một con Báo hoa đánh lên, hắn đột nhiên nhìn thấy một cái đầu người.

Trên cái đầu người này dày đặc vết thương, nếu không phải lúc trước Đồ Nguyên đã gặp qua, căn bản sẽ không cảm thấy cái đầu người này có gì đặc biệt, nhiều nhất chỉ sẽ cho rằng vết thương trên cổ kia quá mức chính tề mà thôi, nhưng mà lúc trước nó lại bay trong bầu trời, Đồ Nguyên cũng đã trông thấy nó đem một cái tu sĩ Long Trì Thiên Cung thôn phệ thành người khô.

Lúc trước nó bị Tô Cảnh Ngọc đuổi theo, hiện tại lại rơi tại nơi đây, nó là đã chết hay còn sống?

Hắn muốn vòng tránh qua, nhưng mà suy nghĩ mình làm như vậy cũng không khỏi quá nhát gan rồi, hơn nữa, hắn cũng hiếu kỳ cái đầu này còn có ý thức tồn tại hay không, nếu cái đầu này đã chết rồi, vậy bản thân nó còn sống hay không.

Hắn rất hiếu kỳ cái người này là tu hành công pháp gì.

Từng bước một tới gần cái đầu này, phát hiện, kiến ở xung quanh đúng là lấy cái đầu người này làm trung tâm mà tản ra phía ngoài, như là có vật gì kinh khủng tồn tại tại vậy.

Nhưng mà khi hắn tiến tới, cái đầu kia cũng không có phản ứng gì, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, trong tay nắm chặt Thất Bảo Như Ý, tay kia thì nắm một cái Trần Hồn Phù.

Trần Hồn Phù là pháp phù luyện chế Trần Hồn đình, tuy nói vị tất có hữu dụng với cái đầu này, nhưng ít ra là có thể chống lại một cái.

Nhưng mà tại lúc hắn sắp ngồi xổm xuống thì đầu kia đột nhiên mở mắt ra.

Trong nháy mắt hai mắt ra, trong đôi mắt kia đúng là hiện lên quang mang nhiếp hồn. Đồ Nguyên đột nhiên bất động rồi, cả người hắn giống như là đóng đinh tại nơi đó, một cỗ ý thức cường đại luôn tới thần hồn hắn.

Hắn thu nhiếp tinh thần, quan tưởng Thần Ấn phù đồ, thần niệm chìm vào trong tâm hồ, một cái bóng đen xuất hiện tại trong lòng. Đồ Nguyên chỉ cảm giác một cỗ khí tức kinh khủng lan tràn trong lòng.

Nhưng mà một đạo Thần ấn từ trong hư vô nhằm phía một đạo ý thức kia trấn áp xuống.

"Cái gì? Thiên Cương thần phù."

Đạo ý thức kia phát ra âm thanh khiếp sợ, liền muốn thoát đi, nhưng mà lại căn bản không thể làm được, cái tâm hồ này là thế giới của Đồ Nguyên. Thần ấn phù đồ là vũ khí hữu hiệu nhất của hắn.

Khi Đồ Nguyên lại một lần nữa mở mắt ra thì nhìn hai mắt của đầu kia đúng là đã không có loại thần thái nhiếp hồn vừa rồi.

Hắn cẩn thận đánh giá cái đầu này, chỉ thấy trên đầu đúng là có pháp phù như ẩn như hiện.

Cái đầu này lại như là một kiện pháp bảo.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn nhắc cái đầu này lên, sau đó hướng phía xa xa rất nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 1: Thu Đồ Đệ

"Đi, các người nhìn người kia, tốt hay xấu a."

Một nơi trong một cái trấn nhỏ, có một đám hài tử đang chơi đùa, đột nhiên có một nữ hài chỉ vào một người đi trên đường xa xa nói ra.

"Là một đạo nhân, thật bản a." Lại có một nam hài nói ra.

Bên cạnh lại có một nam hài hơi lớn hơn một chút sờ sờ đầu, nói: "Là một lão nhân."

"Người quê."

...

Một đám hài tử nhìn người kia, nhưng mà mỗi người lại nói khác nhau, đột nhiên có một nam hài nhặt lên cục đá ném tới.

"Ha ha... Ta ném đến hần rồi." Nam hài lớn vừa cười vừa nói.

Ngay sau đó có đứa cũng nhặt cục đá miếng ngói hay cành cây ném đi, có đứa thì là lớn tiếng kêu lên mình ném tới rồi, có đứa thì nói ném không tới.

Nhưng mà bên cạnh lại có một vị thiếu nữ ngây ngây nhìn đám bạn mình, nàng có phần không hiểu, rõ ràng người kia tuyệt không già cũng không xấu, lại càng không bẩn, vì cái gì đều phải nói như vậy chứ, còn lấy đá ném người ta, hơn nữa rõ ràng không có ai ném tới, vì cái gì phải nói ném tới rồi.

Người kia, một mặc áo choàng trắng, vóc người thon dài, đi lại nhẹ nhàng, đột nhiên hần hướng bên này nhìn đến, là một cái khuôn mặt khiến nàng nhìn thấy mà tim đập nhanh lên, không phải xấu, mà là nàng cảm thấy rất anh tuấn.

Hơn nữa, lúc hần quay đầu nhìn, ánh mắt kia lợi hại mà rõ ràng.

Thiếu nữ trong lòng chột máy động, tựa hồ nghĩ đến cái gì, con mắt không nháy nhìn chằm chằm người tuổi trẻ áo bào tro kia, thẳng đến khi nhìn thấy hần tiến vào trong ngôi miếu đồ nát ở ngoài thôn trấn.

Khi nhóm người này người đều về nhà rồi, trong lòng thiếu nữ luôn luôn không bình tĩnh được.

Tại ánh mặt trời vừa sắp xuống núi thì cuối cùng nàng nhìn không được chạy ra, cũng không có nói với người trong nhà. Từ trước tới nay, nàng đều như là một nam hài tử, đặc biệt náo động, trái lại một cái đệ đệ trong nhà lại nhã nhặn như nữ hài. Hàng xóm xung quanh đều nói hai người tính cách hoàn toàn trái ngược.

Nàng đi thẳng tới miếu đồ nát kia, cẩn thận thò đầu nhìn vào, chỉ thấy người mặc bào phục xám trắng kia đang ngồi ở một chỗ sạch sẽ nướng một cái chân thú không biết rõ.

Nàng cũng không có đi vào. Ở tại góc tường nhìn. Mãi cho đến khi người bên trong kia nướng chín xong, vẫn cứ là trốn ở góc tường bên cạnh nhìn vào.

Nhìn thấy đối phương lấy dao nhỏ cắt chân thú không biết rõ kia. Sau đó đột nhiên nghe người kia nói: "Có muốn vào đây ăn chút gì hay không, người chòm hóm ở góc tường kia cũng hần là chòm hóm tới đối bụng rồi."

Thiếu nữ vừa nghe lời này, đúng là rất tự nhiên liền đi ra ngoài, đồng thời nói ra: "Người nướng thật thơm"

Người kia xé xuống một miếng đưa cho thiếu nữ, nói ra: "Còn ăn rất ngon."

"Thật sao?" Thiếu nữ nhận lấy, gấp đến mức không kịp đợi cắn liền một miếng, lại bị nóng quá mà hà hơi liên tục, nhưng mà lại luyến tiếc không nỡ nhỏ miếng thịt ra.

"Thật ngon. Thật ngon."

Nàng vừa ăn vừa nói.

"Người không sợ." Người kia đột nhiên hỏi.

"Sợ cái gì?" Thiếu nữ hỏi.

"Biết rõ đây là thịt gì không?" Người kia hỏi.

"Thịt gì?" Thiếu nữ có chút cứng ngắc hỏi lại.

"Thịt trên người thiếu nữ như người vậy." Kia người nói ra.

Theo đó trên mặt xuất hiện nét tươi cười quái dị.

Thiếu nữ một miếng thịt đã nuốt vào lại phun ra, nhưng mà nàng vẫn cứ là chồm hồm tại nơi đó, nhìn người kia, lại tựa hồ rất không dám nhìn thịt trên tay, nói ra: "Người là gạt ta, đúng không?"

"Người biết ta là cái gì không?" Người kia lại hỏi.

"Người là cái gì?" Thiếu nữ vốn rất tự tin với phán đoán của mình, nhưng mà hiện tại lại đột nhiên cảm thấy mình căn bản không có nhìn thấu người này.

"Ta ở trong núi tu hành ba trăm năm, cuối cùng hóa thành hình người, hắc hắc, vừa tới liền có hình người ngon miệng như thế đưa lên cửa cho ta ăn, thực sự là tạo hóa a."

Thiếu nữ ngây ngẩn cả người. Nàng hoàn toàn ngây dại, cơ hồ sắp phải khóc ra.

"Người, là yêu quái sao?" Thiếu nữ hỏi.

Người kia chỉ là cười. Cũng không trả lời.

"Người sẽ ăn ta sao? Ta không thể ăn, thịt ta rất chua."

"Người thế nào biết rõ thịt của mình là chua?"

"Có một lần không cẩn thận ta cắn phải chính mình, sau đó chua đến nỗi nước mắt ta phải chảy xuống rồi." Thiếu nữ hơi sợ nói ra, nước mắt đã chảy xuống rồi.

"Nga." Người sừng sốt, nói ra: "Thế nào lại khóc rồi."

"Người muốn ăn ta, ta phải khóc." Thiếu nữ nói xong oa một tiếng khóc lớn lên, sau đó rồi lại há miệng cắn một miếng thịt nướng kia, ra sức nhai.

"Người thế nào còn ăn." Người kia hỏi.

"Ta muốn ăn no rồi mới chết." Thiếu nữ nói. Nhưng mà nói đến đây, nàng đã không ngừng đầu. Mà là cúi đầu ra sức ăn thịt

Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện không đúng, bởi vì thiếu nữ này tuy rằng roi lệ khóc động tĩnh rất lớn. Nhưng mà cũng không có quá nhiều sợ hãi, hoặc là nói nàng sợ hãi là thể hiện ở mặt ngoài. Không phải nỗi sợ phát ra từ trong lòng.

Hắn đột nhiên có cảm giác chỉ số thông minh của mình bị đưa nhỏ nghiền ép, nguyên bản trong lòng chợt nảy ý muốn gạt cho nữ hài gan lớn này khóc một trận, lại phát hiện nàng là đang diễn kịch, trái lại làm mình bị lừa.

Hắn tức thì mất hứng rồi, tại cái thế giới kia có hài tử lì lợm, tại trên đời này vậy mà cũng có, còn là là gan lớn đến như vậy.

Thiếu nữ ở đối diện cầm củi ăn, đột nhiên phát hiện trước mặt mình không có động tĩnh gì, hơi ngước khuôn mặt với cái miệng nhỏ nhét đầy thịt nướng, lên nhìn. Phát hiện người kia cũng là đang vui đầu ăn thịt.

"Người làm sao vậy?" Thiếu nữ hỏi.

Đồ Nguyên không để ý đến, thiếu nữ tiếp tục nói ra: "Người ba trăm năm qua là làm cái gì?"

Đồ Nguyên trong lòng gợn dừ, nàng cái này là muốn làm cái gì? Lại đâm một dao sao? Hắn đánh giá thiếu nữ này, muốn nhìn nàng ta rốt cuộc có phải phạm nhân hay không, quan sát từ trên xuống dưới một hồi, thấy đối phương là một cái thiếu nữ nhân loại phổ thông không thể phổ thông hơn.

"Ba trăm năm đều tại suy nghĩ một cái vấn đề." Đồ Nguyên cầm thịt nướng trong tay bỏ xuống, nói ra: "Ba trăm năm trước ta được một quẻ, quẻ nói ba trăm năm sau hôm nay ta sẽ gặp một người ở chỗ này."

"Thật sao?" Con mắt thiếu nữ sáng lên.

Đồ Nguyên không rõ nàng đây là cái trạng thái gì.

"Ta cũng luôn luôn nằm mơ, nói ta sẽ gặp được một cái người cường đại thu ta làm đồ đệ, sư phụ, người cuối cùng tới rồi." Thiếu nữ đột nhiên thay đổi chòm hóm làm quý, miệng hô to sư phụ.

"Sư phụ, người cuối cùng tới rồi, ta chờ người chờ thật khổ a." Thiếu nữ chân thật thân thiết hô lên.

Đồ Nguyên lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Là thật? Lẽ nào nàng thật thường mơ như vậy, Đồ Nguyên cơ hồ không thể tin được mình thuận miệng bịa ra một chuyện nàng liền tiếp lấy như vậy rồi.

Cuối cùng hắn suy nghĩ một chút, nói ra: "Tiểu cô nương, người còn là trở về đi, trời tối rồi, trên đường không an toàn."

"Sư phụ. Người không cần ta sao?"

"Nơi đây cách nhà người hẳn là cũng không tính xa, còn là trở về đi."

"Sư phụ, người chờ cũng đã ba trăm năm rồi. Người vì cái gì đột nhiên không nhận ta rồi."

"Bây giờ trời còn chưa tính quá tối, cha mẹ người sẽ lo lắng cho người rồi. Mau trở về, đừng để họ lo lắng."

"Sư phụ, vì cái gì không thu ta."

"Được rồi, người về trước cáo biệt phụ mẫu người đi, hừng đông quay lại đây, đường tu hành mệnh mông, đêm tối hôm nay chính là người với phụ mẫu người một lần gặp nhau sau cùng, trước về nhà rất tốt nói lời từ biệt đi. Hừng đông lại đến, ta ở chỗ này chờ người đến hừng đông."

"Thật sao?"

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vâng, sư phụ, vậy ta về đây."

Nói xong nàng đi ra miếu đồ nát, Đồ Nguyên đứng là ngẩn người, tại hắn nhìn đến, đây là một cái nữ hài tử rất khó quên, hắn cũng không nói ra được nàng có chỗ nào có chuyện, chỉ cảm thấy nàng có chút không bình thường.

Nếu là nữ hài bình thường không có khả năng sẽ ở lúc trời tối như vậy mà một mình tới trong cái miếu đồ nát này, càng không có thể vừa tới liền dám ăn thứ mình đưa. Cũng sẽ không muốn chết muốn sống quên lấy mình đòi thu nàng làm đồ đệ như thế, nhìn qua một điểm thành ý cũng không có, nhưng mà lại khiến người khác cảm thấy cực kỳ chấp nhất.

Hắn đương nhiên sẽ không thật muốn thu nàng làm đồ đệ. Nói thu chỉ là lừa nàng trở về, sáng sớm ngày mai tới lại nơi này thì mình cũng đã đi rồi, hơn nữa, đêm hôm nay, phụ mẫu nàng đại khái là không có khả năng để nàng lại tới nơi này.

Nói lên, cái nữ hài này xác thực cũng có chút 'Quý', từ khi mình luyện thành môn pháp thuật 'Thấy Ta Như Uế' này thì tại trong phạm nhân, rất ít bị người nhìn ra bộ dáng chân chính, bọn họ trông thấy đa số là bộ dáng mà trong lòng bọn hắn phản chiếu ra, chứ không phải khuôn mặt thật của Đồ Nguyên, nhưng nàng chính là có thể nhìn ra được.

Sau khi thoát ra Long Trì Thiên Cung, đến bây giờ đã qua mấy tháng, dọc theo một đường đi tới này, hắn đi đi dừng dừng, biết được có một chỗ là chuyên dung nạp tán tu như hắn, có thể nói là thánh địa tu hành của tán tu, hắn chuẩn bị đi đến đó, hắn rất cần một cái địa phương an tĩnh để tu hành một cái, cũng cần phải giao lưu.

Một đạo Thiên Cương phù ấn trong đan điền kia cũng là cần hắn lĩnh ngộ đồng thời chân chính dung hợp. Hắn cảm thấy trong đạo phù ấn kia có quá nhiều thứ, mà mình thì ngay cả da lông bên ngoài còn chưa có thu hoạch, có một loại cảm giác người tại núi bảo mà hai tay vẫn trống không.

Cho nên hắn cảm thấy mình cần chính là tĩnh tu, hơn nữa theo trong Long Trì Thiên Cung được đến không ít đồ vật, cũng cần mình tới tiêu hóa.

Môn pháp thuật Thấy Ta Như Uế này cũng là hắn lĩnh ngộ được từ trong một quyển đạo thư, đạo thư kia cũng không giảng giải bất cứ đạo pháp gì, nhưng mà trong quyển sách kia có một câu nói: "Dung mạo của vạn vật, mỗi cái có tướng pháp, ta thấy, hắn thấy, chúng sinh thấy, đều là không giống nhau."

Điều này làm cho Đồ Nguyên nghĩ đến, người khác nhau thì nhìn sự vật cũng luôn với góc độ khác nhau, tuy rằng sự vật vẫn là sự vật kia, lại bởi vì lòng người bất đồng mà bất đồng, mà nhìn thấy đến cũng là bất đồng. Từ cảm ngộ này mà hắn có cái pháp thuật 'Thấy Ta Như Uế' kia.

Loại pháp thuật này có điểm giống như một cái cổ sự trước đây Đồ Nguyên từng nghe qua, nói có một nữ nhân mỗi lần nhìn thấy người khác giặt đồ thì thấy cũng không có giặt sạch, thẳng đến có một ngày, nàng lau cửa sổ xong mới biết được không phải người khác không có giặt sạch, mà là cửa sổ của mình vẫn luôn không được lau.

Ngồi ở bên đồng lửa lấy ra một quyển đạo thư, chính như có người đã nói, đạo pháp là lấy ngũ hành làm căn bản, lại toàn bộ dựa vào nhất tâm.

Xem đến nửa đêm, đột nhiên trong tai nghe được có một thanh âm đang gọi: "Chân nhân, ta thật tình mệnh a, người có thể tới bồi bồi ta không?"

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, tại xa xa ngoài miếu, có một hồng y nữ tử đứng ở dưới cây, như ẩn như hiện.

Hắn nhíu nhíu mày, trên đời này loại cô hồn dã quỷ như vậy thật sự là quá nhiều rồi, tu sĩ nhiều, cô hồn dã quỷ cũng nhiều. Cái hồng y nữ tử này hiển nhiên là đã tu đến cảnh giới sắp hiện hình rồi, y phục trên người là hồng sắc, có thể thấy sát sinh không ít.

Nếu như nói là thuận tay hàng yêu trừ ma, Đồ Nguyên khẳng định sẽ đi làm, nhưng mà nếu như không biết sâu cạn liền đuổi theo ra, vậy thì không được rồi, cái tà linh này nhưng không đơn giản, nếu nàng đã dám hiện thân gọi hồn mình, như vậy nàng khẳng định là có điểm ý vào. Theo góc độ của nàng ta mà nói, là cảm giác được khí tức trên người mình cũng không đủ khiến nàng e ngại.

Đồ Nguyên không có trả lời, tập trung đọc sách.

Nhưng mà hồng y nữ quỷ kia lại kêu to không ngừng, không ngừng biến ảo thanh âm, trong thanh âm nàng ta có một loại năng lực làm hồn xiêu phách lạc, nhưng mà nàng không biết, Đồ Nguyên không sợ nhất chính là một loại pháp thuật thế này, hắn sợ là sợ cường đại pháp bảo, pháp thuật nghiền áp xuống.

Nhìn thấy Đồ Nguyên không để ý đến mình, nàng ta đứng là chậm rãi từng bước một tới gần, sau cùng là nằm tại cạnh tường miếu, gọi to lên.

Nếu có người nghe đến thì sẽ cảm thấy thanh âm này cực đẹp cực ưu, dễ nghe êm tai, giống như tình nhân đang rú rì rì rì nhỏ nhẹ bên tai, nhưng mà nghe vào trong tai Đồ Nguyên lại như là thanh âm mèo hoang, cực kỳ khó nghe.

"Cút..."

Đồ Nguyên không kiên nhẫn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Thanh âm hồng y nữ quỷ kia tất nhiên ngừng lại, như là bị hù dọa rồi, khuôn mặt nàng kia vốn đẹp đẽ tại bị Đồ Nguyên quát lớn một tiếng thì đột nhiên biến thành kinh khủng, thối trên mặt hư thối, một đầu tóc trắng bệch.

"Thi ra là thi mị." Đồ Nguyên có chút kinh ngạc, mình đúng là nhất thời nhìn không ra.

Trên người nàng ta đã mọc ra lông trắng.

"Người tới nơi này làm cái gì, cảm thấy có thể ăn được ta sao?" Đồ Nguyên hỏi.

Nhưng mà chờ đến lại cũng không phải trả lời, mà là thi mị nhào lại đây. Tuy rằng thi mị này tu vi khá cao, nhưng mà trí tuệ nhưng cũng không cao, bọn chúng rất nhiều lúc vẫn cứ là hành sự theo bản năng.

Huyết nhục người tu hành so với người thường mà nói, đó là cực ngon, đối với loại tà vật này thì giống như là ánh lửa trong đêm tối.

Nhưng mà thi mị này tuy rằng cực nhanh nhưng tại lúc còn trong không trung thì đã bị một đạo phù định trụ rồi, ngay sau đó lại tiếp một đạo phù hóa thành một mảnh hỏa diễm tuôn ra rơi vào trên người nó.

Tuy rằng thi mị kia có thể cảm nhận được khí tức trên người Đồ Nguyên cũng không cường hơn nó bao nhiêu, nhưng đây là điểm khác biệt giữa một người tu hành cùng một cái dựa vào bản năng để tu hành, Đồ Nguyên sở hữu nhiều thủ đoạn, linh lực như nhau, nhưng những bản lĩnh hắn có khả năng thi triển ra căn bản không phải thi mị này có thể so được.

Khi liệt viêm đốt cháy cái thi mị kia thành một đồng than thì hắn đã sớm đi khỏi miếu, trong thời gian thiêu đốt, một mùi thối khiến hắn khó chịu. Sau khi ra miếu hắn cũng không có trở lại mà tại một chỗ sạch sẽ trên sườn núi cách đó không xa thôn thực thiên địa linh khí.

Không bao lâu, trời liền sáng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía một thiếu nữ nơi cái miếu đồ nát kia, nàng đang đứng ở nơi đó nhìn ngơ ngác, trên lưng đeo một bao quần áo, trên mặt tràn đầy mồ hôi, nhìn qua là một mạch chạy tới, một chiếc giày đã mất khỏi chân rồi, nhưng mà hiện tại về mặt nàng kinh hoảng.

Rất nhanh, nước mắt liền tràn ra, nàng đứng ở nơi đó không chút động đậy.

Không bao lâu sau, có một đôi phu thê từ xa xa đuổi đến, nhìn thấy thiếu nữ đứng ở trước miếu kia, không biết nói gì đó vào bên tai nàng, vỗ vai nàng, vuốt đầu nàng, nhưng nàng chính là bất động, sau đó kéo nàng đi nhưng nàng cũng không động, chỉ đứng ở nơi đó, như là đã mất hồn rồi.

"Trở về đi, vị tiên sư kia đã đi rồi."

Người nam nhân trong đôi phu phụ theo tới sau đó nói ra, giọng hắn có phần than thở, hiển nhiên cũng cảm thấy đáng tiếc cho nữ nhi của mình. Người một nhà đều phi thường mất mát.

Đột nhiên, tai bọn họ nghe được một giọng nói.

"Hai vị có phải là phụ mẫu của nàng?"

Đôi phu phụ kia quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử đứng ở cách đó không xa, nhìn dáng vẻ người này yên tĩnh bình hòa như một bức phong cảnh, bọn

họ chỉ cảm giác chưa từng có người nào dễ nhìn như vậy.

"Vâng, vâng." Đôi phu phụ kia liền vội trả lời, cũng kéo nữa nhĩ ở bên cạnh một cái.

"Nhĩ nhi hai vị cốt cách thanh kỳ, ta định thu nàng làm đồ đệ, không biết hai vị có nguyện ý?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 3: Phá Trận, Tà Ma

Bản thân Đồ Nguyên đối với phù trận là có chút nghiên cứu, nếu không phải như thế thì cũng vô pháp tại trên Hắc Chi Linh bày ra 'Câu thần triệu lệnh phù trận', bất quá, pháp trận thì thấy ít, nhất là loại pháp trận do người bố trí này, loại pháp trận này đều là dựa vào pháp khí trong tay, cùng người bày trận.

Chỉ thấy trung tâm phiên kỳ trong tay đệ tử của thượng nhân kia đều có một cái gương, trong lúc phiên kỳ vẩy động, một mảnh kim quang đan xen như lưới, tại lúc phiên kỳ lay động thì giữa các phiên kỳ lập tức xuất hiện sự liên hệ huyền diệu khó giải thích, hư không trong đó đúng là trong chớp mắt trở nên sền sệt.

Ngay sau đó, thiên địa biến hóa, toàn bộ bầu trời giống như là có thêm hơn mười cái mặt trời. Đồ Nguyên không muốn đợi tiếp rồi, nếu như là một mình hắn thì trái lại sẽ nhìn một chút, nhưng mà bên người còn có tiểu Tuyên Từ.

Pháp trận do người bố trí ra, điểm khác biệt lớn nhất chính là bày trận dễ dàng thành hình, nhưng mà cũng dễ dàng bị phá, toàn bộ phụ thuộc tu vi người bày trận. Tuy nói một cái pháp trận có thể giúp bọn hắn tranh đấu với người tu vi cao hơn không ít, nhưng mà lại cao hơn một ít thì dù cho là vậy khốn lại có thể làm được gì.

Tại ngoài trận, bên cạnh thượng nhân đã có người cảm thán nói ra: "Tru ma đại trận, nghe kỳ danh đã lâu, hôm nay cuối cùng nhìn thấy."

"Thượng nhân, lẽ nào sư phụ của Phạm gia khuê nữ thật là tà ma sao?"

"Hừ, lén lút, không dám để kính phá huyền của ta chiếu, dù cho không phải, cũng là một người tâm thuật bất chính, người như thế, bản tọa nhất định thấy một cái tru một cái, các ngươi cần biết rõ, trên đời này, nhân tâm mới là thứ đáng sợ nhất, tà ma có thể nhận thức, nhân tâm không thể phòng a."

Bên cạnh, không ít người gật đầu phụ họa, nói thượng nhân cao minh, thực sự là thần che chở trấn ta. Lại có người nói, nếu là tu giả trong thiên hạ đều như là người như thượng nhân, vậy thì thế gian tà ma đã sớm thanh trừ không còn rồi.

Thượng nhân vuốt cằm râu, cười cười cao thâm khó lường, bộ dáng như thiên hạ vạn sự ở trong lòng.

Phạm phụ nghe lời này rất khủng hoảng, cái này là không quân có phải tà ma hay không, sư phụ nữ nhi mình đều phải chết a. Y vội vàng chạy tới. Sụp quỳ trên mặt đất, nói ra: "Thượng nhân. Cái này, cái này còn không có chứng thực, mong rằng thượng nhân giờ cao đánh khẽ, hạ thủ lưu tình a."

"Hừ..."

"Thượng nhân, ngài nhất định phải giờ cao đánh khẽ a." Bên cạnh có người cũng giúp Phạm phụ nói chuyện, dù sao đều là người một nơi.

"Hừ, nữ nhi của ngươi báỉ sư, có hỏi qua ta chưa? Bây giờ con gái ngươi báỉ một người lai lịch bất minh, lại tới cầu ta, sai lầm, ngu muội."

Phạm phụ nào dám phản bác nói nữ nhi mình không biết đi tới môn phủ hấn báỉ qua bao nhiêu lần, mỗi một lần hấn khảo hạch, mình đều đưa nữ nhi tới, nhưng hấn nhìn cũng không có nhìn nữ nhi mình một cái.

Nhưng mà Phạm mẫu ở bên cạnh lại nói: "Khi thượng nhân tuyển đồ, tiểu nữ nhiều lần có đến."

Mặt thượng nhân lạnh lẽo, nói ra: "Nếu đã nhiều lần đến, nhiều lần cũng không có trúng tuyển, có thể thấy nữ nhi các ngươi cũng không tư chất tu hành, bây giờ lại có người nói thu nữ nhi ngươi làm đồ đệ, có thể thấy nó tất có mục đích, ngu xuẩn."

Phạm thị phu phụ hai người sắc mặt cứng đờ, thân tộc Phạm thị ở bên cạnh vội vàng có người nói: "Đều là tiểu nha đầu kia bị lừa, không liên quan đến bọn họ a. Thượng nhân, ngươi nhất định phải giờ cao đánh khẽ, buông tha nha đầu nhà bọn họ đi."

Thượng nhân sắc mặt lạnh lùng, bên cạnh gã có người giận dữ nói: "Các ngươi trêu chọc tà ma, không biết hối cải, bây giờ thượng nhân tại nơi đây giúp các ngươi, các ngươi ngược lại cầu tình cho tà ma, cút qua một bên đi. Không nên quấy rầy thượng nhân hàng yêu trừ ma."

Phạm thị phu phụ sắc mặt tái nhợt, ngồi bệt ở một bên. Đúng là nhất thời ngây ra, trước mặt khắc còn là một nhà vui mừng, giờ khắc này lẽ nào phải cửa nát nhà tan.

Đồ Nguyên tại trong pháp trận, cũng không thể nghe đến lời nói bên ngoài.

Đột nhiên há mồm rống một tiếng, một tiếng như cóc kêu chột vang lên, đúng là như sấm sét, theo đó trên tay có một đạo ngọc phù chìm vào hư không.

Cái này là Phong Linh phù do hấn dùng Linh ngọc làm thành, cường đại hơn phù phổ thông rất nhiều, hơn nữa hiện tại phù mà hấn có khả năng họa ra, so với bốn năm trước là cường đại hơn rất nhiều. Hiện tại khi họa phù, hấn đã có thể làm được cảm ứng thiên địa rồi.

Một tiếng pháp chú chấn hồn, một đạo Phong Linh phù xuất ra, hơn mười mặt trời trong hư không kia đều như ngưng kết lại, theo đó một đạo kiếm nguyên phù cực nhanh bay ra, hóa thành một đạo cự kiếm, chém xuống, pháp trận trong nháy mắt bị phá vỡ.

Hơn mười người bày trận kia sắc mặt ửng hồng, có người té trên mặt đất, có người nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Kiểm nguyên phù kia là từ trong Long Trì Thiên Cung mà được tới, còn có ba đạo.

Sắc mặt Thượng nhân tức thì biến đổi, gã biết cái pháp trận này khó phá cỡ nào, bởi vì chính là gã nếu không chuẩn bị sẵn sàng thì căn bản cũng phá không được.

Sắc mặt gã trở nên rất khó nhìn, một đôi 'Lưỡng Nghi Trảm Hải châu' trong tay nắm chặt, nói ra: "Quả nhiên là tà ma."

"Ha ha, người tru ma cũng không phải là ai cũng có thể làm."

"Ta là giám sát sứ giả của Sơn Thủy tông, người tốt nhất là cùng ta đi Sơn Thủy tông một chuyến, chứng minh người không phải yêu tà." Thượng nhân thanh sắc lãnh lệ nói ra.

"Người nói ta là yêu tà thì là yêu tà sao, người nói muốn ta đi theo người liền đi theo người sao? Có bản lĩnh gì, cứ việc xuất ra đi, Sơn Thủy tông, còn áp không đến ta." Đồ Nguyên cũng không cho đối phương mặt mũi.

"Người... , thật, thật can đảm, tà ma hung hăng ngang ngược như thế, vậy thì không nên trách bản tọa phục ma thủ đoạn tàn nhẫn rồi." Sắc mặt thượng nhân tràn đầy tức giận, sát khí nồng nặc.

Đột nhiên, có người chạy nhanh tới, hô lớn: "Thượng nhân, phía tây có một cái người bốc đầy khói đen đang đi vào thôn trấn rồi."

Nhưng mà còn không đợi thượng nhân trả lời, liền có một cái thanh âm âm trầm nói ra: "Chính là người giết thi nị của ta sao?"

Một cái người cầm cốt trượng trong tay, cả người hắc khí như khói sương bao phủ xuất hiện tại chỗ không xa.

"Chính là hấn, chính là hấn."

Người tới báo tin kia vừa lẩn vừa bò bỏ chạy về phía mặt sau đoàn người. Người thường trong trấn cũng kinh hoàng lui tránh về phía sau.

Thượng nhân nhìn thấy người kia, sắc mặt khẽ biến, nhẹ không thể xét nhìn Đồ Nguyên một cái, lại nhìn nhìn mọi người trong trấn, nói ra: "Không sai, chính là ta giết, thi nị kia tại ngoài trấn ta làm ác, bản tọa há có thể cho phép nó tiêu dao."

"Rất tốt, thi nị mà ta luyện rất lâu không cẩn thận để chạy thoát, người lại dám đốt cháy nó, vậy thì tới thay thế thi nị của ta đi." Người dày đặc tà khí kia lạnh lùng nói, thanh âm y như âm phong trong đêm tháng chạp, lãnh thấu xương tủy.

Sắc mặt thượng nhân rất kém, tức giận nói: "Trái lại muốn nhìn người có thủ đoạn gì."

Lưỡng Nghi Trảm Hải châu trong tay đã được ném vào hư không, hai viên hắc châu xoay chuyển, toàn bộ hư không đều như là bị quấy lên, giống như là hai cái nam châm, đúng là cuốn động một phiến hư không phong vân.

Trên mặt đất có đá vụn bị hút vào, trong nháy mắt liền bị mài thành bột phấn.

Nhưng mà người cầm cốt trượng kia lay động cốt trượng trong tay, hắc linh trên vang lên, đồng thời, trên người y có khói đen vọt lên.

Đồ Nguyên minh bạch, người này cũng là đã kết phù, hơn nữa là đã kết phù rất lâu, có khả năng sắp kết đan rồi, khói đen trên người y chính là phù bên trong thân hiển hóa ra ngoài, có khả năng hộ thân.

Một điểm này, Đồ Nguyên còn không thể làm được.

Hắc vụ cuộn cuộn nổi lên trên người y, tại trong hư không đúng là kết hóa thành một mảnh hắc vụ thật lớn, tản mát ra linh quang hắc ám, nuốt hết một đôi Lưỡng Nghi Trảm Hải châu kia, che giấu đi.

Nhưng mà một mảnh mây đen kia lại đột nhiên điên cuồng xoay chuyển, như là trong đó có thứ gì đó đang tại quấy nhiễu, đúng là kết thành vòng xoáy thái cực.

Người cầm cốt trượng kia hừ lạnh một tiếng, lay động cốt trượng trong tay, một tràng tiếng chuông vang lên, đầu tiên là cảm thấy chói tai, theo đó là thần

hồn đau đớn, ngay sau đó theo tiếng chuông kia lay động, thiên địa giống như cũng lay động theo.

Thượng nhân cũng là mặt biến sắc, trong tay gã nắm bắt một đạo ngọc phù, tản ra linh quang, bao phủ lấy gã, mà người thường phía sau thì là khó chịu muốn chết.

Đồ Nguyên quát khẽ một tiếng, tai mọi người liền yên tĩnh, thiên địa ổn định, liền nghe Đồ Nguyên hô: "Tất cả lui xa một ít."

Kỳ thực không cần hắn nói, mọi người tại một khắc kia cũng đã hướng phía xa xa chạy đi.

Những đệ tử kia của Thượng nhân cũng trốn rất xa, chỉ có thượng nhân tại phía trước nhất, tay niết pháp quyết, đang cảm ứng Lưỡng Nghi Trảm Hài châu, nhưng mà một đoàn hắc vụ kia đúng là như ao đầm, quấn chặt lấy Lưỡng Nghi Trảm Hài châu của gã.

Thượng nhân sắc mặt đỏ đậm, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong hắc vụ bộc phát ra ô quang, trong nháy mắt hắc vụ đúng là bị kéo vỡ, hướng phía người kia cuốn đánh xuống, sau đó lại tại trong nháy mắt này, người kia cầm cốt trượng trong tay giơ lên, cốt trượng dâng lên ô quang trong, ô quang kèm theo mà âm nhiếp hồn quấn lấy Lưỡng Nghi Trảm Hài châu kia, đem nó cầm vào trong tay.

Chỉ thấy trong tay y mạnh động hắc điểm, che phủ Lưỡng Nghi Trảm Hài châu kia, như là có vô số con rắn đang luồn vào bên trong.

Thượng nhân sắc mặt đại biến, đột nhiên nhin không được phun ra một ngụm máu tươi. Ôm lấy đầu, phịch một tiếng quỵ xuống đất, gập gáp hô: "Tha mạng, thi mị của ngươi không phải ta giết, là hắn giết."

Thượng nhân đưa tay chỉ vào Đồ Nguyên, mắt nhìn Đồ Nguyên tràn đầy hận ý.

Ở trong lòng gã, đều là do Đồ Nguyên dẫn tên tà nhân này tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 4: Ngân Giáp Thi Mị

Kỳ thực vị giám sát sứ giả Đại Đông trấn này cũng không xác định có phải Đồ Nguyên giết hay không, nhưng mà gã cũng không có cần nghĩ ngợi liên tục tiếp đây cho Đồ Nguyên rồi. Điều là bởi vì Đồ Nguyên phá pháp trận của mình, mới khiến mình không phải đối thủ của đối phương, nên như thế nào cũng không có thể để người sống tốt.

Khi lối thượng nhân kia mới xong, ánh mắt vị tà nhân cầm cốt trượng kia liền âm lãnh rơi vào trên người Đồ Nguyên.

"Là người!"

"Đêm qua, nó phá không cho ta xem sách, không kiên nhẫn, đã luyện cháy nó rồi. Nếu biết là vật của người, tại lúc không kiên nhẫn, hắn vẫn cứ sẽ đốt nó." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ tại bên cạnh hắn phì một tiếng cười ra, nàng cảm thấy sự phụ của mình quá chọc giận người khác rồi, cái này không phải cố ý làm người khác giận sao?

Nhưng mà Đồ Nguyên thật không phải cố ý chọc giận, mà là nói thật.

"Thật can đảm, dám đối với loại người khu thi như ta nói ra lời nói như vậy, muốn chết." Người cầm cốt trượng kia vừa dứt lời, hắc khí trên người liền vọt tới Đồ Nguyên, cốt trượng trong tay lay động, một mảnh nhiếp hồn ma ý hiện lên.

Đồ Nguyên vùng tay lên, một con gió tuôn ra, Phạm Tuyên Từ đứng tại bên người bị gió thổi bay, rơi xuống bên cạnh Phạm phụ Phạm mẫu ở xa xa, nhưng là nhạ nhàng hạ xuống, không thụ chút tổn thương nào.

Tay Đồ Nguyên thò tìm trong phù túi, một cái như ý xuất hiện ở trong tay, nghênh đón mảnh hắc khí vọt tới kia, thanh quang tỏa nhẹ, hắc vụ đúng là vô pháp tới gần.

Linh quang trên Thất bảo như ý đối với một mảnh hắc vụ kia mà nói là giống như hỏa thiêu vậy.

Người Khu thi sắc mặt hơi đổi, nhưng mà trên cốt trượng lại vang lên tiếng chuông từng tràng từng tràng quấn tới Đồ Nguyên. Âm ba kia cùng hắc quang hợp vào nhau, một vòng một vòng hình thành hình cái chuông, chậm rãi chụp xuống Đồ Nguyên.

Trên tay Đồ Nguyên hiện ra hai đạo phù, cùng lúc vẩy ra, lóe lên trong hư không, hóa mờ, một mảnh hắc vụ đúng là trong chớp mắt bất động. Người Khu thi cứng đờ, chỉ cảm giác thiên địa hư không có một loại lực lượng cầm cố mình lại rồi, vô pháp nhúc nhích. Giống như là đột nhiên kẹt tại trong đất.

Đồng thời trong, bầu trời một đạo kiếm quang thật lớn chém xuống.

Trong lòng y phát lạnh. Nhưng mà cốt trượng trong tay liền chấn động, tiếng chuông chấn động, lực lượng cầm cổ kia liền bị chấn tan, tại lúc đạo kiếm quang kia hạ xuống thì nghênh đón lấy kiếm quang kia. Trên cốt trượng chợt lóe Phù văn, liền đã chấn tan kiếm quang do Kiếm Nguyên phù biến thành, theo đó liền nghe trong miệng y lẩm bẩm niệm động chú ngữ cổ quái.

Theo pháp chú này xuất hiện, Đồ Nguyên cảm giác nguy hiểm cường liệt bao phủ lấy mình, càng ngày càng mãnh liệt. Hắn bước mạnh ra sau một bước, tựa như đạp tại trên một con gió, đúng là chỉ một bước liền đã rơi xuống ở trên một nóc nhà bên cạnh.

Cái này là hần học được từ một quyển 《Đạp nguyệt trục phong bộ》lấy được trong Long Trì Thiên Cung, tuy rằng bộ phận đạp nguyệt trong đó còn chưa lĩnh ngộ được, nhưng mà trục phong bộ cũng đã nhập môn, tuy nói vô pháp làm được một bước theo gió bay mười dặm, nhưng cũng có thể một bước lên mái nhà rồi.

Bất quá, trong đó cao thâm nhất không có gì hơn là đạp nguyệt. Mặt trên có miêu tả, nơi ánh trăng chiếu tới, một bước có thể tới.

Cái này kỳ thực là một loại độn thuật rồi. So với độn thuật do chính Đồ Nguyên ngộ được kia, cái này là tinh tế tỉ mỉ hơn rất nhiều. Bất quá, cái đạp nguyệt này nhưng là cần phải có nồng nặc nguyệt chi tinh hoa mới được.

Tựa tại hần một bước bay vút lên trên nóc nhà, mặt đất nơi hần vừa mới đứng liền có một cái bàn tay trôi nổi ngân quang thò ra, theo đó có một người chui ra khỏi mặt đất.

Đây là một cái Thi mị gần như cả người là đen kịt, trong đó rồi lại có tơ bạc hỗn loạn, cơ hồ tương đương với tu sĩ kết đan rồi.

Sắc mặt Đồ Nguyên liền không dễ nhìn lắm rồi, hần không có nghĩ đến đối phương vậy mà lại có một cái thi mị cường đại như thế.

"Hiện tại, người nơi đây đều phải chết, ta muốn dùng máu của các người để tế tự ngân giáp thi mị của ta."

Ngân giáp thi mị kia há miệng ra, thi khí như lục vụ lan tràn ra. Đôi mắt kia đã bắt đầu có thần thái, không còn vẻ đục ngầu mờ ám, trôi nổi huyết quang.

Thi mị nếu là luyện thành thi thần, đó là có thể sánh vai cùng người đạt thiên nhân đạo, bất quá, chưa có nghe nói qua có người có thể dưỡng luyện ra được thi thần, có một người duy nhất khi còn tại trong lúc tấn chức thi thần thì bị thi thần phản phệ chủ nhân, sau đó giết chết rất nhiều người đến để thu phục nó hoặc là người muốn giết chết nó, cuối cùng trở thành bá chủ một phương, khai mở ra Thi Thần điện, là địa phương thần bí đáng sợ nhất trong thiên hạ hiện nay.

Vị thượng nhân kia đã sớm thối lui đến trong đoàn người, trong nháy mắt khi nhìn thấy ngân giáp thi mị này xuất hiện, trên mặt tức thì xuất hiện vẻ sợ hãi, lại chỉ vào Đồ Nguyên mắng: "Đều là do người treu chọc rước lấy, bây giờ còn không chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ đi, không nên làm liên lụy đến người khác."

Tuy rằng sắc mặt Đồ Nguyên nhìn không tốt, nhưng mà cũng không có sợ hãi, lập tức liền cười lạnh nói: "Không phải người muốn trừ ma vệ đạo sao? Vừa lúc nơi đây có một cái đại ma đại tà, người thế nào lại đứng ở nơi đó."

"Người, người không biết đó gọi là, người tu hành phải biết thiên thời, rõ thế cục, vì tính mệnh người của cả một trấn này, người còn không mau hiện lên huyết nhục của mình, cầu cho người khu thi bỏ qua người trong trấn." Thượng nhân lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên nghe lời này sừng sốt, theo đó cười lạnh nói: "Chỉ là ngân giáp thi mị, người đã e sợ như thế, nhưng ta cũng không phải là người."

Người khu thi ở bên kia vẫn cứ lăm bằm, giống như đang câu thông với ngân giáp thi mị kia, hắc chuông trên cốt trượng trong tay không ngừng vang lên, ngân giáp thi mị kia chậm rãi xoay người, con mắt nhìn qua mọi người, chậm rãi nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên phát hiện người khu thi này tựa hồ muốn khu động cái ngân giáp thi mị này cũng không phải dễ dàng.

Cho dù như thế, cũng không phải Đồ Nguyên có thể dễ đối phó, tuy rằng, Thất Bảo Như Ý có khắc chế rất lớn đối với loại tà vật này, nhưng mà cái thi mị này là được luyện, tại trên người nó đều khắc có phù văn.

Bên kia, thượng nhân đã mang theo đồ đệ của mình chạy trốn, còn có một số người cũng theo lời thượng nhân kia nói mà hướng ngoài trấn chạy đi, trái lại người một nhà Phạm Tuyên Từ đều còn ở xa xa lo lắng đứng nhìn.

Nhìn về lo lắng cùng mong đợi trong ánh mắt những người không có bỏ chạy kia, hần càng cảm thấy con đường tu hành tuyệt không tĩnh mịch. Tại kiếp trước, hần từng đọc qua một đoạn lời nói: sự nỗ lực của một người, vĩnh viễn đều chỉ là vì giành được, chiếm được một câu tán dương cùng một đời vui cười cho người mình yêu thương nhất.

Tuy nói những lời này có chút lý tưởng, nhưng mà có thể biết rõ loại cảm giác này kỳ thực cũng rất tốt.

Đồ Nguyên đưa tay vào trong một cái phù túi xám xịt, một cái đầu được hần lấy ra, trong chớp mắt, một mảnh khí tức kinh khủng khiến lòng người tê dại tuôn sinh, trong mắt Ngân giáp thi mị kia đúng là hiện lên vẻ sợ hãi.

Người khu thi ở phía sau niệm động pháp chú, lay động cốt trượng, điều khiển ngân giáp thi mị đi về phía Đồ Nguyên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái đầu trong tay Đồ Nguyên kia, tràn đầy vẻ tham lam, nhưng mà ngân giáp thi mị kia lại tựa hồ có sự sợ hãi từ trong bản năng, phát ra tiếng gầm nhẹ, không dám tiến lên.

Đây là cái Phi thủ, bản thân cái phi thủ này cũng là cực kỳ cường đại, có thể chống lại Tô Cảnh Ngọc, có thể chạy thoát khỏi kiếm của Tô Cảnh Ngọc, không có cái nào là phạm vật.

Đối với Đồ Nguyên mà nói chính là một kiện pháp bảo cường đại, mấy ngày nay tới giờ, hắn cũng đã nghiên cứu rất nhiều lần, cuối cùng bởi vì không có phương pháp tế luyện, uy lực nhất định suy giảm rất lớn, nhưng mà cho dù là như thế, lấy ra nâng ở trong tay, Ngân giáp thi mị kia liền không còn theo chủ nhân khu sử, không dám tiến về phía trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 5: Đầu Của Phi Thiên Dạ Xoa

Một tòa trần nhỏ, từ khí tận trời.

Mọi người ủa nhau trốn ra bên ngoài.

Tại trong thôn trấn, có một cái ngân giáp thi mị, phía sau là một cái người khu thi, trên người bao phủ từ khí đen tối âm trầm, không ngừng lay động hắc chuồng trên cốt trượng, trong miệng không ngừng trùng lặp niệm động pháp chú khu thi.

Một tiếng gấp gấp hơn một tiếng, một đạo dày đặc hơn một đạo.

Huyết quang trong mắt Ngân giáp thi mị ở phía trước càng ngày càng đậm, thi khí trên người cùng với trên thân tản ra bản mạng thần thông, khiến dưới chân nó mặt đất dưới chân nó đều biến thành thi nê, một mảnh đen kịt, trong đen kịt lại có thi độc màu xanh u ám.

Con mắt người khu thi nhìn cái đầu trong tay Đồ Nguyên, nếu như y không có đoán sai thì đó là một khóa phi thủ, là đầu của Phi Thiên dạ xoa, là loại cường đại nhất ở dưới thi thân, nhưng mà hiện tại vậy mà lại bị một cái người còn chưa kết được kim đan nhắc tại trên tay.

Hơn nữa người này cũng không biết phương pháp khu ngự, càng không biết tế luyện, đúng là sử dụng Dạ xoa phi thủ kia như một kiện pháp khí, điều này làm cho trong lòng y vừa là hưng phấn vừa là thâm mắng đối phương phung phí của trời.

Y không quản Đồ Nguyên như thế nào được đến, nhưng mà hiện tại nhất định phải đoạt khỏi tay Đồ Nguyên, nếu như mình có cái Dạ Xoa phi thủ này, vậy thì mình không cần tiếp tục trốn ở tại cái góc ngách như thế này, có thể về sư môn, khiến tất cả những người đã từng cười nhạo, từng khi nhục mình đau khổ đến chết, phải cho sư muội biết rõ, người nào mới là đệ tử thiên tài nhất Ngự Thi tông.

Ngân giáp thi mị kia rít gào, nhưng mà phi thủ trong tay Đồ Nguyên đột nhiên tản mát ra cường đại uy hiếp, trong lòng người khu thi phát lạnh, chỉ cảm giác mình như là đang đối diện với vật tối hung trong thiên địa, một cỗ khí tức cường đại nhiếp tâm hồn người ùn ùn chụp đến.

Y nhin không được hai chân run rẩy, trong lòng vẫn cứ gào thét: "Quả nhiên không hổ là vật tối hung trong các loại thi, là của ta, đều là của ta."

Trong lúc đột nhiên y chợt chuyển động, hắc bào bên hông xốc lên, lộ ra một cái trống mặt bằng da đen. Tiếp đó đúng là bắt đầu nhảy múa, điệu nhảy kia nhìn qua cứng nhắc mà vận vẽ, có một loại cảm giác khó chịu khó giải thích. Nhưng mà theo âm thanh pháp chú như ca hát, cùng với điệu múa theo nhịp trống kia, vẻ sợ hãi trong mắt Ngân giáp thi mị ở phía trước chậm rãi biến mất.

"Cái này chẳng lẽ là Khổng thi vũ."

Đồ Nguyên thâm kinh ngạc, bước nhảy kia rất quái dị, nhưng mà theo điệu y nhảy, bước chân đạp trên mặt đất đúng là càng ngày càng huyền ảo, cả người y bắt đầu trở nên mờ lung, có một cỗ pháp ý huyền diệu khó giải thích bao phủ lấy y, khu vực kia như là đã đặt tại một không gian khác.

Từ khí lan tràn, nguyên khí giữa trong thiên địa tràn tới trên thân người khu thi, vậy mà lại hình thành một cái vòng xoáy, kết hóa thành một mảnh mây đen từ khí.

Mà tiếng chuông nhiếp hồn kia cũng càng thêm thần bí, càng thêm trầm thấp, nhưng mà một tiếng một tiếng lại như vang ở trong lòng, tất cả thanh âm trong thiên địa đều tiêu thất.

Đồ Nguyên biết, Khổng thi vũ này hẳn phải là một loại Đạp đầu bộ cương thuật, tại Đồ Nguyên nhìn đến, cái này vừa là một loại phương thức hành pháp, lại là một loại thủ đoạn tu hành câu thông với thiên địa. Đồ Nguyên cũng không biết loại thủ đoạn này.

Nhưng hắn không định tiếp tục xem rồi, bởi vì Ngân giáp thi mị kia cũng đang nhảy múa theo. Theo Ngân giáp thi nhảy múa, trên người nó bắt đầu xuất hiện vệt trắng giống như người khu thi kia, nhất cử nhất động của nó đều như là muốn dẫn động một phương thiên địa này.

Mặt trên cái khóa Dạ Xoa phi thủ trong tay Đồ Nguyên y nguyên là vết kiếm chẳng chịt. Vẫn còn có chút huyết nhục mơ hồ, hiện tại đã biến thành đen tối cứng cáp, đúng là không có hư thối, một đầu tóc đen như cái chổi, từng sợi như xơ cọ, thô ráp vô cùng, Đồ Nguyên thậm chí từng nghĩ, nếu là những

tóc này đều hóa thành từng sợi kiếm tia, vậy thì sẽ kinh khủng cỡ nào.

Đứng ở trên nóc nhà. Phía trước, theo người khu thi đập đầu bổ cương nhảy múa, thiên địa ở đó liền bắt đầu xảy ra biến hóa. Một mảnh hắc ám, phía trước hắc ám là một cái Ngân giáp thi mị.

Hắc ám cuộn trào đè xuống. Trên thông thiên không, mấy trượng cao, đứng là chậm rãi kết hóa thành một cái đầu thật lớn, nhằm phía Đồ Nguyên đè xuống, cự đầu do hắc vụ hình thành kia dường như muốn một ngụm nuốt lấy Đồ Nguyên.

Nhưng mà tay trái Đồ Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý, thanh quang trong trẻo, chiếu sáng lên một vùng hư không sạch sẽ trong sáng, còn tay phải thì cầm một cái đầu Phi Thiên dạn xoa. Từ xa nhìn lại, Đồ Nguyên đứng trên nóc nhà, tại phía dưới một mảnh hắc vụ tử khí uy nghiêm xông đến, gió to thổi qua, áo bào tro trên người hắn bay phát phới, giống như nửa tiên nửa ma.

Đột nhiên, Đồ Nguyên giơ cái đầu trong tay lên, linh quang cuộn động trên tay, từ tóc chảy đến lỗ thượng, trong chớp mắt uy áp từ cái đầu tỏa ra càng nặng, cái đầu vốn âm trầm tử khí như là từ từ sống lại, Đồ Nguyên chậm rãi nhắm mắt, nhưng mà con mắt trên cái đầu lại chậm rãi mở ra.

Theo con mắt kia mở ra, ánh mắt hung lệ nhìn chăm chú vào hắc vụ, hai luồng ánh mắt chiếu ra như hắc mang, nơi xuyên qua, hư không như giấy bị lửa đốt thủng, một mảnh hắc vụ bị tạo ra một cái lỗ sâu, lộ ra người khu thi đang lay động cốt trượng nhảy múa. Khu thi vũ ở phía dưới hắc vụ. Ý cảm ứng được cường liệt hung hiểm, quay mạnh đầu, vừa nhìn liền nhìn thấy hai cái con mắt hung lệ. Ánh mắt hung lệ kia giống như là hai đạo kiếm quang, đâm thẳng vào thần hồn, trong nháy mắt đem thần hồn y tách ra.

"Phanh..."

Người Khu thi ngã xuống đất, thiên địa nguyên khí do y tụ tập lại đây liền hóa thành một đoàn cuồng phong tán ra bốn phương tám hướng, mà Ngân giáp thi mị ở phía trước tại bị cái đầu Phi Thiên dạn xoa nhìn chăm chú đứng là không chút động đậy. Đồ Nguyên móc ra hai đạo phù từ trong phù túi, một đạo bay ra, hóa thành một đạo phù quang, chìm vào mi tâm Ngân Giáp thi mị, tiếp đó một bước bước vào hư không, một đoàn gió nổi lên theo bước chân, đưa hắn đến bên cạnh thi mị. Hắn lại vỗ lên người Thi mị một đạo Trấn Hồn Phù.

Thi mị đứng tại nơi đó không tiếp tục động đậy, trên người tán ra thi khí âm trầm, ngoài Đồ Nguyên dự liệu đó là không có mùi thi thối.

Tiếp đó hắn lục soát trên thân người khu thi kia, lấy hết tất cả những gì có thể dùng được ra, hắn vốn là có phần phản cảm với thứ của người chết, nhưng mà hiện tại cũng đã quen rồi, lục soát thì cũng là lục rất trôi chảy.

Bất quá, cốt trượng kia hắn cũng không có dự định lưu lại dùng, hắn tháo hắc chuông trên cốt trượng xuống. Sau đó một đạo Liệt Viêm phù hạ xuống, một đám lửa đột ngột sinh ra rơi vào trên thân người khu thi.

Đồ Nguyên không biết người nọ là từ nơi nào đến, lại sẽ đi về nơi đâu, nhưng mà hiện tại y đã chết, một cái người tại loại địa phương nhỏ bé này luyện đường ra được Ngân Giáp thi mị, khẳng định là có cố sự riêng, nhưng Đồ Nguyên không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Vẫy vẫy tay, người của Phạm gia đều đi tới, bọn họ vòng tránh thi mị, đi tới bên cạnh Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói bọn họ chờ tới khi lửa tắt thì đem tro cốt kia chôn vùi đi, bọn họ tất nhiên là liên tục cất tiếng đáp ứng.

Mà Phạm Tuyên Từ trái lại gan lớn, đứng là đưa tay đi chọc chọc Ngân giáp thi mị kia. Đâm một cái rồi lại tựa hồ bị gạt mình, oa oa kêu to: "Cứng quá a..."

Đồ Nguyên đi vòng quanh Ngân Giáp thi mị này một vòng, có phần khó xử rồi, bởi vì hắn không biết làm thế nào khu ngự cái thi mị này, nghĩ đốt nó đi thì lại luyến tiếc. Bất quá, cũng may từ những thứ lấy được trên người khu thi kia tìm được một quyển sách khu ngự thi mị, hắn quyết định tại nơi đây trước nhìn xem quyển sách này, chỉ ít phải làm được có thể khu ngự thi mị, như vậy, sẽ không đến mức mỗi một lần khu động cái phi thủ kia đều bị tiêu hao thật lớn, hơn nữa lại vô pháp phát huy ra uy lực của phi thủ.

Hắn đương nhiên sẽ không lưu lại trấn, nếu như lưu lại, chỉ sợ người toàn bộ trấn cũng sẽ không an tâm. Hắn kéo Ngân Giáp thi mị đi tới ngôi miếu đồ nát kia, Phạm Tuyên Từ đi theo bên người, sôi nổi ôm lấy một cái chân khác phụ kéo, một được đầy mặt đỏ bừng, kêu oa oa, đáng tiếc, nàng không biết nàng dốc sức cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 6: Ngự Thi Linh Quyết

Một mạch kéo Ngân giáp thi mị kia vào trong cái miếu đồ nát, Đồ Nguyên không có gì, trái lại Phạm Tuyên Từ thì mặt lừ đầu đầy mồ hôi.

"A, thật nặng a, nếu ta không giúp sư phụ thì khẳng định sư phụ sẽ rất mệt."

Đồ Nguyên muốn cười, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng nàng rất nghiêm túc, suy nghĩ còn là được rồi, trái lại nói ra: "Đúng vậy, nhờ có ngươi, nếu không,

sư phụ không thể kéo được cái Ngân giáp thi này đến đây."

Phạm Tuyên Tử vui rạo rực, cảm thấy mình vừa tới là có thể trợ giúp được sư phụ, nên đặc biệt hài lòng.

Đồ Nguyên ném Ngân giáp thi mị xuống đất, sau đó nói Phạm Tuyên Tử đi tìm chút cành cây về nhóm lửa, trời đã sắp tối. Vừa rồi nhìn Phạm Tuyên Tử còn mệt lử, nghe đến phân phó lập tức chạy ra ngoài nhặt về một đồng củi.

Mà Đồ Nguyên thì là ngồi ở chỗ kia lật xem một quyển sách khu ngụ thi mị. Thư tên là 《Ngự thi pháp quyết》. Khi sắc trời vừa tối thì Phạm phụ tới, hần nhìn thấy Ngân giáp thi mị nằm trên mặt đất lập tức không dám tiến vào, ở bên ngoài hỏi Đồ Nguyên có muốn về nhà hần nghỉ lại hay không, Đồ Nguyên đương nhiên là cự tuyệt, lại nói, tối nhà thì không có trở ngại gì, nhưng không có phòng dư để cho mình ngủ, hơn nữa cũng không yên tâm để Ngân giáp thi này tại nơi đây.

Sau đó Đồ Nguyên nói cho hần không cần lại tới đây, có lẽ ngày mai mình liền sẽ mang theo Phạm Tuyên Tử rời đi.

Phạm phụ gật đầu nói đã rõ, sau đó liền lại kéo Phạm Tuyên Tử đến một bên nói chuyện. Phạm Tuyên Tử có chút không kiên nhẫn, đối với tiểu hài tử còn chỉ hơn mười tuổi mà nói, một phiên cửa thần kỳ đang chậm rãi mở ra cho mình, nằng có chút vội vã.

Sau khi Phạm phụ rời đi, Đồ Nguyên đi ra ngoài một chuyến, sau đó xách về một con thỏ, ở dã ngoại nướng thịt để ăn đã là việc quá quen thuộc và dễ dàng với Đồ Nguyên rồi.

Sau khi bóc rửa sạch sẽ, khi sắp sửa đưa lên lửa nướng thì Phạm Tuyên Tử giành lấy đũa nướng.

Đồ Nguyên vui vẻ thanh nhàn, ngồi ở bên cạnh đồng lửa xem bản 《ngự thi linh quyết》kia. Trong Ngự Thi Linh Quyết này đúng là bao quát luyện thi không thi, trong đó có pháp chú cùng phương pháp dao động chuông.

Đầu tiên, hần phải học được phương pháp không thi. Lúc trước thấy người khu thi kia đối với việc khống chế cái Ngân giáp thi mị này tựa hồ cũng không phải rất thuận buồm xuôi gió.

Sau khi xem qua sách này, hần minh bạch, phương pháp không thi được phân làm hai loại, một loại là khu ngụ, một loại là luyện chế thành ngoại thân hóa thân. Bất quá, trong quyển sách này chỉ là viết phương pháp ngụ thi cũng không có phương pháp luyện chế ngoại thân hóa thân.

Khu ngụ chính là khống chế cái thi mị này, giống như là nuôi sùng vật, mà luyện chế thành ngoại thân hóa thân thì là bình thường đến lúc tu vi không tiến thêm, nhục thân sắp già đi, cho nên dùng cái thi thể này để tiếp tục sống, cái này gọi là hóa thân trọng hoạt, còn gọi là Hoán Thanh chi pháp. Có không ít người đều tại trước lúc mình sắp chết thì tìm một cái thân thể thi mị. Hoặc là ý thức tiến nhập vào trong thân thể thi mị, tương thông cùng ý thức thi mị, sau đó thông qua ý thức của thi mị để nhận thức cái thiên địa này theo một phương diện khác, từ đó đột phá tự thân. Loại này lại xưng là Cùng thi cộng vũ, có người xưng là song tu, lại gọi là Thi tu.

Bất quá, hiện tại trong sách này chỉ có phương pháp ngụ thi.

Tại chỗ cái ốt của thi thể này có một khối xương sụn, tên là Ngọc Châm cốt. Đó là một chỗ có thể ẩn nấp hồn, tại trên Ngọc Châm cốt kia người ngụ thi sẽ ngưng khắc không thi pháp phù, ngưng khắc ra một cái pháp chú chỉ có chính hần biết rõ, như vậy là có thể khu ngụ thi mị rồi.

Đồ Nguyên lật thi mị kia lại, nhìn chỗ cái ốt của nó, phát hiện nơi đó bao phủ một tầng ngân giáp cứng rắn. Hần chỉ đành lấy ra một cây dao muốn mổ xé ngân giáp kia ra, nhưng mà dao trong tay là phổ thông, dù cho có quán chú linh lực cũng vẫn không thể tổn thương được ngân giáp kia chút nào.

"Cứng quá a..." Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh tán thán.

Đồ Nguyên lấy ra một thanh kiếm, kiếm này là phù kiếm, linh lực dùng mảnh tràn vào trong đó. Phù kiếm cuộn động phù quang, thuận tay chém về phía hòn đá ở bên cạnh. Hòn đá kia bị kiếm cắt ra như cắt đậu hủ.

Nhưng mà khi Đồ Nguyên dùng kiếm cẩn thận cắt ngân giáp trên người thi mị kia thì rất khó khăn. Cứng rắn, phù kiếm cắt lên trên đúng là chỉ là cắt vào được một chút xíu.

Linh khí ẩn chứa trong thi nhục ngăn cản lại phù pháp trên phù kiếm. Hần cẩn thận cắt, cắt rất lâu mới cắt ra một miếng thịt, lộ ra một khối Ngọc Châm cốt sạch sẽ ở bên trong.

Chỉ thấy Ngọc Châm cốt kia đúng là như ngọc mềm, mặt trên rậm rạp phù văn, chính giữa có một nhóm chú văn, đó chính là chú văn không thi.

Cái Ngọc Châm cốt này gọi là Không thi ngọc bài. Đồ Nguyên cẩn thận đem phù văn cùng pháp chú ở mặt trên vẽ lại, sau đó lật xem quyển Ngự Thi linh quyết kia, biết rõ đó là cấm phù do một số pháp phù hợp thành, lại muốn nhận rõ đó là pháp chú gì.

Hần bắt đầu tại nơi đó nghiên cứu cấm phù. Mỗi một người khu thi, ngọc bài khu ngụ trên người thi mị đều là cấm pháp do chính mình tổ hợp thành, không để người khác biết được. Nếu như bị người khác biết rõ rồi, rất dễ dàng sẽ bị người khác khống chế ngược lại thi mị của mình.

Muốn giải đọc rõ ràng cấm phù kia cũng không phải việc dễ dàng, Đồ Nguyên tự nhận mình rất có thiên phú, nhưng mà cũng không thể làm được vừa nhìn liền có thể giải đọc ra, chỉ đành cầm quyển sách kia không ngừng lưu giữ, sau đó đối chiếu, đem một đạo cấm phù kia thử chia tách ra thành từng đạo pháp phù.

Bất quá, đối với Đồ Nguyên mà nói chỉ cần làm mình bạch một hàng pháp chú kia là được rồi.

Một hàng pháp chú kia quyết định hẳn làm thế nào để có thể lay động Không thi chuông để khu ngự thi mị.

Nếu như không có Không thi chuông, thì còn cần tự mình luyện chế một cái. Nếu không luyện chế chuông thì hẳn cần phải dùng pháp chú để khống chế, mà cái pháp chú này là cần có thời gian tu luyện, không phải trong thời gian ngắn có thể luyện thành.

Bất quá, bây giờ Đồ Nguyên còn cần phải khiến cái thi mị này thừa nhận mình là chủ nhân của nó, không thì đến lúc lột tấm Trần Hồn Phù kia ra, nó sẽ công kích mình, sau đó còn cần dùng cái Không thi chuông này để khống chế, điều này rất phiền phức.

Hắn lấy máu tươi của mình giọt vào trong mắt thi mị, dùng tiên huyết tẩy mắt, đây là loại phương thức có tốc độ nhanh nhất. Còn có một loại là lấy pháp chú tẩy tai luyện thần, cái này thuộc về phạm trù luyện thi.

Giọt máu kia giọt vào trong mắt nó, đúng là rất nhanh thấm vào trong đó. Hắn suy nghĩ một chút, lại lay Phạm Tuyên Từ tỉnh dậy, lấy hai giọt máu từ đầu ngón tay nâng giọt vào vào hai mắt Ngân giáp thi mị.

Sau đó để Phạm Tuyên Từ tiếp tục ngủ ngay tại đó. Trong lúc mơ mơ màng màng dù cho là bị đâm đầu ngón tay lấy ra hai giọt máu, nàng cũng vẫn cứ là tiếp tục ngủ, Đồ Nguyên đi ra miếu, đến bên ngoài luyện Không thi chuông, tránh cho Ngân giáp thi mị kia tỉnh lại.

Một lần lại một lần lay động, mỗi khi lay động một lần người bên ngoài nghe tới tựa hồ như nhau, nhưng mà tại trong tai Đồ Nguyên lại là không giống, bất quá ngay từ đầu tuy rằng biết thủ pháp làm thế nào để dao động Không thi chuông, nhưng cũng không thể khống chế tốt.

Tại bản thân Đồ Nguyên nghe được, là có chút tạp, tựa như một người đang nói chuyện, đọc nhãn rõ từng chữ không đủ thanh, đó là do hắn không chế linh lực còn chưa đủ thuần thực tinh vi.

Một lần luyện này chính là ba ngày, hơn nữa mỗi ngày đều dùng máu tẩy mắt Ngân giáp thi mị, sau đó ở bên cạnh lay động chuông, niệm kinh văn, không phải niệm pháp chú, mà là một đoạn kinh văn, mục đích là để cho cái Ngân giáp thi mị này tại lúc tinh thần hỗn độn nương theo Khu thi chuông mà nhớ kỹ giọng mình. Đây là một cái quá trình luyện thi

Vào ngày thứ ba, Đồ Nguyên nhỏ máu của mình vào trong Ngọc Châm cốt rồi ý thức theo giọt máu kia mà tiến vào, tức thì có một đạo ý niệm xung kích đến, nhưng lại trong nháy mắt bị ý thức của hắn tách ra, đó là một đạo ý niệm do người khu thi lúc trước lưu lại.

Từ cảm ứng của một lũ thần niệm dò nhập vào trong đó, hắn cảm giác như tiến vào trong một vùng bùn hôi thối, một mảnh hắc ám, tại chỗ sâu nhất của hắc ám có một nhân ảnh trên người trôi nổi ngân quang đang ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đồ Nguyên biết đó là tinh hồn của cái Ngân giáp thi mị này.

"Ta là chủ nhân của ngươi." Đồ Nguyên thông qua một lũ thần thức kia tán mát ra uy áp. Muốn sai khiến được thi mị này như cánh tay mình, còn cần một bước sau cùng này —— hàng phục.

Theo đó lay động Không thi chuông trong tay.

Uy áp từ một đạo lại một đạo thần thức làm cho Ngân giáp thi mị kia rít gào phản kháng.

Đây cũng là chương ngại lớn nhất để ngự thi, theo thi mị phát triển, nếu là vô pháp áp chế thì cái thi mị này sẽ không còn nghe lời, lúc trước người khu thi kia khả năng khống chế cái Ngân giáp thi mị này là có chút kém.

Nhưng muốn hàng phục trấn áp tinh hồn của thi mị cũng không cần phải ý thức chân chính của mình cường đại hơn thi mị, mà là phải xem cái mà người quan tưởng có khiến thi mị này cảm thấy sợ hãi hay không.

Cái này là thần niệm ý thức giao phong, trực tiếp quan tưởng là được.

Đồ Nguyên không biết người khu thi trước đây là quan tưởng cái gì, nhưng mà hắn thì là quan tưởng Đạo thần ấn phù đồ kia.

Chỉ thấy tinh hồn của thi mị vốn còn đang rít gào thị uy, đúng là trong nháy mắt co thành một đoàn. Đồ Nguyên cũng không biết thần niệm của mình tại trong tri giác của thi mị thì đã hóa làm thứ kinh khủng gì, nhưng mà chỉ ít đã hàng phục được rồi.

Mỗi cách một đoạn thời gian liền sẽ làm một phen như thế, mới sẽ khu ngự thi mị được thuận buồm xuôi gió.

Hắn bóc Trần Hồn Phù kia ra, lại đuổi tan Phong Linh phù lúc trước đưa nhập vào trong cơ thể nó. Ngân giáp thi mị kia chậm rãi mở mắt, theo nó thức tỉnh, một miếng thịt trên ót đúng là rất nhanh khép lại rồi.

Một đôi mắt trôi nổi huyết quang, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên rất lâu, trong mắt lộ ra hung quang, Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, không có bất cứ biểu thị gì, chỉ là ngheh đón ánh mắt của thi mị mà nhìn nó, cuối cùng nó đúng là chậm rãi cúi đầu.

Bản thân Ngân Giáp thi mị này đã sinh ra một tia thần trí, Đồ Nguyên có thể khẳng định, điều này là vô pháp tránh khỏi, mỗi một lần thi mị tấn chức, đối với người không thi mà nói đều là một lần nguy hiểm.

Từ trong phù túi, hắn lấy ra một kiện hắc bào, mặc vào cho thi mị, sau đó đeo hắc chuông tại bên hông, mỗi một bước đều có chuông tiếng vang lên, thi mị liền bám sát theo phía sau Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đi nhanh, nó liền đi nhanh, Đồ Nguyên dừng lại, nó liền dừng lại.

Hàng phục được Thi mị, đã có thể khu ngư, Đồ Nguyên liền chuẩn bị mang theo Phạm Tuyên Từ lên đường rồi, bất quá, trước lúc khởi hành, hắn quyết định để Phạm Tuyên Từ lại lần nữa đi từ biệt cha mẹ, nói cho họ mục đích của mình là Vạn Thánh sơn. Tuy rằng hắn không cũng không biết Vạn Thánh sơn ở nơi nào, chỉ ít khi bọn họ nói về nữ nhi của mình với người khác thì có thể rất minh bạch nói ra nữ nhi của mình cùng theo sư phụ đi Vạn Thánh sơn học pháp rồi.

Một đường nhắm phía Đại Đông trấn mà đi, Phạm Tuyên Từ rất là cao hứng, nàng chạy ở phía trước, hướng về phía nhà mình chạy nhanh đi, nàng cảm thấy sư phụ của mình hàng phục được cái đại hung vật, là phi thường giỏi, so với sư phụ của đám bạn cùng chơi đùa trước đây là phải lợi hại hơn, nàng ước gì người trên trấn đều biết rõ mới hay.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 7: Tiễn Tay Sinh Pháp

Sáng sớm.

Sương nhạt phiêu đảng giữa thiên địa, từ phía đông ánh mặt trời rải rác trong sương vụ, làm cho sương vụ kia có vẻ mê ly.

Xuyên thấu qua sương vụ nhìn cái thiên địa này, một phiến vẻ đẹp mông lung, núi xa nước gần đều lộ ra vẻ đẹp mông lung thần bí.

Một thiếu nữ tại trong sương vụ sôi nổi nhằm thôn trấn ở phía trước mà đi, theo sau là một cái người mặc áo bào tro, người áo bào tro là dáng vẻ người tu hành, áo bào tro rộng thùng thình tung bay trong gió, thân hình có vẻ hơi gầy.

Mà tại phía sau người áo bào tro này thì lại có một vị hắc bào nhân cao to đi theo, từng bước một, nhanh chóng, bước đi cứng nhắc, thân thể trầm trọng.

Nếu có người đến gần nhìn, sẽ phát hiện trong một đôi huyết mắt của y tràn đầy hung lệ.

Trở lại Phạm gia, Phạm Tuyên Từ cùng cha mẹ của mình nói lời từ biệt.

Bọn họ muốn Đồ Nguyên lưu lại vài ngày, Đồ Nguyên cũng không có lưu lại, mang theo Phạm Tuyên Từ hướng về phía đông Đại Đông trấn rồi đi.

Chỉ là mới đi ra ngoài trấn, trong trấn liền có người đuổi tới.

"Đứng lại, đứng lại..."

Đồ Nguyên nhìn lại, vậy mà là vị thượng nhân kia, bây giờ Đồ Nguyên đã biết rõ tên gã, gã tên là Phạm Minh Thành, bình thường người đến bái phỏng gã đều gọi gã là Minh thượng nhân.

Minh thượng nhân không đi một mình, theo phía sau là một đám đệ tử, thế tới rào rạt.

Đồ Nguyên dừng lại chờ, nhìn xem gã chuẩn bị chơi đùa cái trò gì. Người này rất sợ chết, rồi lại trọng thể diện, thích hiển ra vẻ thánh nhân trước người khác, rất thích công trạng, những thứ này Đồ Nguyên đều có thể lý giải, nhưng nếu là gã lại có sát tâm gì thì không nên trách mình hạ thủ vô tình rồi.

Hắn là không muốn tạo nhiều sát nghiệp ngay tại gia hương của Phạm Tuyên Từ.

Minh thượng nhân như một cơn gió chặn ngang lối Đồ Nguyên đi, mà những đệ tử kia thì vây quanh lấy Đồ Nguyên. Ngân Giáp thi mị ở phía sau Đồ Nguyên, ngữi được nhiều khí tức người sống như vậy, huyết quang trong mắt có chút thịnh rồi, bắt đầu trở nên xao động. Lúc trước khi đi qua trong trấn, nếu không phải có Đồ Nguyên, chỉ sợ nó đã hút khô máu huyết của người trong trấn rồi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, chấp tay sau đít nhìn Minh thượng nhân.

Minh thượng nhân bị Đồ Nguyên nhìn, đột nhiên có một loại áp lực nặng nề, có cảm giác chột dạ.

"Thế nào." Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

"Các ngươi muốn đi cũng được, nhưng mà cần phải giao tà vật kia ra đây, để ta thiêu hủy." Minh thượng nhân nói ra.

Đồ Nguyên không có nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn.

Minh thượng nhân nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn Ngân Giáp thi mị phía sau Đồ Nguyên, trong lòng sinh ra kinh sợ, lui lại phía sau mấy bước, nói ra: "Ách. Sai

rời, sai rồi, không có việc gì, quá lo lắng rồi, không có việc gì, không có việc gì."

Vung tay lên, chúng đệ tử lui ra, Đồ Nguyên xoay người rời đi.

Tiếng chuông khẽ vang lên, Ngân Giáp thi mị gằm nhẹ một tiếng, nhanh chóng đi theo.

"Chờ khi ta quay lại, sẽ đến bái thượng nhân." Thanh âm Đồ Nguyên từ rất xa truyền đến.

Một đường hướng đông mà đi. Mân trời chiếu đất. Mang theo Phạm Tuyên Tử cùng một cái Ngân Giáp thi mị. Đọc theo đường đi đọc kinh luyện pháp, trái lại cũng tiêu dao. Chỉ có Phạm Tuyên Tử đọc theo đường đi kêu vang đòi học pháp thuật, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không thể giúp nàng học được thực khí. Nếu muốn không thông qua loại truyền thừa bằng Thực khí linh đồ như tại trong môn phái để dẫn đạo đệ tử thực khí thì nhất định phải là người từ kim đan trở lên mới có thể thông qua ý niệm của mình để điểm hóa tâm linh.

Cái này là khai linh, Đồ Nguyên vô pháp làm được.

Cho nên hắn dạy Phạm Tuyên Tử đọc kinh biết chữ.

Mỗi đêm Đồ Nguyên tại một bên xem đạo thư, Phạm Tuyên Tử thì là tại bên cạnh đọc phần sách do Đồ Nguyên định ra cho nàng, Ngân Giáp thi mị thì đứng ở trong bóng tối không chút động đậy, như đang tại hấp thu âm linh khí, hoặc như là cũng đang nghe.

Một đường đi tới này, nhìn phong thổ dọc đường, nhìn núi non sông ngòi, cảm thụ khí tức thiên địa, đọc đạo kinh, tâm linh hắn dần dần giống như là đang hòa tan ra vậy, hoặc là nói thần hồn tâm linh đang được tẩy rửa.

Một ít phù pháp đơn giản, bây giờ ý niệm vừa hiện đúng là liền có thể hóa sinh tại đầu ngón tay.

Hỏa diễm, thủy, vụ, phong, kim quang vân vân.

Tại trên một quyển đạo thư, hắn nhìn thấy một câu nói như vậy: "Tất cả pháp, thấy nó, thì pháp sinh, niệm tan, thì pháp diệt." Hắn cảm thấy lời này đặc biệt có cảm giác giống như là đang nói, hắn mở mắt ra nhìn thì thế giới này bởi vì hắn mà sống động, hắn nhắm mắt lại, thế giới liền yên lặng.

Còn có trong một quyển đạo thư nói như vậy: "Nhắm mắt lại, cảm thụ cái thiên địa này, thấy chư thiên màu sắc kiều diễm, màu đỏ kia là hỏa diễm, màu đen là nước, hoàng sắc là thổ, bạch sắc là kim, mà màu xanh chính là mộc, ..."

Cái này là miêu tả một cái thiên địa mà thần niệm cảm nhận được.

Cũng chính là nhờ đọc những đạo kinh này, giúp hắn có thể thi triển ra một ít phù pháp đơn giản một cách rất tự nhiên.

Đưa tay xòe ra, lòng bàn tay sinh ra một đoàn hỏa diễm, hỏa diễm này không phải là Thái âm hỏa trong đan điền hắn, mà là linh diễm sinh ra từ thần niệm của hắn.

Tiện tay đem hỏa diễm tán vào hư không, từng đóa tắt đi, đưa tay chụp một cái, đúng là có một đoàn nước tại trong trong quá trình hắn chụp ra mà rất nhanh tụ tập, một đoàn nước được hắn bắt bỏ vào trong tay.

Phát tay đem nước tán vào hư không, nhưng nước lại cũng không có rơi xuống, mà là tại trong hư không hóa thành một mảnh sương vụ. Đưa tay bắt lấy sương vụ kia nắm vào lòng bàn tay, đột nhiên xòe tay ra, một mảnh kim quang từ trong lòng bàn tay lóe ra.

Ngay sau đó lại thấy hắn ngồi xuống, đưa tay sờ trên mặt đất, nơi bàn tay sờ tới, mặt đất đúng là giống như có sinh ra rung động, theo đó một tay đúng là chậm rãi chìm vào trong mặt đất.

Ở bên cạnh, Phạm Tuyên Tử nhìn thấy, trong mắt toát ra vẻ kinh diễm, lúc trước tại Đại Đông trấn nàng đã từng thấy Đồ Nguyên biểu hiện ra thủ đoạn, nhưng mà những thủ đoạn kia quá mức cao minh, nàng căn bản là không thấy được chân thực, mà cái này lại khiến nàng có cảm giác chân chân thật thật.

Tiện tay sinh diễm, phát tay hóa vụ, loại thủ đoạn này nàng rất muốn học.

Đồ Nguyên đứng lên nhìn bầu trời, hắn không biết cái này là bởi vì tu vi cảnh giới của mình đã đến rồi, hay bởi vì là một đạo Thiên Cương thần phủ có thể hiệu lệnh âm dương thiên địa trong đan điền mình kia hiện ra tác dụng.

Bất quá, vô luận có đúng là vì Thần ấn phủ đồ kia hay không, điểm then chốt nhất chính là bản ngã tâm linh cần có linh ngộ đối với cái thiên địa này.

Giống như Thiên Cương thần phủ kia là hộp nữ trang, bên trong có vô số công cụ, nhưng cũng cần phải bản thân mình biết sử dụng.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy trong đan điền có vạn pháp diễn sinh, đang đợi chính mình đi lĩnh ngộ. Tâm phản chiếu thiên địa, tâm tức là thiên địa, trong lòng hắn sinh ra vạn tượng hùng tâm, chỉ cảm giác thiên địa đều tại tâm mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 8: Nghệ Vân Tôn Giả

"Sur phụ, khi nào thì người mới dạy ta pháp thuật a."

"Sur phụ, người nói đi a, sur phụ..."

"Sur phụ... , ta đã có thể thuộc lâu một quyển đạo kinh rồi, người đã nói chờ khi ta thuộc một quyển, sẽ dạy ta pháp thuật a?"

"Sur phụ a..."

"Sur phụ..."

...

"Xin hỏi tiểu ca, nơi này thuộc về nơi nào?" Đồ Nguyên hỏi một vị thợ săn gặp được trong núi.

Người thợ săn kia cũng là người kiến thức rộng rãi, trông thấy Đồ Nguyên liền biết hắn là một vị tu sĩ. Chính là cung tiễn trên tay cùng dao bên hông y cũng không phải phẩm vật, mà là phù khí.

"Nơi này là Long Khê." Người thợ săn kia nói ra.

"Vậy cho ta hỏi tiếp, nơi đây nhưng có cao nhân nào không?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Ở đây có một vị Nghệ Vân tôn giả, ở tại bên cạnh Long Khê tu hành." Người thợ săn kia trả lời.

...

Đồ Nguyên lại hỏi thăm về tính tình vị Nghệ Vân tôn giả này, người thợ săn nói tôn giả là người cao đức, nếu như có việc, cứ việc tới gặp.

Nhưng mà, tại lúc Đồ Nguyên rời đi thì người thợ săn kia lại nói, phía dưới Nghệ Vân tôn giả có mấy vị tọa hạ nghe đạo tu giả thì trái lại cần phải chú ý một cái.

Đồ Nguyên một phen cảm tạ, lại hỏi vị trí của Long Khê rồi hướng về phía Long Khê kia mà đi.

"Sur phụ, người đi qua nhiều nơi như vậy cũng chưa từng mở miệng hỏi qua những nơi kia có cao nhân gì không, vì cái gì vừa đến nơi đây liền hỏi a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Ta tới nơi này, cảm giác nơi đây trời trong mây sáng, trong bầu trời có tầng vân quanh quẩn, nghĩ rằng ở đây có người đức hạnh tu hành.

"Vì sao sur phụ biết được?" Phạm Tuyên Từ lại hỏi.

"Hề là khu vực bị yêu tà chiếm giữ, nhất định là ô uế trầm tích, nhiều năm mây đen bao phủ, làm cho người có cảm giác kiềm chế. Sau này khi tu vi người đến rồi, lấy thân niệm cảm nhận thiên địa thì sẽ phát hiện nơi có yêu tà chiếm giữ là một mảnh u ám, mà nơi này, sắc thái tưng rờ, giúp người tâm bình khí hòa." Đồ Nguyên nói ra.

"Một vị cao đức tu sĩ, có thể giáo hóa dân chúng một chỗ địa giới." Đồ Nguyên bổ sung.

Cũng tương tự như vậy, người ở nơi bị yêu tà chiếm giữ, tại bị khí tức của yêu tà ảnh hưởng, chậm rãi cũng sẽ trở nên hung lệ âm trầm, sẽ sính cường, một lời không hợp thì sát nhân.

Long Khê tuy nói là suối, kỳ thực là một con sông nhỏ, con sông nhỏ này mặc dù không lớn, nhưng mà nước trong suốt vô cùng. Đồ Nguyên đưa tay thò vào trong nước, tiếp tục nói ra: "Vị tôn giả kia nhiều năm tu hành tại đầu nguồn Long Khê này, thân niệm nhất định nối liền với suối nước này, nước này nếu là băng lãnh liền thuyết minh vị tôn giả kia là người khó mà thân cận." Ngay sau đó nâng lên kia nước, uống xong một ngụm nói ra: "Nước ngọt, lạnh mà không nóng."

Lại dọc theo Long Khê đi lên phía trên, thấy một con chim bay đậu xuống ngọn cây, không hãi sợ người, Đồ Nguyên nghĩ chân ngưng mắt nhìn, nói ra: "Phi điều tẩu thú trong núi là sinh linh rất dễ bị ảnh hưởng. Nếu là về sau người thấy có phi điều trong mắt chứa hung ý, hoặc là có cái dâm tà chỉ ý gì đó, vậy thì phải cẩn thận. Bất quá, cũng phải nhận rõ đó là loại điều thú gì."

Đồ Nguyên giảng giải cho Phạm Tuyên Từ, nói tới Phạm Tuyên Từ cũng là may mắn, bởi vì Đồ Nguyên cơ hồ là đem toàn bộ những gì mình hiểu biết không hề giữ lại gì dạy cho nàng. Mà chính hắn thì là cần phải không ngừng tìm tòi lĩnh ngộ, những thứ dạy cho Phạm Tuyên Từ này, cũng là bản thân hắn chút thời gian gần đây mới đột nhiên lĩnh ngộ đến.

"Bất quá, nếu như người muốn thấy rõ những điều này, thì đầu tiên cần phải tâm thanh tịnh, tâm phản chiếu thiên địa. Giống như gương, gương không

sạch thì thấy vật mờ hồ không rõ, nhìn thấy vật thì méo mó không thật."

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh rất thích nghe Đồ Nguyên giảng những thứ này. Tuy rằng không phải pháp thuật, nhưng mà nàng cảm thấy nhìn chung mình là không cần phải vừa bước đi vừa học thuộc lòng đạo kinh rồi.

Ước chừng qua nửa ngày thời gian, cuối cùng đi tới đầu nguồn Long Khê.

Tại trước một mảnh núi, đầu nguồn của Long Khê là tại trong một chỗ thung lũng, đi tới trước thung lũng kia liền bị người ngăn cản. Người này tuy là tướng mạo đường đường, nhưng mà trong mắt lại hơi có vẻ kiêu căng, đại khái là người đến đây bái phỏng Nghệ Vân tôn giả quá nhiều, cho nên gã mới có loại này.

Đồ Nguyên tiến lên chào, đối phương cũng là hoàn lễ, khi nghe Đồ Nguyên nói là tới bái kiến Nghệ Vân tôn giả thì đối phương liền nói: "Tôn giả đang tham đan tĩnh tọa, thần du thiên địa, không tiện gặp khách, mời đạo hữu về, ngày khác lại đến."

Đồ Nguyên lại hỏi tôn giả khi nào tĩnh lại, gã lại nói hoặc là ba năm ngày, hoặc là ba năm năm, không xác định được.

Đồ Nguyên nhìn nhìn vào trong thung lũng, chỉ thấy nơi đó có một dãy tháp điện, mặc dù không phải cao to hùng hồn, lại cùng thiên địa trong thung lũng này tương hợp, một mảnh hơi mây như có như không đan dệt tại trong thung lũng, từ xa nhìn lại, đúng là một đạo mây mù pháp văn khổng lồ. Muốn dùng thần niệm để cảm ứng thì người trước mặt nói ra: "Đạo hữu mời trở về đi, Long Khê cốc há là cho phép ngoại đạo nhìn trộm."

Đồ Nguyên sững sốt, theo đó mình bạch vì cái gì gã nói mình như vậy, bởi vì con mắt gã đang nhìn vào Ngân Giáp thi mị tại phía sau mình, tất nhiên là đã nhận ra rồi, tuy nói không thể lấy công pháp đã tu để định người là chính hay tà, nhưng mà công pháp lại có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu là Đồ Nguyên đem thi mị của mình từng bước một luyện tới Ngân giáp, như vậy thì cái thi mị này nhất định là sát sinh vô số rồi.

Phạm Tuyên Từ tức giận nói ra: "Chúng ta rất xa tới đây bái kiến tôn giả, người nói không gặp là không gặp sao, ..."

Nàng còn không có nói xong liền đã bị Đồ Nguyên chặn lại.

Người kia thì là nhàn nhạt nhìn Phạm Tuyên Từ một cái, nói ra: "Một vùng địa giới này đều biết danh tôn giả, có người ba bước một khấu đầu mà đến, có người chín bước cúi đầu triều kiến, càng có người trình lên lễ trọng cầu ban thưởng một mặt, nếu là phạm tục đều có thể gặp, tôn giả làm sao có được thanh nhàn!"

Phạm Tuyên Từ bị nói, mặt đỏ lên, muốn nói lại, rồi lại không biết nói như thế nào, chỉ đành nhìn sự phụ của mình.

Đồ Nguyên sờ sờ đầu nàng, nói ra: "Thân là cây bồ đề, tâm như giá gương sáng. Luôn luôn chăm chỉ lau, chớ để vương bụi trần. Đi thôi, đã là vô duyên gặp mặt, tự nhiên rồi đi."

Nói xong Đồ Nguyên lại hướng phía trong thung lũng làm thi lễ, lôi kéo Phạm Tuyên Từ còn đang tức giận rồi đi.

Ngân Giáp thi mị kia gầm nhẹ một tiếng, xoay người theo tiếng chuông rồi đi.

Người kia đứng ở nơi đó kiêu căng nhìn theo, phát trần trong tay hất nhẹ, tựa hồ muốn đem hung tà chi khí trên người Ngân Giáp thi mị do Đồ Nguyên mang đến đuổi đi.

Đối với gã mà nói, loại tu sĩ đi ngang qua như Đồ Nguyên đến đây bái kiến tôn giả là đếm không hết, nếu là người người đều có thể gặp, vậy tôn giả lại làm sao có thời giờ tu hành.

Về phần lời Đồ Nguyên đọc lên khi rồi đi, tại gã nhìn đến bất quá là tại lúc không cam lòng cố tình ra vẻ cao thâm mà nói thôi, loại người này, không có gì ghê gớm.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên có một cái thanh âm xuất hiện tại trong hư không: "Có bằng hữu ở xa tới, sao có thể qua mà không vào, không có từ xa tiếp đón, có lỗi quá có lỗi quá."

Theo cái thanh âm này xuất hiện, trong Long Khê kia có một đoàn hơi nước dâng lên, hóa thành một cái người tản ra thủy quang nhẹ nhàng, sau đó bước lên bờ, trực tiếp ngăn ở trước mặt Đồ Nguyên, chấp tay hành lễ.

"Đạo hữu một đường đến đây, rồi lại vội vã rồi đi, là bản đạo sơ sót."

Đồ Nguyên vừa thấy người do hơi nước biến thành này, liền biết trước mắt hẳn là thần niệm của Nghệ Vân tôn giả kết hóa ra, tất nhiên chấp tay hành lễ, nói ra: "Tôn giả thần du thiên địa, tại hạ không biết, quấy rầy rồi."

"Cư hội Thần du thiên địa, hàng ngày đều có, bằng hữu tốt tới đây, mắt rồi không có lại được, theo bản đạo vào núi ngồi một chút nhé?" Nghệ Vân tôn giả nói ra.

"Thật là vinh hạnh." Đồ Nguyên đáp.

Nghệ Vân tôn giả từ Thủy Vân chi khí biến thành người kia đi ở phía trước, y bào lật chuyển, như gió thổi, linh quang trên người tản nhẹ, đúng là như

chân nhân vậy.

Người lúc trước ngăn cản Đồ Nguyên vào núi kia lúc này mắt trừng miệng há nhìn tới, nhìn thấy người do Nghệ Vân tôn giả biến thành đi tới, vội vàng cúi đầu đứng tại một bên, cất tiếng: "Đệ tử sợ kinh động tôn giả tu hành, vì vậy ngăn người hội kiến."

Nghệ Vân tôn giả lại cũng không để ý đến gã, mà dẫn Đồ Nguyên đi vào trong núi.

Đồ Nguyên đi qua cạnh người kia, cũng giống như Nghệ Vân tôn giả, nhìn cũng không có nhìn gã cái nào. Phạm Tuyên Tử trái lại tại trước mặt gã hừ một tiếng, khiến người kia trên mặt dâng lên tức giận, nhưng không dám nói tiếng nào.

Vừa vào trong thung lũng, Đồ Nguyên liền có một loại cảm giác âm áp, không riêng gì là cảm giác từ nhục thân, dù cho thần niệm nhập vào hư không cũng là như thế.

Đối với tu hành người mà nói, thiên địa xa lạ là gượng gạo xa lạ, địa phương quanh năm tu hành, thần niệm câu thông thiên địa, thiên địa linh khí tại nơi đó sẽ bởi vì thần niệm của tu sĩ câu thông thôn thổ mà tụ tập, chậm rãi hình thành linh vực đạo trường.

Linh vực đạo trường của Nghệ Vân tôn giả này lại là một mảnh âm áp, khiến Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc.

"Đi ngang qua nơi đây, nghe nói nơi này có người đại đức, bây giờ gặp được, quả thực như thế, chuyến đi này không tệ." Đồ Nguyên nói ra.

"Cám ơn đạo hữu khen ngợi, trái lại một thủ đạo thi kia của đạo hữu, tuy là giản dị, lại chỉ có người đại cảnh giới mới có thể ngộ được, bản đạo tại trong lúc thần du gạt mình tỉnh lại, thấy đạo hữu muốn rời đi, vội vã mà đến, thất lễ với đạo hữu rồi."

Người lúc trước ngăn cản Đồ Nguyên, cùng theo ở phía sau nghe những lời này, sắc mặt tái mét khó coi

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 9: Thỉnh Cầu

Một đường hướng cái tháp phía trên sườn núi ở trước mà đi, phong cách của tháp kia hoàn toàn khác với bất cứ cái tháp nào Đồ Nguyên đã gặp qua ở kiếp trước, được điêu khắc từ một khối đá lớn hoàn chỉnh, mọc rồng nó, bất quá ông ta cũng không có dẫn Đồ Nguyên vào trong tháp mà là đi tới một cái đình lớn ở trung tâm mấy tòa tháp.

Đình như cái ô, vào bên trong đình, cảm giác tâm thần yên tĩnh.

Nghệ Vân tôn giả mời Đồ Nguyên ngồi xuống, Phạm Tuyên Tử trái lại không có ngồi xuống như thường ngày, khi nàng cùng Đồ Nguyên cùng một chỗ thì tuy rằng có khi không có kỵ Đồ Nguyên, có cái gì nói cái đó, nhưng mà khi nường thịt xong thì luôn luôn sẽ đưa cho Đồ Nguyên trước, lúc này tại nơi của người khác, nàng cũng biết chỗ ngồi này không phải mình có thể ngồi.

Nghệ Vân tôn giả ngồi ở đối diện Đồ Nguyên, trên người tán ra linh quang dịu dàng, tựa như linh quang tỏa ra trên Thất Bảo Như Ý vậy, chur tà không xâm, vạn pháp bất nhiễm.

Chỉ thấy ông ta đưa tay tại tìm tòi trong hư không, đúng là trực tiếp lấy ra một bộ trà cụ, trà cụ cũng là dùng đá núi điêu khắc thành, cùng với đá của tháp kia là một loại.

Đồ Nguyên định thần nhìn kỹ, phát hiện trên chén đá cũng không có ngưng khắc phù văn gì, là loại chén đá đơn giản nhất, ngay sau đó, lại thấy ông ta tại hư không trên ẩm trà vạch họa một vòng tròn, theo đó là một cái vòng xoáy nhỏ nhỏ xuất hiện, vòng xoáy rất nhỏ, nhưng mà càng ngày càng nhanh, càng cuốn càng cao, thẳng đến đỉnh đình mới không nhìn thấy nữa.

Nhưng mà theo vòng xoáy kia chuyển động, linh khí rất nhanh hội tụ, khi đến trong bình thì đúng là hóa thành từng giọt từng giọt linh dịch, bình đột nhiên bay lên, dưới bình đột nhiên sinh diễm, linh dịch trong bình rất nhanh sôi trào.

Lại thấy ông ta đưa tay tìm kiếm trong hư không, giống như là hái lấy thứ gì đó.

Tay chìm vào hư không, khi thu về thì trong tay đã có hai đóa hoa hồng nhạt, trong đó còn có hai phiến lá cây xanh nhạt, tươi đẹp ướt át, thủy nộn vô cùng.

Chỉ thấy ông ta cầm trong tay hai đóa hoa ném vào trong bình đá, viêm hỏa tắt đi, tôn giả nhắc ẩm trà đá lên rót vào trong hai chén. Hai đóa trà hồng phấn xuất hiện tại trong mắt Đồ Nguyên, theo đó một mùi thơm nhàn nhạt thấm thần hiển lên.

"Tu vi bản đạo so với Từ Thiên Nhân tất nhiên là kém xa. Không thể như hần bình thường tại lúc đãi khách thì một niệm thần du tới đình Thiên Mục Tuyết Sơn hái lấy tuyết liên, lại nhắc bình hứng lấy cửu thiên cam lộ làm nước trà, giậm chân bức ra địa sát diễm hỏa ở chỗ sâu trong đại địa tới pha trà."

Tôn giả nói ra.

Đồ Nguyên căn bản là chưa từng nghe qua chuyện về Từ Thiên Nhân, càng không biết Từ Thiên Nhân này là ai.

Tôn giả kia tiếp tục nói ra: "Bản đạo cũng chỉ có thể sử ra những thủ đoạn này, nước trà này là linh khí trong một phương đạo trường này ngưng kết mà thành, hoa kia là hai đóa chín cánh Đà La Kiêu mọc tại giữa sườn núi, mặc dù không tính là tuyệt phẩm gì, nhưng coi như là khó có được, hôm nay lấy nó coi như tạ đạo hữu đã cho bản đạo nghe được một thủ đạo thi kia."

Đồ Nguyên nhưng là cười nói: "Thơ kia kỳ thực cũng không phải là của ta, mà là khi nhỏ lúc ngủ mơ mơ màng màng đi đến một cái thế giới khác, nhìn thấy tại trong một quyển sách ở nơi đó."

"Nga?" Nghê Vân tôn giả có chút kinh ngạc, nói ra: "Nghĩ không ra đạo hữu vậy mà có cái kỳ ngộ này, thần du đại thế giới, tình huống như đạo hữu vậy có thể tự mình tỉnh lại, cũng còn nhớ rõ việc trong đó, đó là đại phúc duyên." Nghê Vân tôn giả nói ra.

"Đúng vậy. Tất cả đều là vận khí." Đồ Nguyên hơi hơi có chút chột dạ nói ra. Khi hắn tại trong phủ Tạ tướng quân ở Thông Minh quan nói ra những điều này, không có chút chột dạ nào. Lúc này đối diện Nghê Vân tôn giả lại có rồi, đại khái là vì thực lực của đối phương quá mức cao thâm khó lường đi, trong lòng hắn suy nghĩ.

"Bản đạo tuy là thần du thiên địa, lại với đối với ba nghìn thế giới kia không được kỳ môn mà vào, đáng tiếc, đạo hữu có thể tại khi tuổi còn nhỏ liền thần du đại thiên, có thể thấy có lúc tu hành cũng không phải chỉ là một cái độc đạo, hôm nay có thể nghe được một đoạn thơ này của đạo hữu, tam sinh hữu hạnh. Không biết đạo hữu nhưng còn nhớ rõ lai lịch xuất xứ của thơ này, mặt sau còn có hay không?"

Đồ Nguyên cười nói: "Đương nhiên. Thơ này là đến từ luận đạo giữa hai vị tu sĩ xuất thân cùng một môn. Một vị tên là Thần Tú làm ra thơ này. Một người khác thì làm ra một thơ khác."

"Không biết là thơ gì?"

"Bỏ đề vốn không cây, gương sáng cũng không phải đài, xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần." Đồ Nguyên nói ra.

"Thơ hay, hảo cảnh giới..." Nghê Vân tôn giả đứng lên vỗ tay nói ra: "Một thủ trước giảng chính là phương pháp tu hành trên đường tu hành, một thủ sau đó lại là một loại đại cảnh giới ở ngoài tu hành."

...

Đồ Nguyên cùng Nghê Vân tôn giả trò chuyện với nhau rất lâu, mặt sau Nghê Vân tôn giả cũng không có hỏi tiếp hắn về tình huống thần du đại thế giới kia, Đồ Nguyên cảm thấy đại khái là nhìn ra tu vi bản thân, cho nên những gì đàm luận đều là mình cần biết rõ, nhưng là không biết, thường thường sau khi nghe liền có một loại cảm giác một điểm đều thông.

Cuối cùng Đồ Nguyên thấy thời gian không sai biệt lắm rồi, liền nói ra: "Kỳ thực lần này tới đây gặp tôn giả, là có một chuyện muốn cầu."

"Nga, không biết là chuyện gì?"

"Ta có một đồ, chỉ vì tu vi ta không đủ, vô pháp khai linh cho nó, lại không có thực khí phù đồ dẫn nó nhập định thấy chư diệu cảnh, đi ngang qua nơi đây, thấy nơi này tường văn bao phủ, thực khí bốc lên, cho nên mang tiểu đồ tới đây, vọng tôn giả có thể khai linh giúp nó, dẫn nó lên con đường tu hành này." Đồ Nguyên vừa mới nói xong, Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh rất vui, nói ra: "Sur phụ, người là mang ta tới học phương pháp thực khí a."

Đồ Nguyên nhìn Phạm Tuyên Tử cao hứng, nói ra: "Không có nghiêm túc chút, làm một cái người tu hành, phải có đảm lược khi vui giận không hiện ra ngoài, khi có son hà đồ nát tại trước mặt mà không thay đổi sắc."

Phạm Tuyên Tử vội vàng nhếch miệng lên, nhưng mà vẻ vui mừng trong mắt nhưng là giấu giếm không được.

Đồ Nguyên nhìn Nghê Vân tôn giả, mà Nghê Vân tôn giả thì là nhìn Phạm Tuyên Tử, nói ra: "Dẫn người lên con đường tu hành, không phải đức giả là không thể vậy, mong muốn của đạo hữu, là vinh của bản đạo vậy."

Một cái người đã kết kim đan liền có thể khai linh cho người, nhưng mà cũng không phải là không có nguy hiểm, đương nhiên, nguy hiểm này đối với người khai linh mà nói đơn giản là thất bại, danh tiếng có một chút thụ tổn mà thôi, mà được người khai linh nhẹ thì thần hồn bị thương, nặng thì trở thành ngu ngốc, hoặc là vô pháp có thể tu hành.

Cho nên thỉnh người khai linh đều sẽ đến nơi người được mọi người công nhận tu vi cao, bất quá, từ khi trăm năm lúc trước xuất hiện chuyện Cửu Tử quý mẫu, khi mọi người thỉnh người khai linh, đều sẽ tỉ mỉ cân nhắc.

Trăm năm trước, có một vị tiên tử tu vi cao thâm xuất hiện tại trong thiên địa, thích trợ giúp người, trong lúc hành tẩu thiên địa, tổng cộng giúp chín người cực cốt cực giai khai linh, trong chín người này có nông gia bình thường, cũng có con cái quan lớn quý nhân trong nhân gian, cũng có một số là đệ tử gia tộc tu chân, càng có một người là con trai của chủng môn một phái.

Nhưng mà sau khi những người này tu vi càng ngày càng cao thâm, lại từng người chậm rãi xuất hiện biến hóa, cuối cùng đều bỏ nhà bỏ phái mà đi, tiêu thất thời gian rất dài, khi bọn họ lại xuất hiện thì đúng là đi theo bên cạnh một cái Âm Sơn Quý Mẫu. Cho nên Âm Sơn Quý Mẫu kia lại được xưng là Cửu Tử Quý Mẫu, mặc cho thần nhân bọn họ thế nào triệu hoán đều không thể gọi trở về.

Vì vậy, từ đó về sau khi thỉnh người khai linh cũng là cực kỳ coi trọng đức hạnh, hơn nữa là phải phải biết nguồn gốc.

Tuy nói trong thiên hạ cũng không có bao nhiêu người có thể giống như quý mẫu tại lúc khai linh thì gieo xuống ma niệm, nhưng mà lại khó tránh khỏi khiến người lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 10: Tổ Linh Sơn

Nghệ Vân tôn giả mang theo Phạm Tuyên Từ tiến vào tháp, mà Đồ Nguyên thì là chờ ở bên ngoài.

Gần gần xa xa có một số người đi lại, thoạt nhìn hẳn cũng là người tu hành. Đồ Nguyên cũng không có cố ý đi tiếp xúc hỏi thăm, chỉ là ngồi ở chỗ kia phẩm trà, nhắm mắt lại, dùng thần niệm dò xét phù văn do mây mù trong một vùng thung lũng này biến thành.

Thần niệm dò xét vào trong đó, một mảnh thần quang cuộn cuộn tràn ngập trong cảm nhận, cảm giác huyền diệu khó giải thích dâng lên trong lòng, hẳn dường như thấy được một phiên thiên địa khác.

Hắn cứ ngồi như vậy, mãi cho đến Phạm Tuyên Từ đi ra, cuối cùng khi tỉnh lại hẳn cũng không biết mình có ngộ được gì hay không, chỉ cảm giác thần thanh khí sảng, nhìn thiên địa này đều như đã thông suốt hơn rất nhiều.

Rất nhiều lúc, thần hồn tẩy lễ chỉ là một loại cảm giác, chỉ cảm thụ được có chút bất đồng, nhưng mà tiến bộ cụ thể là vô pháp nói rõ ra được.

Đồ Nguyên bảo Phạm Tuyên Từ quỳ lạy Nghệ Vân tôn giả, chuyện này tại trong tu hành giới tính là nửa sư phụ rồi, cần phải làm lễ đệ tử.

Tôn giả cũng không có tránh, tiếp nhận Phạm Tuyên Từ ba bái, nói ra: "Ta họ Vân, người gọi ta là Vân sư phụ đi, ta tuy là khai linh cho người, nhưng chân chính dạy bảo người chính là sư phụ chân chính của người, người phải ngoan ngoãn nghe lời sư phụ người nói."

Ông ta nói chuyện với Phạm Tuyên Từ đã không có tự xưng bản đạo rồi.

"Dạ biết, Vân sư phụ." Phạm Tuyên Từ rất nhanh đáp.

"Đã là nửa sư, ta đây liền tặng người một đạo pháp đi, vừa lúc hợp với thực khí pháp môn tu Trì lúc người khai linh." Nói xong theo trong hư không nhích tới một khối ngọc, đưa cho Phạm Tuyên Từ, nói ra: "Cái này là ngọc giản, trong đó có một đạo thần niệm của ta, chờ người thực khí thành công thì hãy tu tập."

Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, vui rạo rức tiếp nhận lấy, lật tới lật lui nhìn nhìn.

Đồ Nguyên cũng lại lần nữa cảm tạ.

...

Bọn họ cũng không có dừng lại nơi đó quá lâu, sau khi ly khai Long Khê, y nguyên là hướng phía Đông Phương mà đi.

Tốc độ đi tới cũng không có chậm lại, trái lại nhanh hơn một ít. Phạm Tuyên Từ ngồi ở trên vai Ngân Giáp thi mị, nàng đang tại thực khí, Đồ Nguyên nhớ tới bộ dáng mình khi ngồi ở trong gian phòng âm lạnh tại Âm Hồn Cốc gấp gấp thực khí. Hiện tại nàng cũng là như thế. Hơn nữa ngồi ở trên vai Ngân Giáp thi mị vậy mà cũng có thể nhập định thực khí.

Đồ Nguyên tại trong lòng có chút kinh ngạc với tâm cảnh của nàng, mà chính hắn thì là đang luyện tập Niếp không bộ.

Niếp không đạp mây mù mà đi. Cái này là phần cơ sở nhất để tu hành cương bộ, tuy rằng hắn đã trực phong(theo gió), nhưng mà y nguyên còn là kiên trì luyện tập cái Niếp không bộ đơn giản này.

Nếu muốn nhanh có lúc rất dễ dàng, nhưng mà muốn chậm rãi đi từng bước một trong hư không như vậy, trong thời gian ngắn còn dễ, với thời gian dài lại là một chuyện rất khó.

Lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, từ khi hắn luôn luôn kiên trì niếp không mà đi tới, thời gian luyện Trực phong bộ cũng không nhiều, nhưng mà mỗi một lần sử dụng Trực phong bộ thì đều có cảm giác mình đã có tiến bộ rất lớn.

Chân hắn cách mặt đất ba tấc, chột nhìn thoáng qua giống như là đi trên mặt đất. Nhưng mà lại có một loại cảm giác phiêu diêu. Nếu là khi có một ngày đạp tại trong hư không vẫn ổn định giống như là đạp tại trên mặt đất, đó chính là đã đại thành rồi, có thể không cần luyện nữa tập.

Tu pháp cần phải ngộ, đồng dạng cần phải luyện.

Vừa luyện Niếp không bộ, đồng thời lại vừa lấy một quyển đạo kinh ra xem.

Nếu là gặp phải con đường chệch đường muốn đi quá nhiều, bọn họ sẽ bỏ đường mà vào núi, vượt núi mà qua. Bất quá, vượt núi cũng phải có chú ý, mỗi khi muốn vượt núi thì hẳn nhất định là trước đó phải quan sát một phen. Không thể xông vào trong cái sào huyệt của yêu vật nào đó.

Có một số đại yêu, yêu khí trái lại là nội liễm, Đồ Nguyên cũng nhìn không ra được, nhưng mà trong lòng hẳn lại sẽ có một loại cảm giác nặng nề, như là có cái gì áp chế vậy, lúc đó, hẳn nhất định sẽ không tiếp tục đi thẳng tới rồi.

Đây là một loại trực giác của người tu hành đã đến cảnh giới nhất định, loại trực giác này càng nhạy cảm, vậy thì trí giác đối với nguy hiểm lại càng rõ ràng, cảnh giới đến cao nhất thì khi có người nhắc tới tên của người, người cũng có thể biết rõ.

Loại cảnh giới này là vô pháp chủ động tu hành, được chính là được rồi.

Càng về sau, rất nhiều thứ huyền diệu càng là vô pháp tu hành, không có thể dựa vào sách nào. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao nói sư phụ dẫn đường, tu hành dựa vào cá nhân. Cùng một dạng đồ vật, sư phụ ngộ được rồi, đệ tử lại có thể không tìm được cửa mà vào.

Sư phụ dạy, một đệ tử khác học được rồi, mà người có thể làm thế nào cũng học không được, như vậy người không có học được liền có khả năng hoài nghi sư phụ đem bí quyết dạy cho sư huynh hoặc là sư đệ rồi.

Ngăn ở trước mặt Đồ Nguyên chính là một dải núi, núi này không chỉ cao, hơn nữa phi thường dài, hẳn không dám mang theo Phạm Tuyên Từ vượt qua núi này, cũng vượt không được.

Nhìn từ rất xa, có nơi cao vút nhập mây.

Núi tên là Tổ Linh sơn, là khởi nguồn của mấy chục con sông lớn tại một miền đất này, là ngọn nguồn linh mạch của rất nhiều tiểu sơn mạch. Mà tại trên Tổ Linh sơn này nhưng không có bất cứ một cái môn phái nào, bởi vì nơi này có một cái yêu thánh chiếm giữ. Tại nơi cao nhất Tổ Linh sơn có một yêu, nghe nói là từ thời thần linh thống ngự thiên địa này thì đã tồn tại.

Có người nói là tọa hạ thần tướng của thần linh, lại có người nói khi khu trừ thần linh thì hẳn dốc sức rất nhiều, cuối cùng bản thân bị trọng thương, ản tại trên Tổ Linh sơn, mà các phái năm đó tham gia đại chiến vì cảm tạ hắn, nhất trí quyết định đem Tổ Linh sơn này tặng cho hắn, bất cứ môn phái gì đều không được khai tông lập phái tại trên Tổ Linh sơn này.

Những điều này chỉ là truyền thuyết, Đồ Nguyên không rõ có thật hay không. Hắn chỉ biết, nhiều năm qua như vậy, người dưới núi một đời lại một đời sinh sôi nảy nở, đời đời kiếp kiếp đều xưng yêu thánh trên núi kia là Tổ linh.

Cho tới nay, vùng này đều là mưa thuận gió hòa, không có xảy ra đại tai nạn.

Cũng chính là bởi vì có Tổ linh này tại, cho nên trên dải núi này đều là yêu tà chiếm giữ, bất quá, những yêu này tựa hồ cũng là bị ước thúc, cũng không tới quấy nhiễu nhân loại, trái lại thường sẽ có yêu biến ảo thành người đến nhân gian hành tẩu.

Cho nên, tại vùng Tổ Linh sơn này, hình thành bầu không khí đặc biệt. Vòng qua Tổ Linh sơn này, bên kia thì là vùng quốc gia nhân loại, nhân loại cực độ phồn thịnh, nếu như nói bên này núi giống như là thế giới hoang dã, thì bên kia chính thật là nơi nhân loại định cư.

Đương nhiên, giữa trong cái thiên địa này, có rất nhiều địa phương có nhân loại cao độ phồn thịnh tụ cư như nơi đó, nhưng mà tại một vùng này có một cái Thánh địa tán tu, cho nên Đồ Nguyên đi tới nơi đây.

Đối với tán tu mà nói, Vạn Thánh sơn kia là Thánh địa, mà đối với một ít đại môn đại phái mà nói, Vạn Thánh sơn thì là nguồn gốc hỗn loạn của một mảnh đất này.

Dọc theo chân Tổ Linh sơn kéo dài đến cực xa, có một cái đại lộ, là do người thường xuyên lui tới tạo ra.

Phạm Tuyên Từ y nguyên là ngồi ở trên người Ngân Giáp thi mi, Đồ Nguyên y nguyên là hành tẩu trong hư không cách mặt đất ba tấc. Trên một ngọn cây ở đỉnh núi xa xôi, có một người đứng đó thổi sáo, dẫn tới bầy chim xoay quanh bay lượn tại trên đầu y.

Trên con đường phía trước thì là có một đoàn người đang đi tới, đoàn người kia dùng một con rắn mỗi thật lớn kéo xe.

Đồ Nguyên đứng xa xa nhìn, điều này làm cho hắn nhớ tới con rắn mỗi lớn năm đó bị Diêu Dao thu phục kia, đáng tiếc Diêu Dao còn chưa kịp dùng Tế trùng phù thuật tể nó, liền bị Từ Thành đột nhiên từ vực ngoại hạ xuống làm xáo trộn tất cả.

Cũng không biết Diêu Dao hiện tại thế nào rồi? Đồ Nguyên đột nhiên tâm tư trôi dạt phương xa.

...

"Phu nhân, phía sau có người đi theo."

Một vị nam tử cười trên một con mãnh hổ lớn đốm màu sắc đi tới bên cạnh xe do rắn mỗi kéo kia nói ra.

Màn xe nhấc lên, lộ ra khuôn mặt một vị phụ nhân xinh đẹp. Nàng hướng về phía sau nhìn qua, đồng tử trong một đôi mắt phượng kia tức thì co co lại, nói ra: "Người ở phía sau không đơn giản, chúng ta chú ý một chút, không nên trêu chọc hắn, đợi lát nữa tại phía trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, để bọn họ đi qua, nhìn xem rồi nói tiếp."

"Vâng, phu nhân." Nam tử kia nhẹ giọng trả lời, lại ngay sau đó lại lớn tiếng nói: "Xốc tinh thần lên, tới phía trước tìm một nơi kín gió chút hạ trại nghỉ ngơi một cái."

Đoàn người nghe nói có thể nghỉ ngơi, tức thì cất tiếng hoan hô, tốc độ nhanh hơn không ít.

Chỉ là bọn hắn không biết điều phu nhân mình lo lắng.

Trong xe, phu nhân đưa tay sờ sờ đầu hải tử của mình.

Đó là một nam hài, trước đây nam hài hẳn là rất thanh tú, bộ dáng lúc này thì đã mặt vàng cơ teo, bất quá tinh thần tựa hồ cũng không tệ lắm.

"Mẫu thân, có phải bọn họ đuổi theo rồi hay không?"

Phụ nhân kia lắc đầu, nói ra: "Không có, hải tử, sắp đến rồi, chỉ cần đến Vạn Thánh sơn, tìm được ngoại công của ngươi, bệnh của ngươi là có thể chữa trị."

"Nga, mẫu thân, ta buồn ngủ." Nam hài nói ra.

"Buồn ngủ thì ngủ một hồi đi." Phụ nhân nói ra.

"Nhưng mà ta sợ, sợ ta vừa ngủ liền sẽ trông thấy tà ma kia, hắn ăn thịt ta, đã ăn đến bao tử ta rồi." Nam hài nói ra.

Phụ nhân nhìn bộ dáng con trai mình, trong lòng đau xót, ôm hắn vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Khi nàng bỏ xuống thì con nàng đã ngủ rồi, chỉ là trong ngủ mơ tựa hồ có cái gì đó khiến nó cực kỳ sợ hãi, tay nắm chặt, toàn thân rung động.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 11: Con Đường Tu Hành

Đồ Nguyên nghe tiếng sáo từ đỉnh núi xa xa kia truyền đến, cảm giác thấy tiếng sáo này cực tuyệt, tựa như âm luật kì diệu tự nhiên nhất trong thiên địa, như mùi thơm u lan trong hương, như âm thanh bướm vỗ vỗ cánh, lại như nước suối róc rách róc rách luôn róc rách trên đá xanh, bầy chim hoan minh, cùng hòa vào tiếng nhạc.

Hắn nghe nghe, đột nhiên nhập thần, nhắm mắt lại, thần niệm bị tiếng sáo kia dẫn động, ý thức hắn kéo ra vô hạn, giống như hóa thành một con chim bay liệng, theo âm thanh mà bay.

Đứng trên ngọn cây là một người nữ tử, y bào màu đen tung bay, tại trên ống tay áo màu đen có đóa đóa hoa trắng nhỏ, lay động trong gió, một đầu tóc đen, tóc mái ngang mi, khuôn mặt ẩn dưới tóc đen kia có vẻ xinh xắn và thanh tú.

Tóc đen cùng váy đen lay động trong gió.

Một đoàn người phía trước đã ngừng lại, nhưng mà lại nhìn thấy Đồ Nguyên cũng ngừng lại, nam tử cười hồ hồ kia nắm thật chặt trường thương trong tay, nói ra: "Phu nhân, hắn cũng dừng lại rồi, có phải bọn chúng hay không?"

Phụ nhân nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, nói ra: "Tổ sư thân nữ xuất hiện tại nơi đây, không có người dám sát nhân ở ngay trước mặt nàng, tiếng sáo của tổ sư thân nữ cũng không phải người lòng dạ ác ý có thể nghe được. Bọn họ cũng không phải người truy đuổi chúng ta."

Biểu tình nam tử cười hồ hồ kia buông lỏng một ít, nhưng mà vẫn rất cảnh giác.

Bởi vì chủ nhân một nhà bọn họ đã chết ở trong tay địch nhân, hơn nữa thiếu chủ cũng trúng phải pháp thuật ác độc, chỉ có chạy tới Vạn Thánh sơn gặp ngoại công nơi đó đại khái mới có thể được cứu vớt.

Đồ Nguyên đứng ở đó nghe rất lâu, lúc tỉnh dậy lại thì nữ tử đã tiêu thất, chỉ có tiếng sáo y nguyên du dương uyển chuyển tại trong lòng.

Hắn không có tiếp tục đọc đạo kinh, bởi vì trong tai hắn vẫn cứ có địch âm quanh quẩn bởi bởi không tiêu tan.

Ngồi ở trên lưng Ngăn Giáp thì mị, Phạm Tuyên Tử cũng không có tu hành, mà là nhìn son mạch trống trải cao xa kia, kinh ngạc tán thán nói ra: "Thật là dễ nghe, tỷ tỷ kia thật xinh đẹp a."

Khi đi ngang qua nơi đoàn người kia hạ trại, nhìn thấy trong đó có một phụ nhân cùng một nam tử đứng ở nơi đó ngưng mắt nhìn lại đây, Đồ Nguyên hướng bọn họ gật gù đầu, cũng không dừng lại tiếp tục đi về phía trước.

Tương phùng đó là duyên phận, nhưng cũng không cần phải tận lực đi kết giao làm gì, càng sẽ không có trông thấy nữ nhân kia xinh đẹp mà tâm sinh rung động gì gì đó.

Bọn họ nhìn chăm chú Đồ Nguyên, nhìn chăm chú vào Phạm Tuyên Tử ngồi ở trên người Ngăn Giáp thì mị, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Ngăn Giáp thì mị.

"Đó là cái gì?" Nam tử hỏi.

"Nhìn người phía trước, ánh mắt trong suốt, nữ hài phía sau cũng lộ ra vẻ thanh tú, chỉ có hắc bào nhân kia trên người nặng nề lệ khí, tà ý sâu nặng, giống như là vật chết, nếu như không có đoán sai thì hẳn là thi mị." Phụ nhân nói ra.

"Vậy người phía trước kia chính là người ngự thi rồi."

"Rất không giống. Trên thân Người Ngự thi sẽ có ngưng kết tử khí, trên người hẳn cũng không có chút tử khí nào, trái lại là sinh cơ bùng bùng, tương dung cùng thiên địa, là cái tu hành cao nhân."

...

Ước chừng đi một tháng thời gian, một mực dọc theo Tỏ Linh son mạch mà đi, một đoạn đường này đúng là bình tĩnh hơn nhiều so với nơi khác, cũng không có yêu mỵ gì xuất hiện, mà tại dưới núi này, dọc theo đường đi đều gặp gỡ rất nhiều người. Bất quá phong tục rất không giống nơi khác, nơi đây mỗi cái thôn trại đều có một cái tế ti, bọn họ đặc biệt thành kính đối với Tỏ Linh son này.

Tại chỗ khác rất ít nhìn thấy. Bởi vì nơi khác là không cho phép tế thần, đều là bị đại môn phái vô hình trung khống chế, dù cho không có đại môn phái cũng có tiểu môn phái.

Bất quá, ở nơi đây bọn họ thành kính cũng không phải đối với thần linh, mà là đối với cái Tỏ Linh son này, là đối với cái thiên địa này.

Người nơi đây ăn mặc cũng không quá giống những địa phương khác, bất quá, Đồ Nguyên cũng không có dừng lại nơi đây quá lâu, duy nhất khiến hắn dừng lại chính là khi dừng chân tại trong một chỗ Tỏ linh miếu thì đã giao lưu với ông tử không ít tâm đắc về phương diện tu hành.

Từ nơi đó học được một bộ tế thiên chi vũ (điệu múa tế trời). Đó là phương pháp có thể làm mưa xuống, tán vũ, khu tai. Đồ Nguyên biết đây chỉ là do cách bọn họ gọi có bất đồng. Cái này kỳ thực là một bộ phương pháp đập đầu bộ cương, là một loại phương thức thần hồn cá nhân dung nhập vào thiên địa tới gọi động một phương thiên địa.

Ông tử kia sở dĩ sẽ dạy cho Đồ Nguyên, không phải bởi vì đem nó trở thành một loại thủ đoạn có thể đối địch, mà là coi nó trở thành năng lực có thể tạo phúc mọi người, ông ta hi vọng Đồ Nguyên cũng có thể giống như mình vậy.

Tại nơi đây ở lại ba ngày, Đồ Nguyên rời đi, nhưng mà phát hiện một đoàn người lúc trước gặp ở trên đường kia đúng là đã chạy tới rồi, bọn họ cũng phát hiện ra Đồ Nguyên. Sau một hồi khẩn trương, nhìn thân ảnh Đồ Nguyên nhìn như đi chậm, kì thực khá nhanh rồi đi xa, dù cho là bọn họ là có người cười hồ, xe kia lại là dùng một con rắn mối thật lớn kéo đi, cũng vẫn cứ là không thể đuổi theo.

Một đường đi tới, dọc theo đường đi Đồ Nguyên cùng người các nơi giao lưu, mỗi đến một chỗ, đều học một ít pháp thuật của người địa phương, hắn dùng giấy phù làm một quyển sách, đem những điều đã ngộ đã suy nghĩ ở trên đường ghi chép lại.

Những pháp thuật học được từ giao lưu kia, thường thường đều là khiến Đồ Nguyên không có nghĩ đến, hoặc là quý dị, hoặc là kỳ diệu, đều có đậm màu sắc địa phương. Đồ Nguyên như là một khối bông hấp thu, sau đó dung hợp quán thông, dung hợp thành thứ của mình.

Hắn phát hiện, pháp thuật theo tu vi cá nhân cao lên, cũng lại càng thêm khoáng đạt và cường đại, nhất cử nhất động giống như thiên uy, mà bọn họ có lẽ tu vi không cao, nhưng pháp thuật cũng là khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, hắn tại nơi đây còn gặp được một người biết 'Nghĩ linh' phù pháp, bất quá y chuyên môn nghĩ hóa chính là thú loại, hoặc là gia súc hằng ngày, hoặc là dã thú trong núi, cũng không thể nghĩ hóa được những mãnh thú cường đại kia, nhưng cũng coi như là lợi hại, Đồ Nguyên vẫn cứ nhớ lúc đó người giấy của Liên Vân kia là quý dị cỡ nào, có một loại cảm giác một thân hóa hàng ngàn hàng vạn.

Hắn nghe nói một loại phương pháp độc chú, đặc biệt thâm độc, một loại này, hắn chỉ là nghe nói khi đi ngang qua nơi đó, căn bản vô duyên kiến thức, người khác cũng sẽ không hiển lộ ở trước mặt hắn.

Rất nhiều thứ chỉ cần có giao lưu, như vậy trong lòng mình sẽ có cái lý giải đại khái, sẽ không bị đến ngày nào đó gặp phải thì khó lòng phòng bị, trở tay không kịp.

Thế giới trong lòng một cái người là do những gì mình nhìn thấy, nghe thấy, suy nghĩ ra mà hình thành, mà phải có nhìn thấy, nghe thấy cuối cùng mới có thể hình thành suy nghĩ trong lòng, kiến thức càng rộng, lý giải đối với thế giới này càng tăng. Đối với một người tu hành mà nói, du lịch thiên hạ là một

chuyện trọng yếu phi thường.

Hắn có thể dự kiến được, một đường từ bên ngoài Long Trì Thiên Cung đi tới Vạn Thánh sơn này sẽ trở thành một trong những hành trình quan trọng nhất đời mình, cũng sẽ giúp tu vi của mình xây dựng được nền tảng.

Tiếp tục đi tới phía trước, khí trời đúng là chậm rãi trở nên khô ráo, hơi ẩm trong gió cũng càng ngày càng ít, mặt đất cũng không ướt át, có nhiều nham thạch lóa lỏ, chim trong bầu trời cũng không còn là loại lông cánh xinh đẹp như trước, không còn thường nhìn thấy những con chim nhỏ mỹ lệ cất tiếng kêu uyển chuyển truy đuổi nhau tìm bạn đời, nhìn thấy là một ít loài chim thật lớn, giống như là tại phía dưới sự nóng bức này rèn luyện ra một thân gân cốt cứng như củi.

Ánh mắt bọn chúng lợi hại, tràn đầy hung ý.

Người ở bắt đầu ít ỏi, đất lóa lỏ khô cạn dưới chân bắt đầu thấy có nhiều cát, dần dần, thấy cát càng ngày càng nhiều, cuối cùng đúng là biến thành cát vàng, trong mắt là một mảnh màu vàng óng mênh mông vô bờ.

Đây là một phiến sa mạc mênh mông, phía dưới mặt trời chiều, giống như hoàng kim đầy đất.

Phạm Tuyên Từ kỳ chưa từng có gặp qua cảnh tượng như thế, ngồi ở trên người Ngân Giáp thi mị, tán thán vô cùng, lớn tiếng hò reo.

Nàng tuyệt xuống người Ngân Giáp thi mị, tại trên lớp cát vàng mênh mông vô bờ cất bước chạy nhanh, kêu to.

Đối với phạm nhân mà nói, đây là một vùng cấm địa tử vong. Đồ Nguyên rất rõ ràng, phiến sa mạc này đại khái so với bất cứ một cái sa mạc nào ở địa cầu đều phải rộng lớn hơn nhiều.

Nếu là không có pháp thuật, hẳn là tuyệt đối sẽ không muốn xuyên qua cái sa mạc này, nhưng mà hiện tại thì khác rồi.

Hắn cũng không có dùng pháp thuật chạy đi, cảm thụ khí tức cái thiên địa này là lịch trình mà một người tu hành cần phải có, rất nhiều lĩnh ngộ đều là từ trong tích lũy thường ngày này mà đến.

Một đoàn người phía sau kia lại xuất hiện rồi, Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn bọn họ vậy mà cũng muốn xuyên qua cái sa mạc này. Hắn cũng không có để ý, cũng không có nghĩ tới đi kết giao đồng hành, bởi vì từ trong xe ở đoàn người kia, hắn cảm thụ được một cỗ oán khí nồng đậm.

Ở phía sau, nhất định có một người tu hành đi theo, bọn họ là đang chạy trốn.

Đi vào trong cát vàng mênh mông kia, chuyển qua hướng đông, kỳ thực vẫn là đi dọc theo chân Tổ Linh sơn. Bất quá theo cái góc độ này nhìn Tổ Linh sơn nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh nham thạch lóa lỏ.

P phía trước bên trái, tựa hồ có một người bốn ba bộ hành trong cát vàng. Trên bầu trời không có một chút gợn mây nào, ánh nắng như lửa đốt nóng.

Phạm Tuyên Từ mệt rồi, cuối cùng không tiếp tục tung tăng, lại trở về trên vai Ngân Giáp thi mị.

Bầu trời bắt đầu tối đen, khí trời đột ngột chuyển sang lạnh lẽo, Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ tại một nơi kín gió an giấc. Đoàn người kia đúng là cũng tại một nơi cách Đồ Nguyên không xa dừng chân nghỉ lại.

Đại khái là cảm thấy Đồ Nguyên cũng là một người tu hành, nếu là gặp phải nguy hiểm, cũng có thể cầu cứu đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 12: Ánh Mắt Trong Bóng Tối

Trong Sa mạc là không cách nào nhóm lửa, nhưng mà cũng may hiện tại con mắt Phạm Tuyên Từ cũng có thể nhìn đại khái trong bóng tối rồi.

Đồ Nguyên từ trong phù túi lấy ra một cái thần tượng nho nhỏ tới. Cái thần tượng này lớn cỡ một đứa bé một hai tháng tuổi, điều khác hết sức tinh tế, khuôn mặt trông rất sống động, thậm chí có thể nhìn thấy nét tươi cười trên khóe miệng.

Y phục trên người hoa lệ vô cùng, nhất là con mắt, nhìn như của người sống, không biết là làm từ chất liệu gì, thâm thúy vô cùng, như là hai ngôi sao sâu thẳm.

Khiến hắn coi trọng nhất cũng không phải bởi vì chất liệu thần tượng này không phổ thông, mà là trên thần tượng này hẳn là có ít nhất mấy trăm năm đèn nhang lắng đọng, hẳn thậm chí hoài nghi bắt đầu từ khi Long Trì Thiên Cung lập phái, cái thần tượng này đã có rồi, nếu là như vậy vậy thì càng thêm xa xưa rồi.

Hắn nghĩ đến một cái phù trận, có thể khiến cái thần tượng này cùng Thất Bảo Như Ý kết hợp nhất thể. Hắn luôn luôn cảm thấy với Thất Bảo Như Ý, mình còn chưa có tìm được phương thức sử dụng tốt nhất.

Nếu như Thất Bảo Như Ý chỉ là phổ thông, như vậy cũng chỉ là hộ thân rồi, chính là dùng như hiện tại, nhưng mà Thất Bảo Như Ý này cũng không phải là phổ thông. Trong lòng hắn có một cái cách nghĩ, nếu là có thể thực hiện, cái Thất Bảo Như Ý này sẽ không còn chỉ để hộ thân mà thôi.

Cho nên hắn hiện tại cấp thiết muốn có một cái hoàn cảnh yên ổn để thực hiện ý nghĩ của mình.

Cái thần tượng này khiến Đồ Nguyên cảm thấy càng thêm bất khả tư nghị chính là lâu như vậy không có người tế tự, nguyên lực ở bên trên cũng không có cảm giác tán đi chút nào.

Hắn đem thần tượng kia lại cẩn thận cất đi, lấy ra một quyển kim đan mười chín pháp đến xem.

Quyển sách này tại trên đường hắn cũng từng lật xem qua, nội dung bên trong tập hợp những luận bàn về mười chín loại đan đạo điển hình, là mười chín người đã kết kim đan phân chia viết từng thiên văn chương, phi thường trúc trắc.

Bất quá, quyển sách này cũng giúp hắn minh bạch, kết loại phù nào tại trong đan điền sẽ kết cái chủng đan đó, phương pháp kết mỗi một chủng đan đều khác nhau.

Mà phù trong đan điền của Đồ Nguyên là Thiên Cương thần phù, hơn nữa còn là Thiên Cương thần phù không tồn tại tại trên cái thế giới này. Ngày sau khi kết đan, phải như thế nào kết, Đồ Nguyên không có chút đầu mối nào, bất quá còn lâu mới đến lúc kết đan, hắn cho rằng hiện tại mình kỳ thực vẫn còn là đang tại giai đoạn kết phù.

Người khác mỗi kết một đạo phù, đều là có một cái quá trình thâm sâu triệt để lĩnh ngộ, mà Đồ Nguyên hắn thì là chỉ trong một đêm liền kết thành, như vậy cái quá trình này hắn là cần phải đi ngược lại, cần phải lĩnh ngộ lần nữa, nếu không như thế căn cơ sẽ bất ổn. Người khác sau khi kết phù, mỗi kết một đạo pháp phù liền có thêm một loại thủ đoạn, mà Đồ Nguyên thì không có.

Cũng may đoạn thời gian này kiến thức được rất nhiều, đọc rất nhiều đạo kinh, từ trong đó ngộ được cùng với một đường vừa đi tới vừa giao lưu, khiến thủ đoạn của hắn cũng nhiều thêm một ít.

Cầm ra bản Kim đan mười chín pháp bắt đầu xem. Sách này là cần phải tinh thông đọc kỹ. Mỗi ngày khi đêm tối nghỉ ngơi thì hắn mới sẽ lấy ra xem, bởi vì mỗi một câu nói bên trong đều là cảm ngộ sâu nhất của những người đã kết kim đan kia.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thực khí. Trong sa mạc này cũng không phải là không có linh khí, chỉ là linh khí thưa thớt mà thôi.

Trên bầu trời có ngôi sao tinh khí theo sương hạ xuống, ngày hôm sau lại sẽ bị thái dương đốt sạch sẽ.

Chậm rãi, một vầng trăng tàn sắp rơi phía tây, mà từ phương xa kia, Đồ Nguyên giống như cảm thụ được có người đang nhìn chăm chú vào mình, hắn cũng không có quay đầu nhìn lại.

Nếu như hắn không có liệu sai thì cái người nhìn chăm chú vào mình hắn chính là đi theo đoàn người kia mà đến. Tuy nói việc hành hiệp trượng nghĩa người nào đều nguyện ý đi làm, nhưng mà cũng nhất định cần phải lượng sức mà làm, còn có một điểm chính là phải đại khái lý giải tình huống một cái.

Bất quá, Đồ Nguyên giả bộ không có cảm ứng được, Phạm Tuyên Từ lại là cảm ứng được rồi, lập tức hướng phía hắc ám mật mờ kia nhìn qua. Điều này làm cho Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, hắn biết con mắt Phạm Tuyên Từ rất tinh. Khi chưa có tu hành thì cơ hồ đã tương đương với con mắt người tu hành, mà hiện tại đúng là đối với ánh mắt ác ý lại miễn cảm như thế.

Đối với đồ đệ Phạm Tuyên Từ này của mình, hắn đột nhiên cảm thấy nàng có chút kỳ lạ, ngay từ đầu chỉ là cảm thấy, tâm nàng rất trong, hiện tại cảm thấy trên người nàng còn có điểm đặc biệt khác.

Theo Phạm Tuyên Từ quanh quẩn nhìn, ánh mắt kia tức thì tiêu thất.

"Sư phụ, giống như có cái gì đang nhìn chúng ta, có phải dã thú hay không a." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên không có lý tới nàng, nàng có lúc nhạy cảm giống yêu, nhưng là ý nghĩ lại vẫn cứ là rất đơn thuần.

"Có phải là sói hay không." Phạm Tuyên Từ tiếp tục hỏi. Nhưng cũng may nàng cũng không cần người khác trả lời nàng, chính nàng đưa mắt nhìn khắp nơi trong bóng tối.

Bên cạnh, cách đó không xa, mấy ngày nay tới giờ Ngâm Giáp thì mị đại khái là nghe Phạm Tuyên Từ tụng kinh lâu dài rồi, hung lệ chi khí trên người dường như yếu đi không ít, trong mắt cũng không còn là vẫn đục như trước, giống như trí tuệ có tăng trưởng vậy.

Một đêm này, đúng là gió êm sóng lặng. Hùng đông cực nhanh hiện lên, theo đường chân trời xuất hiện là toàn bộ sa mạc được chiếu sáng.

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ y nguyên là đi ở phía trước, cùng song hành chừng vài dặm ngoài, có một người cũng đang đi, bất quá, nhìn bộ dáng y tựa hồ là khờ tu sĩ, bởi vì toàn thân trên dưới không có dùng bất cứ pháp thuật gì che phủ thân mình, giống như là một cái người thường, từng bước một cất bước trên cát.

Nhưng mà Đồ Nguyên lại nhìn một cái là có thể xác định y cũng không phải người thường, mà là một vị tu sĩ, chỉ ít cũng là một vị tu sĩ đã kết phù.

Tiếp sau đó là một đoàn người kia, thanh âm nam tử cười hồ vẫn rất lớn như trước, nhưng mà Đồ Nguyên lại có thể cảm thụ được trong giọng của gã có chứa vẻ âu lo, tựa hồ bọn họ là đang nỗ lực theo mình cùng vị khổ tu sĩ bên kia.

Đồ Nguyên trái lại cũng không có bối vậy mà hạ thấp tốc độ, bởi vì hần đi kỳ thực cũng không nhanh.

Sắc trời lại tối xuống, lại một lần nữa tìm một cái chỗ kín gió để nghỉ ngơi, sau đó đọc sách, y nguyên là cảm thụ được có nhìn trộm, Đồ Nguyên y nguyên không để ý đến, mà Phạm Tuyên Từ lập tức cảnh giác rồi, nàng đứng lên, lớn tiếng nói: "Có người có người, người nào ở bên kia."

Nói xong liền muốn đi tìm, Đồ Nguyên thì là quát khẽ nói: "Ồ ào cái gì."

"Sư phụ, có người đang nhìn trộm chúng ta." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Chỉ người biết?"

"Sư phụ cũng biết à?" Phạm Tuyên Từ như là kinh ngạc hỏi ra.

Một câu nói này làm Đồ Nguyên gõ đầu nàng một cái, nàng có thể cảm thụ được, dựa vào cái gì hần làm sư phụ lại không thể đủ cảm ứng được.

"Người muốn qua bên kia có đúng hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đúng vậy, sư phụ."

"Vậy thì đi đi, mang theo ngân giáp đi."

"Vâng, sư phụ." Phạm Tuyên Từ cao hứng trả lời, tiếp nhận khu thi chuông mà Đồ Nguyên đưa qua, sau khi lắc lắc, hướng Ngân Giáp thì mị kia nói ra: "Ngân giáp, đi theo ta."

Điều khiển Khu thi chuông này cũng không khó, Phạm Tuyên Từ thực khí mấy nguyệt rồi, đã có thể miễn cưỡng dao động được cái Khu thi chuông này. Đồ Nguyên đã sớm dạy cho nàng phương thức dùng Khu thi chuông không chế Ngân Giáp thì mị.

Ngân Giáp thì mị gầm nhẹ một tiếng cùng theo Phạm Tuyên Từ rời đi.

Đồ Nguyên thì là một mình ngồi ở chỗ kia tiếp tục đọc sách, nhưng mà sau khi Phạm Tuyên Từ mang theo Ngân Giáp thì mị tiến vào doanh địa chỗ một đoàn người kia, Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện từ phía sau lưng mình bị người nhìn chăm chú vào, loại cảm giác này càng ngày càng mạnh, thậm chí có một tia nóng cháy.

Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra tức giận, thầm nói: "Ta không đi quản chuyện của người, người cứ nhiên dám đến trêu chọc ta."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 13: Quỷ Yêu

Đồ Nguyên không nghĩ tới người kia vậy mà lại dám có ý đồ đến đánh mình, là gan không nhỏ, hoặc là y có bản lĩnh đặc biệt gì đó, hoặc là, không có nhìn ra tu vi của mình.

Hần chậm rãi đứng lên, tay cầm sách, chấp tay sau quay đầu lại, chỉ thấy trên cồn cát đúng là không biết từ khi nào có một người đang đứng.

Người kia mặc một thân pháp bào đỏ sậm quý dị, nhưng mà trên mặt lại có một cái mặt nạ hồ quỷ màu trắng, đột nhiên xuất hiện tại nơi đó, khiến người sợ hãi.

Đồ Nguyên đánh giá đối phương, tại trong cảm nhận của hần, người này giống như là một làn gió quý dị, tựa như vô hình, nếu không có tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không tin nơi đó có một người.

Nhưng mà ánh mắt lúc trước khiến Đồ Nguyên cảm thấy nóng cháy kia là ánh mắt thâm trầm ác ý, là sát ý.

"Người muốn giết ta?" Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

Người kia không trả lời, Đồ Nguyên tiếp tục nói: "Ta với người không cừu không oán, dù sao cũng phải có cái lý do đi?"

Trong đêm tối, tại sa mạc chỉ có gió, gió thổi qua làm cát nhỏ dưới chân chuyển động.

"Đưa thần tượng cho ta."

Trong bóng tối truyền đến thanh âm của người kia, thanh âm phi thường đông cứng, và quái dị, Đồ Nguyên miễn cưỡng mới có thể nghe hiểu.

"Thần tượng?" Lúc này Đồ Nguyên mới đại khái biết là đêm qua khi mình lấy thần tượng kia ra, tiết lộ khí tức, bị y cảm ứng được rồi.

"Người muốn." Đồ Nguyên cất quyền sách trên tay vào, lạnh lùng nói: "Vậy thì tới lấy đi."

Theo hần dứt lời, người kia im hơi lặng tiếng tán nhập vào trong hư không, nhưng mà một mảnh cát vàng bị gió thổi lên lại tại trong bầu trời hắc ám ngưng kết thành một cái người, phát ra một tiếng hô như gió, thẳng cuốn vào linh hồn.

Người cát kia nhào xuống Đồ Nguyên, dưới chân lại đồng dạng có một đoàn cát như sợi thừng xoắn về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên một tay chấp tại sau lưng, thuận thế lui về phía sau một bước, nhưng mà lại tại trong nháy mắt khi gió cát như sợi thừng kia quấn tới thì chân hần giờ lên đạp mạnh xuống.

Đạp nguyệt trực phong bộ nhưng không phải chỉ là một loại bản lĩnh dùng để di chuyển, Đạp nguyệt trực phong tu chính là đạp trực linh khí pháp ý giữa trong cái thiên địa này.

Trong nháy mắt bàn chân đạp xuống, gió cát vô hình kia đúng là bị đạp tại dưới chân. Gió cát giãy dụa, nhưng không cách nào quán lên chân hần, mà cơ hồ cùng lúc, tay phải hần về ra một cái vòng tròn, trong tay mạnh động linh quang, nơi đi qua, bão cát đình chỉ, trong hư vô giống như có một cái bóng đỏ sậm bị hần kéo thẳng ra từ trong gió cát.

"A..."

Trong hư không truyền đến một tiếng hét thảm. Xa xa có một cái bóng đỏ sậm hiển hiện ra. Một lũ hồng tơ bị Đồ Nguyên nắm trong lòng bàn tay đã bị nuốt rồi.

Đồ Nguyên không sợ nhất chính là cùng người đấu pháp, mà sợ là đấu pháp khí đấu bảo, chủ yếu là do bản thân hần cũng không có pháp bảo cường đại hộ thân. Hần rất muốn luyện một kiện bản mạng linh bảo, nhưng vẫn chưa rảnh rồi, cũng không biết cách luyện cụ thể, lại không có tài liệu tốt để luyện, một thanh Hoàng mang kiếm cùng Trần Hồn đình trước đây đều đã mất, hiện tại cũng chỉ có cái Thất Bảo Như Ý này. Cùng một ít pháp khí bình thường.

Người mặc pháp bảo đỏ sậm mặt đeo quý hồ mặt nạ bạch sắc kia lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đã có thể xác định, y không phải người, cũng không phải yêu, mà là quý yêu.

Quý yêu là thể kết hợp giữa quý vật cùng yêu, có nhục thân, lại hoàn toàn bất đồng với nhục thân.

Đồ Nguyên nhìn, trong lòng thầm nghĩ Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này của mình còn luyện chưa đủ mức, vừa rồi rõ ràng có thể một cái chụp là bắt được vào trong tay, lại để cho y chạy thoát khỏi bàn tay rồi, chỉ móc ra được một lũ thần hồn, tuy sẽ làm y bị thương, nhưng không thể đủ khiến y chết, về sau y còn có thể lại tới, hơn nữa sẽ càng thêm cẩn thận.

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, cũng có tiếng la lớn: "Sự phụ, người không sao chứ."

Vị mặc đỏ sậm pháp bảo mang mặt nạ quý hồ bạch sắc kia nhanh chóng hướng trong bóng tối cuồng lui, tán đi như cát. Cũng tại trong nháy mắt y tán đi, trong mặt cát có một đạo bóng đen cao to thoát ra, hai tay bao phủ hắc quang vạch vào trong hư không, trong hắc quang lại có điểm điểm ngân sắc, nhưng hoàn toàn không đạt được.

Đó là Ngân Giáp thi mị trở về tới.

Đồ Nguyên truyền một cái ý niệm tới, bảo nó thủ tại nơi đó.

Bất quá, theo Phạm Tuyên Từ trở về không chỉ có mình Phạm Tuyên Từ, còn có vị nam tử cười hỏ cùng vị phụ nhân kia.

"Sự phụ, sự phụ, người không sao chứ." Phạm Tuyên Từ vòng quanh Đồ Nguyên mà nhìn, Đồ Nguyên phát phát tay, đuổi nàng qua một bên, nhìn về phía vị phụ nhân kia.

"Xin chào chân nhân." Phụ nhân kia dịu dàng cúi đầu.

"Phụ nhân khỏe." Đồ Nguyên thuận miệng đáp.

"Vừa rồi nghe nơi này có tiếng kêu như nhiếp hồn, không biết chân nhân gặp phải cái gì?" Phụ nhân hỏi.

"Tạ phụ nhân quan tâm, bất quá là một cái tà mị trong biển cát, không tính là cái gì."

"Nga, vậy quái rầy rồi." Phụ nhân nói xong liền hành lễ, rồi quay trở lại doanh địa rồi.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thì hỏi: "Sự phụ, là thứ gì vậy?"

"Một con quỷ yêu, về sau hành tẩu cẩn thận một chút, không có để tách ra một mình, quỷ yêu này dù chưa đến cảnh giới kết đan, lại thiên phú dị thường, không thể coi thường." Đồ Nguyên nói ra.

"Sư phụ ngươi cũng không phải là đối thủ của quỷ yêu kia sao?"

Đồ Nguyên trừng mắt lên, tức thì không muốn nói chuyện tiếp với nàng rồi, hơi giận nói: "Ngươi đã thuộc 《 Hoài Nam tiên sinh thuyết 》 chưa."

Phạm Tuyên Từ tức thì xụ mặt, nàng vốn là rất thích tu hành, năm mơ đều nghĩ tới, nhưng mà từ khi tu hành tới nay, Đồ Nguyên luôn bảo nàng học thuộc các loại đạo kinh, khiến nàng sợ rồi.

"Không có."

"Vậy còn không đi đọc đi."

"Nga."

Không qua bao lâu, trong sa mạc hắc ám mà trống trải liền vang lên âm thanh tụng kinh thanh thúy của Phạm Tuyên Từ.

Phu nhân cùng nam tử kia trở lại trong doanh địa, nam tử tức giận nói ra: "Người này lãnh ngạo vô cùng, tuy có tu vi, lại không đức tài, phu nhân, nếu là quỷ yêu kia đuổi theo, chỉ sợ hẳn sẽ thấy chết mà không cứu."

Phu nhân không có nói chuyện, mà là nhìn trong bóng tối, nói ra: "Cứu cùng không cứu, đó là chuyện của người khác, chúng ta không có quyền quyền chỉ trích, nói mọi người rất tốt nghĩ ngơi đi, ngày mai còn là theo sát họ, có họ tại, quỷ yêu kia cũng không dám quá mức tới gần."

"Vâng, phu nhân. Bất quá, phu nhân, ngươi cảm thấy thanh âm lúc trước kia, có đúng hay không là của quỷ yêu kia vọng lại?"

"Không rõ ràng lắm, trong cái sa mạc này nhìn như hoang vu, kì thực cũng là hung hiểm dị thường, đêm tối tuy rằng cần nghỉ ngơi tốt, nhưng cũng phải chú ý an toàn."

"Vâng, phu nhân."

Nam tử lui sang một bên, nhìn hắc ám, tại dưới chân gã có một con mãnh hổ đang nằm, đầu hổ ừ ừ vào chân gã như chó vậy, nhưng mà chủ nhân của nó cũng không để ý đến nó, chỉ là nhìn hắc ám không biết suy nghĩ cái gì.

Ngày hôm sau, một đường hành tẩu, bình an vô sự, đêm tối bình tĩnh, chỉ có trong bóng tối truyền đến tiếng Phạm Tuyên Từ tụng kinh, ngày thứ ba y nguyên như thế, ngày thứ tư lại xảy ra chuyện.

Trong bóng tối sa mạc, không biết thế nào xuất hiện một đám sa hạt(bò cạp), dày đặc chi chít, loại sa hạt không có linh trí này đối với người tu hành như Đồ Nguyên mà nói, đương nhiên không tính cái gì, nhưng mà những sa hạt này nếu đã dám đến công kích người tu hành như hẳn vậy, chỉ có thể nói rõ một cái vấn đề, đó chính là phía sau chúng nó có một cái vương.

Yêu vương thấp nhất cũng tương đương với kim đan tu sĩ nhân loại, sống lưng Đồ Nguyên đã hiện lên mồ hôi lạnh, hẳn không nghĩ tới mình vậy mà chui đầu vào trong sào huyệt của sa hạt lại không biết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 14: Yêu Vương

Trong một phiên bóng tối.

Vô số độc hạt dày đặc chi chít vọt tới, trên thân độc hạt kia có phát ra quang vận lục sắc, có một số con ở đầu mút đuôi còn tản ra hồng quang.

Người tu hành không sợ hãi những độc hạt không ra hồn gì này, nhưng mà trong đám đông bò cạp này, độc trên đuôi một số con lại sẽ khiến người tu hành cảm thấy không được thoải mái, bởi vì nếu là độc đó thấm vào trong thân thể, tuy rằng không có lập tức chí mạng, lại sẽ khiến người tu hành rất khó chịu.

Bất quá, chân chính khiến Đồ Nguyên cảnh giác chính là yêu khí dày đặc phía sau đám bò cạp dày đặc kia, một cái kim đan tu sĩ đáng sợ cỡ nào, Đồ Nguyên căn bản là vô pháp dự liệu.

Một vị khổ tu sĩ xa xa kia cũng bị vây quanh tại trong bầy bò cạp, trên người gã ta đã bao phủ một đoàn hỏa diễm, khiến độc hạt không dám đến gần. Ở phía sau, trong đoàn người kia phát ra từng trận kinh hô, đã có pháp phù lấp lóe giữa trong bầy bò cạp.

"Sư phụ, thế nào lại có nhiều độc hạt như thế a." Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thanh âm có chút run rẩy rồi.

"Đừng sợ." Đồ Nguyên nói, con mắt đột nhiên nhú lại, bởi vì tại mặt sau bầy bò cạp có con bò cạp lớn như một gian phòng chui ra khỏi mặt cát.

Con bò cạp kia có một đôi mắt màu lục, tựa như hai ngọn đèn xanh biếc, gai độc trên đuôi giương lên cao ngất, tại trong bóng tối thì là một mảnh đỏ đậm.

Đồ Nguyên nghĩ đến trong kiếp trước tựa hồ có một cái cổ sự, nói là có một con hạt yêu mà gai độc của nó có thể đâm thủng cả kim thân của Phật tổ.

Mà trên cái thế giới này, hạt vĩ(đuôi bò cạp) từ trước tới nay đều là một thứ cực kỳ cường đại, nếu là hạt yêu đã kết đan, vậy trên hạt vĩ liền sẽ hình thành pháp văn thiên nhiên, tục truyền có thể xuyên thủng hư vô, đâm phá bất cứ cái nhục thân gì trong thiên hạ.

Nhìn cái gai đuôi màu đỏ đậm xen lẫn chút vàng kia, trong lòng lại đột nhiên sinh ra ý nghĩ, nếu là mình có thể được đến cái hạt vĩ đó, vậy thì không phải mình đã có tài liệu luyện bảo rồi sao?

Cách đó không xa, trong đoàn người kia, nam tử lo lắng nói ra: "Phu nhân, làm sao bây giờ. Chúng ta có nên thừa dịp bây giờ độc hạt còn chưa có hoàn toàn vây kín mà đột phá vòng vây hay không?"

Phu nhân không có nói chuyện, nhìn trong bóng tối, bọn họ cũng thấy được cái đuôi đỏ đậm giờ cao trong hư không kia.

"Nếu như chỉ là những sa hạt này thì không có gì. Nhưng với hạt vương kia thì không người có thể chống được, lúc này không đi. Chúng ta đều phải chết ở chỗ này." Nam tử nói ra: "Nơi đây không ai có thể chống được hạt vương kia."

"A Tư Nhĩ, chờ một chút, vị Đồ chân nhân kia không đơn giản." Phu nhân nói.

"Mặc dù hắn có một con Ngân Giáp thi mị, nhưng mà hắn cũng có một cái đệ tử phải bảo vệ, căn bản tựu có không được chúng ta, hơn nữa, bọn họ chính mình cũng không nhất định có thể đủ thoát thân." A Tư Nhĩ nói ra.

Phu nhân cũng không lại để ý đến hắn, mà là nhìn phương xa. Đột nhiên nói ra: "Di chuyển về phía Đồ chân nhân đi."

A Tư Nhĩ như rồng mảy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng hít sâu một hơi rồi cũng không có nói ra.

Mọi người nghe lời phu nhân nói, lập tức xông về phía chỗ Đồ Nguyên.

Ngân Giáp thi mị phát ra tiếng kêu trầm thấp, hạt vương kia tựa hồ bị tiếng kêu của Ngân giáp thi mị thu hút rồi, yêu khí kèm theo tràn ngập hung ý nhào đến.

Ngân Giáp thi mị đúng là không có sợ hãi, Đồ Nguyên lay động chuông trong tay, Ngân Giáp thi mị sai bước xông về phía hạt yêu kia. Dọc theo đường đi, những độc hạt khác trực tiếp bị đập thành thịt nát.

Ngân Giáp thi mị đã cưỡi hắc bào ra, ngân giáp trên người hiển lộ, tử khí tận trời.

Trong nháy mắt đó, yêu khí tử khí quán vào nhau, tại một phiến hắc ám, thi thể bò cạp tung bay.

Đột nhiên, trong một mảnh thi khí cùng yêu khí kia xuất hiện một điểm khí tức chí cương chí dương. Tại trong nháy mắt khí tức kia xuất hiện cái này, Đồ Nguyên đúng là cảm thấy mình thấy được một cái thái dương.

Đó là âm độc trên người con bò cạp này, nhưng một điểm độc châm kia lại là chí cương chí dương, một điểm viêm dương sinh ra từ trong chí âm.

Trong nháy mắt một điểm đỏ đậm kia xuất hiện, như là ánh mặt trời mới mọc trừ phương đông, chiếu xuống. Xuyên thủng hư không, đâm thẳng tới đầu của Ngân Giáp thi mị. Ngân giáp của Ngân Giáp thi mị vậy mà căn bản vô pháp ngăn trở, trong nháy mắt bị đâm thủng vào trong trán.

Ngân Giáp thi mị kêu lên một tiếng ngã xuống đất. Đồ Nguyên thông qua một điểm thần niệm trong ngọc bài trên đầu Ngân Giáp thi mị, cảm ứng được một cỗ khí tức chí cương chí dương như liệt viêm bùng mãnh tràn vào. Hắn cảm thụ được sự thống khổ của Ngân Giáp thi mị, như lửa nóng thiêu đốt.

Đồ Nguyên một bước bước ra, dưới chân cuồng phong cuộn động, nâng hắn đi tới trong bầu trời, trong tay hắn cầm một cái chuông màu đen.

"Đình... Đình đang.. đang..."

Lay động Chuông khu thi trong tay, tiếng chuông vang lên.

Ngân Giáp thi mị nằm trên mặt đất nghe tiếng chuông nhưng không cách nào đứng lên, nhưng mà tại tiếng chuông khu động, nó không ngừng giãy dụa, tựa hồ muốn đứng lên, lại bởi vì ý thức hỗn loạn mà đứng lên không được.

Điều này làm cho Đồ Nguyên biết được chỗ nhược điểm của Ngân Giáp thi mị này, bản ngã ý chí của thi mị cũng không cường đại, nếu không phải như thế, thế nào sẽ dễ dàng bị người khống chế, đồng thời hắn nhìn cái gai nhọn trên đuôi Hạt yêu vương kia, trong lòng càng là tâm nóng.

Hạt yêu vương nhìn thấy Đồ Nguyên xuất hiện trong hư không, miệng phun ra một mảnh khói độc, khói độc hóa thành huyền quang cuốn về phía Đồ Nguyên. Thất Bảo Như Ý đã xuất hiện tại trên tay Đồ Nguyên, trong lúc xoay chuyển, mảnh khói độc kia hóa thành bộ dáng một con độc hạt, nhưng tại phía dưới thanh quang tỏa ra từ Thất Bảo Như Ý, nó căn bản tựu vô pháp tới gần.

Đúng lúc này, phía sau Hạt yêu vương xuất hiện một cái người, là vị khỏ tu sĩ kia.

Bàn tay trần của hắn ta đột nhiên đánh về phía yêu vương.

Trên người hắn giống như không có chút linh khí nào, nhưng vừa động thân thì đã đến khoảng không trước mặt yêu vương, một quyền nện thẳng xuống. Một quyền kia đúng là như có cảm giác nghiền nát hư không.

Mà một đôi cẳng của hạt yêu thì hướng người kia kẹp tới.

Trên cẳng mơ hồ có phù pháp xuất hiện tại trong hư không, hư không trở nên mờ mịt lung.

Khói độc cuộn cuộn, đem người kia hoàn toàn nuốt hết.

Yêu phân hai loại, yêu đã kết đan nếu là ngộ được thiên địa thời cơ, có thể hóa hình làm người, nếu là hóa hình thành người, yêu khí bên trong thân thể nó sẽ nhận được tẩy lễ thuần hóa, trí tuệ càng là tăng nhiều. Nhưng có một loại khác tại lúc kết đan, không được thiên địa thời cơ, như vậy vẫn giữ nguyên hình. Loại này tuy rằng vẫn cường đại, nhưng trí tuệ có khuyết thiếu, thần ý bất minh, tu hành thông thả, tu hành mấy trăm năm, có lẽ không bằng nhân loại mấy chục năm.

Đồ Nguyên vốn định té ra đầu Phi Thiên dạ xoa, nhưng mà nếu cái khỏ tu sĩ kia đã xuất hiện rồi, vậy thì để đối phương trước chiến một trận rồi nói tiếp.

Khói độc càng ngày càng thịnh, Đồ Nguyên bấu lủi ra sau, trở lại bên cạnh Phạm Tuyên Tử, lại dùng Khu thi chuông gọi Ngân Giáp thi mị trở về. Phạm Tuyên Tử nhìn ánh mắt Ngân Giáp thi mị tựa hồ đỡ đỡ, cả giận nói: "Nhìn qua một thân ngân giáp, không nghĩ tới vô dụng như thế."

Đồ Nguyên nói ra: "Độc trên gai đuôi của hạt vương kia chí cương chí dương, cái thi quỷ này không chịu nổi, không có bị cú đâm kia đâm diệt ý thức đã tính là không tệ rồi."

Tại trong lòng Đồ Nguyên đã có tính toán. Hắn không biết cái người khu thi lúc trước kia vì cái gì không có khắc ghi phù văn lên thân cái thi mị này, phải biết rằng, loại thi mị này cường đại là ở tại người tế luyện, như là tế luyện pháp khí vậy.

Cái đầu Phi Thiên dạ xoa trên tay hắn kia là đã được người tế luyện qua, đó đã không còn là một cái đầu quỷ dạ xoa đơn thuần, mà là một kiện pháp bảo cường đại.

Vị phu nhân kia đã ở bên cạnh rồi, nàng cũng nhìn nhìn cái lỗ trên trán Ngân Giáp thi mị, lo lắng nói ra: "Ngay cả Ngân Giáp thi mị cũng không phải là đối thủ, vị thượng sư kia là đối thủ của hạt yêu vương kia sao?"

Đồ Nguyên không có trả lời, ánh mắt hắn lại nhìn về phía một chỗ khác trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 15: Chém Yêu

Đồ Nguyên cũng không có thấy được gì ở trong bóng tối kia, thậm chí ngay cả các cảm giác trực quan cũng không có, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy ngoại trừ hạt yêu này ra còn có nguy hiểm khác tồn tại.

Một con gió thổi tới, trong gió tràn ngập độc khí cùng mùi tanh từ những tiểu độc hạt đã chết kại, gió thổi lay động chuông bên hông Đồ Nguyên, phát ra tiếng vang trầm muộn, khiến một khối không gian sa mạc nhỏ này có vẻ càng thêm kiêu ché.

Ngân Giáp thi mị đột nhiên ngã xuống. Phạm Tuyên Tử một trận khản trương. Đồ Nguyên than thở: "Nghĩ không ra gai đuôi Hạt yêu vương kia phách liệt như thế, gần như muốn đốt hết một thân thi khí của nó."

"Vậy làm sao bây giờ a sư phụ." Phạm Tuyên Tử vội hỏi.

"Quá rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói xong, chuẩn bị tiến lên, còn nói thêm: "Bản thân ngươi phải cẩn thận một chút, cầm lấy chuông này."

Tuy rằng hiện tại thi mị đã ngã đổ xuống rồi, nhưng mà Khu thi chuông tại tay, người nào cũng không có thể xác định thi mị kia có đột nhiên đứng lên hay không, huống chi, đó là Ngân Giáp thi mị.

Đồ Nguyên đi về phía Hạt yêu vương kia, chỉ trong vài bước, thân hình hắn vậy mà càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

"Cái độn pháp này của chân nhân quả nhiên là thần diệu."

Phu nhân nhìn Đồ Nguyên tiêu thất, tán thán nói ra.

"Đúng vậy, sư phụ ta rất lợi hại, các người không phải sợ, hẳn nhất định có thể giết chết hạt yêu kia." Phạm Tuyên Từ phi thường tự tin với sư phụ của mình, nâng đến nay vẫn cứ quên không được, sư phụ của mình tay trái cầm Thất Bảo Như Ý, như thần như tiên, tay phải cầm đầu của quý Dạ xoa, như ma như yêu.

Lúc đó, sư phụ có một loại cảm giác một tay không chế sinh, một tay không chế tử.

Đồ Nguyên đi tới phụ cận khổ tu sĩ đại chiến cùng hạt yêu, trong mắt hắn nổi lên linh vận, nhìn thấu khói độc. Tại trong mắt hắn, một đôi càng kinh khủng của hạt yêu giống như là hai cái kéo thật lớn mà lợi hại, mà khổ tu sĩ thì chớp loáng di chuyển phía dưới hai cái kéo kia, thân hình thoát ần thoát hiện né tránh.

Thấy một màn như vậy, Đồ Nguyên minh bạch, tu sĩ này hẳn không phải là đối thủ của hạt yêu này. Kỳ thực hắn ta là đang tại ép bức chính mình, đây là một loại tu hành.

Phương thức tu hành của người khác, Đồ Nguyên không muốn đi bình luận, bất quá, bản thân hắn là sẽ không dùng phương thức này để tu hành. Mỗi cái người đều có phương thức của riêng mình, mà phương thức của hắn thì là loại tùy tâm mà chuyển, theo tính mà động.

Nhưng mà người này có thể tại cảnh giới kết phù, chiến với yêu vương lâu như vậy, cũng có thể thấy thủ đoạn cao minh, công pháp không đơn giản.

Cũng không biết hắn ta là kết ra loại phù gì, Đồ Nguyên nhìn không được nghĩ thâm. Từ khi trong đan điền hắn kết ra Thiên Cương thần phù tới nay, luôn luôn sẽ muốn biết rõ trong đan điền người khác là kết cái phù gì.

Tại chỗ cái trán của hạt yêu, đúng là có một chỗ nứt ra rồi, có lực sắc dịch thể chảy ra, chính là bị một quyền của vị tu sĩ kia đánh nứt.

Nhưng mà hiện tại tình huống vị khổ tu sĩ kia lại có chút cận kề nguy hiểm. Đồ Nguyên đang định xuất thủ tương trợ, một đạo Phong Linh phù đã tại tay, nhưng mà lại truyền đến tiếng vị tu sĩ kia kêu to: "Không cần đạo hữu xuất thủ."

Theo tiếng kêu to, thân thể hắn ta đúng là đột nhiên tăng lớn rất nhiều. Y phục trên người xé rách, lộ ra thân thể cường tráng. Tại trên người hắn ta đúng là có hoa văn một con mãnh hổ đốm màu.

Hai tay của hắn ta đột nhiên đâm chìm vào hư không, như mộng huyền, không biết làm thế nào đúng là trực tiếp nắm lấy một đôi càng của hạt yêu.

Nhưng mà tại sức mạnh của đôi yêu càng kia, thân thể hắn ta trong nháy mắt bị trấn ép xuống cát, nửa đoạn thân thể chìm trong cát. Trong miệng Hạt yêu phun ra một mảnh độc khí đen như mực, vị tu sĩ kia đóng chặt miệng mũi, con mắt lại nhanh chóng mở to, hạt yêu phát ra thanh âm quái dị, đột nhiên, nó vung gai đuôi lên cao ngất. Đỉnh hoàng mang đỏ đậm ở đầu gai đuôi kia lộ ra sự nguy hiểm quỷ dị, trong nháy mắt liền vung lên.

Con mắt vị tu sĩ kia theo đó sáng lên, nhìn chăm chăm vết đỏ đậm kia, gai đuôi đỏ đậm đỏ ập xuống.

Đồ Nguyên đột nhiên minh bạch, vị tu sĩ này chính là đang đợi lần này, nhưng mà cái Hạt yêu vương này mỗi lần vận dụng cái gai đuôi kia tựa hồ cũng không thoải mái, lúc trước đâm Ngân Giáp thi mị một lần, rồi chiến với tu sĩ kia lâu như vậy cũng không có dùng lại, cho tới thời khắc này.

Trong nháy mắt vết đỏ đậm nơi gai đuôi sáng lên, liền đã đâm tới vị tu sĩ kia. Đồ Nguyên thậm chí chỉ nhìn đến vết đỏ xẹt qua hư không, mà vị tu sĩ kia thì tán rơi làm một mảnh cát vàng, biến mất.

Đồ Nguyên không biết vị tu sĩ kia có tránh thoát được không. Đột nhiên, dưới chân hắn động đây, một cái tay khó khăn vuron ra khỏi cát.

Đồ Nguyên vội vàng ngồi xổm xuống, đưa tay lôi ra khỏi cát một cái người, chính là vị tu sĩ kia.

Chỉ thấy vị tu sĩ đã rơi vào nửa hôn mê lại vẫn cứ cố nói ra: "Chung quy ta là tránh không được hạt vĩ châm kia."

Hắn ta cũng không có cầu Đồ Nguyên cứu hắn, chỉ là lẩm bẩm một câu nói như thế, liền chìm vào hôn mê. Đồ Nguyên sờ lên tay hắn, đúng là cực nóng, cả người hắn ta tại trong thời gian ngắn ngủi này, cả người đã đỏ bừng.

Đồ Nguyên cũng không có lại động đến hắn ta, bởi vì hạt yêu đã đánh tới. Gió yêu nhào vào mặt, một mảnh khói độc tuôn lại đây. Tay Đồ Nguyên sờ vào bên hông, một cái đầu hiện ra.

Trong nháy mắt cái đầu kia xuất hiện, một mảnh hung sát khí cuộn trào mãnh liệt bốc lên, linh quang từ trong tay hắn theo tóc bị xách lên mà chảy xuống, tiến vào trong đầu của quý Dạ Xoa. Thần niệm của Đồ Nguyên theo linh lực tiến vào trong phi thủ, chỉ cảm giác như mình đi tới trong một vùng biển máu mênh mông, hung tà vô biên.

Linh lực trên người như vũ đê tràn mạnh vào trong phi thủ, tiến vào trong hai mắt của phi thủ, hai mắt phi thủ chậm rãi mở ra.

Hai đạo ánh mắt huyết hồng hung lệ giống như thực chất nhìn chăm chăm hạt yêu kia. Tại trong nháy mắt khi tay Đồ Nguyên xuất hiện đầu quý Dạ xoa, Hạt yêu liền ngừng lại, trong mắt hiện lên sợ hãi, nhưng mà còn không đợi nó thoát đi, liền đã bị một đôi mục quang của quý Dạ xoa nhìn chăm chú,

không thể nhúc nhích.

Đồ Nguyên rút ra một đạo Phong Linh phù vấy ra, Phong Linh phù hóa thành một mảnh linh quang chìm vào trong thân thể hạt yêu. Thân thể nó vốn còn đang tại giây dựa rung động tức thì đổ xuống.

Hắn trong lòng kinh hãi. Tuy rằng hắn biết rõ phi thủ trong tay mình cường đại, nhất định có thể trấn giết được con hạt yêu này, nhưng mà không nghĩ tới vậy mà chỉ một hành động liền đã tách ra được thần hồn của hạt yêu kia.

Hắn mở lớn miệng hít mấy hơi thở, bình phục một chút linh lực bị tiêu hao do khu ngự phi thủ.

Vô biên sa hạt bởi vì yêu vương chết đi mà thối lui nhìn như thủy triều. Đột nhiên, Đồ Nguyên cảm giác được cường liệt nguy hiểm, một mảnh cát vàng đột nhiên bốc lên, giống như một mảnh hải triều hoàng sắc trùm tới Đồ Nguyên.

"Hô..."

Đồ Nguyên bước ra một bước, cả người đã đến không trung, nhưng mà cát vàng kia lại như là có sinh mệnh, tán làm một phiến gió xoáy, cuộn về phía Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt đó, nơi đây như nổi lên bão cát.

Trong vô biên cuồng phong vang lên tiếng cười lạnh lùng: "Chết... Chết... Chết..."

Đồ Nguyên đã biết kẻ tới là ai, chính là quỷ yêu kia. Hắn giận dữ, Thất Bảo Như Ý tại tay, nơi đi qua, gió ngừng, cát ngừng. Lại một đạo linh phù lóe lên chìm vào hư không một phiến bão cát trong nháy mắt tiêu thất, cát vàng rơi xuống mặt đất.

"Sư phụ, ..."

Bên kia truyền đến tiếng Phạm Tuyên Từ la lên.

"Người tự bảo vệ tốt chính mình, vì sư đi trăm thứ kia."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 16: Kết Bạn

Trong bóng tối cát vàng như sóng cuộn cuộn tràn về phía Đồ Nguyên, nhưng mà Đồ Nguyên đáp tại hư không, mỗi một bước đều đáp tại trên cát vàng, cát vàng tức thì ngừng tán.

Quỷ yêu kia không dám chính diện đánh nhau, chỉ dám thúc đẩy bão cát, nhưng mà trong tay Đồ Nguyên có Thất Bảo Như Ý, tuy rằng Thất Bảo Như Ý là do bảy loại phù trừ tà, tịch trần, tịch hỏa, tịch nước, phong linh, trấn thần, tụ khí hợp thành, nhưng mà khi đã kết thành Thất Bảo Như Ý phù thì điều dụng lại càng tiến thêm một bước.

Lại thêm trong đó có một đạo Thiên Cương thần phù, tuy rằng lý giải của Đồ Nguyên đối với Thiên Cương thần phù còn rất nông cạn, nhưng mà cũng đã lĩnh ngộ đến một ít huyền diệu trong đó.

Bão cát quay cuồng, lại tại nơi Đồ Nguyên đi qua, tức thì đình chỉ.

Ánh mắt Đồ Nguyên nhìn thấy có một cái bóng xuất hiện xa xa. Chính là quỷ yêu kia.

"Người đuổi không kịp ta." Quỷ yêu đột nhiên cất tiếng nói ra.

Thanh âm kia tựa như vọng lại khi gió thổi lên hạt cát, không phải âm thanh của người, mà là thanh âm của toàn bộ một mảnh cát vàng này.

Đồ Nguyên cũng không có trả lời, trực tiếp bước ra một bước, đáp vào hư không, dưới chân hắn tuôn sinh ra gió, một bước, hai bước, mỗi một bước đều xa hơn bước trước, lúc đầu một bước đó là một bước tại hư không, mặt sau một bước mấy trượng, nơi đi qua trong hư không cuồng phong chuyển động, một mảnh cát vàng tung bay.

Quỷ yêu kia xoay người liền bay lên, tại lúc sắp biến mất vào trong hư không thì một đạo linh phù cực nhanh bay đến, chìm vào hư không, linh phù tại trong bóng tối giống như một cái lưới, quỷ yêu vốn đã sắp chìm vào hư vô lại hiển lộ ra, giống như là tranh vẽ hình người khắc ở trong thiên địa.

Thân hình Đồ Nguyên chợt lóe lên, đạp nguyệt trực phong bộ, đạp không phải là nguyệt, mà là âm trong âm dương. Nguyên bản hắn đã có thể ẩn trốn vào trong ánh trăng, nhưng mà đó là lĩnh ngộ tại thời điểm phúc chí tâm linh(chợt thông suốt), sau đó khi tu tập《Đạp Nguyệt trực phong bộ》pháp môn,

mới tỉnh là mình bạch, mình là trốn vào trong âm linh khí giữa thiên địa.

Hiện tại so với lúc vừa trốn ra khỏi cấm tháp, chỉ mới sơ ngộ độn pháp thì hần đã mạnh hơn rất nhiều.

Một bước, hai bước, ba bước.

Một bước một lần lóe lên, liên tục ba lần chớp động trong hư không liền đã đến bên người quý yêu. Lúc này cấm phong chi lực của Phong Linh phù đã tán đi. Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên đi tới bên người nó, đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai kia vang lên bên tai Đồ Nguyên, giống như là tại trong một cái phòng kín nhỏ nhỏ đột nhiên có người đập vang thanh la, hơn nữa âm thanh này không phải âm thanh phổ thông, mà là một loại Âm sát thuật.

Pháp chú từ hai âm 'Hừ hà' âm dương cơ bản nhất diễn hóa ra, có thể phân hóa ra vô số âm tiết. Nhưng mà trong đó có một hai loại âm cực đoan là rất nhiều người tu hành đều sẽ tu hành.

Một loại là cực âm, một loại là cực dương.

Cực âm theo Đồ Nguyên lý giải đó là hết sức bén nhọn, thanh âm áp súc như kim châm đâm vào thần hồn người khác, khó mà chống lại. Mà cực dương thì là thanh âm kia hết sức to lớn, làm cho cả thể giới đều theo đó đồng thời chấn tan.

Đây là hai loại chú pháp thuần túy nhất, có thể phát ra thanh âm như vậy hay không thì chỉ có thể nhìn cơ duyên cá nhân rồi.

Âm chú do quý yêu này phát ra thanh âm bó buộc ngưng tụ thành tuyến, như kim châm đâm vào trong thần hồn Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên từ trong bầu trời rơi hướng mặt cát, quý yêu cất lên tiếng cười tà tà, đột nhiên hóa thành một cái huyết ảnh đỏ sậm nhào tới Đồ Nguyên.

Quý yêu quý dĩ, thường thường có thần thông bất khả tư nghị, có thể thực hồn thực máu huyết.

Nhưng mà tại lúc quý yêu hóa thành huyết ảnh nhào tới trên người Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên phát ra một tiếng cười nhạt. Tay hần chụp mạnh ra, quý yêu kia hoảng hốt, xoay quanh một cái liền muốn xa độn, nhưng mà trên tay Đồ Nguyên mạnh động linh quang, như mộng huyền thò vào hư không, lúc hiện ra, đúng là đã chụp lấy quý yêu kia vào trong tay.

Đồ Nguyên hơi hơi lắc đầu, đầu còn có chút đau đớn, quý yêu có loại thần thông này khiến hần không có nghĩ đến. Nhưng mà khả năng phòng ngự thần hồn của hần là cực cường, cho dù như thế, còn là nhất thời thất thần, bất quá, rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, cái này là quý yêu kia không có đoán tới.

Cũng bởi vì Đồ Nguyên không phải là đệ tử đại phái, nếu không như thế, sẽ rất rõ ràng cần phải phòng bị cái gì. Nhưng mà hiện tại hần chỉ có thể dựa vào tự mình tìm tòi, cùng tự mình một lần một lần kinh lịch mới có được.

Những thứ này, hần đều sẽ ghi lại, về sau dạy cho đồ đệ của mình. Nội tình của một cái môn phái là tán tu căn bản so không được.

Quý yêu kia bị Đồ Nguyên chụp ở trong tay, linh quang mạnh động, Thái Âm linh hóa trong đan điền tuôn ra lòng bàn tay, quý yêu kia giãy dụa trong tay hần, vật lộn nghĩ cách chạy trốn. Hần vốn là định chém giết nó, nhưng mà suy nghĩ một chút, còn là quyết định lưu giữ.

Bởi vì cái quý yêu này là có thể dùng để luyện chế một loại gọi là Thiên Ma thần sát phiến gì gì đó, cứ như vậy trực tiếp dùng đạo hóa luyện hóa đi thì có chút đáng tiếc.

Từ trong phù túi, hần tìm ra một khối linh ngọc khắc ghi Phong Linh phù, đem quý yêu kia phong vào trong đó, phương thức này là hần học được tại trong một nơi gọi là Hân Mai Trại trại.

Trở lại chỗ lúc trước thì thấy Phạm Tuyên Tử đang xoay quanh hạt yêu kia, mà vị khổ tu sĩ kia đã tỉnh lại, chỉ là nhìn qua còn rất suy yếu mà thôi.

Điều này làm cho Đồ Nguyên rất là ngoài ý muốn, bởi vì có thể tại bị trúng gai độc của hạt yêu mà còn có thể sống sót đã là kỳ tích rồi, hần ta vậy mà còn có thể tự động tỉnh lại.

Có thể thấy xuất thân của hần ta tuyệt đối là bất phàm. Hần trông thấy Đồ Nguyên trở về, tuy rằng sắc mặt rất kém, cũng là hành lễ cảm tạ. Lúc trước hần ta có can đảm cưỡng ép mình đi đối diện với gai đuôi của hạt yêu kia, làm chuyện nguy hiểm như thế, có thể khổ tu tại trong phiến sa mạc mịt mờ này, có thể thấy ý chí của hần cứng cỏi, mà lúc đối diện người thì rồi lại là khiêm tốn có lễ.

Vị phu nhân cùng vị nam tử ngự hồ kia cũng tiến lên nghênh đón. Phu nhân trái lại chỉ là biểu thị quan tâm một cái, mà nam tử kia thì hỏi có đuổi kịp quý yêu kia hay không.

Đồ Nguyên nói là không, sau đó liền không tiếp tục để ý tới bọn họ, xoay người nhìn hạt yêu kia. Hễ là yêu vương như vậy thì cả người đều là bảo. Vô bổ cạp kia có thể làm thành bảo giáp, máu huyết của yêu vương cũng có thể để luyện đan, bất quá, những điều này là Đồ Nguyên không biết.

Hần muốn chính là một điểm hạt vĩ kia, cẩn thận cắt nó xuống, cầm ở trong tay, đúng là có cảm giác nặng nề, tuy rằng như là một cái kim châm, màu đỏ sẫm, phía đầu mũi là màu đỏ có chen một chút màu vàng, có hoa văn, Đồ Nguyên nhìn tỉ mỉ, đó là pháp văn hình thành qua quá trình cái hạt vĩ châm này phát triển.

Đồ Nguyên cẩn thận thu cất đi, sau đó vị khỏ tu kia tại được Đồ Nguyên đồng ý liền đem máu huyết của hạt yêu hút sạch, sau đó sắc mặt tức thì tốt hơn không ít.

Phần vỏ bò cạp còn lại được vị phu nhân kia phái người mổ xẻ ra.

Một đêm này tính là đã trôi qua, phía đông bắt đầu ửng sáng.

Một đoàn người lại một lần nữa khởi hành, bất quá, lúc này đây không còn chia làm ba nhóm, mà là cùng đi với nhau rồi. Điều này hiển nhiên là điều vị phu nhân kia rất muốn, bởi vì trên mặt nàng so với hôm qua đã bớt đi một phần lo lắng.

Đồ Nguyên cũng biết được, vị phu nhân này gọi là Triệu Đồng, phụ thân là một vị tán tu ở Vạn Thánh sơn, sau khi gả thì đi xa. Lúc này đây là bởi vì trượng phu của mình đã chết, hơn nữa nhi tử bị người làm pháp, mỗi đêm đều gặp ác mộng bị dã thú ăn thân thể.

Sau khi Đồ Nguyên biết rõ loại tình huống này, hắn cũng cau mày rồi, nếu là nói giết địch hộ thân đấu pháp, tại cùng cảnh giới có lẽ hắn không sợ, nhưng nếu nói trị bệnh thì hắn là không có chút biện pháp nào.

Nghe nàng nói là do quỷ yêu kia thi pháp, nhưng mà Đồ Nguyên lại cảm thấy có thể không phải, bởi vì hắn cảm thấy phía sau quỷ yêu kia còn có người. Linh trí quỷ yêu kia tựa hồ cũng không cao lắm, giống như là có người khu sử, nhưng mà lại vô pháp hoàn toàn khống chế, nên cũng không có nói ra.

Vị khỏ tu sĩ kia, Đồ Nguyên cũng biết tên của hắn, tên là Trần Vô Tuyệt, là đến từ Vạn Thánh sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 17: Thần Nữ, Thận Ma

Mấy ngày liên tiếp Đồ Nguyên cũng không có nói cái gì, mà Trần Vô Tuyệt kia cũng vậy. Trần Vô Tuyệt là bị ám thương, mà Đồ Nguyên đồng dạng bị đâm tổn thương thần hồn, tinh thần có phần không phân chấn.

Phạm Tuyên Từ trái lại cũng hiểu chuyện, biết sư phụ của mình bị thương, cũng là yên lặng cùng theo bên cạnh.

Bất quá, về phương diện này thì mị kia trái lại là cường đại, bị đuôi bò cạp đâm bị thương thần trí, cơ hồ xem bị độc chí dương kia đốt diệt ý thức, vậy mà bây giờ đã khôi phục rồi.

Chỉ là, trước đó, ánh mắt có phần trở nên linh động hơn bởi một đoạn thời gian nghe Phạm Tuyên Từ niệm đạo kinh bây giờ biến đổi hung lệ hơn lên. Âm tà oán khí trong nhục thân khiến nó lần nữa dựng dục ra ý thức mới, bất quá cũng may vẫn còn nhận thức ai là chủ nhân.

Một đoàn người đi trong sa mạc mịt mờ. Phạm Tuyên Từ ngồi ở trên vai Ngân Giáp thì mị đọc đạo kinh, Đồ Nguyên thỉnh thoảng giao lưu giao lưu đạo pháp với Trần Vô Tuyệt, con trai của vị phu nhân Triệu Đồng kia tựa hồ tình huống tốt hơn một ít, nhưng mà trên người nó bắt đầu xuất hiện mà xanh đen, nơi có màu xanh đen bắt đầu chết lặng.

Điều này làm cho tâm tình Triệu Đồng phu nhân vừa mới tốt lên không bao lâu giờ lại lần nữa biến kém rồi, không có chút tươi cười.

Cũng may mọi người đều là người tu hành, không cần lo lắng sẽ chết đói chết khát tại trong sa mạc này. Về sau cũng không có lại gặp nguy hiểm gì lớn, một ít sinh linh nhỏ trong sa mạc không thể đủ tạo thành uy hiếp cho bọn hắn. Chậm rãi, trong không khí tựa hồ có một chút ẩm ướt, Đồ Nguyên biết đã sắp đi ra một phiến tử vong cấm địa màu vàng này.

Đột nhiên có một ngày, trong tai Đồ Nguyên nghe được tiếng sáo như có như không, hắn ngẩng đầu nhìn chung quanh, cái gì cũng không có nhìn thấy. Nhưng mà tiếng sáo mờ ảo trong tai kia nhưng không có yếu bớt chút nào.

Đảo không phải là ảo giác, đó là tiếng sáo chân thật. Trong nháy mắt Đồ Nguyên nghĩ đến vị thần nữ đứng thổi sáo tại đỉnh núi mà hắn trông thấy khi đi ngang qua Tô Linh sơn kia.

Lại ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên chín tầng trời cao xa, có một cái ảo ảnh thật lớn, ảo ảnh kia là một nữ tử mặc váy đen, trên váy có hoa trắng, tóc mái buông rủ trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú xuất hiện tại trên trời cao.

Nhưng mà đám người Đồ Nguyên lại có thể nhìn thấy rõ ràng, nàng giống như là một bức họa, một hình chiếu.

Đột nhiên ở chỗ sâu trong biển cát chợt vang lên tiếng gầm gừ. Đồ Nguyên nhìn thấy ở chỗ sâu trong sa mạc, cát vàng đã hóa thành một con cự蟒 leo lên chín tầng trời.

Vô biên uy áp vọt tới, Đồ Nguyên đột nhiên có một loại xung động muốn quỳ gối xuống.

Cái này là uy áp đến từ linh hồn.

"Chạy mau, Tô Sơn thần nữ cùng Biển cát Thận Ma sắp chiến đấu rồi, chạy mau."

Người cất tiếng là Trần Vô Tuyệt. Một người có ý chí cường đại có can đảm trực diện gai đuôi của hạt yêu vương kia, lúc này lại là vẻ mặt sợ hãi, lời nói mới xong liền đã hướng phía trước chạy vội đi. Đồ Nguyên cũng là sắc mặt khê biến, sau đó kéo Phạm Tuyên Từ muốn chạy ra sa mạc, sa mạc dưới chân đúng là đã cuộn động như nước chảy.

Đứng ở nơi đó bất động, liền sẽ rất nhanh bị kéo sụp vào trong cát.

Đồ Nguyên trong lòng hoảng sợ, sa mạc là rộng lớn như thế, Biển cát Thận Ma kia vậy mà có thể tại giờ khắc này khiến cả phiến sa mạc vì mình mà chuyển động.

Kéo Phạm Tuyên Từ chuẩn bị rất nhanh rời đi, nhưng mà Ngân Giáp thi mị lại đột nhiên đứng yên bất động rồi, như là bị cái gì hút lại vậy.

Đồ Nguyên lay động Khu thi chuông trong tay, đồng thời niệm ra pháp chú mấy ngày nay tới giờ suy nghĩ ra. Tại Khu thi chuông điên cuồng lay động, Thi mị mới cùng theo Đồ Nguyên hướng ra ngoài sa mạc mà đi.

Ở bên kia, mãnh hổ của vị nam tử đã nằm sấp trên mặt đất rồi, rấn mồi cũng không còn nhúc nhích, những người khác không cẩn thận liền bị nuốt vào trong cát. Đồ Nguyên kéo Phạm Tuyên Từ đáp không rời đi, mà Ngân Giáp thi mị thì có thổ động, chỉ là tại thời điểm này toàn bộ là dựa vào Đồ Nguyên dùng Khu thi chuông để điều khiển nó.

Bất quá, nó vẫn còn có bản năng, dưới chân như có sóng gợn xuất hiện, khi hạ chân xuống thì đã ở tại ngoài mấy trượng, đúng là có thể đuổi theo Đồ Nguyên đang đáp không mà đi.

Bên kia, rấn mồi kéo xe đã nằm sấp trên mặt đất bất động, nửa cái thân thể đã chìm vào trong cát rồi. Vị phu nhân Triệu Đồng kia ôm lấy con trai mình, đột nhiên rút bạch lăng(dài lụa trắng) bên hông ra. Vắn vào hư không, linh quang như sương trắng quấn lên thân, bạch lăng đã quấn lấy họ kéo lên không trung, giống như thuyền bình chờ bọn họ đi ra phía ngoài sa mạc.

Nam tử ngự hổ thì cầm roi quất lên mãnh hổ, nhưng mà mãnh hổ vẫn cứ không đi, hoàn toàn không còn khí thế của bách thú chi vương.

Nam tử giận dữ, cuối cùng hung hăng quất con mãnh hổ kia một roi, nhìn những người đã bay độn về phía ranh giới sa mạc, rồi vội vã cất bước đuổi theo.

Mỗi một bước đều đáp tại trên dòng cát như sóng lại kia, nhưng mà dưới chân gã lại có từng đoàn hắc khí xuất hiện, tốc độ đúng là tuyệt không kém hơn Triệu Đồng mẫu tử được bạch lăng quấn bay tại không trung.

Triệu Đồng thấy một màn như vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Mà nam tử chạy vội ở phía dưới cũng là vẻ mặt âm u.

Đồ Nguyên cũng không có nghĩ tới sẽ quay lại cứu người, bởi vì hấn căn bản là vô pháp cứu được, chỉ có thể đủ mang theo đồ đệ của mình, cùng dẫn theo Ngân Giáp thi mị thoát ra phía ngoài sa mạc.

Lén nhìn tới ở chỗ sâu trong sa mạc, chỉ thấy cát vàng cuộn lên cừ thiên nhìn như trụ trời, trong hư không đã xuất hiện cuồng phong, hấp lực cực lớn muốn hút hấn vào trong trụ cát vàng kia. Trong lòng hấn hoảng sợ, không biết linh lực phải cường đại thể nào mới có thể làm được một điểm này.

So với Từ Thành từ trên trời giáng xuống kia, hấn cảm thấy Thận Ma có thể khiến cát vàng này hóa thành trụ trời, khiến cát vàng hóa thành như cự mãng thông thiên kia là không kém hơn chút nào.

Vị Tô sơn thần nữ mình gặp qua lúc trước đã không thấy rồi, nhưng mà tiếng sáo lại vẫn còn tại, Đồ Nguyên không có nghĩ đến nàng vậy mà cường đại như thế.

Hấn không biết bọn họ vì cái gì mà đánh nhau, chỉ muốn có thể rời đi rất xa khỏi khu vực đại chiến này.

Cúi đầu đáp không mà đi, linh lực trong cơ thể biến mất theo mỗi một bước đi tới, chậm rãi, hấn càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm, tuy rằng trong đan điền hấn có một đạo Thiên Cương thần phù, nhưng là cái hại do thời gian tu hành quá ngắn cũng xuất hiện rồi, linh lực của hấn không có thâm hậu như người khác, tích lũy không đủ.

Bất quá cũng may màu vàng tràn đầy trước mắt cũng đang nhạt dần.

Phía trước là thân ảnh của Trần Vô Tuyệt kia.

Kiên trì, kiên trì.

Cuối cùng tại lúc hấn gần như cảm thấy mình sắp hoàn toàn khô cạn thì, áp lực trên người chợt mất đi, sức hút cường liệt kia niến mất, còn có áp bách trong sâu thẳm kia cũng đột nhiên phai nhạt, lúc này hấn mới phát hiện mắt mình đã thấy được một dải núi xanh.

Tại đỉnh núi xanh kia đúng là có không ít người đứng ở nơi đó nhìn chiến đấu ở chỗ sâu trong biển cát vô biên kia.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, hắc ám kia không phải là mây đen che trời, mà là cát vàng cuộn ngược lên cửu thiên, hóa thành biển mây, khiến nơi đó trở thành một vùng đen tối.

Sau khi thoát khỏi cở uy áp kia, điều khiển Ngân Giáp thì mị cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Ở phía sau thì là Triệu phu nhân, mẹ con nàng đứng là cũng đã trốn thoát. Đồ Nguyên nhìn bạch lăng tỏa ra linh quang nhẹ nhàng của nàng, suy nghĩ phụ thân nàng tại Vạn Thánh sơn tất nhiên là không tệ, nếu không thì nàng cũng sẽ không có pháp bảo tốt như vậy. Nhưng chân chính khiến Đồ Nguyên ngoài ý muốn chính là vị nam tử ngự hồ kia vậy mà cũng trốn thoát được.

Lúc này cả người gã u tối, sau khi đi ra cũng không tiến lại đây, chỉ là nhìn Đồ Nguyên cùng Triệu phu nhân.

Đồ Nguyên cau mày, trong lòng hắn thầm nghĩ đến một chuyện.

"Là người, là người đứng không?" Phu nhân Triệu Đồng đột nhiên chỉ vào vị nam tử kia, bị phần hỏi.

Nam tử kia cũng không có trả lời, chỉ cắn răng, sắc mặt âm trầm nhìn phu nhân Triệu Đồng.

"Là người giết chết Thừa Quyền, là người hạ trớ chú lên người con ta." Phu nhân Triệu Đồng chỉ vào nam tử kia, thống khổ cùng phần nộ mà chất vấn.

"Vì cái gì người phải làm như vậy, vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 18: Dưới Vạn Thánh Sơn

Vị nam tử tên là A Tư Nhĩ kia, theo Đồ Nguyên biết thì gã là người bên nhà trượng phu của Triệu Đồng, thuộc về gia thân.

Tại Đồ Nguyên nhìn thấy trên người gã phát ra hắc khí âm u thì liền đoán được gã có thể chính là người ở phía sau khu sử quỷ yêu kia.

Hiện tại xem ra Triệu Đồng đối với A Tư Nhĩ này cũng là luôn luôn có hoài nghi, thảo nào lúc trước nhìn thấy nàng đối với A Tư Nhĩ này có phần lạnh lùng, cũng không thân cận.

A Tư Nhĩ tại Triệu Đồng chất vấn, về phần nộ trong mắt càng ngày càng đậm

"Vì cái gì, còn không phải đều bởi vì người. Người biết rõ ta thích người, lại luôn luôn ở trước mặt ta cùng hắn ân ái liếc mắt đưa tình. Ta có điểm nào kém hắn, dựa vào cái gì hắn là chủ nhân, còn ta là gia thân. toàn bộ chuyện phong quang hắn được nhận, việc dơ bẩn ta tới làm, nhiều năm như vậy, người biết ta vì hắn đã làm bao nhiêu chuyện không thể gặp người không? Thế nhưng là, toàn bộ vinh quang đều là của hắn, ta thì sao chứ, ta được cái gì? Cái gì cũng không có. Khi người khác nhắc tới ta, chỉ sẽ nói ta là gia thân của Lý Thừa Quyền hắn."

A Tư Nhĩ càng nói càng phần nộ, càng nói càng lớn tiếng: "Tại trước mặt ta, hắn luôn miệng nói ta là huynh đệ của hắn, nhưng mà có một lần người khác hỏi đến ta, hỏi có phải là huynh đệ của người người hay không, hắn nói thẳng không phải, nói đây là gia thân của ta. A Tư Nhĩ ta đường đường nam nhi, một thân pháp thuật tu vi, há có thể chịu nổi ô nhục này, ta phải cho hắn chết không được từ tế, ta phải cho con hắn chết dần trong sợ hãi vô biên."

Nói đến đây, hắn nhìn chằm chằm thân thể xinh đẹp và thon thả của Triệu Đồng, nói ra: "Ta muốn nữ nhân của hắn uyển chuyển hầu hạ dưới thân ta. Ha ha... Ha ha..."

Vị phu nhân Triệu Đồng kia đã giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhưng còn chưa có cất tiếng, tiểu Tuyên Tử đã tức giận lớn tiếng nói: "Người như vậy là quá vô sỉ rồi, người cảm thấy trượng phu của nàng đối xử không tốt với người, người có thể đi a, không cần phải giết người. Giết một người còn chưa đủ, còn một mực đi theo, tiếng cười càng ác tâm. Người còn cười, ta nói Ngân giáp cắn người."

Ở bên cạnh, ngân giáp đứng là rất phối hợp hướng phía A Tư Nhĩ gầm nhẹ một tiếng. Một đôi mắt hung lệ ửng đỏ dõi theo gã, khiến gã vốn đang điên cuồng cười to tức thì đình chỉ.

Nhưng mà về mặt gã lại âm trầm nhìn Đồ Nguyên, hung hăng nói ra: "Đều là bởi vì người, ta nhất định sẽ trở lại." Nói xong gã lui về phía sau

Đồ Nguyên vốn đang tập trung chú ý đến biển mây do cát vàng hóa thành đang cuộn cuộn tại trên chín tầng trời kia, đột nhiên nghe nói như thế, nhướng mày, quát khê: "Giết chết hắn."

Ngân Giáp thi mị được đến mệnh lệnh, bỏ nhào tới trước, một mảnh thi khí đen thui dâng lên, tại trước mặt nó, hư không giống như là một tầng băng mỏng, trong nháy mắt bị nó xông vỡ, trong nháy mắt nó đã xuất hiện tại trước mặt A Tư Nhĩ, nhưng mà A Tư Nhĩ kia như là đã sớm có chuẩn bị.

Thân thể gã ở tại bước đầu tiên lui về phía sau liền ẩn vào trong hắc vụ như có như không, biến mất. Hơn nữa, trong tay gã đột nhiên xuất hiện một cái gương, một mảnh kim quang như liệt dương chiếu sáng ra. Ngân Giáp thì mị đứng là trực tiếp rút về phía sau, như là rất e sợ.

Tuy rằng là Ngân Giáp thì mị, nhưng mà kính kia không biết là cái kính gì, trong quang hoa chiếu ra kia vậy mà có một chút khí tức thái dương tinh hỏa, khiến Ngân Giáp thì mị e sợ lui về phía sau.

Mà A Tư Nhĩ cũng là cấp tốc chìm vào hư không. Ngón tay Đồ Nguyên hơi hơi lay động một cái, cũng không có lại xuất thủ, nếu là hắn thật muốn cưỡng ép lưu lại thì cũng có thể lưu lại được, bất quá hiện tại tình huống của hắn cũng không phải rất tốt, không muốn khiến cho người khác chú ý, để tránh làm phức tạp.

Tại sát biên giới cái sa mạc này, khắp nơi đều có người đang theo dõi chiến đấu ở chỗ sâu trong biển cát kia. Trong bọn họ có lẽ sẽ có tà tu. Vạn nhất người nào đó nhìn mình không vừa mắt, tới kiếp sát, vậy thì hai thầy trò mình liền phải táng mạng nơi này rồi.

Cát vàng cuốn bay tại trên chín tầng trời, hóa thành một vùng mây cát.

Tiếng sáo mờ mờ ảo ảo từ trên chín tầng trời truyền xuống, như có như không, nhưng mà vô luận như thế nào, đều chui vào trong lòng, quẩn quýt triền miên, không thể thoát khỏi.

Đồ Nguyên nghe tiếng sáo này, chỉ cảm thấy thoải mái, không có chút ý nghĩ gì khác, hắn không biết người khác nghe được có cảm giác như thế nào.

Trần Vô Tuyệt ở cách không xa, tiến lại, nói ra: "Chúng ta còn là trước rời khỏi đây đi, rất nhiều lúc, dưới loại tình huống này, đại chiến như vậy vừa xong, quanh đó sẽ có xuất hiện hỗn chiến sát nhân đoạt bảo, chúng ta còn là rời xa đây mới tốt, hơn nữa, vị trí này của chúng ta cũng hơi quá mức gần."

Đồ Nguyên gật gật đầu, gọi Phạm Tuyên Từ đi theo, đồng thời hướng ra phía ngoài rời đi. Triệu Đồng ôm con trai mình cũng đuổi theo.

Người rời khỏi đây cũng không ít, đều là từ trong biển cát kia chạy thoát ra. Không chỉ như thế, còn có một chút yêu vật cũng theo trong biển cát trốn ra, lại bị tu sĩ bên ngoài chặn giết, sau đó phân thây.

Bọn họ một đường hướng ra phía ngoài mà đi, Đồ Nguyên rõ ràng cảm thụ được không ngừng có ánh mắt đảo qua mình.

Hắn chỉ là thủ vững bản thân, không hề dao động, chậm rãi rời khỏi một vòng vây sát biển cát kì. Tiếng sáo trong tai nhưng là càng ngày càng kịch liệt, quay đầu lại nhìn bầu trời, chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, mây cát che lấp một vùng thiên địa, cái gì cũng nhìn không thấy.

Đi được gần một ngày thời gian, trong tai hắn vẫn cứ có tiếng sáo kia. Hắn phi thường kinh ngạc, bởi vì tuy rằng bọn họ không có toàn lực đi hướng Vạn Thánh sơn, nhưng mà tốc độ nhưng không chậm, vậy mà thanh âm trong tai cũng không có yếu bớt chút nào.

Hắn liên tục quay đầu lại, muốn biết, tiếng sáo của Tổ Sơn thần nữ kia rốt cuộc là cái gì?

Trần Vô Tuyệt tựa hồ biết nhiều hơn một ít, hắn ta nói ra: "Sở dĩ gọi thần nữ, là bởi vì nàng không có nhục thân, nàng thổi không phải âm thanh phổ thông, mà là âm thanh của thiên địa, không phải nhục thân thổi, mà là linh thân thổi, cho nên, thiên địa vì đó cộng minh. Nghe nói, có người bởi vì nghe nữ thần thổi, từng định cư tại dưới Tổ Linh sơn hơn trăm năm."

Lại đi ba ngày, đã hoàn toàn nhìn không thấy một mảnh cát vàng tràn ngập bầu trời kia rồi, nhưng mà tiếng sáo kia vẫn xoay quanh tại bên tai, hắn cũng không biết đại chiến kia kết thúc hay chưa.

Lại đi sắp xỉ một tháng, Đồ Nguyên xuyên qua mấy cái quốc gia, qua mấy chục thành thị, cuối cùng đi tới dưới một dải núi non.

Xung quanh phiến núi non này đều là thành trì, một tòa một tòa, có lớn có nhỏ, kể từ khi đi tới trên cái đời này, đây là nơi mật độ nhân khẩu lớn nhất mà Đồ Nguyên gặp qua.

Mà một quần thể núi non liên miên ở giữa kia chính là Vạn Thánh sơn, Đồ Nguyên một đường phong trần đi tới một tòa thành dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn một vùng núi non kia, trong lòng cảm khái hàng ngàn hàng vạn, rốt cục đã đến rồi.

Dọc theo đường đi này cũng may là có Trần Vô Tuyệt làm hướng đạo. Triệu Đồng lên Vạn Thánh sơn đi tìm gặp phụ thân nàng, mà Đồ Nguyên thì là tìm một chỗ ở lại, bởi vì Trần Vô Tuyệt nói cho hắn, muốn mở một cái động phủ tại trên Vạn Thánh sơn này là không phải việc dễ dàng, là cần phải trước tiên mua được một cái động phủ, hoặc là tự mình mua một khối đất trống, sau đó tự xây động phủ.

Khi nghe được như vậy, Đồ Nguyên cũng không có kinh ngạc, chỉ hỏi giá cả một cái, phát hiện mình căn bản là mua không nổi. Hơn nữa, hắn đã không còn linh thạch, thứ mà người tu hành dùng để giao dịch, trước hắn có một ít cũng đã bị chế thành linh phủ.

Trần Vô Tuyệt đưa hết số lượng mà hắn ta có cho Đồ Nguyên, nhưng mà hắn vốn là một vị khổ tu sĩ, trên người cũng không có mấy khối, chỉ đủ cho Đồ Nguyên tại trong thành dưới Vạn Thánh sơn này ở lại mà thôi.

"Nhìn đến, trước tiên chúng ta cần phải kiếm chút linh thạch mới được." Đồ Nguyên quay qua nói với Phạm Tuyên Từ, đôi mắt đang trông mong nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 19: Hồn Loạn

Vạn Thánh sơn nổi danh thiên hạ, tuy rằng Vạn Thánh sơn cao vút nhập mây, hơn nữa là một mảnh sơn mạch liên miên, nhưng mà tán tu thiên hạ nghe về Vạn Thánh sơn đều sẽ tới nơi này định cư. Chậm rãi, trên này, địa phương có thể khai mở động phủ cũng càng ngày càng ít rồi, về sau lại bởi vì trên Vạn Thánh sơn thường có phát sinh tranh đấu, cho nên hình thành một cái Vạn Thánh Linh Tu minh, để phán xử việc tranh đấu phát sinh trên Vạn Thánh sơn. Đồng thời cũng quản lý toàn bộ động phủ trên Vạn Thánh sơn.

Bởi vì có một số tu sĩ sau khi rời đi thì không có trở lại, như vậy động phủ mà hắn đã từng tu hành liền bỏ không rồi, cho nên sau khi người rời đi, quá niên hạn quy định mà không có trở về thì cái động phủ này liền sẽ bị thu hồi, sau đó bán cho tán tu khác.

Khi Đồ Nguyên nghe đến mấy thứ này, hắn ngẩn người, điều này làm cho hắn nhớ tới tại một cái thời không khác, ngàn vạn người vì có nhà ở mà phấn đấu.

Mà tại trên cái đời này, vậy mà vẫn cứ là cần thiết.

Bất quá, lên được Vạn Thánh sơn tu hành thì chỗ tốt cũng là cực lớn, hàng tháng đều có pháp hội, hàng năm đều có cường giả giảng đạo, mà ngoại nhân là vô pháp lên nghe, cái này là thứ mà tán tu rất khát vọng.

Hơn nữa, tại trên Vạn Thánh sơn có một địa phương có thể thông tới một cái dị vực, nghe nói là Thần vực, chỉ là thần linh kia bị người mạnh nhất trên Vạn Thánh sơn - Thanh Huyền chân nhân chém giết rồi.

Cho nên, tu sĩ trên Vạn Thánh sơn đều có thể tiến vào trong đó. Điều này đối với đại đa số tu sĩ mà nói là một cái hấp dẫn rất thực tế.

Đi tới dị vực dò xét, đó là rất nhiều người đều muốn, tuy rằng rất nhiều người sẽ bởi vậy mà cũng không về, nhưng thường thường tại những địa phương kia có thể thu được một ít chỗ tốt không thể tưởng được.

Tại trên núi này có một tòa thư lâu thật lớn, có thể mua được rất nhiều thứ cần thiết, như công pháp, đạo quyết vân vân, những thứ này đều là thứ Đồ Nguyên cần, mà tại dưới cái Vạn Thánh sơn này tuy rằng cũng có thể mua được đến, nhưng mà Trần Vô Tuyệt nói cho hắn biết sẽ đắt hơn rất nhiều, hơn nữa rất có khả năng sẽ bị lừa.

Hai người Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ đầu tiên là tìm một cái khách sạn, tắm rửa giặt giũ một hồi. Bản thân Đồ Nguyên đã chậm rãi hiện lộ ra thần dị, tỷ như nhục thân tịch trần, tri giác nhạy cảm vân vân. Nhưng mà tắm rửa một trận sạch sẽ có thể giúp tinh thần thả lỏng, sau đó mang theo Phạm Tuyên Từ ăn một bữa thoải mái.

Sau khi trở về, hai người ngồi ở trong phòng, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

"Người cảm thấy chúng ta nên làm thế nào kiếm tiền mua một cái động phủ?" Đồ Nguyên hỏi.

Phạm Tuyên Từ chớp chớp mắt, nói ra: "Sự phụ ta không biết a."

Đồ Nguyên đương nhiên biết nàng không biết, chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, nói ra: "Ngồi ở chỗ này cũng nghĩ không ra biện pháp gì, chúng ta tại trong thành đi đi dạo một chút. Nhìn xem có thể có cơ hội kiếm được linh thạch hay không."

Đồ Nguyên trong lòng đã có dự định, nếu như thật sự là vô pháp kiếm được, như vậy thì chỉ có thể buôn bán đồ vật rồi, tỷ như quý yêu kia, tỷ như cái Ngân Giáp thi mị này, bán bọn họ đi còn là có thể mua được một cái động phủ.

Nếu như thực sự mua không nổi thì chỉ có thể tại trên núi tùy tiện tìm một chỗ đất trống, dựng một tòa nhà gỗ để ở lại rồi. Nhưng nếu là như vậy, thì tuyệt không an toàn rồi.

Đi ra khách sạn. Ngân Giáp thi mị lại một lần nữa khoác lên một kiện hắc bào, đi theo phía sau bọn họ. Bên hông Đồ Nguyên treo Khu Thi chuông.

Thành trì nơi đây có khác biệt rất lớn với thành trì nơi khác. Trong thành này cơ hồ người người đều biết tu hành, tu sĩ như Đồ Nguyên vậy càng là đếm không hết.

Loại người mang theo cương thi đi lại trên đường phố như hắn càng là không ít, trong đó có người mang theo nữ yêu, mang theo yêu thân thú mặt người, hoặc trực tiếp là yêu vật đi lại trên đường cái.

Trên đường cái dòng người như dật, hai bên đều là cửa hàng, tửu lầu, ngồi tại trong tửu lầu kia vị tất là người, có khả năng là yêu, là tà linh, là yêu vật, nhưng mà chính là với loại tình huống này, tại dưới Vạn Thánh sơn lại có từng tòa thành trì như vậy tồn tại.

Đồ Nguyên cảm thấy rất bất khả tư nghị. Nhưng mà đã tồn tại thì là hợp lý.

Tại vùng này, Vạn Thánh sơn là trung tâm một mảnh đại địa này. Tu sĩ trên Vạn Thánh sơn cùng thành trì phía dưới có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Mỗi một tòa thành ở phía dưới là đại biểu cho một cái gia tộc, mỗi một cái gia tộc tại trên Vạn Thánh sơn đều là có nhân vật cấp tổ tông tồn tại.

Hơn nữa, mỗi một cái gia tộc thích kết giao với tu sĩ trên Vạn Thánh sơn, những người lên không được Vạn Thánh sơn, đa số đều sẽ gia nhập đến những gia tộc này.

Bất quá, bọn họ đều phải là những tu sĩ có thể luyện đan, luyện khí hoặc là trồng trọt linh dược, dùng lý giải của Đồ Nguyên chính là thành thạo một nghề, đương nhiên, nếu là pháp thuật của người đặc biệt, tu vi cao, cũng là sẽ có gia tộc cần, nhưng mà trong tán tu, loại người này thường cũng không nhiều.

Đồ Nguyên đi đi, đột nhiên có cảm giác dị động, dừng bước, phát hiện Khu Thi chuông bên hông mình đứng là bị một đoàn sương vụ mà phản hồng bao phủ.

Hắn nhướn mày, có người còn muốn trộm lấy Khu Thi chuông của mình. Hắn đưa tay vỗ lên Khu Thi chuông, hồng vụ liền tán đi.

Theo cảm ứng quay nhìn qua một cái phương hướng, thấy nơi đó có một nữ nhân từ nương nửa lão cầm một cái khăn tay phản hồng dựa cửa đứng ở nơi đó. Khi Đồ Nguyên nhìn qua thì nàng đứng là cười cười, chỉ là ánh mắt có chút lạnh.

Đồ Nguyên có thể khẳng định, đám phản hồng vụ kia nhất định xuất từ tay nàng. Hắn lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện người xung quanh kỳ thực đều nhìn thấy, nhưng mà lại đều coi như không có gì phát sinh.

Cuối cùng hắn suy nghĩ một chút, cũng không có đi tới nói cái gì.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng tán thán nhìn bốn phía, những thứ bán trong cửa hàng ở hai bên cũng là thiên ki bách quái, người đi lại trên đường đều là kỳ cảnh, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng trông thấy nhiều người như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, Đồ Nguyên nghe được một chuỗi tiếng chuông mơ hồ, trán hắn lại một lần nữa nhăn lại, bởi vì tiếng chuông này là Không thi chuông, là muốn gọi Ngân Giáp thi mị bên người hắn đi.

Bất quá cũng may tiếng chuông kia cũng không thể làm được, bất quá nhưng cũng khiến Ngân Giáp thi mị thấp giọng gào lên, buồn bực bất an.

Theo tiếng chuông nhìn tới, chỉ thấy trên một cái tửu lâu, có một cái hắc bào tu sĩ ngồi ở chỗ đó, trong tay cầm một cái chuông đồng màu xám đang lay động.

Dù cho là Đồ Nguyên nhìn tới, y cũng không có bỏ chuông đồng trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Đồ Nguyên cũng tràn đầy khiêu khích, tựa hồ muốn nói chính là đang gọi thi mị của ngươi, ngươi lại có thể làm gì.

Tại đối diện cái tu sĩ này có ngồi một cái người, nếu nhìn kỹ thì cũng không phải người, mà là một cái thi mị.

Khi Đồ Nguyên đột nhiên dừng lại tại trên đường, cũng nhìn lên phía tửu lâu ở bên cạnh thì tựa hồ người ở phụ cận đều nghĩ đến khả năng sẽ phát sinh chuyện gì, tức thì yên tĩnh lại, đều nhìn hướng bọn họ.

"Nếu như có người dám công nhiên gọi thi mị của ta như thế, ta nhất định nhịn không được." Có một cái âm thanh âm dương quái khí xuất hiện.

Đồ Nguyên quay đầu nhìn qua, trên tửu lâu phía bên đường khác có một người ngồi sát cửa sổ. Khi Đồ Nguyên nhìn qua, gã nhấc chén rượu lên hướng phía Đồ Nguyên ở xa xa nhấp nhấp.

"Thế nào rồi sư phụ, thế nào đều nhìn chúng ta." Phạm Tuyên Từ vẫn cứ là ngây thơ hỏi.

"Không có việc gì."

Đồ Nguyên đưa tay sờ sờ đầu Phạm Tuyên Từ, con mắt lại nhìn về phía người kêu gọi thi mị của mình kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 20: Đấu Thi, Sát Ý

Đồ Nguyên vỗ vỗ đầu Phạm Tuyên Từ, sau đó xoay người cất bước, nói ra: "Đi thôi."

Nhưng mà hắn không dự định so đo, rồi lại có người được voi đòi tiên, Không thi chuông kia lại một lần nữa vang lên, Đồ Nguyên giận dữ, xoay người, lạnh lùng nhìn người ngồi trên tửu lâu kia.

Nhìn người kia tuổi kỳ thực cũng không lớn, sắp xỉ Đồ Nguyên. Trên mặt cái thi mị ngồi ở trước mặt y cũng là có trời nổi màu ngân sắc, ở chỗ sâu trong ánh mắt nó hình như có một mặt ngân hồi sắc.

Hắn đưa tay chỉ tới người khu thi kia, nói ra: "Hà tất lấy chuông gọi thi, nếu thật sự muốn, vậy thì xuống đây giết chết ta, thi mị này chính là của ngươi rồi."

Lời Đồ Nguyên đột nhiên nói ra khiến người trên đường đang chú ý tới đều sững sờ rồi, lập tức có người nói: "Trái lại là kiên cường, cái tính khí này hợp khẩu vị của ta, ha ha..."

Nhưng mà lại có người cười lạnh nói: "Thường thường loại người nói lời hung dữ như vậy trong lòng đều rất yếu đuối."

Đồ Nguyên không để ý đến lời người xung quanh, bọn họ bắt quá là hạ người chậm ngòi thổi gió mà thôi.

Hắn chỉ là lạnh lùng nhìn người ngồi trên từ lâu kia. Người kia lạnh lùng cười, về xem thường bộc lộ trong biểu hiện.

"Nếu đã không dám, hà tất giả bộ rất cường đại." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cuối cùng biết rõ đã xảy ra chuyện, cũng nhìn về phía từ lâu kia.

Người kia tại bị người nhìn chăm chú, trên mặt cũng đã có vẻ giận dữ, lạnh lùng đáp: "Không giết ngươi, bắt quá là không muốn trêu chọc Thành Vệ quân trong thành mà thôi, nếu ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn ngươi."

Dứt lời, người kia lay động Khu Thi chuông trong tay, chuông đồng lay động, cương thi ngồi ở trước mặt y gầm nhẹ một tiếng, nhìn về phía Đồ Nguyên bên này, trong miệng có thi khí màu lục sẫm phun ra.

Thi mị vốn là oán linh bậc thấp, thuộc về dễ khống chế, linh trí thấp, có thể ăn tất cả ô uế trong khắp thiên địa. Thi thể, máu huyết, độc vật, âm uế chi khí. Theo nó phát triển, những ô uế chi khí kia trầm tích trong thân thể nó. Chậm rãi làm cho nhục thân nó càng ngày càng cứng rắn, có thể chống lại pháp bảo sắc bén.

Nếu như là nó một mình tại trong thiên địa thì rất khó phát triển, cũng có rất nhiều nhược điểm dễ dàng bị tu sĩ nắm bắt, cho nên những thi mị tồn tại trong thiên địa, nếu không phải là cường đại đến đã khai linh khai tuệ, thì tu sĩ cũng không sợ bọn họ.

Bắt quá đối với một cái tu sĩ mà nói, thi mị lại có tính bền dẻo cực cường, giống như là một kiện bảo vật có linh trí nhất định. Có thể ngưng khắc phù văn mình muốn lên thân thi mị này, khi trên thân thi mị được ngưng khắc phù văn, thi mị mới sẽ càng ngày càng cường đại.

Trên mặt thi mị ngồi trước tu sĩ trên từ lâu kia, mơ hồ có lam hoa văn, hiển nhiên trên người nó đã ngưng khắc phù văn rồi.

Đồ Nguyên đương nhiên không biết tu sĩ kia ngưng khắc phù văn gì cho thi mị, Khu Thi chuông trong tay y tuôn ra một chuỗi thanh âm dày đặc chi chít, thanh âm kia cực nhỏ, người trên đường cơ hồ nghe không được, nhưng mà thi mị ngồi ở trước mặt y liền nhào khỏi từ lâu, bàn cùng cửa sổ trước người nó đều bị đụng vỡ tan, một đám vụn gỗ văng tung tóe trong không trung. Nó như đã thú nhào tới roi xuống trước mặt Đồ Nguyên cách đó không xa

Đồ Nguyên đưa tay kéo Phạm Tuyên Từ ra phía sau mình, trong tay nhẹ dao động Khu Thi chuông. Ngân Giáp thi mị hướng về phía thi mị mới roi xuống kia cất giọng rít gào,

Hai cái thi mị giằng co trên đường cái. Người qua đường trong nháy mắt tản ra rồi, nhưng mà cũng không có đi xa, mà là vây thành một vòng, cửa sổ hai bên từ lâu lập tức có người xuất hiện đứng ở nơi đó, hoặc là nhấp rượu, hoặc là cầm chén đứng tại nơi đó nhìn Đồ Nguyên cùng hai cái thi mị mà bình phẩm.

"Đấu thi rồi, đấu thi rồi..."

Có người hô to. Đồ Nguyên mơ hồ còn nghe được có người nói chuyện đánh cuộc.

Hỗn loạn bất thành hình xảy ra khiến Phạm Tuyên Từ không biết làm sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, mà Đồ Nguyên thì chỉ là nhìn chằm chằm người khu thi kia.

Hắn được đến Ngự thi linh quyết cũng không lâu. Nhưng mà mấy ngày nay tới giờ, thường xuyên lật xem, tự nhận cũng rất có nghiên cứu. Bắt quá, hắn không cho mình có thể so được với loại người chuyên tu ngự thi chi pháp này, mục đích của hắn cũng không phải là muốn đấu thi.

Khu Thi chuông trong tay Đồ Nguyên nguyên bản chỉ là nhẹ lay động từng cái từng cái một, đột nhiên lay động trở nên kịch liệt, Ngân Giáp thi mị nhào mạnh tới rồi, cùng thi mị kia cắn xé nhau.

Người kia lạnh lùng cười, Khu Thi chuông trong tay cũng đột nhiên trở nên kịch liệt, chỉ thấy trên mặt thi mị kia hiện lên lam văn phù, đột nhiên mở miệng, đúng là hướng về phía Ngân Giáp thi mị của Đồ Nguyên hấp lên khí tới.

Ánh mắt Đồ Nguyên ngưng tụ, trong tay đã hiện ra một đạo linh phù.

Phong Linh phù.

Một đạo linh quang cực nhanh, trực tiếp chìm vào trong miệng Ngân Giáp thi mị kia. một mảnh quang hoa âm trầm trong miệng thi mị kia đúng là bao phủ lấy Phong Linh phù, một ngậm cắn vỡ.

"Ha ha, người nghĩ rằng thi mị của ta giống như thi mị của người sao, pháp văn khác trên thân thi mị của ta, há là pháp phù của người có khả năng động được, ngu xuẩn." Người kia đứng ở trước cửa sổ trên lầu, tại trước người y đã là một mảnh trống không. Khu Thi chuông trong tay lay động, linh quang màu xám một trận một trận cuộn động như sóng nước.

Đồ Nguyên lăng không hư điểm, một mảnh hỏa điểm lan tràn ra trên đầu ngón tay, theo tay hấn vạch động, như mũi tên vọt tới người kia. Người kia vẫn cứ là cười lạnh một tiếng, lay động Khu Thi chuông trong tay, một đạo hỏa điểm kia đúng là tại cách trước thân y không xa bị sóng âm từ chuông đồng xông tán rồi.

"Tiểu tử, người này gọi là Dư Thành Nghệ, mặc dù không phải kim đan, nhưng mà tại trong cái thành này thế nhưng là nổi danh, dưới kim đan, nhưng không có mấy người là đối thủ của hắn." Đột nhiên có người hào tâm nhắc nhở Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đột nhiên xoay người, lôi kéo Phạm Tuyên Từ rời đi. Lay động Khu Thi chuông trong tay, Ngân Giáp thi mị ra sức gãy dựa thoát khỏi con thi mị kia, theo Đồ Nguyên rất nhanh rời đi.

"Muốn chạy, đi được sao?" Dư Thành Nghệ lạnh lùng nói ra.

Người y nhẹ nhàng thẳng tới, đi bộ trong hư không, Khu thi chuông trong tay dao động ra một trận một trận tiếng chuông cùng quang hoa.

Từ vân bao phủ trên người thi mị phía dưới, nó rít gào phóng về phía Đồ Nguyên. Đột nhiên, Ngân Giáp thi mị vốn đang muốn chạy trốn chợt quay đầu lại, nhào lên nghênh đón. Hai cái thi mị trong nháy mắt đụng vào nhau.

Dư Thành Nghệ hơi hơi sửng sốt, đột nhiên, nhìn thấy trong hư không trước mặt mình có một người từ trong hư vô hiện lộ ra, một đạo kiếm chỉ (lấy ngón tay làm kiếm) đâm tới mi tâm mình.

Trên kiếm chỉ lập lòe linh quang, rồi lại ngưng mà không tiêu tan, nơi đi qua, tiếng chuông sóng gợn kia đúng là như mỡ đông ném vào dầu nóng, trong nháy mắt bị phá ra niên mất.

Y biết rõ đối phương dùng chính là ngưng phù ý tại đầu ngón tay, loại này mới sẽ không bị âm thanh Khu Thi chuông của mình chấn tan.

Dư Thành Nghệ có chút ngoài ý muốn, Y ngoài ý muốn với việc Đồ Nguyên vậy mà còn dám quay lại đấu với mình, lúc này cư nhiên không phải lưu thi mị lại để bỏ chạy.

Còn có một cái ngoài ý muốn là tại đòn thuật của Đồ Nguyên đúng là có phần cao minh.

Nhưng mà y không có sợ hãi chút nào, với người dưới kim đan, y nhưng chưa từng có sợ ai.

Tay lướt qua bên hông, giữa ngón tay đã kẹp một đạo phù hồng sắc, trong nháy mắt phù kẹp tại đầu ngón tay, phù quang lóe lên, chỉ có phù ý ngưng tại đầu ngón tay không tiêu tan, một mảnh hỏa điểm trong đó lần lần ngưng tại đầu ngón tay y.

Đạo phù này của y tên là Diệt Thần độc điểm phù, loại pháp phù này cũng không phải là dễ dàng làm được như vậy, cần phải dùng một loại đá ở chỗ sâu trong địa mạch ngưng khắc thành phù, lại đem ô uế độc khí luyện vào trong đó, lúc này mới có thể trở thành tài liệu chính của Diệt Thần độc điểm phù.

Loại pháp phù trong tay y này không biết đã ám toán qua bao nhiêu người, dù cho là người có tu vi cao hơn y cũng có không ít người chết ở dưới một đạo pháp phù này.

"Đi chết đi." Trong mắt Dư Thành Nghệ tràn đầy sát ý.

Quyển 05

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 21: Chiến

Có người lắc đầu than thở.

"Người chết tại trên tay Dư Thành Nghệ này cũng không ít, loại người vừa mới tới trong thành này chết ở trong tay hắn càng nhiều."

"Đúng vậy, vạn dặm xa xôi đi tới dưới Vạn Thánh sơn này, lại như vậy mà chết rồi."

"Còn là mang theo một cái đồ đệ chưa vào đạo."

"Di, cái nữ oa kia thoát nhìn căn cốt không tệ, các ngươi mấy người cũng không nên đoạt với ta a, ta đang cần một cái chấp phiên đồng nữ a."

"Ha ha, nữ nhân đến trên tay ngươi, cuối cùng nào có cái nào có thể nhập được đạo, bất quá là lô đỉnh của ngươi mà thôi." Có người lạnh lùng nói ra.

"Thế nào, Hàn lão ma, ngươi muốn như thế nào?"

...

Chỉ trong thoáng chốc này liền đã có người có ý đồ với đệ tử Phạm Tuyên Tử của Đồ Nguyên rồi.

Phạm Tuyên Tử nắm chặt nắm đấm nhỏ bé, nàng cũng không có nghe đến mấy lời kia, lúc này tất cả sự chú ý của nàng đều đặt ở trên người sư phụ của mình.

Cái người khác mặc dù có người nghị luận, nhưng đồng dạng là chăm chăm chú ý tới Đồ Nguyên, thẳng đến Đồ Nguyên đột nhiên một bước bước lên hư không tiêu thất, rồi lại xuất hiện tại trước mặt Dư Thành Nghệ.

Hai đạo kiếm chỉ không sai lệch đụng vào nhau.

Phù quang tán ra.

Một lữ hỏa điểm màu đỏ lẫn đen kia quán lên đầu ngón tay, nhưng mà linh quang trên đầu ngón tay ở đối diện như thủy vận, lật ép xuống, trong nháy mắt dập tắt nó.

Trong lòng Dư Thành Nghệ hơi hơi sững sốt, bởi vì y phát hiện Diệt Thần độc điểm phù ở đầu ngón tay mình đúng là không chịu khống chế tán đi.

Trong miệng của y đột nhiên phun ra một ngụm tử khí, một đoàn tử khí kia vừa thoát khỏi miệng của y liền hóa thành một con linh điều u ám, điều kia có một cái miệng dài, nhìn như kiếm, nhào tới mặt Đồ Nguyên, một miệng liền mổ xuống mi tâm Đồ Nguyên.

Khi y phun ra một đoàn tử khí này thì có người kinh hô: "Đó là một ngụm bản mạng tử linh đan khí hẩn tu ra, tử linh điều kia có thể ăn nuốt hồn. Khó lòng phòng bị."

Đồ Nguyên có thể nhìn thấy vẻ lãnh khốc trong mắt Dư Thành Nghệ, trong nháy mắt khi một đoàn tử khí hóa thành một con tử linh điều đột nhiên nhào vào mặt, hẩn đột nhiên như phúc chí tâm linh. Há mồm phun ra, một đoàn hơi mây trời nổi hồng quang phun ra. Giống như là đầu lưỡi con cóc cuốn lấy côn trùng nuốt vào trong miệng.

Từ trong miệng Đồ Nguyên tràn lên linh quang ửng đỏ trực tiếp cuốn tử linh điều kia vào trong miệng, nuốt xuống bụng. Đối với Đồ Nguyên mà nói, đây là hành động thôn thổ thiên địa linh khí cơ bản nhất trong nhiều năm tu hành như vậy tới nay, không quản là thứ gì, chỉ cần là linh khí hẩn đều dám nuốt vào đan điền để luyện hóa.

Dư Thành Nghệ sững sốt, theo đó đúng là nở nụ cười.

Có người than thở nói: "Thanh niên nhân này quá sơ suất rồi. Đó thế nhưng là một đạo phù do bản mạng đan khí của người khác kết thành. Loại phù có thể ngưng hóa thành hình dáng vật sống trong thiên địa như vậy đều không phải là pháp phù đơn giản, hẩn cứ như vậy nuốt thẳng vào trong bụng, nếu như trấn áp không được, nếu nổ tung, phù đã kết trong đan điền sẽ bị quấy tán."

"Chết đi." Dư Thành Nghệ ngưng thần lãnh khốc nhìn vào mặt Đồ Nguyên.

Nhưng mà tại lúc y niệm động, thì phát hiện kia một ngụm bản mạng đan khí của mình trong nháy mắt đã tiêu thất vô tung vô ảnh, căn bản là vô pháp dẫn động.

"Thế nào có thể, thế nào sẽ như vậy." Dư Thành Nghệ kinh ngạc kêu lên.

Đồ Nguyên lạnh lùng cười, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh như ý, tán ra thanh quang nhẹ nhàng.

Thất Bảo Như Ý vừa hiện ra, thiên địa vì đó trong sáng. Toàn bộ tử khí tại y đều như là sương gặp ánh nắng chói chang, trong nháy mắt tán đi.

Thất Bảo Như Ý vừa xuất hiện, liền nện tới trán Dư Thành Nghệ.

Tại trong mắt Dư Thành Nghệ, một kích của như ý này giống như một ngọn núi trấn áp xuống, trầm trọng vô cùng, trong lòng y đúng là không dám chống lại.

Tiếng chuông vang lên từ Khu Thi chuông trong tay tại bị linh quang của như ý xung kích, đúng là tán loạn, khó mà kết thành chuỗi.

Bất quá, y rốt cuộc cũng là cường nhân nổi danh dưới kim đan tại trong tòa thành này, đầu pháp vô số, tại giờ khắc này, gắng tập trung tinh thần, tay kịch liệt lay động Khu Thi chuông, đồng thời phát ra một tiếng pháp chú trầm thấp. Thi mị kia vốn đang triển đầu với Ngân Giáp thi mị, cơ hồ đã sắp xé tan Ngân Giáp thi mị đột nhiên xoay người, nhào về phía Đồ Nguyên.

Tốc độ thi mị kia cực nhanh, một thân nồng đậm từ khí, hư không bị đụng vỡ như miếng băng mỏng.

Y đúng là không để ý đến sinh tử của mình, trực tiếp triệu thi mị tới giết Đồ Nguyên, cái này là muốn liều mạng, liều cái lờng bại câu thương, nếu là Đồ Nguyên không để ý thi mị đang nhào tới, vậy thì dù cho là có thể đánh Thất Bảo Như Ý vào trán y, cũng sẽ bị thi mị nhào đụng.

Nếu bị thi mị sát người quần ôm lấy rồi, vậy thì không phải có thể dễ dàng chạy thoát. Đồ Nguyên có thể khẳng định, trên tay thi mị này có cấm phù phòng ngừa người khác trốn chạy.

Khỏe miệng Dư Thành Nghệ có nét cười tàn khốc. Y không tin tên Đồ Nguyên trước mặt này dám liều mạng với mình, chỉ cần hấn vừa lui, như vậy thi mị tới bên cạnh, tất nhiên khiến người này chết không có chỗ chôn.

Đồ Nguyên đương nhiên không nguyện ý cùng đối mạng với y, cũng không nguyện ý bởi vì giết y mà bản thân bị trọng thương, tại dưới Vạn Thánh sơn này, hấn là một mình một người, không có bằng hữu, còn có một đồ đệ cần có mình chiếu cố, cho nên hấn là không nguyện ý thụ thương.

Vì vậy hấn đạo vào trong hư không, thân hình tung bay, thủ trào đen thui của thi mị mặt lam cơ hồ là xẹt mạnh qua vai Đồ Nguyên.

Dư Thành Nghệ cười nhạt, bên người y đã có thi mị hộ thân.

Y không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà lại khó chơi như thế, đúng là xem một chút mình đã bị thương, nhưng mà hiện tại có thi mị bên cạnh rồi, như vậy, trò chơi kết thúc rồi.

"Rất tốt, ngươi đã làm ta tức giận, vậy thì, dừng ở đây đi, ngươi có thể đi chết rồi." Dư Thành Nghệ sát ý lăm lăm lạnh giọng nói ra.

Theo lời y vừa dứt, Khu Thi chuông trong tay đã lay động mạnh, trên người thi mị đứng trước y cuộn động từ khí, một mảnh hắc vụ bao phủ lấy nó, Dư Thành Nghệ đột nhiên bắt đầu nhảy múa.

Theo y nhảy múa, từ khí trên người y bắt đầu nối liền với từ khí trên người thi mị, vốn là khí tức một người một thi, tại giờ khắc này đúng là hòa hợp nhất thể, thi mị kia đột nhiên mở miệng, nói ra: "Ngươi, phải, chết..."

Thanh âm nó đúng là cùng lúc phát ra với Dư Thành Nghệ, hai thanh âm chồng nhau, giống như lúc này không chế thần ý một người một thi này đều là Dư Thành Nghệ, lại tựa hồ là ý chí của một thi một người đã kết hợp thành một.

Ngay sau đó, thi mị đột nhiên mở miệng ra, phun ra một mảnh từ khí màu đen, màu đen từ khí lại hóa thành một cái cự thủ chụp về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên cũng không có trốn, Thất Bảo Như Ý tại tay, thanh quang tỏa sáng trong một mảnh từ khí màu đen, khiến từ khí kia vô pháp tới gần thân hấn.

Đột nhiên, thi mị kia hút một cái, một mảnh màu đen từ khí kia lại cuộn cuộn quay về trong miệng của nó, trong thiên địa dâng lên một mảnh cuồng phong, nơi bị từ khí hắc sắc bao phủ, sinh cơ cùng thiên địa linh khí đều bị thôn phệ không còn.

Tại trước lúc hắc khí vọt tới thì có người lui hơi chậm, lúc này tại hắc khí kia cuộn cuộn thối lui thì đúng là trong chớp mắt liền khô, sinh cơ linh khí toàn thân bị thôn phệ không còn.

Đồ Nguyên cảm Thất Bảo Như Ý, quan tướng Thần ấn phù đồ, không để ngoại tà xâm nhập, không vì ngoại ma mà dao động, nhưng mà tại hắc khí bị cuộn cuộn nuốt trở lại trong miệng thi mị kia thì hấn đột nhiên há mồm phun ra một đạo linh khí ứng đồ, linh khí theo hắc khí kia trực tiếp bị nuốt vào trong miệng thi mị.

Trong lúc mơ hồ đó, có thể nhìn thấy linh khí ứng đồ kia giống như phát một đạo ấn phù.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 22: Một Vạn Linh Năm Trăm Bảy Mươi Ba Hào (10573)

Khi Đồ Nguyên bị bao phủ trong một đám hắc vụ từ khí do thi mị nhả ra kia thì người trên đường đều cho rằng hấn dữ nhiều lành ít rồi, một mảnh mây đen từ khí kia nhưng không đơn giản là tà uế từ khí, đó là bản mạng đan khí của thi mị, loại đan khí này ra miệng không tan, kết hóa thành phù.

Đó cũng là lí do vì sao Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên vô pháp đuổi đi những từ khí này, chỉ có thể miễn cưỡng hộ thân.

Trong vô biên từ khí, một đạo linh hoa ứng đồ theo hắc khí cuộn vào, cũng là tại lúc vào miệng nó thì thi mị vốn từ cơ nặng nề, như ma vật ở chỗ sâu

trong đại địa lại đột nhiên bất động rồi.

Con mắt mọi người nhìn không thấy tình huống trên thân thi mị, thần thức của Dur Thành Nghệ lại là tương thông với thi mị, giờ khắc này, y thông qua thần thức nhìn thấy một cái đại ấn bao phủ hồng sắc phủ vẫn từ trên trời giáng xuống, trấn áp xuống. Trong nháy mắt khi nhìn thấy cái đại ấn này, thần thức của y ở trong thi mị đúng là liền bay ra, y phát hiện mình mất đi cảm ứng với thi mị, thi mị của y giống như đã thành một khối hắc thạch.

Trong lòng y hoảng hốt, dù cho là bản ngã ý chí của y cũng tựa như bị chế ngự trong chốc lát.

Trong mắt người bên ngoài, thi mị kia đột nhiên đứng ở nơi đó bất động, còn Dur Thành Nghệ cũng sững sờ trong chốc lát, sau đó điên cuồng lay động Khu Thi chuông trong tay, thế nhưng là thi mị kia lại không có chút động tĩnh nào.

"Sơn Khôi, sơn Khôi..."

Dur Thành Nghệ lớn tiếng gọi, cái này đại khái là tên của thi mị kia.

Chỉ là thi mị đang đứng ở nơi đó đột nhiên ngã xuống đất, không có chút động tĩnh.

"Người, người đã làm gì thi mị của ta." Dur Thành Nghệ hoảng loạn chất vấn.

"Không có gì, chỉ là mới vừa rồi người không phải là muốn kêu gọi thi mị của ta sao?" Đồ Nguyên cười lạnh, tay nhẹ nhàng lay động Khu Thi chuông, thi mị kia liền có động tĩnh, sau đó tại theo tiếng Khu thi chuông mà đứng lên.

Đồ Nguyên xoay người, thi mị tên là Sơn Khôi kia đúng là cùng theo Đồ Nguyên rời đi. Dur Thành Nghệ cơ hồ muốn điên rồi. Khu Thi chuông trong tay y lay động ra một mảnh huyền ảnh, trập trập chuông âm dâng lên như sóng triều, nhưng không cách nào khiến thi mị Sơn Khôi kia quay đầu lại.

"Người dám đoạt thi mị của ta." Dur Thành Nghệ phẫn nộ gào thét lớn.

Đồ Nguyên chỉ là lay động chuông đi tới trước, nhưng Dur Thành Nghệ sao có thể cam nguyện như thế. Y vốn là người tâm cao khí ngạo, hôm nay ngồi ở tửu lầu uống rượu, nhìn thấy Đồ Nguyên mang theo một cái thi mị đi trên đường, trong lòng liền muốn vẫy gọi thi mị kia tới, vốn cũng không phải nhất định phải có được, nhưng mà lời Đồ Nguyên nói, lại khiến y phẫn nộ, tại trong mắt y, người như Đồ Nguyên vậy, tốt nhất là ngoan ngoãn rời đi, để mình tùy ý gọi thi mị kia đi mới là cách làm chính xác.

Dur Thành Nghệ đột nhiên hét lớn: "Hôm nay, ta phải cho người biết, ta không chỉ có thể khu thi, còn có thể khu người."

Phương pháp Ngự thi cùng phương pháp ngự thú hay ngự trùng của Điều Dao đều là chi nhánh thuộc về cùng một cái môn phái. Trong đó tại cảnh giới cao nhất trong pháp diện là có ngự chúng sinh, cơ hồ có thể làm được tùy ý thao túng vạn chúng sinh linh, cái này chính là điểm đáng sợ của cái tông môn này. Bất quá, hiện tại một tông môn này đã bị công phá, môn đồ đệ tử của nó rải rác tại các nơi thiên hạ.

Tiếng chuông trong tay y biến đổi. Đồ Nguyên đột nhiên xoay người lại, phát ra một tiếng rống to, theo tiếng hô như chuông vang kia, từ tay Đồ Nguyên bay ra một đạo linh phù, cực nhanh chìm vào mi tâm của Dur Thành Nghệ, trong nháy mắt, thân thể y liền không thể động đậy rồi. Đồ Nguyên lại đưa tay chụp một cái vào trong hư không.

Khu Thi chuông trong tay Dur Thành Nghệ liền bị Đồ Nguyên thu vào tay.

Khu Thi chuông lay động, Đồ Nguyên tách đoàn người ra, đi ra phía ngoài. Hắn không có trở lại, trực tiếp mang theo hai cái thi mị cùng Phạm Tuyên Tử hướng phía Vạn Thánh sơn mà đi.

Lúc trước, hắn đã có dự định, nếu như thực sự vô pháp kiếm được linh thạch, vậy thì chỉ có thể đem Ngân Giáp thi mị hoặc là quý yêu kia bán đi. Hiện tại thì tốt, có thêm một cái thi mị. Hắn cũng không quản Dur Thành Nghệ này có lai lịch gì, lại có bối cảnh gì, mình chỉ cần đem thi mị bán đi, sau đó trực tiếp vào Vạn Thánh sơn, từ lúc đó tại trên Vạn Thánh sơn tu hành, không xuống lại, ai có thể làm khó dễ được mình.

Trên Vạn Thánh sơn tự có quy củ.

Một đường ra khỏi thành, sau đó hướng phía Vạn Thánh sơn mà đi.

Nhìn từ xa, Vạn Thánh sơn là dãy núi trập trùng, nhưng mà nhìn kỹ, dưới chân núi lại là một vùng sương trắng, không thấy đường lên núi.

Nhưng mà Trần Vô Tuyệt từng nói cho hắn, toàn bộ một mảnh Vạn Thánh sơn này đều bao phủ tại trong một tòa pháp trận, tại trên Vạn Thánh sơn này phân tán có tám cái môn hộ, bốn cái đại môn, bốn cái tiểu môn.

Thành mà Đồ Nguyên tới nghỉ lại kia là tại phía tây Vạn Thánh sơn, đi tới Tây Môn Vạn Thánh sơn, sau đó trực tiếp tìm đến chỗ mua động phủ, đem thi mị kia đổi lấy một khối địa phương, cũng được đến một khối ngọc bài của Vạn Thánh sơn, từ đây về sau, chính là một vị tu sĩ trong Vạn Thánh sơn.

Khi bọn họ tới một chỗ hoang tịch kia thì thấy trên một tảng đá nổi trên mặt đất có viết mấy chữ số ký hiệu, cuối cùng xác định nơi đây chính là vị trí động phủ của mình.

Nơi đây hoang vu, khắp nơi đều là cỏ dại, bên cạnh có một thân cây đứng cô độc, đối với địa phương khác mà nói, nơi đây khẳng định không là nơi linh khí tụ tập gì, bất quá, trong Vạn Thánh sơn, mỗi một chỗ linh khí đều phải nồng nặc hơn nhiều so với bên ngoài.

Đồ Nguyên ngồi xổm xuống nhìn trên tảng đá kia viết một vạt linh năm trăm bảy mươi ba hào(10573), trong lòng đứng là có cảm giác thỏa mãn. Đối với hắn mà nói, tại trên cõi đời này, cuối cùng đã có một chỗ an cư lập nghiệp.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cũng rất hài lòng. Đồ Nguyên ngồi ở trên tảng đá kia, nhìn quanh bốn phía, nơi đây ở trên một chỗ sườn núi, mặt sau núi càng cao, dưới sườn núi có một mảnh đất bằng, bên trái có một con suối nhỏ chảy qua, bên phải thì là một cánh rừng.

Vị trí này kỳ thực không tệ, địa phương mà Vạn Thánh sơn này có thể cầm ra bán, trước chưa nói tới linh khí có hội tụ hay không, chỉ xét về địa hình mà nói, tại trong cái phạm vi này tính là một điểm thích hợp nhất để ở rồi.

Lưng có núi dựa, bên cạnh có suối nước uốn lượn chảy qua, lại có một mảnh đất rộng rãi.

"Từ hôm nay trở đi, nơi đây là nơi ở của chúng ta rồi." Đồ Nguyên đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói ra.

"Vâng, sư phụ." Phạm Tuyên Từ hưng phấn lớn tiếng đáp lại.

Đến đêm, hai người ngồi ở chỗ trên sườn núi trống trải, đối diện sao trắng mà tu hành. Phạm Tuyên Từ thực khí, lại đọc đạo kinh, Đồ Nguyên đồng dạng là tĩnh tu, tu hành là dựa vào tháng ngày tích lũy luyện hóa thiên địa nguyên khí làm tinh khí bản thân.

Sau khi luyện hóa phần tinh khí của Dư Thành Nghệ mà hắn đã nuốt vào trong đan điền lúc trước, hắn đứng lên, nhìn khắp trời đầy sao, hắn biết rõ, cái núi này là vô pháp bay độn mà vào, tuy rằng, trong núi không cấm đầu pháp, nhưng mà muốn ra vào, lại cần phải từ tám cái cửa kia.

Hắn đứng ở nơi đó suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có ước mơ, có hoài niệm.

Khi một lũ ánh nắng rọi sáng mảnh thiên địa này thì bọn họ bắt đầu xây dựng nhà ở.

Mất thời gian hai ngày mới dựng xong ba gian nhà gỗ, gian giữa tính là dùng để tiếp khách, hai gian kia thì là nơi ở của Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ.

Phi thường đơn sơ, so với động phủ của người khác, nơi này là cực độ mộc mạc, nhưng mà đối với Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ mà nói, trong lòng phi thường thỏa mãn cùng cao hứng. Nơi này là do chính tay bọn họ dựng lên.

Tại trong hai ngày này, trời đổ mưa bảy lần, cùng hai lần mưa đá, loại khí trời này, mặc dù khiến cho hai thầy trò bọn họ rất chật vật, nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy ba gian nhà gỗ đã dựng xong, loại cảm giác hài lòng này là không phải bất cứ lúc nào cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 23: Thượng Thanh

"Sư phụ, chúng ta cần đặt cái tên a."

Tóc Phạm Tuyên Từ vẫn còn ướt, trời vừa mới mưa to xong, nàng chưa thể tịch mưa gió, y phục bị mưa giội ướt hết rồi.

"Ừ, phải đặt một cái." Đồ Nguyên nói ra: "Ngươi nói nên gọi là gì?"

"Gọi là Thần Tiên cư." Phạm Tuyên Từ nói.

"Quá tục." Đồ Nguyên nói.

"Tiên Thần cư." Phạm Tuyên Từ nói tiếp.

"Quá tục."

"Tiên nhân cư."

"Quá tục."

"Thần nhân cư."

"Quá tục."

"Thánh nhân cư."

...

"Đạo nhân cư."

...

... ..

Cuối cùng Đồ Nguyên không có tiếp tục hỏi Phạm Tuyên Từ, tên mà nàng đặt không thoát khỏi mấy chữ tiên thần đạo thánh các loại. Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến một cái tên.

"Thượng Thanh, tên này thế nào?"

Phạm Tuyên Từ nhảy mắt mắt, nàng đầu tiên là nhìn mặt Đồ Nguyên, nhìn thấy vẻ mặt Đồ Nguyên rõ ràng là cảm thấy tên do mình đặt vô cùng tốt, nàng tự nhiên là lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Cứ như vậy, Thượng Thanh môn xuất hiện tại trong cái thiên địa này rồi, người lập phái—— Đồ Nguyên, thủ tịch đại đệ tử —— Phạm Tuyên Từ.

Cái này kỳ thực cũng không phải khai tông lập phái, bất quá là đặt cái tên cho nơi mình ở mà thôi, chỉ là một số tu sĩ có đại thành tựu về sau lập môn phái thì đa số là lấy tên nơi mình cư ngụ tu hành để đặt tên cho môn phái của mình.

Đồ Nguyên làm một cái biển gỗ, dùng cát phù viết lên hai cái chữ lớn: ‘Thượng Thanh’.

Sau khi treo lên, hai người liền tính là chính thức định cư tại nơi đây rồi.

Phạm Tuyên Từ là một cái người rất không chịu ngồi yên, tại trên đường tới Vạn Thánh sơn này, nàng có thể một đường đọc đạo kinh, nhưng mà khi đến nơi đây, tại sau khi đã hoàn thành việc học mà Đồ Nguyên giao cho, nàng liền chạy khắp nơi khắp chốn. Luôn đi tìm phụ cận nơi này xem còn có động phủ của người tu hành khác hay không.

Vào ngày thứ bảy từ khi sư - đệ hai người bọn họ ở lại nơi đây thì có người tới cửa bái phỏng.

Bất quá, cũng không có đi vào, chỉ là nhìn nhìn bảng hiệu kia, tán dương tên rất hay, lại nói chuyện với Đồ Nguyên một hồi, liền rời đi.

Gã mời Đồ Nguyên đến động phủ của gã chơi, Đồ Nguyên thì nói rảnh rồi nhất định sẽ đến.

Lại một ngày, có một thiếu niên đưa tới một lam thủy quả, nói đây là sư phụ hấn bảo hấn đưa tới, chúc mừng chân nhân đặt phủ nơi này.

Đồ Nguyên nhớ được tên cùng chỗ ở của sư phụ hấn, Đồ Nguyên đương nhiên không có thứ gì có thể đáp lễ người khác.

Cùng một ngày, có một vị đạo đồng đưa tới một hai khối linh ngọc. Đồng dạng là chúc mừng, sau đó, không còn có người quấy rầy sinh hoạt của thầy trò hai người bọn họ.

Đồ Nguyên theo những người tới chơi cùng tới chúc mừng kia, biết rõ ở gần nơi mình này ước chừng có những người nào. Hấn nghĩ lúc nào đó thăm đáp lễ một cái, nhưng mà trên người không có vật gì, tay không tới cửa thì cảm thấy không hay, vì vậy liền luôn luôn chưa có đi.

Tu hành có lúc nhàn rồi, nhìn xung quanh trống không, Đồ Nguyên suy nghĩ có phải hay không cũng nên đi tìm chút cây linh quả gì đó về trồng.

Ngày kia một ít Lam thủy quả mà vị thiếu niên kia đem tới chính là linh quả. Mặc dù không trân quý bao nhiêu, nhưng mà dùng tới đãi khách hoặc là tặng người còn là không sai.

Hơn nữa, trong ba gian nhà gỗ cũng không có cái gì. Ngày đó, vị tu sĩ tên là Cố Thụ Lâm kia tới nơi này, mình chẳng có gì để chiêu đãi.

"Sư phụ, sư phụ, ta nhặt được một cái hạt giống, chúng ta gieo xuống, về sau cũng sẽ có trái cây ăn rồi."

Phạm Tuyên Từ từ xa xa chạy về tới, giơ lên một thứ gì đó trong tay lớn tiếng nói ra. Tới nơi này sắp một tháng rồi, Phạm Tuyên Từ dù sao cũng còn là tâm tính tiểu hài tử, gan cũng lớn, một mình một người sẽ chơi đùa rất xa.

Nàng chạy đến bên cạnh Đồ Nguyên, giơ lên một cái hạt không biết tên trong tay. Hạt kia rõ ràng là hạt do người khác ăn còn lại, được nàng nhặt về.

Nhìn nàng đầy mặt hưng phấn, một mạch chạy về tới, tóc cũng rối loạn rồi.

Đồ Nguyên có chút đau lòng nói ra: "Đi gieo xuống đi."

"Được, sư phụ." Phạm Tuyên Từ cao hứng chạy đến sau nhà gỗ đào một cái hố, cẩn thận vùi hạt cây kia vào trong đó.

Đồ Nguyên tại bên cạnh nhìn, hỏi cái này là hạt gì.

"Một vị đồng tử Càn Nguyên động cầm một trái nận Hoàng Trung ra ăn, ăn xong liền ném hạt đi, ta thừa dịp bọn họ không có chú ý, liền len lén nhặt lấy

hạt này giấu tại trong túi đem về. Sư phụ, người yên tâm, bọn họ không người nhìn thấy, không có làm mất mặt Thượng Thanh môn chúng ta."

Đồ Nguyên trầm mặc một lúc lâu, Phạm Tuyên Từ ngẩng đầu nhìn sư phụ của mình.

"Đợi lát nữa ta dạy cho người phương pháp nhiếp nước, mỗi ngày người theo trong suối nhỏ kia nhiếp một đoàn nước về tưới, khi hạt giống nảy mầm thì ta sẽ bắt đầu dạy người phù pháp."

"Thật sao sư phụ, quá tốt rồi." Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, mấy ngày nay tới giờ, nàng chăm chú thực khí, luôn luôn nghĩ muốn học pháp thuật, nhưng mà sư phụ vẫn một mực không dạy, bây giờ sư phụ cuối cùng sắp dạy mình phù pháp rồi.

Xuân đi thu tới, đảo mắt đã là ba năm, thầy trò hai người tại trong nhà gỗ này tu hành, Phạm Tuyên Từ cũng từ một đứa nhỏ lớn lên thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Khí tức Đồ Nguyên càng ẩn giấu, ngoại nhân nhìn hán giống như là một cái người không thông tu hành, nhưng mà thình thoảng theo trong đôi mắt hán hiện lộ ra tinh quang, có thể biết rõ, tu vi của hán có tiến bộ cực lớn.

"Chân nhân, sư phụ nhà ta hôm nay xuất quan, muốn thỉnh chân nhân qua phủ một chuyến, uống rượu luận đạo."

Ở ngoài nhà gỗ, một thiếu niên hướng Đồ Nguyên nói ra. Vị thiếu niên này chính là vị đạo đồng đưa tới hai khối linh ngọc khi Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ vừa tới kia.

Ba năm trôi qua rồi, đạo đồng kia cũng lớn lên thành một vị thiếu niên sơ hiển vóc người.

Trong ba năm này, Đồ Nguyên không ít lần đến chỗ vị Thôi Thành Hoa Thôi chân nhân kia đàm luận đạo pháp.

Nơi ở của Thôi Thành Hoa là một cái động núi đá, từ bên ngoài nhìn qua không lớn, nhưng mà bên trong lại có thiên địa khác, không cần nghĩ, khẳng định là động phủ tốn giá cao mua tới, điểm đặc biệt nhất của động phủ này là ở điểm ở chỗ sâu trong vậy mà có một cái hàn tuyến, hai khối linh ngọc đưa cho Đồ Nguyên kia chính là tại trong hàn tuyến kia ủ dưỡng ra.

Bán linh ngọc, cũng là nguồn thu nhập trọng yếu của Thôi Thành Hoa.

Một cái người tu hành muốn sống tốt một chút, tự nhiên chi tiêu phải lớn hơn một chút, như Đồ Nguyên loại người sống nghèo khó này cũng là có thể qua, xa hoa quá, đó là động không đáy.

Mỗi một lần đến, Đồ Nguyên đều sẽ dẫn Phạm Tuyên Từ theo, dù sao tại ba gian nhà gỗ kia, ngoại trừ một cái thi mị trăm ngủ ra cái gì cũng không có, Đồ Nguyên cũng không sợ bị người đánh cắp cái gì.

Cùng theo Tinh Huyền đồng tử đi tới động phủ của Thôi Thành Hoa, nơi đó đúng là đã dọn xong rượu và thức ăn hoa quả, ngoại trừ chỗ ngồi chủ nhân ra, mặt khác còn có bốn cái chỗ ngồi khác. Đồ Nguyên biết rõ hôm nay khẳng định không chỉ mời mình hán, còn có người khác.

Một trận tiếng cười từ sâu trong động phủ truyền đến. Thôi Thành Hoa đi ra.

Một thân pháp bào thủy huyền sắc, một đầu tóc đen thui xỏa ra, từ khí tức trên người cùng tinh quang trong mắt có thể nhìn ra được, lúc này đây bề quan hán có rất nhiều thu hoạch.

"Đạo huynh xuất quan, tu vi tinh tiến, thật đáng mừng." Đồ Nguyên chúc mừng.

"Ha ha, chỗ nào chỗ nào, hơi có đoạt được, tới tới, trước nhập tọa, bọn họ lập tức sẽ đến. Hôm nay chúng ta không say không về." Thôi Thành Hoa thật cao hứng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 24: Đại Hội Đạo Pháp

Đối với Thôi Thành Hoa mà nói, Đồ Nguyên đương nhiên tính là một vị tu sĩ nghèo khó, ba năm này, có thể giúp được Đồ Nguyên cái gì, hán đều sẽ tận lực giúp, đồng thời đem một mặt khác về Vạn Thánh sơn này mà rất nhiều không người biết nói cho Đồ Nguyên biết.

Có thể nói, Đồ Nguyên coi Thôi Thành Hoa như bằng hữu trên cái Vạn Thánh sơn này rồi.

Chỉ chốc lát sau, lại có ba người khác đến, bọn họ phân biệt là Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn, còn có một vị thì không phải người, là yêu.

Cố Thụ Lâm là vị đầu tiên tới trước nhà gỗ bái phỏng Đồ Nguyên, chỗ ở là tại mặt phía bắc Đồ Nguyên. Bạch Thanh Ngôn là vị có nữ tử khá thanh lệ, nhìn không ra tuổi, giới về trồng trọt các loại hoa quả, lúc đó chính là nàng phái một vị đệ tử đưa lam hoa quả tới cho Đồ Nguyên.

Chỗ ở là tại mặt phải nam Đồ Nguyên.

Vị yêu kia trái lại Đồ Nguyên ít có lui tới, bản thể là cái gì, Đồ Nguyên nhìn không ra, nhưng mà từ chỗ Thôi Thành Hoa biết được là Bạch nhãn yêu sói, một cái dị chủng có chút hiếm thấy, có thể tại sau khi khai linh khai tuệ ẩn tu được trên Vạn Thánh sơn này, liền thuyết minh trí tuệ của hắn không thua người.

Thôi Thành Hoa tại trên núi này đã rất nhiều năm rồi, bằng hữu của hắn đương nhiên không chỉ là mấy người Đồ Nguyên bọn họ, nhưng lúc này đây gọi tới đều chỉ là mấy người ở tương đối gần này, thường ngày cũng là như thế, Đồ Nguyên cũng không bắt ngờ.

Bốn người tại nơi đây uống rượu, đàm huyền luận đạo, hoạt động này là Đồ Nguyên rất thích, cùng mấy người bằng hữu, không có việc gì đàm luận chút đạo pháp, nói chút huyền bí, nhân thi nhìn xem sơn thủy, dạy dỗ đệ tử, thật là khoái nhạ.

Chỉ chớp mắt, một ngày trời qua, đến nửa đêm, Thôi Thành Hoa mới nói cho bọn họ, qua một đoạn thời gian nữa sẽ cùng mấy người nhập một chuyến bí cảnh, nhờ bọn họ trông nom cái động phủ này của hắn một cái.

Động phủ của hắn tên là Hoa Dương động thiên, tên gọi rất đại khí, người cũng như thế.

Hắn thu tổng cộng năm vị đệ tử, lúc này có ba vị hầu hạ ở bên, hai vị tại bên ngoài chưa về.

Hắn nói muốn đám người Đồ Nguyên trông nom, Đồ Nguyên bọn họ tất nhiên là đáp ứng. Mỗi một người đi tới bí cảnh đều sẽ nhờ cậy thân hữu chiếu cố động phủ của mình, bởi vì rất có khả năng một đi không về.

Trở lại nhà gỗ của mình, vào cửa, tại gian giữa có cung phụng một tòa tiểu thần tượng, hai tay tiểu thần tượng mở ra, nâng một thanh như ý. Tại phía trước thần tượng và như ý có một cái lư hương nhỏ, bên trong dầy đặc chi chít hương đã cháy hết chỉ còn lại chân.

Đồ Nguyên đầu tiên là thắp một nén hương, đốt hương lay động, nhưng mà lại có một thứ gì đó nhìn không thấy sờ không được quán lên trên thần tượng kia, thần tượng lại hợp với Thất Bảo Như Ý cùng một chỗ. Trải qua ba năm tìm tòi, cùng với mỗi tháng đều có cơ hội nghe pháp, rốt cục tự hắn đã tìm tòi bố trí ra một cái phủ trận có thể dùng để tế khí.

Bây giờ, trên Thất Bảo Như Ý có một tầng quang vận mông lung.

Nguyên lực ở trên thần tượng đã bắt đầu quán lên Thất Bảo Như Ý, tại phía dưới nhà gỗ này, Ngân Giáp thi mị đang tại trầm ngư.

Nhưng mà nếu như là có người tùy tiện xông tới, muốn lấy đi cái Thất Bảo Như Ý kia thì sẽ làm Ngân Giáp thi mị giật mình tỉnh lại.

Trở lại trong nhà gỗ của mình, từ trong miệng của hắn chậm rãi phun ra một cái kim châm đỏ đậm, tại đầu mũi kia châm có chút nhuộm vàng, nhìn kỹ phía trên cây châm đỏ đậm có pháp văn nhỏ dầy.

Hắn lấy linh khí bản thân bồi luyện hai năm mới tiếp cận có thể thu nhiếp vào trong trong đan điền, lại qua một năm này, tại trong đan điền không ngừng được Thái Âm linh hòa tế luyện, linh khí bồi luyện.

Cái gai đuôi của hạt yêu vương này rõ ràng chỉ có thể luyện thành pháp bảo loại hình như châm. Hiện tại Đồ Nguyên luôn luôn bồi luyện, chờ đến khi có tài liệu thích hợp, mới có đủ chân chính luyện thành một kiện bản mạng pháp bảo, hiện tại tuy rằng cũng có thể sử dụng, lại cũng không phải hình thái cuối cùng.

So sánh với trước đây ba năm, hiện tại, trên cái sườn núi này lại có biến hóa không ít, lúc đó nơi đây một mảnh hoang vắng, tràn đầy cỏ dại, mà hiện tại nơi đây trước trước sau sau đều có trồng một ít được thảo hoặc là linh quả thụ, tuy rằng những linh quả thụ này đều là loại rất phổ thông, nhưng coi như là nhiều thêm mấy phần sức sống.

Đây đều là công lao của Phạm Tuyên Từ.

Tại mặt sau nhà gỗ, hạt mạn kia cũng không có nảy mầm, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có bởi vì vậy mà không dạy phù pháp cho Phạm Tuyên Từ.

Bất quá, đối với phù pháp, nàng tựa hồ cảm thấy hứng thú, càng yêu thích hơn một chút với Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, loại thủ đoạn có thần thông này.

Thời gian như nước chảy.

Đồ Nguyên mỗi ngày xem đạo thư, đọc kinh tạng, tế luyện bồi luyện Hạt vĩ châm kia, giống như là suối nước, bình tĩnh chảy.

Có một ngày Phạm Tuyên Từ chạy về nói nàng đã báo danh đạo pháp đại hội do Vạn Thánh sơn cử hành.

Cái đạo pháp đại hội này là mỗi mười năm một lần, người tham gia không thể vượt lên trước hai mươi tuổi.

Đồ Nguyên tự nhiên cũng không có phản đối, chỉ là nói đến lúc đó nếu như vòng thứ nhất đã thua thì không cần đau khổ. Nàng nói sẽ không.

Rất nhiều đệ tử ở tại Vạn Thánh sơn phát triển lên đều sẽ đi tham gia đạo pháp đại hội như vậy.

Cái này đối với Phạm Tuyên Từ mà nói là một đại sự trong cuộc đời. Phạm Tuyên Từ là đệ tử duy nhất của Đồ Nguyên, hắn tự phải quan tâm một cái.

Năm đó khi hấn sinh từ đầu với người khác thì sư phụ Khuất Thành ở bên cạnh nhìn, tuy rằng hấn biết rõ, nếu như lúc đó mình thua, sư phụ cũng không có thể giúp được mình, nhưng mà sư phụ ngồi ở đó, lại có là cổ vũ rất lớn cho mình.

Nhiều năm như vậy trôi qua rồi, cũng không biết sư phụ Khuất Thành hiện tại là ở nơi nào.

Đạo pháp đại hội tại Vạn Thánh sơn phân rất nhiều khu vực, trong khu vực của Phạm Tuyên Tử này, đa số đều là đệ tử trong các động phủ mà Phạm Tuyên Tử nhận biết, dù cho là không quen cũng đã gặp qua. Ba năm qua, tại một khu vực này nàng đã kết giao không ít bằng hữu, đồng dạng cũng tự nhiên sẽ có người ghét.

Trên Đạo pháp đại hội, nhìn Phạm Tuyên Tử đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, nghĩ tới tình hình năm đó khi lần đầu tiên trông thấy nàng, nghĩ đến nàng tại bên ngoài căn miếu đồ nát kia cho rằng mình đã đi rồi, im lặng đứng ở nơi đó không đi.

Hiện tại, nàng đã đi lên con đường tu hành.

"Thượng Thanh, Phạm Tuyên Tử."

Phạm Tuyên Tử cầm một thanh kiếm trong tay, kiếm kia cũng không phải kiếm đặc biệt tốt gì, chỉ là Đồ Nguyên giúp nàng mua một thanh pháp kiếm phổ thông.

Đối thủ của nàng là một vị thiếu niên cỡ tuổi như nàng.

Phạm Tuyên Tử không thích luyện phù pháp, cho nên Đồ Nguyên đem Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết truyền cho nàng.

Cái Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết này tuy rằng chỉ có một bộ phận, chủ yếu là kiếm quyết trảm 'Thần ma' trong lòng, nhưng mà những năm gần đây, Đồ Nguyên lại có tân linh ngộ, hấn minh bạch, năng lực có thể trảm tâm ma trong Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết kia, khi hiển lộ tại ngoài thì cũng là có thể trảm phá phù pháp.

Tu kiếm bí quyết chính là một loại nghị lực cùng kiên trì lâu dài rất xoi xa, cần có một loại tín niệm phía dưới một kiếm của ta, không người có thể ngăn.

Thiếu niên ở đối diện hiển nhiên chưa từng nghe qua 'Thượng Thanh' tên này, báo lên tên của mình.

"Vân Quang động thiên, Diệp Phàm."

Trên tay Diệp Phàm không có thứ gì, nhưng mà bên hông có một phù túi, đó liền là tất cả của hấn.

Tay hấn sờ tìm tại trên miệng phù túi.

Phạm Tuyên Tử nhưng không thêm đề ý gì đến khiêm nhường lễ phép, động thủ sớm hay động thủ muộn, tại sau khi báo tên xong, pháp kiếm trong tay liền bật ra, một mảnh kiếm ngân vang âm thanh trong trẻo vang lên, xẹt qua hư không, một kiếm chém thẳng về phía Diệp Phàm.

Tay Diệp Phàm sờ lên phù túi, liền đã hiện ra một đạo phù, vẩy ra, đúng là một khối cự thạch nhanh chóng hóa sinh trong linh quang.

Thân kiếm lóe sáng lên, như ánh trăng, dẫn dắt thiên địa linh lực, tại linh phù kia còn chưa có hoàn toàn hóa thành một khối cự thạch liền đã chém xuống.

Pháp phù vỡ tan, phù quang phá tán, một mặt kiếm quang đâm tới vị thiếu niên gọi là Diệp Phàm kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 25: Càn Nguyên

Thiếu niên kia còn chưa kịp thi triển phù pháp gì khác, liền đã bị kiếm chỉ yết hầu.

Đồ Nguyên trái lại không lo lắng Phạm Tuyên Tử thu thế không được, bởi vì một vị ngồi trên đài cao kia sẽ không để loại người tu vi có như Phạm Tuyên Tử gặp chuyện không may ở trước mặt hấn.

Quả nhiên, tại trong nháy mắt kiếm của Phạm Tuyên Tử sắp đâm trúng Diệp Phàm thì dừng lại, không phải do nàng không chế ngừng lại, mà là kiếm kia không thể động rồi.

"Thượng Thanh, Phạm Tuyên Tử thắng."

Thanh âm không có chút cảm tình nào vang lên, vị hộ đàn trên đài cao mắt nửa nhắm nhàn nhật nói ra.

Nghe đến lời tuyên bố này, Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, thu kiếm chạy xuống đài, tìm tới sư phụ của mình.

"Sư phụ, ta thắng rồi." Phạm Tuyên Từ đi tới bên cạnh Đồ Nguyên lớn tiếng nói ra.

"Thắng là tốt rồi."

"Ừ, thật khó khăn a." Phạm Tuyên Từ rất ít so đấu với người khác, Đồ Nguyên luôn luôn nói với nàng là thiên địa hiểm ác đáng sợ, phải nỗ lực tu hành, nếu không như thế, ngày sau hành tẩu thiên địa, bị người ám hại cũng không biết từ đâu mà tới, cũng kể cho nàng nghe một ít pháp thuật âm hiểm mà Khuất Thành đã từng kể cho hắn.

Đồ Nguyên còn định xoa xoa đầu nàng lại phát hiện nàng đã lớn cao rồi, không còn thích hợp làm như vậy.

"Hừ, ... Thắng một trận, đã đắc ý như thế." Bên cạnh đột nhiên có một nữ hài tức giận nói ra.

Đồ Nguyên nhìn qua, đứng bên cạnh nữ tử là vị thiếu niên tên là Diệp Phàm kia.

"Ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi." Thiếu niên kia chỉ vào Phạm Tuyên Từ như đinh đóng cột nói ra.

"Hừ, ta đây sẽ chờ." Phạm Tuyên Từ không chút nào tỏ ra yếu kém.

Đấu pháp rất nhanh, hơn nữa là loại thua một trận liền bị loại này. Phạm Tuyên Từ đứng là liên tiếp thắng năm trận, đánh tới còn hai người cuối cùng của khu vực này.

Với kết quả này, Đồ Nguyên trái lại là có chút ngoài ý muốn. Hắn ngoài ý muốn không phải là Phạm Tuyên Từ tại trong đồng lứa tuổi cường như thế, mà là kinh ngạc với việc những người đồng lứa kia có chút hơi yếu.

Phạm Tuyên Từ mỗi một điểm tiến bộ đều là tại trong mắt hắn. Nàng có thể làm được cái gì, hắn đều biết rõ. Bởi vì hắn biết, Phạm Tuyên Từ tuy rằng khoảng thời gian lúc mới tới nơi này thì rất thích đi khắp nơi chơi đùa. Nhưng mà về sau thì đột nhiên mỗi ngày tại nhà gõ tu hành, cơ hồ là không ngủ không nghỉ.

"Di. Phạm Tuyên Từ, cái nhà gõ phái của ngươi còn tại a."

Đột nhiên có một cái thanh âm truyền đến, Đồ Nguyên nhướng mày, quay đầu, thấy một người tuổi trẻ nhìn qua tuần tú bất phàm đi tới, chỉ là môi gã hơi mỏng khiến cho gã có vẻ khắc bạc.

Trong nháy mắt Phạm Tuyên Từ nhìn thấy gã, sắc mặt liền có chút trắng rồi.

Ánh mắt Đồ Nguyên lướt qua trên người gã, rơi vào một vị trung niên nhân ở phía sau.

"Đệ tử của đạo hữu lời nói như tướng, hẳn là thường ngày đạo hữu truyền thụ a?" Đồ Nguyên trực tiếp hỏi thẳng trung niên tu sĩ kia.

"Ngươi là ai, dám nói chuyện với sư phụ ta như thế." Thanh niên kia căm tức nói với Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên y nguyên chỉ là nhàn nhạt nhìn gã một cái, sau đó đối với trung niên tu sĩ kia ôm quyền hành lễ, liền xoay người rời đi.

Phạm Tuyên Từ liền cùng theo, căn bản không để ý tới bọn họ.

"Ha ha..."

Trong thời điểm Đồ Nguyên xoay người, vị tu sĩ kia đột nhiên nở nụ cười.

"Ta dạy đồ đệ, há cần ngươi tới dạy, nhìn thấy bộ dạng ngươi như vậy, ta tính là mình bạch vì sao đệ tử của ngươi lại nhặt hạt của người đem về rồi. Không phải đệ tử không có khí cốt, mà là ngươi làm sư phụ như ngươi quá nghèo, hủ lậu vô năng." Vị trung niên tu sĩ kia nói ra: "Thanh niên nhân, tu hành trước phải tu thân, sớm học theo người thu đồ đệ, đó là làm làm lỡ đệ tử a."

Đồ Nguyên mình bạch đại khái là khi Phạm Tuyên Từ nhặt hột mạn Hoàng Trung thì bị người nhìn thấy, thảo nào sau lại nàng hăng hái tu hành.

"Nga, đa tạ đạo hữu chỉ điểm." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói. Nụ cười của hắn nhìn qua là cười, lại lộ ra một cỗ lãnh ý.

"Còn chưa thỉnh giáo đạo hào của đạo hữu." Đồ Nguyên tiếp tục hỏi.

Tại bên cạnh đã có người mơ hồ cảm giác được sự căng thẳng nơi đây, từng người nhìn tới. Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh, nắm chặt kiếm. Nhưng mà nàng biết rõ, có sư phụ tại đây, loại thời điểm này là không cần mình phải xen mồm.

"Thanh niên nhân, nói cho ngươi cũng không sao. Căn Nguyên đó là ta." Trung niên tu sĩ kia kiêu căng nói ra, tựa hồ chỉ cần nói ra hai chữ này, sẽ không người không biết, không người không hiểu.

"Thì ra là Càn Nguyên đạo hữu, trước kia nghe nói Càn Nguyên động thiên pháp thuật bao dung Càn Khôn, không giống người thường, hôm nay có may mắn gặp gỡ đạo hữu, ta nghĩ hướng đạo hữu thỉnh giáo một cái pháp thuật của Càn Nguyên động thiên, không biết là có bao dung Càn Khôn như đồn đãi hay không, không giống người thường." Thanh âm Đồ Nguyên không nhanh không chậm, thùy chung là vẫn duy trì một cái ngữ điệu.

Nhưng mà lời này vừa ra, lại khiến sắc mặt Càn Nguyên đột nhiên thay đổi.

"Dựa vào người cũng xứng giao thủ cùng sư phụ ta, để ta cho người kiến thức pháp thuật của Càn Nguyên động thiên."

Vị đệ tử của Càn Nguyên giận dữ nói ra, đưa tay liền định thi pháp, nhưng mà lại bị Càn Nguyên ngăn cản lại.

"Người muốn kiến thức đạo pháp của Càn Nguyên động thiên, có thể, sau ngày hôm nay, người mang theo bài sư lễ, tới lễ bái trước Càn Nguyên động của ta, nếu như tâm tình ta không tệ, liền để người thấy một lần pháp thuật của Càn Nguyên động thiên."

Tại Càn Nguyên nhìn đến, Đồ Nguyên này bất quá là loại tiểu tu sĩ muốn nổi danh, tại dưới đồng đảo ánh mắt, mình thắng hắn cũng không có chỗ tốt gì, người khác chỉ sẽ nói Càn Nguyên lão thành một cái người danh chưa có ai biết.

Mà vạn nhất đánh bại đối phương nhưng không đẹp mắt, đối với Càn Nguyên mà nói, đó là mất thể diện, chính yếu chính là, lão cho rằng Đồ Nguyên không có tư cách giao thủ cùng lão.

"Ta thì sợ đến lúc đó pháp thuật của đạo hữu không bằng ta, lại khiến ta một chuyển tay không, đợi ngày khác xung đột, không bằng hiện tại luôn đi, ta nghĩ mọi người cũng muốn nhìn một chút pháp thuật của Càn Nguyên động thiên." Đồ Nguyên nói đến đây, liền đưa tay ra, hướng phía trước đạp một bước: "Thượng Thanh, Đồ Nguyên, muốn thấy pháp thuật của đạo trưởng, không biết Đạo trưởng có dám biểu diễn?"

Đồ Nguyên đến nay còn nhớ rõ về mặt cao hứng của Phạm Tuyên Từ khi nhậm hột mận Hoàng Trung trở về lúc đó, về sau lại lên moi nó lên phần hận đập vỡ.

Hắn luôn luôn giả bộ không biết, hôm nay nếu đã gặp đến chính chủ, nghĩ đến nhất định là đệ tử của mình bị nhục nhã, đã vậy, thì liền do người làm sư phụ là mình hoàn trả lại đi.

Sắc mặt Càn Nguyên lại một lần nữa thay đổi, biến thành cực kỳ phẫn nộ.

Lão đã nghe được có người đang thì thầm nói nhỏ: "Có trò hay nhìn rồi, ..."

"Có người ngay mặt khiêu chiến Càn Nguyên chân nhân, ..."

"Càn Nguyên chân nhân sẽ không phải là sợ rồi đi..."

"Nghe nói Càn Nguyên chân nhân đã rất lâu không ra tay, không biết có thật là lợi như đồn đãi hay không."

"Càn Nguyên chân nhân được xưng phía dưới kim đan vô địch thủ, Thượng Thanh Đồ Nguyên gì đó sợ là sẽ bị phế rồi."

...

Lửa giận trong lòng Càn Nguyên rất nhanh liền dè ép xuống, theo đó tuôn ra chính là sát khí.

"Đúng vậy, rất nhiều năm không có xuất thủ, thời gian quá lâu, lâu đến khiến người đã không biết đạo quyết của Càn Nguyên ta có bộ dáng gì rồi, thứ gì cũng nghĩ đến khiêu chiến. Nếu chính người đã muốn chết, vậy thì để ta cho người trông thấy, cái gì gọi là Càn Nguyên đạo pháp."

"Rất vinh hạnh." Đồ Nguyên y nguyên là đưa tay ra bất động, nhìn Càn Nguyên.

Ánh mắt Càn Nguyên rất lạnh lẽo. Tại thời khắc này lão phát hiện Thượng Thanh Đồ Nguyên gì đó ở trước mặt, kỳ thực cũng không đơn giản, bởi vì lão phát hiện mình cũng không thể nhìn thấu Đồ Nguyên này.

Bất quá, lão cũng không có lo lắng chút nào, nếu là không có chút bản lĩnh hơn người lại như thế nào dám khiêu chiến mình chứ.

Nhưng mà nhiều năm qua như vậy, nhiều người khiêu chiến mình như vậy, mình vẫn còn sống, những người kia đều hoặc là chết hoặc là tàn phế, hoặc là tiêu tan tại trong mắt mọi người, mà mình, vẫn y nguyên đứng vững trong Càn Khôn, ngồi tại Càn Nguyên động, tiểu ngao phong vân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 26: Đấu Pháp

"Ta gần nhất ngộ được một pháp, thỉnh chân nhân chỉ giáo."

Thanh âm Đồ Nguyên vang lên, tay đang vươn ra kia liền đột nhiên biến thành thò chụp ra, tay hắn như chìm vào hư không.

Tại trong mắt Càn Nguyên, lão nhìn thấy chính là một cái tay hư huyền chụp tới mình.

Nhưng mà trên bàn tay hư huyền kia phù văn dày đặc như một cái gương mặt lão ầu, một cổ pháp ý quý dị nhào đến, giống như một cái tay này có thể trực tiếp thò vào trong thân thể chụp lõi ra thần hồn.

So với ba năm trước đây, một trào này của Đồ Nguyên có thể nói là có cách biệt một trời một vực, ba năm trước đây Nhiếp Linh Cầm Nã pháp đối với hắn mà nói là một loại thần thông biết nhưng không rõ. Mà hiện tại, môn hạ phẩm thần thông này đã được Đồ Nguyên thông hiểu rồi.

Hiện tại hắn đã không còn là một cái tán tu lý giải không sâu với thế giới này rồi. Thời gian ba năm ở trên Vạn Thánh sơn này, có thể nói là thời gian tiến bộ lớn nhất của hắn.

Hắn như là một cái vực sâu không đáy, hút vào tất cả đạo pháp tri thức mà mình có khả năng tiếp thu đến.

Phạm Tuyên Tử tiến bộ rất nhanh, năng rất nỗ lực, tốc độ tiến bộ của Đồ Nguyên cũng tuyệt không kém Phạm Tuyên Tử.

Càn Nguyên cười lạnh một tiếng, chỉ là thần thông, có thể làm khó ta sao.

Người lão nổi lên một tầng quang hoa kim sắc, trong một mảnh kim quang, mơ hồ có thể thấy một đạo phù, phù này là Càn Nguyên Nhất Khí phù, chính là phù đã kết trong đan điền Càn Nguyên, là căn bản của tất cả pháp thuật của lão.

"Càn Nguyên Nhất Khí cầm nã pháp."

Càn Nguyên khẽ quát một tiếng, một cái đại thủ kim sắc đột nhiên hiện lên, nghênh đón Nhiếp Linh Cầm Nã thủ của Đồ Nguyên. Hai cái tay đụng vào nhau, linh quang tán ra, hóa thành một mảnh linh quang hỗn độn, vô số đường nét pháp phù hỗn độn quện vào nhau.

Người bên cạnh dồn dập lui về phía sau, đó là quang hoa của một đám đường nét hỗn độn, nếu là xông lên thân người sẽ khiến nhục thân tan rã. Đột nhiên, Đồ Nguyên lại một lần nữa thò tay ra, chụp về phía một mảnh linh quang phù pháp tung bay hỗn độn không trật tự.

Chỉ thấy một đoàn pháp phù linh quang sắp bay tán kia đúng là trực tiếp bị hắn nhiếp bắt bỏ vào trong tay. Một lũ hỏa diễm từ lòng bàn tay Đồ Nguyên tràn vào trong đó.

Một cái phù pháp quang hoa cùng với Thái Âm linh hỏa tạp hợp thành một quả cầu linh pháp xuất hiện tại trên tay Đồ Nguyên, hắn không có nửa điểm chần chừ ném thẳng đến Càn Nguyên.

Quả cầu linh pháp kia nhảy động trong hư không, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Càn Nguyên. Sắc mặt Càn Nguyên khẽ biến, thủ đoạn như thế có chút ngoài lão dự liệu.

Bàn tay lão dâng lên kim quang, chụp tới quả cầu linh pháp kia, vẫn là Càn Nguyên Nhất Khí cầm nã pháp, chỉ là lúc này đây sử ra càng nhiều mấy phần thâm nghiêm cùng ngưng trọng chí ý, một phiến hư không trước mặt lão đều ngưng kết tòa trụ.

Nhưng mà lúc này đây, tay lão vừa mới nắm lấy quả cầu linh pháp kia, trong nháy mắt đó, quả cầu linh pháp liền đã vô thanh vô tan. Kim quang trên tay Càn Nguyên như kim phân bị bóc tách ra, lộ ra da thịt phía dưới kim quang.

Càn Nguyên mặt biến sắc, người tu hành khu vực pháp bảo chia làm bốn cái cảnh giới Khu, Ngự, Hợp, Hóa, mà cảnh giới thi pháp cũng là đồng dạng như thế.

Hiện tại Đồ Nguyên biểu hiện ra ngoài chính là ngự pháp tu vi, ngự thiên địa sấm gió mà động, nhưng mà Càn Nguyên lại tại trong nháy mắt tiếp xúc, mơ hồ phát hiện Đồ Nguyên đã siêu việt cảnh giới ngự pháp, lão căn bản vô pháp làm được chống lại.

Một lũ hỏa diễm xanh nhạt quán lấy tay lão, rất nhanh đốt lên trên, một cổ khí tức băng hàn âm lãnh dâng lên trong lòng. Đó là Thái Âm linh hỏa.

Tay lão dâng lên một tầng linh vận, muốn ngăn cản Thái Âm linh hỏa lại. Lại phát hiện vô pháp khu diệt nó. Trong cảm ứng của lão, Thái Âm linh hỏa kia hư huyền như trắng trên bầu trời, bay xa tại trên chín tầng trời, nhưng rồi lại thấy được, rõ ràng rành rành.

Địa Sát Độc Hóa bá đạo, Nhân Dục Ma Hóa quỷ dị, Thiên Đạo Chi Hóa mờ ảo như thiên đạo, chính là đặc điểm của ba loại linh hỏa này.

Sắc mặt Càn Nguyên khẽ biến, linh quang trên tay mạnh động, theo trên tay dồn xuống. Thái Âm linh hỏa tiêu thất.

"Bất quá như thế, nghe danh không bằng gặp mặt." Đồ Nguyên nói ra.

Càn Nguyên giận dữ. Như loại đấu pháp này, là hiển lộ căn bản thực lực. So chính là cảm nhận của bản ngã đối với thiên địa pháp lý.

Càn Nguyên sao có thể chịu được hậu bối như Đồ Nguyên nói lời khinh thường như vậy, hừ lạnh một tiếng, từ trong mũi bắn ra hai đạo kim quang. Hai đạo kim quang vừa ra, xẹt qua hư không, đan xen vào nhau, trong chớp mắt, kim quang khắp trời, như kiếm tia đâm xuống.

"Càn Nguyên trăm tà kiếm trận."

Thanh âm Càn Nguyên vang lên, trong giọng lão tràn ngập sát cơ.

Trong mắt Đồ Nguyên tràn đầy nghiêm trọng, nhưng mà tại trong vẻ nghiêm trọng lại tràn đầy chiến ý, đó là chiến ý sau ba năm tinh tu khát vọng đánh một trận để kiểm nghiệm tu vi của mình.

Tay phải hần vạch một cái vòng tròn vào trong hư không, đúng là đem kim quang kiếm tia đầy trời kia đều cuốn vào một chỗ, theo đó một tay chụp xuống, toàn bộ kim quang khắp trời tụ hết vào lòng bàn tay hần, hóa thành hai đạo kim quang, kim quang như hai thanh tiểu kiếm, tuy rằng còn chưa có thể thành hình, nhưng cũng đã có hình dáng cơ bản.

Người tu hành sẽ luyện chế bản mạng pháp bảo, chuyên dùng để giết địch hộ thân.

Trừ cái đó ra, còn sẽ lấy đan phù ngưng kết trong bản mạng linh khí để ngưng kết thành một vài thứ giấu tại trong khiếu huyết nhằm hộ thân.

Như hai kim kiếm thanh chưa thành hình này, đó là Càn Nguyên dùng bản mạng linh khí trong đan điền mình kết thành hai thanh Càn Nguyên trăm tà kiếm.

Đồ Nguyên tỉ mỉ nhìn, chỉ thấy hai cái kim kiếm nho nhỏ này giao kết vào nhau, xoay quanh, lộ ra một hai cổ khí tức huyền diệu vô cùng, lại có một loại Càn Cung chỉ ý lợi hại vô cùng tỏa ra.

Đột nhiên, trong lòng hần sinh ra cảm giác nguy hiểm cường liệt, hai thanh kim kiếm kia đột nhiên mơ mơ hồ hồ, bùng phát kim quang chói mắt.

Linh khí trong tay dùng để nhiếp bắt kim kiếm trong nháy mắt tán đi. Hai đạo kim quang lóe lên cực nhanh bay hướng hai mắt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên biến sắc, há mồm liền có một đoàn linh khí phun ra, linh khí tỏa ra trong hư không, là một đạo ấn phù vuông vắn.

Linh khí như thủy vận, đường nét của pháp phù bên trong nhưng là màu đỏ.

Hai đạo Càn Nguyên Trăm Tà kiếm chìm vào trong linh phù kia, trong nháy mắt ngừng lại, giống như là hai cái kim khâu bị nam châm hút lại, không chút động đậy.

Càn Nguyên sắc mặt đại biến, hai đạo Càn Nguyên trăm tà kiếm bị cầm lại rồi, lão vô pháp tiếp tục ngự động.

Đưa tay tại trong hư không nâng lên, trong tay hiện ra một cái ấn. Ấn kia toàn thân kim sắc, bên cạnh có người hô nhỏ: "Là Càn Khôn bảo ấn."

Một đoàn bản mạng linh khí của Đồ Nguyên đang cầm hai đạo Càn Nguyên trăm tà kiếm kia, là không dám dễ dàng thu hồi vào đan điền, so với một ngụm từ khí của Dư Thành Nghệ ba năm trước đây, hai thanh Càn Nguyên trăm tà kiếm do Càn Cung kim khí luyện thành này cường đại hơn nhiều, nếu là tùy tiện thu nhiếp nó vào trong cơ thể, rồi tiếp tục đối diện với Càn Nguyên vậy thì chỉ có một cái đường chết.

Nhưng mà con mắt Đồ Nguyên tại lúc nhìn kim ấn trong tay Càn Nguyên thì là sáng lên rồi. Đột nhiên há miệng phun ra một hơi, một tiếng chú âm cường đại lao ra theo linh khí, một mảnh linh quang tuôn ra, trong thiên địa dâng lên cuồng phong, hơi mây sinh sôi, linh khí hội tụ, một cái đại ấn hư huyền rồi lại hiện lộ vô tận uy nghiêm trấn áp xuống Càn Nguyên.

Đồng thời, Đồ Nguyên trong tay đã hiện ra một cái kim châm đỏ đậm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 27: Dạy Đạo

Mắt Càn Nguyên bạo bắn tinh quang, Càn Khôn bảo ấn trong tay bùng phát kim quang.

Đồng thời, linh quang tuôn ra trên người lão như ngọn lửa.

Chỉ là đại ấn kia trấn xuống, thiên địa linh khí đều mất khống chế, theo bốn phương tám hướng vọt tới.

Người bên ngoài vốn là thấy không rõ tình huống bên trong, khi mây tiêu gió tán thì, bọn họ chỉ nhìn thấy một cái người như con tò te đứng ở nơi đó.

Người kia trong tay nâng một cái ấn, y phục, cùng khuôn mặt đều là rõ ràng vô cùng, nhưng mà lại ngưng kết một tầng bùn đất.

Người tại tràng khiếp sợ nhìn Đồ Nguyên, bùn đất này là linh khí trong thiên địa hội tụ kết thành, mà người bên trong chính là Càn Nguyên chân nhân.

Lão bị phong ấn tại nơi đây rồi.

Càn Nguyên chân nhân vậy mà bại rồi, lão vậy mà bại rồi.

Người này là ai vậy.

Có người thấp giọng nói: "Vừa rồi hấn nói mình là Thượng Thanh Đồ Nguyên."

"Thượng Thanh, Thượng Thanh ở nơi nào?"

"Không biết."

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh phi thường cao hứng, nàng cao hứng với việc sư phụ mình thắng rồi, từ sau khi nàng bị người biết rõ đã nhặt hột mạn Hoàng Trung đem về thì không có còn đi chung với người của Càn Nguyên động thiên, bởi vì người của Càn Nguyên động thiên luôn luôn lấy việc này để cười nhạo nàng.

Nàng cũng không quá dám lớn nói ra, bởi vì danh tiếng Càn Nguyên động thiên Càn Nguyên chân nhân quá lớn, nàng sợ vạn nhất mình xảy ra xung đột với người của Càn Nguyên động thiên thì sư phụ cũng không phải là đối thủ của Càn Nguyên chân nhân kia.

Bây giờ, nàng không còn sợ rồi, sự kìm nén trong ba năm qua tán đi rồi.

Nàng đặc ý nhìn về bốn phía, nhìn thấy chính là một mảnh ánh mắt tán thán.

Lúc này, có một lão già đi tới, nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Trên Vạn Thánh sơn không cấm tư đấu, lại cấm giết chóc, nếu đấu pháp đã kết thúc, vậy thì cời pháp cầm ra đi."

Cái này đích thật là quy củ của Vạn Thánh sơn. Như là có người đấu pháp, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản, dù cho là giết chết người, bọn họ cũng sẽ không vì ai mà báo thù, chỉ sẽ trục xuất người sát nhân ra khỏi Vạn Thánh sơn, vĩnh viễn không cho phép hấn trở lại Vạn Thánh sơn. Đương nhiên, loại quy tắc này chỉ có hiệu quả với tu sĩ trên Vạn Thánh sơn, nếu là người ngoài núi vào núi trả thù, vậy thì lý khai không được rồi.

Từng có người tại trên Vạn Thánh sơn giết chết người, thay đổi dung mạo hóa hình trở lại Vạn Thánh sơn, mới bước vào Vạn Thánh sơn, liền bị pháp trận của Vạn Thánh sơn quán giết.

Đồ Nguyên mình bạch cái quy củ này, cho nên hấn không có sát nhân.

Há miệng hút một cái, một đạo linh quang chìm vào trong miệng hấn, bùn đất bay ra khỏi người Càn Nguyên kia, lộ ra Càn Nguyên vẻ mặt chật vật u ám.

Chỉ thấy thần tình lão theo âm đạm chậm rãi tỉnh táo lại. Khi tỉnh táo lại, sắc mặt tức giận trắng bệch, lại không phát một tiếng, cất bước rời đi.

Lão rời đi, vị đệ tử vốn muốn so pháp kia chần chừ một cái, cũng rời theo.

Một trận này, Phạm Tuyên Từ không chiến mà thắng.

Mặt sau so pháp liền không phải tại nơi đây, mà là đi tới ngọn núi trung tâm Vạn Thánh sơn, đó mới là Vạn Thánh sơn chủ phong.

Thời gian còn có mấy ngày. Đồ Nguyên mang Phạm Tuyên Từ trở lại. Dọc đường nàng rất cao hứng, riu rít nói chuyện.

Trở lại nhà gỗ không bao lâu, Cố Thụ Lâm tới rồi. Vừa nhìn thấy Đồ Nguyên, liền nói ra: "Một đạo pháp thuật sau cùng kia của ngươi quả thật là huyền diệu, kim đan trở xuống có thể ngăn cản được chỉ sợ không có."

Đồ Nguyên lại lắc đầu, nói ra: "Đó là bản mạng đan phù hiển hóa tại ngoài, nếu bị người phá vỡ sẽ tổn thương đến bản nguyên, không phải thủ đoạn hay."

"Vậy sao ngươi không luyện một đạo linh phù giấu tại trong khiếu huyệt. Tại trong năm rộng thảng dãi, có thể có huyền thông biến hóa cũng không chừng."

Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, có người đem luyện đạo liệt hỏa phù giấu tại trong đồng tử hai mắt, qua năm rộng thảng dãi, hai mắt hấn đúng là như mặt trời chói chang, nhìn vật liền đốt, cường đại vô cùng.

"Ta trái lại có nghĩ, chỉ là tất cả những gì ta tu hành đều là tự tìm tòi, pháp thuật còn có thể lĩnh ngộ, nhưng loại pháp môn như vậy lại khó mà nắm giữ." Đồ Nguyên nói ra.

Cố Thụ Lâm nghe xong có chút cau mày, suy nghĩ một chút: "Đã như vậy, vậy ngươi khẳng định cũng không có phương pháp kết đan, cứ như cũng không phải kế lâu dài."

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vậy người có hay không nghĩ tới đi tới đi vực tìm kiếm, tại trên núi này là có pháp môn, nhưng mà đều cần phải đổi lấy, chỉ cần tại đi vực hoặc là trong bí cảnh được đến một vài thứ, liền có thể trao đổi pháp môn."

"Ta có cân nhắc qua, bắt quá, hiện tại Tuyên Tử tu hành còn thấp, không thích hợp đi, qua chút thời gian lại tính toán." Đồ Nguyên nói.

Cố Thụ Lâm gật đầu, gã cũng không có lập tức rời đi, không bao lâu, đệ tử của Bạch Thanh Ngôn đột nhiên đến, nói ra: "Chân nhân, sư phụ nhà ta bảo ta tới chỗ chân nhân, nhìn xem có cần gì, chân nhân cứ việc phân phó."

Đồ Nguyên gật đầu, bảo hắn ngồi xuống, lại bảo Phạm Tuyên Tử pha trà bưng tới.

Lại một hồi, Hoa Dương động Thôi Thành Hoa cũng phái một đệ tử tới.

Đồ Nguyên biết rõ bọn họ là sợ Càn Nguyên động Càn Nguyên không chịu để yên, cho nên phái một vị đệ tử tới nơi này, nếu thật có chuyện, bản thân bọn họ sẽ mau chóng đuổi tới.

Điều này làm cho Đồ Nguyên có chút cảm kích. Ý của Cố Thụ Lâm tự nhiên cũng là như thế.

Khi đến giờ Ngọ thì người của Càn Nguyên động tới rồi, tới chính là hai vị đệ tử, bọn họ mang đến còn có một mầm cây nhỏ. Trong tay bưng một cái khay gỗ dùng vải đỏ che phủ.

Mầm cây kia là nhánh mạn Hoàng Trung chiết ra, mà trên khay gỗ thì là mười khối linh ngọc thượng đẳng, xếp chồng lên nhau, rực rỡ lấp lánh.

"Chân nhân, sư phụ nhà ta nói, nếu là chân nhân nguyện ý trả lại Càn Nguyên Trảm Tà kiếm kia, từ lúc này ân oán cười tan, nếu là không muốn, vậy xin mời giết sư huynh đệ hai người chúng ta." Một đôi sư huynh đệ kia trên mặt không có biểu tình.

Cố Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Bắt quá là tiểu bối chơi đùa rối loạn mà thôi, tại sao có oán cừu, ta lại thế nào sẽ giết sư huynh đệ các người, cảm Càn Nguyên Trảm Tà kiếm kia bắt quá là bởi vì hâm mộ đạo pháp của chân nhân."

Nói xong, hắn há mồm phun ra, một đoàn linh khí bọc lấy hai đạo kim kiếm hư ảnh xuất hiện tại trong hư không.

Linh khí phun ra kia lại được Đồ Nguyên một ngụm hút về, chỉ có kim kiếm kia vẫn cứ pháp phênh tại trong hư không. Tại linh quang tán đi, hai đạo kim quang trong hư không cuốn một vòng, hướng phía ngoài nhà gỗ cực nhanh bay đi, đảo mắt biến mất vô tung.

Hai vị Càn Nguyên đệ tử kia lại hành lễ với Đồ Nguyên, lưu lại đồ vật, sau đó đi ra ngoài rồi.

Phạm Tuyên Tử còn ở bên cạnh nói ra: "Sư phụ, nếu như không trả hai đạo Càn Nguyên Trảm Tà kiếm, Càn Nguyên kia liền sẽ không thể sử ra Càn Nguyên trảm tà kiếm trận rồi."

"Nếu là không trả, đó chính là phế tu vi của người, đã trở người tu hành, là tối kỵ, đối với tu hành người mà nói, mỗi tiến thêm một bước đều là rất gian khổ. Nếu Càn Nguyên chân nhân đã có ý hòa giải, vậy cần gì phải đi kết thành hận thù chứ. Vừa rồi một câu nói mặt sau của hai vị đệ tử Càn Nguyên nói nếu không trả thì mời giết hai người họ, ý tứ chính là không chết không ngớt. Người ta thầy trò tu hành tại trên Vạn Thánh sơn này, không phải vì sinh cường, cũng không phải vì danh lợi, nếu là người khác muốn cùng thầy trò ta phân sinh tử, ức hiếp thầy trò chúng ta, chúng ta không cần sợ, nhưng chúng ta cũng không cần phải kết thù phi không đáng như vậy."

Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh nghe, trề miệng.

Mà Cố Thụ Lâm thì là cười nói: "Ba năm tới, trái lại lần đầu tiên nghe đến đạo hữu đức ngôn, thảo nào ba năm thời gian tiến cảnh nhanh như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 28: Trợ Quyền

Đồ Nguyên tại trước mắt bao người đánh bại Càn Nguyên, đó là làm lão rất mất thể diện, danh vọng của lão nhất định xuống dốc không phanh.

Đồ Nguyên cũng không có thể giết lão, như vậy làm tiêu tan cái ân oán này chính là tốt nhất.

Ba ngày sau, Phạm Tuyên Tử lại lần nữa đi tham gia đạo pháp đại hội, chỉ là tại trận đầu liền thua rồi. Tuy rằng nàng phát huy xuất sắc, tạo thành rất lớn thương tổn cho đối thủ, nhưng mà nguyên không có chiến thắng, bắt quá, đối thủ của nàng trận tiếp theo rất nhanh liền thua rồi, bởi vì khi đấu pháp với Phạm Tuyên Tử thì đã bị thương, vô pháp phát huy ra thực lực.

Bắt quá, việc Đồ Nguyên chiến thắng Càn Nguyên chân nhân còn là lan truyền ra, đầu tiên là có người của một ít gia tộc dưới núi tìm tới cửa, dâng lên

bái lễ, ý đồ bọn họ là muốn thỉnh Đồ Nguyên làm cung phụng trong gia tộc bọn họ. Chỉ là tới đây là một ít tiểu gia tộc, đối với đại gia tộc mà nói, Đồ Nguyên chưa kết kim đan, cũng không thể có tư cách thành cung phụng của bọn họ.

Nhưng cũng có người xem trọng Đồ Nguyên, trước đưa lên một ít bái lễ, tính là kết giao, cũng không đề xuất yêu cầu muốn Đồ Nguyên làm cung phụng.

Những người tới này đều là một ít thanh niên nhân, là đệ tử trẻ tuổi của những gia tộc kia, một cái gia tộc đối với việc bồi dưỡng hậu bối là không chỗ không tại.

Đồ Nguyên cũng không có đáp ứng bất cứ người nào. Người khác đưa tới bái lễ để giao hảo, hắn đều tiếp nhận hết, sau một thời gian, liền không có người lại đến, Đồ Nguyên mừng rỡ thanh nhàn.

Trong lòng Đồ Nguyên nghĩ đến có cơ hội cũng sẽ đi bí cảnh một chuyến, nhìn có thể hay không được chút thứ đem về. Những bí cảnh kia đều đã từng là chỗ ở thần linh, bên trong thần bí khó lường, cũng là nguy hiểm trùng điệp, nhưng mà loại địa phương này thường thường sẽ có rất nhiều thứ rất có giá trị.

Bất quá, tại trước lúc đi, còn là quyết định trước làm tốt phòng ngự cho nhà gỗ của mình. Hắn bày ra một bộ phù trận, như vậy tại lúc mình ly khai thì Phạm Tuyên Từ cũng có thể có một nơi an thân an toàn.

Tại nơi đây ba năm thời gian, hắn nhưng có nghe qua có chút động phủ trong một đêm bị diệt môn, nếu là người của Vạn Thánh sơn không biết là người nào làm, vậy thì cũng là không có cách nào. Nói đến cùng, Vạn Thánh sơn chỉ là an toàn hơn bên ngoài một chút, nhìn mặt ngoài không có dữ tợn như vậy mà thôi.

Ngồi ở trong nhà gỗ, Đồ Nguyên ngắm kĩ lại toàn bộ đạo pháp mà mình đã biết.

"Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, Đạp Nguyệt Trục Phong bộ, khổng thi vũ, Oa minh chú, bản mạng đan khí phù chi Phong Linh pháp."

Mà bởi vì bản mạng đan khí phù là Thiên Cương thần phù, tuy chỉ là linh ngộ một bộ phận nhỏ lại tính là điểm giúp hắn an tâm nhất.

Trừ cái đó ra, pháp bảo Hạt Vĩ châm chưa có thành hình, cùng là Thất Bảo Như Ý không biết cuối cùng sẽ có dạng gì kia.

Còn có một một ít thủ đoạn dựa vào Thiên Cương thần phù mà tại trong quá trình đấu pháp mới có thể tùy tâm dùng ra, những thứ này chính là toàn bộ mà Đồ Nguyên có rồi. Bất quá, khi chân chính đấu pháp với người thì còn phải nhìn khả năng ứng dụng, sự tinh diệu khi ứng dụng, tâm cảnh.

Đột nhiên có một ngày, Cố Thụ Lâm tới chỗ Đồ Nguyên, theo hắn tới còn có một người tuổi còn trẻ, mục đích đến đây là muốn mời Đồ Nguyên đi trợ quyền.

Phương thức trợ quyền có mấy loại, có chỉ là hiển lộ pháp thuật không động thủ, còn có chính là động thủ, động thủ lại phân thấy máu hay không thấy máu, giá cả mỗi một loại đều là tăng lên.

Cố Thụ Lâm thường đi làm việc trợ quyền, người này coi như là người quen của hắn. Gần nhất hắn đại khái là cảm thấy Đồ Nguyên có thể cần tới loại phương diện này, liền mang người đến.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, liền đáp ứng.

Thanh niên nhân kia gọi là Chúc Thụ Huy, đến từ một cái tiểu gia tộc trong Thiên Mạch thành dưới Vạn Thánh sơn, xảy ra mâu thuẫn với một cái gia tộc khác.

Đi cùng Cố Thụ Lâm, đi tới Chúc gia Thiên Mạch thành. Lúc này đây, bọn họ thỉnh người trợ quyền tổng cộng hai vị, chủ yếu chính là thỉnh Cố Thụ Lâm, mà khi thỉnh Cố Thụ Lâm thì là nói đối phương có khả năng không chỉ mời một người, cho nên hi vọng Cố Thụ Lâm có thể mời giúp một người, mà Cố Thụ Lâm thì là mời Đồ Nguyên.

Giữa trong yến tiệc, ly cốc đan xen, trong đại đường, ca múa mừng cảnh thái bình.

Tiếng tỷ bà, tiêu âm, tiếng trống, khoan khoái lưu sướng, nữ tử khiêu vũ trong sảnh đường mỗi người khuôn mặt xinh đẹp, thân mặc sam mỏng, da thịt như ả như hiện.

Ngồi ở chủ vị là gia chủ Chúc gia, nhìn qua là một trung niên nhân, khí sắc không tệ, nhưng mà Đồ Nguyên biết lão đã sáu mươi tuổi rồi.

Lão liền tiếp kính từ hai người Cố Thụ Lâm cùng Đồ Nguyên, mặc dù không có nói gì thêm, nhưng mà biểu hiện rõ được sự tôn trọng lại cũng sẽ không khiến người cảm thấy lão làm ra vẻ hoặc là vô mông ngửa.

Tại trong sảnh đường này, người bồi Đồ Nguyên và Cố Thụ Lâm cùng uống rượu xem múa cũng không nhiều, nhưng mà nhìn qua xác nhận đều là nhân vật trọng yếu.

Rượu qua ba tuần đồ ăn qua ngũ vị, trong đó có một người nói ra: "Lúc này đây nghe nói Vương gia mời Hồng Diệp pháp sư, không biết Cố chân nhân và Đồ chân nhân có nắm chắc hay không."

Đồ Nguyên không biết Hồng Diệp pháp sư là ai, cũng không có trả lời, Cố Thụ Lâm ở bên cạnh nói ra: "Hồng Diệp pháp sư, sở trường ngôn chú chi

pháp, mười năm trước đến Vạn Thánh sơn, từng có sự tích sau chín đạo pháp chú, bên trong quanh thân mười tượng tất cả hóa thành bụi bậm."

Cố Thụ Lâm nói chính là năng lực của Hồng Diệp pháp sư.

"Cố chân nhân thế nhưng là quen biết nàng?"

"Ta cũng không quen nàng, chỉ là từng thấy nàng mấy lần." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Nga, vậy Cố chân nhân có nắm chắc thắng vị Hồng Diệp pháp sư kia hay không?" Vị đệ tử Chúc gia kia hỏi.

"Có thể thắng hay không, còn phải so qua mới biết được." Cố Thụ Lâm nói ra.

Vị Chúc gia kia chuyển nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thì là cười cười nói ra: "Ta chưa có gặp qua Hồng Diệp pháp sư kia, bất quá, không phải nói Vương gia có hai vị sao? Còn có một vị là ai?"

Vị Chúc gia kia nói ra: "Một vị khác Cố chân nhân là quen thuộc vô cùng rồi, không bằng để Cố chân nhân giới thiệu thay một cái." Người Chúc gia nói ra.

"Một người khác tên là Bạch Lâu, một món đan khí hóa kiếm thuật cực kỳ cường đại..." Cố Thụ Lâm nói ra.

Đồ Nguyên gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Mà người Chúc gia tại đây đều thoáng nhìn nhau, bọn họ là muốn nghe một chút về Đồ Nguyên. Cố Thụ Lâm là bọn hắn quen thuộc, nhưng mà Đồ Nguyên thì bọn hắn không biết. Tuy rằng, mấy ngày nay Đồ Nguyên cùng Căn Nguyên một trận đấu pháp bọn họ cũng là nghe nói qua rồi, chỉ là cũng không có tận mắt trông thấy, khó tránh khỏi có tâm tình tai nghe là không thật.

Tại trong lòng bọn họ, bản lĩnh của Cố Thụ Lâm là rất rõ ràng, tương xứng với vị Bạch Lâu kia, mà vị Hồng Diệp pháp sư kia, nếu như Đồ Nguyên không phải là đối thủ thì như vậy lúc này đây Chúc gia bọn họ liền sẽ thiệt thòi rất mất mặt.

Người Chúc gia đều nhìn Cố Thụ Lâm, bởi vì sở dĩ mời Đồ Nguyên tới, nguyên nhân chủ yếu còn là vì Cố Thụ Lâm.

Cố Thụ Lâm cũng minh bạch ý tứ mọi người, khi hắn định cất tiếng thì Đồ Nguyên đã mở miệng rồi, nói ra: "Tuy rằng ta không biết bọn họ có mạnh cỡ nào, nhưng mà chỉ cần là không có kết kim đan, liền sẽ không có chuyện."

Giọng hắn không lớn, nhưng mà ý tứ này lại phi thường rõ ràng rồi, cái loại mơ hồ để lộ ra tự tin cùng khí phách này, khiến người Chúc gia lại một lần nữa đánh giá Đồ Nguyên.

Chúc gia lão gia tử vỗ tay khen: "Chân nhân đã nói vậy, vậy thì yên tâm rồi, tất cả đều nhờ cậy hai vị chân nhân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 29: U Lâm Tàng Quỷ Chú (Trong Rừng Âm U Có Giấu Quỷ)

Dưới Vạn Thánh sơn này, gia tộc to to nhỏ nhỏ là nhiều không kể xiết, bọn họ có thể tồn tại cũng là bởi vì tự có một bộ quy tắc bất thành văn.

Mà trong đó, mời tu sĩ trên Vạn Thánh sơn xuống trợ quyền chính là một cái quy tắc bất thành văn trong đó, cơ hồ có thể nói là tập tục rồi.

Người trong gia tộc bọn họ sẽ không động thủ, tất cả đều nhìn vào tu sĩ mời tới trợ quyền, cho nên, cái này là phải nhìn xem tài lực cùng khả năng giao tiếp của hai phía. Rất nhiều lúc, cũng không phải là người muốn mời là có thể mời được.

Tới ngày thứ ba, Chúc gia cùng Vương gia gặp mặt rồi, là tại trong một chỗ đại hội quán, không riêng gì Chúc Vương hai nhà, còn có thành chủ Thiên Mạch thành này, cùng với người của một số gia tộc khác đều tại nơi đây làm chứng.

Mà nhân vật chính chính là Đồ Nguyên, Cố Thụ Lâm cùng Bạch Lâu, Hồng Diệp pháp sư của Vương gia.

Nếu như Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm thắng, như vậy chính là Chúc gia thắng, về phần bọn họ là tranh cái gì, Đồ Nguyên cũng không phải quá lý giải, chỉ biết là về thời hạn sử dụng một chỗ linh tuyến.

Đại hội quán rất lớn, xung quanh đều là người, những gia tộc tới làm chứng này đều mang đến hậu bối, có nam có nữ, đều chăm chú nhìn Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm bọn họ.

Cố Thụ Lâm lên tràng trước, trong người của Vương gia có một vị trên mặt có một vết sẹo đen kéo dài đi ra, nói với Cố Thụ Lâm "Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên so đấu rồi, nhiều lần như vậy cũng không có phân ra thắng bại, không bằng lúc này đây liền đem quyền quyết định giao cho bọn họ, như thế nào?"

Bạch Lâu vừa cười vừa nói, lão là quanh năm tại những thành trì dưới Vạn Thánh sơn trợ quyền cho người, nếu chỉ có một mình lão thì lão nhất định sẽ tận lực giúp chủ nhà thắng, nhưng khi có hai người, mà đối diện lại có một cái người tương xứng với mình thì lão liền sẽ làm như hiện tại.

Nếu chủ nhà tại thời điểm này có lòng tin với một người khác của mình thì cũng sẽ không nói thêm cái gì. Hơn nữa, Cố Thụ Lâm đối với các đại tiểu gia tộc tại trong cái Thiên Mạch thành này coi như là đã quen thuộc rồi, bọn họ cũng đều biết Cố Thụ Lâm cùng Bạch Lâu kỳ thực là không sai biệt lắm, muốn phân ra thắng bại là rất khó. Bởi vì bọn họ cũng không chỉ chiến với nhau một lần. Loại người không khác biệt nhau nhiều lắm như bọn họ là sẽ không chân chính liều mạng, khi bọn họ không liều mạng thì cuối cùng chỉ là không phân thắng bại.

Cố Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Bên phía Vương gia như là đã sớm có chuẩn bị, mà bên này, Đồ Nguyên thì là nhìn về phía gia chủ Chúc gia, gia chủ Chúc gia tuy rằng cũng không có đoán tới Bạch Lâu ngay cả so cũng không có so liền nói thắng ra là nhìn vào Hồng Diệp và Đồ Nguyên, nhưng mà cũng từng nghĩ bọn họ sẽ chiến thành bình thủ, nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên gật gật đầu.

Gia chủ Chúc gia nói ra: "Đã như vậy, vậy thì dựa vào Đồ chân nhân rồi."

Hồng Diệp pháp sư là một nữ tử, một nữ tử nhìn qua rất trẻ tuổi, một thân trang phục màu đỏ, tiến lên, nói với Đồ Nguyên: "Nghe nói người chiến thắng Căn Nguyên."

"May mắn." Đồ Nguyên nói ra.

"Người tu hành đấu pháp, làm gì có may mắn, thắng chính là thắng." Hồng Diệp pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên nhàn nhạt cười, nói: "Vậy thì là thắng."

"Căn Nguyên được xưng phía dưới kim đan vô địch thủ, cũng bất quá như thế, ta vốn định đi khiêu chiến hấn, nhưng hấn lại bại tại trong tay người, đã như vậy, ta đây liền nhìn xem người có cái bản lĩnh gì." Hồng Diệp pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên không nghĩ tới, nữ tử nhìn qua có chút trẻ tuổi này, đúng là hiểu thắng như thế.

Trên mặt nàng lộ ra một cổ kiên cường chi khí.

Đồ Nguyên đưa tay vươn ra, thân nhiên nói: "Đã như vậy, thì tới đi."

Hồng Diệp pháp sư đột nhiên nhắm mắt lại, nhưng mà tại trong nháy mắt nàng nhắm mắt lại, miệng hơi héch, một đạo huyền linh chú âm xuất hiện.

Chú âm này vừa ra, giống như là côn trùng kêu vang trong bầu trời đêm u tĩnh.

Tại trong Đồ Nguyên cảm nhận, trong chớp mắt, mình đã tại trong một mảnh u lâm, bốn phía đen kịt, chỉ có một mình mình.

Lại một tiếng chú phát ra từ trong miệng Hồng Diệp pháp sư.

Một luồng gió u lãnh như là từ trong bóng tối cuốn tới, quán lên thân, chui vào trái tim, thâm nhập linh hồn.

Tiếng chú âm thứ ba ra, trong thiên địa tựa hồ có hoa tuyết hạ xuống.

Chú âm thứ tư, trong rừng hắc ám lại có một con ác quỷ đi ra, hai mắt đỏ đậm.

Chú âm thứ năm ra, đại tuyết đóng băng Đồ Nguyên.

Chú âm thứ sáu, ác quỷ kia nhào tới.

Chú âm thứ bảy, trên người Đồ Nguyên đột nhiên tuôn ra một mảnh linh quang, trong linh quang phù văn trùng bay lượn, miệng của hắn phát ra một tiếng oa minh.

Đột nhiên, hắn đưa tay vạch vào trong hư không, một mảnh sơn lâm u ám vỡ đi.

Cách đó không xa, Hồng Diệp pháp sư thối lui hai bước, ôm lấy ngực, khoe miệng có máu tươi tràn ra.

"Đây là cái chú gì của người?" Đồ Nguyên hỏi.

"U lâm tàng quỷ chú." Hồng Diệp trả lời: "Ta thua rồi."

Hồng Diệp pháp sư nói xong xoay người rời đi. Sắc mặt người Vương gia không tốt lắm, nhưng mà, cũng may đây là quy củ cho tới nay, cũng không có gì là thua không chịu nổi.

Người trong sảnh đường nhìn Đồ Nguyên, sắc mặt đã thay đổi, pháp chú của Hồng Diệp pháp sư vừa rồi, bọn họ không phải Đồ Nguyên, không có thể hội sâu sắc như vậy, nhưng mà Hồng Diệp pháp sư một tiếng một tiếng chú âm y nguyên như búa tạ kích tại trong lòng bọn họ, một tiếng mạnh hơn một tiếng, bọn họ cũng không biết mình có thể hay không tiếp tục nghe được.

Trái tim, thần hồn đều tựa hồ muốn nứt vỡ, nhưng mà cũng tại lúc này, Đồ Nguyên xuất thủ rồi, vừa ra tay liền phá pháp chú kia.

Đồ Nguyên vốn là muốn nghe một chút âm thanh pháp chú thứ chín, nhưng mà hẳn biết rõ, nếu như mình không phá tại âm thanh pháp chú thứ bảy thì mình sẽ chết ở chỗ này.

Người của Chúc gia rất vui, ánh mắt nhìn về phía Đồ Nguyên bất đồng rồi, Cố Thụ Lâm cũng phi thường cao hứng, nói ra: "Trước kia, người luôn không hiện lộ pháp thuật, ngày kia đấu pháp với Càn Nguyên, ta cũng không nhìn thấy, hiện tại nhìn chung là đã thấy, rất lợi hại."

Một cái tu sĩ, tại sau khi kết phù, thời gian càng lâu, lại càng có thể xuất hiện khác biệt rõ ràng.

Những đệ tử đại phái kia, kết phù đều cũng không phải là pháp phù đơn giản, cái dạng phù gì quyết định người kết ra dạng kim đan gì, cũng quyết định đạo pháp của người sau này là thiên về mặt nào.

Đồ Nguyên kết chính là Thiên Cương thần phù, người khác muốn kết thành một đạo Thiên Cương thần phù, hạng người thiên tư trác tuyệt chỉ ít cũng phải phí mười năm trở lên, chậm một chút thì trăm năm cũng không quá đáng.

Bất quá, kết Thiên Cương thần phù ít, kết Địa Sát cấm văn rất nhiều, Địa Sát cấm văn ở chỗ một cái nhiều, trong thiên hạ, đếm không hết.

Chúc gia có yến khánh công, Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm cũng không có vội vã ly khai, tại trong tiệc, Chúc gia lão gia tử nói là muốn mời Đồ Nguyên dạy bảo Chúc gia tử đệ, nhưng mà cũng không phải bái sư.

Nói tới, tại dưới Vạn Thánh sơn này, người trong mỗi cái gia tộc, rất ít có người bái tu sĩ trên Vạn Thánh sơn làm sư, bọn họ đều thích như mời khách khanh, mời một ít tu sĩ bọn họ cho rằng rất tốt về dạy bảo, lại cũng không phải loại danh phận thầy trò truyền thừa kia.

Đối với bọn họ mà nói, chính là hi vọng có thể đến chỗ Đồ Nguyên tọa hạ nghe đạo.

Đồ Nguyên cũng không có cự tuyệt, bất quá, hẳn lại nói rõ ràng, sẽ không hạ sơn tới giảng đạo, cái này cũng là bình thường.

Tối đêm, người Chúc gia dâng lên tạ lễ về việc Đồ Nguyên tới trợ quyền.

Sau đó Đồ Nguyên liền cùng Cố Thụ Lâm trở về Vạn Thánh sơn.

Nhưng mà, Đồ Nguyên cũng không có nghĩ đến chính là, kể từ một ngày này, người tới mời hẳn hạ sơn trợ quyền đúng là nối liền không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 30: Xuất Đầu

Khi có người đến thỉnh Đồ Nguyên đi trợ quyền, đa số lúc hẳn sẽ đi.

Dần dà, danh tiếng của hẳn cũng truyền lưu ra, bởi vì từ khi hẳn đi, là chưa một bại. Có người đến nhà gỗ Thượng Thanh bái sư, Đồ Nguyên cũng không có thu.

...

"Đồ sư thúc, sư phụ hẳn, không có trở về."

đột nhiên có một ngày Thôi Sơn đi tới nhà gỗ Thượng Thanh của Đồ Nguyên, bi thống nói với Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nhướng mày, người tới là Thôi Sơn, đệ tử của Thôi Thành Hoa, cũng là một vị năm đó từng tới trước nhà gỗ Thượng Thanh đưa lên hai khối linh ngọc.

"Bọn họ đều trở về rồi?" Đồ Nguyên hỏi.

"Vâng, Đồ sư thúc, bọn họ đều trở về rồi." Thôi Sơn nói ra.

Ngày đó Thôi Thành Hoa trước khi rời đi, nói với bọn họ nếu về sau lão không tại, thì phải xưng Đồ Nguyên là sư thúc. Thôi Thành Hoa là cùng mấy vị bạn tốt khác cùng đi vào bí cảnh, bây giờ những bạn tốt kia của Thôi Thành Hoa đã trở về, thế nhưng Thôi Thành Hoa lại không có trở về.

"Người đã đi hỏi qua chưa?"

"Bọn họ nói sư phụ rơi vào trong một cái pháp trận rồi." Thôi Sơn nói ra.

"Còn nói gì?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Ta còn muốn hỏi tiếp, bọn họ đều nói là sư phụ ta quá sơ suất." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên thở dài, nghĩ thầm loại chuyện này cũng chỉ có thể tùy ý đối phương nói rồi.

"Sư thúc, sư phụ cùng người là bạn tốt, lúc ly khai nói nếu là có việc thì tìm đến sư thúc." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên gật gù đầu, nói: "Hiện tại người có dự định gì?"

"Sư thúc, ta cảm thấy sư phụ có thể là bị bọn họ làm hại." Thôi Sơn nói ra.

"Làm hại?" Đồ Nguyên nói: "Loại lời nói này không thể nói lung tung."

"Ta nhìn thấy trên tay Long chân nhân có một cái giới chỉ của sư phụ." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên có chút cau mày, nhất thời không có lên tiếng. Thôi Sơn phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói ra: "Sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, sư phụ sinh tử bất minh. Cầu sư thúc có thể đi hỏi một câu, ta muốn biết quá trình sinh tử của sư phụ."

Đồ Nguyên rất rõ ràng, loại đi hỏi như vậy, nếu như chỉ là tùy tiện hỏi một cái, nếu đối phương thực sự là hại Thôi Thành Hoa thì căn bản hỏi không ra cái gì, nếu người khác trực tiếp phủ nhận, mình cũng là không thể làm gì, nếu là quá mức cường thế, lại là một chuyện đắc tội với người.

Bất quá, nghĩ đến tình hình lúc Thôi Thành Hoa còn tại thì nói ra: "Vậy ta sẽ đi theo người gặp vị Bàn Long chân nhân kia."

"Tạ sư thúc, tạ sư thúc." Thôi Thành Hoa kính lễ nói ra. Lúc đó tại Hoa Dương động thiên còn có mấy vị khác. Hắn đều đã đi qua, nhưng bọn họ đều cự tuyệt rồi, chỉ là nói nếu có người muốn bắt lợi với Hoa Dương động thiên thì có thể đi tìm bọn họ. Nhưng mà không có người nguyện ý đi giúp hắn hỏi một chuyện này.

Y vốn tưởng rằng Đồ Nguyên cũng sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới Đồ Nguyên cứ nhiên đáp ứng rồi. Tuy rằng, tại lúc sư phụ của mình rời đi thì danh tiếng vị Đồ sư thúc này không hiện, so với mấy vị bạn tốt khác của sư phụ là kém rất nhiều, nhưng mà hiện tại danh tiếng Đồ sư thúc thế nhưng là không thấp chút nào.

Đồ Nguyên lưu Phạm Tuyên Từ lại giữ nhà, mình thì theo Thôi Thành Hoa đi tới chỗ Bàn Long phủ của Bàn Long chân nhân.

"Mấy vị sư huynh sư đệ khác của người đâu chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đại sư huynh nói chúng ta hẳn là thủ vững môn hộ. Không thể lại vô cớ đắc tội bạn tốt của sư phụ lúc sinh tiền, tránh cho tổn hại phần tình cảm sau cùng này. Mấy vị sư đệ khác cũng đồng ý với đại sư huynh." Thôi Sơn nói ra.

Tại trong năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa, Thôi Sơn là cô nhi. Là Thôi Thành Hoa nhặt về từ một ngọn núi, tên của hắn là Thôi Thành Hoa đặt làm Thôi Sơn.

Đồ Nguyên cũng có thể lý giải loại cách nghĩ này, tại trong lòng bọn họ, sư phụ đột nhiên không có trở về, lại không có chứng cứ nói cái gì, cưỡng bức đuổi theo hỏi đến cùng, có khả năng là không có đáp án, trái lại là làm phiền bạn tốt của sư phụ, điều này đối với bọn họ, những người còn không thể chân chính đặt chân tại trên cái Vạn Thánh sơn này mà nói, có bạn tốt của sư phụ che chở chút năm, chờ mình phát triển lên, vậy mới là tốt nhất.

Bàn Long phủ cũng không tại trên đỉnh núi mà Đồ Nguyên ở này. Ước chừng thời gian hai nén hương, Đồ Nguyên cùng Thôi Sơn đi tới trước Bàn Long phủ.

Bàn Long phủ cao to, trong tường phủ có một con thạch long nằm cuộn, trên cửa phủ là đầu cự long, uy nghiêm nhìn chăm chú. Thôi Sơn tiến lên đi gọi cửa, chỉ chốc lát sau liền có một người đệ tử trẻ tuổi mở rộng cửa, khi trông thấy là Thôi Sơn, sắc mặt tức thì không tốt rồi, nói ra: "Thế nào, còn hoài nghi sư phụ ta giết người sư phụ, nếu không phải bởi vì sư phụ cùng sư phụ người là bạn tốt, chỉ bằng người nói năng lỗ mãng, đã sớm đánh chết người rồi."

"Sư phụ ta không tại rồi, các người đương nhiên khi nhục ta, lúc sư phụ tại, sao không thấy các người nói chuyện loại này, ta bất quá là hỏi nhiều mấy câu, các người liền đã như vậy, không phải chột dạ thì là cái gì?" Thôi Sơn lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên tức thì minh bạch, Thôi Sơn này lúc trước tại trong Bàn Long phủ chỉ sợ cũng không nói lời gì hay, đã là đắc tội với người rồi.

"Chột dạ? Vì sao phải chột dạ, coi như là khi sư phụ người còn tại, sư phụ ta cũng không cần chột dạ cái gì." Vị đệ tử Bàn Long phủ kia tức giận nói ra.

"Sư thúc, người nghe, bọn họ đã sớm lòng dạ ác ý, nhất định là bọn họ hại sư phụ, sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, nhất định phải làm chủ đùm sư phụ a."

Thôi Sơn đã gục tại dưới chân Đồ Nguyên, sắc mặt Đồ Nguyên không tốt lắm rồi.

Hắn không nghĩ tới Thôi Sơn này lời nói xung động như vậy, đã nhận định là bọn hắn hại Thôi Thành Hoa, việc này lại không có chứng cứ, chẳng lẽ còn trông chờ ta báo thù giúp sư phụ người hay sao? Nhìn tại mặt mũi Thôi Thành Hoa, ta tới nơi này hỏi một câu, cũng không phải là tới nơi này làm cái gì không biết tên.

Bên kia đệ tử Bàn Long phủ nhìn thấy Đồ Nguyên, sắc mặt cũng không tốt lắm, hắn đánh giá Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên thì là mở miệng nói: "Thượng Thanh Đồ Nguyên, cầu kiến Bàn Long chân nhân."

Vị đệ tử kia nghe đến Đồ Nguyên báo danh thì sắc mặt khẽ biến, kinh ngạc nói ra: "Thì ra là Thượng Thanh chân nhân đến rồi, thỉnh đợi chút, ta liền đi bẩm báo sư phụ."

Vị đệ tử Bàn Long phủ kia tiến vào trong, Thôi Sơn thì là cấp thiết nói ra: "Sư thúc, người cũng thấy đấy, một vị trông cửa đệ tử Bàn Long phủ còn là như thế, có thể thấy Bàn Long chân nhân kia cùng sư phụ ta chết thoát không khỏi quan hệ, sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, nhất định phải chủ trì công đạo a."

Nói đến đây, y khóc rống nói: "Sư phụ sinh tiền kết bằng giao hữu, khắp nơi giúp mọi người làm điều tốt, thường dạy bảo chúng ta nếu như hắn không về, có việc nhất định phải đi cầu chư vị sư thúc, thế nhưng là không nghĩ tới chính là, bấy giờ sư phụ chết kỳ lạ, chỉ có sư thúc nguyện ý xuất đầu, sư phụ nếu là dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ thật cao hứng có tri giao như sư thúc vậy."

Đồ Nguyên nghe đến đó có chút không kiên nhẫn rồi, hắn đã nghe ra được, trước không nói Thôi Thành Hoa chết, tất cả cái này đều là y suy đoán, y cũng đang dẫn hướng mình vào nhận định là sư phụ y bị hại chết, chỉ có mình có thể vì sư phụ y báo thù.

"Người trước đứng lên, tất cả đợi gặp Bàn Long chân nhân rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói ra.

"Vâng, sư thúc." Thôi Sơn lau nước mắt, cúi đầu nói.

Lúc này, đệ tử Bàn Long phủ lúc trước đi vào bẩm báo trở lại rồi, nhìn thấy Đồ Nguyên vẫn cứ đứng ở nơi đó, một bước chưa động. Đại khái Bàn Long chân nhân đã nói gì đó với gã, sắc mặt không khó coi giống như lúc trước đi vào. Gã thi lễ với Đồ Nguyên, sau đó nói ra: "Chân nhân thỉnh nhập phủ, Gia sư đang tại trong phủ chờ chân nhân."

Đồ Nguyên gật gật đầu, theo gã tiến vào Bàn Long phủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 31: Bàn Long Chân Nhân

Vừa vào Bàn Long phủ, Đồ Nguyên liền có cảm giác giống như lúc vào Thôi Thành Hoa động. Hắn biết rõ, một tòa Bàn Long phủ này chính là đạo trường của Bàn Long chân nhân, bên trong này mặt trên mỗi một viên ngói đều phủ đầy phù văn, cả tòa Bàn Long phủ đều như khảm nhập vào trong sơn mạch.

Tại trên Vạn Thánh sơn này, người nếu có thể đủ kết hợp động phủ cùng phiến sơn thế này, cái này là được, nhưng nếu là muốn đem linh khí trong sơn mạch dẫn nhập vào trong động của mình, vậy thì không được. Linh Tu mình trên Vạn Thánh sơn nếu biết rõ, lần đầu tiên sẽ cảnh cáo, mặt sau còn có phát sinh việc này thì sẽ trục xuất Vạn Thánh sơn.

Nhưng mà hợp cùng sơn thế, đó cũng là một loại cảnh giới cực kỳ tuyệt diệu.

Cả tòa Bàn Long phủ giống như là một con cự long cuộn nằm tại nơi đây. Đi tới trước sảnh đường, một vị trung niên nhân có một chòm râu đen đứng ở nơi đó, bên người lão cũng không có đệ tử khác.

Đồ Nguyên đến gần, chỉ thấy lão cười nói: "Từ khi tại bí cảnh trở về, liền nghe nói thanh danh bất bại của đạo hữu, tiếc lúc đó chưa từng được Thành Hoa huynh dẫn kiến."

Đồ Nguyên nghe hắn nói tới tên Thôi Thành Hoa thì bộ dáng cũng không có gì kiêng kỵ, hơn nữa trong mắt cũng không có vẻ gì chột dạ, liền nghĩ việc này tất nhiên không phải như Thôi Sơn đã nói.

"Chỗ nào, đàm đương không nổi đạo hữu khen ngợi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha, tới tới, tới tới." Bàn Long chân nhân dẫn Đồ Nguyên tiến vào trong sảnh đường, vị đệ tử dẫn Đồ Nguyên vào đã pha xong trà, bưng lên trên.

Đồ Nguyên ngồi xuống rồi cùng Bàn Long chân nhân lẫn nhau kính trà, còn không đợi Đồ Nguyên mở miệng hỏi, Bàn Long chân nhân đã là mở miệng nói ra: "Đạo hữu có phải vì việc Thành Hoa huynh mà đến hay không?"

Đồ Nguyên trái lại là có chút ngoài ý muốn tại sự trực tiếp của Bàn Long chân nhân, bỏ chén trà xuống gật gật đầu, nói ra: "Thôi huynh cùng ta ở sát nhau, từ khi ta tới Vạn Thánh sơn này tới nay luôn luôn đối với ta có chút chiều cố, nghe đệ tử Thôi Sơn của hần nói, hần cùng với đạo hữu cùng đi tới bí cảnh. Bây giờ đạo hữu trở về, Thôi huynh không về, ta liền nghĩ đến hỏi một chút. Đã xảy ra chuyện gì?"

Bên cạnh Thôi Sơn từ khi tiến vào đến giờ vẫn luôn luôn phần hận nhìn Bàn Long chân nhân. Bàn Long chân nhân trái lại cũng không để ý tới y.

"Thành Hoa huynh có thể có được bạn hữu như thế, cũng có thể vui mừng, thường ngày hần giúp mọi người làm điều tốt, bọn ta là không có khả năng hại hần, chỉ là tình hình tại trong bí cảnh lúc đó, nếu như muốn ta nói, lại khó mà nói rõ ràng, thật sự là xấu hổ."

Đồ Nguyên nhìn Bàn Long chân nhân ánh mắt tựa hồ vẫn vẫn cứ còn khiếp sợ, có chút cau mày.

"Người nói vậy, trên tay người vì sao sẽ có giới chỉ của sư phụ ta." Thôi Sơn chỉ vào một cái giới chỉ ngọc lục bảo trên ngón tay cái Bàn Long chân nhân lớn tiếng nói ra.

Bàn Long chân nhân nhìn Thôi Sơn một cái, nói ra: "Người chỉ nhìn thấy cái giới chỉ này, nhưng người không có hỏi qua ta vì sao lại đeo ngay trước mặt người."

"Người đeo ngay trước mặt ta, đơn giản là nhận định sư phụ đã chết, Hoa Dương động thiên đệ tử vô pháp làm gì người, người không có sợ hãi." Thôi Sơn lớn tiếng nói: "Hôm nay có Đồ sư thúc làm chủ, nhìn người có thể nói sáo đến đâu."

"Ha ha." Ánh mắt Bàn Long chân nhân nhìn Thôi Sơn trở nên có chút bất thiện. Chỉ nghe lão lạnh lùng nói ra: "Tiểu nhi vô tri, nếu không có nể mặt sư phụ người, lần trước ta đã đánh chết người rồi."

"Sư thúc. Người nhìn, hần chợt dạ như thế, đã không thể tranh luận, định sát nhân diệt khẩu, sư thúc, người nhưng phải vì sư phụ báo thù a." Thôi Sơn quỳ gối bên cạnh Đồ Nguyên khóc rống.

Trong lòng Đồ Nguyên có chút phiền giận, nói ra: "Trước đứng lên đi, tất cả đều chỉ là người suy đoán, người ở bên cạnh nghe được rồi, không cần nhiều lời."

Thôi Sơn nghe Đồ Nguyên quở trách, có chút sững sờ, chỉ đành đứng lên. Đứng tại phía sau Đồ Nguyên.

"Hần chỉ là tâm ưu vì sư phụ nó, nếu có đắc tội, mong rằng đạo hữu nhìn tại tình cảm Thôi huynh ngày trước, không tính toán sự vô lễ của hần." Đồ Nguyên nói ra.

Bàn Long chân nhân lắc lắc tay, nói ra: "Người ta đều là tán tu, đi tới cái Vạn Thánh sơn này, đều là trải qua gian khổ, có thể tại nơi đây an tâm tu tâm là ước nguyện trong lòng, như vậy vô luận tại đây an tu bao lâu, đều là không thể phủ nhận, bọn ta không phải thiện nam tín nữ, nếu không phải là đệ tử của Thành Hoa huynh, đã sớm giết chết cũng không phải là lời nói giả."

Đồ Nguyên không có trả lời, nhưng mà lại biết lão là nói thật. Loại liễu lĩnh chỉ trích như Thôi Sơn này, nếu là nói với hần, hần cũng không có khả năng cho y về mặt tốt lành gì.

Bàn Long chân nhân lại giơ giới chỉ trong tay kia lên, nói ra: "Không đối gạt đạo hữu, nói tới việc này, lúc này lòng ta vẫn cứ là còn sợ hãi, cái giới chỉ này không phải ta muốn mang, mà là vô pháp gỡ xuống."

Bàn Long chân nhân nói xong, Đồ Nguyên trong lòng kinh ngạc, ngưng thần nhìn, chỉ thấy giới chỉ ngọc lục bảo kia ở chỗ sâu trong mơ hồ có thể thấy tơ máu.

"Cái giới chỉ này không chỉ đã liên thông cùng ngón tay này của ta, càng là liên thông cùng thần hồn của ta, mấy ngày nay, ta đều thử chém ra cầm chế trên cái giới chỉ này." Bàn Long chân nhân nói ra.

"Đó là vì sao, giới chỉ của Thôi huynh lại mang tại trên tay đạo hữu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Lúc đó chúng ta hẹn nhau cùng tiến vào bí cảnh, tại trong bí cảnh kia có một chỗ đại điện, nhưng là chúng ta vừa tiến vào đại điện kia, Thành Hoa huynh liền trở nên có chút không bình thường, hần đột nhiên tự xưng mình là thần sư(sư giả của thần), muốn bọn ta quỳ lạy. Chúng ta phát hiện hần không thích hợp, muốn khu trừ tà linh trên người hần, chỉ là tại trong đại điện kia, bản lĩnh của Thành Hoa huynh đột nhiên trở nên cực kỳ cường đại, đúng là một người chống chúng ta ba người, mà ta đó là bị giới chỉ của hần tỏa trụ ngón tay, nếu không phải là ta độn nhanh, chỉ sợ đã là cũng không thể về, cả người đều sẽ bị khóa tại trong đại điện kia."

Đồ Nguyên đưa tay sờ sờ ống tay áo của mình, trong lòng suy tư lời Bàn Long chân nhân đã nói là thật hay giả. Nhưng mà chỉ lời nói của một bên, hần là vô pháp phán đoán.

Hần lại hỏi một ít sự tình, Bàn Long chân nhân cũng là bộ dạng biết sẽ nói ra, không có giấu giếm, hần vô pháp phán đoán. Đồ Nguyên lại ở gần chạm

đến giới chỉ kia một cái, sau đó mang theo Thôi Sơn rồi đi.

Một đường rời một ngọn núi chỗ Bàn Long phủ, lúc này mới nói với Thôi Sơn: "Lúc này, chỉ sợ ta là bất lực rồi."

"Vì sao, sư thúc, lẽ nào người cũng sợ hấn sao."

Lời Thôi Sơn nói vừa ra, Đồ Nguyên có chút cá giận nói: "Người nói chuyện không nên quá mức khẳng định như vậy. Thế giới này cùng một số chuyện cũng không phải nhất định là như người nghĩ, người quá mức chủ quan rồi."

"Thế nhưng là, sư thúc, lí do thoái thác vừa rồi, đều là hấn nói hoang, không có khả năng sẽ là như vậy. Người có biết không, sư phụ tu có một môn pháp thuật, tên là Báo mộng thuật, đêm tối hôm qua ta liền được hấn báo mộng, trong mộng sư phụ nói mình bị cầm tại trong một cái mật lao, vô pháp thoát thân." Thôi Sơn gấp giọng nói ra.

"Vậy vì sao người không sớm nói cho ta biết việc này?" Đồ Nguyên giận dữ hỏi.

Thôi Sơn nói ra: "Cũng không phải là ta không nói, mà là sư phụ tại lúc báo mộng thì nói không thể nói với ngoại nhân việc hấn còn sống."

"Vậy hiện tại vì sao người lại nói."

"Đệ tử cảm thấy sư thúc làm người quang minh lỗi lạc, nếu là muốn cứu sư phụ, chỉ có sư thúc có thể đi." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên không biết hấn nói là thật hay giả, cau mày, trong lòng suy nghĩ lại cảm giác khi chạm đến giới chỉ kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 32: Lí Do Thoái Thác Khác Nhau

Lúc Đồ Nguyên vừa mới chạm đến giới chỉ kia thì cảm giác đầu tiên chính là giới chỉ kia như là huyết nhục chỉ vật, tựa như có vô số rễ đâm vào trong tay Bàn Long chân nhân.

Cái giới chỉ kia Đồ Nguyên là biết rõ, tên là Bích Đàm Tỏa Linh giới, lúc đối địch là tỏa cảm nhục thân nguyên linh khí tức, có chút huyền diệu, mà mang lên người, thì có một cái tác dụng khác, đó chính là tỏa khí tức tự thân không tiết ra ngoài, vừa rồi hấn vô pháp phát hiện cảm ứng được khí tức trên thân Bàn Long chân nhân. Lại nói trước đây hấn không có gặp qua Bàn Long chân nhân, cho nên hấn vô pháp xác định Bàn Long chân nhân này rốt cuộc nói là thật hay giả.

"Sư phụ người báo mộng đã nói cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Thanh âm sư phụ phi thường mơ hồ, nghe không quá rõ ràng, chỉ nghe sư phụ nói là bị vây khốn tại trong một cái bí lao." Thôi Sơn nói ra.

"Là nghe, còn là thấy?" Đồ Nguyên truy vấn.

Thôi Sơn nghe Đồ Nguyên hỏi như thế, đúng là trở nên suy tư, nói ra: "Hình như là nhìn thấy."

Như cái loại Báo mộng thuật này, nghe cùng thấy đều là một thể, nghe đến tức nhìn thấy. Nhưng mà, trong loại báo mộng này lại có một cái thiếu sót rất lớn, thường thường là sẽ bị ý thức chủ quan của người được báo mộng mà sản sinh vụn vẹo.

Cho nên, lời Thôi Sơn đã nói cũng vị tất có thể tin hết, cho dù y không có nói sai, nhưng mà tính cách cực đoan của y lại khiến Đồ Nguyên cảm thấy báo mộng mà y được đến bị chính ý thức của y vụn vẹo rồi.

"Người về trước đi, việc này không phải nhất thời có thể lý giải rõ ràng." Đồ Nguyên nói ra.

"Sư thúc, sư phụ bị vây khốn, ngài là bằng hữu của hấn, sư phụ có thể hay không thoát khốn, toàn bộ nhìn vào sư thúc người rồi." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên cũng lý giải y nóng lòng cứu sư, nhưng mà việc này trong mơ hồ lộ ra một cổ quỷ dị, Đồ Nguyên cũng không dám nói có thể giúp được cái gì, dù cho là biết rõ Thôi Thành Hoa bị khốn ở nơi nào, hấn cũng vị tất có thể cứu ra. Nghe Bàn Long chân nhân kia miêu tả, đại diện trong cái bí cảnh kia là cực kỳ là dị.

Thôi Sơn còn muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt Đồ Nguyên, lời muốn nói ra liền nuốt trở vào.

Đúng lúc Thôi Sơn định ly khai thì Đồ Nguyên đột nhiên lại hỏi: "Ngoại trừ Bàn Long chân nhân ra, còn có người nào đi cùng sư phụ người?"

"Còn có Hiếu Hàn pháp sư cùng Thạch Huyền đạo trưởng." Thôi Sơn có chút kinh hi nói ra.

"Bọn họ ở tại nơi nào?" Đồ Nguyên hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Ngươi đã đi tới chỗ bọn họ chưa?"

"Ta có đến qua. Nhưng mà không có tiến vào." Thôi Sơn nói ra.

"Nga, vì cái gì, ngươi không có đi vào hỏi qua sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bọn họ không có để ta vào." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên trầm tư một cái, nói ra: "Ngươi dẫn ta đi tới chỗ bọn họ."

Thôi Sơn rất vui mang theo Đồ Nguyên đến chỗ Hiểu Hàn pháp sư cùng Thạch Huyền đạo trưởng.

Hiệu Hàn pháp sư trụ sở là một tòa tiểu tự, khi Đồ Nguyên trông thấy Hiểu Hàn pháp sư thì có chút ngoài ý muốn, bởi vì Hiểu Hàn pháp sư đúng là một vị nữ ni cực kỳ xinh đẹp.

Tại trên đời này đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy nữ ni, bất quá, so với ấn tượng về nữ ni trong lòng Đồ Nguyên thì trên người Hiểu Hàn pháp sư này cũng không có cô quạnh an tường kia, tại trên người nàng, Đồ Nguyên cảm ứng được một cỗ sát ý.

Khí tức cả người nàng cũng như danh của nàng, hiểu hàn (tỏa ra lạnh lẽo), trong mắt nàng có một cỗ hàn ý nhàn nhạt. Y phục trên người nàng cũng là như sắc trời buổi sáng mùa đông—— như hơi sương trên lá cây sáng sớm.

Đồ Nguyên gõ mở cánh cửa chùa của nàng, gấp, nói rõ ý mình đến đây, nàng cũng không có mời Đồ Nguyên vào, mà là đứng ở cửa chùa, một ngọn tháp nhỏ nhỏ tại phía sau nàng kia làm cho Đồ Nguyên có cảm giác sâu thẳm vô tận, như là một phiên thiên địa khác.

Nàng đứng ở trước cửa tháp này nói chuyện, Đồ Nguyên lại có cảm giác nàng đang đứng ở nơi cái cửa nối liền phiên thiên địa.

"Chuyện của Thôi Thành Hoa ta cũng không biết." Hiểu Hàn pháp sư lạnh lùng nói ra.

"Nga, pháp sư không phải đi cùng hắn sao?" Đồ Nguyên nói ra.

"Không, khi hắn gặp chuyện không may thì ta cũng không tại bên cạnh hắn." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

"Vậy lúc đó hắn ở cạnh người nào?"

"Bàn Long, Bàn Long và hắn cùng tiến vào cái điện kia." Hiểu Hàn nói ra.

"Vậy Thạch Huyền đạo trưởng đâu chứ?"

"Hắn trước đó đã bị thương, cùng ta ở bên ngoài tiếp ứng." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

"Vậy ngươi không có cảm thấy Bàn Long chân nhân sau khi đi ra có hành động gì kỳ quái?" Đồ Nguyên hỏi.

"Có."

"Kỳ quái thế nào?"

"Hắn không giống hắn."

"Cái nhấn trên tay hắn là chuyện gì xảy ra?"

"Không biết."

"Không biết?"

"Ta không hỏi, hắn cũng không có nói, bởi vì lúc đó ánh mắt hắn thật là đáng sợ, ta sợ sau khi hỏi cũng không thể về." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên cau mày suy nghĩ sâu xa, trực giác nói cho hắn, Hiểu Hàn pháp sư là không lừa gạt mình.

"Vậy ngươi cho rằng Thôi huynh còn sống hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chuyện sinh tử của người tu hành, toàn bộ nhìn mệnh số." Hiểu Hàn pháp sư nói ra. Nói xong nàng liền hỏi Đồ Nguyên còn có chuyện gì, nếu là không còn. Ta phải tu hành rồi.

Đồ Nguyên cùng Thôi Sơn rời Hiểu Hàn tự, lúc này đây ngay cả Thôi Sơn cũng không có nói gì. Khí tức hàn lạnh trang nghiêm của nàng, khiến người khác cảm thấy nàng là xem thường với việc nói dối.

Ngay sau đó Đồ Nguyên lại nói hượng Thôi Sơn dẫn đến chỗ Thạch Huyền.

Nơi ở của Thạch Huyền là một cái động phủ, ở vào dưới chân núi, trước động phủ phía trên viết mấy cái chữ lớn——Huyền Thạch động thiên. Một cái cửa đá dày nặng, Thôi Sơn đi tới gõ cửa, cửa đá kia đúng là trực tiếp vỡ tan, như bụi bặm. Một người từ trong đi ra, gã ta nhìn thấy Thôi Sơn, nói ra: "Ta đã đợi lâu rồi, tiến vào đi."

Đồ Nguyên nhìn thấy ở chỗ sâu trong con mắt Thạch Huyền còn có vẻ suy yếu, tựa hồ ngủ chưa tỉnh.

"Bốn người chúng ta tìm kiếm bí cảnh đã rất nhiều năm rồi, cùng nhau tiến qua hơn mười cái bí cảnh, gặp gỡ quái sự cũng nhiều, nếu như muốn nói tới việc quý dị, một lần này ta ngược lại có một loại cảm giác gió êm sóng lặng, thế nhưng chính là một lần gió êm sóng lặng này, trái lại là mất đi Thành Hoa, hơn nữa, bây giờ nhớ lại, ta mới cảm thấy một hành trình này khắp nơi lộ ra quý dị."

Con mắt Đồ Nguyên đã nhú lại, hần nhìn kĩ Thạch Huyền ở trước mặt, hỏi: "Quý dị như thế nào?"

"Lần này tại trước lúc tiến nhập bí cảnh, Thôi Thành Hoa là nói có chút hơi nhiều, tựa hồ quá mức hưng phấn, mà tại sau khi tiến vào trong đó, chúng ta đi tới trong một cái đại điện, ba người bọn họ tiến vào trong đó, ta tại trước đó đã bị thương, cho nên ở bên ngoài tiếp ứng, ba bọn họ tiến vào, sau lại chỉ đi ra hai người, bọn họ nói Thôi Thành Hoa đã bị đoạt thần, hãm tiến vào."

Đồ Nguyên cau mày, hần nhớ kỹ Hiểu Hân pháp sư nói là chỉ có Bàn Long đạo trưởng cùng Thôi Thành Hoa tiến vào, mà nàng cùng Thạch Huyền ở bên ngoài, bây giờ Thạch Huyền nói là ba bọn họ đều tiến vào. Hần lại nghĩ tới Bàn Long chân nhân đã nói, tựa hồ đúng chính là chúng ta, cũng không có nhắc tới là mấy người đi vào, nhưng mà ý tứ hình như đều là tiến vào.

"Chờ chút, Hiểu Hân pháp sư nói chỉ có hai người tiến vào, nàng cùng người là ở bên ngoài thủ?"

Thạch Huyền cau mày, nói ra: "Không có khả năng, lúc đó nàng tiến vào, chỉ có một mình ta tại nơi đó." Nói đến đây, hần đứng lên, không ngừng nhớ lại: "Là bọn hần đều tiến vào, đúng vậy, bọn họ đều tiến vào, ta không có đi vào, tòa điện kia, quý dị như vậy, lúc đó ta cảm thấy mình bị thương, liền lưu lại làm tiếp ứng rồi, đúng vậy, bọn họ tiến vào, là bọn hần đều tiến vào..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 33: Người Đã Chết

Thạch Huyền không ngừng tại nơi đó nói, đi lui đi tới, trong mắt đúng là hiện lên vẻ kinh sợ.

Đồ Nguyên nhìn Thạch Huyền tựa hồ như đang bị hãm vào trong mê huyền nào đó, một tiếng ho nhẹ, tiếng ho nhẹ này có ẩn chứa chú pháp, Thạch Huyền đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Gã đột nhiên nhìn chăm chăm vào hư không, sau đó quay đầu, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, trong mắt toàn là kinh sợ, hần đột nhiên chỉ Đồ Nguyên, nói ra: "Là ngươi, là ngươi giết chết bọn họ."

Đồ Nguyên nhìn Thạch Huyền con mắt ứng đỏ, mắt hí lại, hần đã cảm giác được Thạch Huyền này rõ ràng không bình thường rồi.

"Là ngươi, là ngươi giết chết bọn họ, đúng hay không, ngươi còn tới tìm ta, tới tìm ta rồi, ta muốn giết ngươi." Thạch Huyền kinh sợ miệng lâm nhảm, đột nhiên đưa tay chụp vào hư không, trong tay hiện ra một cái chuông đá nhỏ nhỏ chụp phía Đồ Nguyên.

Tại trong cái động phủ này của gã, theo Thạch Huyền niệm động, trong toàn bộ động phủ đều là linh quang mạnh động, chuông đá kia bay thẳng đến Đồ Nguyên, chụp xuống, giống như là đi chụp một con mèo, con chuột nhỏ.

Thạch Huyền biến vô cùng lớn, Đồ Nguyên thì biến thành người nhỏ, chuông đá thật lớn phong cách cổ xưa tung bay lên quang hoa.

Thôi Sơn kinh hãi, hô lớn.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhìn chăm chăm chuông đá đang chụp xuống kia.

Tại trong mắt hần, mình giống như là con kiến hôi, nhưng mà hần biết rõ, tất cả điều này chỉ là ảo ảnh, đều chỉ là cảm giác do pháp ý của đối phương tạo ra.

Hần ngồi ở chỗ kia bất động, tay lại đưa ra sờ vào trên không, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp không chỉ có thể nhiếp linh cầm nã, còn có thể phong cầm hư không, trong lòng bàn tay hần là có một đạo Phong Linh phù.

Theo linh quang nổi lên trên tay, động phủ vốn đã bành trướng xoay tròn như muốn hóa thành vòng xoáy tại trong nháy mắt hần đưa tay ra, đúng là

ngừng rồi.

Tay như là xuyên thấu hư không, một cái tay hư huyền đứng là trực tiếp chụp lên trên chuông đá kia.

Ngay sau đó Đồ Nguyên vốn đang ngồi đột nhiên đứng lên, một chân hung hăng đạp tại trong động phủ.

"Hô..."

Trong toàn bộ động phủ dâng lên cuồng phong, nhưng mà linh hoa quang vận kia lại như là bị một cước này đạp diệt. Động phủ hư huyền không thật trong nháy mắt trở nên rõ ràng. Động phủ vẫn là cái động phủ kia, người còn là người kia.

Đầu ngón tay ngưng kết một điểm linh quang, đã điểm đến mi tâm trên trán Thạch Huyền.

"Ông..."

Thạch Huyền chỉ cảm giác mình bị cự chùy nên lên trán một cái. Thần hồn của gã như rời thân thể, một hồi lâu mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Nhìn Đồ Nguyên ở trước mặt, nói ra: "Ta thế nào rồi."

Gã nhìn chuông đá trên bàn, có chút kinh hãi hỏi.

"Người nhập ma chúng ta cũng không biết người đến tốt cùng đã gặp phải cái gì, nhưng mà ta có thể khẳng định, ba người các người đều không bình thường."

Thạch Huyền có chút đại ra nhìn chuông đá trên bàn, không nói một lời, Đồ Nguyên theo dõi gã. Thạch Huyền thì là ngồi ở chỗ kia không nói một lời tựa hồ đang tại suy tư cái gì.

Đồ Nguyên đứng dậy, mang theo Thôi Sơn liền muốn ly khai, gã cũng không có đứng dậy đưa tiễn.

Nhưng mà đi đến cửa vào, Đồ Nguyên đột nhiên xoay người, một bước bước ra, trong toàn bộ động thiên linh khí tràn bốn phía, hóa thành cuồng phong rít gào. Thân thể hắn chìm vào hư không, xuất hiện tại trước mặt Thạch Huyền, Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp chụp thẳng xuống, một đạo thần hồn trực tiếp bị tay hắn kéo ra khỏi thân thể Thạch Huyền, ở trên tay hắn bay tán, Thạch Huyền trong nháy mắt té trên mặt đất, không một tiếng động.

Đồ Nguyên hơi nhíu mắt, cúi đầu nhìn Thạch Huyền té trên mặt đất, phát hiện Thạch Huyền này đúng là đã chết khá lâu. Trên người gã đã hiện lên những đốm của thi thể.

Ngồi xổm xuống, đưa tay sờ tóc gã, tóc bóc ra.

Thôi Sơn ở phía sau đã bị hù dọa có chút phát run, nhưng mà vẫn cứ tiến lên, nhìn Thạch Huyền nằm tại nơi đó nói ra: "Sư thúc, giống như hắn đã chết lâu rồi."

Đồ Nguyên không có trả lời, mà là nói ra: "Việc này không nên nói với bất cứ người nào, rời khỏi đây." Sóng lưng Đồ Nguyên đột nhiên có hàn ý.

Hắn cùng Thôi Sơn rất nhanh đi ra Huyền Thạch động thiên. Quay đầu nhìn lại, cửa đá động thiên lại xuất hiện rồi.

Hai người bọn họ rời đi, Đồ Nguyên một đường đi một đường suy nghĩ. Nhìn bộ dáng Thạch Huyền là đã chết nhiều ngày rồi. Nếu thật là như vậy thì bọn họ tại trong bí cảnh cũng đã chết rồi. Thế nhưng là vì cái gì lại trở về nơi đây, hơn nữa về đến nơi đây còn bảo lưu một缕 ý thức sinh tiền.

Như vậy, Hiểu Hàn pháp sư có là người sống hay không? Bàn Long chân nhân thì sao chứ?

Đồ Nguyên đột nhiên rung mình một cái, phát hiện mình dính vào một chuyện cực tà dị. Loại chuyện tà ý thâm trầm này khiến tâm hắn sinh kinh hoàng, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy trước Huyền Thạch động phủ kia có một cái người đứng ở nơi đó nhìn mình chăm chú, không phải Thạch Huyền rõ ràng đã chết đi kia thì là ai chứ.

Chỉ là lúc này hắn nhìn thấy Thạch Huyền lại dày đặc tà khí.

Khóe mày hắn giật giật, cặp mắt nhìn mình chăm chú kia tàn ác âm lãnh, khiến sóng lưng phát lạnh.

"Sư thúc, sư thúc, nhìn cái gì chứ?" Thôi Sơn đột nhiên ở bên cạnh hô.

"Người không thấy sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Cái gì?"

"Không có gì."

"Trở về đi." Đồ Nguyên nói ra.

...

Một đường trở lại ngọn núi chỗ Thành Hoa động phủ, Đồ Nguyên mở miệng nói: "Chuyện của sư phụ ngươi rất tà, ta quản không được, ngươi không nên lại đi tìm hòi bọn họ."

Thôi Sơn tựa hồ cũng bị sự tình trên người Thạch Huyền hôm nay hù dọa, đáp ứng theo lời Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ của mình, sống lưng vẫn cứ có chút phát lạnh, hần cảm thấy mình bị cái chí tà gì đó theo dõi.

Bất quá, vừa tiến vào vào trong Thượng Thanh nhà gỗ thì loại cảm giác toàn thân phát lạnh này liền bị đè ép xuống. Hần tại thần tượng kia đốt lên một nén nhang.

Cái nhà gỗ nhìn như đơn giản này, nhưng là chur tà không xâm, trên Thất Bảo Như Ý ẩn chứa một cỗ khí tức đặc biệt. Đi tới trước cái như ý này, hần liền có cảm giác tâm an.

Đưa tay cảm lấy như ý, linh quang tràn vào trong như ý, vạch qua hư không, linh quang tỏa nhẹ.

Đột nhiên, ột hần lại phát lạnh, hần xoay mạnh người, lạnh giọng nói: "Ta không đi quản chuyện của ngươi, lẽ nào thật cho là ta sợ ngươi hay sao."

Theo hần dứt lời, Thất Bảo Như Ý trong tay hần rùng rục quang hoa, một mảnh thanh quang như lửa, bao phủ toàn bộ nhà gỗ, phía dưới thanh quang soi sáng, một lữ hắc khí bị chiếu ra, Đồ Nguyên hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp chụp ra, một lữ hắc khí kia liền bị hần bắt bỏ vào trong tay.

Tại trong nháy mắt bắt một lữ hắc khí kia bỏ vào tay, một cỗ khí tức âm lãnh tà ý vô cùng luôn lên tay hần.

Lòng bàn tay hần chớp động linh quang, vừng vàng cầm cố nó, theo đó một mảnh linh quang tuôn sinh, đem một lữ hắc khí kia đốt diệt.

Trong lúc mơ hồ đó, trong hắc khí kia giống như có tiếng cười âm lãnh truyền đến.

"Hắc hắc... Hắc hắc... Ha hà..."

"Sư phụ, sư phụ, ..." Ngoài cửa, thanh âm Phạm Tuyên Từ truyền đến, nàng chạy vào trong phòng, nhìn thấy Đồ Nguyên bình yên, trên mặt mới trầm tĩnh lại.

"Sư phụ, vừa rồi giống như nghe tiếng ngươi đang nói chuyện với ai đó, có người tới chỗ chúng ta sao?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Có, từ hôm nay trở đi, không cho phép ngươi rời gian nhà này." Đồ Nguyên nói ra.

"Vì cái gì a sư phụ." Phạm Tuyên Từ không giải được, hỏi.

"Có cái tà vật theo dõi vì sư, chỉ cần tại trong phòng này, vì sư liền có thể hộ được ngươi chu toàn, rời khỏi nơi đây, chỉ sợ vì sư cũng khó nói rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 34: Khắc Phù

Trong nhà gỗ, Thất Bảo Như Ý trên tay Đồ Nguyên tỏa ra ánh sáng xanh trong trẻo, toàn bộ nhà gỗ sáng lên, chiếu lên khuôn mặt Phạm Tuyên Từ, khuôn mặt bắt đầu lộ ra nét thanh tú thiếu nữ của nàng có phần kinh hoàng.

Từ khi nàng theo Đồ Nguyên tới nay, chưa từng thấy Đồ Nguyên cẩn thận nói với nàng như thế.

"Vậy, sư phụ, làm sao bây giờ, lẽ nào một mực không ra đi sao?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Không cần nôn nóng, qua một đoạn thời gian rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói ra.

Hần đột nhiên đưa tay vẽ ra một đạo phù huyền ảo vào hư không, theo đó một khối mặt đất trong nhà gỗ như cái chiếu cuộn lên, bên trong có một thi thể nằm tại nơi đó.

Trên thân thi thể trôi nổi ngân quang, nhìn qua cứng rắn vô cùng, cái trán có một lỗ thủng, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ say.

Đất xung quanh thi thể đúng là đều trôi nổi linh quang mật mờ, trong linh quang, có thể nhìn thấy trên đất phủ đầy chú văn dày đặc chi chít.

Đồ Nguyên đưa tay nhiếp Khu Thi chuông đặt ở bên cạnh thần tượng tới tay, thi thể kia mờ mất ra, đáy mắt đỏ đậm, trong âm trầm lộ ra lãnh khốc.

Theo chuông tiếng vang lên, Ngân Giáp thi mị tựa hồ chậm rãi thanh tỉnh thần trí.

Nó hướng về phía Đồ Nguyên trầm thấp rít gào. Khi nó rít gào, phần giáp thịt màu bạc trên mặt nó đúng là có thể nhìn thấy một mảnh đồ án.

Khi đem chôn Ngân Giáp thi mị này vào trong đất để nó ngủ say thì Đồ Nguyên đã khưng khắc phù văn lên người nó.

Chỉ là, lúc đó trên tay Đồ Nguyên cũng không có bao nhiêu tài liệu để ngưng khắc phù văn, đồng thời cũng không có nghĩ được đến tốt cùng nên ngưng khắc những pháp phù gì, cho nên, chỉ là tại trên người nó ngưng khắc lên Tự âm phù trận.

Ba năm này ở tại dưới nền đất, âm khí trên người Ngân Giáp thi mị này đã dày đặc hơn rất nhiều, lúc gằm nhẹ, từ trong miệng tuôn ra âm khí như mực.

Bất quá, cũng chính là có Tự âm trận tại thân, thi khí vừa phun ra miệng lập tức lại bị thu nạp vào rồi.

Hiện tại, Đồ Nguyên nghĩ cần phải hoàn thành pháp phù trên người nó.

Ba năm này, hắn đã nghĩ được nên ngưng khắc phù pháp gì rồi, cũng đã chuẩn bị sẵn tài liệu.

Hắn để thi mị ngồi trên mặt đất, Phạm Tuyên Từ vào phòng trong lấy tài liệu bổ phù ra.

"Hôm nay ta thi phù lên thân người, không phải là vì khu ngự người, mà là hi vọng tại lúc người cùng ta đồng chứng đại đạo thì không thất bại và bị thiếu hụt, đợi đến ngày ta thành tựu đại đạo thì là lúc người lại có tự do."

Đồ Nguyên nhìn hai mắt thi mị kia, nghiêm túc nói ra. Thi mị giống như đã nghe hiểu, gằm nhẹ một tiếng.

Phạm Tuyên Từ đem những tài liệu cần để thi phù kia xếp tại trên bàn bên cạnh.

Thi phù lên người thi mị cũng không phải là một chuyện đơn giản, không phải cần thực lực cao minh, mà là bản thân giáp thịt của thi mị đã có chút đặc tính không dính pháp, lại cứng rắn vô cùng.

Cho nên cát phù dùng để bổ phù lên trên là khác biệt với cát phù bình thường.

Vô luận là thi phù tại trên ngọc, trên cây, trên lá, trúc, hay trên người, đều là cần loại cát phù bất đồng, mà thi phù lên người thi mị này thì là cần máu, trong máu kèm thêm một thứ tên là Âm linh sa, khi máu kèm theo Âm Linh sa rót vào trong thân thể thi mị thì hình thành pháp phù vĩnh viễn không tiêu.

Đương nhiên, ngoài hai thứ chủ yếu này, còn cần rất nhiều tài liệu khác, bất quá đó là thứ phụ trợ. Trong đó Âm Linh sa cũng không dễ có được, Đồ Nguyên cũng là trước đó vài ngày mới mua được.

Mà máu là một thứ then chốt khác. Có thể là máu của chủ nhân, cũng khả dĩ là máu của các loại động vật, chỉ là máu của động vật khác nhau thì đối với pháp phù bất đồng sẽ có tác dụng bất đồng.

Đạo phù thứ nhất Đồ Nguyên muốn họa chính là Thiên Cương linh phù kia. Họa tại trên Thiên Linh cái của thi mị thường là phù trọng yếu nhất.

"Điều cát." Đồ Nguyên thấp giọng nói ra.

Đồ Nguyên là quyết định dùng máu của động vật phân loại ngũ hành để họa một đạo thần ấn phù đồ này, về phần hiệu quả như thế nào thì chính hắn cũng không nói được, bất quá còn là có một chút nắm chắc.

Tại lúc chuẩn bị động bút thi Đồ Nguyên suy nghĩ một chút rồi từ trong phù túi lấy ra một đạo phù trực tiếp vẽ lên trán nó. Thi mị lập thì không thể nhúc nhích, ánh mắt đăm đăm.

Ước chừng sau một nén nhang, đỉnh đầu trụ lõi của thi mị đã có một cái đồ án vương vấn hình cái ấn.

Đồ Nguyên cũng không biết phù do mình vẽ ra có thể có mấy phần tác dụng của Thiên Cương thần phù, nhưng nếu như cần cái pháp phù thích hợp khác thì hẳn lại không có.

Theo đồ án trong ấn phù được phác họa càng ngày càng hoàn chỉnh rõ ràng thì hắn mơ hồ cảm thấy bốn cái hình vẽ như hoa văn ở trong đó như là bốn cái chữ, là cái chữ gì thì Đồ Nguyên không biết, nhưng mà khi hắn phác họa, trong lòng suy nghĩ, đột nhiên có một loại minh ngộ, như là phúc chí tâm linh (đột nhiên ngộ được) vậy.

"Vạn pháp âm dương "

Đúng, chính là bốn chữ này.

Đồ Nguyên trong lòng rất vui, sau khi minh bạch mấy chữ này, phù bút trong tay hắn khi phác họa đồ án thì trong hư không đúng là có linh khí chuyển động theo ngòi bút, chậm rãi hình thành một cái vòng xoáy thừa thốt.

Toàn bộ thần niệm của Đồ Nguyên tựa hồ đều tiến nhập vào trong một loại ý cảnh huyền diệu khó giải thích, nhưng mà rồi lại đặc biệt thanh tỉnh, giống

như chỉ trong nháy mắt này, toàn bộ thiên địa âm dương vận chuyển đều tại thể hiện ra trước mặt mình.

Trong nháy mắt khi Thần ấn phù đồ thành hình, Phong Linh phù dán tại đỉnh đầu thi mị liền bị đẩy rơi, linh khí mất hết.

Thi mị mờ mắt, âm linh thi khí trong thân thể nó dung nhập vào trong Vạn pháp âm dương phù kia, một mảnh huyền quang nổi lên, lập lòe bất định.

Đồ Nguyên đứng ở bên cạnh nhìn, Phạm Tuyên Từ khẩn trương cảm lấy cạnh bàn, hẳn biết rõ, nếu như không thành công thì một đạo phù này sẽ đột nhiên tán đi, biến thành một cái hình vẽ bình thường, sau đó dùng nước là có thể cọ rửa đi.

Hai mắt Thi mị giống như đang ở vào trong trạng thái linh ngộ cùng cảm xúc nào đó. Chỉ thấy mặt trên Vạn pháp âm dương phù tuôn sinh huyền quang càng ngày càng đậm, nhưng mà lại vẫn cứ cùng Âm linh khí trên người thi mị có mấy phần không hợp nhau.

Đột nhiên, huyền quang dâng lên, tại đỉnh đầu thi mị hóa thành một mảnh huyết quang ám, thần tình biểu lộ trong hai mắt thi mị chợt trở nên trong rõ, nó găm nhẹ, thi khí cuộn cuộn quanh thân, như đám mây lửa màu đen cuộn cuộn bốc lên, một đôi huyết mắt nhìn chăm chăm Đồ Nguyên.

"Sư phụ, không tốt, thi mị này sắp phản phệ chủ nhân rồi."

Thi mị phệ chủ, đây là chuyện rất thông thường, Phạm Tuyên Từ theo Đồ Nguyên học lâu như vậy, sao lại không biết điều này, nàng xoay người định đi chụp lấy Khu Thi chuông đặt trên bàn.

"Hừ, thế nào, cho rằng Vạn Pháp âm dương phù tại thân, có mấy phần linh ngộ liền muốn phệ chủ, ngươi phải biết rằng, pháp phù kia là ta khắc lên vì ngươi, nếu đã có thể khắc, ta cũng đánh bại được ngươi."

Theo lời hắn nói ra, huyết sắc huyền quang cuộn cuộn trên đỉnh đầu nó đột nhiên áp ngược xuống, thân thể thi mị đúng là thùm thụp một cái quỵ gối trên mặt đất.

Thi mị gãy dựa muốn đứng dậy, Đồ Nguyên đưa tay đè vào hư không, giống như có một ngọn núi trấn tại trên người thi mị. Thi mị điên cuồng gãy dựa, nhưng mà những điều nó vừa mới minh ngộ kia đều đến từ chính Vạn Pháp âm dương phù, mà lúc này Vạn Pháp Âm Dương phù lại như một cái huyết ấn đè lên đỉnh đầu nó.

"Ta nói rồi, đợi ngày ta chứng được đại đạo, đó là lúc ngươi lấy lại được tự do. Ngươi là muốn đến lúc đó ngạo khiêu trời cao, hay là hiện tại tan thành tro bụi." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 35: Tỏa Linh Chú

Trong Vạn Pháp Âm Dương phù trên đầu thi mị có kèm theo máu của Đồ Nguyên, hẳn chính là phòng bị thi mị này phệ chủ, nếu thực sự bất đắc dĩ, hẳn đánh chán tan nó.

Bên cạnh có Phạm Tuyên Từ lay động Khu Thi chuông trấn an thi mị.

Cuối cùng, thi mị tại bị trấn áp, chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong lòng Đồ Nguyên âm thầm thở ra một hơi, kia một đạo sơn chi pháp ý thi triển tại trên Vạn Pháp Âm Dương phù kia được tán đi. Sơn chi pháp ý gia tăng tại trên Vạn Pháp Âm Dương phù này cường đại hơn rất nhiều so với Đồ Nguyên dự liệu, ngay cả cái thi mị này cũng có thể trấn được.

Bây giờ, hẳn đã biết, muốn dùng Phong Linh phù để phong cấm ý thức của thi mị là không thể được rồi, bởi vì Vạn Pháp Âm Dương phù kia đã dung hợp với thi mị, khí âm tà trên thân thi mị đã xâm nhập trong Vạn Pháp Âm Dương phù.

Hắn tiếp nhận Khu Thi chuông trên tay Phạm Tuyên Từ, lắc lắc, ra hiệu cho nó không được nhúc nhích.

Đồ Nguyên lại một lần nữa động bút, nhưng mà, lúc này đây là điều phối loại cát phù khác hẳn với những loại khác trên bàn, loại phù sẽ họa lúc này cũng là bất đồng.

Lúc này phù sẽ họa tên là Tỏa Linh chú, là chuyên dùng để khống chế cái thi mị này, tương tự như Khấn cô chú trên đầu Tôn Ngộ Không trong Tây du kí, bất quá, Khấn cô chú kia là luyện chế thành một kiện linh bảo, mà Đồ Nguyên chuẩn bị làm là trực tiếp khắc ghi tại trên đầu thi mị.

Mà dùng để ngưng khắc Tỏa linh chú lên đầu thi mị lên thì là một loại cát phù chí dương.

Đồ Nguyên vươn tay phải ra, đặt tại đỉnh đầu thi mị, Phong Linh phù trên tay phải hắn cùng Vạn Pháp Âm Dương phù kia hòa hợp thành nhất thể, hai mắt thi mị tức thì nhắm lại, ý thức trong nháy mắt bị phong cấm lại rồi.

Điều này là bởi vì huyết khí của Đồ Nguyên trong Vạn Pháp Âm Dương phù chưa có tán, khi huyết khí kia tán đi, Vạn Pháp Âm Dương phù trở thành phù trên người thì mị thân thượng thì Đồ Nguyên sẽ không thể khống chế rồi. Khu Thi chuồng trước đây đã không có tác dụng rồi, cho nên hắn cần thủ đoạn cường lực khác để khống chế thi mị này.

Đồ Nguyên tay trái cầm bút. Bắt đầu họa từ lỗ nhỏ trên trán thi mị, chú cùng phù vẫn tương hợp, chậm rãi, từng cái nét họa tinh tế.

Đồ Nguyên mồ hôi nhỏ giọt, hắn không dám thả lỏng chút nào. Nếu là để thi mị tỉnh lại, vậy thì không có khả năng họa xong Tỏa Linh chú rồi, cho nên hắn không thể dừng lại, hơn nữa Tỏa Linh chú này cực kỳ phức tạp.

Phạm Tuyên Từ lau mồ hôi giúp Đồ Nguyên, Tỏa Linh chú này không chỉ là pháp phù, trong đó còn mang theo chú, pháp chú một thiên ba trăm ngôn đều phải dung hợp vào pháp phù kia, họa lên trên cái đầu của thi mị này.

Hắn là trực tiếp vẽ một vòng trên đỉnh đầu thi mị. Cát phù đỏ đậm, như mang một cái vòng đầu đỏ đậm, khóa sát tại đỉnh đầu.

Cuối cùng, Đồ Nguyên họa xong một nét sau cùng, cả đạo Tỏa Linh chú phù từ một bút bắt đầu đến một bút sau cùng hoàn mỹ kết nối lại rồi. Khí tức trên phù lưu chuyển tuần hoàn lập đi lập lại, không có chỗ gì ngăn cách cùng không suôn sẻ.

"Đứng xa một ít." Đồ Nguyên nói ra. Hắn biết rõ, đợi chút nữa thi mị cảm ứng được khí tức của Tỏa Linh chú này, nhất định sẽ phát cuồng, nhất định cần phải trấn áp nó xuống mới tính là chân chính hàng phục.

Phạm Tuyên Từ thối lui đến trong góc gian nhà, Đồ Nguyên trong nháy mắt buông bàn tay đặt tại đỉnh đầu thi mị ra, theo đó cả người lui nhanh về phía sau hai ba bước.

Đôi con ngươi của thi mị tức thì tỉnh lại. Nhưng mà trong nháy mắt tỉnh lại, nó đưa tay đi chụp đỉnh đầu, tựa hồ đỉnh đầu có một cái vòng hữu hình buộc tại nơi đó, thi khí mạnh động.

Hai mắt nó đỏ đậm, thi khí mạnh động, như muốn xông tán một vòng Tỏa Linh chú đỏ đậm kia, nhưng mà Tỏa Linh chú là chú phù chuyên nhằm vào thi mị, thi khí trên thân nó xông vào trong Tỏa Linh chú, liền thấy Tỏa Linh chú trong chớp mắt như là sống lại. Quang hoa đỏ đậm mạnh động, nhập thẳng vào trong xương cốt thi mị. Giống như là cái vòng vốn chỉ là thả lỏng trong một sát na này liền co lại.

Thi mị đột nhiên đứng dậy, trong mắt toàn là điên cuồng. Đồ Nguyên sớm có chuẩn bị, miệng hắn niệm động ra pháp chú cổ quái, một tiếng một tiếng, theo pháp chú âm thanh thốt ra, linh quang đỏ đậm trên Tỏa Linh chú đứng là một trận một trận mạnh động.

Thi mị tức thì thống khổ lăn lộn trên mặt đất, giãy dụa, muốn tiếp cận Đồ Nguyên nhưng không cách nào làm được. Trong nháy mắt này thần thông của nó đều như là đã tiêu thất.

Một tiếng một tiếng thi rống, điên cuồng giãy dụa.

Đồ Nguyên thì là đứng ở một bên, không ngừng niệm.

Mãi cho đến khi thi mị vô lực tiếp tục giãy dụa, nằm trên mặt đất như một cái thi thể thực sự, Đồ Nguyên vẫn đứng đó niệm, cũng không dừng, thẳng đến khi thi mị cơ hồ đã là hồn phi phách tán, Đồ Nguyên mới ngừng lại.

Tỏa Linh chú này lần đầu tiên cần phải thâm nhập đến trong thần hồn của thi mị, khiến nó kiếp này đều không thoát được.

Tỏa Linh chú tổng cộng có hơn ba trăm cái chú văn, nhưng mà những chú văn này là do chủ nhân khắc phù tự sắp xếp, chú này cũng chỉ có một người đó biết rõ.

Đồ Nguyên lại một lần nữa phong nhập thi mị vào dưới nền đất, sau đó bắt đầu dả tọa khôi phục. Việc khắc ghi Vạn Pháp Âm Dương phù cùng Tỏa Linh chú này tại Đồ Nguyên nhìn đến là gần như không thua một trận đấu sinh tử.

Bây giờ, hai đạo phù then chốt nhất đã khắc xong rồi, như vậy tiếp theo khắc từng cái thần thông pháp phù thì cũng không cần nôn nóng như vậy rồi, có thể từ từ làm.

Phạm Tuyên Từ nghe lời Đồ Nguyên căn dặn, cũng không có đi ra ngoài, chỉ là bọn hắn không có đi ra ngoài, lại có người tìm tới cửa.

Tìm tới chính là đệ tử của Thôi Thành Hoa, nhưng không phải Thôi Sơn, mà là đại sư huynh của Thôi Sơn——Sử Minh, gã đi tới Thượng Thanh nhà gỗ, bái kiến Đồ Nguyên.

Lúc này, Đồ Nguyên đã không phải là Đồ Nguyên không hề có danh tiếng như lúc Thôi Thành Hoa rời đi rồi, lúc này hắn tại trong hàng ngũ tu sĩ dưới kim đan là đã hơi có chút danh đầu. Khi Sử Minh trông thấy Đồ Nguyên thì cũng tôn kính hơn trước đây nhiều.

Khi gã tới gặp Đồ Nguyên, vừa gặp mặt liền quỳ rạp xuống đất.

"Sư thúc, cầu sư thúc làm chủ cho Hoa Dương động thiên a." Sử Minh ẩn phục trên mặt đất bí thiết nói ra.

Đồ Nguyên liền bước lên phía trước nâng dậy. Nếu nói về tuổi thì Sử Minh cũng không nhỏ hơn hắn, tuổi cũng xem xem nhau, chỉ là Thôi Thành Hoa

cùng Đồ Nguyên đồng lứa luận giao, mà gã tự nhiên là nhỏ hơn một cấp, về tu vi, gã cũng là đã kết phù, chỉ là người kết phù cũng là có bất đồng cảnh giới.

"Chuyện gì, đứng lên nói." Đồ Nguyên đỡ cánh tay Sử Minh nói ra.

"Sư thúc, ngày hôm qua, Thôi Sơn sư đệ cùng người phát sinh tranh cãi, hôm nay, sư phụ của đối phương mang theo đệ tử trực tiếp đánh tới cửa tới, muốn Hoa Dương động thiên chúng ta bồi thường." Sử Minh nói ra.

Đồ Nguyên có chút cau mày, hỏi: "Muốn bồi thường cái gì?"

"Đệ tử cũng không biết, bọn họ cũng không nói, ta nói bồi thường hai khối linh ngọc, hẳn không chịu, đệ tử lại nói năm khối, bọn họ y nguyên không chịu. Hoa Dương động thiên tuy rằng có thể uân dưỡng linh ngọc, nhưng mà thời gian uân dưỡng một khối linh ngọc tối thiểu cũng phải một năm, mà linh tuyến trong động thiên một lần cũng chỉ có khả năng uân dưỡng linh ngọc hữu hạn, bọn họ năm khối còn không hài lòng, đệ tử phỏng đoán bọn họ chỉ sợ là có chủ ý với Hoa Dương động thiên."

Đồ Nguyên nhìn Sử Minh đầy mặt hốt hoảng lo sợ, nói ra: "Người không cần sợ hãi, lúc đó sư phụ người cùng ta là bạn, hiện nay hẳn rơi vào trong bí cảnh, ta nhận người gọi một tiếng sư thúc, tự nhiên sẽ không ngồi yên không lý đến. Người đem tiền căn hậu quả của chuyện này nói cho ta nghe."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 36: Sư Thúc

Sử Minh bắt đầu kể lại chuyện Thôi Sơn tranh cãi với người khác cho Đồ Nguyên nghe.

Thì ra, sau khi bị Đồ Nguyên nhắc nhở chuyện này tốt nhất không nên lại đi truy hỏi ba người bọn họ thì Thôi Sơn một mình một người buồn bực u sầu lang thang khắp nơi tại trên Vạn Thánh sơn, trong lúc thất thần thì đụng vào người khác, bị người mắng, tâm tình y vốn đang sâu não, tự nhiên cũng là chửi lại, sau đó thì bị đánh.

Sau đó y trở về, vốn là không còn việc gì rồi nhưng bởi không có Thôi Thành Hoa, Sử Minh tuy là đại sư huynh, lại chỉ là miễn cưỡng chống đỡ danh đầu của Hoa Dương động thiên, không dám gây chuyện, cho nên Thôi Sơn bị đánh, gã cũng chỉ đành khuyên nhủ Thôi Sơn nhẫn nhịn chịu nhục.

Thôi Sơn đại khái là nghe lời Đồ Nguyên cảnh cáo, lại tại Huyền Thạch động thiên trông thấy sự quý dị trên người Thạch Huyền, cho nên cũng không còn về quét cường như những ngày trước đó.

Nhưng mà ngoài Sử Minh cùng Thôi Sơn dự liệu là cái người đánh y kia lại được khiêng tới Hoa Dương động thiên, sau đó đòi bọn họ bồi thường.

"Người có đi tìm người khác chưa?"

"Chưa." Sử Minh lắc đầu nói ra, Đồ Nguyên biết rõ là do gã lo người khác không đi, bởi lúc trước vì chuyện của sư phụ, Thôi Sơn đã tìm tới người khác nhưng mà cũng không có người nào đi theo y, cho nên Sử Minh lo rằng bọn họ sẽ không đi, vì vậy trước tiên tới cầu mình.

"Người trước đi thỉnh bọn họ đi, vô luận là Bạch Thanh Ngọn đạo hữu hay là Cố Thụ Lâm, bọn họ đều không phải loại người lãnh nhát, có người dòm ngó Hoa Dương động thiên, bọn họ nhất định sẽ tới, ta chuẩn bị một cái sau đó sẽ đến."

Đồ Nguyên cũng không có nhắc tới vị Bạch nhãn yêu lang kia, bởi vì hẳn không lý giải vị yêu lang kia, cũng không gặp gỡ nhiều, bất quá Sử Minh có đi mời hay không, thì phải xem bản thân gã hiểu rõ đến mức nào với vị Bạch nhãn yêu lang kia rồi.

Sử Minh nghe lời Đồ Nguyên nói, trên mặt vẫn cứ đầy lo lắng, gã lo lắng người khác sẽ không đi, lại lo lắng Đồ Nguyên nói vậy cho qua, cho nên đi được ba bước thì lại quay đầu lại.

"Sư phụ. Chúng ta sẽ đi ra ngoài?"

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vậy, cái tà vật kia?"

"Tà vật có tà cỡ nào, tại trên Vạn Thánh sơn này cũng không dám công khai hiển lộ. Trên Vạn Thánh sơn không chỉ có Thanh Huyền chân nhân, còn có một chúng đại năng khác." Đồ Nguyên nói tiếp: "Tà vật kia không dám tùy tiện hiển lộ."

Nói xong, Đồ Nguyên niệm động pháp chú, hư không vẽ bùa, trên mặt đất có một tầng đất như cái chiếu cuộn lên, Ngân Giáp thi mị nằm ở trong đó tỉnh lại. Lúc trước vì Tỏa Linh chú mà suy yếu, bây giờ nó đã khôi phục lại rồi.

Trong tay Đồ Nguyên vẫn cầm Khu Thi chuông, tuy rằng Khu Thi chuông này đã vô pháp áp chế được nó, nhưng mà lại có thể truyền đạt ý của Đồ Nguyên.

Hắn cầm Khu Thi chuông giao cho Phạm Tuyên Từ, sau đó cầm lấy Thất Bảo Như Ý, nói ra: "Đi thôi."

Sải bước đi ra nhà gỗ.

"Sư phụ, vì sao người phải cẩn thận như vậy a, không chỉ gì mang theo thì mị, còn mang theo đầu Quý dạ xoa?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Vị Viên Khuynh Thiên cũng không phải là người bình thường, mà là kim đan tu sĩ, tuy rằng vừa rồi Sư Minh chỉ nhắc tới tên của hắn, cũng không có nói hắn là kim đan tu sĩ, nhưng mà vì sư còn là biết rõ hắn." Đồ Nguyên nói ra.

"Kim đan tu sĩ, sư phụ, vậy vì sao Sư Minh không nói cho chúng ta biết. Chúng ta, hay là không đi nữa." Phạm Tuyên Từ đột nhiên nói ra. Nàng đã không còn là cái thiếu nữ không hiểu gì lúc trước, đã biết rõ sư phụ của mình cũng không phải là vô địch. Cho nên nàng sẽ lo lắng cho sư phụ của mình.

"Lo lắng cái gì chứ?" Đồ Nguyên lấy Thất Bảo Như Ý trong tay gõ nhẹ đầu Phạm Tuyên Từ một cái, nói ra: "Người không nhớ rõ năm đó khi chúng ta vừa tới nơi này, Thôi đạo huynh đã phái người đưa tới hai khối linh ngọc sao?"

"Nhớ thì nhớ kỹ, nhưng mà đó chỉ là hai khối linh ngọc mà thôi, bây giờ sư phụ người nhưng là phải đối đầu với Kim đan tu sĩ a."

"Dù cho bây giờ phải đối đầu với Thần Anh tu sĩ thì cũng cần phải đi, không thể bởi vì người khác cho chúng ta trợ giúp nhỏ mà tránh né, không quản có thể giúp được gì hay không, tận một phần lực là nhất định phải có." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ nhếch miệng, có phần không đồng ý nói ra: "Dù sao chính chúng ta đang yên lành cũng không cần hai khối linh ngọc của hắn, ngay từ đầu hắn đã ôm mục đích tới kết giao."

"Không quản người khác có phải mục đích tới kết giao hay không. Nếu như chúng ta không muốn kết giao thì lúc đó không nên nhận lấy ngọc kia. Sau này cũng không nên qua lại với người, nhưng mà sau đó chúng ta cũng không có làm như vậy, cho nên chúng ta đã thừa nhận hảo ý của người khác, vậy thì phải đáp lại một điểm."

Cho tới bây giờ Đồ Nguyên chưa từng nói những lời này với người khác, chỉ nói với đồ đệ của mình. Người khác, hắn cũng sẽ không nói nửa câu.

Khi hai người tới trước Hoa Dương động thiên thì nơi đó đã có không ít người vây xem. Hoa Dương động thiên Thôi Thành Hoa tiến bí cảnh không có trở về đã không phải là bí mật gì rồi, nhưng là bởi vì Thôi Thành Hoa mới gặp chuyện không may không bao lâu, lại thêm Thôi Thành Hoa giao hảo tốt với phụ cận nên cũng không có người nào sẽ tới làm khó Hoa Dương động thiên.

Bất quá, hiện tại có người đã động thủ rồi.

Vô luận Viên Khuynh Thiên kia lấy cớ gì, tại trong mắt người khác đều là vì nhằm vào Hoa Dương động thiên. Trên Vạn Thánh sơn cũng không có tiền lệ cho phép cướp giật động thiên, nhưng mà có thể chuyển nhượng, cũng khả dĩ là trực tiếp chiếm cứ, chỉ cần không có đi tố cáo với Vạn Thánh linh tu mình.

Viên Khuynh Thiên cũng không có làm khó những đệ tử khác của Thôi Thành Hoa. Tại cửa vào động phủ có một người nằm tại nơi đó, Đồ Nguyên suy đoán đó hẳn là người tranh cãi với Thôi Sơn cũng đã đánh Thôi Sơn.

Mà các đệ tử khác của Thôi Thành Hoa thì từng người vừa giận lại sợ đứng ở nơi đó, Thôi Sơn ôm ngực, tựa ở cửa vào động phủ, cắn chặt răng, khoe miệng có máu, đại khái là lại bị đánh.

Mà Sư Minh thì còn chưa có trở về, Đồ Nguyên có chút cau mày, trầm nghĩ: "Lẽ nào Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn đều không nguyện ý tới? Nếu là như thế, vậy thì mình thực sự nhìn lầm bọn họ rồi?"

Viên Khuynh Thiên đại khái là biết rõ Sư Minh đi mời người rồi, cũng là ở chỗ này chờ. Lão biết rõ, cần phải trấn phục hết thầy bạn tốt của chủ cũ cái Hoa Dương động thiên này, thì mới có thể chân chính chiếm cứ Hoa Dương động thiên.

Một tòa động thiên có được một miếng linh tuyến như vậy giá trị cũng không nhỏ, gần nhất lão có chút eo hẹp, phải đi tới một chỗ bí cảnh, cần mua một kiện bảo vật đặc biệt, cho nên khi biết được chủ nhân Hoa Dương động thiên này đã ngã xuống thì lập tức trước tới nơi đây.

"Người nếu đã tới nơi này, như vậy khẳng định người quan hệ rất tốt với chủ nhân cái động thiên này, tới đây chính là muốn làm chủ giúp bọn họ. Đệ tử của ta thụ trọng thương, người nói một cái, làm sao bây giờ?" Người kia một thân đen huyền pháp y đứng đó, chấp tay sau đít, nhìn thấy Đồ Nguyên đi tới, con mắt lướt qua hắn, rơi vào Ngân Giáp thì mị đi phía sau hắn một bước, quan sát một cái, rồi cũng không có để ở trong lòng.

Đồ Nguyên đồng dạng nhìn Viên Khuynh Thiên, lại cũng không có trả lời. Ở bên cạnh đệ tử của Thôi Thành Hoa nhìn thấy Đồ Nguyên thì kinh hi hô 'Sư thúc'.

Thời gian bọn họ tu hành còn không dài, sư phụ Thôi Thành Hoa chính là bầu trời của bọn họ, Thôi Thành Hoa vừa xảy ra chuyện, mà đại sư huynh Sư Minh ra ngoài mời bạn tốt ngày trước của sư phụ tới hỗ trợ, trong lòng bọn họ là không có chút nắm chặt. Bọn họ lo lắng sẽ không có người nào đến, lúc này nhìn thấy Đồ Nguyên tới rồi, đồng thời còn là mang theo toàn bộ gia sản, cầm như ý trong tay, Ngân giáp thì quý theo phía sau, tựa hồ là làm chuẩn bị đánh nhau.

Con mắt bọn họ đều đỏ lên, cơ hồ muốn khóc ra.

"Sư thúc, sư thúc, sư thúc..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 37: Khuynh Thiên Hỏa Diễm

"Nếu đã nhận các người kêu một tiếng sư thúc, vậy chuyện nơi đây liền để ta xử lý, các người đi Thôi Sơn đi vào trị thương đi." Đồ Nguyên nhìn các đệ tử của Thôi Thành Hoa đứng ở cửa vào Hoa Dương động thiên rung rung nhìn mình, nói ra.

Nguyên bản bọn họ còn không hiểu vì sao sư phụ của mình vừa xuất quan, không có chuyện gì liền sẽ mời Đồ Nguyên những này người đến uống rượu luận đạo, hiện tại tính là minh bạch rồi.

"Sư thúc, ta đã ăn đan dược rồi, không sao rồi." Thôi Sơn quật cường không đi vào, đứng tựa ở cửa động phủ.

"Đã vậy, thì ở chỗ đó chờ xem." Đồ Nguyên cũng không có ép buộc gã phải vào.

Ở bên kia, Viên Khuynh Thiên chỉ là lãnh đạm nhìn, hơi ngẩng cao đầu, chấp tay ở sau lưng, bộ dáng kiêu căng, giống như đang tại nói, các người nói đi cho đủ, dần dần xong hậu sự rồi nói tiếp. Thẳng đến Đồ Nguyên quay đầu nhìn lão, lão mới nhàn nhạt nói ra: "Người đã ra mặt vì bọn họ, như vậy, rất tốt, đệ tử của ta thụ trọng thương, chỉ cần đệ tử của người có thể chịu được một kích của ta, ta lập tức xoay người rồi đi, như thế nào?"

Đồ Nguyên cơ hồ muốn cười, hẳn biết rõ Viên Khuynh Thiên là đang ép mình không nên quản, ý của lão là nói nếu như người xen vào vậy thì sẽ cảm mạng của đệ tử người tới đền.

"Ta nghe nói Thôi Sơn là bị đệ tử của người đánh thương, đệ tử của người bình yên vô sự." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha, hẳn sao? Người nhìn hẳn hiện tại êm đẹp đứng ở nơi đó, mà đệ tử của ta nằm tại nơi đây sinh tử không biết, ta còn bất lực đối với thương thế của nó, người nói với ta là nó vô sự." Viên Khuynh Thiên lạnh lùng cười nói.

"Vậy người muốn thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chỉ cần một mạng đổi một mạng là được." Viên Khuynh Thiên nói ra.

Đúng lúc này, Thôi Sơn lao đảo xông lại đây, ấn ngực mình, gào lên: "Một mạng đổi một mạng thì một mạng đổi một mạng, ta tới đổi với hẳn."

Viên Khuynh Thiên lạnh lùng cười cười, nói ra: "Người tính là thứ gì. Người cũng xứng. Bây giờ ta muốn mấy sư huynh đệ các người cùng chôn cùng, ta cũng không khi dễ các người, hiện tại sư thúc các người tới làm chủ cho các người. Chỉ cần đệ tử của sư thúc người nguyện ý cùng đệ tử ta một mạng đền một mạng, vậy thì việc này như thế xong rồi."

Lão đoán chắc Đồ Nguyên là sẽ không để đệ tử của mình chết thay người khác, cho nên mới sẽ nói như vậy.

"Hắn đã chết?" Đồ Nguyên đột nhiên ngắt lời, hỏi, đồng thời ra hiệu cho mấy vị đệ tử khác của Thôi Thành Hoa kéo Thôi Sơn sang một bên.

"Cách chết không xa, thuốc và kim châm cứu không được."

"Tại hạ khá thông y thuật, không bằng để ta đến xem, có lẽ còn trị được." Đồ Nguyên nói ra.

"Không cần, hẳn nếu đã bởi vì tránh cãi mà bị người tổn thương thành như vậy, vậy thì không cần phải tiếp tục sống rồi, ta là dạy đệ tử không tốt. Chỉ có thể báo thù cho hắn, để người chôn cùng hắn, giúp hắn tại trên đường tử vong không phải tình mệnh."

Đồ Nguyên biết rõ, tất cả những gì hắn nói đều chỉ là vô dụng, mục đích chân chính chính là bức bách những đệ tử Hoa Dương động thiên buông tha động phủ.

"Nhiều lời vô ích, chân nhân muốn đoạt động phủ này thì cứ nói thẳng ra là được rồi, loại quanh co lòng vòng này, trái lại khiến người coi thường." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Khóe miệng Viên Khuynh Thiên nhú nhích, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó nhìn.

"Người một cái tu sĩ kết Phù nho nhỏ, cũng dám nói như thế. Lá gan quả nhiên là rất lớn, rất tốt, người đã sinh cường xuất đầu, chuyển tai họa lên người mình, vậy ta sẽ thành toàn cho người, phế đi mấy thập niên tu vi này của người, nhìn xem đến lúc đó có phải người còn là loại này hay không."

Viên Khuynh Thiên phần nộ rồi, lão chưa từng có bị người bóc da mặt như thế. Lão vốn chỉ là định hù dọa đuổi người đến đây nhúng tay này đi, nhưng mà bây giờ lão đã thay đổi chủ ý rồi, lão muốn cho Đồ Nguyên phải trả cái giá đắt.

Nộ khí tuôn sinh, thân thể lão dâng lên một mảnh hỏa diễm hắc hồng. Hỏa diễm phóng lên cao, đúng là hóa thành một cái cự nhân. Một quyền liền đánh xuống Đồ Nguyên, một cái hỏa diễm cự quyền đánh xuống. Tay Đồ Nguyên đưa Thất Bảo Như Ý ra, đúng là căn bản không quản tới, trực tiếp một bước bước nhập trong hư không tiêu thất, lúc lại hiện ra thì đã tại đỉnh đầu Viên Khuynh Thiên.

Một thanh như ý tỏa ánh sáng xanh trong sáng phá không mà ra, đánh xuống trán Viên Khuynh Thiên.

Viên Khuynh Thiên rất giận, tên tu sĩ này chẳng qua là kết phù, vậy mà dám xuất thủ với mình.

Trên người chấn động ra hỏa quang, một đoàn liệt diễm hùng hực bao lão lại. Lão tin tưởng, cái người không có kết kim đan này không thể công phá được liệt phù hộ thân của mình.

Liệt phù này không phải liệt diễm phổ thông, mà là pháp phù hình thành hỏa diễm.

Nhưng mà ý nghĩ đó vừa hiện lên trong lòng lão thì thanh như ý kia đã phá vỡ liệt diễm, một mảnh thanh quang chiếu vào trên mặt lão, hỏa diễm tại phía dưới thanh quang, giống lửa gặp nước rất nhanh tắt đi.

Tại trong nháy mắt này, nhìn thấy như ý kia như một ngọn núi nện xuống đầu, đúng là có cảm giác nguy hiểm cường liệt.

Sắc mặt lão đột nhiên biến đỏ đậm, tại lúc như ý đụng vào trán thì đỉnh đầu lão cùng toàn bộ thân thể hóa thành một mảnh hỏa diễm, cuống ngược lên phía Đồ Nguyên. Lão muốn đem Đồ Nguyên đốt cháy.

Bên kia, lúc trước hỏa diễm cự nhân một quyền đánh về phía Đồ Nguyên, nhưng Đồ Nguyên lại bỏ chạy, hỏa diễm cự quyền kia vẫn kích xuống, liền thấy Ngân Giáp thi mị nghênh đón hỏa diễm cự quyền kia.

Thi khí dâng lên.

"Oanh..."

Hỏa diễm phân tán, Ngân Giáp thi mị trên người cháy đen, nhưng một mảnh âm linh thi khí như hắc thủy dâng lên trên người nó, thi giáp của nó liền lại hồi phục ngân bạch.

Phạm Tuyên Từ lay động Khu Thi chuông, lớn tiếng nói ra: "Nhanh đi giúp sư phụ ta."

Nhưng mà kia Ngân Giáp thi mị cũng không có động, chỉ là đứng ở bên cạnh nằng, nằng gặt giữ dùng chân đá thi mị kia, trái lại làm chân mình bị đau, sau đó rút ra ngân châm chêm lên thi mị, thi mị tùy ý cho nằng chêm, chêm vang lên một tràng kim thiết va chạm, vô pháp tổn thương chút nào đến nó.

Bên kia, Đồ Nguyên đấu pháp cùng Viên Khuynh Thiên trong phút chốc liền có biến hóa, Viên Khuynh Thiên hóa thành một mảnh liệt diễm hùng hực nhào lên, Đồ Nguyên vạch động Thất bảo như ý trong tay, thân hình trốn vào hư không, nhưng mà hỏa diễm kia lại quấn quýt chặt lấy, nếu không phải là có Thất Bảo Như Ý, Đồ Nguyên đã sớm bị hỏa diễm do Viên Khuynh Thiên biến thành nhào lên trên người, đánh cho nhục thân tan thành tro bụi rồi.

Mặt trên Thất Bảo Như Ý có Tịch hỏa phù, Tịch hỏa phù bình thường lại thế nào có thể khiến hỏa diễm do Viên Khuynh Thiên biến thành tránh lui, nhưng mà có thêm một đạo Thiên Cương thần phù, Thất Bảo Như Ý lại há là phạm vật.

Đồ Nguyên biết, Viên Khuynh Thiên này thần thông sở trường nhất đó là thân hóa hỏa diễm, trong lúc tung nhào tới, đem người kẻ cả nhục thân nhào ép tan thành tro bụi, dù cho là pháp bảo bình thường cũng có thể bị hủy.

Nhưng mà Đồ Nguyên không sợ nhất chính là cái này, chỉ thấy thân thể Đồ Nguyên lấp lóe trong hư không, Thất Bảo Như Ý trong tay tản ra bạch quang trong sáng, mỗi một lần xuất hiện đều vạch động, mà hỏa diễm kia thì sẽ vì đó mà cải biến phương hướng, trái lại như là Đồ Nguyên đang thao túng một mảnh liệt diễm vung vẩy tại trong không trung.

Chỉ là kim đan tu sĩ chung quy là kim đan tu sĩ, đột nhiên nghe một tiếng rống to, một mảnh liệt diễm kia tại trong bầu trời vỡ tán, tán làm từng đóa, to to nhỏ nhỏ, đúng là có bốn mươi chín đóa, hoàn toàn bao phủ lấy Đồ Nguyên, chớp mắt đã kết hóa thành một cái đại trận, khiến Đồ Nguyên không chỗ nào trốn đi.

"Kết Phù tu sĩ, có bản lĩnh như vậy, có thể làm cho ta sử ra bộ Thiên Diễn Liệt Viêm đại trận này, ngươi coi như là có bản lĩnh, nhưng ngươi nếu đã sinh cường ra mặt giúp người, vậy đề ta đem cái đầu của ngươi cắt đi."

Hỏa diễm hắc hồng khắp trời, nối liền thành một mảnh, vây Đồ Nguyên vào chính giữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 38: Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải Bình

Những hòa diễm kia lớn thì như hoa hướng dương, đồ sộ, giống như là những đóa hoa lửa tàn ác nở ra từ trong máu huyết, mà nhỏ thì như mẫu đơn hoặc là hoa cúc, đóa đóa liên thông, hòa diễm giống như lác lư theo gió, thỉnh thoảng đụng vào nhau thì sẽ lóe lên một mảnh linh quang, pháp phù ẩn hiện trong hòa diễm, quấn kết vào nhau.

Mà cả phiên hòa diễm tại trong hư không, khôn Đồ Nguyên vào trong đó, Đồ Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, thanh quang tỏa ra trong hòa diễm, đúng là khiến ngọn lửa kia nhất thời vô pháp tới gần.

Mà tại trên người Đồ Nguyên cũng có một cỗ khí tức huyền diệu hiện lên, Thiên Cung thần phù trong đan điền đã biểu thị ra sự thần diệu trên người hắn, trong lúc giờ tay nhắc chân, hòa diễm đã là khó mà tiếp cận thân thể hắn. Nhưng hòa này không phải là phạm hỏa, mà là địa sát độc hỏa, là Viên Khuyên Thiên chủng ra Địa sát độc hỏa biến thành linh hỏa, không phải Đồ Nguyên có thể dễ dàng khu ngự được.

Đồ Nguyên tập trung tinh thần, lấy thần niệm cùng linh lực câu thông với Thất Bảo Như Ý, cả người bắt đầu tản ra thanh quang mông lung.

Hắn đang đợi, chờ Cổ Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn xuất thủ, hắn không tin tưởng bọn họ là loại khắc bạc thiếu tình cảm, cho nên, tại thời điểm này, bọn họ nhất định cũng đang chờ, đang đợi một cái thời cơ bọn họ cho rằng thích hợp.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ, vang vọng một phương thiên địa này.

Trong rừng cây xa xôi một cái bóng đen nhào ra, toàn bộ thiên địa vì đó tối sầm.

Đó là một con sói, một con sói màu đen, vượt qua khoảng cách xa xôi, nhào vào trong một đám hòa diễm hư vô kia.

"Hô..."

Một đám hòa diễm kia pháo đúng là trực tiếp bị nhào tán, thân hình Viên Khuyên Thiên bị cự lang trực tiếp đẩy ra từ trong hòa diễm.

Cự lang há ra miệng lớn, một ngụm liên căn thẳng xuống phía cái đầu kia. Răng nanh trắng âm trầm, sắc bén vô cùng. Tại yêu lang cắn mạnh một cái, đầu Viên Khuyên Thiên liền bị cắn vỡ. Chỉ là trong nháy mắt khi cự lang cắn qua, chỉ có một mảnh hòa diễm.

Viên Khuyên Thiên dưới trảo của cự lang tán hóa thành một mảnh hòa diễm, xuất hiện tại trên bầu trời cao. Lại một lần nữa kết hóa thành một cái người, vẻ mặt tái mét nhìn yêu lang.

"Rất tốt. Có nhiều kẻ không sợ chết như vậy, ta đây liền cho hết thảy các ngươi đều đoạn tuyệt tư cách tu hành đại đạo, từ nay về sau làm một cái phạm nhân không trọn vẹn." Viên Khuyên Thiên vô cùng phần nộ.

Một mảnh hòa diễm tuôn xuống, hóa thành liệt diễm chi trảo, chớp tới yêu lang, yêu lang cũng không phải là Đồ Nguyên, hắn nhưng không có các loại pháp khí Tịch hỏa, cũng không có thủ đoạn ngưng hòa. Bất quá yêu lang có thể đi tới Vạn Thánh sơn tự nhiên sẽ không đơn giản, thân hắn dâng lên lên một tầng yêu khí đen tối, nhào trên mặt đất, đúng là trực tiếp tiêu thất.

Đạo hỏa diễm kia xông tới trên mặt đất, trực tiếp đem nơi đó đánh ra một cái hố to.

Xa xa, yêu lang hiện ra, chui vào trong rừng, cũng nhìn không thấy nữa, nhưng mà không ai dám xác định hắn đã ly khai.

Cái yêu lang này đúng là như sói vậy, chính diện không địch lại liền tránh đi, trốn ở trong âm u.

Đồ Nguyên cũng không thể nhìn thấy yêu lang tập kích, bởi vì trong mắt hắn chỉ có một mảnh hòa diễm. Hòa diễm đã phong lại thị giác, thính giác của hắn rồi, hắn vô pháp đoán ra một mảnh hòa diễm thiên địa này.

Nhưng mà trong lúc đột nhiên lại cảm thụ được áp lực do vô biên hòa diễm kia tạo ra chợt biến nhỏ đi, đột nhiên dao động, cho nên hắn theo một chút buông lỏng đó nhảy vào trong hòa diễm, nỗ lực thông qua Thất Bảo Như Ý khiến một tia vết rách kia mở rộng ra.

"Rất tốt, tự ngươi xông tới trong Thiên Diễn Liệt Diễm đại trận của ta, không người nào có thể cứu được ngươi."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác vô biên hòa diễm kia càng phát ra hung mãnh, một tia vết rách cảm ứng được kia đã không biết tại phương nào, vô số ngọn lửa xoắn tới, như liệt diễm địa ngục.

Hòa diễm màu đỏ, nơi không có hòa diễm thì là một mảnh đen kịt, không phân biệt được đồ vật, không thấy trời đất.

Hắn không tiếp tục động rồi, hắn biết rõ mình càng động sẽ càng hãm càng trầm. Khả năng sẽ bị Viên Khuyên Thiên này quán nhập vào trong đan lô của lão đem luyện như luyện đan vậy.

Hắn chỉ cần tại nơi đó bất động, cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, trên người hắn mang Vạn Pháp Âm Dương phù tại trong vô biên hòa diễm vẫn là có thể bảo vệ mình, như một đồng ngọc thạch, bất động không dao động.

Ở bên ngoài, đột nhiên có một đạo kiếm quang xẹt qua chân trời, trảm rơi tới Viên Khuynh Thiên.

Đồng thời có một người xuất hiện tại xa xa, đó chính là Sử Minh, mà theo một đạo kiếm quang kia xuất hiện còn có một người, một người tuổi trẻ thân mặc áo lam pháp bào, cầm trường kiếm trong tay, hẳn không phải ai khác, chính là Cố Thụ Lâm.

Cuối cùng hẳn xuất thủ rồi, hẳn đã tới từ lâu, nhìn rất lâu, chính là đang chờ một cái cơ hội, chỉ là mãi cho đến khi Đồ Nguyên bị vây khốn lâu như vậy, hẳn vẫn cứ không có chờ được, chỉ đành ép mình xuất thủ.

Hắn biết rõ, mình cần phải xuất thủ, nếu không như thế, Đồ Nguyên tuy rằng nhất thời vô sự, lại sẽ bị luyện hóa.

Kiểm quang tung hoành, vô biên kiếm khí cuộn cuộn lao đến Viên Khuynh Thiên, kiếm kiếm dày đặc.

Tạo nghệ (thành tựu) của Cố Thụ Lâm đối với kiếm đạo nhưng không kém, nếu không như thế, hẳn cũng sẽ không thường thường được người thỉnh đi trợ quyền.

Kiểm quang đơn giản gọn gàng, chiêu chiêu đều là sát chiêu, nhưng mà Viên Khuynh Thiên hóa thân làm diễm, tại trong hư không giãy dụa, lưu chuyển, như gió như hồng liễu.

Có chút hỏa diễm còn trực tiếp phân tán ra như rắn bắn tới Cố Thụ Lâm, bức Cố Thụ Lâm liên tiếp tự bảo vệ mình, nhưng mà Cố Thụ Lâm là quanh năm trợ quyền cho người, đương nhiên biết rõ Viên Khuynh Thiên này là người nào, pháp y trên người hẳn có thể tịch hỏa, trên người đều mang theo phù Tịch hỏa.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện một cái bình màu xanh, cái bình hơi nghiêng, một mảnh quang hoa cuốn ra, một mảnh hỏa diễm bao vây Đồ Nguyên đúng là bùng lỏng rồi, bị cái bình màu xanh hút vào từng phiến hỏa diễm.

"Gan thật lớn, dám phá pháp trận của ta."

Viên Khuynh Thiên không có nghĩ đến vậy mà có nhiều người như vậy dám xuất thủ với mình, hơn nữa từng người đều đã làm tốt chuẩn bị, cái bình kia vừa nhìn liền nhận ra, đó là Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình, pháp bảo của Diệu Ngọc bà bà thế nào lại xuất hiện tại nơi đây, là ai đi tới chỗ Diệu Ngọc bà bà mượn về cái pháp bảo này.

Viên Khuynh Thiên nảy ra ý rút lui, khi trong lòng lão xác định chủ ý thì thân hình cuốn một cái, hỏa diễm khắp trời liền quy tụ lại, kết thành một cái người.

Bên cạnh Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình đi ra một nữ tử, tay nâng đáy bình, nói ra: "Xin chào Khuynh Thiên chân nhân."

"Hừ." Viên Khuynh Thiên nhìn nhìn Đồ Nguyên hiện ra sau khi hỏa diễm bị thu lại, phát hiện hẳn vẫn bình yên vô sự, ngay cả một góc áo cũng không có bị cháy.

"Rất tốt, nghĩ không ra một cái Hoa Dương động thiên nho nhỏ lại có nhiều người như vậy trông chừng, rất tốt." Viên Khuynh Thiên giận giữ nhưng không biết làm sao, nói ra.

Ánh mắt Viên Khuynh Thiên nhìn về phía vị nữ tử hiện lộ ra sau cùng kia hỏi: "Người cùng Diệu Ngọc bà bà là có quan hệ gì?"

"Từng có may mắn được bà bà chỉ điểm mà thôi." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"May mắn được chỉ điểm, thế nào có thể mượn được Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình của bà ta." Viên Khuynh Thiên lạnh lùng nói ra.

Nhưng mà Bạch Thanh Ngôn chỉ là cười khề cũng không trả lời, lão chỉ đành phẫn nộ vung tay áo, hư không hỏa diễm cuốn động, sau đó rơi xuống mặt đất, lại vung tay áo, đệ tử nằm bất động trên mặt đất lập tức tỉnh lại, sau đó được đệ tử khác vây quanh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 39: Tà Niệm

Nhìn một đoàn người Viên Khuynh Thiên rời đi, Sử Minh cơ hồ là muốn khóc rống ra, hẳn hướng phía Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn và Cố Thụ Lâm nói: "Nếu không có ba vị sư thúc hỗ trợ, hôm nay Hoa Dương động thiên đã phải diệt môn rồi."

Gã mời ba người Đồ Nguyên bọn họ tiến vào trong động thiên, đồng thời lại nói một vị đệ tử khác đi mời Bạch nhãn yêu lang tới, gã cũng là trông thấy yêu lang kia xuất thủ.

Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn, Cố Thụ Lâm tiến vào trong Hoa Dương động thiên, đột nhiên, khi Đồ Nguyên chuẩn bị tiến nhập động thiên thì bước chân ngừng lại, trán căng thẳng, thế nào rồi?

"Ồ bên cạnh, Bạch Thanh Ngôn hỏi."

Đồ Nguyên lắc đầu, nói ra: "Không có gì."

Tiến vào trong động thiên, Phạm Tuyên Tử theo ở phía sau, phía sau nàng thì là Ngân Giáp thì mị cao to. Phân chỗ ngồi xuống, như thường ngày lúc Thôi Thành Hoa còn tại.

"Thanh Ngôn đạo hữu sau cùng mới đến, chắc là đi mượn thanh bình ngọc kia đi."

Sau khi ba người ngồi yên ổn, Cố Thụ Lâm mở miệng hỏi.

"Không sai, ta nghe Sứ Minh nói Viên Khuynh Thiên tới cửa muốn chiếm lấy Hoa Dương động phủ, liền nghĩ đến hẳn có một trận ác chiến, hẳn là kim đan tu sĩ, ba người chúng ta đều chỉ là kết phù, năng lực tự bảo vệ mình tuy rằng có, lại không đủ để đẩy lùi, cho nên liền đến chỗ Diệu Ngọc bà bà mượn cái thanh bình ngọc này tới." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"Vậy không biết Thanh Ngôn đạo hữu cùng Diệu Ngọc bà bà là có quan hệ như thế nào." Đồ Nguyên hỏi.

"Không phải có ý giấu giếm, mà là chưa từng có cơ hội nói tới, Diệu Ngọc bà bà là bà bà ruột của ta." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"Nga, ..." Cố Thụ Lâm như búng tính ứng tiếng, theo đó lại hỏi: "Nếu đã là bà bà ruột, vì sao phải ở động phủ khác?"

"Bà bà cùng ta tuy là thân thiết, nhưng Lôi Vân động thiên lại có một chúng đệ tử ở lại, ta lại chưa từng bá sự, bà bà cũng không muốn ta cuốn vào trong một ít thị phi." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

Nghe đến đó, Đồ Nguyên biết rõ, Lôi Vân động thiên nhiều thị phi. Diệu Ngọc bà bà không muốn tôn nữ của mình cuốn vào, dù sao dạy bảo phương diện tu hành tùy lúc đều được.

Danh tiếng của Diệu Ngọc bà bà Đồ Nguyên có nghe qua, là một vị Thần anh tu sĩ cường đại. Mà Lôi Vân động thiên tại toàn bộ Vạn Thánh sơn đều là đại động thiên, đệ tử đông đảo. Diệu Ngọc bà bà chính là một vị trưởng lão trong Lôi Vân động thiên.

Lúc này đệ tử đi mời Bạch nhân yêu lang trở về rồi, nhưng mà hẳn chỉ trở về một mình, nói cho Sứ Minh đang ngồi ở chỗ kia bởi nghe ba người nói chuyện, nói: "Đại sư huynh, Lang sư thúc nói không tới, hẳn nói nếu là lại có việc, cứ đi tìm hẳn."

Đồ Nguyên có chút kinh ngạc với việc phẩm tính của Bạch nhân yêu lang này lại tốt như thế. Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm cũng có chút kinh ngạc, bọn họ đại khái cũng suy đoán Bạch nhân yêu lang có lẽ sẽ không tới, nhưng mà hẳn không chỉ là đã tới, bây giờ vẫn cứ nói có việc cứ việc đi tìm hẳn.

Phải biết rằng, Thôi Thành Hoa nếu là một mực không về, đó chính là chết rồi, mà Thôi Thành Hoa chết đi, đệ tử của hắn muốn giữ Hoa Dương động thiên nhưng sẽ không dễ dàng, Đồ Nguyên tuy rằng có thể đảm bảo mình chỉ cần tại Vạn Thánh sơn này, nếu có thể giúp được thì nhất định sẽ chiều cổ một cái, nhưng là có chút chuyện là không thể không nói, tình cảm theo thời gian liền sẽ càng lúc càng mờ nhạt.

Ba người không khỏi nhìn tới Sứ Minh.

"Lang sư thúc năm đó là cùng sư phụ cùng tiến lên Vạn Thánh sơn này. Cùng sư phụ khi còn tại ngoài Vạn Thánh sơn thì đã một chỗ, vượt qua rất nhiều kiếp nạn." Sứ Minh nói ra.

Sứ Minh bọn họ kỳ thực cũng đều là đệ tử mà Thôi Thành Hoa tại sau khi lên Vạn Thánh sơn mới thu, có thể biết rõ những điều này, hiển nhiên là Thôi Thành Hoa có ý nói cho bọn họ.

Nói đến Thôi Thành Hoa, như vậy liền không khỏi nói đến chuyện Thôi Sơn nhận được báo mộng, Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm có chút kinh dị, Thôi Sơn lại đem những gì mình nghe nhìn thấy trong mộng nói ra một lần.

Bạch Thanh Ngôn hỏi Sứ Minh có nhận được báo mộng hay không, đối phương về mặt đau khổ lắc đầu, gã là đại đệ tử không có nhận được báo mộng, trái lại là nhị đệ tử Thôi Sơn nhận đến báo mộng, điều này làm cho trong lòng gã có chút buồn khổ, ngay từ đầu cảm thấy mình có thể là tu vi không đủ. Sau lại lại nghĩ tu vi Thôi Sơn không bằng mình, đó chính là mình đối với sư phụ tưởng niệm không đủ. Lại nghĩ có phải sư phụ không đủ tín nhiệm mình hay không.

Nói đến đây, Đồ Nguyên liền lại đem chuyện về Thạch Huyền, người cùng đi tới bí cảnh với Thôi Thành Hoa lại trở về kia nói cho bọn họ nghe. Nghe Đồ Nguyên nói xong, bọn họ cũng là về mặt kinh ngạc.

"Việc này tà dị, không phải là chúng ta có khả năng quản được rồi, cần phải bẩm báo Vạn Thánh sơn Linh Tu minh, để bọn họ điều tra." Bạch Thanh Ngôn lập tức nói ra.

Phiến thiên địa này đã từng bị thần linh thống ngự, hiện tại tu sĩ trên thế giới này khắp nơi chinh chiến, không ngừng xâm nhập trong thần vực của những thần linh kia, người mạnh nhất Vạn Thánh sơn - Thanh Huyền đạo nhân càng là chém giết thần linh, nhắc đầu mà về, cho nên phiến đại địa này đối với

những thần vực thần linh kia mà nói, là một cái nơi tội ác, là địa phương cần phải một mối lửa đốt hết.

Có các loại thần linh hóa thân đi tới một mảnh đại địa này để truyền giáo, đó cũng là chuyện thường có, chỉ là mỗi cái đại phái đều có bố trí người giám sát các nơi, nếu phát hiện có giáo phái không biết tên liền lập tức diệt trừ.

Cổ Thụ Lâm gật gù đầu, nói ra: "Không sai, việc này không phải chúng ta có khả năng quản được rồi." Theo đó lại hỏi Đồ Nguyên vì sao bây giờ mới nói.

"Không dối gạt hai vị đạo hữu, sở dĩ hiện tại mới nói, thực ra là bởi vì hai ngày này đều bị khốn tại trong phòng không được ra. Ngày ấy từ Thạch Huyền động phủ trở về thì có tà hồn đi theo, nếu không phải là phòng của ta chứ tà không xâm, còn vô pháp đánh tan nó, thẳng đến hôm nay Sư Minh nói Viên Khuyết Thiên muốn chiếm động phủ lúc này mới đi ra, nếu không phải như thế, ta là dự định đóng chặt môn hộ không ra."

"Ha ha, đạo hữu hà tất như thế, dựa vào một thân bản lĩnh của ngươi, mặc dù vô pháp đem việc này điều tra rõ, lại đủ để tự bảo vệ mình, quá mức cẩn thận rồi đi." Cổ Thụ Lâm nói ra.

Bạch Thanh Ngôn nhưng không có cười, nâng cau mày, nói ra: "Vừa rồi đạo hữu dùng chân quay đầu lại, là vì sao?"

Đồ Nguyên thì là con mắt hướng Hoa Dương động thiên cửa vào nhìn nhìn, nói ra: "Là bởi vì vừa rồi ta cũng có cảm giác giống như ngày ấy."

Đồ Nguyên lời nói mới xong, Cổ Thụ Lâm tức thì trở nên cẩn thận, eo ưỡn thẳng tắp, mà Bạch Thanh Ngôn thì là đột nhiên đứng dậy, nâng thanh bình ngọc kia đi tới cửa động, thanh bình ngọc trong tay đột nhiên nổi lên linh quang, linh quang đem cửa động khẩu hoàn toàn phong lại, sau đó hướng Đồ Nguyên gật gù đầu.

Nhìn thấy ba người Đồ Nguyên đột nhiên cẩn thận như thế, năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa đều ngây ngẩn cả người, Sư Minh hỏi: "Sư thúc, cái này..."

Đồ Nguyên ánh mắt lợi hại, nhìn qua năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa, nói ra: "Nếu như ta cảm ứng không có sai thì trong năm người các ngươi tất có một người bị tà ác chi niệm kia phụ lên thân."

Đám người Sư Minh hoảng sợ, kinh sợ nói ra: "Thế, thế nào khả năng. Chúng ta những ngày này, nhưng không có đi đâu."

Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên nhảy lên linh quang như ngọn lửa màu trắng, nói ra: "Thất Bảo Như Ý này của ta có khả năng trừ tà trấn thần, nếu là bị tà niệm phụ lên thân, tại linh quang của Thất Bảo Như Ý này chiếu vào, liền dọn không đi."

Đột nhiên có tiếng khóc nhỏ vang lên, theo đó đệ tử khóc nhỏ kia nói ra: "Sư thúc nếu là cũng muốn cái động phủ này thì nói thẳng ra là được, hà tất tìm những cớ này tới đánh giết sư huynh đệ chúng ta chứ."

Y vừa nói ra lời này, tức thì khiến mấy đệ tử khác của Thôi Thành Hoa kinh sợ nhìn Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn cùng Cổ Thụ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 40: Côn Ngọc Quan

Cổ Thụ Lâm nghiêm sắc mặt, tuy rằng lúc trước Đồ Nguyên không có nói rõ, nhưng mà thông qua giọng điệu cùng tiếng nói, hẳn biết rõ Đồ Nguyên là hoài nghi trong bọn họ có người bị tà niệm không biết tên kia phụ lên thân.

Nhưng mà bây giờ vị đệ tử kia vừa cất lời, lại khiến Cổ Thụ Lâm lập tức nhìn qua, tại thời điểm này người nói chuyện là rất có hiềm nghi.

Đồ Nguyên sao lại biện luận cùng những vấn đề bọn họ này làm gì, vung tay lên, Thất Bảo Như Ý trong tay đã mang theo một mảnh thanh quang trong sáng chiếu lên người vị đệ tử kia.

Thanh quang xông thẳng tới, trên người vị đệ tử kia có một cái bóng đen như là bị đẩy ra, bắn ra khỏi người vị đệ tử kia.

Bóng đen kia vừa ra, liền bay về phía cửa động, nhưng mà ở cửa động đã có sẵn một người thủ tại nơi đó. Từ thanh bình ngọc trong tay Bạch Thanh Ngôn nổi lên thanh quang, một lũ bóng đen kia liền đã bị hút vào trong đó.

Vị đệ tử trên người có bóng đen liền đột nhiên ngã xuống đất, Sư Minh cùng với mấy vị đệ tử khác kinh hãi, rồi lại nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Các ngươi không cần lo lắng, hẳn nghỉ ngơi một lát liền sẽ khỏe lại." Đồ Nguyên nói ra: "Hiện tại sư phụ các ngươi không có đây, tốt nhất là thủ vững môn hộ, không thể sinh sự, chuyện liên quan tới sư phụ các ngươi, các ngươi tốt nhất không nên quản, càng không thể tới gần động phủ ba người kia."

Hắn nói là chỉ Thôi Sơn, lúc này Thôi Sơn ngồi ở một bên, không cất một tiếng.

Ba người ra Hoa Dương động thiên, Bạch Thanh Ngôn mang theo một lũ tà niệm trong Thanh bình ngọc rời đi, Cố Thụ Lâm thì là cùng theo Đồ Nguyên đồng thời đi về nhà gỗ.

Ba người đã thương lượng xong rồi, do Bạch Thanh Ngôn đưa đến nơi sư phụ nàng, sau đó tự sẽ có sư phụ nàng giao cho Linh Tu mình xử lý việc này.

Cố Thụ Lâm theo Đồ Nguyên cùng về trong nhà gỗ, lại nói chuyện rất lâu về chuyện Thôi Thành Hoa, sau cùng cũng là bắt đầu đi, bọn họ là không có khả năng đi cứu, bởi vì bọn họ căn bản không biết đó là nơi nào, hơn nữa nơi tà dị như thế, bọn họ đi đến chỉ sợ cũng có đến không về, hơn nữa, Đồ Nguyên còn cảm thấy, mấy người Thôi Thành Hoa tại trước lúc tiến nhập nơi đó, nhất định có bí mật gì đó cũng không chừng.

Không quá một ngày, liền có người đến tìm Đồ Nguyên, là Linh Tu mình, hắn hỏi Đồ Nguyên trông thấy Thạch Huyền kia thì như thế nào. Đồ Nguyên như thực tế kể lại những gì mình đã biết nói ra, đối phương gật gật đầu, sau đó hỏi: "Người đã giao thủ cùng thứ kia, cảm ứng chân thân thứ kia có lại đây hay không?"

Đồ Nguyên lắc đầu nói mình không biết, lại hỏi ba người kia thế nào rồi?

Đối phương trả lời nói ba người có hai người đã chết rồi. Đã sớm hư thối rất lâu rồi.

Ba người kia là chỉ Bàn Long chân nhân, Hiểu Hàn pháp sư, Thạch Huyền đạo nhân, trong đó Bàn Long chân nhân cùng Thạch Huyền đạo nhân đã chết, mà Hiểu Hàn pháp sư thì không biết tung tích.

Với một chuyện này, Linh Tu mình có chút coi trọng, đồng thời có người đã tiến vào nơi kia, về phần là ai đi, Đồ Nguyên hỏi, đối phương cũng không có nói rõ, chỉ nói là một vị có tu vi Thần anh.

Một chuyện này, tại trên đường tu hành của Đồ Nguyên chính là một cái gọn sóng, dù cho là gọn sóng đó hóa thành biển gầm thì cũng sẽ có một ngày bình lặng lại. Cuộc sống của hắn lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Có điều không ngừng họa các loại phù lên người Ngân Giáp thì mị.

Hai con mắt của Ngân Giáp thì mị phân biệt được Đồ Nguyên họa lên hai loại phù đại biểu cho âm dương, tên là Âm Dương nhãn. Một con mắt như trắng lạnh, một con mắt như liệt dương, nhưng mà hai con mắt rồi lại hoàn mỹ dung hợp với nhau. Trong hai mắt phân biệt là hai loại pháp phù, nhưng mà Đồ Nguyên lại đem hai loại pháp phù này hợp làm một, hình thành một cái đồ án Thái cực.

Cái phù này là không có trên đời này, hắn đặt tên là Âm Dương Thái Cực phù. Uy lực của nó còn phải nhìn vào lúc thi mị đối chiến sau này.

Trừ cái đó ra, hắn bắt đầu đi tới một tòa thư quán thật lớn trên Vạn Thánh sơn, thư quán kia gọi là Vạn Thánh thư quán. Mỗi lần tiến vào là một khối linh ngọc.

Bên trong này rất nhiều đạo thư, bất quá cũng không có sách công pháp chân chính. Cho dù như thế cũng có rất nhiều tu sĩ tới nơi này. Đồ Nguyên tới nơi này là vì tra tìm Bà La văn tự. từ trong Tủ thành hắn được đến một quyển trúc thư. Nhưng mà không hiểu chữ trên đó, cho nên hắn tại nơi đây tra tìm, tại trong thư quán này có rất nhiều rất nhiều chủng loại văn tự dịch văn.

Đối với Đồ Nguyên mà nói, những loại địa vực dịch văn thư tịch này giống như là một cái cửa sổ, giúp hắn có thể từ cửa sổ nhìn tới các nơi.

Vì vậy linh ngọc của hắn dùng rất nhanh hết, do đó hắn còn là cần đáp ứng người khác mời mà xuống núi làm người trợ quyền.

Chính hắn cũng không biết, danh tiếng của hắn cũng càng lúc càng lớn rồi, tại có chút nơi khi muốn đấu pháp, phía đối địch biết đối phương mời được Đồ Nguyên, nhưng là bởi vì tìm không được người đấu với Đồ Nguyên mà chịu thua.

Bất quá, Vạn Thánh sơn lớn như vậy, phạm vi hoạt động chân chính của Đồ Nguyên cũng chỉ là giới hạn tại hơn mười tòa thành.

Mà tại trong Vạn Thánh thư quán xem đạo thư càng ngày càng nhiều, tuy rằng nhìn trúng không được cái gì, nhưng mà thường thường tại lúc đấu pháp, hắn luôn luôn có thể tiện tay thi triển ra một ít thủ đoạn khác nhau. Những thủ đoạn kia nói thẳng ra có lẽ không phải rất cường, nhưng là nhẹ nhàng lưu loát.

Cái loại vạn pháp tùy tâm mà sinh diệt này đã xuất hiện tại trên người hắn rồi.

Tại một mảnh địa phương nơi Thượng Thanh nhà gỗ kia lại có người khai sơn lập quan rồi. Chủ nhân là một vị kim đan tu sĩ, tọa hạ hơn mười vị đệ tử, kiến lập đạo quan một mạch kéo dài đến cách chỗ sườn núi có Thượng Thanh nhà gỗ của Đồ Nguyên không xa, tuy nói không là khí thế hào hùng, nhưng mà so sánh với Thượng Thanh nhà gỗ thì giống như là nhà địa chủ với nhà nông gia vậy.

Khi đạo quan hình thành, đối phương phái đệ tử tới đưa lên thiệp mời, mời Đồ Nguyên tham gia yến tiệc mừng đạo quan hoàn thành.

Phạm Tuyên Từ nhếch miệng hỏi Đồ Nguyên có thể không đi hay không. Đồ Nguyên nói nếu như người không muốn đi thì không nên đi, ở nhà giữ nhà.

"Thế nào cũng phải ăn cho lại vốn, xem nhà bọn họ có cái gì." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên thì là sờ sờ đầu nàng, nói ra: "Người có nghe được đối phương có lại lịch gì hay không?"

"Nghe nói là đệ tử của Côn Ngô động thiên." Phạm Tuyên Tử nói ra.

Côn Ngô động thiên? Đồ Nguyên nghe đến tên này, câu dẫn ra một cái ký ức xa xôi.

Côn Ngô Phái là một cái môn phái cực kỳ cường đại, so với Long Trì Thiên Cung còn phải khổng lồ, lúc hắn nghe đến môn phái này là ở trong cổ sự của sư phụ Khuất Thành.

Khuất Thành từng nói qua Côn Ngô Phái có một cái trưởng lão chết bởi một loại pháp thuật gọi là Hoa nuy(hoa héo), dùng chuyện đó để nói cho hắn biết sự nguy hiểm trên đời này, cùng với sự cường đại của các loại pháp thuật.

Trên Vạn Thánh sơn có Côn Ngô động thiên, Đồ Nguyên cũng không có đi qua, chỉ là nghe nói qua, Côn Ngô động thiên này là biệt phủ của một vị trưởng lão Côn Ngô Phái khai mở, giao thiệp tốt với Thanh Huyền đạo nhân trên Vạn Thánh sơn này.

Bất quá, Côn Ngô động thiên tuy rằng tại trong mắt Đồ Nguyên là phi thường cao, nhưng mà thế lực cũng không cường, bởi vì trong động phủ không nhiều môn đồ.

"Đi thôi, nếu người ta đã mời, khẳng định cần đi, hơn nữa, khẳng định cũng không chỉ mời chúng ta, người ở phụ cận khẳng định cũng mời rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Đi tới trước đạo quan kia, ngẩng đầu nhìn, phía trên có một khối bảng hiệu mới làm, trên viết ba chữ 'Côn Ngọc quan'.

: Vạn Thánh Sơn

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 41: Bình Phong

Cửa vào có đệ tử tiếp đón, nhìn thấy bọn họ tiến tới thì dẫn bọn họ nhập quan, sau đó lại có một đệ tử ở bên trong điện, Đồ Nguyên đưa lên lễ mừng, đối phương tiếp nhận, hỏi tên Đồ Nguyên rồi xoay người hô: "Thượng Thanh Đồ chân nhân đến."

Đồ Nguyên khoe miệng giật giật, đối với hắn mà nói, người tu đạo, bày tửu thiết yến không có gì, nhưng mà mỗi khi tiến vào một người đều làm ra động tĩnh lớn như vậy, vậy thì có vẻ quá mức tục khí rồi.

Bất quá, có chút người thích loại náo nhiệt này, bọn họ cho rằng cái này là tôn trọng đối với khách, cũng là vì để mọi người đều nhận thức khách tới, bất quá tình huống này thường thường cần phải tân khách đồng đạo mới hiện lộ khí phái.

Nhưng mà Đồ Nguyên tại trước Thượng Thanh nhà gỗ của mình nhìn xuống Côn Ngọc quan này, tuy rằng khá lớn, nhưng cũng không có lớn đến mức cần phải người lớn tiếng gọi báo.

Hơn nữa, khi tiến nhập trong cái điện này, hắn đứng là vô pháp cảm ứng được khí tức người trong điện, đập lên bậc cấp, chỉ thấy trước quan điện dựng đứng một cái bình phong, ngăn cản tầm mắt, mà trên bình phong thì có một bức họa, vẽ là đoá đoá mây trắng phập phênh tại trong hư không mịt mờ.

Vị đệ tử kia chỉ là đưa tay chia ra, mời Đồ Nguyên nhập điện, tuy rằng hiện tại Đồ Nguyên bị bình phong kia ngăn trở rồi, nhưng mà hắn có thể xác định trong điện không có người.

Hắn nhướng mày, nhìn vị đệ tử tiếp đón kia một cái, chỉ thấy đáy mắt y chợt lóe tiểu ý rồi biến mất.

Phạm Tuyên Tử cũng phát hiện trong điện không người, nàng sợ trong đó có cái gì không tốt, muốn trước tiến một bước vào trong điện, đến lúc đó xảy ra chuyện gì cũng là mình, va chạm cái gì cũng khả dĩ nói là cái đệ tử này không hiểu quy củ. Nhưng mà nàng mới động, Đồ Nguyên cũng đã dè vai nàng lại, nhàn nhạt cười nói: "Chủ nhà chiêu đãi như thế quả nhiên là thụ sủng nhược kinh."

Nói xong đưa tay chụp lấy tay Phạm Tuyên Tử, một bước đứng là hướng bình phong kia xông tới. trong nháy mắt thân thể hắn đánh lên bình phong kia, trên người mạnh động linh quang, mà bình phong cũng là tán nát ra một mảnh thái quang, thân hình Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Tử cấp tốc chìm vào trong đó.

Cảnh trí trong mắt biến hóa như màu sắc của lưu ly. Ngay sau đó có thanh âm truyền vào trong tai: "Đồ đạo hữu tới rồi, mau mau mời ngồi, danh tiếng của Đồ đạo hữu, bản đạo thế nhưng đã nghe thấy từ lâu."

Hiện ra trong mắt là một tòa điện thật lớn, trong điện thần quang trong sáng. Từng căn cứ trụ rục rờ thật lớn. Một người ngồi ở chủ vị đưa tay mời Đồ Nguyên tới ngồi ở một chỗ trống.

Đồ Nguyên tiến vào nơi đây liền minh bạch vì cái gì đệ tử ở bên ngoài phải lớn tiếng gọi báo.

Trong đại điện ngồi hai hàng người, mà ở giữa thì có vẻ trống trải. Bất quá, mọi người đều là tu sĩ, trái lại không cần lo lắng nói không nghe được, cũng không cần suy nghĩ thấy không rõ mặt đối phương.

Đồ Nguyên thì lễ với đạo nhân ngồi trên chủ vị, sau đó đến vị trí của mình ngồi xuống. Tại trong quá trình này, đạo nhân ngồi trên chủ vị thì giới thiệu Đồ Nguyên với người khác: "Đồ đạo hữu mặc dù tới Vạn Thánh sơn không bao lâu, nhưng mà tại dưới Vạn Thánh sơn là có danh tiếng rất lớn, có người tặng danh hiệu phía dưới kim đan vô địch thủ."

Một ít người khác cũng chưa có gặp qua Đồ Nguyên, từng người quay nhìn, trong mắt có chút dị sắc.

Đồ Nguyên ngồi xuống, sửa sang lại y phục, mới hồi đáp: "Ngọc chân nhân quá quá khen, lúc vừa mới vào Côn Ngọc quan, quý đệ tử chỉ dẫn ta vào trong điện, không có thêm lời nói nào. Nếu không phải là tại hạ có nghe nói qua loại vật Càn Khôn này, chỉ sợ phải mất mặt mà về rồi."

Hắn vừa nói ra lời này, từng người trong điện trên mặt lại một lần nữa xuất hiện dị sắc. Bọn họ cũng đều biết Đồ Nguyên là có ý tứ gì, ý tứ Đồ Nguyên rất rõ ràng, nói đúng là vừa rồi đệ tử của người chỉ là dẫn đến điện, lại không nói rõ là tại Càn Khôn Thiên Địa trong cái bình phong này, nếu là Đồ Nguyên vô pháp tự mình phát hiện, sau cùng chỉ sợ là phải bị đệ tử của ông ta làm nhục rồi.

Người tại đây đều có tâm tư bất đồng, nhưng mà Ngọc chân nhân thiết yến mời bằng hữu cùng người ở phụ cận tới dự yến tuy rằng có chút ý khoe khoang, lại không có ý nhục nhã người khác, lão ta muốn chính là người khác sau khi dự yến của Ngọc chân nhân thì nói một tiếng không hổ là danh môn đệ tử, mà không phải muốn người khác sau khi trở về thì nghị luận Ngọc chân nhân phẩm tính không được.

Đồ Nguyên vừa nói xong, mặt lão ta tức thì biến lạnh. Đồ Nguyên cũng không quản, chỉ là nhắc chén trà ở trên bàn nhấp uống. Cũng ra hiệu cho Phạm Tuyên Từ ăn. Phạm Tuyên Từ cảm giác được bầu không khí kiềm chế, năng vốn lớn mặt, lúc này cũng có chút cảm giác không dám thở mạnh, chỉ là bụng một ly trà, con mắt lại cẩn thận nhìn mọi người.

"Bác Minh, đi gọi Trường Đình vào đây." Ngọc chân nhân lạnh lùng nói ra.

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh, Ngọc chân nhân hiển nhiên là một cái người vô cùng thể diện, lão ta lãnh nghiêm mặt, một tiếng không phát. Chỉ chốc lát sau, vị đệ tử lúc trước có ý không nói cho Đồ Nguyên biết tịch yến tại trong bình phong kia sắc mặt tái nhợt tiến đến rồi. Gã vừa vào tới liền thum thụp một tiếng quỳ trên mặt đất, nói cái gì cũng không có nói, hiển nhiên, gã biết rõ tính khí của sư phụ mình.

"Thế nào, biết rõ sai rồi?" Ngọc chân nhân lạnh lùng nói ra.

"Đệ tử biết sai rồi."

"Sư tổ của người tại lúc muốn ta mở ra cái quan này thì đã nói qua, không thể cậy thế tại Côn Ngô, không thể tự ngạo tự kiêu, ta còn không dám ngông, trái lại người đã đi ở trước ta rồi."

Đệ tử của lão ta đều biết rõ, khi lão xưng là ta ở trước mặt đệ tử thì đó chính là thật sự nổi giận.

"Đệ tử không dám, đệ tử cũng không dám nữa rồi."

"Nói với ta thì có ý nghĩa gì." Ngọc chân nhân quát lạnh.

Đệ tử tên là Trường Đình kia lập tức quay đầu tìm kiếm, nhìn thấy Đồ Nguyên, lập tức xoay người đến quỳ trước mặt Đồ Nguyên, nói ra: "Cầu chân nhân khai ân, cầu chân nhân khai ân."

Lúc này người trong điện đều nhìn tới, Ngọc chân nhân cũng là lạnh nhìn tới đây. Rất hiển nhiên, việc này là Ngọc chân nhân làm cho mọi người xem, ý tứ là nói, Ngọc chân nhân ta mời mọi người, môn hạ của ta có đệ tử thất lễ với khách nhân, ta lập tức để cho hắn nhận lỗi.

Đồ Nguyên theo việc này liền nhìn ra được Ngọc chân nhân này rất trọng thể diện, nếu là mình vẫn cứ không vừa lòng không buông tha, nếu Ngọc chân nhân cảm thấy mình quá mức thì đó chính là kết thành hận thù với Ngọc chân nhân này rồi.

Đồ Nguyên sang sảng cười một tiếng, đưa tay nâng lên, một đoàn linh khí tuôn ra từ lòng bàn tay hắn, nâng Trường Đình lên, không để gã bái tiếp, đồng thời ôm lễ quyền hướng phía Ngọc chân nhân nói: "Đã sớm nghe nói Côn Ngô tuy là thiên hạ đại phái, nhưng mà nề nếp rất tốt, lúc thu đệ tử là chọn người có phẩm tính thượng giai vào, chân nhân xuất phát từ danh môn này, đệ tử nhất định cũng sẽ không kém. Ta nghĩ, đại khái hẳn cho rằng ta đã biết từ trước, cũng chỉ là nhất thời quên nói, người nào chẳng có sai sót, sai mà có thể cải thiện thì không gì bằng rồi."

Ngọc chân nhân hít một hơi, giả bộ suy tư, một hồi sau, chỉ vào Trường Đình nói ra: "Người tuy là vô tâm mà thất lễ, nhưng cũng đã sai lầm, vì sư phụ hôm nay tại bên cạnh Đồ chân nhân phục thị yến tiệc, người có bằng lòng hay không?"

"Đệ tử nguyện ý." Trường Đình vội vàng nói ra.

Nghe Trường Đình trả lời, Ngọc chân nhân gật gật đầu, sau đó phát tay, Trường Đình liền lui tại bên cạnh Đồ Nguyên, hiển nhiên là muốn đơn độc phạt thị Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ rồi.

Kết quả này vừa ra, trong lúc nhất thời, người trong điện đều nâng chén khen Ngọc chân nhân quả nhiên là danh môn đệ tử, xử sự phong cách quý phái.

Trên mặt Ngọc chân nhân dâng lên vẻ tươi cười, thân thể cũng ngồi thẳng lên, có chút hướng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 42: Khiêu Chiến

Trong số ít người mà Đồ Nguyên giao hảo, cũng không có loại đại phái đệ tử này, tuy nói Ngọc chân nhân cũng không phải là đích truyền đệ tử của Côn Ngô Phái, chỉ là một vị đệ tử trong Côn Ngô biệt phủ, nhưng chính là như thế, nội tình cũng không phải là những người mà Đồ Nguyên quen biết kia có thể có được.

Tại trong những người Đồ Nguyên quen biết, Bạch Thanh Ngôn là xuất thân từ Vạn Thánh sơn, là đệ tử của Diệu Ngọc bà bà Lôi Vân động thiên, tính là thân phận không tệ, tại lúc đầu với Viên Khuynh Thiên kia, có thể đến Lôi Vân động thiên mượn tới Thanh bình ngọc của Diệu Ngọc bà bà, Thanh bình ngọc kia đối với Viên Khuynh Thiên có thể hóa thân làm Khuynh thiên hỏa diễm mà nói, là có khắc chế rất lớn.

Cho nên Viên Khuynh Thiên mới sẽ nhanh như vậy liền kinh sợ thối lui, nhưng mà so với Ngọc chân nhân này thì lại vẫn cứ có chút không đủ. Bình phong kia của lão ta thuộc về loại vật Cẩn Khôn đặc thù, cũng là một loại pháp khí bày trận cực tốt, tính là một kiện kỳ vật, nhưng mà Ngọc chân nhân có thể có được, lại dùng cho yển hội trong động phủ của mình.

Không qua bao lâu, Cổ Thụ Lâm cũng tới, Bạch Thanh Ngôn cũng đến rồi, vị trí của bọn họ cũng không gần Đồ Nguyên, Đồ Nguyên chỉ là hướng phía họ cười ra hiệu.

"Chư vị đạo hữu có thể tới dự yến của bản đạo, thật vinh hạnh. Rượu này là bản đạo từ trong Côn Ngô Phái xin sư huynh mang đến, tên là Túy Tiên nương, mời chư vị thưởng thức." Ngọc chân nhân vừa cười vừa nói.

Có người nâng chén nói: "Trước kia nghe nói thiên hạ danh tửu, Túy Tiên đệ nhất, nghĩ không ra hôm nay vậy mà lại có thể được thưởng thức Túy Tiên nương, thực sự là may mắn." Nói chuyện chính là vị ngồi bên cạnh Đồ Nguyên, vừa rồi tại lúc Đồ Nguyên nói 'Người nào không có sai sót' thì y liền tiếp lời, tán tụng Ngọc chân nhân một hồi, lúc này lại tán tụng lần nữa. Đồ Nguyên vừa lúc đối diện ánh mắt y, giờ chén lên, mỉm cười với đối phương, y cũng nâng chén, lại nâng chén với chủ nhân Ngọc chân nhân.

Đồ Nguyên trái lại nghe nói qua Túy Tiên nương, nhưng cũng không phải là như vị bên cạnh kia nói tốt như vậy, cái gì thiên hạ danh tửu, Túy Tiên đệ nhất, đồ thuần túy là trắng trợn tăng bốc rồi.

Ngọc chân nhân nở nụ cười rất tươi, bất quá cũng vẫn là nói ra: "Đạo hữu quá khen rồi, bất quá, mặc dù không được thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng là danh tửu đương thời. Tới tới, mọi người uống nào."

Mọi người trong điện nâng chén, theo đó Ngọc chân nhân lại giới thiệu hoa quả trên bàn là những linh quả gì, mỗi một loại linh quả đều nói ra lai lịch, nói ra lão ta là thế nào được tới, hoặc là người khác tặng, hoặc là mua từ cửa hàng nào, hay là theo trong thâm sơn do yêu nào chiếm giữ lấy trộm ra.

Điều này lại dẫn tới một ít người tán thán. Ngọc chân nhân vẻ mặt tươi cười, ra dấu cho mọi người ăn. Đồ Nguyên mặc dù không có phụ họa cái gì, nhưng cũng mặt mang mỉm cười, nói Phạm Tuyên Từ ăn nhiều một chút.

"Có rượu có đồ ăn mà không ca vũ, thật sự là quá thiếu thú vị. Tới, ca vũ." Ngọc chân nhân đột nhiên hướng phía trong hư không nói ra.

Theo lời lão nói ra, tại mặt sau ghế dựa cao của lão có một nữ tử tuổi thanh xuân chuyển ra, một thân y phục rực rỡ, trong lòng ôm một cái tỷ bà. Thân hình giấy dựa, xoay một cái nhún lên liền đã đến trung ương đại điện.

Con mắt Đồ Nguyên nhú lại. Bởi vì hắn nhìn ra được nữ tử tuổi thanh xuân ôm tỷ bà này cũng không phải người thật mà hắn phải là nhân ngẫu(người rối).

Nhân ngẫu có thể nhìn sống động như thế, có thể nhìn ra được tu vi Ngọc chân nhân tuyệt không đơn giản, lại nhìn về phía Ngọc chân nhân, có một loại cảm giác cao thâm khó lường, so với vị Viên Khuynh Thiên kia nhưng là cách biệt một trời.

Viên Khuynh Thiên là tán tu, mà Ngọc chân nhân này là danh môn đệ tử, quả nhiên là không thể so sánh nổi.

Tiếng đàn xuất hiện. Đồ Nguyên nhắm mắt lại, cảm ý nhẹ nhẹ lọt vào tai. Tuy rằng rõ ràng, vẫn cứ là có thể nghe được sự không động cùng hư huyền.

Theo tiếng tỷ bà vang lên, ngay sau đó đúng là có tiếng nhạc khí khác vang lên, là âm thanh tiêu địch, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trên cự trụ đại điện cao ngất kia, không biết khi nào đã có hai cái nữ tử mặc hoàng sắc cung y lơ lửng tại không trung, các nàng cùng hòa tấu.

Mặt sau cự trụ khác đột nhiên mỗi cái có một nữ tử chuyển ra, trên tay hoặc là có ruy băng kéo dài, hoặc là cầm nhạc khí trong tay, bắt đầu nhảy múa giữa trung ương đại điện.

Trong lúc nhất thời khung cảnh như là tiên cảnh, Phạm Tuyên Từ trừng mắt lên, nhìn xem mê li.

Đối với nàng mà nói cái này quá dễ nghe, cũng quá coi được rồi, đẹp không sao tả xiết.

Một trận yến hội này, có thể nói là khách và chủ tận hoan.

Ra Côn Ngọc quan, Đồ Nguyên liền mang theo đồ đệ trở về Thượng Thanh nhà gỗ của mình, đột nhiên có người nói: "Ta tưởng cái người phía dưới kim đan vô địch thủ này có gì rất giỏi, thì ra chỉ là ở tại loại nhà gỗ này, hẳn là chỉ có hư danh!"

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ đang đi trên sườn núi trở về nhà gỗ, đột nhiên nghe đến thanh âm này, nhìn lại, có hai người đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chú vào mình. Trong hai người, có một người tay ôm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, một người khác thì đội ngọc quan, nhưng mà trên mặt lại phủ đầy phù văn bạch sắc, giống như mang mặt nạ.

"Phía dưới Kim đan vô địch thủ, cái này chỉ là người khác nói đùa, không coi là thật." Đồ Nguyên nói ra.

"Nếu đã là nói đùa, vừa rồi tại trong yến tiệc của Ngọc chân nhân, vì sao ngươi không nói, ngươi không nói rõ chính là nhận rồi, hai huynh đệ chúng ta, cũng chưa kết kim đan, đến nay cũng không gặp địch thủ, trái lại muốn thử xem ngươi đến tột cùng có bản lĩnh gì, dám thừa nhận cái danh đầu này." Người ôm kiếm nói ra.

"Ha ha, vậy các ngươi muốn như thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nếu là ngươi có thể thắng chúng ta, chúng ta tất nhiên là rời đi, nếu là ngươi thắng không nổi kiếm trong tay ta, vậy thì đưa lên mấy thứ, chúng ta liền có thể che giấu chuyện ngươi bại hôm nay, để ngươi tiếp tục làm người phía dưới kim đan vô địch thủ." Người ôm kiếm nói xong lời cuối cùng, trên mặt đã có nét cười trên tức.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh tức thì giận dữ nói: "Các ngươi tính là thứ gì, cũng xứng tới khiêu chiến sư phụ ta, trước thắng được kiếm trong tay bản cô nương rồi nói tiếp."

Phạm Tuyên Từ là thật sự giận dữ rồi, cũng không phải chưa từng có người đến khiêu chiến thân phận sư phụ mình, nhưng mà còn chưa có người nói làm nàng giận như vậy, hai người bọn họ vậy mà nhận định sư phụ mình là giả thanh danh.

Người trên mặt phủ đầy bạch sắc phù văn kia đột nhiên quỷ dị cười nói: "Nếu như ngươi thua, chúng ta cũng không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần đưa đệ tử này cho bọn ta chơi đùa ba ngày, như thế nào?"

Phạm Tuyên Từ giận dữ, Đồ Nguyên ấn đầu vai Phạm Tuyên Từ, nói ra: "Ta tuy rằng không phải phía dưới kim đan vô địch thủ, nhưng là hai người các ngươi ở trước mặt ta còn không tính là cái gì, muốn đụng đến đệ tử ta, các ngươi còn không xứng, hai người cùng lên đi."

Xa xa, tu sĩ còn chưa có rời đi, thấy một màn như vậy, từng người đều bay độn tại trong bầu trời, đứng xa xa nhìn.

"Thật can đảm, người dám nói chống lại hai huynh đệ chúng ta, bây giờ đều đã chết rồi, hôm nay ta sẽ đem ngươi, cái người phía dưới kim đan vô địch thủ này đập tại dưới chân, để ngươi biết trời lớn cỡ nào, để ngươi biết, trước kia ngươi bắt quá là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Lời y nói mới dứt, thân hình Đồ Nguyên đột nhiên tung lên, lạnh giọng nói: "Ồ ào."

Theo cái thanh âm này truyền vào trong tai bọn họ, thân hình Đồ Nguyên đã đến phía trên bọn họ, y bảo căng lên, tung bay tại không trung, mặt mày hơi giãn, một tay tại trước, chụp xuống đầu bọn họ.

Bỗng nhiên, một cỗ hung ý nhào vào mặt trần ngập trái tim, bọn họ chỉ cảm thấy đang nhào tới không phải là người, mà là mãnh thú tu hành nghìn năm trong núi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 43: Băng Phách Hàn Quang Kiếm

Trong mắt người ngoài, Đồ Nguyên bay lên như vậy chính là ngự phong, tuy là như cưỡi mây bay theo gió, mềm mại, lại không uy thế, nhưng mà cũng có người cao minh có thể nhìn ra được, tất cả pháp ý của hắn đều ẩn giấu, thu vào trong một chuồng.

Chỉ có hai người tự mình đối diện Đồ Nguyên kia mới có thể cảm nhận được hung ý ngập trời trong một trào kia.

Người ôm kiếm biến sắc, trong nháy mắt kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

Kiếm kia không phải phàm kiếm, mà là một thanh kiếm do nghìn năm băng phách làm thành, kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang cũng không chói mắt nhưng

mà lại có một cỗ hàn ý cường liệt dâng lên, trong hư không gió đều như đông lại rồi.

Kiểm đâm ra, trong hàn quang mờ hồ có hoa tuyết sinh ra theo gió.

Kiểm quyết cũng không phải kiếm quyết phổ thông, mà là Thâm Hàn Lạc Tuyết kiếm quyết.

Xa xa có một người thấy một màn như vậy, đột nhiên hướng bên cạnh nói ra: "Kiểm kia tên là Băng Phách Hàn Quang kiếm, nếu như không có bảo khí chế tạo tương ứng, chỉ sợ..."

Lời gã còn chưa có nói xong, đã thấy kiếm kia bị Đồ Nguyên chụp vào trên tay rồi.

"Hồng rồi, kiếm kia tuy là băng kiếm, nhưng..."

Lời hắn nói chưa có xong, người cầm kiếm kia đã rút tay, về mặt kính hải nhìn người đã đoạt lấy kiếm của mình.

Trong nháy mắt vừa rồi, kiếm trên tay gã dâng lên một đạo hắc khí, hắc khí kia hóa thành một cái khuôn mặt lão ầu, cắn tới tay gã, từ trong đó gã cảm ứng được nguy hiểm chí mạng, nếu là mình không buông kiếm, chỉ sợ sẽ có hậu quả không lường được.

Xác thực, nếu như gã không có rút tay về thì sẽ bị bám chặt thần hồn, hồn phách để lại bị thương thật lâu khó lành.

Một vị tu sĩ khác, trên mặt tràn đầy bạch sắc phù văn, trong mắt tràn đầy sát ý, y đột nhiên hướng về phía Đồ Nguyên hét lớn một tiếng, bạch sắc phù văn trên mặt giống như là một cái mặt nạ chợt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Đồ Nguyên, vô cùng lớn, chụp xuống Đồ Nguyên.

"Cái này là Bạch Diện Đoạt Thần phù, quý dị vô cùng..." Người ở xa xa kia tại vị tu sĩ này mới động thân hình thì liền rất nhanh nói ra. Chỉ là lời còn chưa nói xong, liền thấy Đồ Nguyên cầm Băng Phách Hàn Quang kiếm vạch một cái. Giống như có một vệt ánh trắng ngưng tụ tại trên kiếm này, một kiếm chém xuống.

Nơi đi qua, đúng là có ánh trắng trong sáng xuất hiện tại hư không. Một kiếm trầm lên trên mặt nạ màu trắng to lớn kia, mặt nạ trong nháy mắt vỡ tan, khi muốn ngưng tụ, thì tại Đồ Nguyên quát khẽ một tiếng mà tán nhập hư vô hóa thành gió.

Hai người kia hoảng sợ, Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng, nói ra: "Ta tưởng có bản lĩnh kinh thiên gì chứ, thủ đoạn thấp kém như thế cũng dám tới trước cửa nhà ta." Dứt lời, một kiếm vạch ngang tại trước người, một mảnh ánh trắng kiếm quang theo kiếm vạch ra, cắt hướng yết hầu hai người, một mảnh quang hoa bạch sắc hiện tại hư không giống như trăng khuyết.

Hai người hoảng sợ, xoay người liền chạy trốn, tay vẫy ra phía sau mấy chục đạo phù quang, phù quang tại trong ánh trắng kiếm quang kia liền trong nháy mắt tán đi, nhưng mà hai người lại mượn cơ hội này chạy trốn ra xa xa. Ánh mắt nhìn Đồ Nguyên hiện ra vẻ kính hải.

Thế nào lại cường đại như thế.

"Ai, các ngươi a, danh tiếng của Đồ đạo hữu thế nhưng là đánh thật mà ra. Ngươi đến hơn mười cái tòa thành dưới núi hỏi thăm mà xem, người nào mà không kính phục Đồ đạo hữu." Tại cách bọn họ không xa có một vị tu sĩ nói ra.

Hắn là tu sĩ ở phụ cận nơi này, tất nhiên là biết rõ Đồ Nguyên.

"Hừ, chúng ta còn có thủ đoạn chưa có sử ra." Người bạch diện phù văn kia nói ra.

"Có thủ đoạn cũng vô dụng, phía dưới Nhiếp Linh Cầm Nã của Đồ đạo hữu, ngươi cẩn thận không thì hồn bị bắt ra, bị thương thần hồn, dao động căn cơ tu hành, vậy thì lợi bất cập hại rồi. Còn có, ngươi nhìn một kiếm vừa rồi kia. Nhìn qua đơn giản, các ngươi nhưng có biết lai lịch một kiếm kia là gì không?"

"Lai lịch gì?"

"Bản đạo cũng không biết. Chỉ biết, Long Trì Thiên Cung có một môn kiếm quyết tương tự như vậy, rồi lại có chút bất đồng. Bất quá, không quản thế nào, phía dưới một kiếm này, các ngươi liền không thể nào chống lại, nếu là không phục, có thể lại đi đấu một trận."

Hai người nhưng là yên lặng không nói, không dám lại tiến lên.

"Băng Phách Hàn Quang kiếm kia là truyền thừa trong phái chúng ta, lúc này đây bị ta làm mất, làm sao bây giờ."

"Ai, tuy nói, Đồ chân nhân đấu pháp với người không tổn thương tính mạng, nhưng mà pháp bảo nấy đã đến trên tay hắn lại muốn lấy về, đó là ngàn khó vạn khó rồi." Vị tu sĩ kia lại nói ra.

Hai người bọn họ nhìn nhau, đều cúi đầu, sau đó vị tu sĩ bên cạnh lại nói: "Nếu là các ngươi thỉnh Ngọc chân nhân ra mặt cho các ngươi, có lẽ còn có mấy phần hi vọng."

Con mắt hai người sáng ngời, lập tức đi tìm Ngọc chân nhân. Ngọc chân nhân mặc dù ở gần bên, nhưng cũng không có đi xem, lão là kim đan tu sĩ, mặc dù mới thiết yển, gọi Đồ Nguyên là đạo hữu, lại tự giữ thân phận bất đồng, tới nhìn tu sĩ dưới kim đan đầu pháp, có vẻ có chút mất thân phận, trái lại đệ tử của lão ở bên ngoài xem, đã sớm trở vào báo cho lão nghe.

Lão sờ sờ râu ngắn, nói ra: "Danh đầu của Đồ Nguyên này trái lại cũng không phải tự dung có được, tuy rằng vị tất chính xác là phía dưới kim đan vô địch thủ, nhưng có thể địch qua hẳn chỉ sợ cũng không nhiều. Ta là biết rõ Ngô thị huynh đệ kia, truyền thừa trên tay là có chút năng lực, tại trước mặt Đồ Nguyên này vậy mà căn bản vô pháp thi triển ra."

Lúc này, có đệ tử tới báo nói là Ngô thị huynh đệ tới cầu kiến, Ngọc chân nhân sờ sờ râu, phân phó đệ tử, nói: "Bác Minh, ngươi đi nói với bọn họ, Đồ đạo hữu đến nay còn là ở trong nhà gỗ, chỉ có một đệ tử kiếm trong tay chỉ là phù khí phàm tục, kiểm kia không bằng coi như là tặng hẳn, hôm nay coi như là kết cái thiện duyên, ngày khác cũng dễ gặp mặt."

Đệ tử của Ngọc chân nhân phụng mệnh ra Côn Ngọc quan, gặp Ngô thị huynh đệ, truyền đạt lại lời của sư phụ mình cho bọn họ, hai huynh đệ kia sắc mặt giận dữ, cũng không dám phát tác. Bác Minh trái lại không nói gì thêm, mà vị đệ tử Trường Đình của Ngọc chân nhân nhưng là lạnh lùng trào phúng: "Hai người đầu một còn không địch lại, sao còn mặt mũi đến thỉnh sư phụ ta hỗ trợ đòi kiếm."

"Ngươi, được, nơi này là địa phương của các ngươi, chúng ta sẽ trở lại, cái nhục hôm nay, ngày khác nhất định sẽ trả." Ngô thị huynh đệ phẫn nộ rời đi, Bác Minh ở bên cạnh có chút oán trách Trường Đình không nên nói một phen lời nói kia.

Trường Đình thì là không quan tâm, nói: "Hai huynh đệ bọn họ đã vào không được Côn Ngọc quan của sư phụ ta rồi." Đối với ý mà nói, chỉ cần không phải lời sư phụ nói, người khác uy hiếp đều không cần để ở trong lòng.

Bác Minh trừng Trường Đình một cái, Trường Đình chẳng hề để ý nói ra: "Nói tới, Đồ Nguyên kia trái lại thật lợi hại, ta cũng đã nghe nói qua hai huynh đệ bọn họ, nhưng hai huynh đệ bọn họ lại là thi triển không ra bản lĩnh gì."

"Tu vi không thể có nửa phần giả tạo, tu vi kém một chút, nhiều loại pháp thuật thủ đoạn còn có thể bù đắp, nhưng kém nhiều, thắng bại bất quá là trong một niệm."

...

Đồ Nguyên đứng ở trên sườn núi, nhìn hai người kia đến trước Côn Ngọc quan, Phạm Tuyên Tử lo lắng bọn họ thỉnh Ngọc chân nhân đi ra, Đồ Nguyên trái lại không lo lắng, bởi vì Ngọc chân nhân là người chú trọng mặt mũi, sẽ không ra mặt cho loại người này.

Hắn cầm kiếm trong tay tỉ mỉ nhìn nhìn, trên tay một mảnh băng hàn, chỗ chuôi kiếm có một viên hồng ngọc, trong bảo thạch có phù văn, nơi khác đúng là một mảnh trơn bóng, cũng không có vết tích nhân công điêu khắc.

"Kiếm này không tệ, vừa lúc thích hợp với Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết, ngươi cầm, về sau cũng có một thanh binh khí tiện tay rồi." Đồ Nguyên cầm kiếm đưa cho Phạm Tuyên Tử.

Phạm Tuyên Tử rất vui: "Cảm tạ sư phụ, ngươi thật sự là quá tốt."

"Sớm nhìn thấy con mắt ngươi nhìn chăm chăm, thiếu chút lờ vào trong kiếm rồi."

"Nào có a..." Phạm Tuyên Tử cầm kiếm vuốt ve, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

Đồ Nguyên ở bên cạnh cười ha ha, trong lòng đúng là suy nghĩ nếu là lại đến một ít người như vậy, đưa đến chút bảo bối thì tốt rồi.

Giờ phút này, hẳn đã hoàn toàn không sợ hãi khiêu chiến như vậy rồi, trước đây hẳn còn đối với một ít người đến đây khiêu chiến nói chút ít lời nói, bây giờ đã không thêm đề ý, tới thì tới, chiến liền chiến, trên đường tu hành, sao có thuận buồm xuôi gió.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 44: Gần Hai Mươi Năm

Khắp trời hoa tuyết, la đà tuôn rơi.

Chỉ chớp mắt, Đồ Nguyên đi tới trên đời này đã sắp si hai mươi năm rồi.

Nhìn hoa tuyết tung bay, không biết vì sao, bỗng nhiên ký ức về địa cầu kia chợt hiện lên rõ ràng trong đầu Đồ Nguyên. Trước đây, tại trong cô nhi viện, khi mùa đông tuyết rơi, thường thường cũng là sắp đón mừng năm mới, khi đó bầu không khí cô nhi viện cũng là sôi động nhất.

"Đồ nhi, đi lấy giấy bút tới đây."

"Làm gì."

"Hôm nay, vì sư muốn múa bút viết một bức đạo liên, thêm chút vui mừng."

Phạm Tuyên Từ không tình nguyện đi lấy giấy bút đặt ở trên bàn trong nhà gỗ, sau đó lại trở ra ngoài nhà gỗ chồm hóm trên mặt đất nói chuyện với mấy con kiến kia.

Gần nhất Đồ Nguyên cuối cùng biết được một loại pháp môn có thể giao lưu với động vật linh loại. Loại pháp môn này lúc đầu là học được từ Diêu Dao, nàng có pháp môn có thể giao lưu với trùng loại.

Mà Đồ Nguyên thì là tại trên cơ sở đó càng tiến thêm một bước rồi. Hiện tại, Phạm Tuyên Từ đang luyện nó, trong lúc nhất thời cũng tìm không được điều thú gì, nàng liền dừng kiến để luyện rồi.

Đồ Nguyên cầm bút lông, đang muốn viết, rồi lại dừng lại, như muốn viết chúc mừng, hần tiện tay là có thể viết xuống một đồng lớn, loại câu đối xuân này ở kiếp trước là quá nhiều, nhưng mà quá, trong lòng hần cho rằng mình là một cái tu sĩ, một cái xem qua nhiều đạo thư như vậy, một cái người tư tưởng cảnh giới đã cực cao, hần là nên viết ra thứ càng thêm cao thâm khó lường, càng thêm phù hợp với thân phận mình hơn một ít.

Vì vậy hần liền cầm bút bỏ xuống, sau đó thả bộ bước nhìn tuyết rơi.

Bên kia Phạm Tuyên Từ đang hất hất con kiến, quay đầu lại nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không viết, hiếu kỳ hỏi: "Sư phụ, người thế nào không viết nữa."

Đồ Nguyên không để ý đến nàng, trong lòng suy nghĩ tới đều là những đạo kinh trúc trắc kia, mà muốn hợp văn phóng khoáng, trong đầu óc luôn luôn có câu trên địa cầu kia Một hoa một bồ đề, một lá một thế giới, hoặc là một câu rất nổi tiếng Trường sinh bất lão thân tiên phủ, cùng thiên đồng thọ đạo nhân gia.

Mà hết thấy cái này tại trong mắt hần thì những người kia có thể dùng, mà không phải là điều hần muốn.

Phiến phiến hoa tuyết rơi xuống, Côn Ngọc phủ ở cách đó không xa náo nhiệt vô cùng, không ngừng có người tới cửa báỉ phòng. Tuy nói chỗ Đồ Nguyên, thường ngày cũng sẽ có một số người đến, nhưng mà hiện tại, tại một ngày sau cùng của năm, nơi này của hần lại có vẻ phá lệ quanh quẩn.

Suy nghĩ một hồi thực sự là nghĩ không ra cái gì, vì vậy thuận tay viết: "Niên quan, đệ tử môn tiên sở hắc nghĩ. Tuế mạt, sư phụ tuyết hạ tư đạo liên." (Cuối năm, đệ tử trước cửa đêm kiến đen. Cuối năm, sư phụ dưới tuyết nghĩ câu đối)

Viết xong sau cũng không có nói Phạm Tuyên Từ treo lên, thật sự là bởi vì không thành lời nói.

Cưỡng cầu không được, tâm liền loạn.

Nhưng mà khi một cái người tu hành có lúc tâm loạn mới càng minh bạch, kỳ thực mình cũng không phải tiên, cũng chỉ là một con người.

Tại trong lòng Đồ Nguyên, tiên là một loại cảnh giới, mà không phải một loại người.

Trường sinh bất tử là làm tiên?

Thần thông cái thể là làm tiên?

Hành hiệp trượng nghĩa trong thiên địa, là làm tiên?

Du tẩu thiên hạ, theo tính mà làm, tích đức hành thiện là làm tiên?

Phiêu nhiên độc lập ngoài nhân thế, xem thiên hạ phong vân biến sắc, tự ta độc ngồi trong núi là làm tiên?

Khi những thứ này hợp vào với nhau. Xuất hiện tại trên thân một cái người thì là tiên?

Tại Đồ Nguyên nhìn đến, đều không phải, đó chỉ là loại người khác nhau, như bọn họ không phải là người, vậy thì chỉ là bất đồng sinh linh. Tiên là hình tượng tốt đẹp nhất trong lòng mỗi người mà thôi, mỗi người bởi vì vận may mà bất đồng, cho nên thứ trong lòng bọn họ hướng tới cũng là bất đồng.

Đồ Nguyên không có nghĩ tới muốn làm tiên, hần chỉ là muốn không ngừng tu hành, không ngừng trở nên cường đại ở thế giới này. Sau đó muốn đi nơi nào, liền đến nơi đó, muốn làm cái gì, liền làm cái đó, không cần phải cố kỵ cái này cố kỵ cái kia. Hần tu chính là tự tại, đại tự tại. Cũng có rất nhiều người suy nghĩ giống như Đồ Nguyên vậy, cho nên liền có người cho rằng tiên ma chỉ tại một ý niệm.

Tại năm thứ bốn trên Vạn Thánh sơn, y nguyên là Đồ Nguyên cùng đồ đệ duy nhất Phạm Tuyên Từ hai người với nhau.

Một năm này, ở ngoài vạn dặm có một cái nữ tử váy lam hiệu là Trùng Ma, khắp nơi tìm người hỏi có trông thấy một người gọi là Đồ Nguyên hay không.

Lại có một cái tên là Khuyển sinh đầu chó nửa yêu nhân liên tục chiến đấu ở các chiến trường thiên hạ, khắp nơi khiêu chiến, khi thì điên cuồng, khi thì trầm mặc quỷ dị.

Đồ Nguyên thường đem những gì trong lúc ngẫu nhiên ngộ được đều ghi lại thành sách, hình thành một quyển sách tên là 《Thượng Thanh động nguyên nguyên hoa chú》, đồng thời không ngừng gia tăng, giai đoạn trước thì thô thiển, đến về sau càng ngày càng thâm ảo.

Phạm Tuyên Tử thường có lật xem, nhìn đến mặt sau thì đã xem không hiểu, như lọt vào trong sương mù.

Trong Vạn Thánh sơn thư quán rất an tĩnh, chỉ có một nữ tử mặc một thân hắc bào dày ngồi ở chỗ kia, sắc mặt tái nhợt, đại khái là tại phía dưới tấm hắc bào dày, khuôn mặt nghiêm túc nhìn có vẻ càng thêm trắng đi.

Đồ Nguyên tiến đến, nàng chỉ là ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền lại cúi đầu đọc sách. Đồ Nguyên đi tới trước một hàng giá sách có Bà La văn tự kia.

Trên giá sách có sách giấy đóng buộc chỉ, có trúc thư, còn có từng khối mộc thư giống như điêu khắc, hoặc là cốt thư, thạch thư, thiết thư. Tìm từng hàng từng hàng, bởi vì thường xuyên có người xem, sau khi xem xong lại tiện tay để vào, cho nên vị trí sách là không ngừng thay đổi.

Tìm một lần, không có tìm được, lại tìm một lần, y nguyên không có tìm thấy.

"Người nào mượn đi rồi?" Rất ít có chuyện mượn sách đem ra ngoài, bởi vì trong thư quán này muốn mượn sách đem ra ngoài, nhất định cần phải là tu sĩ cư ngụ tại nơi đây chỉ ít năm mười năm mới có tư cách, Đồ Nguyên bất quá là mới tới núi này bốn năm mà thôi.

Bà La văn tự là phi thường ít được chú ý, bình thường không nhiều người xem, xem nhiều nhất là Cửu U văn tự, Cửu U là một cái địa phương cực kỳ hỗn loạn mà tàn ác, bên trong có các loại tà linh, cùng yêu thần tàn ác cường đại. Có quá nhiều thứ mọi người chưa lý giải được, cũng thường có nhân loại cường đại đi tới bên trong đó, có một số là có đi không về, có một số khi trở về thì thương tích đầy người, bất quá, cũng có một số chém giết một ít loại cường đại mà quay về, đem thi thể bọn họ về, mang về ngôn ngữ cùng văn tự của bọn họ.

Đối với nhân loại mà nói, văn tự trong Cửu U mỗi nơi đều bất đồng, giống như là trong thế giới nhân loại mỗi nơi đều có tiếng nói riêng vậy. Chỉ là, Cửu U văn tự so với nhân loại là có thêm một loại ma lực kỳ dị, khi nhân loại đọc lên giống như là chú, đọc thành câu thành câu, đó là từng thiên pháp chú.

Cho nên nhân loại tu sĩ học tập nhiều nhất là Cửu U ngữ.

Mà như ngôn ngữ của tiểu thần vực như Bà La vậy là rất ít có người sẽ đi học tập, sách về phương diện này cũng không nhiều.

Đồ Nguyên đi tới cửa vào thư quán, tới chỗ vị hắc bào nữ tử sắc mặt tái nhợt kia.

"Xin hỏi, có phải có người mượn đi《 Bà La văn tự thông giải 》hay không." Đồ Nguyên nhỏ giọng hỏi.

Nàng kia nhếch mi, mi rất dày nhỏ, nhìn kỹ tóc nàng đúng là màu mực lục, phía dưới cái cổ thon dài là xương quai xanh phi thường rõ ràng và trắng tinh.

Nàng kia cũng không có trả lời, chỉ là lật quyển sách dày cầm trong tay kia lên nhìn nhìn, trên bìa có chữ viết thông dụng của nhân loại《 Bà La văn tự thông giải 》.

"Cuốn này?" Nữ tử ngẩng đầu dò hỏi, Đồ Nguyên phát hiện con ngươi nàng cũng như tóc nàng, là màu mực lục.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 45: Mấy Chuyện Trong Thư Quán

Đồ Nguyên không nghĩ tới nàng đang xem lại là quyển sách này, hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nàng đúng là xem rất chăm chú, hiển nhiên không phải giống như mình vừa tra từ vừa xem.

"Người biết Bà La văn tự?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bà La văn tự là một loại tương đối đơn giản trong ngôn ngữ của mấy trăm thần vực, cũng không phải rất khó học." Nữ tử có đôi mắt trôi nổi màu mực lục kia nói ra.

Đồ Nguyên đột nhiên có ý nghĩ muốn nhờ nàng trực tiếp phiên dịch giúp mình quyển trúc thư kia, bất quá, sau cùng còn là bỏ đi ý nghĩ đó, bởi vì từ những gì hần phiên dịch ra thì hần đoán được đây là một cuốn sách giảng cách làm như thế nào để trở thành một cái thần linh.

Loại sách này tại trên mảnh thiên địa này thế nhưng là cấm thư.

"Người học Bà La văn tự?" Nàng kia lại một lần nữa hỏi.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Bà La tại trong trăm nghìn thần vực chỉ là một chỗ rất nhỏ, hơn nữa tất cả Bà La chủ thần trong đó đã vắng lạc, những thần phụ thuộc hơn mười năm trước cùng Thần thành của nó cùng nhau rơi xuống tại Thương Minh châu, bị Long Trì Thiên Cung - Tô Cảnh Ngọc cùng Cự Linh Thần Tông -Đoạn

Hồng Nham liền thủ trầm trừ, người học loại văn tự này đã vô dụng rồi, bởi vì văn minh của bọn họ đã theo Bà La thần vực kia hủy diệt mà điều linh rồi."

Đồ Nguyên đứng là nhất thời không biết trả lời như thế nào, vì vậy thuận miệng nói ra: "Nghe nói thần linh của Bà La thần vực kia còn có một lũ ý thức phân hóa phụ tại trên thân mấy người mà trốn thoát."

"Không, hẳn cũng không có trốn được, chỉ có thể nói là lưu lại một tia Hòa chủng để phục hưng Bà La thần vực, có lẽ có một ngày còn có người chứng được thần vị, nhưng cũng không phải là một vị thần linh kia." Nữ tử nói ra.

Nàng hướng bìa sách cho Đồ Nguyên nhìn thoáng qua, sau đó nói tiếp một hồi, khuyên bảo Đồ Nguyên không nên học loại văn tự này nữa, rồi lại bắt đầu chăm chú xem sách, hồn nhiên quên mất sự có mặt của Đồ Nguyên.

Khi Đồ Nguyên trong lòng cân nhắc nên mở lời tiếp như thế nào cho tiện, nàng đã lại ngẩng đầu, cau mày, bởi vì nàng phát hiện Đồ Nguyên không có đi, cười nói: "Lúc ta xem sách không thích người khác ở bên cạnh quấy rầy, có thể đi nơi khác không? Mỗi lần tiến vào đây không có rě, còn là tìm chút sách xem đi."

Nàng nói xong lời cuối, vẫn cứ là cười cười, nhưng mà đáng tươi cười đã thay đổi vị.

Nói xong lại cúi đầu xem sách, cũng không quản Đồ Nguyên có muốn nói gì hay không. Nàng mới cúi xem một hồi, phát hiện Đồ Nguyên vẫn không có rời đi, phần nộ vô bản, trong đôi mắt màu mực lục trôi nổi ánh sáng lục khiến người khiếp đảm, nói ra: "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ta chỉ là muốn xem quyển sách trên tay người kia mà thôi."

Đồ Nguyên nói ra, làm công việc người trị thủ luân phiên tại trong Vạn Sơn thư quán thì không thể chiếm lấy sách trong này mà không cho người tôn linh thạch vào đây xem

"Người, ..." Trong mắt nữ tử hiện lên vẻ tức giận, nàng cho rằng Đồ Nguyên là cố ý tìm mình làm phiền.

"Rất tốt, cho người, dám cố ý tìm bản cô nương gây rối đã rất nhiều năm không có rồi, người, rất tốt." Nữ tử tóc mặc lục kia cầm sách ném về phía Đồ Nguyên.

Nhìn như một cái ném tùy ý, quyển sách quay cuồng tại không trung, nhưng mà lại tạo ra một cơn gió mạnh trong cái thư quán này. Tại trong mắt Đồ Nguyên, quyển sách kia giống như là một khối đá thật lớn xoay chuyển lao tới mình.

Trong mắt hần hiện lên vẻ thận trọng, tay phải vung lên, trên tay mọc lung một mảnh linh quang. Trong phạm vi của linh quang gió mạnh đình chỉ, hần chớp tới cuốn sách kia.

"Bộp..."

Sách và tay Đồ Nguyên đụng vào nhau, một luồng lực lượng thật lớn đánh lên, thân hình Đồ Nguyên bất động, linh quang trên tay lại bùng lên, theo linh quang trên tay Đồ Nguyên tan đi, sách cấp tốc trở nên nhẹ, một tầng pháp ý bám vào trên sách tiêu tán.

Trong mắt nữ tử hắc bào tóc mặc lục hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đồ Nguyên tiếp nhận sách xong cũng không có giải thích, tuy rằng hẳn biết rõ nữ tử này hiểu lắm rồi. Nhưng mà sau cùng nàng trực tiếp là động pháp, Đồ Nguyên thì cũng không định hướng nàng cúi đầu làm cái gì, chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng một cái, sau đó cầm sách xoay người rời đi.

Biểu tình lạnh nhạt của Đồ Nguyên khiến sắc mặt nàng cứng lại, theo đó hiện lên vẻ tức giận.

Đồ Nguyên cũng không để ý đến, cầm sách kia tìm một cái ghế đá, ngồi xuống, chậm rãi xem. Mỗi một lần hần đều sẽ ghi nhớ chữ của một thiên trên trúc thư tới nơi này tra dịch.

Một lần ngồi xuống đó là mấy canh giờ, đem những chữ kia đều tra tìm dịch ra, cũng ghi nhớ lý giải vào trong lòng, rồi cũng không có đưa lại cho nữ tử kia, mà là tìm trong thư quán sách giảng về kim đan.

Hắn đã sớm cân nhắc đến việc kết đan, chỉ là trong đan điền hẳn lại là một đạo Thiên Cương thần phù, hơn nữa là thế giới này chưa từng có, cho nên cách kết kim đan tự nhiên sẽ là độc nhất, chưa có trên đời này.

Tại trong Long Trì Thiên Cung hẳn lấy được một quyển 《kim đan mười chín pháp》, trong đó thấy được mười chín cách kết kim đan khác nhau.

Mỗi một loại đan đều phân làm tam phẩm thượng, trung, hạ, thấp nhất là màu chì, âm đậm không ánh sáng, trung phẩm thì ngân sắc, mà cao nhất thì là kim sắc. Có người khi kết đan thì là ánh vàng xán lạn, soi sáng thần thất đan điền, trên chiếu thiên linh, dưới chiếu dũng tuyến, đem khiếu huyết quanh thân đều bao phủ vào trong đó.

Trong sách có nói, trên thân có đại dược, hóa kết mà thành đan. Thân thể như thiên địa, kim đan như liệt dương, soi sáng chư thiên tinh vực, khiếu huyết hóa sao, mệnh môn chi chút, vô biên vô hạn, thần thông sinh tại tâm.

Nhưng cái này chỉ là mô tả chung chung một cái thế giới trong cơ thể người đã kết kim đan cho người chưa kết đan hình dung mà thôi.

Hiện tại trong cơ thể Đồ Nguyên chính là một đạo Vạn Pháp Âm Dương phù ở trung tâm, trong đó quang hoa có ba thước dày dài, trong đó phù văn rõ ràng vô cùng, giống như vật sống. Mà tại bên ngoài pháp phù thì là hôn ám không rõ, vốn là đen tối, trong một năm này đã mở rộng ra phạm vi rất lớn.

Tuy nói kim đan phân tam phẩm, bất quá nếu là mới đầu đã kết diên đan, cũng không phải là từ đó vô duyên với đại đạo, diên đan cũng có thể thoái hóa thành kim đan.

Thiên hạ to lớn, người tu hành đếm không hết, có không ít người trước đó đã kết diên đan, dựa vào đại nghị lực, cưỡng ép mài thành kim đan, nhưng mà khi diên đan của họ sinh kim, hào quang phía trên chiếu thiên linh phía dưới rọi dừng tuyền thì chỉ trong một đêm liền là kim đan hóa anh.

Nếu chỉ một người như thế trái lại cũng thôi, nhưng vậy mà lại xuất hiện tình huống có mấy vị diên đan sinh kim sau một đêm lại hóa anh.

Trong một khoảng thời gian, còn có người cố ý kết diên đan, định dùng diên đan mài thành kim đan để một đêm hóa anh. Chỉ là loại người có cách nghĩ này cuối cùng đều là tự ăn quả đắng, tuy rằng cuối cùng bọn họ phí thật dài thời gian chuyển diên đan thành kim đan, nhưng mà là vỡ kim, trong kim sắc hỗn loạn điểm điểm ngân sắc, thế nào cũng vô pháp tính thuần, cuối cùng chỉ có thể là chết già với cảnh giới này.

Phù kết trong đan diên gọi là Đan phù, trong thiên hạ, cơ bản có thể chia đan phù làm mười chín loại, những đan phù kỳ dị hỗn độn khác không nằm trong liệt kê này. Mười chín loại đan phù được mô tả trong cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’ là đan phù pháp đã được chứng thực trong thiên hạ.

Bất quá, mười chín loại đan phù này mỗi một loại lại có thể phân hóa ra rất nhiều chi nhánh khác nhau, nhưng mà cấu trúc cơ bản của pháp phù là bất biến.

Một ngày này, trong thư quán vắng vẻ điều hui, gió bão trong thiên hạ chỗ này hưng chỗ kia diệt, mà Đồ Nguyên thì tại trong thư quán trên vạn Vạn Thánh sơn, nơi tán tu hội tụ, lần lượt tỉ mỉ lật xem từng quyển từng quyển trên giá sách tìm kiếm những điều có thể trợ giúp mình kết đan.

: Vạn Thánh Sơn

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 46: Kim Điều

Trong thư quán có rất nhiều sách liên quan tới kim đan, bởi vì đan phù bên trong đan diên mình không phải bình thường, Đồ Nguyên phải tự mình đi trên một con đường chưa người đi qua, vì vậy cần phải nhìn rất nhiều đan luận cùng cảm ngộ do người đã kết đan khác viết ra.

Đan phù trong thiên hạ đại khái có thể chia làm năm loại trong ngũ hành, còn có phong, lôi, cùng với ba loại đan phù nhật, nguyệt, tinh, cái khác thì có chí âm, chí dương, còn lại thì là từ đặc điểm những đan phù này pha trộn mà thành. Nhưng mà những loại pha trộn thành này lại chỉ có bảy loại được đưa vào trong cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’. Loại khác mặc dù cũng có xuất hiện cao nhân, nhưng mà thường thường đều là trường hợp đặc biệt nên không thể cung cấp trợ giúp cho hậu thế tham khảo. Cũng có một chút đan phù kết hóa kim đan quý dị, sẽ khiến tính tình đại biến, rơi nhập ma đạo, cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’ kia cũng không có đưa vào.

Bất quá, tại trong thư quán này thì là có đưa vào, hơn nữa những đan phù đặc biệt kia được trình bày và phân tích rất rõ ràng. Hắn nhìn sắc trời, đã tương đối muộn rồi, sắp đến lúc mình rời đi, hắn quyết định nhanh chóng xem qua tên tất cả sách về đan phù một lần.

《 Nhất loan tân nguyệt chiếu tân tinh phù 》, 《 thái dương thần cung phù 》, 《 Tam vị thần phong phù 》, 《 Lôi đình tứ kim phù 》, 《 Hàn đàm uẩn thủy long phù 》, 《 Âm dương hồ lô phù 》, 《 tinh kim kiếm nguyên đan phù 》, 《 Ất Mộc thanh cương phù 》, 《 linh sơn trấn thần phù 》...

Xem qua từng loạt từng loạt đan phù, Đồ Nguyên thấy kinh tâm động phách, mỗi một loại đan phù hắn đều muốn xem, bởi vì chỉ xem những chữ kia liền cảm ứng được sự cường đại cùng khí phách trong đó.

Bất quá, hắn biết rõ những đan phù này cũng không có xuất hiện chân chính đan phù đồ văn, dù cho có cũng là không trọn vẹn, nhưng mà trong đó lại sẽ có viết về những phương pháp đan phù kết đan này, mặc dù không có những bước cụ thể, lại y nguyên có thể làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Đồ Nguyên.

Hắn nhin lại rồi, hắn quyết định về sau sẽ dành phần lớn thời gian ở trong này, cho đến khi xem hết chúng nó.

Đột nhiên, hắn đi tới một cái giá sách rất ẩn khuất. Giá sách này không giống những giá sách khác, bởi vì mặt trên cái giá sách này bao phủ một tầng quang hoa mờ tối, nhìn thấy phía trên có mạng nhện, cũng có con nhện to to nhỏ nhỏ bò tại mặt trên. Hắn biết rõ đó cũng không phải là nhện thật, mà là có cường đại cấm pháp bố trí tại trên giá sách này, con nhện kia chẳng qua là một cái chú văn đơn độc trong cấm pháp biến thành, mà mạng nhện thì là từng đạo pháp phù.

Hắn tới gần giá sách kia, hít mắt, muốn nhìn rõ sách trên giá, mắt chỉ thấy một mảnh mơ hồ.

Trong mắt hắn từ từ nổi lên một tầng linh vận, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong con ngươi dường như có một đạo phù.

Tên sách trên giá sách dần dần xuất hiện tại trong mắt hắn. Trong nháy mắt nhìn rõ, trong lòng hắn kinh hãi, bởi vì theo tên sách là có thể biết rõ, đây là một cuốn sách hắn cần phải tìm để tra cứu.

Tại trên đời này, ngoại trừ những phương pháp đan phù kết đan chính thống kia, còn có một số phương pháp đan phù kết đan tàn ác. Nhưng mà vô luận là chính thống hay là tàn ác, tại trong cái thư quán này đều là có thể tìm được hoặc nhiều hoặc ít, mà chỉ có một loại sách về một loại phương pháp đan phù kết đan là vô pháp nhìn thấy, đó chính là pháp môn lợi dụng nhân gian nguyên lực để kết đan. Loại pháp môn này là cấm chỉ truyền bá, hơn nữa tu sĩ loại này cũng là đối tượng được trọng điểm quan tâm. Nếu là Vạn Thánh sơn biết rõ hắn muốn dựa vào nguyên lực để kết kim đan, như vậy sẽ cảnh cáo hắn.

Mà khi hắn kết thành đan, sẽ trọng điểm quản chế, cũng thông báo thiên hạ, thậm chí có một số kẻ cực đoan trực tiếp giết chết loại người này.

Bởi vì dựa vào nguyên lực kết hóa kim đan, một bộ phận rất lớn là đi lên con đường thần linh, tại trong phiên thiên địa này, không quản người trở thành thần linh loại gì, đều sẽ bị chém giết. Đây là điều cấm kỵ trên cái thiên địa này.

Bên người đột nhiên tới lại, một người xuất hiện tại bên cạnh. Chính là nữ tử kia, cũng chính là người trị thủ thư quán hiện tại.

Nàng một đầu tóc mặc lục, lục vận trong đôi mắt nhìn Đồ Nguyên, nàng đang nhìn rất kỹ. Nàng rất rõ ràng trong cái giá sách này là loại sách gì. Nếu muốn xem sách ở đây thì chỉ có người trị thủ thư quán mới có thể lấy ra, mà muốn người trị thủ lấy ra, vậy thì nhất định cần phải nhìn là người nào muốn xem.

"Người muốn xem sách bên trong?" Tựa hồ nàng đã tan giãn, thành một vị trị thủ thư quán như thường, bắt quá ánh mắt nhìn kỹ lạnh lùng, cùng với giọng điệu nghi vấn chất vấn kia khiến Đồ Nguyên lắc đầu, nói ra: "Nghe nói trong thư quán có một loại giá sách bên trong tồn giữ đều là cấm thư trong thiên địa này, chỉ địa vị cao quý mới có thể xem, nhất thời hiếu kỳ mà thôi."

"Nga, phải không?" Nàng kia rất không tin tưởng hỏi lại, Đồ Nguyên không có trả lời, mà là xoay người hướng bên ngoài thư quán rời đi.

Sắc trời đã muộn, cũng đến lúc rồi, hắn rời thư quán, một cơn gió mát thổi tới, trong gió xen lẫn một ít vận tuyết.

Thư quán của Vạn Thánh sơn là xây dựng tại trên một chỗ vách núi, nổi thẳng vào trong vách núi, vị trí ra thư quán chính là tại giữa vách núi, dưới chân là một con đường đá đục ra uốn lượn hướng xuống.

Con đường này chủ yếu chỉ là dùng để nhìn, đại đa số người cũng không có đi xuống bằng đường này, bất quá, có chút người vẫn cứ kiên trì đi đường này, bởi vì trên con đường đá đào bởi ra này có bố trí pháp trận, nghe nói là chính tay Thanh Huyền tán nhân bố trí ra. Đi xuống theo sơn đạo này là một loại tu hành đối với bản thân.

Đồ Nguyên còn chưa có đi qua con đường này, bởi vì mỗi một lần hắn tới đều là vội vã đến, cũng là vội vã rời đi, không phải như những người khác chỉ là tùy tính mà tu hành, hắn là có mục đích đến thư quán phi thường rõ ràng.

Một bước bước vào hư không, một phiên hư không dưới chân đột nhiên sinh gió, nâng người hắn lên. Gió này tại trong buổi tối đúng là ừng ực màu xanh nhàn nhạt, như là một đám mây trắng hư huyền dưới ánh trăng, theo gió, từ từ bay xuống chân núi.

Đột nhiên, một con chim kim sắc chui ra từ trong hư không phía sau người. Cánh chim là kim sắc, nhưng mấp ngoài lại sắc bén như đao, mà miệng nó càng là như kiếm mổ xuống sau ót Đồ Nguyên.

Con chim kim sắc này xuất hiện cực nhanh, mới xuất hiện liền đã đến chỗ cái ót Đồ Nguyên, miệng mổ xuống giống như là kim khâu đâm xuống, có kim quang trong sáng sinh ra trên miệng. Hư không như là bị cái miệng kia mổ xuống mà tan vỡ rồi.

Lông tơ trên người Đồ Nguyên dựng thẳng, một đoàn linh quang chấn động nổi lên, trong linh quang mơ hồ có thể thấy hư ảnh phù vân. Kim miệng mổ xuống đụng vào linh quang trên người Đồ Nguyên, lạng lạng vô thanh, linh quang vô thanh tán đi, mà thân thể kim điều chỉ là hơi hơi dừng lại.

Nhưng chính là hơi hơi dừng lại này liền cho Đồ Nguyên thời gian. Thân hình hắn chợt ẩn, vừa hiện ra thì đã xoay người lại, tay phải đã đột nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu kim điều, chụp xuống.

Đối với kim điều mà nói, cái tay này lớn như bầu trời lật úp chụp xuống.

Kim điều vô thanh, trên người bùng lên kim quang, đúng là trực tiếp đưa miệng mổ đến lòng bàn tay Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đột nhiên cảm giác được cảm giác nguy hiểm cường liệt, giống như chỉ cần bị kim điều này mổ trúng lòng bàn tay, không chỉ bàn tay sẽ bị mổ thủng, hơn nữa Nhiếp Linh Cầm Nã trên bàn tay cũng sẽ bị phế bỏ.

Hắn cảm ứng được nguy hiểm, nhiếp trảo chỉ ý tại lòng bàn tay tức thì thay đổi, biến thành cầm phong, linh lực tại lòng bàn tay đồng thời lao về phía kim điều, trong linh khí lại có ẩn tia tia Thái Âm linh hóa, hóa thành một cái linh trảo có đạo hóa quán luyện chụp tới kim điều kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 47: Hãy Làm Pháp Bảo Của Người Sáng Lên Đi

Cánh của Kim điều không có chút lông nào, mép cánh sắc bén vô cùng, phía trên có hoa văn chạm rồng, thân thể chỉ như một cái khung xương kim loại, một đôi trảo nhỏ dài, đồng dạng không có lông, đầu móng vuốt như tiểu đao.

Chỉ thấy móng vuốt kim điều lật chụp trong hư không, kim phong như đao, linh khí chi trảo ẩn chứa Thái Âm linh hòa của hắc đổng là trong nháy mắt bị kim điều kia mô xé tán vào hư không.

Một lũ Thái Âm linh hòa trong đó cũng tán đi, trong nháy mắt Đồ Nguyên liền trở nên cẩn thận. Hắc không có đao tẩu, một con kim điều như vậy còn dọa không được hắc. Hắc đứng ở trong hư không giằng co với con kim điều kia. Trên người kim điều tán ra sắc bén chi ý, hắc biết rõ, đây cũng không phải là chim thật.

Trong thư quán có một nữ tử đi ra, tóc mặc lục, con ngươi mặc lục, thân thể thon dài, ngực cao mông nở. Lúc trước, tại trong thư quán, Đồ Nguyên đều là chú ý xem sách, lần đầu tiên thấy nàng thì nàng là ngồi nên không có chú ý tới thân thể nàng, ăn mặc hắc bào dày, tại trên người nàng đứng là có một loại mê hoặc dị dạng.

Chỉ thấy nàng đi tới cửa ra vào thư quán ở chỗ sườn núi, vươn tay, giống như đang làm động tác mời. Kim điều đang dừng trong hư không kia liền xoay người, kim si rung lên, một mảnh kim quang tỏa khắp hư không, khi rõ ràng lại thì đã xuất hiện tại lòng bàn tay nàng, hóa thành một cái cây trâm kim sắc hình con chim.

"Ta nói có gì bản lĩnh, chẳng qua như thế."

Nàng nói xong, một bước bước lên hư không, dưới chân không mây, trống rỗng mà bay, đứng là trực tiếp lướt qua đầu Đồ Nguyên, Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy cả chân tuyết trắng thon dài, hơi hơi sưng sốt, không khỏi lắc đầu, suy nghĩ vô luận tại trong cái thế giới gì, đều sẽ có một số người tác phong khó đoán.

Hắc không biết nữ nhân này là ai, nhưng mà người có thể tới nơi này làm trị thù thì thân phận cũng sẽ không đơn giản.

Một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ của mình, trong lòng hắc suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể mượn được cảm thư trong giá sách kia.

Thẳng cho đến khi tiểu đồ đệ duy nhất của hắc cất tiếng gọi hắc, hắc mới phục hồi lại tinh thần.

"Sư phụ, suy nghĩ cái gì chứ? Gọi người nhiều như vậy cũng không đáp lại. Nếu như có yêu ma quỷ quái gì đó thì đã ăn người ngay cả dây lưng xương cốt cũng không còn rồi." Phạm Tuyên Tử bất mãn nói ra.

Gần đây, càng ngày Phạm Tuyên Tử càng nhiều lời, cũng có phần quản hơi nhiều chuyện rồi.

Đồ Nguyên che miệng ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị đứng thẳng lên làm một cái 'Sư phụ' uy nghiêm.

"Người. Đã làm xong bài tập rồi chưa?" Đồ Nguyên nghiêm túc hỏi.

Phạm Tuyên Tử bỏ chậu gỗ trong tay xuống, kỳ quái nhìn sư phụ của mình, hỏi: "Bài tập gì?"

Đồ Nguyên nghĩ lại một cái, mình không có ra bài tập gì a, còn không đợi hắc nói sang chuyện khác, Phạm Tuyên Tử miễn cưỡng, rất nhanh nói ra: "Sư phụ, người như vậy là cố ý muốn làm khó ta đi, đã nửa năm người không có ra bài tập cho ta rồi, ta hỏi qua những người tuổi như ta, bọn họ nói hoặc là người không còn gì để dạy, hoặc là tu vi của ta đã cao đến người không có gì có thể dạy rồi."

Đồ Nguyên trừng mắt nhìn Phạm Tuyên Tử, nhìn đũa chọc vón trước đây gầy gò gan lớn, bây giờ đã phát triển thành một cái Phạm Tuyên Tử duyên dáng yêu kiều, rồi ngôn ngữ sắc bén lại không thay đổi chút nào kia, nói ra: "Nhà ai không hiểu chuyện huyền thiên nói vậy."

Đồ Nguyên nổi giận, chỉ ít nhìn qua rất giận.

Phạm Tuyên Tử cũng mặc kệ, nàng bụng chậu gỗ vào trong gian nhà gỗ của mình, sau đó để y phục vào, rồi hướng phía con suối dưới sườn núi chạy đi.

Đi tới cửa, đột nhiên ngừng lại, nói ra: "Sư phụ, y phục của người cũng đã mặc một năm rồi. Có muốn giặt một cái hay không?"

Đồ Nguyên cúi đầu nhìn nhìn y phục mình, màu xám mờ, hình thức mộc mạc, có chút bối rối, nếu là tại kiếp trước, một năm không giặt vậy thì không biết phải bẩn đến mức nào.

"Vi sư từ lâu đã không dính nước lửa không nhiễm bụi, ăn chính là thiên địa linh khí, tu chính là thuần dương đại đạo. Mặc vào trăm năm cũng không sao." Đồ Nguyên cũng không muốn bởi vì một câu nói của đệ tử liền chạy đi mua quần áo về thay.

Phạm Tuyên Tử xoay người, không nói lời nào, lập tức đi rồi.

Nhìn y phục trên người Phạm Tuyên Tử, phát hiện mình đúng là không có chuẩn bị cho nàng cái đạo y nào, mình làm sư phụ không có của cái gì, dẫn

đến đồ đệ cũng là cuộc sống đơn giản.

Trong lòng vốn đang nghĩ làm thế nào mượn được cấm thư trong giá sách kia, bởi vì nhất thời nghĩ không ra, liền nghĩ không bằng đi dạo phường thị một cái.

Trở lại trong phòng mình, đem tất cả linh thạch kiếm được mấy năm nay đều lấy ra, mở phủ túi nhìn một cái, đúng là có không ít rồi. Hắn tính toán sơ lược một cái, hẳn là có khoảng hơn ba trăm khối linh thạch.

"Tuyên Tử, Tuyên Tử..."

Đột nhiên, ngoài nhà gỗ có tiếng người gọi Phạm Tuyên Tử, nghe giọng là một nam tử tuổi còn trẻ. Đồ Nguyên sờ sờ mặt mình, nhẹ nhàng khụ khụ, tuy rằng mặt y nguyên còn trẻ, nhưng mà trong thanh âm lại có một loại ôn trọng lắng đọng qua năm tháng mà không non nớt như âm thanh ngoài phòng kia.

Tu hành không năm tháng, đi tới trên đồi này vậy mà bất tri bất giác đã lâu như vậy.

"Chuyện gì." Xa xa truyền đến tiếng Phạm Tuyên Tử.

"Tuyên Tử, người thế nào còn ở đây giặt quần áo, sư phụ người cũng quá nghèo rồi đi, không chỉ để người mặc y phục như vậy, còn phải tắm rửa." Thanh âm kia đinh đạc nói ra.

Đồ Nguyên sờ sờ những linh thạch kia, mặt hơi hơi nóng.

"Chờ ta mua cho người, toàn bộ y phục cứ đốt đi, tới Cẩm tú phường cứ chọn pháp bảo nào người thích."

Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy thanh âm này chợt trở nên có phần chán ghét. Phạm Tuyên Tử nói ra: "Sư phụ ta ở trong, để hắn nghe được, cẩn thận hắn đánh người."

"Đánh ta, Tuyên Tử, không phải ta nói sư phụ người như thế nào, nhưng sư phụ người thật sự vị tất có thể làm khó ta. Tuy nói tu vi sư phụ người cao hơn ta, nhưng mà người nhìn xem cái nơi sư phụ người trú ngụ này, ta chỉ cần lấy pháp bảo mà sư phụ ta ban thường phát ra một cái, phỏng chừng hắn phải luống cuống." "

Phạm Tuyên Tử là biết rõ sư phụ của mình nhất định có thể nghe được rồi, người khác có lẽ không biết năng lực của sư phụ mình, nàng lại là biết rõ vô luận là con mắt hay là lỗ tai của sư phụ mình, dù cho là không có tu thần thông gì liên quan tới mắt tai nhưng cũng không kém hơn những người tu nó.

Nàng vốn định nói sư phụ của mình có thể nghe được là xem gã có bối rối hoặc là xấu hổ hay không, không nghĩ tới kết quả là nghe được một tràng lời nói như thế, Phạm Tuyên Tử tức thì trở nên mất hứng. Tuy rằng nàng thường xuyên cảm thấy sư phụ rất không có nguyên tắc, thường thường bỏ quên mình, chỉ lo tự mình chơi đùa. Nhưng mà đó là sư phụ của mình, đâu thể cho phép người khác tới nói này nói nọ, hơn nữa gã còn tự đại nói sư phụ không làm gì được gã.

Bàn tay vốn đang vịn vào góc áo của nàng lập tức dừng lại, nói ra: "Người nói chỉ cần thúc dục pháp bảo mà sư phụ người đưa cho người thì sư phụ ta sẽ phải luống cuống sao."

"Ách, ... Đúng vậy." Gã có chút không biết Phạm Tuyên Tử muốn như thế nào, trả lời có chút hàm hồ.

"Người làm thử, ta trước thử xem có khiến ta luống cuống hay không." Phạm Tuyên Tử nói ra.

"Ha ha, Tuyên Tử, người muốn nhìn a, nói trước a, người cũng không nên làm ầu. Ta còn chưa khống chế tốt cái pháp bảo này, vạn nhất lỡ làm người bị thương, vậy thì không phải lỗi ta a."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 48: Tuân Mệnh, Sư Phụ

Người thanh niên này tên là Tôn Đồng Tu, môn phái của gã mặc dù không phải rất cường đại, nhưng mà đã đặt chân trên Vạn Thánh sơn này rất lâu rồi, đối với tu sĩ mà nói, sống đủ lâu, vậy thì so với người khác sẽ nhiều hơn một từng trải, chỉ ít đã thấy nhiều, cũng tựa như tiến gần đại đạo hơn một ít.

Lúc dạy bảo tọa hạ đệ tử thì cũng có thể lấy một ít người từng danh vọng nhất thời rồi lại như lưu tinh xẹt xuống để làm ví dụ thực tế.

Tôn Đồng Tu đương nhiên đã nghe qua tên Đồ Nguyên, hơn nữa sư phụ của gã còn coi Đồ Nguyên như một đặc thù để giảng, nói người như Đồ Nguyên, tuy rằng phía dưới kim đan nhìn như vô địch thủ, kì thực thì nếu muốn tiến thêm một bước cơ hồ là không có khả năng, có khả năng cả đời sẽ chết già tại trong danh vọng phía dưới kim đan vô địch thủ, khó có tiến thêm.

Sư phụ của gã còn có nói, tu vi dưới kim đan không tính là cái gì, không được kim đan, cuối cùng chỉ tính là được cái vỏ ngoài của pháp, chỉ có kết được kim đan, mới có thể đủ chân chính biết được bản chất của đạo pháp. Cho nên tại dưới kim đan, nếu là có một kiện pháp bảo vô cùng tốt, người có tu vi cao cũng là thúc thủ, phá không được.

Lão ta còn đưa ví dụ, nói theo năm theo tháng, người này tu vi cao hơn người kia, thế nhưng là cái người kia chính là dựa vào một kiện pháp bảo đặc biệt, khiến đối phương thúc thủ vô sách.

Cho nên, Tôn Đồng Tu mới có lời nói như thế. Trước đoạn thời gian sư phụ vừa ban cho gã một kiện pháp bảo tên là Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo, không chỉ có thể bao lấy địch nhân, dựa vào độc hóa luyện hóa, còn có thể bao mình lại để hộ thân.

Tôn Đồng Tu dừng lại tại một bên, đầu lưỡi lật một cái, một cái chụp nhỏ nhỏ đỏ sậm nhìn như chuông xuất hiện, há mồm phun ra, cái chụp kia bay ra, rơi ở trên tay gã.

Phạm Tuyên Từ biết môn phái của Tôn Đồng Tu có một pháp môn giấu bảo dưới lưỡi, nhìn thấy pháp bảo của gã xuất hiện, con mắt tức thì sáng lên.

"Người nhìn rõ đi, cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo này của ta, nếu là bị người công kích thì còn biết phản chấn lại tổn thương người. Người phải cẩn thận, vạn nhất bị độc hỏa bắn lên người, thì không tốt đâu. Bị độc hỏa này đốt bị thương thì cũng không phải dễ dàng chữa trị. Chỉ có độc môn linh được của sư phụ lão nhân gia của ta mới có thể chữa lành dấu vết do độc hỏa thiêu đốt, sư phụ người là trăm triệu trị không được."

Nếu là không có nói câu sau cùng còn đỡ, nhưng mà có một câu sau cùng kia, sắc mặt Phạm Tuyên Từ liền lạnh hơn mấy phần.

"Người chuẩn bị xong rồi chưa?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

Tôn Đồng Tu niệm động chú ngữ, Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo rời tay bay lên, tức thì, trên Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo có độc hỏa lưu chuyển. Hạ xuống, bao Tôn Đồng Tu vào trong đó, làm như vậy là muốn Phạm Tuyên Từ tùy ý công kích rồi.

Nhìn Tôn Đồng Tu được che chở trong Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa, trong lòng Phạm Tuyên Từ dâng lên hưng phấn cường liệt, từ sau khi thua ở đạo pháp đại hội lần trước, Đồ Nguyên lại truyền cho nàng một môn kiếm thuật, tên là Trảm Nhạc.

Thái Âm Trảm Linh kiếm tuy mạnh, nhưng bộ phận mà Đồ Nguyên có được là để trảm ma niệm trong tâm hồ, hẳn có thể dẫn ra ngoài thân, dùng để đối địch đã là phi thường không dễ. Bất quá Đồ Nguyên xem nhiều đạo thư như vậy, lại từ Cố Thụ Lâm được tới một ít pháp môn luyện kiếm, sau cùng tổng kết ra một môn Trảm Nhạc kiếm thuật.

Điểm chính yếu nhất của Kiếm thuật là ở chỗ ý niệm của bản thân. Nếu tâm chí kiên định, một cọng cỏ khô tại tay cũng có thể trảm đứt núi non.

Gần như toàn bộ thời gian một năm trời, Phạm Tuyên Từ đều là đối diện một ngọn núi mặt sau Thượng Thanh nhà gỗ, cầm kiếm mà chém, nàng chém chính là một ngọn núi kia, nhưng lại cũng không phải một ngọn núi kia.

Tại dưới núi ngẩng đầu nhìn lên thì Đồ Nguyên từng hỏi nàng có cảm giác gì, nàng nói đây là một ngọn núi lớn, Càn Khôn tạo hóa, nhân loại tại trước mặt nó quá nhỏ bé rồi.

Vì vậy Đồ Nguyên liền hỏi nàng, có tin có một ngày mình có thể một kiếm trảm đôi nó hay không.

Lúc đó nàng không có trả lời, mà Đồ Nguyên thì trả lời thay: "Ta tin tưởng người có thể. Hôm nay, ta truyền cho người Thượng Thanh Trảm Nhạc kiếm thuật. Hi vọng có một ngày vô luận là đối diện trắc trở gì, cũng có thể một kiếm trảm vỡ."

Nàng không biết mình luyện được thế nào rồi, cho nên khi nhìn thấy Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo của Tôn Đồng Tu thì cảm thấy hưng phấn, nàng nghĩ trong lòng cuối cùng có thứ để thử tu vi của mình rồi.

Nàng lấy thanh Băng Phách hàn quang kiếm vẫn luôn không rời thân ra, hơi hơi nhắm mắt lại, ngẩng đầu, cầm kiếm giơ lên, một mảnh hàn quang tỏa ra, một mảnh hoa tuyết băng hàn lấy nàng làm trung tâm tung bay, đồng thời lại có loại ngưng trọng xuất hiện trên kiếm thượng.

Nàng mở mắt, trong mắt đã không có Tôn Đồng Tu cùng Càn Khôn độc hỏa tráo kia rồi.

"Nhanh lên một chút a, Tuyên Từ." từ trong Càn Khôn độc hỏa tráo truyền ra tiếng Tôn Đồng Tu.

Trong mắt Phạm Tuyên Từ là ngọn núi nguy nga kia, núi cũng không chân thực, mà như một cái bóng trầm trọng đặt ở trong lòng nàng.

"Thượng Thanh, Trảm Nhạc..."

Phạm Tuyên Từ hét lớn một tiếng, Băng Phách hàn quang kiếm chém ra, cũng không có linh quang lóng lánh gì, chỉ có nghiêm trọng cùng mộc mạc, một kiếm này trầm trọng như núi.

"Xong rồi chưa, Tuyên Từ."

Kiểm hạ xuống, nơi hàn ý trên kiếm đi qua, độc hỏa trên Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo đúng là trong nháy mắt bị đóng băng, theo đó cái chụp kia xuất hiện một cái vết nứt thật sâu, sau đó là rất nhiều vết nứt như mạng nhện lan tràn khắp Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa tráo.

Độc hỏa tắt, Càn Khôn âm dương tráo rầm rĩ một tiếng, linh quang cấp tốc tới đi, từ cao cỡ một người nhanh chóng thu nhỏ còn cỡ bàn tay, rơi trên mặt đất.

Tôn Đồng Tu há miệng đứng ở nơi đó, nhìn Càn Khôn Âm Dương Độc Hỏa tráo tràn đầy vết nứt, sau đó ra sức dụi dụi mắt, nói ra: "Tuyên Từ, ngươi dùng pháp thuật gì mà còn có thể hình thành cái huyền ảnh chân thật như vậy, làm ta hoảng sợ, mẹ ta ơi, thiếu một chút còn cho rằng Âm Dương tráo thật sự bị phá hủy rồi, đây chính là pháp bảo có thể khiến ngay cả sư phụ ngươi đều phải luống cuống a."

Tôn Đồng Tu cầm cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hỏa tráo nứt vỡ trên mặt đất kia lên, tung tung trên tay, nói ra: "Ngay cả trọng lượng cũng giống như thế, ta nói a, cái huyền thuật này của ngươi xác thực có điểm cường, sư phụ của ngươi xác thực có chút bản lĩnh, chỉ là quá nghèo." Nói xong gã cầm lấy cái pháp bảo đã tàn phá kia ném vào trong thủy đàm.

Sau đó nhắm mắt lại, nói ra: "Tuyên Từ, để xem ta làm thế nào phá ảo thuật của ngươi."

Theo đó liền nghe gã niệm pháp chú, tại khóe miệng của gã, một phiến hư không rung động, linh quang hóa thành sóng gợn nhộn nhạo. Chờ lúc gã lại mở mắt ra thì chỉ nhìn thấy Phạm Tuyên Từ đang ở bên cạnh giặt đồ, cũng đã giặt xong một bộ cuối cùng rồi.

Sau đó, gã bắt đầu có chút hoảng rồi.

"Tuyên Từ, cái này, còn là trong huyền ảnh sao?"

"Không phải."

"Vậy, pháp bảo của ta đâu chứ?"

"Bị chính ngươi ném rồi."

"A, không có khả năng a."

"Một tiếng bồm vừa rồi, là ném vào trong thủy đàm này."

Mặt Tôn Đồng Tu thoáng cái trắng bệch: "Không có khả năng, không có khả năng, cái pháp bảo này của ta sáng lên một cái thì ngay cả sư phụ ngươi cũng phải luống cuống, thế nào có thể bị ngươi phá chứ."

Phạm Tuyên Từ liếc gã một cái khinh bỉ, cũng không có nói cái gì, bê chậu gỗ lên rồi đi, đi hơi xa một chút, nàng nghe được một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, sau đó là tiếng thùm thụp, có người nhảy vào trong nước rồi.

Tôn Đồng Tu đã nhảy vào trong nước tìm kiếm cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hỏa tráo tàn phá bị chính mình ném đi.

Phạm Tuyên Từ trở lại Thượng Thanh nhà gỗ, nhìn thấy sư phụ của mình chấp tay sau đít đứng ở trước thần tượng, dáng vẻ uy nghiêm, nàng phoi xong y phục, liền nghe sư phụ nói: "Tuyên Từ, gần đây ngươi tu hành có phần chăm chú, không tệ không tệ, theo vì sư đi phùng thị một chuyến."

Khóe miệng Phạm Tuyên Từ hiện lên nụ cười.

"Tuân mệnh, sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 49: Triệu Đồng

Toàn bộ Vạn Thánh sơn có bốn cái đường phố chuyên dành cho người tu hành mua sắm, vị trí nơi ở của Đồ Nguyên là phía tây Vạn Thánh sơn, cho nên phường thị sẽ tới có tên là Tây Môn phường thị.

Sớ với Vụ Hạp cốc mà Đồ Nguyên đã tới qua kia, quy mô phường thị này lớn hơn rất nhiều, những gì Vụ Hạp cốc có bán, nơi đây đều có, nơi đó không có, nơi đây cũng có.

Từ pháp bảo cường đại, đến các loại vật phẩm trang sức giúp thỏa mãn tâm lý làm đẹp, từ sinh linh sống đến tử linh, từ Đà Sơn thú to lớn đến ấu trùng nhỏ như bụi.

Phạm Tuyên Từ đi tới Tây Môn phường thị rõ ràng rất vui, liên tục dừng lại tại một ít quầy hàng nhỏ, cầm lấy những món trang sức đủ mọi màu sắc lên xem, cũng không ngừng hỏi sư phụ mình có đẹp hay không.

Đồ Nguyên đánh giá, nói: "Nhìn không đẹp."

Nàng liền nói ánh mắt sư phụ quá kém, thảo nào lâu như vậy còn không có tìm được một sư nương đem về.

Đồ Nguyên nghe đến đó đúng là nhớ tới Diêu Dao, vị nữ tử làm bạn với trùng kia, năm đó sống chung ba năm, Tứ Thủy Thành, vĩnh viễn ký ức, cho đến ngày nay, mỗi điểm đều nhớ ở trong lòng.

Cũng không biết bây giờ nàng đang làm gì.

"Sư phụ, cái này coi được không?" Phạm Tuyên Tử cầm một cái mũ hoa hỏi Đồ Nguyên.

"Quá tục không xứng với ngươi." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Tử nhếch miệng, nói một câu không có ánh mắt, sau đó rất nhanh bỏ mũ xuống.

Hai người một mực đi dạo, đi tới trước một cửa hàng treo chiêu bài chuyên kinh doanh pháp bảo, khi đi vào, thì ra không gian bên trong thật lớn, Đồ Nguyên trước tiên cảm ứng được mình tiến vào trong một cái Càn Khôn không gian, rất lớn, trong này bán y phục đương nhiên không chỉ là một nhà, rất nhiều, mỗi một nhà đều có một vị trí, trái lại như là trung tâm thương mại ở địa cầu kiếp trước.

Chỉ là ở địa cầu thì phải xây dựng một cái trung tâm thương mại, mà nơi đây thì là chỉ cần một cái Càn Khôn bảo vật là được.

"Vị chân nhân này, cần mua pháp bảo không?"

"Pháp sư. Muốn cái gì, xem một cái đi, nhìn hợp ý thì có thể thử trước một cái."

"Đạo trưởng. Ta cảm thấy một kiện này đặc biệt hợp với loại khí chất thanh nhã của ngài."

...

Người bán y phục đa số đều là một ít nữ tử tu vi cũng không cao, hoặc là tuổi trẻ, hoặc là hơi lớn chút, nhưng tất cả đều là có nhan sắc.

Đồ Nguyên kỳ thực không quan trọng việc có mua cho mình hay không, nhưng mà nhớ tới Phạm Tuyên Tử đã nói một năm không có thay quần áo, trong lòng cảm giác nên có chút cái này cái kia, còn là mua mấy món để thay đổi đi, tuy rằng hiện tại mình nước lửa không xâm không dính bụi, vô luận là y phục còn là thân thể cũng sẽ không bẩn. Dù cho là ô uế văng lên thân, linh khí nội ngoại xông rửa một cái, liền sẽ sạch sẽ.

Đồ Nguyên nói Phạm Tuyên Tử nếu nhìn trúng cái pháp bảo gì thì cứ mở miệng, sư phụ sẽ mua, Phạm Tuyên Tử luôn miệng nói ta cũng sẽ không tiết kiệm tiền cho ngươi, ngươi cũng chưa có giúp ta mua thứ nào như vậy.

Tuy là nói như vậy, nhưng mà nàng cũng không có mở miệng nói rõ muốn một cái nào, mỗi một lần nàng đều sẽ hỏi giá cả, sau đó nói nhìn không đẹp, khiến những người bán pháp bảo kia không muốn đáp lại nàng rồi. Đến sau, những người bán pháp bảo kia đại khái là cảm thấy thầy trò Đồ Nguyên không có khả năng mua được, chỉ là người vào xem cho đỡ nhàn mà thôi, nên dụng cũng không cho họ dụng, khi tìm hỏi thì bọn họ sẽ nói thẳng giá cả.

Phạm Tuyên Tử tức giận đòi ly khai, không xem nữa, lúc này, đột nhiên có một người hô: "Đồ chân nhân, người thế nào tới nơi đây?"

Đồ Nguyên nghe giọng nói này có phần quen thuộc, nhìn qua, đầu tiên là sững sờ. Theo đó nhìn rõ rồi, người kia đúng là mình đã gặp trên đường, sau đó cùng nhau đi tới Vạn Thánh sơn này, Triệu Đồng, người nữ tử có trọng phụ bị gia thân hại chết, người con trai duy nhất thì không biết sinh tử, một đường chạy tới Vạn Thánh sơn tìm phụ thân mình.

Tại bên cạnh nàng có một vị thiếu niên hiếu kỳ nhìn Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Tử.

"Ta ở cái đây không xa." Đồ Nguyên nói ra.

"Chân nhân, thật xin lỗi, lúc đó ta vội vã đi tìm phụ thân cứu chữa Truyền Tĩnh, chưa kịp cáo biệt với ngươi, thế cho nên sau lại vô pháp tìm được ngươi, thực sự là xin lỗi." Triệu Đồng nói ra: "Truyền Tĩnh, tới mau gọi chân nhân, hẳn chính là vị ân nhân cứu mạng mà nương thường kể với ngươi."

"Chân nhân ân nhân." Thiếu niên trái lại cũng nhu thuận.

Đồ Nguyên cười cười, đưa tay lấy ra một đạo phù, nói ra: "Trên người ta cũng không có thứ gì tốt, ở đây có một đạo bảo phù trừ tà, đưa cho ngươi, hi vọng về sau ngươi chớ tà tránh né, bình an."

"Cảm tạ."

Thiếu niên kia nhận lấy, rồi hiếu kỳ nhìn, Triệu Đồng ở bên cạnh cảm tạ.

Sau đó hướng Phạm Tuyên Tử nói ra: "Ngươi hẳn là Tuyên Tử đi."

"Đúng rồi, ta không nói lời nào, chính là muốn nhìn ngươi có còn nhận ta ta hay không." Phạm Tuyên Tử thay đổi rất nhiều, lúc đó nàng còn chỉ là một tiểu nha đầu, mà bây giờ đã là một vị cô nương, đi ở trong phường thị sẽ khiến một ít thanh niên nhân liền tiếp quay đầu nhìn lại.

"Mấy năm không gặp, lớn lên thật xinh đẹp, kém một chút là không nhận ra người rồi." Triệu Đồng nói ra.

"Hi hi, thật a."

"Đương nhiên là thật."

...

"Tuyên Tử, người cũng tại nơi đây a." Đột nhiên có một cái thanh âm hô lên, là một nữ hài tử lớn cỡ Phạm Tuyên Tử. Phạm Tuyên Tử nhìn thấy nàng ta, miệng lại nhếch lên, có chút mất hứng.

Một nữ tử kéo một trung niên nhân đi tới. Khi trung niên nhân nhìn thấy Đồ Nguyên thì trên mặt lập tức xuất hiện tươi cười, sai bước đi tới. Nhưng mà nữ nhân của lão ta lại tiếp tục mở miệng nói: "Tuyên Tử, sư phụ nghèo của người, thế nào đã cho người linh thạch tới đây mua pháp bảo rồi a."

Phạm Tuyên Tử biến sắc, Đồ Nguyên thì không sao, chỉ là ánh mắt nhìn về phía trung niên nhân kia liền không được tốt rồi.

Trung niên nhân rút ra cái tay bị kéo kia, phát tay tát lên mặt nàng kia một cái.

"Bốp... Người nói chuyện vậy đó hả, ăn phân rồi hả, xin lỗi Tuyên Tử cô nương đi." Trung niên nhân mới nói xong, liền hướng Đồ Nguyên nói ra: "Thực xin lỗi Đồ Nguyên chân nhân, nàng có mắt không nhìn được chân nhân, cầu ngài buông tha nàng."

Nữ tử bị tát một cái kia sắc mặt đỏ bừng, nước mắt đảo quanh trông mắt, nàng còn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà lúc này trung niên nhân kia lại quát khê: "Còn không xin lỗi."

"Được rồi, được rồi, người tát một cái vậy cũng đủ rồi." Đồ Nguyên không thích bị người khác vậy nhìn, bởi vì những người bán quần áo lúc trước kia đều có chút ngạo nhiên nhìn tới bên này.

Bọn họ thế nhưng là nhận ra trung niên nhân này, tu vi lão ta tuy rằng không thể nói là cao, nhưng mà nhà có của cải, thường dẫn nữ nhân tới nơi đây mua các loại pháp bảo hoa lệ, thế nhưng là hiện tại vậy mà lại ăn nói khép nép như vậy, còn xin lỗi một đôi thầy trò nhìn qua rất bần hàn, thế nào sẽ không khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc chứ.

"Vâng vâng vâng, chân nhân rộng lượng. Chân nhân là cần mua thứ gì sao? Không bằng để tại hạ trả thay?"

"Không cần, tiền mua chút pháp bảo vẫn là có." Đồ Nguyên nhàn nhạt nói ra.

Triệu Đồng ở bên cạnh cũng là có chút kinh ngạc, nhưng mà sau đó nghĩ đến biểu hiện của Đồ Nguyên tại trong biển cát kia, liền minh bạch mấy phần.

"Đúng vậy, không nhọc Bàng tiên sinh hao tâm tổn trí rồi, Đồ chân nhân là ân nhân cứu mạng của ta, tại ta nơi đây, thế nào lại để Đồ chân nhân trả tiền chứ."

Vị Bàng tiên sinh kia lại một lần nữa kinh ngạc rồi, biểu hiện pháp môn tiệm này tuy rằng nhìn qua không phải quá nổi danh, nhưng mà bối cảnh lại là cực kỳ không phổ thông.

"Vâng vâng, Đồ chân nhân giao hữu rộng rãi, tương lai nhất định đến nhà chân nhân để bồi tội." Trung niên nhân họ Bàng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 50: Cấm Thư

Đối với Đồ Nguyên mà nói, những thứ này chỉ là chút nhạc đệm, nhưng mà Phạm Tuyên Tử thật cao hứng.

Nàng nói với Đồ Nguyên nữ hài lúc nãy kia đúng là nàng quen biết, chỉ là sư phụ nàng ta bị chết, cho nên nàng ta rời Vạn Thánh sơn, trở thành thiếp của một vị đại quân sự trong Bàng gia dưới Vạn Thánh sơn.

Đồ Nguyên nói với nàng: "Loại người này đã đứt đường tu hành, người không cần để lời nàng ta nói hôm nay ở trong lòng, cũng không nên bởi vì nàng ta bị tát một cái mà cao hứng, người cùng nàng ta đã không còn ngang hàng rồi."

"Vậy ta là ở vị trí nào, nàng ta ở vị trí nào a sư phụ?" Phạm Tuyên Tử hỏi.

"Người là sẽ kết kim đan, cầu đại đạo, cùng vi sư nhìn tận thiên hạ anh hào, mà nàng ta, nhiều nhất chỉ có thể ổn định sinh sống trong Bàng gia dưới Vạn Thánh sơn này, hoặc là sinh con đẻ cái, hoặc là có một ngày bị người vứt bỏ." Đồ Nguyên nói ra.

Đột nhiên Phạm Tuyên Từ cảm thấy sự phụ của mình kỳ thực rất biết nói chuyện, nếu như sự phụ chủ động theo đuổi nữ hài tử nào đó, e rằng không có mấy nữ hài có thể chống đỡ được lời sự phụ đồ ngon đồ ngọt.

Có thể gặp được người quen, là điều Đồ Nguyên không có nghĩ đến, cùng Triệu Đồng nói chuyện rất nhiều, khi biết được phụ thân của nàng đã tấn chức làm Thần an h tu sĩ, Đồ Nguyên liền chúc mừng, lại biết được vị gia thân A Tư Nhĩ hại chết trượng phu của nàng vẫn chưa có bắt được, đồng thời cũng không thấy xuất hiện, Đồ Nguyên an ủi nàng, cũng nói nàng không nên thả lỏng cảnh giác, phải cẩn thận.

Sau đó Triệu Đồng liền lại nói muốn tặng pháp bảo cho Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ, lúc đầu Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ từ chối, nhưng mà Triệu Đồng lại nói những pháp bảo này đều là chính tay nhà ngàng làm, Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ mới nhận lấy, sau khi lưu lại địa chỉ nơi ở của nhau, Đồ Nguyên dẫn Phạm Tuyên Từ rời đi, sau đó lại tiếp tục đi dạo.

Khi bọn họ rời Tây Môn phường thị thì Phạm Tuyên Từ đã mua về rất nhiều thứ thường ngày nàng vẫn muốn mua nhưng lại chưa có mua được.

Sau nhất thời thả lỏng, Đồ Nguyên lại tập trung vào tu hành. Tu hành có thể làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc, mỗi một lần tiến bộ đều như là thân cận hơn với cái thiên địa này một phần.

Bất quá, hắn y nguyên không có nghĩ được biện pháp đi mượn cấm thư trong giá sách kia để xem. Mỗi ngày vẫn cứ đến thư quán nhìn bản 《Bà La văn tự thông giải》kia. Theo thời gian một ngày một ngày trôi qua, cuối cùng hắn đã dịch hết toàn bộ Bà La văn tự trên bản trúc thư kia. Tự hắn viết ra một bản dịch với ngôn ngữ của thế giới này.

Đây là một quyển sách giảng thuật làm thế nào để trở thành một vị thần linh

Sách tên là《đền nhang hóa thần biệt lục》, Đồ Nguyên đọc một lượt, những điều trong đó lắng đọng tại trong lòng hắn, hắn cảm thấy có lẽ có một ngày mình có thể bởi vì《đền nhang hóa thần biệt lục》 này mà phát sinh biến hóa, nhưng lại không biết rõ là lúc nào, cũng không biết sẽ có bộ dáng gì dùng phương pháp gì.

Hắn biết rõ mình cần phải kết kim đan. Lúc đó Tôn Đồng Tu kia nói sự phụ gã nói mình sẽ chết già tại phía dưới kim đan, khi nghe một câu nói này hắn chỉ là cười cho qua, Bây giờ nhớ lại, đúng là có mấy phần cảm giác một lời đã định.

Lẽ nào ta thật sẽ như thế?

Đồ Nguyên hoàn toàn không biết làm thế nào kết kim đan.

Phạm Tuyên Từ cũng phát hiện sự phụ của mình tựa hồ có chút buồn bực.

"Sự phụ, ngươi có chuyện gì không vui sao? Ta nghe người ta nói, có gì không vui thì nói ra, như vậy mới sẽ không sinh sôi tâm ma."

Đồ Nguyên khoát khoát tay, thể hiện không cần nàng quản.

Đồ Nguyên rất rõ ràng mình cần cái gì, chỉ là vô pháp làm được mà thôi.

Một ngày này, đột nhiên có người tới thăm

"Di, Thượng Thanh. Tên này thực sự rất hay."

Đồ Nguyên nghe giọng nói này có phần quen tai, rồi lại nhất thời nhớ không nổi là ai, thần niệm cảm ứng, chỉ cảm ứng được một khối hình người đen trầm như tảng đá, nhận không ra.

Đi ra nhà gỗ nhìn một cái, một người mặc hắc sam bào ôm tay đứng ở nơi đó. Vừa nhìn thấy hắn, Đồ Nguyên lập tức nhớ ra, hắn là Trần Vô Tuyết, là vị khổ tu trong biển cát kia, lúc đó hắn bị gai đuôi của Hạt yêu vương đâm trúng, lại vẫn cứ có thể sống sót, có thể thấy xuất thân của hắn bất phàm.

Khiến Đồ Nguyên cảm thấy bội phục nhất chính là hắn có can đảm tại sau khi đuôi của hạt yêu vương kai đâm ra rồi mới đi trốn. Có được hạt vĩ châm đã mấy năm rồi, Đồ Nguyên phi thường rõ ràng, phù văn thiên nhiên ở trên Hạt vĩ châm là cường đại và đặc biệt cỡ nào.

Trần Vô Tuyết vẫn là qua một đoạn gian liên sẽ đi khổ tu, ở các địa phương khác nhau. Bất quá tại lúc không có khổ tu thì tính cách hắn còn là khá phóng khoáng.

Hắn nói với Đồ Nguyên, khi đó bởi vì bản thân bị trọng thương, cho nên vội vã về sư môn, khi ổn định thương thế, quay lại tìm Đồ Nguyên thì tìm không được rồi, chỉ nghe nói Đồ Nguyên là đoạt lấy Ngân Giáp thi mị của người khác sau đó liền tiến lên Vạn Thánh sơn.

Đồ Nguyên nghĩ đến lúc đó bởi vì lấy được Ngân Giáp thi mị kia không chính đáng, cho nên khi bán đi, hắn cũng không có để lộ tin tức về mình, hắn sợ chủ nhân Ngân Giáp thi mị kia tìm tới, điều này cũng khiến Trần Vô Tuyết không thể tìm được hắn.

Sau cùng, hắn nói cho Đồ Nguyên biết, lần này trở về đây, nghe Triệu Đồng nói Đồ Nguyên ở tại nơi này, liền tìm tới, bởi vì hắn phải lập tức bề quan xung kích kết đan rồi.

Sau đó lại hỏi có điều gì cần hắn hỗ trợ hay không.

Khi nghe hỏi như vậy, trong lòng Đồ Nguyên tức thì động tâm rồi, hần nghĩ nhờ Trần Vô Tuyệt hỗ trợ mượn cầm thư, chỉ là không biết Vô Tuyệt có thể mượn được hay không, hơn nữa, hần ta cũng không giống là loại người sẽ tố giác mình.

Trần Vô Tuyệt hiển nhiên cũng nhìn ra Đồ Nguyên có việc cần hỗ trợ, liền nói: "Tại trong biển cát xem một chút ta đã mất mạng, được người giải cứu, bây giờ biết rõ người có khó khăn, nếu là ta không có giúp người hóa giải mà đi bề quan kết đan thì đại khái là thành không được, coi như là vì giúp ta kết đan đi, thỉnh người nhất định phải nói ra khó khăn trong lòng."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng không gạt người, xác thực ta có một cái trắc trở về việc tu hành. Người cũng biết đó, toàn bộ những gì ta tu hành đều là tự mình tìm kiếm, kết phù cũng đã năm năm rồi, bây giờ nhưng không có cách nào tìm được phương pháp kết đan."

Trần Vô Tuyệt gật gù đầu.

"Trên Vạn Thánh sơn này, có gì ta đều sẽ tới nhìn, tại trong thư quán cũng xem rất nhiều đạo thư, đối với tình huống bản thân, ta cũng rất rõ ràng. Bởi vì đan phù của ta có điểm bất đồng với người khác, cho nên, định mời người giúp ta cùng vào thư quán mượn dùm mấy bản cầm thư ra xem."

"Về việc này?" Trần Vô Tuyệt hỏi.

"Đúng."

Trên đời này, chỉ có một loại cầm thư, chính là tất cả sách về phương diện tu hành thần linh.

Trần Vô Tuyệt vỗ đùi, nói ra: "Cái này đối với tán tu các người có lẽ có điểm khó, đối với ta mà nói tuyệt không khó, chỗ sư phụ ta có mấy bản, ngày mai ta sẽ mang tới cho người xem. Nga, không được, loại sách này không thể mang ra ngoài, như vậy đi, ngày mai ta tới đón người, ta đưa người tới thẳng chỗ sư phụ ta để xem, lúc nào xem hết thì lúc đó trở về, như thế nào?"

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Cũng được, bây giờ để ta an bài một chút, ngày mai đi theo người."

"Tốt, cứ như vậy đi." Trần Vô Tuyệt thực hiện được một vấn đề trong lòng, tâm tình rất tốt rồi đi.

Có một số người thích tại trước lúc xung kích một cái đại cảnh giới thì đem toàn bộ lo lắng đều làm xong, kết thúc những ân oán ở trong lòng.

: Vạn Thánh Sơn

-----000-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 51: Đột Kích

Môn phái của Trần Vô Tuyệt gọi là Long Hồ Tịch Diệt tự, đây là một phái nổi danh lừng lẫy trên Vạn Thánh sơn này.

Theo Trần Vô Tuyệt đi tới Long Hồ Tịch Diệt tự, đầu tiên là dẫn đi gặp sư phụ Khô Trúc pháp sư của hần. Khí tức trên người Khô Trúc pháp sư rất giống hòa thượng trên địa cầu tại kiếp trước của Đồ Nguyên, chỉ là không phải đầu trọc, mà là tóc ngắn, người khoác áo bào trắng.

Khác với những tu sĩ cường đại khác chính là thân thể ông ta giống như là củi đốt vậy, không có chút tươi sáng của vật sống có nước, cũng như vậy, nhân thân cũng không lợi hại giống như tu sĩ khác, mà là rất mờ đục, phi thường vô thần.

Ông ta nhìn thấy Đồ Nguyên, chỉ là hỏi tên Đồ Nguyên một cái, sau đó cảm tạ Đồ Nguyên tại trong biển cát đã cứu đệ tử của ông ta rồi nói đệ tử Trần Vô Tuyệt của mình dẫn Đồ Nguyên rồi đi.

Từ chỗ Trần Vô Tuyệt, biết sư phụ của hần tu chính là Thạch Diệt thiên công trong Long Hồ Tịch Diệt tự, từ thể xác và tinh thần tịch diệt kia tìm về một tia quang minh.

Nhưng Trần Vô Tuyệt cũng không tu Tịch Diệt thiên công, hần tu là Long Hồ thiên công, khi tu vi cao rồi, một rồng một hổ chiếm giữ tại thân, cường đại vô cùng.

Long Hồ Tịch Diệt tự tính là môn phái cường đại trên Vạn Thánh sơn. Trần Vô Tuyệt dẫn Đồ Nguyên đi tới trước một tòa tháp, đầu tiên là một mình hần tiến vào, sau một lát, Trần Vô Tuyệt dẫn Đồ Nguyên vào, sau đó đi thẳng vào một cái tịnh thất, bên trong chỉ có một cái bàn thấp, một cái ghế.

Sau khi Đồ Nguyên vào đến nơi đây, có một thiếu niên bụng nước trà đến, lại đốt lên đàn hương nâng cao tinh thần, sau đó liền đứng ở ngoài tịnh thất.

Trần Vô Tuyệt rời đi, không qua bao lâu liền ôm vào tới năm quyển sách, có dày có mỏng.

"Trong tự của chúng ta, sách về phương diện phương diện tu hành kia đều tại nơi đây, người an tâm ở đây xem đi." Trần Vô Tuyệt nói.

"Có phải người phải đi bế quan?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đúng vậy."

"Được, người đi đi, ta ở lại chỗ này cho đến khi xem hết sẽ đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, như vậy là tốt nhất." Sau đó lại chỉ thiếu niên ngoài cửa, nói: "Hắn gọi là Vô Tâm, nếu có chuyện gì thì cứ phân phó hắn đi làm. Còn có, tòa tháp này gọi là Tầng kinh tháp, là nơi chuyên để cất dấu điển tịch trọng yếu. Người không phải là đệ tử bản môn, vốn là không thể vào. Bất quá ta đã nói với Pháp Quyền sư thúc về người rồi, nếu có muốn xem cái gì, có thể nói với Vô Tâm, Vô Tâm sẽ đi nói cho Pháp Quyền sư thúc."

Đồ Nguyên phi thường cảm tạ, hắn biết rõ, mỗi một cái môn phái, nơi tàng kinh trọng địa như vậy đều không phải ngoại nhân có thể dễ dàng tiến vào. Vốn lúc đó hắn cứu Trần Vô Tuyệt cũng không có nghĩ tới cần hắn ta báo đáp mình cái gì, hôm nay lại có được hồi báo như vậy.

Trần Vô Tuyệt dặn dò xong những điều này, liền đi bế quan. Đồ Nguyên biết rõ, khi gặp lại hắn thì có lẽ hắn đã kết được đan rồi, hoặc là thất bại.

Nếu kết đan thất bại thì tinh khí thần sẽ tiêu hao rất lớn, muốn bổ trở lại thì cần thời gian rất dài, cần phải ăn một ít thiên tài địa bảo.

Đồ Nguyên uống một ngụm trà, sau đó ngồi xuống, tập trung tinh thần bắt đầu xem sách trên bàn.

Thân thể kết đan là như chế thuốc vậy, cần có chủ tài(tài liệu chính) cùng phó tài(tài liệu phụ). Trong đó chủ tài là tinh khí thần trên thân thể dung hợp với linh khí những năm qua đã thu vào trong thân thể. Mà phó tài thì là cần phải tại những thời điểm khác nhau trong lúc kết đan thu vào linh khí bất đồng, cuối cùng kết thành đan.

Mỗi một loại phương pháp kết đan đều là có các bước rõ ràng, mỗi một thời gian thu vào bao nhiêu phân lượng hòa linh khí, hoặc là thu vào ngôi sao tinh hoa, hoặc là cần thu vào bao nhiêu sấm sét chi khí, những điều này đều cần phải thể hiện rõ, cũng là hóa hầu mà người luyện đan nói tới.

Mà một đạo Vạn Pháp Âm Dương phù kết trong đan điền Đồ Nguyên này, hắn không biết cụ thể phải như thế nào mới có thể kết thành đan, thất bại một lần hai lần cũng được đi, nhưng nếu nhiều thì chỉ sợ là tiêu hao hết bản mạng linh khí của mình.

Hắn ở trong cái tịnh thất nhỏ nhỏ này xem sách thoáng cái đã hơn nửa tháng, hắn xem phi thường chậm, có lúc xem qua rồi còn sẽ lật xem lại.

...

"Tuyên Tử tỷ tỷ. Chân nhân còn chưa có trở về a."

Tại trước Thượng Thanh nhà gỗ, có một thiếu niên hỏi Phạm Tuyên Tử. Phạm Tuyên Tử tại nơi đó luyện kiếm, kiếm của nàng lúc nhanh lúc chậm. Chậm thì như đẩy mài, nhanh thì như là lấy kiếm thì phù.

Thiếu niên kia chính là người con trai xem một chút thi chết của Triệu Đồng, hắn tên là Lý Truyền Tinh.

"Tuyên Tử tỉ, chúng ta đi đùa đi."

Phạm Tuyên Tử luyện kiếm, không có lý hắn, từ ngày kia, khi hắn gặp lại Phạm Tuyên Tử cùng Đồ Nguyên, tại sau khi Đồ Nguyên tiến nhập Long Hồ Tịch Diệt tự thì ngày hôm sau Triệu Đồng mang theo hắn tới, không có gặp được Đồ Nguyên, trái lại Lý Truyền Tinh tựa hồ cùng Phạm Tuyên Tử có chút hợp ý, nẫu thân của hắn tại nơi đó bán pháp bảo, mà hắn thì là tới tìm Phạm Tuyên Tử chơi đùa.

"Sư phụ không tại, ta phải trông nhà."

Phạm Tuyên Tử vừa luyện kiếm vừa nói. Tại quanh thân nàng có một cỗ hơi mây tụ tập, mà thỉnh thoảng tại lúc mũi kiếm rất nhanh đâm ra thì sẽ phát ra tiếng xích xích. Gió tại Thượng Thanh nhà gỗ đều như là chuyển động theo kiếm của nàng, chỉ là gió đã trở lạnh, trong lúc mơ hồ hình như có hoa tuyết, mà mây thì như băng vân.

"Tuyên Tử tỉ, chỗ của người chỉ có ba gian nhà gỗ, cũng không có gì khác, muốn trộm cũng không có thứ gì để trộm." Lý Truyền Tinh nói ra.

"Tiểu hài tử không biết không nên nói lung tung, trong nhà chúng ta thế nhưng là có bảo bối." Phạm Tuyên Tử nói ra.

Lý Truyền Tinh nhưng không tin, hắn bĩu môi, quay đầu lại nhìn nhìn nhà gỗ, hắn không tin nơi như vậy sẽ có bảo bối gì. Vừa quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một cái người, tức thì trong lòng sinh ra khủng hoảng.

"Tuyên Tử tỷ tỷ, hắn tới rồi, thực nhân quý(quý ăn người)..." Lý Truyền Tinh kinh hoảng kêu to.

Phạm Tuyên Tử nghe giọng hắn không thích hợp, không giống như là giỡn chơi, lập tức thu kiếm, quay qua nhìn lên trên sườn núi, chỉ thấy có một người đang đi lên sườn núi chỗ Thượng Thanh nhà gỗ.

Vừa thấy đến người này, Phạm Tuyên Tử cả kinh. Nàng có ấn tượng khá sâu với người này, y chính là một người tại trong biển cát lúc đó, đã thi pháp

lên người Lý Truyền Tĩnh, hại chết phụ thân A Tư Nhĩ của Lý Truyền Tĩnh.

Mấy năm trôi qua rồi, tướng mạo y không có chút biến hóa nào, chỉ là nhân thần càng thêm u tối, cổ tà khí trên người kia cũng càng nặng rồi.

Trong lòng Phạm Tuyên Từ cũng là cả kinh, người này nhưng không dễ đối phó, năm đó là chạy thoát khỏi tay Ngân Giáp thì mị. mấy năm trôi qua rồi, cũng không biết có luyện thành bản lĩnh gì đặc biệt hay không.

"Tuyên Từ tì, làm sao bây giờ, Tuyên Từ tì, làm sao bây giờ." Triệu Truyền Tĩnh kinh hoảng : "Hay là chúng ta chạy đi."

Phạm Tuyên Từ lắc đầu, nói ra: "Người vào trong nhà đi."

Lý Truyền Tĩnh lập tức trốn đến sau cửa phòng, nhìn ra phía ngoài.

"Người còn dám đến nơi đây." Phạm Tuyên Từ rất quát hỏi: "Sư phụ ta cùng phụ thân của Đồng a đi đang tìm người khắp nơi, người đúng là đưa lên tới cửa, tự tìm từ lộ."

"Hắc hắc, tiểu cô nương, người cũng không cần phô trương thanh thế rồi, ta biết rõ, sư phụ của người đã xuất môn rồi, rất nhiều ngày không ở nhà."

"Hừ, ngu xuẩn, người lâu như vậy không lộ diện, như thế nào mới có thể khiến người lộ diện chứ? Đương nhiên là phải giả bộ là ly khai, bây giờ, nếu người đã tới rồi, vậy thì đừng nghĩ rồi đi." Phạm Tuyên Từ lạnh lùng nói ra.

Kiểm trong tay nàng tản ra hàn quang, Lý Truyền Tĩnh ở phía sau cửa kinh hi hỏi: "Thật là như vậy sao, Tuyên Từ tì."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 52: Thi Mị Không Nghe Lời

"Ha hã, tiểu cô nương, người còn non một chút, A Tư Nhĩ ta đi khắp thiên hạ nhiều năm như vậy, sao lại bị mảnh khoé nhỏ nhỏ này của người lừa gạt, bất quá người có thể có phản ứng như vậy, cũng tính là đáng quý, như vậy, người thành thành thật thật đi theo ta, ta có thể tha cho người một mạng, nếu không, ta ăn người." A Tư Nhĩ âm trầm nói ra.

Y từng bước một tới gần Thượng Thanh nhà gỗ, Phạm Tuyên Từ giương Băng Phách hàn quang kiểm chỉ ra, nói: "Năm đó bản cô nương đã nhìn người không thuận mắt, bị người chạy trốn, nếu hôm nay người đã lại tới cửa, vậy bản cô nương để cho người biết, Thượng Thanh phải ta là không dễ chọc."

Kiểm trong tay nàng chớp động hàn quang, trong mắt tuôn ra sinh chiến ý cường liệt, bất quá nàng không hề động, nàng đang đợi A Tư Nhĩ này xuất thủ, bởi vì nàng rất rõ ràng, mình cũng không phải là đối thủ, có khả năng làm chính là tự bảo vệ mình, mà có thừa khả năng tự bảo vệ mình, nàng lại muốn nhìn một chút mấy năm tu hành này, mình y sai kém như thế nào.

Cho nên nàng không vào nhà, cũng không rời mái hiên.

Chỉ cần không rời bậc cấp trước nhà, nàng là có thể tại lúc không địch lại lui vào trong phòng, chỉ cần lui vào trong phòng, nàng tin tưởng mình là ở thế bất bại, bởi vì phù trận do sư phụ mình bày ra, dù cho là kim đan tu sĩ tiến vào cũng vị tất có thể toàn thân thối lui.

Tại kiểm của nàng chỉ vào A Tư Nhĩ ở phía xa kia thì trong mắt y xuất hiện một tia tức giận, theo đó trên người y tung bay ra từng sợi hắc khí, hắc khí đúng đưa trong hư không, giống như là vô số xúc tua hướng phía Phạm Tuyên Từ xoắn tới.

Tốc độ của hắc khí cũng không nhanh, nhưng mà lại bao phủ Thượng Thanh nhà gỗ, mắt Phạm Tuyên Từ chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, tâm tình âm trầm kiểm chế theo hắc khí che lấp phủ xuống mà tuôn lên trong lòng.

Đột nhiên, một đạo hắc khí như xà lao xuống Phạm Tuyên Từ, xông thẳng tới mặt.

Băng Phách hàn quang kiểm trong tay nàng phóng ra hàn quang, những hắc khí kia liền bị kiểm quang quấy vỡ, chỉ là hắc khí giống như có sinh mệnh. Sau khi vỡ lại hóa thành một mảnh vòng xoáy, giống như là cuốn tới quần lay Phạm Tuyên Từ.

"Thái Âm Trảm Linh."

Kiểm trong tay Phạm Tuyên Từ xẹt qua hư không. Một đạo linh quang như trăn gnon chìm vào trong vô biên hắc vụ.

Hắc vụ đúng là cấp tốc lui đi không ít, ngay sau đó mũi kiếm ngưng kết linh quang, kiểm quang lướt qua, hư không có băng vân ngưng kết, hắc khí đúng là bị đóng băng lại rồi.

"Muốn chết." Ngoài phòng, sau hắc vụ, A Tư Nhĩ quát lạnh một tiếng. Sau đó Phạm Tuyên Từ lui vào trong phòng, hắc vụ kia theo sát đi vào, trong

chóp mắt, từ thần tượng bên trong phòng dâng lên thanh quang, thanh quang như ngọn lửa. Hắc vụ xông vào đều bị thanh quang thiêu đốt tán đi.

Những hắc vụ kia đúng là vô pháp lại tiến vào nhà gỗ nửa phần, Phạm Tuyên Từ thở ra một hơi. Bên cạnh Lý Truyền Tinh bị hù dọa phát run, thấy một màn như vậy, vẻ sợ hãi tan đi không ít.

"Hắn vào được không?"

"Đại trận do sư phụ ta bày ra nơi đây, há là loại tà ma này có khả năng đi vào được." Phạm Tuyên Từ tự tin nói ra, trước đó nàng cũng có một chút lo lắng, bất quá nhìn thấy hắc vụ kia trong nháy mắt bị đuổi tán đi, trong lòng đại định.

"Xem thi mị của ta." Đúng lúc này, Phạm Tuyên Từ nắm lên Khu Thi chuông treo trên thần tượng, bắt đầu lay động. Tiếng chuông vừa vang, Lý Truyền Tinh liền nhìn thấy trong mặt đất chui ra một người toàn thân xám lặn ngấm quang. Nó đầu tiên là nhìn thoáng qua Phạm Tuyên Từ, găm nhẹ một tiếng.

"Bên ngoài." Phạm Tuyên Từ đưa tay chỉ.

Ngân Giáp thi mị nhào đi ra ngoài, hắc vụ khắp trời kia bị nó há mồm hút một cái, thu hết vào trong miệng nó.

A Tư Nhĩ kinh hãi: "Hắn vậy mà lại lưu cái Ngân Giáp thi mị này lại không có mang theo trên người, sao có thể như vậy." A Tư Nhĩ kinh hãi nói ra.

Thi mị không có chút nào chần chừ, nhào tới y, chỉ thấy thân thể thi mị nhoáng lên, tiêu thất tại nguyên chỗ, đột nhiên A Tư Nhĩ thấy chân mình căng thẳng, phát hiện chân đã bị một cái tay phủ đầy ngân giáp nắm lấy, một mảnh đất dưới chân không biết khi nào đã mềm hóa như ao đầm.

"Không."

Giọng y ngân ngui, một tiếng còn chưa có gọi xong thì đã bị kéo vào trong mặt đất.

Thi mị luôn luôn bị chôn ở dưới nền đất, tựa hồ nó sử dụng thổ độn thuật càng thêm thuận buồm xuôi gió rồi.

Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng. Nàng quyết định đem chuyện này kể lại thật hay cho sư phụ của mình nghe. Chỉ là qua một lúc lâu sau, cũng không thấy thi mị đi ra. Nàng bắt đầu có chút hoảng rồi, sau đó bắt đầu lay động Khu Thi chuông.

Nàng sợ vạn nhất thi mị này chạy rồi, nàng thế nhưng là rất rõ ràng, sư phụ phí rất lớn tâm huyết để tế luyện thi mị này.

Lý Truyền Tinh chạy đến, hỏi: "Tuyên Từ tỷ tỷ, cái ác ma kia đâu chứ?"

"Bị thi mị nhà ta ăn rồi."

"Ăn rồi?" Lý Truyền Tinh đầu tiên là rất không tin tưởng, ác ma kia những năm gần đây còn là thường xuất hiện tại trong mộng của hắn, cứ vậy liền bị ăn rồi!

Hắn nhìn nhìn bốn phía, cái gì cũng không có nhìn thấy.

"Tuyên Từ tỉ, ngươi quá lợi hại rồi."

Phạm Tuyên Từ nhưng không có lý hắn, nàng nhưng phải muốn khóc rồi, thi mị chạy rồi, làm thế nào mới tốt.

Đó thế nhưng là sư phụ phí đại tâm huyết mới tế luyện được, hơn nữa, còn là mình và sư phụ hai người cùng tế luyện.

Trong mắt nàng đã ngân ngấn nước mắt, không ngừng lay động Khu Thi chuông.

Đột nhiên, nàng nghe được phía sau có động tĩnh, vội vàng xoay người, chỉ thấy phía sau không biết khi nào đã xuất hiện một cái hắc bào nhân, tỉ mỉ nhìn mặt nó, tràn đầy ngân giáp, không phải Ngân Giáp thi mị thì là gì chứ, chỉ là hiện tại trên mặt nó không còn ngân sắc lóng lánh giống như lúc mới hiện ra, đã nội liễm không ít.

Hắc bào trên người cũng không phải của nó, mà là của A Tư Nhĩ.

Thi mị đứng ở nơi đó nhìn Phạm Tuyên Từ, một tiếng không ra.

Phạm Tuyên Từ thở cũng không dám thở, tâm tình căng thẳng hơi hơi thả lỏng một ít, không chạy mất là tốt rồi.

"Tuyên Từ tỉ, thi mị nhà ngươi thật oai hùng." Lý Truyền Tinh nhìn thấy thi mị thì kinh hãi nói ra, chạy tới, đưa tay sờ cái tay tràn đầy ngân giáp của thi mị.

"Đừng nhúc nhích." Phạm Tuyên Từ vội vàng hô.

Tay Lý Truyền Tinh vừa vươn ra liền rút trở về, ngẩng đầu nhìn thi mị, chỉ thấy hai mắt thi mị trôi nổi huyết quang đang nhìn chăm chăm mình.

Hắn kinh sợ quát to một tiếng chạy tới phía sau Phạm Tuyên Từ.

"Người không nên xằng bậy. Người đã ước định với sư phụ ta rồi, đợi sư phụ ta được chứng đại đạo thì cũng chính là lúc người tự do." Phạm Tuyên Từ khản trương nói ra.

Thi mị gằm nhẹ một tiếng, Phạm Tuyên Từ cũng không biết nó có ý tứ gì, chỉ đành lay động Khu Thi chuông, nói: "Bây giờ đã không còn chuyện của người rồi, người còn là về trong nhà gỗ ngủ trong lòng đất đi thôi."

Nhưng mà thi mị căn bản không để ý tới nàng, đi vào trong phòng, nhìn thấy thần tượng, đưa tay muốn cầm lấy Thất Bảo Như Ý trên thần tượng, trên như ý tỏa ra thanh quang, đối với loại từ linh được âm lệ chi khí ngưng tụ như nó mà nói, thanh quang kia giống như là liệt diễm.

Thi mị vội vàng rút tay về, không dám đụng vào.

Phạm Tuyên Từ đi theo phía sau thi mị. Thi mị ngậy người trong nhà gỗ một hồi, lại đi ra nhà gỗ, Phạm Tuyên Từ nhanh chóng đi theo, nói: "Người không nên đi loạn, địa phương chúng ta ở lại chính là trên sườn núi này, nếu người đi xa, sẽ bị người khác đánh giết."

Phạm Tuyên Từ cũng không biết có phải do nó nghe hiểu lời này hay là do cái gì khác, thi mị đứng là không lý khai sườn núi này, chỉ tại trên sườn núi quanh nhà gỗ đi đi dừng dừng, khi thì ngẩng đầu nhìn ra phương xa, khi thì đứng đối diện thân cây dờ ra mấy canh giờ. Ngay từ đầu Phạm Tuyên Từ còn sẽ sợ nó bỏ đi, một mực đi theo không xa, sau lại phát hiện nó giống như sẽ không đi, liền bỏ xuống phân nửa lo lắng rồi.

Mà Lý Truyền Tinh thì là chủ động nói sẽ giúp Tuyên Từ trông coi thi mị này, thi mị ngậy ra tại nơi đó, hẳn thi an vị tại cách đó không xa chống cằm mà thủ, có lúc còn sẽ tới gần nhìn, len lén nhìn lân giáp của thi mị kia.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 53: Xa Bỏ

Ngần giáp thi mị vẫn đi quanh Thượng Thanh nhà gỗ, lúc đầu còn có người tới hỏi Phạm Tuyên Từ xảy ra chuyện gì, bộ dáng ngậy đại của thi mị đúng là trở thành một nét riêng trước Thượng Thanh nhà gỗ.

Bởi vì sư phụ không tại, Phạm Tuyên Từ cũng không lý khai Thượng Thanh, điều này là Đồ Nguyên căn dặn, người khác tới gọi nàng đi chơi, trải qua chuyện của A Tư Nhĩ, nàng càng thêm kiên quyết không đi rồi, ai biết có người nào khác tính tính kế hay không chứ.

Đồ Nguyên xem những đạo thư về nhiếp vào đèn nhang nguyện lực trong thiên địa để tu hành, sau đó nhớ kỹ trong lòng, đọc đến lúc này đã hơn một tháng.

Đột nhiên có người hỏi: "Ai trong tịnh thất?"

Vô Tâm ở ngoài cửa đáp: "Bẩm sư tỷ, là bằng hữu của Vô Tuyệt sư huynh."

"Nga, Vô Tuyệt sư huynh, mở cửa." Giọng nữ kia nói ra.

Đồ Nguyên ở bên trong nghe được rõ ràng rành rành, mấy ngày nay tới giờ, cũng từng có người mở cửa vào nhìn hán, đa số là tại sau khi nghe nói là bằng hữu của Trần Vô Tuyệt liền gật đầu tính là chào, sau đó không có quấy rầy.

Lúc này đây, hán cũng không có để ý, đầu tiên là vang lên tiếng đập cửa, theo đó cửa bị đẩy ra, ở cửa vào đứng hai nữ tử. Một người trước một người sau, khí tức trên người nữ tử đứng ở phía trước, Đồ Nguyên có thể xác định đối phương là đệ tử của Long Hồ Tịch Diệt tự.

Nhưng một vị nữ tử từ phía sau nàng lại khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn rồi, bởi vì nàng đúng là vị nữ tử hán đã gặp tại trong Vạn Thánh thư quán, người có tóc và đôi mắt màu lục đậm.

Nàng nhìn thấy ngôi ở bên trong là Đồ Nguyên thì cũng phi thường ngoài ý muốn.

Đồ Nguyên hướng vị nữ tử ở phía trước gật gật đầu, bày tỏ chào hỏi, cũng không có đứng dậy, bởi vì trên tay hán còn cầm sách, thời điểm này cũng không có người cho rằng Đồ Nguyên thất lễ, trái lại là người mở cửa sẽ cảm thấy mình thất lễ, bởi vì như vậy là mình quấy rầy người khác đọc sách.

Nữ đệ tử Long Hồ Tịch Diệt tự này đánh giá Đồ Nguyên, đồng dạng gật gật đầu, nhìn sách đặt trên bàn trước mặt Đồ Nguyên, nói ra: "Mấy ngày trước ta muốn tìm những sách này lại tìm không được, thì ra đều tại chỗ người rồi."

"Xin lỗi, là ta hỏi mượn Vô Tuyệt sư huynh những sách này." Đồ Nguyên nói ra.

Nàng kia nói: "Không cần xin lỗi, ta cũng là đột nhiên nghĩ tới mới định nhìn xem, người đã là hỏi mượn Vô Tuyệt sư huynh, vậy ta không quấy rầy rồi."

Đồ Nguyên gật đầu, cười cười, hần xác thực rất muốn toàn tâm toàn ý nhớ kỹ những sách này, sau đó trở về sẽ chậm rãi ngẫm nghĩ.

Nàng kia lui ra ngoài, nhưng mà nữ tử tóc mặc lục kia lại đột nhiên mở miệng nói: "Vô Hối sư tỷ, chậm đã, người này tại nơi đây xem cấm thư, lẽ nào Vô Hối sư tỷ không sợ một ngày nào đó hần làm ác sao?"

Vô Hối sư tỷ nhú nhú mày, nói ra: "Nếu hần đã là do Vô Tuyệt sư huynh mang đến, vậy thì khẳng định không có việc gì, dù cho là hần thật đi lên con đường cấm kỵ kia, cũng tự động có Vô Tuyệt sư huynh thu hồi những gì hần học được từ Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta, cho dù là Vô Tuyệt sư huynh vô pháp thu hồi, Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta sẽ ra tay, cái này trái lại không nhọc Mặc Ngân muội muội hao tâm tổn trí rồi."

Đồ Nguyên nghe lời Vô Hối nói, mới biết được nữ tử này tên là Mặc Ngân. Hần ngồi ở chỗ kia không hề động, nhưng mà ánh mắt lại nhìn qua, khẽ cau mày, hiển nhiên Mặc Ngân này là muốn gây rối mình rồi.

"Vô Hối sư tỷ, ngươi hiểu lầm ta rồi, ý ta là, người này ta đã gặp, là một giới tán tu, trước đó vài ngày còn tại trong thư quán lên nhìn cấm thư trên giá sách, bây giờ lại tại trong Long Hồ Tịch Diệt tự các ngươi, ta sợ hần là có mục đích gì không thể cho ai biết, ngươi nhìn xem a, hần thế nào lại quen biết Vô Tuyệt sư huynh chứ, Vô Tuyệt sư huynh luôn luôn lấy tu hành làm trọng, hoặc là bế quan, hoặc là khổ tu..." Mặc Ngân còn chưa có nói xong, Vô Hối liền đã cắt đứt lời nàng nói.

"Ý của ngươi ta đã hiểu, nhưng ngươi cũng quá coi thường Vô Tuyệt sư huynh rồi, nếu huynh ấy đã dẫn hần đến nơi đây, như vậy nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa tại trước lúc tới nơi này, khẳng định là đại sư bá xem qua, đại sư bá tu Tịch Diệt thiền, mắt ông ấy nhìn người không sai được, không nhọc Mặc Ngân ngươi hao tâm tổn trí."

Vô Hối nói xong gật gật đầu với Đồ Nguyên, nói ra: "Quấy rầy rồi, bắt quá, ngươi đã là tại nơi Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta xem những sách này, vậy vạn nhất đi lên con đường kia thì Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta thoát không được can hệ. Ta không biết ngươi có quan hệ như thế nào với Vô Tuyệt sư huynh, nhưng hi vọng ngươi có thể tuân thủ nghiêm ngặt tu hành chỉ nghĩa trên một mảnh thiên địa chúng ta."

Đồ Nguyên đứng lên, ôm tay hướng phía Vô Hối nói: "Đồ Nguyên ta tuy không phải hàng người đại đức gì, nhưng sẽ không đi lên con đường tà ma, nếu thật có ngày như vậy, tự có thiên phạt hàng thân ta."

Vô Hối nhìn chăm chú thật sâu vào mắt hần, sau đó gật gật đầu rồi đi.

Vị nữ tử tên là Mặc Ngân kia đồng dạng nhìn Đồ Nguyên, rồi đi, chỉ là trong ánh mắt của nàng nhiều ít có một chút ý tứ khác.

Sau đó, không có người lại quấy rầy Đồ Nguyên rồi. Hần ghi nhớ hết nội dung trong những sách kia, sau đó đi ra tịnh thất, cáo từ người thủ hộ Tăng Kinh tháp, sau đó lại cùng Vô Tâm đi gặp sư phụ của Trần Vô Tuyệt, sau đó mới rời đi, trở về Thượng Thanh nhà gỗ của mình.

Vô Tâm tiễn hần ra đến tận ngoài Long Hồ Tịch Diệt phái, Đồ Nguyên nói ra: "Nếu là Vô Tuyệt sư huynh kết đan thành công, còn thỉnh Vô Tâm sư đệ cho biết một tiếng."

"Sẽ." Vô Tâm đáp.

Đồ Nguyên gật đầu, rồi nói.

Một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ, tâm tình của hần đã hoàn toàn bất đồng với lúc đi tới Long Hồ Tịch Diệt tự, thời gian đó là mang theo một tia mong đợi cùng thấp thòm, mà hiện tại tuy rằng còn chưa có được đến phương pháp kết đan cho mình, cũng đã tìm ra phương hướng, biết mình phải đi như thế nào.

Bất quá, khi hần nhìn thấy trước Thượng Thanh nhà gỗ của mình có một cái cung thi đứng ở nơi đó, nhìn mặt trời trên bầu trời thì hần đột nhiên sùng sốt, lập tức nghĩ đến một cái khả năng không tốt.

Nhưng cũng may rất nhanh liền thấy được Phạm Tuyên Từ, chỉ cần nàng không có việc gì vậy thì không có gì rồi.

Phạm Tuyên Từ cũng nhìn thấy hần.

"Sư phụ, ngươi trở về rồi."

"Đúng vậy, trở về rồi, ngươi thế nào lại thả thi mị ra rồi?"

"Giữ nhà, sợ người trộm đồ, trong nhà lại không có nuôi chó, cũng không có hồ, sư gì gì, chỉ có thể dùng thi mị trông coi rồi." Phạm Tuyên Từ rất nhanh nói ra một tràng lời nói.

"Giữ nhà?" Đồ Nguyên nhìn thi mị còn đang nhìn thái dương từ trên xuống dưới, nói ra: "Vậy thì cũng có thể, chỉ là rất không lịch sự, không hợp thanh danh 'Thượng Thanh'."

Phạm Tuyên Từ nói ra: "Sư phụ, ngươi không biết, mấy ngày nay, có thật nhiều người đều tới hỏi có bán nó hay không."

"Vậy ngươi nói như thế nào."

"Ta nói cái này là của sư phụ, sư phụ chưa trở về."

"Nga, sau đó bọn họ sẽ không có hỏi tiếp sao?"

"Sau đó bọn họ tới trộm." Phạm Tuyên Từ nói đến đây liền cười rộ lên: "Phương pháp của bọn họ đều không thể dùng, không có phương pháp nào có thể không chế được thì mị của chúng ta, thì mị nhà chúng ta thật là lợi hại a sư phụ, chúng ta có phải hay không giúp nó đặt một cái tên chính thức a, tránh cho người khác hỏi tới thì không có chút khí thế nào."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cũng đúng, vậy thì đặt một cái đi, đặt tên là gì chứ.

Đột nhiên hắn nghĩ đến một cái tên: "Gọi là Xa Bỉ đi."

"Xa Bỉ?"

"Đúng."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 54: Chuẩn Bị

"Xa Bỉ có ý gì a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Ở một nơi xa xôi, có một loại thi tên là Xa Bỉ, là thần chủng quản trời tiết."

"Lợi hại như vậy, thần linh?" Phạm Tuyên Từ kinh ngạc hỏi.

Đồ Nguyên gật đầu.

"Thì mị nhà chúng ta sẽ lợi hại như vậy sao?"

"Sẽ." Đồ Nguyên đốt một nén nhang, nhìn thần tượng kia, đáp lời.

...

Sau khi trở về, Đồ Nguyên cũng không ra cửa, mà là đem toàn bộ những gì mình đã xem sao chép lại, bất quá không phải sao chép ra từng từng từng quyển, mà là đem những gì mình lý giải được ghi lại theo phương thức của mình.

Kết đan không phải việc một sớm một chiều, mà là một cái quá trình lâu dài. Tại trong quá trình này, không ngừng nhiếp lên linh khí bất đồng, sau đó dựa vào tự thân đạo hóa để tế luyện.

Bình thường người tu hành đều là lấy ngũ hành tinh khí làm chủ, lúc kết đan, ngũ hành tinh khí cần phải tại trong đan điền đạt được cân đối. Mà thiên địa tinh khí khác thì chỉ là tham gia làm phụ trợ.

Như Đồ Nguyên là lấy Nguyệt chi tinh hoa làm chủ, lại lấy ngôi sao chi tinh cùng thái dương tinh hoa làm phụ. Nhưng mà điều này không phải là then chốt, then chốt nhất là cần phải thu vào đèn nhang nguyên lực mới có thể giúp mình kết đan.

Điều này cũng quan hệ đến tu hành về sau của hắn, tại giai đoạn Thần anh sau này, Thần anh của hắn sẽ khác biệt với Thần anh của người khác.

Thần anh của người khác là cần phải từng bước một trải qua thiên địa cương phong tây lễ, chậm rãi phát triển thành nguyên linh, loại này có thể diễn biến ra các loại pháp tướng thiên địa.

Mà Thần anh của Đồ Nguyên thì có thể thu lấy tín ngưỡng đèn nhang trong thiên địa để phát triển, nhưng mà loại thu nạp đèn nhang để phát triển này có một cái tệ đoan, nếu như thu lấy lâu dài rồi, sẽ bởi vì cầu nguyện của người kèm trong đèn nhang ảnh hưởng tâm tính, dần dà, sẽ trở thành một loại thần linh, khi xuất hiện loại tình huống cảm thấy phi thường vui mừng đối với cầu nguyện của người nào đó thì đã cách thần hóa không xa rồi. Đến lúc đó liền sẽ có người tới chém giết.

Kỳ thực nếu như có tu sĩ thực nhiếp đèn nhang tín ngưỡng chỉ lực thì cũng sẽ không cho phép, nhưng mà vẫn cứ sẽ có tu sĩ đi lên con đường này.

Có một số môn phái đối với loại tu sĩ này là căm thù đến tận xương tủy. Nếu phát hiện ra, nặng thì giết chết, nhẹ thì phế bỏ tu vi, có số thì sẽ mất nhắm mắt mờ. Nhưng nếu là lại tiến thêm một bước, ví như có tu sĩ đi đáp lại mọi người cầu nguyện, đó chính là tối kỵ rồi, loại người này, tu sĩ những đại phái kia đại đa số thấy thì giết chết hoặc là giam cầm.

Vạn Thánh Sơn đối với cái này là tương đối cởi mở. Trên Vạn Thánh Sơn đa số là tán tu, từng người đều quán chú việc trước gia môn mình, không bị người tìm phiền toái liên tính là tốt rồi.

"Sư phụ, người cảm thấy ta nên dùng linh hỏa gì cho tốt?" Phạm Tuyên Từ hỏi Đồ Nguyên.

"Thiên hỏa."

"Vì cái gì a sư phụ, ta nghe nói Địa Sát độc hỏa uy lực cường đại, bất cứ một nhóm linh hỏa nào trong ngũ hành chi đều là có thể hóa thành bản mạng độn pháp." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Quá hạn hẹp, người tu hành chúng ta cũng không phải là vì đấu pháp, mục đích chính yếu là thọ cùng trời đất, có sự tiếp xúc cao nhất với cái thiên địa này, nếu như muốn làm được điểm ấy, dùng Thiên hỏa là tốt nhất." Đồ Nguyên nói ra.

"Nga." Phạm Tuyên Từ đáp lời.

"Nếu người muốn dùng hỏa, vì sư có một quyển bút ký do vị sư viết ra khi dùng được Thái Âm linh hỏa, người có thể cầm nhìn xem." Đồ Nguyên nói ra.

"Được. Sư phụ." Phạm Tuyên Từ lập tức chạy đến phòng Đồ Nguyên tìm bút ký.

Đồ Nguyên thì là nhìn bầu trời.

Hắn không biết, ở ngoài một mảnh bầu trời này là cái gì, mà tại địa cầu một mảnh đỉnh miếu thì là một mớ hắc ám, từng cái tính cầu.

Một phiên đại địa này không phải tròn, Đồ Nguyên cũng không biết biên giới ở nơi nào, nhưng mà hắn nghe người ta nói qua, trong địa lý đồ chí cũng có nói, biên giới đại địa là vô biên giới bao hải vực.

Trong gió bão đó tràn đầy thiểm điện bạo ngược. Hải vực sâu không lường được, đừng nói là phạm nhân không thể vượt qua. Dù cho là Thần anh tu sĩ cũng rất khó vượt.

Có lúc, Đồ Nguyên suy nghĩ có hay không một ngày nào đó, mình đột nhiên ngao du thiên địa tinh vực, đột nhiên trở lại một mảnh thời không nơi có địa cầu kia, sau đó đi tới địa cầu, hiện thân tại bầu trời, lớn tiếng tuyên bố, địa cầu bị mình chiếm lĩnh, từ lúc này địa cầu là thần vực của mình.

Nghĩ đến những điều này, hắn bỗng dưng muốn cười.

Những suy nghĩ này là nhân quả nghĩ loạn, hắn chỉ bắt đầu đi lên con đường kết đan.

Đến nay, hắn vẫn cứ rõ ràng nhớ kỹ lúc vừa tới trên cái đời này, mình đột nhiên tỉnh lại, trông thấy một thế giới lạ lẫm, tiếp đó rơi vào trong tranh đấu tại Âm Hồn Cốc, đến ở Tứ Thủy Thành, sau đó lại bị hút vào Tứ Thành, rồi một đoạn thời gian làm Khách mời tiên sinh tại trong Tạ đại tướng quân phủ kia, sau đó là bị giam cầm tại cấm thất của Long Trì Thiên Cung.

Sau cùng trốn thoát, một đường đi tới cái Vạn Thánh Sơn này.

Hắn đột nhiên nghĩ người nhà của cái thân thể này của mình e rằng cũng không dễ sống, nếu là có cơ hội có thể gặp người nhà của cái thân thể Đồ Phong này, có thể trợ giúp được mình nhất định phải tận lực trợ giúp, dù sao đã chiếm cứ thân thể con trai đối phương.

Con đường tu hành, thường thường là cô quạnh, nhưng nếu hưởng thụ được loại bình tĩnh này thì đó là tự tại. Thường ngày, Cổ Thụ Lâm thỉnh thoảng sẽ đến. Bây giờ không có Thôi Thành Hoa rồi, Cổ Thụ Lâm liền thường tới chỗ Đồ Nguyên.

Cũng không có chuyện gì, đùa đùa Xa Bi thì mị kia, thỉnh thoảng chỉ điểm cho Phạm Tuyên Từ tu hành kiếm đạo.

Bạch Thanh Ngôn trái lại rất ít tới, nhưng mà nếu chỗ nàng có linh quả chín thì sẽ nói đồng tử đưa tới một giỏ. Có người đến thỉnh Đồ Nguyên hạ sơn trợ quyền, bởi vì cũng không gấp gáp cần có linh thạch, cho nên hắn liền không tiếp tục hạ sơn rồi.

Một ngày này, Đồ Nguyên đột nhiên nghe đến một tin tức.

Bởi vì việc Thôi Thành Hoa, có một vị Thần anh tu sĩ tiến vào địa phương kia tìm kiếm chân tướng, nhưng mà có một ngày Thần Anh tu sĩ kia vội vã trở về, không qua mấy ngày liền chết rồi.

Việc này nghe nói truyền tới tai Thanh Huyền tán nhân, Thanh Huyền tán nhân vốn định tự mình xuất thủ, chỉ là bởi vì Vạn Thánh Sơn này thông với thần vực, bị người khuyên can rồi, ông ta cần phải tọa trấn nơi này, vì vậy quyết định do người dẫn đội mang theo tu sĩ Vạn Thánh Sơn tiến vào cái địa phương kia, tiến hành đoàn đội lực soát.

Như vậy cần phải rất nhiều người, Bạch Thanh Ngôn tới hỏi Đồ Nguyên có muốn đi hay không, nếu như muốn đi thì nàng có thể Đồ báo danh thay Nguyên.

Đồ Nguyên vốn không dự định đi, nhưng mà Cổ Thụ Lâm tìm tới, nói đây là một cái cơ hội, trước đây Vạn Thánh Sơn từng có loại đại hành động này, chưa từng có thất bại, hơn nữa, tĩnh lâu như vậy, cũng nên trông thấy thiên địa khác rồi, đối với kết đan cũng là có chỗ tốt.

Đồ Nguyên nghĩ lại, cũng phải, dù sao kết đàn không phải việc một sớm một chiều, liền quyết định cùng đi.

Vì vậy hắn bắt đầu làm chuẩn bị, chuẩn bị pháp phù, một ít pháp phù hắn cảm thấy khả năng dùng tới, còn có một chút chính hắn tự ngộ.

Về phần Xa Bi, hắn là không dự định mang đi, để lại chỗ này, cùng Phạm Tuyên Từ giữ nhà đi.

Bất quá, pháp bảo Thất Bảo Như Ý là nhất định phải mang.

Lúc này chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể nhận ra như ý pháp phù trong Thất Bảo Như Ý rồi, tại trong Thất Bảo Như Ý đã là một mảnh trắng xóa, nhìn không thấy chút vân phù hoa văn nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 55: Trang Viên

Trước mặt Đồ Nguyên là một cái trang viên hoang phế.

Tại trong trang viên có sương vụ ngưng mà không tiêu tan, khiến Đồ Nguyên vô pháp thấy rõ ràng.

Đi tới cái bí cảnh này đã hai ngày, Đồ Nguyên cũng không có lại tìm kiếm cái gì đặc thù, mà là cùng Bạch Thanh Ngôn theo sư phụ Diệu Ngọc bà bà của nàng một tổ, tra xét một mảnh địa phương này.

Đồ Nguyên vốn cho rằng bí cảnh bất quá chỉ là một cái tiểu không gian, nhưng mà sau khi tiến vào, hắn mới biết được cái bí cảnh này đến tột cùng lớn cỡ nào là mình vô pháp đánh giá.

Mà lúc này đây, người dẫn đầu thì có nói, nhất định cần phải đem mỗi một tác địa phương của cái bí cảnh này tra xét rõ ràng, nếu như có đoạt được, tùy từng cái tiểu đội phân phối.

Một cái trang viên này có chút tà dị, mà nhiệm vụ của hắn lúc này chính là sơ lược tìm hiểu tình huống trong trang viên, chỉ ít phải đem ngoại vi trang viên đều tra xét một lần.

Thông thường, nếu như chỉ một mình tiến vào trong bí cảnh, dù cho bị chết, ngoại trừ có thân hữu khả năng sẽ đến tìm, Vạn Thánh Sơn là tuyệt đối không có khả năng tới quản, lúc này đây sở dĩ có quy mô tiến nhập bên trong này, chủ yếu là bởi vì trong cái bí cảnh này có tà ác tồn tại vậy mà lại xâm nhập ngược vào Vạn Thánh Sơn, cái này là Vạn Thánh Sơn tuyệt không cho phép.

Hai phương hướng khác của trang viên này có Cổ Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn. Hắn đưa tay nhẹ nhàng nhấc lên một cọng cỏ ở bên cạnh, muốn thông qua cọng cỏ này để lý giải hoàn cảnh nơi đây một cái.

"A..."

Trong nháy mắt cỏ bị nhấc lên một đoạn, một tiếng thét chói tai vang lên.

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, theo đó rất nhanh dung nhập vào hư không u ám, khi lại hiện ra thì đã ở ngoài hơn mười bước. Trong tay hắn còn cầm đoạn cỏ kia, chỉ thấy cọng cỏ gãy dựa trong tay hắn, như là có sinh mệnh, nước cỏ xanh đậm từ trên nhánh cỏ nhỏ giọt xuống đất.

Vậy mà lại như là máu của người, mà một đoạn cỏ vốn còn sống kia chậm rãi cứng ngắc, cuối cùng héo rũ.

Đồ Nguyên hít một hơi, trong mắt nổi lên linh quang, nhìn về phía một mảnh cỏ này, phát hiện đa số cỏ đều là cỏ bình thường, trong đó có một chút cỏ trên thân tản ra linh quang u ám nhàn nhạt.

Hắn tiến tới, tới trước một gốc cỏ tản ra linh quang u ám chồm hồm xuống. Nhưng khiến hắn không có nghĩ đến là một gốc cỏ này vậy mà rút rễ lên khỏi mặt đất, rồi rễ như chân chạm lên mặt đất mà đi. Vừa rồi có cỏ khác che lấp, Đồ Nguyên nhất thời không có phát hiện, đến gần mới phát hiện ra.

Cây cỏ này vậy mà biết rút rễ lên bỏ chạy. Hắn đưa tay cầm lên, cây cỏ kia nở ra mấy đóa hoa nhỏ không biết tên màu lam bạch, rễ quấn vào những cây cỏ khác, mà thân cỏ đứng là như đang run, mấy đóa hoa nhỏ lam bạch kia khép chặt lại.

"Yêu tinh sao?" Đồ Nguyên nhẹ giọng hỏi. Đã là tự vấn, cũng là đang hỏi một gốc hoa cỏ không biết tên trên tay.

Hắn phát hiện mình đúng là vô pháp dò xét cái này là thuộc về sinh mệnh, hay chỉ là một loại thực vật đặc biệt.

Đột nhiên, cây hoa cỏ kia toàn thân cứng đờ, theo đó rất nhanh héo rũ, giống như là bị hù chết.

Đồ Nguyên lật tới lật lui nhìn nhìn, không rõ lí do, ném nó xuống đất, sau đó hướng về phía trang viên cách không xa nhìn qua. Nếu trong trang viên có thứ gì đó, một tiếng kêu vừa rồi kia hẳn cũng đủ kinh động rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, còn là quyết định vào xem.

Từng bước một chậm rãi tới gần.

Dưới chân là một mảnh cỏ hoang, trong đó có một con đường, trên đường cỏ dại mọc thành bụi, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn ra được, năm đó cái trang viên này là phi thường hưng thịnh, bởi vì con đường này rất rộng, nổi thẳng tới đại môn(cổng chính) trang viên, đại môn cũng rất rộng, xe ngựa có thể tiến vào, chỉ là hiện tại một bên cửa đã đổ xuống, một bên khác nửa che nửa đẩy.

Chân hắn mềm mại đạp trên mặt đất, không có xuất hiện chút âm thanh nào. Đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra. Cửa phát ra một tiếng cọt kẹt, mở ra một chút. Hắn không có đẩy tiếp, bắt đầu nhìn kỹ cửa này.

Cửa phi thường dày nặng, Đồ Nguyên chưa từng có gặp qua loại gỗ này. Hắn đã sớm có chuẩn bị với điều này, dù sao cũng là tại trong bí cảnh, có thể nói là một phiên thiên địa khác rồi, động thực vật nơi đây đều sẽ bất đồng.

Đưa tay vuốt nhẹ lên cửa, một loại cảm giác cổ quái hiện lên trong lòng, hắn không cảm thấy là đang sờ lên cửa gỗ, mà cảm giác như đang sờ lên da thịt người, chỉ là hơi có vẻ băng lãnh cùng cứng ngắc, sờ lên chính là da thịt người chết.

Nhìn kỹ cánh cửa, kinh ngạc phát hiện, hoa văn trên cửa đúng là một nửa cái khuôn mặt già nua.

Tâm hắn lại một lần nữa căng thẳng, sau đó từ nửa bên cửa khác nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong trang viên nhìn qua phi thường ngăn nắp trật tự sạch sẽ, bất quá, vụ khí nhàn nhạt kia, phủ đầy hư không, khiến tất cả đều không quá rõ ràng.

Chậm rãi đi vào, một đường đi vào bên trong, cũng không có gặp gỡ cái gì, kỳ dị duy nhất chính là nơi đây quá sạch sẽ rồi, ngay cả bụi cũng không có.

Đột nhiên, một giọt nước rơi tại trên mặt, ngẩng đầu nhìn, trời đang mưa. Trong lòng hắn máy động, cảm thấy quái dị, có một chút lo lắng, nhưng mà suy nghĩ một chút, còn là quyết định đi vào bên trong.

Hắn lo lắng chính là mình mới vừa đi vào, vậy mà trời đã đổ mưa rồi, có hay không là việc gì kì quái, nhưng nếu đã tiến vào rồi, vậy thì vào xem đi.

Đi vào trong chính ốc, đẩy cửa mở ra, một tiếng mở cửa cọt kẹt vang lên tại trong cái trang viên này.

Trong cái trang viên yên tĩnh đến đáng sợ này trong lúc đột nhiên có âm thanh vang lên, dù cho là Đồ Nguyên cũng có một phần sợ hãi.

Gặp địch nhân hắn không sợ, nhưng mà người luôn luôn sẽ sợ thứ gì đó không biết. Hắn duy trì Vô Cực quan trong lòng, đứng ở trước đại môn của chính ốc nhìn vào bên trong. Bên trong bày biện phi thường đầy đủ, trên bàn có từng cái chén trà, hai hàng bàn ghế.

Đột nhiên, hắn cảm thấy nơi đó đều có người đang ngồi, lúc này từng người đang nhìn mình.

Hắn hít sâu một hơi, hơi hơi nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, linh quang trong mắt như ngôi sao nhìn vào trong ốc, cái gì cũng không có.

Cất bước tiến vào trong phòng, một cỗ âm lãnh chi ý dâng lên trong lòng, hắn cảm giác như mình đi vào trong nước, hô hấp đúng là đều có một chút kiềm chế.

Hắn không có ngừng, mà là hướng phía trong đi vào.

Tại trên bức tường ở mặt sau đại đường chủ vị này có một bức họa(tranh tường).

Bức họa cực kỳ quý dị, vô số đường nét hình thành một cái bầu trời, chính giữa bầu trời là một con mắt.

Tiếp tục nhìn kỹ cả bức họa kia, Đồ Nguyên đúng là phát hiện toàn bộ bức họa giống như là một con người.

Kiểm chế, tà dị.

Con mắt kia lạnh lùng nhìn đến Đồ Nguyên.

Hắn nhìn con mắt kia, đột nhiên, hắn có một loại cảm giác mờ mịt.

"Ha ha."

"Ha ha..."

...

"Ha ha..."

Tiếng cười càng ngày càng vang vọng trong tai hắn, càng ngày càng rõ ràng. Trong mắt, trên chỗ ngồi vốn không có một bóng người kia đột nhiên xuất hiện người, một người hai người, ba người... Năm người.

Một người ở chủ vị, phía dưới ngồi bốn người, mà tại phái sau chỗ ngồi thì là phân biệt đứng từng hàng người, có nam có nữ, trên cây cột trong đại đường thấp đầy đuốc.

Bọn họ đang nói cười, sau đó chủ nhân đột nhiên vỗ vỗ bàn tay, phía sau đi ra một nhóm nữ tử xinh đẹp, cầm nhạc khí trong tay, bắt đầu biểu diễn ca vũ.

Bọn họ thưởng thức ca vũ, cười lớn.

"Ha hả, ... Ha hả..."

Loại tiếng cười nhàn nhạt, có vẻ trào phúng này y nguyên một tiếng một tiếng vang lên, như là máy móc, siêu nhiên tại ngoại vật, như là tồn tại từ quá khứ, hoặc như là hiện tại đang cười bên tai Đồ Nguyên.

: Vạn Thánh Sơn

-----000-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 56: Con Mắt, Vết Chân

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, cảm Vô Cự quan, chìm vào trong tâm hồ, phát hiện trong tâm hồ mình có vô số ý niệm tàn ác như bầy cá nhỏ đang luôn động.

Một đạo ánh trắng như kiếm, trầm vào trong tâm hồ, những tà niệm hỗn độn kia tại trong nháy mắt Thái Âm Trảm Linh kiếm hạ xuống liền tiêu thất.

Mở mắt ra, phát hiện mình vẫn cứ đang đối diện bích họa, đối diện con mắt quỷ dị kia.

Hắn chậm rãi thả bộ bước chân, phát hiện vô luận mình tại phương vị nào, con mắt kia đều như là nhìn chăm chăm vào mình.

Hắn không có tiếp tục nhìn, mà là chuẩn bị vòng qua bích họa, đi vào bên trong, chỉ là mới đi vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, trong lòng rờn rợn, kinh hoàng ủa đến, bởi vì hắn phát hiện tại phía sau người vậy mà lại có một hàng vết chân.

Hắn có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải của mình, vết chân kia giống như là người vừa mới đi ra khỏi nước bước lên mặt đất khô ráo.

Hắn đứng ở nơi đó không hề động, vết chân phía sau cũng không có động.

Đưa tay sờ tìm phù túi bên hông, Thất Bảo Như Ý đã tại trên tay. Thanh quang dâng lên trên Như ý như ngọn lửa, nguyên bản tà ý quán quanh thân như bị thiêu đốt, hắn cảm giác gánh nặng trong lòng được giải khai, tay quét về phía sau, một chuỗi vết chân rất nhanh đi xa.

Hắn định ly khai, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là đi hướng bên trong, tới cũng đã tới rồi, vậy thì vào sâu chút nhìn xem.

Đi tiếp vào bên trong, là một cái hành lang kéo dài, hành lang âm u, bất quá hai mắt Đồ Nguyên cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là thoạt nhìn có chút kiềm chế. Hắn đi tới trước, tiến vào hành lang, nhìn thấy trên vách tường có mấy tấm bích họa, bất quá, bích họa lần này cũng không quỷ dị giống như là con mắt bên ngoài.

Bức bích họa này vẽ hoa hoa cỏ cỏ, bức này nối với bức kia, giống như đang kể lại chuyện xưa.

Trong bức họa có trẻ nhỏ, người lớn đùa chơi đùa trên cỏ, sau đó có người nhổ cỏ đi, đặt ở trên đất trống, cỏ kia đúng là biết khiêu vũ, hoa biết ca hát.

Đồ Nguyên nghĩ đến một gốc cỏ mình nhổ lên tại bên ngoài trang viên lúc trước, cùng một gốc lam bạch hoa cỏ muốn bỏ chạy kia. Một mực đi tới, đột nhiên phong cách vẽ tranh biến đổi, trở nên quỷ dị. Chỉ thấy trên bích họa biến thành một người cẩn thận từng li từng tí đi vào, trong tay cầm một thứ gì đó phát ra ánh sáng, vừa nhìn bích họa, vừa đi vào bên trong.

Hắn như mộng, đột nhiên, hắn dừng lại, bởi vì trên bích họa có một cái mặt người, không phải ai khác, chính là khuôn mặt của hắn.

Hắn đứng ở nơi đó bất động, chậm rãi quay đầu lại. Phía sau một mảnh hắc ám, không có con đường lúc đi tới.

"Ha hả..."

"Ha hả..."

Đột nhiên tiếng cười lại vang lên.

Đồ Nguyên đưa tay vạch ra một đạo Phong Linh phù vào trong hư không, hóa thành linh quang rơi vào trong bóng tối phía sau. Linh quang của Phong linh phù chui vào trong đó, tựa như hỏa diễm rơi vào trong nước, trong nháy mắt tắt đi.

"Là người nào?" Đồ Nguyên hỏi hướng hư không.

Không có người đáp lại.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, mắt y nguyên nhìn bích họa trên tường. Hình trên bích họa chính là hắn, từng cái người cô tịch đi tới đi tới, trong hành lang vô biên vô hạn hắc ám, sau đó như là mất đi toàn bộ sức lực, ngồi dưới đất, không còn đứng lên, trên người bắt đầu mọc cỏ.

Cỏ mọc lên chính là loại cỏ nở ra hoa lam bạch sắc đã gặp qua ở bên ngoài lúc trước.

"Ha hả." Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng.

Chỉ là tiếng cười nhạt này vừa phát ra, hắn phát hiện tiếng cười của mình đúng là giống như đúc tiếng cười nhạt nghe được lúc trước, hơn nữa là lạnh lạnh và tà dị như vậy.

Sống lưng hắn đột nhiên ròn rợn, trên người có cảm giác mát lạnh.

Hắn lại một lần nữa xoay người, mặt sau vẫn là hắc ám vô biên, đồng thời hắc ám kia giống như đang tại cuộn cuộn. Phía trước y nguyên là hành lang sáng nhạt, vô tận.

"Chút tài mọn."

Đồ Nguyên đột nhiên hét lớn một tiếng, tiếng quát chấn động ra, một vòng một vòng khuếch tán ra ngoài, đồng thời sải bước bước một bước trên mặt đất. Hư không giống như là mặt nước nổi lên rung động, một tầng hắc ám gì đó phủ trên người hắn trong nháy mắt tán đi, tai mắt rõ ràng.

Đồng thời, Thất Bảo Như Ý trong tay vạch tại trước người một cái. Thanh quang trên Như ý đúng là sắc bén như đao, trực tiếp đuổi đi hắc ám, nguyên bản một mảnh hắc ám kia tức thì tán đi.

Đôi mắt hiện ra tại phần cuối thông đạo, đầu như người cũng như không phải, đôi mắt thì như là mắt cá, chỉ là có thêm một vòng lục sắc, tàn ác mà âm lãnh.

Đồ Nguyên nhưng cũng không đuổi theo, mà là hướng ra bên ngoài trang viên thối lui, về tới trong đại sảnh lúc trước, phát hiện một vùng vết chân, đồng thời không ngừng vết chân mới xuất hiện, hắn không có đi trên chột, mà dựa vào vách tường một đường hướng phía ngoài cửa rời đi.

Đi ra đại sảnh, phát hiện bên ngoài đã đổ mưa rất lớn, đi vào trong mưa, hướng phía ngoài trang viên mà đi, tại lúc đi ra trang viên, nhìn thấy trong một góc trang viên có một ngọn giả sơn, phía dưới giả sơn là một con suối, trong mơ hồ, hắn cảm thấy bên trong đó có thứ gì đó tà ác tồn tại.

Ra khỏi trang viên, phát hiện bên ngoài căn bản là không có mưa, cất bước rời đi, gặp được Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn.

"Người đi vào bên trong rồi?" Cố Thụ Lâm hỏi.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Người quá lớn mật rồi, loại địa phương này muốn vào đi, nhất định không nên đi một mình, coi như là người có nắm chắc rút lui, cũng không nên đi vào, vạn nhất có thứ gì tà dị, một mình người như thế nào ứng phó được. Ba chúng ta cùng đi, vạn nhất người có gì sơ xuất, bảo chúng ta phải nói như thế nào với Tuyên Từ." Cố Thụ Lâm nói ra.

Đồ Nguyên nói: "Ta cũng là nghĩ đi vào sơ lược dò xét một hồi, cũng không có đi sâu, trước tiên về gặp bà bà đi."

Trên đường trở về, ba người đem những gì đã phát hiện nói một lần, hai bọn họ không có đi vào, những gì phát hiện được không khác biệt với Đồ Nguyên là mấy, cũng là phát hiện loại cỏ biết thét chói tai kia, nhưng mà cụ thể hơn thì không có.

Chủ yếu là những gì Đồ Nguyên phát hiện khi đi vào bên trong, khi bọn họ nghe Đồ Nguyên nói có một chuỗi vết chân đi theo thì cũng là hít vào một hơi, nói ra: "Loại tà dị này, chúng ta không thể khinh cử uổng động, người lần này thật là quá lỗ mãng rồi."

Khi Đồ Nguyên kể tiếp tình hình sau đó, kém một chút thì bị vây ở trong một cái hành lang hắc ám, bọn họ đều là vui mừng vì Đồ Nguyên có thể đi ra.

Bất quá cũng theo đó nói: "Ta biết rõ, tu vi bản thân người rất tốt, có tự tin, nhưng mà đây là tại trong bí cảnh, thứ gì đó đều có thể có, về sau còn nên cẩn thận một ít mới tốt."

Đồ Nguyên tất nhiên là gật đầu, đây là bằng hữu quan tâm.

Bạch Thanh Ngôn thì hỏi: "Vây đôi mắt kia, không biết là con mắt của sinh linh gì?"

"Không biết, ta chưa từng có gặp qua, tàn ác, âm lãnh." Đồ Nguyên nói ra.

Ba người về tới nơi ở tạm thời, tại nơi đây có mấy cái lều lớn, trong đó cái lớn nhất là của Diệu Ngọc bà bà. Bọn họ tiến vào, bên trong còn có một số người khác, tựa hồ đang thương nghị cái gì.

Nhìn thấy ba bọn họ tiến vào, liền ngừng câu chuyện.

Diệu Ngọc bà bà là một cái người nhìn qua rất hiền lành, đầu đầy tóc bạc, nhưng mà sắc mặt hồng nhuận. Trên người đầy đồ trang sức, Đồ Nguyên biết rõ, đó không phải để cho đẹp, mà bởi vì những thứ đó đều là pháp khí hộ thân, bất quá đeo những thứ kia, Diệu Ngọc bà bà không giống tu sĩ, trái lại càng như là lão phu nhân nắm quyền trong nhà quý tộc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 57: Thanh Phong Động

Đồ Nguyên kể lại những gì mình dò xét được cho Diệu Ngọc bà bà nghe, Bạch Thanh Ngôn còn đem về một gốc cỏ biết thét chói tai.

Diệu Ngọc bà bà chỉ là nhìn cỏ kia một cái, liền nói ra: "Cỏ này tên là Minh Từ thảo, là tài liệu có thể dùng để bố trí ảo trận cùng thi triển một ít trở chú chi pháp."

"Đồ Nguyên, ngươi lại đây." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên tiến qua, Diệu Ngọc bà bà nói Đồ Nguyên vươn tay ra, bà ta từ trong thú túi lấy ra một con thú nhỏ nhìn như tiểu hồ ly. Tiểu thú kia ngửi ngửi trên tay Đồ Nguyên, sau đó nhảy xuống đất, xoay quanh Đồ Nguyên một vòng, sau đó dùng miệng cắn vạt áo Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên y phục mình không biết khi nào đã có một mầm cây nho nhỏ mọc tại mặt trên rồi.

"Trên người ngươi không có dính trở chú gì, nhưng mà y phục lại mang về thứ không sạch sẽ." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên đưa tay đi hái mầm non kia xuống.

Bên cạnh Diệu Ngọc bà bà có một vị nam tử cảnh cáo: "Đừng loạn động, ngươi có thể an toàn trở về đã là rất may, tiếp tục loạn động, không ai có thể cứu được ngươi, trong bí cảnh quá nhiều việc hung tà, một cái tu sĩ kết Phù nho nhỏ như ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, không nên tự ý chủ trương hành động, đến lúc đó chết ở chỗ này, bỗng dưng tổn hại đến danh tiếng bọn ta, làm người ta cho rằng bọn ta ngay cả cái tu sĩ kết Phù cũng hộ không được."

Người nói chuyện tên là Xa Diễn, là một vị tu sĩ kim đan, đã kết đan mấy chục năm, nghe nói đã sắp hóa sinh thân anh rồi, là phó thủ cho Diệu Ngọc bà bà.

Hắn là tu sĩ của Thanh Phong động, tại trên Vạn Thánh Sơn, địa vị Thanh Phong động không khác biệt lắm với Lôi Vân động thiên của Diệu Ngọc bà bà, coi như là giao hảo, cho nên lúc này đây Xa Diễn mới sẽ trở thành phó thủ cho Diệu Ngọc bà bà.

Đồ Nguyên nghe lão ta nói như vậy, liền cũng không có động tiếp, tay vốn đã sắp chạm đến chồi non liền thu trở về.

Bất quá cúi đầu nhìn chồi non kia, Đồ Nguyên có thể nhận thấy mầm cây này quý dị, có một lũ tà ý phi thường yếu ớt tại bên trên.

Tiểu thú hướng về phía mầm non xanh nhạt nho nhỏ kia cất tiếng gầm nhẹ. Xa Diễn gọi một vị đệ tử Thanh Phong động: "Thu Bạch, đi gỡ chồi cây trở chú kia xuống."

"Vâng, sư phụ." Vị tuổi trẻ tên là Thu Bạch kia đáp.

Đồ Nguyên có thể cảm ứng được, gã ta cũng chỉ là một cái tu sĩ kết Phù, bất quá nếu sư phụ người ta đã cho rằng mình không thể gỡ xuống, vậy thì để cho gã tới gỡ đi. Đồ Nguyên cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng ở nơi đó.

Thu Bạch tự lấy ra từ trong phù túi một đôi găng tay như tơ bạc màu trắng, nói: "Vội thứ như vậy, nhất định phải phải cẩn thận, những tán tu các ngươi mặc dù có chút tu vi, nhưng mà còn phải học rất nhiều thứ."

Nói xong, gã lại lấy ra một cái bình nhỏ, đem mầm cây kia thả vào trong bình. Đậy nắp lại, cất đi.

"Hôm nay mọi người nghỉ ngơi một cái, chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai chúng ta đi dò xét cái trang viên kia."

Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên đi ra lều lớn, Bạch Thanh Ngôn ở phía sau tới xin lỗi, nàng cảm thấy Đồ Nguyên đã bị ủy khuất, là nàng không có chiều cố tốt, dù sao nàng là tôn nữ của Diệu Ngọc bà bà, mà Diệu Ngọc bà bà lại là người có tiếng nói cao nhất trong một tổ này.

"Lúc đó, ngươi cũng không tiện nói cái gì, chuyện không tính là gì, chúng ta là tới nơi này nhìn xem có thể cứu Thôi huynh hay không, thuận tiện nhìn xem tại nơi đây có hay không có cái cơ duyên tu hành gì, cũng không phải tới cùng người so cái gì." Đồ Nguyên nói ra.

"Đạo hữu thực sự là rộng lượng."

"Cũng không tính là rộng lượng, chỉ là cảm thấy không đáng, cũng không có mất đi cái gì." Đồ Nguyên nói ra.

Cố Thụ Lâm ở bên cạnh nói: "Kỳ thực hần là làm điều thừa, Đồ Nguyên ngươi có thể sống đi ra nơi đó, đồng thời mầm cây kia chỉ bám vào y phục ngươi đã nói rõ nó vô pháp xâm nhập thân thể của ngươi, căn bản không cần hần phải cẩn thận như vậy làm cái gì, ta xem bọn hần bắt quá là muốn đem chồi non trở chú kia danh chính ngôn thuận thu lấy mà thôi."

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Được rồi, cái thứ này, ngày mai tiến vào trong trang viên kia nhất định còn có."

"Phải, bắt quá, ngày mai chúng ta nhưng phải cẩn thận một chút." Cố Thụ Lâm nói ra.

Bạch Thanh Ngôn gật gật đầu.

Lúc này đây ngoại trừ một ít đệ tử của Lôi Vân động thiên ra, còn có đệ tử của Thanh Phong động, trong đó ngoài một vị là đệ tử của Xa Diễn, mặt khác còn có ba vị, trong đó có một vị là sư đệ của Xa Diễn, cũng là tu sĩ kết đan, lại thêm hai vị đệ tử Thanh Phong động khác, cùng với đoàn người Đồ Nguyên nữa là tổng cộng mười hai người.

Đồ Nguyên cũng không có lều riêng của mình, hần ở bên ngoài đã tọa nghỉ ngơi, trong một cái thiên địa xa lạ như vậy, hần cũng không có cảm thấy sợ hãi cùng bất an, đại khái là thấy đã nhiều, hay là từng có kinh lịch tại trong Từ Thành cùng với những năm bị Long Trì Thiên Cung giam cầm kia, làm cho tâm tình của hần được rèn luyện như thiết, phi thường cứng cỏi.

Tai nghe có tiếng gió thổi như than như khóc, nhưng mà trong đại địa nhưng là một mảnh tĩnh mịch, sự tĩnh mịch này cũng không phải bởi hoang vu, hần cảm giác có thứ tà ác giấu tại ở chỗ sâu trong nhìn chăm chăm đoàn người cái của mình.

Bên cạnh cách không xa là Cố Thụ Lâm, Bạch Thanh Ngôn cũng ở cùng bọn họ, hình thành một cái tam giác, xa xa là ba cái trường bông.

Bầu trời không trăng không sao, nhưng cũng không phải cái loại hắc ám đưa tay không thấy năm ngón, mà là có ánh sáng nhạt, ánh sáng nhạt không biết từ đâu mà đến, giống như trên cái thế giới này bất cứ thứ gì đều tản ra quang hoa nhàn nhạt, hình thành ánh sáng như vậy.

Đêm khuya, Đồ Nguyên lặng lẽ tu hành, chìm vào tâm hồ, cảm ngộ đạo Vạn Pháp Âm Dương phù kia.

Đột nhiên, vang lên từng tiếng thét chói tai, theo đó trong các trường bông xuất hiện ánh sáng, cái này là Thông Minh đang được thấp sáng rồi.

Thông Minh đang sẽ không bị gió thổi tắt, không thiếu đốt phạm vật, có công dụng trừ tà.

Trong đó có một cái trường bông xóc lên, một người hằm hằm chạy ra, nhìn thấy Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia liền rút kiếm đâm tới Đồ Nguyên.

"Là ngươi hại sư huynh ta."

Kiếm của hần còn chưa có đâm tới Đồ Nguyên thì đã có một thanh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang chớp động, chặn lại một kiếm kia. Là Cố Thụ Lâm xuất thủ rồi.

"Có cái gì thì nói rõ ràng, nếu tùy tiện động đao kiếm, người như ngươi vậy ta một kiếm là có thể đâm chết." Cố Thụ Lâm cũng không phải người lương thiện gì, một mình một người từ xa xôi đi tới Vạn Thánh Sơn khai động lập phủ không có một ai là người lương thiện.

Hần cùng với Đồ Nguyên tại bên ngoài chính là bạn tốt, ở bên trong này, càng là cùng Đồ Nguyên cùng tiến cùng lui, hơn nữa người chủ sự một tổ này là Diệu Ngọc bà bà của Lôi Vân động thiên, Diệu Ngọc bà bà là bà bà ruột của Bạch Thanh Ngôn, cho nên hần cũng không cần phải sợ cái gì, nếu không như thế cũng sẽ không cùng tiến tới nơi đây.

Kiếm trong tay đệ tử kia bị Cố Thụ Lâm cầm kiếm quay quanh kéo một cái liền thoát ly khống chế bị lôi kéo đến một bên, rồi khỏi bàn tay gã, rơi trên mặt đất đâm vào trong một tảng đá.

Chỉ một cái đối mặt liền bị mất pháp kiếm trong tay, vị đệ tử Thanh Phong động kia sắc mặt chợt xanh chợt trắng.

Lúc này ở cửa vào trường bông kia có một người hô: "Hạ Mục, còn không lại đây."

Vị đệ tử tên là Hạ Mục này lập tức nhặt kiếm lên, nhìn cũng không dám nhìn lại một cái liền đi về phía kia. Cùng là tu sĩ kết phù, mình một cái đối mặt liền mất đi pháp kiếm, còn mặt mũi gì.

Trăm nghìn người đồng tu một pháp, lại sẽ có trăm nghìn loại kết quả, pháp không cao thấp, toàn bộ nhìn cá nhân tu Trì.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 58: Tái Nhập

Ba người Đồ Nguyên, Cổ Thụ Lâm và Bạch Thanh Ngôn cũng đi tới trước trưởng bối kia, nhìn vào bên trong, có một người ngồi ở chỗ kia, trên mặt đúng là mọc ra một khối gì đó như bột xanh, nhìn kỹ thì là một mầm cỏ xanh.

Gã không dám đưa tay đụng vào mặt mình, tựa hồ vừa đụng một cái thì đau đớn không chịu nổi.

Gã không phải ai khác, chính là vị Thu Bạch lúc trước gỡ mầm cỏ nhỏ nhỏ khỏi người Đồ Nguyên.

Lúc trước gã còn luôn mồm nói loại tán tu như Đồ Nguyên, mặc dù có chút tu vi nhưng mà cần phải học hỏi thêm rất nhiều thứ. Gã lấy đi mầm cỏ trở chú kia, nhưng bây giờ lại bị gieo trở chú.

Rất nhanh, Xa Diễn xuất hiện rồi, lão ta nhìn thấy một cái mầm xanh trên mặt Thu Bạch, tức thì cả giận hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thu Bạch khóc nức nở nói: "Ta thấy Đồ Nguyên kia không có xảy ra chuyện gì, cảm thấy trên cái mầm xanh này không có trở chú gì, cho nên mở bình ra xem, nào ngờ vừa mở ra, một đoàn khí lực sắc đã nhào vào trên mặt."

"Ngu xuẩn..." Xa Diễn trầm thấp nói ra.

Người khác đều sắc mặt quái dị nhìn Đồ Nguyên ở cửa vào, bởi vì cái mầm xanh trở chú này rõ ràng là gỡ xuống từ trên y phục của hắn, thế nhưng hắn lại không có xảy ra chuyện gì.

Nếu như nói lúc trước còn có người cảm thấy mầm xanh kia khả năng cũng không có trở chú gì, hoặc là trở chú không mạnh, như vậy, lúc này lại có cảm giác kinh hoàng.

"Vi sao hắn không có chuyện." Đây là điều một ít người tại đây vô pháp lý giải, bởi vì lúc trước Đồ Nguyên cũng không có phát hiện trên người hắn có mầm xanh trở chú kia.

Diệu Ngọc bà bà cũng tới rồi, bà ta nhìn thoáng qua mầm xanh trên mặt Thu Bạch, nói ra: "Quá không cẩn thận rồi."

Sau đó hỏi Xa Diễn có thể khu trừ hay không, Xa Diễn nói là có thể khu trừ, nhưng mà lại sẽ khiến tu vi có tổn hại, Diệu Ngọc bà bà gật gật đầu, nói ra: "Nếu ta khu trừ, cũng là như thế. Kế hoạch ngày mai không thay đổi, không thể bởi vì người mà làm lỡ kế hoạch."

Xa Diễn gật gật đầu.

Lúc này, đột nhiên có một vị đệ tử Thanh Phong động thiên hướng Xa Diễn hỏi: "Sur thúc. Đồ Nguyên kia vì sao không có việc gì, hắn chỉ là một giới tán tu, trên người mang theo về mầm trở chú này, vì sao lại vô sự, có phải là hắn ám toán Thu Bạch sư huynh hay không, hoặc là nguyên nhân gì khác, đệ tử cho rằng Đồ Nguyên này nhất định có chuyện."

Đồ Nguyên đứng ở ngoài trưởng bối cũng không có cắt đứt, cũng không có rời đi, chỉ đứng ở nơi đó nghe. Diệu Ngọc bà bà cũng là nửa híp mắt, bắt quá khỏe mắt lại tựa hồ đảo qua Xa Diễn và sư đệ của lão ta.

Xa Diễn nhíu nhíu mày, sư đệ của lão ta khẽ ngẩng đầu, khỏe mắt nhìn nhìn Đồ Nguyên ngoài trưởng bối, lại nhìn nhìn Diệu Ngọc bà bà.

Vị đệ tử kia nhìn thấy chư vị đều đang nghe lời hắn nói, liền càng nói càng kích động, nhưng mà khi gã nói xong, Xa Diễn nói thẳng: "Pháp không bằng người, lại suy nghĩ nhiều như vậy, đem tâm tư đặt nhiều hơn tại tu hành đi." Sau đó hướng Diệu Ngọc bà bà nói ra: "Bà bà, quấy rầy rồi."

Diệu Ngọc bà bà gật gật đầu, nói ra: "Mau chóng chữa cho tốt, không nên đình lại."

Diệu Ngọc bà bà đi ra, Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn, Cổ Thụ Lâm cũng ly khai trưởng bối kia. Đó đều là chuyện của Thanh Phong động người ta rồi.

"Tới ngày mai, các ngươi phải cẩn thận một ít." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Bà ta là nói đối với Đồ Nguyên, Đồ Nguyên tất nhiên là đáp lời.

"Người có thể tiến vào trong trang viên kia lại toàn thân trở ra, đủ thấy người bắt phạm, bắt quá, còn là không thể sơ ý, người tu hành, sống mới là trọng

yếu nhất." Diệu Ngọc bà bà nói những lời này xong liền trở về trường bông của bà ta.

Đồ Nguyên y nguyên là cùng Cố Thụ Lâm ngồi ở bên ngoài. Mà Bạch Thanh Ngôn thì được Diệu Ngọc bà bà gọi vào trong trường bông, qua rất lâu mới quay ra.

Bọn họ ngồi ở dưới một gốc cây. Không có người để ý tới bọn họ, bên phía Thanh Phong động bận rộn rất lâu mới an tĩnh lại.

Sắc trời chậm rãi sáng lên rồi. Trường bông được thu lại.

Những trường bông kia đều là pháp khí, thu lại, xếp vào trong một cái ba-lô. Một nhóm mười hai người đi về phía trang viên kia.

Mầm xanh trên mặt vị Thu Bạch kia đã rút đi không ít, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn thấy có lốm đốm lục sắc, nhìn gần có chút uể oải.

Một đường đi tới trước trang viên kia, người dẫn đầu tiến vào trong đó là sư đệ của Xa Diễm, cũng có tu vi kết đan, hắn ta tên là Kha Đồng Chân, là một người thận trọng từ lời nói đến việc làm, rất ít nói, tay nâng một cái tiểu tháp, tháp phân chín tầng, tản ra kim quang trong sáng, đi vào trang viên, nhìn nhìn bốn phía, sau đó liền đi về phía đại đường.

Diệu Ngọc bà bà thì xuất ra một cái cờ xí hỏa hồng, cắm lên tường ở cạnh cửa, cắm ra một cái lỗ. Sau đó bà ta phân phó Bạch Thanh Ngôn và một vị đệ tử khác thủ tại nơi này, không cần đi vào, không quản bên trong phát sinh cái gì, chỉ cần ở dưới là cờ này, cũng không nên rút ra.

Nói xong, bà ta mang theo người tiến vào, Đồ Nguyên đi theo bên cạnh Diệu Ngọc bà bà.

Trong số người không có đi vào còn có hai vị Thanh Phong động, trong đó một người chính là vị Thu Bạch bị gieo xuống mầm cây trở chú, cùng vị Hạ Mục bị Cố Thụ Lâm một kiếm hất rơi pháp kiếm trong tay kia.

Bốn người không vào, tám người đi vào.

Dọc theo đường đi vào trong trang viên, Đồ Nguyên nhìn nhìn giếng phía dưới giả sơn, muốn nói nơi đó có chút tà, nhưng mà mọi người đã tiến vào trong đại đường, nên cũng nhanh chóng vào theo.

Lúc này đây, hắn nhìn kỹ mặt đất phía sau, không có vết chân, hơn nữa, nhiều người như vậy, hắn đã nói qua một ít việc quỷ dị mình đã gặp phải ở đây rồi.

Có người tại trên cửa đại đường thấp lên một ngọn Thông Minh đăng, đèn này không dùng để giết địch, nhưng mà lại có tác dụng báo động, nếu là có thứ tàn ác tới gần, diêm hỏa trên đèn liền sẽ chậm rãi biến lam tối đi.

Thấp tại cửa vào, nếu vạn nhất rơi vào trong pháp trận, Thông Minh đăng này sẽ biến thành ngọn đèn sáng chỉ đường.

Cảm giác quỷ dị lần trước không còn rồi, Đồ Nguyên không biết có phải bởi vì nhiều người hay không mà bớt đi loại cảm giác khí đó, bất quá, có người đứng ở trước bức họa kia nhìn con mắt trên họa, nói ra: "Cái này tựa hồ là một loại phù pháp, ta muốn sao chép nó lại."

Vì vậy một vị đệ tử Thanh Phong động cùng một vị đệ tử Lôi Vân động thiên lưu lại.

Diệu Ngọc bà bà, Xa Diễm, Kha Đồng Chân, Đồ Nguyên, Cố Thụ Lâm năm người lại thêm một vị đệ tử của Diệu Ngọc bà bà, tổng cộng sáu người lại tiếp tục đi sâu vào trong trang viên.

Sở dĩ lưu lại hai người bọn họ tại nơi đây, bởi vì từ trong đại đường kia là nối thẳng đến đại môn ngoài trang viên, có thể đưa mắt là thấy được, người ngoài trang đều nhìn thấy người bên trong.

Tiếp tục đi vào, bên trong là một cái hành lang âm trầm.

Kha Đồng Chân dẫn đầu, tay nâng kim tháp chín tầng, sai bước đi vào. Vị thứ hai là Xa Diễm, mặt sau là Đồ Nguyên Cố Thụ Lâm, sau cùng là Diệu Ngọc bà bà.

Đồ Nguyên nhìn bức họa trên vách tường, khiến hắn kinh ngạc chính là bức họa trong cái hành lang này không có hoa cỏ gì, chỉ có vô số đường nét.

Hắn kinh nghi, nhưng cũng không có lên tiếng, mà là theo đội ngũ đi tới trước. Cái hành lang này kỳ thực cũng không dài, chỉ là có chút âm u, phần cuối là từng cái gian phòng.

Gian phòng chia làm hai hàng, có một số cửa đóng chặt, có một số mở ra. Nhưng mà, nơi đây lại yên tĩnh đến đáng sợ, ngẩng đầu, là nóc nhà, nhưng mà nóc nhà lại có một bức họa thật lớn, như là đỉnh phần mộ chụp xuống.

"Mỗi nhóm hai người tiến vào một cái phòng thăm dò một cái." Diệu Ngọc bà bà nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 59: Bị Hãm

Nơi này là hai hàng gian nhà, mỗi một gian nhà nhìn từ bên ngoài cũng không sai kém nhiều.

Đồ Nguyên và Cố Thụ Lâm chọn một gian phòng bên trái, đẩy cửa ra, gian phòng cũng không lớn, nhìn một cái, thấy phủ đầy bụi bặm.

Bên trong là bàn ghế, một ít vật dụng khác, không có giường, không phải nơi ở lại, hơn nữa gian phòng rất ít, nhìn một cái liền nhìn thấy hết, nhìn qua cũng không có điểm gì đáng giá chú ý.

Tại loại tình huống này, tiến vào trong đó tìm thấy được thứ gì, bình thường đều quy cho người tìm được.

Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm đang định đi ra thì đột nhiên nhìn thấy một cái thần tượng nho nhỏ, bất quá thần tượng kia có vết nứt không có chút thần vận nào, thảo nào vừa rồi sẽ bỏ qua không thấy.

Đi ra, lại đổi một gian, mà Diệu Ngọc bà bà thì vẫn luôn đi tại trên hành lang, một vị đệ tử đi theo bên người, Đồ Nguyên cũng không rõ ràng tên của hắn, hắn cũng không có tự giới thiệu với Đồ Nguyên cái gì, có thể nói là hai người còn chưa có nói chuyện với nhau lời nào.

Hai người dọc theo bên trái từng gian từng gian xem qua, mỗi một gian phòng đều là trống không, cái gì cũng không có, tuy rằng đều có bụi, nhưng mà tại trong cảm giác của Đồ Nguyên thì vẫn là có chút sạch sẽ.

Loại sạch sẽ này không phải loại sạch sẽ nhìn bằng mắt thường, mà là chỉ nơi đây không có tà ý tồn tại.

Bên kia, Kha Đồng Chân nâng tháp trong tay, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng mà sắc mặt nhìn Đồ Nguyên lại có chút lạnh lùng, bởi vì ngày hôm qua Đồ Nguyên nói rất nhiều, khiến mọi người đều cảm thấy cái trang viên này tà dị, nhưng mà lúc này đây nhiều người như vậy cẩn thận đi tới, lại phát hiện bên trong này phi thường an tĩnh, cái gì cũng không có.

Thăng đến sau cùng, sau khi đã xem hết toàn bộ gian phòng, Xa Diễm nhìn Đồ Nguyên nói: "Ngày hôm qua ngươi nói nơi này có vô số vết chân, còn có khi tại hành lang thì, có tà dị sinh linh đánh lên, vì sao bây giờ không có cái gì?"

Đồ Nguyên nói ra: "Có lẽ là bọn chúng phát hiện chúng ta nhiều người, cho nên núp đi."

"Tại nơi đây ta không có phát hiện chút nào tà ý." Kha Đồng Chân nói: "Nếu ngươi là môn hạ của ta, ta nhất định trực xuất ngươi ra môn phái. Một tu sĩ tu vi kém một chút không quan trọng, nếu là tâm tính phù phiếm thì không được. Đó là nguyên tội(tội căn bản, tội nặng), không thể tha thứ."

Đồ Nguyên không lên tiếng nữa, hắn biết rõ, đại khái là do bọn hắn có đệ tử trùng trở chú, cho nên phát tiết lên mình. Đồ Nguyên không quản lão ta là thật cho rằng mình đang nói dối cũng được, còn là chụp cơ hội giáo huấn mình cũng được. Hắn không muốn cùng đối phương sinh miệng lưỡi cái gì, huống chi tu vi hai người đối phương cao hơn mình.

Diệu Ngọc bà bà ở bên cạnh nói ra: "Cái trang viên này còn chưa có xem hết, đợi đi ra ngoài rồi nói. Lão thân cảm giác cái trang viên này có phần không đơn giản, phía trước đã đến hậu viện, từ nơi đó có thể tiến vào trong cái viện khác, chúng ta trước tiên đi xem"

Lời Diệu Ngọc bà bà nói, vô luận là Kha Đồng Chân hay là Xa Diễm cũng không dám có ý kiến.

Một đoàn người từ hậu viện tiến vào trong viện khác, tổng thể mà nói, cái trang viên này chia làm rất nhiều tiểu viện, một cái tiểu viện lại có thể thông tới một cái tiểu viện khác, kết nối với nhau.

Theo một cái tiểu viện này đến một cái tiểu viện khác, Đồ Nguyên nhìn hoa văn trên tiểu viện, cố tình muốn dừng lại nghiên cứu một cái, hắn cảm thấy hoa văn kia hẳn phải là một loại phù văn.

Nhưng mà một đoàn người đều đang tại đi về phía trước, hắn cũng không tiện một mình dừng lại nghiên cứu. Trong mỗi một cái tiểu viện đều rất không giống nhau. Cảnh trí tuy rằng đa số đều hoang vu nhưng mà lại có thể nhìn ra được năm đó cái trang viên này là phồn vinh cỡ nào. Giả sơn, có suối nhỏ, có hồ, còn có hoa viên.

Đột nhiên, Diệu Ngọc bà bà ngừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói ra: "Các ngươi nhìn bầu trời."

Lúc này bọn họ đang đứng tại trong viện, chỉ thấy trong bầu trời, không biết khi nào đã phản chiếu một tòa trang viện, trang viện kia là liên thông với trang viện nơi bọn họ hiện tại.

Mà trong tiểu viện đối ngược kia, có thể nhìn thấy một nhóm sáu người bọn họ đứng ở nơi đó.

Khi Xa Diễm thấy một màn như vậy thì, sắc mặt có chút thay đổi.

"Trận pháp?" Kha Đồng Chân nghi hoặc hỏi.

Diệu Ngọc bà bà nhìn bầu trời, nói ra: "Đề lão thân thử xem có thể trực tiếp độn đi ra ngoài hay không."

Một trượng trong tay Diệu Ngọc bà bà động lên mặt đất, thân hóa thành một đạo linh quang bay độn phía bầu trời, nhưng mà tại trong nháy mắt thoát ly tiểu viện, đứng là trong nháy mắt tiêu thất, hình chiếu trang viên trên bầu trời vốn đang rõ ràng tại trong nháy mắt Diệu Ngọc bà bà bay độn vào trong đó, đứng là lật chuyển lên.

Trang viên biến mất, một mảnh mây đen lật chuyển trong đó.

Trong nháy mắt, một mảnh mây đen đen ngòm che phủ toàn bộ trang viên trên không.

Trong mắt Kha Đồng Chân xuất hiện vẻ hoảng sợ: "Hết rồi, nếu là tiến nhập bí cảnh, sợ nhất đó là rơi vào trong trận pháp, bà bà quá sơ suất rồi, không nên tách ra khỏi chúng ta."

Xa Diễn nói ra: "Bà bà còn tại trong cái trang viên này, chúng ta nhìn xem có thể gặp gỡ hay không."

Năm người lại bắt đầu đi trong trang viên, đi qua một cái lại một cái cửa viện. Nhưng mà tại thời điểm này, Đồ Nguyên phát hiện những viện này đã có biến hóa, không còn sự sạch sẽ lúc ban đầu đi qua, mà là có thêm một cổ tà ý.

"Chúng ta không thể tiếp tục đi loạn rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Xa Diễn nhìn qua hỏi: "Người có phương pháp phá trận?"

"Không có." Đồ Nguyên đáp.

"Nếu đã không có vậy thì tiếp tục đi, chỉ có không ngừng di chuyển, mới có khả năng gặp lại Diệu Ngọc bà bà." Xa Diễn nói ra.

"Ta cảm thấy không được." Đồ Nguyên nói ra: "Trận pháp trong cái trang viên này hóa sinh vô số tiểu viện, muốn gặp lại bà bà quá khó khăn rồi, mà chúng ta không ngừng đi, giống như là cá bị quẩn trên lưới, càng gầy dựa càng bị quẩn chặt, hiện tại cái trang viên này đã có khác biệt cực lớn so với lúc đầu mới tiến vào, tà ý dày đặc."

"Nếu như không đi, vậy đứng ở chỗ này có ích lợi gì?" Kha Đồng Chân nói ra: "Tiểu tử, ta nói cho người, tất cả trận pháp đều là có vết tích có thể theo, chúng ta không ngừng đi, quan sát cái trận pháp này biến hóa, mới có thể tìm được quy luật phá trận mà ra."

Nói xong lão ta xoay người liền tiếp tục đi, Đồ Nguyên không hề động, nhìn Cố Thụ Lâm ở bên cạnh, lắc đầu. Cố Thụ Lâm cũng không có động, mà đệ tử của Diệu Ngọc bà bà, nhìn nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn nhìn Xa Diễn và Kha Đồng Chân kia đã sắp đi ra tiểu viện, cuối cùng quyết định đuổi theo bọn họ, dù sao hai người bọn họ là tu sĩ kết đan, nhìn qua đáng tin hơn nhiều.

Trong nháy mắt, tựa chỉ còn lại có Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm, cái tiểu viện này cũng không lớn, có hai cái cổng, vô luận là nhìn qua cái cổng vòm trước hay sau đều là một mảnh hư ảnh mơ hồ, không chặn thực.

Cố Thụ Lâm nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Ta thế nhưng là hoàn toàn không thông với việc phá trận, toàn bộ nhìn người rồi."

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Có lẽ hai chúng ta sẽ chết ở chỗ này a."

"Chết thì chết, từ khi ta tu hành tới nay, chiến đấu to to nhỏ nhỏ không biết bao nhiêu, có rất nhiều lần đều cho rằng mình sắp chết, nhưng cuối cùng đều còn sống tiếp, hơn nữa, ta nhưng không tin người là loại người nhận mệnh kia, mấy năm nay, sách trong thư quán kia chỉ sợ đều phải bị người xem hết rồi, ta không tin người không có lý giải đối với trận pháp, lúc trước một mình người tiến vào, có thể toàn thân thối lui, như vậy bây giờ cũng nhất định có thể."

"Thì ra người có chủ ý như vậy, thảo nào không đi cùng bọn họ, ta còn tưởng rằng là chúng ta bằng hữu tình thâm." Đồ Nguyên cười nói.

"Chính là bởi vì tín nhiệm bằng hữu, ta mới sẽ lựa chọn lưu lại, nếu không như thế, đã sớm lôi kéo người cùng theo bọn họ rồi." Cố Thụ Lâm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 60: Quỷ Di

Đồ Nguyên đi lui đi tới tại trong viện, nói: "Cái trang viên này thuộc về loại trận pháp gì thì ta không rõ ràng lắm, nhưng mà một loại pháp trận này, giống như là một tấm lưới, còn người trong pháp trận thì như là cá, khi gầy dựa thì không ngừng luồn sâu vào trong lưới, sau đó bị tầng tầng lưới quẩn lên người, cuối cùng là bị vây khốn chết."

"Vậy phải phá thế nào?" Cố Thụ Lâm hỏi.

Đồ Nguyên cũng không biết nói như thế nào, lúc đó mỗi một lần nhìn thấy giới thiệu loại pháp trận không ngừng tuần hoàn không gian này thì trong lòng nghĩ đến đầu tiên chính là như một cái hộp ma phương tại hư vô, mỗi một cái cái hộp nhỏ đều có thể thông tới một cái khác cái hộp nhỏ khác, sau đó ở bên trong không ngừng tuần hoàn.

Nhưng mà, hắn có thể tưởng tượng ra như vậy, đi định vị như vậy, nhưng mà không cách nào giải thích cho người thế giới này nghe, bởi vì cách lý giải của hắn lại hoàn toàn khác với người trên cái đời này. Hơn nữa, hắn phát hiện người tại thế giới này đối với một loại như trận pháp này đều là rất khó có một cái tưởng tượng trực quan.

Không gian chồng nhau, đối với thế giới này, cái từ này cũng không phải dễ dàng lý giải.

Phương pháp phá trận tại thế giới này là vô cùng phức tạp, nếu không có bảo vật đặc biệt gì, muốn mạnh mẽ dựa vào bản lĩnh của mình để phá, vậy thì cơ hồ không có khả năng.

"Chúng ta cần phải nhận rõ phương hướng trước đã." Đồ Nguyên nói ra.

"Trong Pháp trận, sao có khái niệm phương hướng, âm dương đảo lộn, Càn Khôn xoay chuyển, Thiên địa đều đã thác loạn, phương hướng trong cảm nhận của chúng ta đều đã không đúng rồi." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Người nói không sai, cái này cũng là nguyên nhân vì cái gì, rơi vào trong trận pháp thì khó mà đi ra, có người có thể quan trắc cái trận pháp này, dựa vào khả năng diễn toán của mình, tính ra phương vị xuất trận, một điểm này ta phi thường bội phục." Đồ Nguyên nói ra.

"Người biết sao? Âm dương thuật tính chi đạo, ta từng thấy người cũng xem qua loại sách này." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Tuy có xem qua. Nhưng chỉ là lý giải đại khái, cũng không tinh thông." Đồ Nguyên nói.

"Nga, vậy người làm thế nào ly khai?" Cố Thụ Lâm hỏi.

"Tuy rằng ta vô pháp làm được thông qua diễn toán phương vị để xác định vị trí của mình tại trong trận, nhưng mà lại có một cái biện pháp. Ta từng có nghĩ qua nếu là ta rơi vào trong loại pháp trận này thì nên làm như thế nào. Cho nên ta luyện chế một đôi tử mẫu châm." Đồ Nguyên nói đến đây, lấy ra từ trong phù túi một cây châm màu chì xám xịt.

Một đoàn linh khí nổi lên từ lòng bàn tay hắn, như màn nước nâng cái châm màu chì kia lên.

"Đây là tử châm(kim châm con) trong tử mẫu châm, mà trước lúc vào trang viên này thì ta đã lưu tại mẫu châm ở ngoài trang viên rồi." Trong lúc nói chuyện, cây châm trong lòng bàn tay Đồ Nguyên chậm rãi chuyển động, sau đó hướng về một cái phương hướng ngừng lại.

"Đi, đi theo ta." Đồ Nguyên nói ra. Hắn theo phương hướng tử châm chỉ mà đi tới bên cạnh một bức tường, nói ra: "Đánh vỡ tường ở vị trí này."

Kiểm trong tay Cố Thụ Lâm chớp động hàn quang, tường kia tức thì bị phá ra một cái lỗ. Trong tay Đồ Nguyên đã xuất hiện một cái Thất Bảo Như Ý, chui qua. Cố Thụ Lâm theo ở sau người. Từ Thất Bảo Như Ý có thanh quang vạn pháp không nhiễm bao phủ lấy hắn. Khi chui qua cái lỗ kia, vô tận hắc ám vọt tới, trong bóng tối hình như có ánh sáng nhạt, một đôi con mắt huyết hồng nhìn chăm chú vào.

Chỉ là Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên đưa tại phía trước, thanh quang như ngọn lửa, pháp phên quanh thân hắn, bập bùng lấp lóe.

Chui qua lỗ tường kia, Đồ Nguyên không tiếp tục động rồi. Cố Thụ Lâm nhìn Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên, nói ra: "Cái như ý này của người không đơn giản a."

"Đương nhiên, pháp khí giữ nhà mà." Đồ Nguyên cười nói, cây châm nâng trong tay hắn đang tại chậm rãi chuyển động. Sau đó thay đổi phương hướng, đúng là lại chỉ vào bức tường hắn vừa mới đánh vỡ kia, chỉ là phương vị bất đồng mà thôi.

Đồ Nguyên theo phương hướng tiến đến, sau đó lại nói Cố Thụ Lâm đánh vỡ. Hai người chui qua, cũng không còn là cái tiểu viện lúc trước kia. Quay đầu nhìn lại bức tường, chỉ có một cái, mà không phải là hai cái lỗ.

Đồ Nguyên chờ kim châm ngừng lại, xác định phương hướng. Theo đầu kim chỉ mà đi, không ngừng phá tường vượt qua. Có lúc thậm chí là chui qua lỗ tường, ngay sau đó lại phải chui về, cứ mãi như thế, Cố Thụ Lâm nhìn không được hỏi có hữu dụng hay không.

Phải biết rằng, phá vỡ cái tường này cũng không phải chuyện dễ, trên tường có phù pháp, nếu Cố Thụ Lâm không dùng thật lớn linh lực thì căn bản là phá không ra.

Bất quá, nếu là muốn ly khai, phá vỡ vách tường ngăn cản cũng chưa được, bởi vì pháp trận đã vận chuyển, vách tường kia đã không còn là vách tường phù pháp đã tồn tại giữa trong thiên địa, nó là ký gửi tại trong âm dương, có thể nói, hiện tại bọn họ không được tính là tại trong thiên địa hiện thực chân chính.

Lộ tuyến mà Đồ Nguyên đi cũng giống như những người thông âm dương thuật tính chi đạo, có thể tính toán vị trí phương vị hiện tại, đồng thời minh bạch nên đi như thế nào để thoát ra, mà Thất Bảo Như Ý thì là giúp hắn khi đi qua lỗ tường kia thì sẽ không bị trong nháy mắt bị di chuyển đến địa phương khác.

Một đường đi, một đường phá tường, hoặc là tại trước một cái cổng viện đi về, nhưng mà họ vẫn là đi loạn như vậy. Cứ như vậy, tại lúc bọn họ đi qua một cái cổng viện môn thì đột nhiên, trước mắt sáng ngời, bọn họ phát hiện mình đã là xuất hiện ở ngoài trang viên rồi.

Bên cạnh chính là Bạch Thanh Ngôn cùng với mấy người không có vào trang viên, mà bọn họ là trực tiếp từ cửa kia đi ra. Trong nháy mắt họ xuất hiện, một điểm thanh quang của như ý tại phía trước, bọn họ bước ra cửa, làm người không có đi vào trang viên cả kinh, liên tục lui về phía sau, pháp khí đều đã tể ra.

"Các người thế nào lại từ nơi này đi ra rồi, người khác đâu chứ?" Bạch Thanh Ngôn ngạc nhiên hỏi.

"Chúng ta rơi vào trong pháp trận, thất tán với bà bà cùng Xa Diễm đạo trưởng." Đồ Nguyên nói ra.

Trong số người ở tại ngoài trang viên còn có hai người của Thanh Phong động, bọn họ nghi hoặc hỏi: "Thế nào khả năng, bọn họ không phải cũng đều an ổn ở nơi đó sao chép pháp phù sao?"

Đồ Nguyên quay đầu nhìn vào trong trang viên, quả nhiên, tại trong đại sảnh có hai vị đệ tử đang bận rộn sao chép bích họa.

Cố Thụ Lâm cau mày nói ra: "Không đúng a, chúng ta rơi vào trong trận pháp lâu như vậy, bọn họ thế nào còn không có sao chép xong."

"Các người thật đã rơi vào trong pháp trận sao?" Vị đệ tử Thu Bạch của Thanh Phong động bị trúng trớ chú kia, trên mặt vẫn còn có lổm đổm lục thảo lại một lần nữa hỏi.

Đồ Nguyên nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Các người đang hoài nghi cái gì?"

"Nếu như là rơi vào trong trận pháp, vì sao hai người các người có thể bình an đi ra, mà Diệu Ngọc bà bà cùng sư phụ, sư thúc ta đều còn tại trong trận ra không được." Một vị đệ tử Thanh Phong động khác – Hạ Mục ở bên cạnh nói ra.

"Nhiều lời vô ích, chúng ta tới xem." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn cùng với Cố Thụ Lâm hai người lại đi vào trong trang viên, lúc này đây tiến vào trang viên, cảm giác hoàn toàn bất đồng với ban đầu, hắn cảm giác thấy tất cả ở bên trong này đều là quý dị.

Chậm rãi đi vào trong đại sảnh, Đồ Nguyên đứng ở cửa vào, hô: "Các người đang làm gì?"

Theo lời hắn nói ra, hai người kia quay đầu lại, về mặt trắng bệch.

"Chúng ta đang sao chép phù pháp trên vách a."

Cố Thụ Lâm một nghe thanh âm bọn hắn liền rút kiếm ra, Đồ Nguyên nói: "Không nên khinh cử uổng động."

Con mắt nhìn ngọn đèn trên cánh cửa ở bên cạnh, chỉ thấy đèn đã là một màu lam sắc, hỏa điểm nhỏ chỉ cỡ hạt đậu.

Cố Thụ Lâm cũng nhìn thấy.

"Các người đứng ở nơi đó làm gì, đến đây giúp chút việc a." Hai người trong đại sảnh nói ra.

Cố Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói ra: "Chúng ta đi ra ngoài cái đã."

Trong nháy mắt bọn họ xoay người, trong nháy mắt, đại sảnh kia xuất hiện dày đặc chỉ chít vết chân.

Mà ở trong viện, từ cái giếng dưới giả sơn kia có nước tuôn ra, nước quý dị này lên mặt đất, hướng phía Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm quần tới.

: Vạn Thánh Sơn

-----ooo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 61: Phá Trận

Đồ Nguyên duỗi tay đưa Thất Bảo Như Ý ra, vung lên hư không, một phiến thanh quang tỏa ra, thủy thế hơi hơi dừng lại, lại trong nháy mắt bao vây họ lại.

Cổ Thụ Lâm hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chớp động lãnh quang, vạch vào hư không, một đạo kiếm khí rơi vào trong nước, nước kia như là bị kinh sợ, đứng là trong nháy mắt tách ra một mảng, né tránh kiếm khí.

Đồ Nguyên đưa tay sờ tìm tại phù túi, một khối ngọc phù xuất hiện tại trong tay hắn, tại khi vừa lấy ra khỏi phù túi, ngọc phù liền đã tản ra quang mang, quang mang bập bùng như ngọn lửa thiêu đốt, rồi lại không bay ra, kẹp tại đầu ngón tay, tay dựng tại trước ngực, sau đó vẩy ra, một đạo linh quang như một thanh phi đao bay về phía ngọn giả sơn xa xa kia.

Từ trong giếng dưới chân giả sơn không ngừng bốc lên hắc khí, nước từ trong đó ào ạt trào ra.

Linh quang xuất hiện tại trên giếng, tỏa ra, trở thành một mảnh linh quang, muốn đem nước kia đề xuống, nhưng không được.

Trong giếng bùng lên hắc quang, linh quang bay ra, một đoàn nước đen tuôn ra, như một con cự蟒 màu đen, nhào tới phía Đồ Nguyên cùng Cổ Thụ Lâm.

Một đạo kiếm quang chém tới, hắc thủy tản đi, nhưng mà lại tại không trung hóa thành từng con thủy蟒 nhỏ, xông về phía Đồ Nguyên và Cổ Thụ Lâm.

Đồ Nguyên quát khẽ một tiếng, tay phải chụp lên phía trên, một mảnh quang sáng xám mờ bao phủ một mảnh hư không nho nhỏ này, thủy xà trong khắp bầu trời đứng là trực tiếp bị tay hắn bắt vào trong tay, hóa thành một quả cầu nước thật lớn.

Trong quả cầu nước có lục quang nhàn nhạt đang chớp động.

"Phụp..."

Quả cầu nước kia đột nhiên vỡ ra, tay Đồ Nguyên thò vào trong quả cầu nước bắt lấy một điểm lục quang nhàn nhạt kia. Lục quang bị chụp vào trên tay, đó là một gốc hoa cỏ đã mọc ra mặt người.

Lá như tay, đóa hoa như mặt, quý dị vô cùng.

"Chính là thứ này đang tác quái đi?" Cổ Thụ Lâm nhìn cây hoa không biết tên trong tay Đồ Nguyên, kinh ngạc nói ra.

Đồ Nguyên lắc đầu, đưa tay từ trong phù túi lấy ra một đạo phù phong nó lại. Sau đó nhét vào trong một cái phù túi hắn mang theo chuyên dùng để chứa đựng mấy thứ này. Trước khi tới nơi này, hắn thế nhưng là đã chuẩn bị không ít phù túi để cất những tài liệu vật phẩm loại này.

Quay đầu nhìn lại trong đại sảnh, hai người kia đã biến mất không thấy rồi.

Mà trên mặt đất thì là một đám dấu chân ướt.

Trong mắt Cổ Thụ Lâm đồng dạng chớp động linh quang, cũng đang nhìn vào trong đại sảnh, nhưng mà chính là nhìn không thấy những vết chân kia xuất hiện như thế nào.

"Là phương pháp ẩn độn gì. Lại thần kỳ như thế, đúng là vô pháp nhìn thấy." Cổ Thụ Lâm nói ra.

"Đồ Nguyên đạo hữu." Bạch Thanh Ngôn ở bên ngoài hô gọi. Kỳ thực nàng cũng cách không xa, nhưng thanh âm lại như là cách rất xa.

Đồ Nguyên hướng phía cửa vào trang viên đi tới, chỉ mới bước mấy bước, trong mắt liền thấy đám người Bạch Thanh Ngôn rất nhanh đi xa, sau đó trở thành nhật, cuối cùng tiêu thất, Cổ Thụ Lâm ở bên cạnh cũng đã biến mất.

Hắn hơi kinh. Sau đó đứng trạm tại nguyên chỗ không hề động, tay trái cầm Thất Bảo Như Ý, con mắt chậm rãi nhìn quét xung quanh.

Xung quanh là một mảnh hắc ám, hắn hơi hơi nhắm mắt lại, khi lại mở mắt ra, trong mắt nổi lên linh quang, thấy rõ trong bóng tối, phát hiện mình xuất hiện tại trong một cái sơn động, đứng dày đặc chi chít vô số thảo nhân, mà hắn thì là đứng ở trên một tòa đàn tế. Trên vách động ở đỉnh đầu là tầng tầng lớp lớp con mắt, quý dị âm lãnh nhìn chăm chú tất cả.

Nhìn thấy Đồ Nguyên mở mắt, thảo nhân dày đặc chi chít kia đúng là hướng hắn hành đại lễ.

"Tham kiến ta vương."

"Tham kiến ta vương."

"Tham kiến ta vương."

Đồ Nguyên con mắt khẽ nhú, lạnh lùng nói: "Áo giáp, nhiếp hồn, thủ đoạn như thế liền muốn biến ta thành khôi lỗi, còn kém một chút."

Theo lời hắn nói, đột nhiên há mồm phun ra, một cái kim châm đỏ đậm từ trong miệng của hắn cực nhanh bay ra, trong nháy mắt xuất hiện, liền đã xuyên thủng hư không.

Lúc lại hiện ra thì chỉ thấy một điểm hồng quang kia chìm vào trong con mắt.

Tức thì, cảnh tượng trước mắt tán loạn, một lần nữa trở lại trong trạng yên, mà tại trước mặt hắn thì có một cái sinh linh như người đang nằm tại nơi đó không chút động đậy.

Đồ Nguyên đưa tay vẩy một cái, một cái hồng châm đã trở lại trong tay hắn. Hắn lật tay, nó liền biến mất không thấy rồi.

Sinh linh kia có tứ chi của người, lại mọc đuôi, trên lưng cũng có một hàng gì đó nhìn như vây cá, mà hai mắt, thì là trôi nổi hồng sắc, chính là đôi mắt ngày hôm qua Đồ Nguyên trông thấy kia.

Mà Cổ Thụ Lâm cũng ở bên cạnh, chỉ là có chút ngầy ra. Đồ Nguyên đưa tay về một đạo Định thần phù tại trên trán hắn, thân thể hắn không ngừng rung động như đang giấy dựa dần dần ổn định lại.

Đúng lúc này, trong trạng yên đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lên, theo đó toàn bộ trạng yên đều như chấn động rồi, Đồ Nguyên quay đầu lại nhìn thấy một đạo quang hoa xông lên trời cao, một cái thân ảnh theo quang hoa kia bay lên không trung, hiện ra thân tới, chính là Diệu Ngọc bà bà.

Trông thấy nàng cầm một chiếc gương trong tay hướng phía dưới ném xuống, một chiếc gương đúng là hóa thành lớn vô cùng, cắm thẳng vào trung tâm trạng yên, xuyên qua nóc nhà, đâm thật sâu vào dưới nền đất.

Đồ Nguyên nhìn thấy rõ ràng, nơi một chiếc gương kia đâm vào chính là đại sảnh, sau đó bức họa kia bị đâm vỡ rồi.

Mà lớp không khí giống như không thuộc tại thiên địa bao phủ trạng yên trong nháy mắt bị đâm tán rồi.

Diệu Ngọc bà bà bay xuống, hạ xuống trước mặt Đồ Nguyên, nhìn Đồ Nguyên gật gật đầu, nói ra: "Người trái lại có thể đi lại tự nhiên trong cái trận này."

"Một điểm tiểu bí quyết, so không được với bà bà có thể trực tiếp phá trận mà ra, đồng thời một kích phá hủy đại trận." Đồ Nguyên nói ra. Hắn cũng không có khiêm tốn, tuy rằng hắn có thể đi ra, nhưng mà đối với phá vỡ cái pháp trận này lại có cảm giác thúc thủ vô sách, không biết bắt đầu từ đâu, càng vô pháp làm được như Diệu Ngọc bà bà, trực tiếp một chiếc gương đâm phá pháp trận.

Cổ Thụ Lâm ở bên cạnh cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Diệu Ngọc bà bà đi ra rồi, tất nhiên là rất vui, hành lễ. Từ bên trong trạng yên lại có hai người đi ra, chỉ là sắc mặt hai người này đều không tốt lắm.

Hai người này chính là Xa Diễn cùng Kha Đồng Chân. Đồ Nguyên phát hiện trên người bọn họ kỳ thực là có thương tích, chỉ không biết là gặp phải cái gì.

Hắn không tiện hỏi, Diệu Ngọc bà bà thì là hỏi. Sắc mặt Xa Diễn thật không tốt, khóe mắt nhảy lên, nói ra: "Roi vào trong ảo cảnh mà thôi, không có gì."

Đồ Nguyên nhìn hai người bọn họ, trong lòng không khỏi đoán, lẽ nào bọn họ đã ác đấu với nhau một trận.

"Tàn ác sinh linh duy nhất bên trong này chính là cái này, bắt quá đã chết rồi." Diệu Ngọc bà bà chỉ vào sinh linh nằm trên đất kia.

Hai người Kha Đồng Chân cùng Xa Diễn nhìn thấy thứ kia, sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, lại cũng không có nói chuyện.

Diệu Ngọc bà bà đưa tay gọi người ngoài trạng yên tới, phân phó bọn họ tự động đi dò xét trạng yên. Mà hai vị đệ tử thất tung kia thì chưa biết tung tích. Diệu Ngọc bà bà thần niệm cường đại, đưa tay chỉ vào mặt sau trạng yên, đệ tử của Lôi Vân động thiên lập tức ra phía sau tìm về rồi.

Hai người kia còn chưa chết, chỉ là thân sắc hơi bại, linh lực trên người đúng là tổn hao nhiều, thần hồn suy yếu.

Bọn họ tự nhiên có sự phụ của bọn họ cùng đồng môn cứu trợ. Đồ Nguyên thì cùng Cổ Thụ Lâm lại một lần nữa đi vào trong viện, đã tới nơi này một chuyến, thế nào cũng phải nhìn xem bên trong này có thứ gì tốt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 62: Thực Tinh Khí, Nhiếp Hương Nguyên

Tại nơi đây, vô luận tìm được cái gì đều là tốt, nhưng nếu là thực sự vô pháp tìm đến thứ gì có giá trị, có thể học được pháp trận phù luật trong trạng yên này thì cũng là một chuyện không sai.

Đồ Nguyên, Cổ Thụ Lâm và thêm Bạch Thanh Ngôn ba người cùng nhau tìm kiếm, nhất thời không có tìm được cái gì. Đồ Nguyên liền ngừng lại tại trước cổng một cái viện, bắt đầu nghiên cứu phù pháp ở phía trên.

Đệ tử Lôi Vân động thiên cùng Thanh Phong động cũng là sao chép lại những phù pháp này. Đồ Nguyên cảm thấy bọn họ khả năng vô pháp sao chép

đến tinh túy, cho nên hấn vừa tự lý giải, vừa họa lại một ít pháp phù then chốt trong đó.

Về phần người khác có tìm được bảo vật gì trong cái trang viên này hay không, Đồ Nguyên đã không muốn đi suy nghĩ những điều này.

Một đoàn người bọn họ lưu lại nơi đây ba ngày. Ba ngày sau, Đồ Nguyên đã đem pháp phù trong trang viên đều ghi nhớ tại trong lòng, về sau lại phí thêm chút thời gian suy nghĩ một cái, cũng có thể bày ra một tòa pháp trận tương tự rồi.

Trong ba ngày này, Xa Diễm xuống trong giếng dưới chân giả sơn kia, bên trong cũng không có cái gì, chỉ có một cái thần tượng màu đen mà thôi. Khi lấy ra, thần tượng kia tan ra tà khí, bị Xa Diễm dùng đan điền luyện hủy.

Vẫn tiếp tục theo một cái phương hướng tìm kiếm, cùng đệ tử Lôi Vân động thiên và Thanh Phong động thay phiên, trái lại là hữu kinh vô hiểm.

Cái bí cảnh này tên là Âm Hắc chi nguyên, tại nơi đây có một vị Tà Thần tên là Ngộ Ti, chỉ là sớm bị trảm rồi, cho nên nơi đây cũng mở ra cho tu sĩ phổ thông tìm kiếm. Chỉ là nhiều năm như vậy trôi qua rồi, bên trong này khả năng lại xuất hiện một ít thứ gì đó tàn ác.

Trong toàn bộ bí cảnh đều là u ám, nơi đây không có người, nghe nói người nơi đây kể cả Tà Thần kia đều đồng thời bị chém giết rồi. Người nơi đây đều là tín dân của Tà Thần, nếu là còn có người tể tự, có lẽ, Ngộ Ti kia còn có khả năng tái sinh.

Ngay từ đầu, khi Đồ Nguyên biết rõ, trên thế giới này tu sĩ cùng thần linh là đại địch, hấn cũng không thể nào để ở trong lòng, cho tới bây giờ, hấn phi thường rõ ràng, thần linh là một cái tối kỵ.

Loại vực ngoại tiểu thần quốc ở vào trong mịt mờ thiên địa này, khi bị tu sĩ phát hiện, đúng là giết hết tất cả nhân loại trong cả thần quốc.

Đồ Nguyên không muốn bình phán chính nghĩa hay không, không có năng lực cải biến thiên địa, thì không nên nghịch thiên mà đi.

Trong bí cảnh, các loại sinh linh quái dị gì đều có, chỉ là không có người mà thôi. Một mảnh hoang dã, sơn lâm, sông ngòi.

Tốc độ cũng không phải rất nhanh, thỉnh thoảng đến một ít địa phương đặc biệt đều sẽ dừng lại, sau đó các đệ tử Lôi Vân động thiên, Thanh Phong động đều sẽ lấy chút dược thảo đặc biệt ở nơi đây.

Đồ Nguyên không biết gì về phương diện dược thảo luyện đan này, cho nên cũng không có đi lấy, trái lại Bạch Thanh Ngôn luôn luôn chú ý có linh hoa quả thụ gì hay không.

Nếu như có, năng thì là sẽ đào ra dời về trong nhà mình đi.

Một đường cuối cùng đi tới cái thần điện mà Thôi Thành Hoa bị giam hãm kia.

Thần điện là một tòa thần điện hoang phế. Khi Đồ Nguyên đến nơi đây thì đã có mấy lớp người đến trước rồi.

Thần điện cũng không phải một tòa cô độc, mà là một quần thể, đã có kinh nghiệm lúc trước tại trang viên kia, Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không cho rằng cái thần điện này có thể dễ dàng đi vào.

Thẳng đến người của bốn nhóm đều tể tựu đủ rồi. Lúc này mới tiến vào trong thần điện. Đồ Nguyên là theo ở nhóm phía sau, tiến vào trước nhất đều là những người tu vi kết đan, còn có những vị Thần anh tu sĩ khác. Bất quá, dù cho tiến vào, cũng chỉ là ở ngoại vi, không có thâm nhập đến ở chỗ sâu trong thần điện.

Hấn cũng như những người khác, đều chờ tại nơi đó.

Thu hoạch trong một chuyến tới bí cảnh này đối với Đồ Nguyên mà nói là đủ rồi, chỉ với pháp trận trong trang viên kia hấn đã cảm thấy mình kiếm được rồi, tuy rằng tại trong Vạn Thánh thư quán có rất nhiều sách có thể xem. Nhưng mà loại trận đồ phương pháp bố trí pháp trận cụ thể này là không có.

Còn có, có thể tới thế giới này cảm thụ một cái, cũng là một loại thu hoạch.

Khi tới nơi này, tổng cộng chia làm bốn đội. Ngoại trừ một đội của Đồ Nguyên ra, đội khác đúng là đều có người bị chết, điều này là Đồ Nguyên không có nghĩ đến.

Bọn họ đợi không bao lâu, đột nhiên, trong thần điện dâng lên một cỗ kiêu căng cường liệt, theo đó bầu trời tối sầm lại, trên không thần điện không biết khi nào đã xuất hiện một đám mây đen.

Mây đen như một cái thân người mặc hắc bào, bao quát toàn bộ người trong thần điện này. Đồ Nguyên cả kinh, Thất Bảo Như Ý đã tại tay.

Trong lòng mới nghĩ những tu sĩ Thần anh đã kia đi nơi nào thì từ trong thần điện vọt lên bốn đạo quang hoa.

Sau đó Đồ Nguyên liền chỉ nhìn thấy một mảnh quang hoa chói mắt, tại quang hoa soi sáng, từ trong thần điện tuôn ra vô số động vật, có chuột, xà, hổ, sói, hổ, còn có một số không biết tên.

Một trận chiến đấu này duy trì liên tục cũng không dài, nhưng là phi thường thảm liệt, bởi vì trên đại địa mịt mờ bên ngoài kia cũng xuất hiện đủ loại đủ kiểu sinh linh quái dị, có các loại thần thông kỳ dị.

Nếu không cẩn thận sẽ trúng tà, Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn và Cố Thụ Lâm ba người cũng là thụ chút tổn thương, dựa vào Thất Bảo Như Ý tự bảo vệ mình, hạt vĩ châm giết địch.

Bất quá, sau cùng mấy thứ này chung quy không phải đối thủ của người, bị tàn sát không còn, mà chiến đấu trong bầu trời cũng kết thúc rồi, tình hình chiến đấu cụ thể, về sau Đồ Nguyên mới biết được.

Nơi này có một vị tân thần linh sắp sinh ra, tuy rằng nơi đây không có người, nhưng mà vị thần linh này là thụ nguyên lực của toàn bộ động vật, mà những động vật này đều là do Tà Thần kia triệu tới.

Về phần Thôi Thành Hoa, không có người quan tâm sự chết sống của hắn, chỉ có ba người Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm là quan tâm, khi bọn họ tìm được thì đã chết lâu ngày.

Bọn hắn tại nơi đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng không có người biết rõ rồi, Đồ Nguyên đem thi thể hắn mang về Vạn Thánh Sơn, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cho việc kết đàn rồi.

Hắn an toàn trở về, Phạm Tuyên Từ đương nhiên là cao hứng, những đệ tử của Thôi Thành Hoa thì là bi thương vạn phần. Sau khi Đồ Nguyên nói hắn muốn chuẩn bị kết đàn, Cố Thụ Lâm cũng nói mình sắp kết đàn, Bạch Thanh Ngôn cũng là như thế.

Ngửa xem nhật nguyệt, thực tinh khí.

Nhìn xuống âm dương, nhiếp hương nguyên.

Thời gian cực nhanh, đan khí trong đan điền hắn càng càng ngày tràn đầy lưu quang, nguyên bản là khí đều đã hóa thành dịch thể, hình thành một đoàn, mà Vạn Pháp Âm Dương phù thiở trong đó, tản ra quang vận tuyệt sắc.

Hương nguyên hắn nhiếp thực cũng không phải là từ trong những thành dưới Vạn Thánh Sơn nhiếp đến, mà là nhiếp vào từ trên cái thần tượng trong chính căn Thượng Thanh nhà gỗ này của hắn.

Trước Thượng Thanh nhà gỗ, hoa nở một năm lại một năm, một trận tuyết rơi lại tuyết rơi. Dù cho là nhà gỗ cũng là làm mới lại một cái. Phạm Tuyên Từ từ một cái thiếu nữ tuổi thanh xuân triệt để trưởng thành thành một nữ nhân, thường có một chút tu sĩ tuổi trẻ đi tới trước Thượng Thanh nhà gỗ tìm Phạm Tuyên Từ.

Phạm Tuyên Từ không lý khai, bởi vì nàng biết sư phụ của mình đang tại kết đàn, cần phải an tĩnh, vạn nhất mình lý khai, có người đến quấy rầy sư phụ thì sao chứ, điều này luôn là không tốt.

Đột nhiên có một ngày, Đồ Nguyên nói với Phạm Tuyên Từ: "Đêm mai ta sẽ kết đàn, ngươi cùng Xa Bỉ không nên đi đâu, hộ ta kết đàn, thành bại chỉ tại đêm nay rồi."

"Sư phụ." Phạm Tuyên Từ nói đến đây đột nhiên dừng lại, bất quá nàng còn là hỏi ra: "Sư phụ, ngươi có nắm chắc không?"

"Có, không nắm chắc thế nào có thể xác định được ngày kết đàn." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 63: Kim Đan

Một đêm này đột nhiên cuồng phong nổi lên, trong bầu trời rậm rạp mây đen, trời sắp đổ mưa to, nhìn không thấy ngôi sao ánh trăng.

Bên ngoài cơ hồ là đưa tay không thấy năm ngón, mà trong nhà gỗ được một ngọn Thông minh đăng soi sáng vẫn cứ có cảm giác kiềm chế.

"Sư phụ, nên chăng đợi qua hôm sau đi, hôm nay thiên thời không tốt lắm." Phạm Tuyên Từ lo lắng nói ra.

"Không, hôm nay là đúng lúc." Đồ Nguyên nói.

"Vì sao, hôm nay đã không có ánh trăng, lại không có ngôi sao chỉ tinh, càng là có sấm sét loạn thần, cái này là ngày tối kỵ kết đàn a." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Ngày Kết đàn đều có cảm ứng, hôm qua tâm huyết vì sư trào dâng, xác định hôm nay là ngày kết đàn, dù cho bây giờ trời giáng mưa lửa, đại địa nứt vỡ, cũng cần phải kết đàn." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ bất đắc dĩ, chỉ đành nói: "Được rồi, sư phụ, ta nhất định sẽ hộ pháp tốt cho người, không để bất cứ kẻ nào quấy rầy."

Đồ Nguyên chỉ là gât gât đầu, bình thường tại trong những đại phái, khi tu hành đến những giai đoạn này, kết đan, hóa anh, đều là đại sự, đều có môn phái cẩn thận bảo vệ, Đồ Nguyên không có môn phái, hẳn là đơn độc lẻ loi, chỉ có một đồ đệ, cho nên hẳn không có chuẩn bị đặc biệt gì cho lúc kết đan.

Tâm huyết dâng trào rồi, vậy thì kết đi, trực tiếp đối diện với tất cả nguy hiểm trong cái thiên địa này.

Hắn đứng ở trên đỉnh nhà gỗ, nhìn bầu trời.

Lúc này trên bầu trời toàn là mây đen dày đặc, không ngừng có tiếng sấm sét truyền đến, như là toàn bộ thiên địa đều đang nổ vỡ. Thình thoảng có tia chớp lóe lên, như đao kiếm, đem thiên địa hắc ám chém trăm tán loạn.

Kết đan kỳ thực là một loại nước chảy thành sông, căn chính là thời gian mài dũa, sau cùng lúc kết thành thì toàn bộ thần hồn đều dung nhập trong đan khí kia, triệt để dung hợp với đạo phù trong đan điền, như vậy tự nhiên là kết thành đan. Mà thần hồn cùng đan khí và đan phù kia chính là nhất thể, vô luận là thi phù pháp hay là công kích người, đều cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng mà thường thường người vô pháp kết đan thì là tại một điểm sau cùng kia, thần hồn vô pháp dung hợp hoàn mỹ với đan phù, là kém một chút. Mà với một chút sai kém này, có một số người có thể tiêu trừ nó, mà có một số thì là suốt đời đều không thể loại trừ, trái lại chậm rãi kéo giãn một chút khoảng cách dung hợp kia.

Hiện tại Đồ Nguyên có cảm giác là kém một chút, vì vậy hắn cần phải dẫn ngoại lực.

Phạm Tuyên Từ đứng ở phía dưới nhà gỗ nhìn lên, tại thời tiết như thế, ngay cả phi điều cũng không có, tu sĩ đều không lên trời mà bay độn.

Sấm sét là một trong những thiên tượng bạo ngược nhất trong thiên địa. Mà sấm sét đạo pháp, càng là đáng sợ.

Đột nhiên, Phạm Tuyên Từ nhìn thấy trong miệng sư phụ mình phun ra một đoàn khí tràn đầy màu sắc, căn bản thấy không rõ bên trong, chỉ thấy trong đó có ẩn chứa vô số huyền ảo.

"Đó là đan sắp sửa kết thành." Phạm Tuyên Từ rất rõ ràng, chỉ có những người sắp sửa kết thành đan mới có thể đem đan phù trong đan điền kể cả đan khí đồng thời phun thổ đến trong hư không.

Phạm Tuyên Từ kinh hãi, nàng biết rõ sư phụ của mình định làm cái gì.

Sư phụ làm vậy là muốn mượn thiên địa âm dương để luyện đan, thế nhưng hiện tại thời tiết rất không tốt, trong thời tiết đông tố, nếu là có sấm sét rơi vào trên đan chưa thành hình, vậy thì nhiều năm tu vi như vậy đều hóa thành hư ảo, nếu đan bị sấm sét đánh tan, vậy thì sẽ không còn tu vi.

Thời điểm này nàng lại không dám gọi, sợ làm sư phụ kinh động lo lắng.

Chỉ thấy đan tràn đầy màu sắc kia bay lên phía bầu trời, lên cao hơn mười trượng mới dừng lại, tại trong mắt Phạm Tuyên Từ chỉ có một đám ánh sáng nhiều màu.

Cao như vậy, rất nhiều tu sĩ chỉ cần nhắc đầu cũng là có thể thấy được. Những tu sĩ nhìn thấy một màn này cũng đều từng người nhin không được kêu một tiếng thật to gan, tại trong thời tiết loại này, lấy thiên địa làm đan lò, lấy âm dương làm hỏa điểm luyện kim đan, thực sự là muốn chết.

Nhưng mà cũng có người trong lòng thăm than một tiếng thật khí phách.

"Oanh..."

Một đạo sấm sét vạch ra trong thiên địa.

Sấm sét hạ xuống, như là đốt lửa lên 'Đan' kia. Một đoàn hỏa điểm đột nhiên bốc lên.

Thái Âm linh hỏa.

Vốn là thiên địa chi hỏa, lúc này bốc cháy giữa trong thiên địa.

Cái này cũng chính là một chỗ rất tốt khi chùng xuống Thiên hỏa.

Chỉ là lúc này trong Thái Âm linh hỏa tựa hồ lại có một tia tử sắc. Đó là một tia lôi hỏa từ trong sấm sét tán ra trong thiên địa.

Liệt diễm đột ngột hiện lên, thiêu đốt một đoàn đan khí kia.

Trên chín tầng trời sấm rung chớp giật.

Mưa to tầm tã đổ xuống.

Ngọc chân nhân đi ra Côn Ngọc quan, lão ta đứng ở đỉnh quan nhìn một màn này, không khỏi cảm thán: "Trong tán tu thật nhiều điên cuồng, lời này

không phải hư ngôn vậy, vách đá nhiều tầng đẹp, đại sự như kết đan, vậy mà lại là loại này lấy thiên địa làm đồng lô, lấy âm dương sấm sét làm nhiên liệu, thật can đảm, thật can đảm a."

Lúc này Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình đang bị thiêu đốt, những ý niệm hỗn độn kia đều đang rất nhanh biến mất, chậm rãi, ý thức hắn hoàn toàn dung nhập vào trong Vạn Pháp Âm Dương phù.

"Oanh..."

Trong bầu trời lại đánh xuống một đạo sấm sét, một đạo điện quang phân tách ra đúng là hạ xuống phía trên Thượng Thanh nhà gỗ.

Trong lòng Đồ Nguyên chỉ có một đạo sấm sét này, một cỗ sấm sét pháp ý cường đại xung kích xuống, cái loại hủy diệt chí ý chí cương chí dương, bạo ngược đó khiến ý thức Đồ Nguyên như trống không như tiêu tan.

"Sét đánh kim đan?"

Người nhìn thấy một màn vừa rồi, từng người đều cảm thán, nhưng không sợ hãi, bởi vì người kết đan không phải là bọn hắn, mà là người khác, cảm thán có người tại trời đông tổ tối kỵ như vậy lại kết đan, quả nhiên bị sét đánh.

Sau đó cái ý nghĩ thứ hai đó là người kết đan kia còn sống hay đã chết.

Thật sự rất sợ hãi là Phạm Tuyên Từ, trong nháy mắt nhìn thấy tia chớp rơi xuống, nàng liền đưa tay bịt lấy miệng, sau đó nước mắt ứa ra chảy xuống.

"Ngô, sư phụ, ..."

Nàng ngồi xổm xuống, không dám nhìn, nàng sợ mình vừa ngẩng đầu nhìn, thì sẽ nhìn thấy sư phụ của mình đã chết ở trên nóc nhà kia.

Qua một lúc lâu sau, nàng mới dám ngẩng đầu nhìn, nhưng mà nhìn thấy chính là một thân ảnh vẫn cứ bình yên đứng ở nóc nhà, mà trong bầu trời, một hạt kim đan nhỏ nhỏ như hạt đậu đang tại trong không trung tản ra quang mang vàng nhạt.

"Kim đan, sư phụ đã kết thành kim đan, sư phụ không chết."

Phạm Tuyên Từ trong lòng mừng như điên, vừa rồi còn là bi thống, bây giờ thì là mừng như điên, có một loại kinh hi vì mất rồi lại được.

Đúng lúc này, một hạt kim đan trong bầu trời kia hạ xuống, xuất hiện tại trước mặt Phạm Tuyên Từ. Phạm Tuyên Từ nhìn chăm chú, chỉ thấy kim đan có một tầng từ điểm bao vây, mà trên kim đan thì là phủ đầy phù văn.

Ở tại hư không trước mắt lại như là ở vào hư vô, như một bức họa, rồi lại là chân thực như vậy.

"Đây là kim đan, ngươi cảm thụ một cái khí tức trong đó, kim đan vừa thành có đạo ý nồng đậm." Thanh âm Đồ Nguyên vang lên.

Phạm Tuyên Từ vươn tay tới, kim đan rơi vào trên tay nàng, tức thì có một cỗ đạo ý huyền diệu khó giải thích hiện lên trong đầu, hai mắt nàng giống như nhìn thấy nháy mắt thời gian khi sấm sét hạ xuống kia, thấy cảnh tượng xuyên qua tại trên đan Vạn Pháp Âm Dương phù.

"Vạn Pháp Âm Dương phù, có thể ngự vạn pháp, âm dương tận tại trong lòng."

Thanh âm Đồ Nguyên lại một lần nữa vang lên, hắn đem những gì mình cảm ngộ thông qua phương thức này truyền cho Phạm Tuyên Từ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 64: Hạ Sơn

Phạm Tuyên Từ có thể cảm thụ được một tia sấm sét pháp ý ẩn chứa trong kim đan là bạo ngược cỡ nào, loại khí tức hủy diệt này không phải bất cứ một loại pháp ý gì có thể so được.

Nhưng mà sấm sét rơi xuống trên đan phù lại cũng không có đánh tan đan phù, trái lại là bị đan phù thôn phệ rồi.

Nàng minh bạch cái này chính là sư phụ đã nói, Vạn Pháp Âm Dương phù có thể ngự vạn pháp, âm dương tận tại trong lòng.

Đồ Nguyên nuốt kim đan vào trong bụng, sau đó khoanh chân ngồi tại nóc nhà, tiếp tục tu hành.

Một hạt kim đan vào bụng, trong đan điện hào quang như lửa.

Trên chiếu thiên linh dưới chiếu dũng tuyến, cái cảnh giới này là cảnh tượng lúc kim đan đại thành. Hiện tại hạt kim đan kia xoay quanh trong đan điền hắc, tinh khí trong thân thể theo kim đan xoay quanh mà tiến vào trong đó, lại từ trong kim đan tỏa ra, dung nhập vào huyết mạch nhục thân, hắc chỉ cảm giác máu huyết trong cơ thể mình đều chuyển động theo kim đan kia.

Cảm giác huyền diệu này, cảm giác huyết nhục liên thông, thể xác và tinh thần thông suốt này là vô pháp nói hết, huyền diệu khó giải thích, giống như trong thiên địa có một phiến diệu môn vô hình, chậm rãi mở ra, hiện lên tại trong lòng.

Một đêm trải qua mưa gió, mặt trời ửng lên ở phương đông, ánh sáng chiếu rọi, thiên địa thanh minh.

Đồ Nguyên đứng lên khỏi nóc nhà, Phạm Tuyên Tử vẫn cứ đứng ở phía dưới, nàng đang nói chuyện với người, tới là một ít thanh niên nhân, bọn họ là tới xem sự phụ của Phạm Tuyên Tử. Cho tới nay, bọn họ gặp gỡ Phạm Tuyên Tử, một là vì Phạm Tuyên Tử tuổi trẻ xinh đẹp, thứ hai là tính cách thẳng thắn, có người thích loại này.

Cho nên rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi thích tìm đến Phạm Tuyên Tử, bất quá, bọn họ đối với sự phụ của Phạm Tuyên Tử cũng không có ấn tượng gì, còn có người đã từng nói muốn đem Phạm Tuyên Tử dẫn tiến làm môn hạ của sự phụ hắc.

Nhưng mà đêm qua, chuyện kết đan tại trong đông tổ lại khiến cho mọi người chú ý, nhân vật như thế, trước đây vậy mà lại bị coi thường.

Vì vậy từng người đều nhìn Đồ Nguyên trên nóc nhà, hỏi Phạm Tuyên Tử một ít chuyện về sự phụ của nàng. Trong lòng Phạm Tuyên Tử cao hứng, tự nhiên là nói không ngừng, không ngừng nói sự phụ của mình là thế nào thế nào lợi hại. Đem những gì trong lòng nàng cảm thấy là lợi hại nói ra hết, hơn nữa là tán dương theo góc nhìn của nàng. Làm những người kia phải sửng sốt.

"Lợi hại như vậy, vì sao trước đây không có phát hiện."

Đây là suy nghĩ trong lòng rất nhiều người, mãi cho đến khi Đồ Nguyên đứng dậy, xuống khỏi nóc nhà, trở vào trong phòng, sau đó những thanh niên kia, từng người đến trong phòng chính thức làm một cái lễ văn bồi với Đồ Nguyên.

Bọn họ cũng rất thức thời, biết rõ thời điểm này, hai thầy trò người ta sẽ có lời muốn nói, hơn nữa lập tức sẽ có khách nhân tới, cho nên sau khi làm lễ liền ly khai.

Không bao lâu, có hai đạo nhân bùng hộp lễ đến, là hai vị đệ tử bên cạnh của Ngọc chân nhân ở Côn Ngọc quan, phân biệt là Trường Đình cùng Bác Minh.

Bọn họ dâng lễ lên, cũng chúc mừng Đồ Nguyên kết thành kim đan.

Đồ Nguyên cũng không có chuẩn bị thứ gì đáp lễ, lấy ra hai đạo Trừ Tà phù làm từ linh ngọc tặng bọn họ, tính là đáp lễ.

Ở gần đây, người giao hảo cũng không nhiều, thứ hai tới chính là các đệ tử của Thôi Thành Hoa, bọn họ là cùng tới, đưa lên mười khối linh ngọc.

Đồ Nguyên biết, dù cho là trong Hoa Dương động thiên kia có một cái linh tuyến có thể uẩn dưỡng linh ngọc, nhưng mười khối linh ngọc này đối với bọn họ hiện tại mà nói, cũng không dễ dàng.

Đồ Nguyên nhận, trái lại cũng không có đáp lễ, mà là nói với bọn họ rất lâu, rất nhiều, sau đó nói nếu như tại tu hành có vấn đề gì không hiểu, cứ việc tới hỏi hắc, tuy rằng hắc tu hành ó khác biệt với Thôi Thành Hoa, nhưng có lẽ có thể giải đáp một ít nan đề trên đường bọn họ tu hành.

Bọn họ tất nhiên là mừng rỡ, một người tu hành, mục đích căn bản nhất còn là tăng lên tu vi. Hơn nữa, có thể được đến Đồ Nguyên chỉ điểm, như vậy quan hệ giữa bọn họ cùng Đồ Nguyên sẽ càng tiến thêm một bước. Điều này đối với việc bọn họ đặt chân tại trên Vạn Thánh Sơn này thì càng nhiều thêm một phần bảo đảm.

Đồ Nguyên đã kết kim đan, đã có năng lực thu đồ đệ rồi.

Sau đó là Triệu Đồng mang theo con của nàng – Lý Truyền Tinh tới. Đưa lên hai bộ pháp bảo, một bộ cho Đồ Nguyên, một bộ cho Phạm Tuyên Tử.

Ngoại trừ bọn họ ra, cũng không có người nào đến đây chúc mừng rồi, một là người Đồ Nguyên giao hảo đều đang bế quan kết đan, mà những người trước đây không có lui tới gì, tại thời điểm này cũng sẽ không phái người tới tặng hạ lễ.

Bất quá, tại mấy ngày sau, một ít gia tộc dưới núi trái lại là có người đến đây tặng hạ lễ rồi. Đồ Nguyên nhất nhất nhận lấy, cũng không có đáp lễ cái gì.

Cuộc sống tu hành có lúc bình tĩnh, có lúc hung hiểm ngay cả cơ hội thở một hơi cũng không có. Đồ Nguyên đã kết kim đan, có người thỉnh hắc đi giảng pháp, đương nhiên không phải tại trên Vạn Thánh Sơn, trên Vạn Thánh Sơn, người có thể đi giảng pháp đều là Thân anh tu sĩ, thỉnh Đồ Nguyên đi giảng pháp chính là một ít tiểu gia tộc dưới núi.

Nhất là loại người kết kim đan tại trong trời đông tổ như Đồ Nguyên, càng là được những gia tộc dưới núi kia ưu ái.

Một ít gia tộc kết hợp với nhau, thỉnh Đồ Nguyên hạ sơn giảng pháp.

Đồ Nguyên đồng ý rồi, gần nhất hắc muốn đem cái Hạt Vĩ châm kia luyện chế thành một kiện pháp bảo chân chính, nhưng còn thiếu một dạng tài liệu, mà hắc lại vô pháp mua được, cho nên phải kiếm nhiều chút linh thạch.

Lúc này đây hạ sơn giảng pháp, hắn là mang theo Phạm Tuyên Từ và Ngân giáp thi mị Xa Bi cùng xuống, mặc trên người cũng là pháp bào do Triệu Đồng tặng.

Một thân pháp bào lam nhạt, cộng thêm đồng quan hoàng sắc trên đỉnh đầu, làm cho hắn trở nên có vẻ tiên phong đạo cốt, trong tay cầm Thất Bảo Như Ý, gió thổi tới, pháp bào phiêu phiêu, nhất phái cao nhân chi tướng. Ở bên cạnh, Phạm Tuyên Từ thì là pháp bào màu đen trắng, mặc trên người giống như là đệ tử đại phái, cầm trong tay một thanh trường kiếm tua trắng, trong hình ảnh nữ tu sĩ thêm ra mấy phần anh khí.

Một đường đi xuống núi, Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, có thể cùng sư phụ đồng thời hạ sơn giảng pháp, là một chuyện khí phái cỡ nào. Tại phía sau bọn họ thì là thi mị cao to lưng lửng đi theo, thi mị một thân hắc bào, từ khí ý trên người nó đã như có như không, nhưng mà theo từng bước từng bước đi, loại cảm giác trầm trọng càng ngày càng thịnh, nó như là cùng thiên địa này có một loại liên hệ đặc biệt.

Trên đường dừng phải Tôn Đồng Tu, từ rất xa gã đã trông thấy Phạm Tuyên Từ, đầu tiên là ngăn người, sau đó mới chạy tới đây, khi chạy tới thì đầu tiên là thi lễ với Đồ Nguyên, sau đó hỏi Phạm Tuyên Từ:

"Tuyên từ, ngươi đang đi đâu?"

"Có mấy cái gia tộc dưới núi thỉnh sư phụ ta đi giảng pháp, ta đi hộ pháp giúp sư phụ."

"Nga." Tôn Đồng Tu nhìn Đồ Nguyên, sau đó thấp giọng nói với Phạm Tuyên Từ: "Chuyện pháp bào kia, ta đã nói với sư phụ là bị sét đánh hỏng, cũng không có nói là bị người phá."

"Nga." Phạm Tuyên Từ nhớ tới bộ dáng của gã lúc mình một kiếm đâm phá cái Độc hóa tráo kia thì không khỏi muốn cười. tên cái pháp bào kia quá dài, Phạm Tuyên Từ nhất thời không có nhớ kỹ, dù sao chính là nghe qua có vẻ đặc biệt lợi hại, nhưng mà công dụng cũng không phải là như vậy.

"Sư phụ ngươi nói như thế nào." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Sư phụ ta còn có thể nói cái gì, chính là mắng ta một trận, nói là nhân lực há có thể chống đỡ thiên uy, mấy ngày nay đều bị sư phụ cấm túc, học đạo kinh, không cho đi ra, những ngày qua ta đều suy nghĩ, Tuyên Từ, ngươi nói thật cho ta, ngươi là dùng bảo bối gì phá được pháp bào do sư phụ ta truyền cho vậy." Tôn Đồng Tu nói ra.

Phạm Tuyên Từ đánh giá Tôn Đồng Tu ở trước mặt, nhìn vẻ mong đợi trong mắt gã, tựa hồ thật sự suy nghĩ rất lâu, cả cười nói: "Trước đó ngươi đã trông thấy rồi, là kiếm của ta a."

"Vậy ngươi là dùng kiếm quyết gì."

"Thái Âm trăm nhạc." Phạm Tuyên Từ nói.

"Chỉ một kiếm sao?"

"Chỉ một kiếm."

Tôn Đồng Tu sững sờ tại nguyên chỗ, sau đó xoa xoa mặt, đuổi theo bóng lưng Phạm Tuyên Từ chạy tới, nói: "Tuyên Từ, lúc này đây sư phụ ta lại ban thưởng một kiện pháp bào."

"Pháp bào gì?"

"Càn Khôn quyền."

"Nga, dùng như thế nào?"

"Ném ra, có thể kích vạn vật, không người có thể trốn, không người có thể trốn."

"Lợi hại như vậy?"

"Ừ, thật sự rất lợi hại."

"Phải không, ngươi dùng với ta một cái đi, nhìn xem có thể hay không đánh tới ta!" Phạm Tuyên Từ nóng lòng muốn thử nói ra.

Tôn Đồng Tu có chút khó xử rồi, vừa rồi gã cũng định tìm lại thể diện từ Phạm Tuyên Từ, một lần trước bị một kiếm trăm phá pháp bào, thực sự quá mức mất mặt rồi. Nhưng mà lúc này đây, nhưng là phải chủ động công kích, gã lại sợ tổn thương đến Phạm Tuyên Từ, không khỏi nói ra: "Pháp bào Càn Khôn quyền này của ta thể nhưng là có thể kích vạn vật, dù cho là sư phụ ngươi chỉ sợ cũng đỡ không được, ta sợ làm ngươi bị thương."

Phạm Tuyên Từ hơi nhếch mày, nga một tiếng, cầm kiếm giương lên, nói ra: "Ta đây càng muốn thử xem rồi."

Tôn Đồng Tu khó xử nói ra: "Ta xem còn là không nên, cái Càn Khôn quyền này thật sự không như cái Độc hóa tráo lúc trước, dù cho là sư phụ của ngươi cũng không nhất định tránh được."

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 65: Nhiếp Hồn

Ra khỏi Tây môn Vạn Thánh Sơn liền tính là đã xuống Vạn Thánh Sơn rồi.

Khí trời sáng sủa, vạn dặm không mây, gió nhẹ hây hây, thổi phấp bão bay bay, lá xanh hoa đỏ trên cây lay động, bướm lượn dập dờn, chim ca lạnh lạnh.

"Người lại làm hỏng pháp bảo của người khác rồi?" Đồ Nguyên hỏi Phạm Tuyên Từ.

"Ta không phải cố ý, hắn nói là pháp bảo của hắn lợi hại, ta sợ không tận lực sẽ không đỡ được, nào biết đâu, pháp bảo của hắn lại tệ như vậy, một kiếm đã hỏng rồi." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên muốn nói về sau cần hạ thủ lưu tình, rồi lại sợ vạn nhất ngày nào đó nàng hạ thủ lưu tình trái lại bị người khác tổn thương, như vậy thì càng không hay rồi, nên hắn cũng không có nói một câu nói này, chỉ nói ra: "Phải học nhận biết chân giả chỉ ý trong lời người khác nói, phải có thể nhìn ra được thần ý người khác mạnh hay yếu, như thế, mới có thể phán định tu vi hắn cao thấp như thế nào."

"Vậy phải làm thế nào để phán đoán thần ý mạnh yếu."

"Xem đôi mắt, như có kim đâm, đây là tu sĩ chủng hòa, xem quanh người, mơ hồ không rõ, cái này là tu sĩ kết Phù, trên thân như có sóng gió hoặc đám mây quần lên, đó là đan đạo tu sĩ, lại thấy trên người giống như có bóng chồng, thì là thần anh tu sĩ." Đồ Nguyên nói ra.

Nói tới, thời gian Đồ Nguyên dạy bảo Phạm Tuyên Từ tu hành tựa hồ không nhiều, kỳ thực thường thường hắn là tại bất tri bất giác mà tiến hành dạy bảo.

Liêu Thành cũng không tại dưới chân Vạn Thánh Sơn, mà cách Vạn Thánh Sơn hơn ba trăm dặm ngoài. Lúc này là những gia tộc trong Liêu Thành thỉnh Đồ Nguyên đi giảng pháp, phí mời khá cao.

Nghĩ năm đó, Đồ Nguyên từ Âm Hồn Cốc đi tới Hắc Chi lĩnh mất rất nhiều thời gian, mà lúc này đây mang theo Phạm Tuyên Từ lại không cần nhiều thời gian như vậy, cũng không vội mà đến Liêu Thành, một đường dẫn theo Phạm Tuyên Từ như du sơn ngoạn thủy đi tới, trên đường gặp gỡ một ít thành trì hoặc là trấn nhỏ đều sẽ vào xem, thưởng thức đặc sản địa phương một cái. Đối với mỹ thực, Đồ Nguyên cũng không loại bỏ. Tuy rằng từ khi tu hành, hắn đã rất ít ăn thứ gì, nhưng cũng không phải là không ăn.

Trong một cái tiểu thành, trên một cái đường phố chuyên kinh doanh ăn uống.

Đồ Nguyên mang theo đệ tử Phạm Tuyên Từ ngồi ở chỗ kia chờ ăn món Thâm đàm long nhục. Là một người từ địa cầu tới đây, đối với long hắn luôn có một loại kính nể, nhưng mà khi nhìn thấy tên món ăn này thì hắn liền gọi trước tiên, không cần suy nghĩ chút nào.

Phạm Tuyên Từ thì gọi một chén súp Thiên Diệp Trùng Hoa, Đồ Nguyên cũng không biết là thứ gì, trái lại Phạm Tuyên Từ biết rõ, nói là thường nghe người ta nói món này ngon.

Nàng hiển nhiên thật cao hứng, có gặp được món gì muốn ăn thì nhất định sẽ gọi lên một phần.

"Tiểu thư, lão gia muốn người nhanh một chút trở về, nói đã thỉnh một tu sĩ kim đan tới nhà giảng pháp, không thể bỏ lỡ."

Đột nhiên bên cạnh có thanh âm nói chuyện của một đôi chủ tớ truyền tới. Tiểu thư kia nhìn qua tuổi cũng không lớn, đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mà nha hoàn trái lại hơi lớn, cũng cao hơn một ít.

"Biết rõ rồi, phụ thân luôn luôn thỉnh tới một ít tu sĩ không hiểu ra sao. Ta nói, những tu sĩ trên núi kia nếu có bản lĩnh thật sự thì sẽ không hạ sơn đi kiếm chút linh thạch này a. Chỉ cần là người hạ sơn kiếm linh thạch đều là người tục, đều không phải người tu đạo chân chính."

"Tiểu thư, người nói nhỏ chút, không thì người ta nghe được." Nha hoàn kia khàn khàn nói ra, đồng thời nhìn nhìn về phía Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ.

Tiểu thư kia căn bản không để ý tới, tiếp tục nói ra: "Cha luôn muốn chấn hưng gia tộc, cho nên luôn luôn thỉnh các loại tu sĩ tới trong nhà giảng pháp, nhưng mà cũng không nhìn xem mấy người trong gia tộc là những kẻ nào, đều là ngoan thạch lại tự cho là linh ngọc, tính tình cao ngạo."

"Tiểu thư. Không quan thế nào, đó cũng là nỗi khổ tâm của lão gia."

"Ta đương nhiên biết là nỗi khổ tâm của cha. Được rồi, không nói nữa, chút nữa về, bắt quá, ta nghe nói phía bên cậu cũng thỉnh người đến giảng pháp, không biết có phải cũng giống như nhà chúng ta hay không, chỉ là chút người không có bản lĩnh thực sự gì." Tiểu thư kia nói ra.

Nàng nói đến đây, đột nhiên nói: "Đúng rồi, để ta nói với cha, đến nhà cậu nghe pháp, như vậy thì không cần phải đối diện cái người chỉ giảng chút đạo lý trống rỗng kia rồi."

Món Long nhục của Đồ Nguyên đã được đưa lên, khẩu vị xác thực tươi mềm, vô cùng ngon miệng, mà Thiên Diệp Trùng Hoa thang của Phạm Tuyên Từ cũng đã dọn lên, ngửi qua có một mùi hương nhẹ nhàng.

Phạm Tuyên Từ ăn một ngụm, còn chưa có nuốt vào đã nhồm nhoàm nói ra: "Ăn ngon, sư phụ, ăn rất ngon."

Ăn một miếng, nàng gấp một ít đến trước miệng Đồ Nguyên, nói ra: "Sư phụ, người thử một miếng."

Đồ Nguyên cầm thìa gỗ gõ lên bát mình, con mắt trừng lên, Phạm Tuyên Từ vội vàng thả Thiên Diệp trùng hoa vào trong bát của Đồ Nguyên.

Làm sư phụ của người, cần phải có uy nghiêm.

Đồ Nguyên gấp lên một miếng Thiên Diệp Trùng Hoa, xác thực mùi thơm vị ngon.

"Sư phụ, Long nhục của người có ngon hay không a."

Nhìn đôi mắt đồ đệ trông mong nhìn long nhục trong bát của mình, Đồ Nguyên nói ra: "Tự gấp đi."

Đồ đệ rất vui, liền vươn thìa gấp lấy một miếng Thâm đàm long nhục to nhất, sau đó cao hứng ăn vào.

"Thật ngon miệng a, Long nhục quả nhiên danh bất hư truyền." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đột nhiên, có một người cười nhạo: "Cái gì mà Long nhục, đó rõ ràng chỉ là một con rắn nước mà thôi."

Nói chuyện chính là một người tuổi còn trẻ, có hai người hầu theo bên cạnh. Thanh niên nhân cảm y áo bào trắng, ăn mặc hoa lệ.

"Thiếu gia, phòng chừng là người từ tiểu địa phương tới, chưa thấy qua việc đòi, thị xà thịt long cũng phân không rõ." Hạ nhân bên người nói ra.

Đồ Nguyên nhướng mày. Hắn đương nhiên biết rõ đây không phải là long nhục thực sự, Long là thiên địa mãnh thú, không quản là một loại gì, vô luận là khi còn bé hay là thành niên, đều không có khả năng đem làm thức ăn.

Chỉ là thầy trò bọn hắn trong lòng cao hứng, coi nó như là thịt long mà thôi. Mà người này thì là làm mất hứng.

Khi thanh niên kia nhìn thấy Phạm Tuyên Từ thì con mắt tức thì sáng ngời, nói ra: "Vị cô nương này, nếu là muốn ăn long nhục, có thể tới phủ của ta, mặc dù không phải chân chính là Chân Long chi nhục, lại có thịt giao đề ăn, những thứ khác, cái gì cần đều có."

"Cút."

Phạm Tuyên Từ tức giận nói.

"Tặc tử muốn chết, biết rõ công tử nhà ta là người nào không?" Trong đó, một vị người hầu lập tức tức giận dữ nói ra.

"Cút." Một tiếng cút này là Đồ Nguyên nói.

Một cỗ uy nghiêm từ người Đồ Nguyên tỏa ra, trong hai mắt lộ ra dày đặc hàn quang.

"Thật can đảm, tại trong Khuê thành này, người dám nói chuyện như vậy với bản công tử còn không có, người tính là người đầu tiên." Vị công tử kia trên mặt tràn đầy tức giận, trong mắt chớp động sát cơ.

"Nếu người không cút, ta sẽ là người sau cùng nói với người rồi, bởi vì người không có cơ hội tiếp tục nghe rồi." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

"Người... Rất tốt, rất tốt..." Lời vị công tử kia còn chưa dứt, Đồ Nguyên đã ép hỏi: "Người không tin."

"Tại trong Khuê thành này không ai có thể làm khó ta." Lời công tử kia vừa mới xong. Đồ Nguyên đột nhiên vung tay lên, đưa tay chụp vào trong hư không, một trảo này nhắm thẳng vào mặt gã. Nhưng mà với khoảng cách này là tuyệt đối vô pháp chụp đến người gã.

Nhưng mà một trảo này ra, hư không liền ngưng tụ, ba đạo quang sáng xám mờ bị Đồ Nguyên bắt vào trong tay.

Đồ Nguyên lại lấy ra một khối linh ngọc, đem ba lữ quang sáng xám mờ kia phong nhập vào trong đó, sau đó nói: "Đi thôi."

Phạm Tuyên Từ tự nhiên biết rõ thời điểm này nhất định cần phải đi rồi.

Đứng dậy, sau đó cùng theo sư phụ, bước ra Khuê thành.

Cường long không áp địa đầu xà, nếu như đã hạ thủ, vậy thì không nên tiếp tục lưu lại nơi đây rồi, cái này tuy rằng chỉ là một cái thành rất nhỏ, nhưng mà khó tránh khỏi sẽ gặp phải cao nhân, nếu là ở ngoài thành, Đồ Nguyên tất nhiên là có thể chu toàn, nhưng mà tại trong thành, thường thường những gia tộc kia sẽ có một ít trăn tộc chi bảo, phối hợp với pháp trận trong thành, uy lực vô cùng cường đại.

Tại nơi Đồ Nguyên vừa mới ngồi ăn, có hai nữ tử trợn mắt há mồm nhìn tất cả chuyện này. Trước đó bọn họ nhìn thấy Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Tử, cảm giác được hai người bọn họ không phải tu sĩ phổ thông. Sau đó khi mâu thuẫn với Thổ gia đại thiếu, các nàng còn ôm ánh mắt nhìn xem, nhìn sau cùng sẽ thế nào. Không nghĩ tới chỉ vài ba câu, Thổ gia đại thiếu đã té trên mặt đất, sinh tử không biết.

"Cái này, chỉ vài ba câu liền hạ sát thủ, loại tính tình này, thật sự là... Thật sự là, ... Quá mức hung thần rồi đi."

Nàng không có rồi đi, bởi vì nàng rất rõ ràng, mình đã trở thành người thấy rõ một màn này. Dù cho mình rồi đi, còn sẽ bị người của Thổ gia tìm tới cửa hỏi tình hình hiện tại.

Quả nhiên, không qua bao lâu, liền có Người Thổ gia vội vã đi đến, người tới là Thổ Đại Hữu, là phụ thân của Thổ Lỗi đang nằm trên mặt đất, Thổ Lỗi cũng chính là trưởng tôn một đời này của Thổ gia, địa vị không phải chuyện đùa.

Hiện tại, đích tôn của Thổ gia ngay tại trong Khuê thành bị người làm cho sinh tử không biết, Thổ gia tuyệt đối không có khả năng chịu để yên.

Có một văn sĩ tiến lên, đi tới bên cạnh Thổ Lỗi, đưa tay sờ sờ, sau đó lấy ra một tấm gương chiếu chiếu vào Thổ Lỗi, đứng dậy đi tới trước mặt Thổ Đại Hữu nói: "Lỗi thiếu gia bị câu hồn rồi."

"Xác định?" Trên người Thổ Đại Hữu nặng nề sát khí. Vậy mà có người dám tại Khuê thành động tới người Thổ gia, cái này đơn giản chính là nhò vào mặt Thổ gia, là tuyệt đối không có khả năng buông tha người kia.

"Xác định." Văn sĩ nói ra.

Thổ Đại Hữu đi tới nơi hai nữ tử đang ngồi.

"Đường gia cô nương, người có thấy được là ai động thủ." Thổ Đại Hữu nói ra.

"Hai người nơi khác tới." Đường Đường nói ra.

"Ra khỏi thành rồi?" Thổ Đại Hữu hỏi.

"Ra khỏi thành rồi." Đường Đường trả lời, nàng không có cố gắng dối gạt làm gì, tuy rằng nàng xác thực cảm thấy một đôi thầy trò kia phi thường có ý tứ, như là một đôi chim nhạn đi ngang qua, hạ xuống ăn uống một chút liền sẽ lại bay lượn lên trời xanh, mà Thổ Lỗi thì giống như là một con côn trùng, bị bọn họ thuận miệng ăn rồi, nhưng mà nàng dù sao cũng là người trong Khuê thành, giữa gia tộc và gia tộc có vi diệu quan hệ khiến nàng không thể giấu giếm cái gì.

"Ân, đa tạ Đường gia cô nương rồi." Thổ Đại Hữu xoay người rồi đi, trong đám người tới có người khiêng ba người kia về Thổ gia, mà phần lớn người thì cùng theo lão ta đi ra ngoài thành, như một trận gió xoáy, cấp tốc đuổi theo một đôi thầy trò kia.

Rất nhanh, lại có người của Đường gia xuất hiện.

"Tiểu thư, lão gia gọi người trở về."

"Về cái gì mà về, không thấy được Thổ gia đang sắp đại chiến với người khác sao? Đang có đại sự phát sinh, há có thể không xem cho rõ?"

"Tiểu thư, lão gia nói, Thổ gia trưởng tôn bị người tổn thương, sinh tử không biết, tiểu thư người có mặt tại đó, tốt nhất còn là không nên dính vào việc này, tránh cho Thổ gia giận chó đánh mèo." Người Đường gia kia nói ra.

"Giận chó đánh mèo, giận chó đánh mèo, sợ đến như vậy, không bằng Đường gia nhập vào Thổ gia là được rồi." Đường Đường không khỏi lại nghĩ đến một đôi thầy trò kia, Thổ Lỗi chỉ là vài ba câu đắc tội đối phương, liền trực tiếp bị câu hồn, đối phương phiêu nhiên rồi đi, kiểu phong cách hành sự không quản nhà người mạnh thế nào, ngay mặt lấy mệnh người này, thật sâu hấp dẫn nàng.

"Nếu có thể như bọn họ một dạng khoáy ý ân cừ, vậy thì tại tự bao nhiêu a." Đường Đường suy nghĩ trong lòng.

: Vạn Thánh Sơn

-----ooo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 66: Sát

Đường Đường cuối cùng cũng đi theo sau xem. Nàng rất muốn nhìn một chút sẽ có kết quả gì. Vị hạ nhân tới thỉnh nàng về nhà kia, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể đi theo.

Một chiếc xe ngựa ra khỏi cửa thành, trước mặt là một cái sơn đạo uốn lượn. Nhưng mà không bao lâu, liền đuổi kịp rồi, xa xa nhìn thấy có người ở chỗ ngoặt phía trước.

Một đôi thầy trò kia giống như đi cũng không nhanh, Đường Đường nhớ lại, đôi thầy trò này mặc dù rời đi, nhưng mà xác thực là không thấy có gì e ngại.

Nàng theo cửa sổ nhìn phía trước, phía trước người của Thổ gia đã đuổi kịp một đôi thầy trò kia.

Con đường này chạy dưới chân núi, mà bên cạnh là núi đất đá, không có cây cối gì.

Nàng đỏ mặt hỏi đôi thầy trò kia, tuy rằng đôi thầy trò đó có lẽ thật sự lợi hại, nhưng mà tại nơi đây, sợ rằng không phải đối thủ của Thổ Đại Hữu. Thổ gia tu《Thổ Hành thiên địa quyết》, có một môn đạo pháp gọi là《Căn Sơn pháp (dọn núi)》, nghe nói lão tổ trước đây của Thổ gia có thể làm được dọn núi mà đi, trấn áp vạn vật.

Tuy nói hiện tại, đã hơn trăm năm Thổ gia không có người như vậy rồi, nhưng mà tu hành《Căn Sơn pháp》là đạo pháp căn bản của Thổ gia, mà tại dưới cái thổ sơn này, pháp thuật của Thổ Đại Hữu càng cường đại hơn ở địa phương khác.

Pháp thuật thường thường là cần kết hợp với hoàn cảnh cùng thế trong thiên địa để thi triển.

Khi xe ngựa của nàng đi tới phía sau người Thổ gia không xa thì, nghe sư phụ trong đôi thầy trò kia nói ra: "Đã như vậy, ta sẽ trả lại hồn cho các ngươi, về sau bảo hấn nói chuyện phải chú ý là được."

Trong lòng Đường Đường máy động, nàng không biết lúc trước Thổ gia là nói gì với đôi thầy trò kia, nhưng mà nàng biết rõ tuyệt đối không thể tùy ý trả hồn lại như thế, bởi vì Thổ gia căn bản không phải là người giữ lời gì, bây giờ lão ta lại nói chuyện hòa khí như vậy, đó là bởi vì trên tay đối phương có hồn của Thổ Lỗi.

Mà chỉ cần vừa trả, người Thổ gia nhất định sẽ trở mặt.

Nàng định nhắc nhở một cái, nhưng không thể lên tiếng, đưa tay tại cửa sổ hơi hơi lắc lắc, người sư phụ kia đã ném ra một khối ngọc, hóa thành một đạo ánh sáng, rơi vào trên tay Thổ Đại Hữu.

Xoay người liền đi.

"Hắc hắc." Thổ Đại Hữu cười một tiếng, biểu tình vốn trang nghiêm trong nháy mắt thay đổi, trở nên hung dữ độc địa, đằng đằng sát khí.

"Nhíp hồn của người Thổ gia liền định như vậy ư khai, ngươi cho Thổ gia là cái gì?" Thổ Đại Hữu lạnh lùng nói ra.

Đôi thầy trò kia vốn đã xoay người định đi, nghe vậy, vị nữ tử đồ đệ tức giận nói: "Đã trả hồn cho các ngươi, các ngươi còn muốn làm trái, vừa mới rồi còn nói chỉ cần trả hồn, thì tùy ý chúng ta rời đi."

"Hừ, mặt mũi của Thổ gia cần phải dùng máu tới cọ rửa." Thổ Đại Hữu lạnh lùng nói.

"Nga, ngươi dự định cọ rửa thế nào?" Người sư phụ kia nói ra.

Đường Đường nhìn mặt hấn vẫn như cũ không có vẻ gì sợ hãi, từ lúc trả hồn trong linh ngọc khai cho đến bây giờ, đều là nhàn nhạt như vậy, tựa hồ đã đoán được Thổ Đại Hữu sẽ làm như vậy.

"Các ngươi ngoan ngoãn thủ chịu trời, ta còn có thể lưu các ngươi một cái mạng, nếu không như thế, ta rút hồn các ngươi, phong nhập trong đất đá. Vĩnh viễn nghe tại chủ ngữ triệu hoán." Thổ Đại Hữu hung hăng nói ra.

Đường Đường biết, nếu như thủ chịu trời thì đôi thầy trò này nhất định sẽ bị rút hồn ra phong nhập trong bùn đất, sau đó trở thành hộ gia thổ tinh cho Thổ gia bọn họ.

Đối với một tu sĩ mà nói, đây là đáng sợ nhất, từ lúc này sinh tử không do mình.

Đường Đường nhìn đôi thầy trò kia, chỉ thấy người sư phụ đột nhiên cười đùa cợt nói: "Sớm đã biết ngươi sẽ như vậy, còn dám trả hồn lại cho ngươi, sao lại sợ các ngươi."

Mặt hấn nhìn Thổ Đại Hữu, giống như đang nhìn thẳng hễ làm trò vậy, cũng không đi, đứng ở nơi đó.

Thổ Đại Hữu giận dữ, trên mặt đằng đằng sát khí: "Vậy thì ngươi đi chết đi."

Theo lời lão ta mới dứt, chân đạp một cái, toàn bộ núi đều vì đó chấn động. Toàn bộ một mảnh đại địa này giống như đột nhiên bị đập tỉnh, hai tay lão ta vỗ ầm lên mặt đất, hai tay tung mạnh, con đường này giống như là tấp chấn bị tung lên.

Tại trong nháy mắt đại địa bị nhấc lên, một tiếng rống trầm thấp vang lên, tựa như trong mặt đất có một con mãnh thú ngủ say bị thức tỉnh.

Một con hung trùng thổ hoàng sắc tung tới đôi thầy trò kia, cái miệng khổng lồ, như trăn như hổ. Chỉ thấy người sư phụ không chút hoang mang, như ý trong tay đột nhiên dâng lên thanh quang, lật đánh xuống, một mảnh hoàng thổ như cự trùng mãnh thú từ đất biến thành kia tại như ý lật đánh xuống liền tán đi, đất tan gió ngừng.

Lại thấy hân gió chân lên, đạp lên mặt đất, đại địa chấn động, con đường vốn giống như ma hóa trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Đại địa vẫn cứ là đại địa, vừa rồi hình ảnh mặt đường cuộn cuộn lên giống như là ảo giác, nhưng mà một đám đất lớn tung tóe, mặt đất nứt vỡ trước mắt đã chứng minh, tất cả vừa rồi đều là thật.

Trong mắt Thổ Đại Hữu hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ thấy hai tay lão ta đột nhiên cắm vào trong vách núi bên cạnh, như là muốn lật đổ ngọn núi lớn này, trực tiếp ép đôi thầy trò kia ở dưới chân núi.

Chỉ thấy tay lão mạnh động linh quang, trong miệng rất nhanh niệm động pháp chú.

Bên kia, Đồ Nguyên lạnh lùng nhìn một màn này, tay đột nhiên lật một cái, lòng bàn tay tuôn ra linh quang, một cái kim châm đỏ đậm đồng thời xuất hiện theo linh quang, vung tay lên, một đạo hồng quang lóe lên. Lại thấy hân vậy tay, đạo hồng quang kia bị hân chụp về trong tay, sau đó xoay người rồi đi, đồ đệ của hân theo tại bên người, đi vài bước quay đầu nhìn lại, ánh mắt nâng ta đảo qua phía Đường Đường.

Đường Đường nhìn bóng lưng đôi thầy trò bọn họ ly khai, lại nhìn về phía Thổ Đại Hữu, phát hiện lão ta đã tựa ở trên vách núi đá, từ từ trượt xuống.

Giữa mi tâm có một điểm đỏ, máu tươi đang từ trong điểm đỏ đó chảy ra.

Lão ta đã chết, con mắt vẫn còn mở thật to.

Những người Thổ gia khác khiếp sợ, chưa kịp phản ứng lại, bọn họ căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì. Thổ Đại Hữu đã chết rồi.

Đường Đường cũng không có tiếp tục đuổi theo nhìn, mà là bảo xa phu quay đầu lại, trên đường trở về, trong lòng vẫn cứ là nhớ lại, vừa rồi như ý trong tay vị sư phụ kia chỉ lật xuống một cái đã phá pháp của Thổ Đại Hữu, một cái phát tay liền lấy mạng Thổ Đại Hữu, bản lĩnh của vị này tuyệt đối là có tu vi kim đan.

Phải biết rằng, Thổ Đại Hữu cũng là đã kết đan, tuy rằng là chỉ sắc đan, nhưng đã kết không ít năm, nghe nói sắp sinh ngân quang rồi.

Nhưng mà lại không có chút lực hoàn thủ nào, đủ thấy đôi thầy trò kia bất phàm.

Nàng không cảm thấy thủ đoạn của đôi thầy trò kia là tàn nhẫn, chỉ cảm giác hân rất tiêu sái. Tại trước đó, còn cảm hân đã nhiếp trả lại cho Thổ gia, là người Thổ gia không buông tha, tự tìm tử lộ.

Nàng về đến trong nhà, bị phụ thân mình giáo huấn một trận.

Tối nay, ánh trăng chính nồng.

Ngày hôm sau, đột nhiên nghe nói, Thổ gia bị mất trộm rồi, bản 《Cẩn Sơn pháp》kia bị trộm rồi.

Nàng nghĩ đến đầu tiên là đôi thầy trò kia.

Có thể trộm đồ ra khỏi Thổ gia, vậy cần có độn thuật phi thường cao minh.

Thổ gia đã hoảng rồi, khắp nơi tra tìm người khả nghi, có người đã đi tới Vạn Thánh Sơn thỉnh lão tổ tông Thổ gia hạ sơn.

Nhưng mà lúc này, Đồ Nguyên đã mang theo đồ đệ đi tới Liêu Thành.

Liêu Thành cũng không coi là đại thành, bất quá lớn hơn Khuê thành không ít, trong đó gia tộc to to nhỏ nhỏ cũng là hơn mười nhà. Người ra mặt gọi ý thỉnh Đồ Nguyên tới Liêu Thành giảng pháp là người Phương gia.

Thời gian giảng pháp tổng cộng là mười lăm ngày, Đồ Nguyên là lặng yên đến, trực tiếp đến phủ thượng của Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 67: Nguyệt Nha Cốc

Tại trong thành trì xung quanh Vạn Thánh Sơn này, mọi người đều là phụ thuộc vào mỗi cái gia tộc to to nhỏ nhỏ mà sinh sống, bọn họ đều là gia phó, trung với một nhà, mấy đời làm phó, đương nhiên, cũng có phản bỏ gia tộc, gia nhập vào nhà khác. Nếu xuất hiện loại tình huống này, đó chính là lúc hai gia tộc phải khai chiến rồi.

Đồ Nguyên gõ cổng Phương gia, cũng không có xảy ra chuyện người thủ vệ mắt cao hơn đỉnh nhìn người khác, hai thầy trò bọn họ, lại thêm thi mị ở phía sau, từ cách ăn mặc cùng khí tức trên người đủ để chẩn đoán người trông cửa kia. Lập tức có người đi phi báo, sau đó đại quản gia của Phương gia cùng một vị phu nhân quý phái đi ra nghênh đón.

Hắn thăm sừng sốt, lẽ nào gia chủ Phương gia là nàng, một vị nữ tử làm gia chủ cũng không phải là không có, nhưng mà có thể duy trì danh đầu đệ nhất gia tộc tại trong tòa thành này thì đó chính là có điểm lợi hại rồi.

Bất quá, lời phu nhân kia nói ra làm hắn mất đi ý nghĩ này.

"Thì ra là Đồ chân nhân giá lâm, bởi vì không biết chân nhân khi nào đến, không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ lỗi."

"Có gì đâu có gì đâu, ta tới giảng pháp, không phải tới hiển uy, cần gì nghênh tiếp, không biết phu nhân có phải là nhất gia chủ nhà này hay không?"

"Bởi vì không biết hôm nay chân nhân đến, cho nên sáng sớm hôm nay gia phu đã đến quặng mỏ cách hơn bảy mươi dặm ngoài kiểm tra rồi." Phu nhân nói.

Đồ Nguyên gật gật đầu, nói ra: "Đã vậy, thì chờ quý phu trở về."

"Ta chân nhân thông cảm, không biết chân nhân có yêu cầu gì về nơi ở lại?" Phu nhân lại hỏi.

"An tĩnh là được." Đồ Nguyên đáp.

"Chân nhân thanh nhã." Phu nhân nói: "Dẫn chân nhân tới Thu Thiền viện nghỉ ngơi."

Câu nói phía sau là nói với quản gia, nàng là phu nhân, tất nhiên là không tiện mang Đồ Nguyên đi, nếu nàng là gia chủ, tự nhiên sẽ làm loại việc này, nhưng mà nàng không phải.

Vị lão gia ở bên cạnh dẫn Đồ Nguyên đi. Đồ Nguyên hướng phu nhân gật gật đầu chào, sau đó đi theo lão gia kia.

Phu nhân lập tức phân phó người đi thỉnh lão gia Phương Dung trở về.

Đồ Nguyên theo vị quản gia đi tới Thu Thiền viện. Viện này không nhỏ nhưng rất an tĩnh. Lập tức có hạ nhân tiến vào phòng, thấp lên hương Khu Vãn trừng, sau đó có người pha trà, bưng lên dưa, trái cây và món ngọt.

Đồ Nguyên đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong viện có một cây đại thụ rụng lá, cao ngất, cành lá điêu linh, càng hiển lộ ra vẻ an tĩnh trong viện này.

Đồ Nguyên nói lão quản gia dẫn toàn bộ hạ nhân đi ra, chỉ lưu lại hai cô nương tại trong viện để trợ giúp.

Ngồi vào trước bàn, lập tức có một cô nương tiến lại rót trà cho Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lấy ra một quyển sách, sách tên《Căn Sơn pháp》, sách cũng không dày.

Quyển sách này là hắn lấy trộm từ Thổ gia tại Khuê thành. Hôm đó, sau khi giết chết Thổ Đại Hữu, hắn xoay người liền đi theo cùng trở lại trong Khuê thành, đến đêm thì trộm lấy《Căn Sơn pháp》về. Từ khi lấy tới tay, hắn chỉ mới lật qua, cho tới bây giờ mới tính là chính thức xem.

"Sơn có linh, đuổi sơn mà đi."

Mở bản Căn Sơn pháp kia ra, câu đầu tiên là nói như vậy, có chút khí phách. Sơn là tĩnh vật, dù cho là tiểu sơn, đối với một nhân loại mà nói, cũng là đồ vật khổng lồ, nhưng mà lại có đuổi sơn mà đi, đây là một loại thủ đoạn huyền diệu.

Câu đuổi sơn mà đi trong này cũng không phải là thật làm cho sơn mọc ra hai chân chạy đi, mà là chỉ khu ngự linh lực trong sơn cho ta sử dụng, hoặc là bãng vào một sơn kia mà thi pháp.

Giống như là Thổ Đại Hữu kia, lúc trước khi thi pháp, tay lão ta cắm vào trong núi, đó là muốn lật đổ núi để trấn áp Đồ Nguyên. Núi kia là hơi có nghiêng về phía bên đường, giống như tùy lúc có thể lật đổ xuống. Cái này là sơn thế trong thiên địa tự nhiên, khi thi pháp hợp với thiên địa sơn hà chi thế.

Trong Căn Sơn pháp có linh quyết, Chú pháp cùng với một ít tiểu hành thổ đạo pháp.

Hắn ngồi ở đó xem Căn Sơn pháp, đến giờ cơm thì có người đưa thức ăn tới, mà mãi đến chiều tối, gia chủ Phương Dung của Phương gia cũng không có tới.

Hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có đi thúc giục cái gì, vẫn cứ là ở tại trong Thu Thiên viện, mãi cho đến sắc trời tối đi, ánh nến thấp lên.

Đột nhiên có một người trẻ tuổi đến, nói với Đồ Nguyên: "Chân nhân, phi thường xin lỗi, gia phụ vô pháp trở về gấp."

Đồ Nguyên nhìn nhìn thanh niên này, khoảng hai mươi tuổi, hắn là con trai của Phương Dung, sau khi hỏi qua, quả nhiên là vậy, tên là Phương Hạ Chương. Đồ Nguyên biểu thị không có việc gì, thanh niên kia rời đi.

Đồ Nguyên trong lòng lại suy nghĩ: "Phương gia này tựa hồ đã xảy ra chuyện gì rồi."

...

Lúc này Phương gia là như lâm đại địch, thậm chí có thể nói, có chút hoảng rồi, bởi vì gia chủ lão gia của bọn họ hôm nay tại lúc kiểm tra quảng mộ thì bị một tốp phi bắt đi rồi, gia tộc họ vệ đi theo từ thương phần lớn, mà hiện tại Phương gia đang thương nghị làm thế nào cứu gia chủ về.

Đám phi kia mở miệng là ba vạn linh thạch, còn cần một vị nữ nhi của Phương Dung mới có thể đổi được Phương Dung đem về.

Phương gia có ba vị cung phụng, đều là đan đạo tu sĩ, nhưng mà lúc này đây, có một người đã chết ở trong quảng mộ, còn có hai vị lúc này cũng sắc mặt nghiêm trọng ngồi ở đây.

Phương gia là đệ nhất gia tộc trong Liêu Thành, gia tộc tự nhiên rất nhiều tu sĩ, nhưng thời điểm này, tu sĩ kết phù trở xuống đều vô dụng, mà đan đạo tu sĩ thì có một vị, chỉ là đang lúc bế quan, đã có người đi gọi quan rồi.

"Nguyệt Nha cốc cũng không phải là thiện địa, lão gia bị bắt đến nơi đó, muốn cứu ra bình an, chi sợ là không thể dùng biện pháp cứng rắn, phải dùng trí." Một vị cung phụng nói ra.

"Vậy Tiền lão tiên sinh, có thượng sách gì a?" Phu nhân hỏi.

Vị cung phụng được xưng là Tiền lão tiên sinh vuốt chòm râu, nhắm mắt, lắc đầu, biểu thị không có kế sách. Phu nhân lại chuyển ánh mắt về phía một vị cung phụng khác, vị kia đồng dạng là thờ dài lắc đầu nói ra: "Từ Nguyệt Nha cốc ngẩng đầu nhìn trời, có một đường cong cong hình dạng như Nguyệt Nha, bởi vậy có tên đó. Bên trong cốc bố có một tòa Tam Muội Thần Phong đại trận, tu sĩ tiến vào trong đó, người dưới đan đạo thì thần hồn bị thổi tán, tu sĩ đan đạo tiến vào trong đó, mặc dù có thể nhất thời không ngại, nhưng cũng vô pháp thi pháp, thời gian lâu, cũng có nguy hiểm thần hồn bị tán."

Phu nhân biết, hai bọn họ sợ Tam Muội Thần Phong đại trận kia.

Tại vùng này Nguyệt Nha cốc cũng là lưng lầy đại danh, trong đó có một đám người xưng Nguyệt Chi Nhận đạo phi, thường xuyên làm một ít việc bắt cóc vợ vết, chỉ là mỗi một lần bọn họ đều trốn vào trong Nguyệt Nha cốc, người trong các thành phụ cận không thể làm gì, nghe nói từng có một vị Thần anh tu sĩ muốn diệt trừ đạo phi trong Nguyệt Nha cốc, nhưng tại đối diện Tam Muội Thần Phong đại trận thì cuối cùng vẫn cứ không biết làm sao.

Một tòa đại trận tinh diệu, bố trí tại một cái địa phương hiểm trở, đó là cực kỳ cường đại.

Nghe nói, ở chỗ sâu trong Nguyệt Nha cốc, có một loại sát phong bốc lên từ chỗ sâu trong đại địa, mà Tam Muội Thần Phong này chính là từ loại sát phong này diễn biến thành Tam Muội Thần Phong.

"Tam Muội Thần Phong đại trận này, dù cho là gia gia xuất quan, chi sợ cũng không dễ phá." Nói chuyện chính là Phương Hạ Chương.

Hắn nói rất uyển chuyển, hiện đang bế quan là gia gia hắn, Phương Thành Hùng đang trong lúc bế quan, một mực thử xung kích Thần anh cảnh giới.

"Năm đó khi vị Thần anh tu sĩ kia rời đi thì từng nói, nếu như muốn phá Tam Muội Thần Phong trận thì cần có Định Phong châu mới có thể phá vỡ, chỉ là Định Phong châu chính là dị bảo, có thể ngộ mà không thể cầu, phù pháp Định phong Ngự phong bình thường căn bản vô pháp ngừng lại Tam Muội Thần Phong kia."

"Từng có một vị tu sĩ, có một cái khôi lỗi luyện chế từ tinh kim, khu nhập vào trong Nguyệt Nha cốc, sau đó liền không còn có đi ra rồi, vị tu sĩ kia bởi hồi ngoài cốc ba ngày, cũng không dám nhập cốc." Một vị cung phụng khác nói ra.

Đồ Nguyên cũng không biết rõ Phương gia phát sinh đại sự như vậy, hắn chỉ là cảm giác trong mắt người con trai của Phương Dung có ưu sắc, hơn nữa Phương phu nhân nói đã phái người đi gọi Phương Dung trở về, chỉ là hơn bảy mươi dặm, một ngày đã sớm trở về rồi, nhưng vậy mà vẫn không có trở về, cho nên Đồ Nguyên mới có nghi đoán.

Nhưng không quản phát sinh cái gì, đều là chuyện của Phương gia, không quan hệ đến hắn, hắn tới nơi này là giảng pháp, không cần phải quản tới chuyện khác, cũng không định quản.

Một đêm trôi qua, ngày hôm sau, đột nhiên có người đến thỉnh hắn, nói là lão thái gia xuất quan rồi, muốn thỉnh hắn tới. Vì vậy Đồ Nguyên liền mang theo Phạm Tuyên Từ đi qua, thì mị đương nhiên cũng là cùng theo.

Hai người một thi đi tới trong Phương gia đại đường, trông thấy một vị lão giả tóc bạc, tinh thần quắc thước, sắc mặt hồng nhuận. Ông ta trông thấy Đồ Nguyên, tất nhiên là một phen khách sáo. Sau khi Đồ Nguyên ngồi xuống, đối phương mới mở miệng, nói: "Chỉ sợ lúc này đây phải hủy bỏ giảng pháp rồi."

Đồ Nguyên nhướn mày, đối phương lập tức giải thích nguyên nhân. Sau khi nghe bọn họ kể lại, Đồ Nguyên mới biết được.

Phương lão thái gia nói nếu đã là Phương gia định ra việc này, vậy thì tuy rằng Phương gia rút lui nhưng vẫn sẽ đi nói với các gia tộc khác, nếu như Đồ Nguyên nguyện ý thì chờ thêm mấy ngày, đợi Phương gia liên hệ xong với các gia tộc khác, sẽ đưa ra quyết định.

Đồ Nguyên nào còn không biết xấu hổ quấy rầy, Phương gia xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả gia chủ đều bị người bắt giam, còn phải tốn tinh lực lo cho việc giảng pháp của mình, trong lòng có chút áy náy, liền hỏi Nguyệt Nha cốc có điểm gì đặc biệt.

Phương lão thái gia vì vậy liền kể về Tam Muội Thần Phong đại trận. Tại lúc nghe nói Định Phong châu có thể phá, trong lòng Đồ Nguyên liền hơi hơi động ý.

Phải biết rằng, Thất Bảo Như Ý trong tay hắn quả nhiên là thần diệu, chặn nước, tắt lửa, định phong, đều là có thể làm được, càng là có diệu dụng trấn thần trừ tà, còn phải nhắc tới một đạo Vạn Pháp Âm Dương phù trong Thất Bảo Như Ý, tại sau khi kết kim đan, Đồ Nguyên lĩnh ngộ tất nhiên là càng sâu thêm một tầng.

Trong lúc mơ hồ, đã chạm đến đến một chút cảm giác huyền diệu âm dương vạn pháp tại tay, tuy rằng hiện tại còn xa xa vô pháp làm được trong lúc tay lật chuyển âm dương biến ảo, vạn pháp sinh diệt, nhưng mà một thanh Thất Bảo Như Ý tại trên tay lại có thể làm được đánh tan rất nhiều đạo pháp rồi.

Chỉ ít, đến bây giờ còn chưa từng khiến hắn thất vọng. Chỉ cần là trong lòng hắn cảm thấy có thể được, vậy thì liền nhất định có thể làm được.

Phương lão thái gia thấy được Đồ Nguyên trầm tư, hỏi: "Chẳng lẽ Đồ đạo hữu có biện pháp phá Tam Muội Thần Phong trận kia?"

Đồ Nguyên chưa có gặp qua Tam Muội Thần Phong đại trận, cũng không biết Thất Bảo Như Ý trong tay mình có thể bảo vệ hay không, cho nên cũng không dám xác định cái gì, chỉ là nói: "Chưa thấy kỳ trận, không biết kỳ phong, không dám nói bừa."

Nhưng mà Đồ Nguyên vừa nói như vậy, lại đem tới chút hi vọng phá trận cho Phương gia.

"Chỉ cần đạo hữu có thể phá Tam Muội Thần Phong đại trận kia, Phương gia tất có thâm tạ." Phương lão thái gia nói ra.

Sau đó Đồ Nguyên nói, cần phải nhìn Tam Muội Thần Phong đại trận kia rồi mới dám quyết định.

Chỉ là còn chưa chờ hắn động thân đi tới Nguyệt Nha cốc, có một người tuổi trẻ đã tiến vào, nói là đã mời được Phong Thần tôn giả tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 68: Tróc Phong

Phong Thần tôn giả?

Đồ Nguyên hơi hơi sùng sốt, không có lên tiếng.

Ở bên cạnh, Phương lão thái gia nhìn Đồ Nguyên một cái, giải thích: "Phong Thần tôn giả là một vị tu sĩ thần bí ở Tuyệt Ứng sơn, tu pháp lấy 'Phong' làm chủ, lão phu từng có gặp mặt một lần, vì vậy liền phái người đi thỉnh hắn tới."

Đồ Nguyên gật gật đầu, không có trả lời. Ánh mắt Phạm Tuyên Từ trái lại sớm nhìn về phía cửa vào.

Chỉ chốc lát sau, liền có một luồng gió xuất hiện từ trong hư vô, từ bên ngoài thổi vào.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia híp mắt lại, phía sau là Phạm Tuyên Từ cùng thi mị Xa Bì, bọn họ đều nhìn về phía cửa vào, nhìn xem phía sau gió là người gì người vào.

Kể cả người của Phương gia cũng đều nhìn về phía cửa vào, gió càng thổi càng lớn.

Nhưng mà gió này lại cũng không có tràn vào vào trong đại đường, chỉ có một luồng gió khuếch tán ra, thổi tung bay y giải (y phục và dây buộc) của một số người Phương gia, gió thổi tán vào trong các phòng, các tranh chữ trên tường bị thổi tung lên.

Một cơn gió này như là có sinh mệnh, thổi lên thân người trong đại đường, như là tay đang vuốt ve.

Khi một luồng gió thổi đến trên người Đồ Nguyên thì trên người hắn đột nhiên nổi lên một tầng quang hoa, quang hoa mơ hồ, gió kia thổi đến bên người hắn tức thì tiêu thất.

Gió kia tựa hồ không cam lòng, lại có gió hóa sinh, xoay chuyển quanh người Đồ Nguyên, trên người Đồ Nguyên một sợi tóc góc áo không bay, kể cả Phạm Tuyên Tử tại phía sau hắn, mà thi mị thi phát ra găm nhẹ, hai mắt nhìn tới phía gió kia, Phương lão thái gia thấy một màn như vậy, ánh mắt sáng lên.

"Nếu đã tới rồi, hà tất giấu đầu co đuôi." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói.

Hắn vốn không định mở miệng, thế nhưng là một luồng gió này lại cứ quán tại bên người, điều này làm cho hắn rất khó chịu.

Nhưng mà luồng gió kia tựa hồ không phục, nhất định phải thổi tới trên người Đồ Nguyên, lúc này đây gió không rời rạc tùy ý giống như ban nãy nữa, mà là biến thành u lãnh, giống như gió trong đêm khuya trời đông giá rét cuốn tới mặt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên hừ nhẹ một tiếng, ở trước mặt hắn đột nhiên có linh quang cuộn cuộn, một luồng gió u hàn kia tại trong tiếng hừ đó lập tức tán đi.

Nhưng mà chính là tại trong nháy mắt luồng gió kia tán đi, trong luồng gió xoay chuyển bên ngoài đại đường kia phát ra một tiếng găm gặt dữ.

Cường phong rít gào, giống như mãnh thú.

Người Phương gia sắc mặt đại biến. Nhưng mà đều minh bạch, đây là Phong Thần tôn giả và Đồ Nguyên xảy ra mâu thuẫn. Trong đó vị thanh niên đi thỉnh Phong Thần tôn giả tới kia, mặt biến sắc, hô một tiếng: "Đồ chân nhân, không thể..."

"Không thể cái gì."

Đồ Nguyên không có trả lời, Phạm Tuyên Tử đã lớn tiếng chất vấn, từ trước đến nay nàng đều không phải là người tính cách mềm yếu. Tên Phong Thần tôn giả gì kia dùng gió tới trêu đùa sự phụ ta, chẳng lẽ còn muốn thấy trò chúng ta nên giận hay sao.

Vị người Phương gia kia còn chưa có nói ra câu thứ hai, gió xoay quanh tại bên ngoài đại đường đã cuốn mạnh vào, giống như một con mãnh hổ, từ cửa nhào đến.

Trong gió phát ra tiếng rít gào hung mãnh, cuộn cuộn nhào tới thầy trò Đồ Nguyên, trong mắt thi mị nổi lên hung ý, găm nhẹ.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia không có động, chỉ là nhìn cường phong kia từ cửa đại đường cuốn đến, tại hắn cảm giác được, gió kia chính như là tàu lửa ở địa cầu kiếp trước vậy, gào thét xông vào trong đường hầm.

Mọi người đều nhìn một màn này, muốn cất tiếng cũng cất không ra, thân thể không động đậy được rồi, bị gió kia ép ngồi tại chỗ, không thể động đậy, ngoại trừ Phương lão thái gia, chỉ là Phương lão thái gia cũng không có động.

Đồ Nguyên hơi nhíu mắt, tại lúc cự phong quay cuồng xông tới trước mặt, hắn nhắc tay phải lên, linh quang dâng lên, chụp về phía nơi gió mạnh nhất.

Khi tay phải hắn chụp xuống, bầu không khí bị cưỡng ép đến nổi thở không được trong đại đường lập tức bị chụp phá rồi. Giống như là một người bị bịt kín miệng mũi, trong nháy mắt này được buông ra.

Theo tay hắn lướt qua, kia luồng cường phong này bị xé rách. Gió quán lấy tay Đồ Nguyên, muốn theo tay hắn mà lên, lại bị tay Đồ Nguyên rung một cái, trở tay cuốn lại, lại một trào chụp xuống, một luồng gió kia liền bị triệt để chộp vào trong tay, bóp nát, tán nhập hư không, hóa thành một mảnh thanh phong tản ra.

Một màn như vậy, làm cho người Phương gia có chút ngoài ý muốn, trong lòng không khỏi nghĩ: "Quả nhiên không hổ là người có can đảm kết đàn ở trong động tổ trên Vạn Thánh Sơn, xác thực có thủ đoạn."

Tại vùng này Phong Thần tôn giả phi thường nổi tiếng. So với Đồ Nguyên, danh tiếng cao hơn nhiều. Trong lòng rất nhiều người cũng là người rất có khả năng có thể phá được Tam Muội Thần Phong trận ở Nguyệt Nha cốc. Chỉ là cho tới nay không có người đi thỉnh y tới phá, bởi vì không bị ép buộc đến mức đó.

Mà lúc này đây, gia chủ Phương gia bị bắt, phải trả ba vạn linh thạch cùng một vị nữ nhi của Phương gia mới đổi được người trở về. Đối với gia tộc như bọn họ mà nói, người có thể chết, dù cho là gia chủ cũng có thể chết, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng thừa nhận vũ nhục như vậy, nếu thừa nhận loại vũ nhục này, vậy thì toàn bộ gia tộc đều không ngừng nổi đầu, đến lúc đó nhân tâm hoán tán, như thế nào còn có thể đặt chân tại trong thiên địa này. Không cần nhiều bao nhiêu năm, sẽ suy sụp.

Chỉ là, người nào cũng không có nghĩ đến, có lẽ Phong Thần tôn giả là muốn hiển uy một cái, lại không có nghĩ đến trực tiếp bị Đồ Nguyên chính là phá bả lần pháp.

Lúc này, gió bên ngoài xoay chuyển, theo đó như muốn rời đi, người tuổi trẻ đi thỉnh Phong Thần tôn giả tới kia, kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, trong đại đường an tĩnh, Phương lão thái gia ngồi ở chỗ kia, khép hờ trứ hai mắt dưỡng thần.

Mà phương phu nhân ngồi ở chỗ đó, không biết đang suy tư cái gì, những người khác của Phương gia không dám lên tiếng.

Không qua bao lâu, cửa vào xuất hiện hai người, vị thanh niên kia đưa tay mời Phong Thần tôn giả đi ở phía trước.

Tướng mạo Phong Thần tôn giả thanh dật, tóc đen xõa tung, một thân trường bào xám trắng thả kéo trên đất, không ngừng tung bay, giống như là thân

thể y lúc nào đều có gió từ trong ngũ tạng lục phủ thổi ra, cả người lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Khi tiến vào, y không có nhìn Đồ Nguyên cái nào, đi thẳng về phía Phuong lão thái gia.

Hướng lão thái gia nói ra: "Ta ngày gần đây tại Tuyết Ưng sơn ngộ pháp, rất có đạt được, nghe nói nhà đạo hữu gặp chuyện không may, liền đuổi tới, không biết đạo hữu có khỏe."

Phuong lão thái gia, cười ha ha, nói ra: "Tôn giả có thể tới đây, Phuong mỗ thật là vinh hạnh, ..."

Mặt sau đó là một phen khách sáo, chỉ là bầu không khí có chút cổ quái, bất quá, rốt cuộc cũng là gia chủ Phuong gia bị bắt, cần phải mau chóng đi cứu, cho nên, không bao lâu liền nói đến phá trận.

Phong Thần tôn giả nói ra: "Ta phá trận, không được có người nào không liên quan tại đó, phương pháp của ta, không cho phép người khác nhìn trộm."

Phuong lão thái gia sùng sốt, còn không có trả lời, Đồ Nguyên đã đứng lên nói ra: "Lão thái gia, phu nhân, ta đây cáo từ rồi."

Phuong lão thái gia há mồm muốn gọi Đồ Nguyên lại, nhưng mà cuối cùng lời nói đến bên mép lại nhịn xuống rồi, cũng không có gọi, nhìn Đồ Nguyên rồi đi.

Thăng đến Đồ Nguyên rời khỏi đại đường, bầu không khí vẫn còn là kiềm chế như cũ, vừa rồi, mọi người cũng nhìn thấy thực lực Đồ Nguyên, cũng có một loại cảnh tượng sâu không lường được, nếu là kiên quyết để bọn họ lựa chọn giữa Đồ Nguyên và Phong Thần tôn giả, bọn họ cũng là vô pháp lựa chọn, bất quá Đồ Nguyên chủ động rời đi, bọn họ coi như là thở ra một hơi.

Đồ Nguyên mang theo đồ đệ cùng thi mị đi ra Phuong gia, đi lên đường cái.

Phạm Tuyên Từ tức giận nói Phuong gia không biết tốt xấu.

Đồ Nguyên cười nói: "Như vậy cũng hay, vì sư cũng không biết có thể phá được Tam Muội Thần Phong đại trận kia hay không."

"Sư phụ phá không được, tên Phong Thần tôn giả gì đó càng là phá không được." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 69: Phuong Gia Thượng Tiểu

Hai thầy trò Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ đi tới một nhà tửu lầu, chọn một cái vị trí sát cửa sổ, gọi mấy món ngon đặc sản trong tửu lầu, và một bầu rượu.

Phạm Tuyên Từ vẫn còn tức giận bất bình, nàng cho rằng không nên như vậy, cần phải nói Phuong gia bồi thường, há có thể đến không.

Đồ Nguyên cười cười không có trả lời, Phạm Tuyên Từ truy vấn, Đồ Nguyên nói không bao lâu, người Phuong gia tất sẽ tới.

Phạm Tuyên Từ không tin. Đồ Nguyên cũng không có nhiều lời, mà là thưởng thức món ngon và rượu, nghe bàn lân cận nói chuyện.

"Nghe nói, Phuong Dung bị đám người Nguyệt Nha cốc bắt rồi."

"Người có biết, ta nói cho người nghe, ta nghe nói a, trong Phuong gia có người gia nhập đám tặc tử kia."

"Thiệt hay giả a, người thế nào biết rõ."

"Điều này không phải đã rõ ràng rồi sao? Nếu như không có nội ứng, Nguyệt Nha cốc làm thế nào biết rõ hôm nay Phuong Dung sẽ đi đâu, thế nào có thể dễ dàng bắt đi như vậy."

Ở bàn bên cạnh, có người nghe được bàn này nói chuyện, lập tức kinh ngạc hỏi: "Thiệt hay giả a, hiện tại Phuong gia làm gì rồi?"

"Ta có một người mợ có con trai làm người hầu trong Phuong gia, điều này là hẳn nghe người của Phuong gia nói."

"Con trai của mợ người tên là gì a, ta cũng biết một ít người Phuong gia, để xem ta có biết không?"

"Cái này há có thể nói ra, nếu là nói rồi, chẳng phải là hại con trai mợ ta." Người nói chuyện kia, về mặt nhìn người chất vấn như nhìn kẻ ngu. Người chất vấn cũng là vẻ mặt lơ lửng.

"Không quân là bị bắt vì nguyên nhân, cũng không biết lúc này đây Phương gia sẽ xử lý như thế nào, ta nghe nói Nguyệt Nha cốc ra giá mười vạn linh ngọc, còn phải đưa Phương phu nhân của Phương gia vào cốc."

"Cái gì, nhiều như vậy, còn phải có Phương phu nhân? Vậy Phương gia làm sao có thể nhin."

"Đúng vậy, không thể nhin. Dù cho là đổi ra được, vậy phu nhân của họ vẫn tại trong Nguyệt Nha cốc bị người..." Nói đến đây, hắn nhìn bốn phía, nhìn xem có người Phương gia hay không, vạn nhất bị người của Phương gia nghe được, vậy thì hắn có đại phiền toái rồi.

Tuy rằng, bọn họ ở phía sau nghị luận, lại cũng không dám trực tiếp nhục đến Phương gia, Phương gia tại trong Liêu Thành này thế nhưng là đệ nhất gia tộc.

Xung quanh cũng là an tĩnh một hồi, có người nói: "Cái này là không có khả năng, dù cho là Nguyệt Nha cốc thật có yêu cầu như vậy, Phương gia cũng không có khả năng đưa ra. Một cái gia chủ, Phương gia có là người đảm đương, mà đưa mười vạn linh ngọc cùng phu nhân của gia chủ ra, đó là sỉ nhục, Phương gia không có khả năng đưa."

"Đúng vậy, bắt quá, ta nghe nói, Phương gia thỉnh một người đến phá trận."

"Người nào a?"

"Người nào a."

Không ít người hỏi, người kia dừng một chút, sau đó nói ra: "Ta nghe nói, Phong Thần tôn giả đã tới Phương gia, chính là đáp ứng Phương gia đến phá trận."

"Thật?"

"Thật."

"Vậy vụ này có trò hay xem rồi, nếu như Tam Muội Thần Phong trận của Nguyệt Nha cốc bị phá. Người bị Nguyệt Nha cốc mấy năm nay đắc tội đều sẽ tới."

"Không có một tên nào có thể chạy được."

"Then chốt ở chỗ Phong Thần tôn giả có thể phá được Tam Muội Thần Phong trận hay không."

"Vẫn luôn nói, Phong Thần tôn giả là người rất có khả năng phá Tam Muội Thần Phong trận kia, lúc này đây cuối cùng có thể chứng kiến rồi."

"Vị tất có thể phá."

...

Mọi người đều tại nơi đó tranh luận, Đồ Nguyên nghe lại có một loại cảm giác quen thuộc. Giống như là kiếp trước lên mạng, nghe được một chuyện gì đó, mọi người tụ vào nghị luận, dù loại đủ kiểu người đi ra nói một đồng, nghe qua rất có đạo lý, tựa hồ cũng rất gần sự thật, nhưng mà kỳ thực mọi người ngoài miệng nói như định đóng cột, trong lòng thì là không tin.

Phạm Tuyên Tử nghe bọn họ nói, cũng là cảm thấy nghe rất vui. Ở một bên nghe.

Đột nhiên, thanh âm bọn họ dừng lại, nhìn tới lối thang lầu, chỉ thấy một người tuổi trẻ đi lên, chính là con trai của Phương Dung- Phương Hạ Chương.

Rất hiển nhiên, mọi người đều nhận ra gã.

Trong lúc nhất thời, một ít người vừa mới nói không tốt về Phương gia đều sắc mặt không tốt rồi, im ắng. Phương Hạ Chương nhìn quét qua người ngồi trong lầu một cái, có người ngồi rất trấn định, có chút người cúi đầu.

Nhưng Phương Hạ Chương tới nơi này chẳng liên quan chút gì tới bọn họ, gã là tới tìm Đồ Nguyên. Đi tới trước mặt Đồ Nguyên, cung kính hành lễ.

"Thì ra chân nhân tại nơi đây, trái lại giúp ta dễ tìm." Phương Hạ Chương nói ra.

"Người tìm ta làm gì, phá trận đã có vị Phong Thần tôn giả kia, chẳng lẽ là muốn bồi thường linh thạch vì ta đã uống công hạ sơn một chuyến." Đồ Nguyên nói ra.

"Chân nhân thứ tội, Phương gia tuyệt đối sẽ không để chân nhân uống công tới nơi này một chuyến." Phương Hạ Chương nói ra.

"Nga? Vậy lúc này người tới tìm ta là vì chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Phương Hạ Chương nhìn nhìn người trong lầu này, tựa hồ muốn nói nơi đây không thuận tiện nói chuyện, nhưng mà nhìn Đồ Nguyên ngồi ở đó không hề có ý di chuyển, liền thấp giọng nói ra: "Chân nhân có thể dời bước nói chuyện một chút hay không."

Đồ Nguyên cười cười nói: "Chờ đệ tử ta ăn xong rồi nói tiếp."

Phuong Hạ Chương sững sốt, nhìn khuôn mặt Đồ Nguyên cười khê, không giống giỡn chơi, vội vàng nhìn qua Phạm Tuyên Từ, chỉ thấy mặt Phạm Tuyên Từ có vẻ mất hứng.

Gã vội vàng nói ra: "Là Phuong gia làm phiền cô nương, thỉnh chớ trách, tại hạ đã chuẩn bị yến tiệc, thỉnh cô nương cùng chân nhân tới dùng."

Phạm Tuyên Từ cũng không phải là một người biết kiềm chế lời nói, lập tức liền nói ra: "Người nói tới thỉnh là đi, các người nói không cần liền không cần, trên đời, có người nào lại dễ tính như vậy."

"Vâng vâng, cô nương nói rất phải." Phuong Hạ Chương cũng không có bởi vì Phạm Tuyên Từ là đồ đệ của Đồ Nguyên mà có chút nào khinh thị, gã biết rõ, lời Phạm Tuyên Từ nói chính là ý của Đồ Nguyên.

"Các người luôn nói sẽ không để chúng ta thiệt thòi, chỉ là đến bây giờ, chúng ta chưa từng được đến chút gì mà các người đã đảm bảo, uổng công tới đây một chuyến, thật cho thầy trò bọn ta là dễ khi nhục sao? Vị Phong Thần tôn giả kia, thật lớn oai phong, nếu không phải là tại trong Phuong gia các người, sư phụ ta từ lâu đã cho hắn thấy cao thấp, dựa vào hắn cũng có thể sinh uy tại trước mặt sư phụ ta."

Đồ Nguyên ở bên cạnh bưng rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới một tiếng 'Hảo tử'.

Sắc mặt Phuong Hạ Chương khê biến, sau đó nói ra: "Đều là chân nhân cho Phuong gia mặt mũi, vậy không biết cô nương cần đảm bảo như thế nào?"

"Loại đảm bảo gì thì đương nhiên phải do Phuong gia các người đưa ra." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Trong lúc nhất thời Phuong Hạ Chương trầm mặc xuống tới.

Mà người trong túu lâu càng là thờ cũng không dám, nghĩ đến vừa rồi những gì mình nghị luận đều bị hai thầy trò Đồ Nguyên nghe hết, thì ra người biết được tất cả đang tại bên người.

Lúc này Đồ Nguyên mới mở miệng: "Các người là không dám xác định Phong Thần tôn giả kia có thể phá trận hay không, mới đến tìm ta đi, chính là nghị vận nhất Phong Thần tôn giả phá trận thất bại, thì sẽ do ta đi phá."

Sắc mặt Phuong Hạ Chương thoáng cái trở nên khó nhìn.

"Không quản các người như thế nào, ta tới nơi này là đáp lời các người mời tới giảng pháp, nhìn tại trong nhà các người đã phát sinh ra việc như thế, nghĩ các người đã vô lực lại mở giảng pháp đại hội, vậy liền quả qua, còn nếu như là các người có chủ ý khác, cho rằng có thể đem thầy trò chúng ta đùa bỡn tại trong lòng bàn tay, ta đây liền muốn nói với người một câu, Liêu Thành, Phuong gia còn là hơi nhỏ chút."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 70: Uy Hiếp

Phuong Hạ Chương biến sắc, cắn răng, trong mắt hiện lên một chút sát khí, tay thu ở trước người nắm chặt quyền, gã cảm giác mình bị thật lớn nhục nhã, nhưng mà gã lại không có nghĩ tới, Đồ Nguyên mang theo đồ đệ tới nơi này một chuyến, cái gì cũng chưa có được, mà chính gã còn muốn Đồ Nguyên có thể đi giúp Phuong gia bọn hắn phá trận, tuy rằng ngoài miệng nói nhất định có hậu báo, thế nhưng đến tốt cùng hậu báo như thế nào lại không có đề cập tới một chữ.

"Đồ chân nhân muốn được thù lao trước, người nào lại biết được chân nhân có thể phá được trận hay không chứ."

"Không có người biết được, dù cho là bản thân ta cũng không biết."

"Nếu ngay cả chân nhân cũng không biết, vậy thì dựa vào cái gì? Trước hết muốn thù lao." Phuong Hạ Chương lạnh hỏi.

Tại trong Liêu Thành này, gã nhưng không sợ người nào. Tuy rằng lúc trước tại trong Phuong gia, Đồ Nguyên biểu hiện ra vẻ cao thâm khó lường, nhưng mà gã phi thường rõ ràng, Đồ Nguyên này chỉ là vừa kết đan, dù cho là kết kim đan, cũng chỉ là vừa kết mà thôi, nếu thật sự cao thâm cũng có một cái mức độ.

Phuong gia bọn họ cũng không e ngại, cũng không có khả năng sợ.

Phuong Hạ Chương là người thừa kế đảm nhiệm Phuong gia tiếp theo, gã không nguyện ý cúi đầu tại trước mặt một giới tán tu, Phuong gia cũng không phải là loại mà tùy tiện người nào đều có thể khi dễ. Đồ Nguyên này cho rằng phụ thân mình bị người của Nguyệt Nha cốc bắt, liền cho rằng Phuong gia là tùy tiện người nào đều có thể động sao?

"Phương công tử, nếu đã không hài lòng, vậy hà tất nhiều lời nữa, bản lĩnh của ta, có hiển lộ trên người người thì cũng không thể hiện được cao minh." Đồ Nguyên ngồi ở đó, bưng một chén rượu, ung dung uống, cũng không có liếc gã một cái.

Trong lòng Phương Hạ Chương có cảm giác tức giận, trong toàn bộ Liêu Thành, chưa từng có người đối nói chuyện với gã như vậy, chưa từng có người dám can đảm vũ nhục Phương gia ngay trước mặt gã.

Khóe mắt gã nhìn thấy từ góc đường có hai người đang đi lại đây, là hai vị cung phụng trong nhà mình. Gã là rất rõ ràng, hai vị cung phụng này tại Phương gia nhiều năm, tuy nói vô pháp phá Tam Muội Thần Phong trận kia, nhưng mà đấu pháp với người thì hai người bọn họ chưa từng sợ bất cứ tu sĩ cùng giai nào.

Là phải để cho Đồ Nguyên này biết rõ, Phương gia cũng không phải là tiểu gia tộc mềm yếu vô năng rồi, cũng phải để cho những người trong Liêu Thành này biết rõ, Phương gia cũng không có bởi vì chuyện như vậy mà đồ xuống, Phương gia y nguyên là đệ nhất gia tộc trong Liêu Thành này.

Tại trong lòng gã, tại những gì gã được dạy bảo, những ngày như vậy, thời điểm này là tuyệt đối không thể mềm yếu. Nhất là tại trước mặt công chúng như vậy, nếu là hôm nay mình cùng gia tộc mình nhận đến loại nhục nhã này, cuối cùng vẫn nén giận, ngày mai, chắc chắn truyền khắp toàn bộ Liêu Thành, địa vị Phương gia sẽ bị dao động.

Mỗi một đệ tử Phương gia, đều sẽ chiến vì họ thanh danh gia tộc.

"Đồ chân nhân là cảm thấy Phương gia xảy ra chuyện, là có thể tùy ý nhục nhã sao?" Phương Hạ Chương nói ra.

Đồ Nguyên cầm chén rượu trong tay hơi hơi dừng lại, theo đó một hơi uống cạn, nói: "Nếu Phương công tử thực sự là nghĩ theo chiều hướng này. Vậy thì cứ như thế đi."

Công tử của một cái gia tộc, một tu sĩ kết phù lại có can đảm nói chuyện với một tu sĩ kim đan như thế, kim đan tu sĩ sao lại nói có thể nói lời thoái nhượng.

Đồ Nguyên không nguyện ý, tu hành tu đó là một cái đại tự tại, huống chi tại trước mặt đồ đệ mình.

"Vậy được, đã như vậy, Đồ chân nhân cũng chớ có trách Phương gia ta không nói tình cảm rồi." Phương Hạ Chương lạnh lùng nói ra. Người trong toàn bộ tửu lâu đều biết rõ Phương gia công tử này sắp xuất thủ rồi.

Từng người đứng lên, lui qua một bên, chỉ là bọn họ chỉ vừa mới đứng lên. Bên kia đã vang lên một tiếng kiếm ngân, một vệt kiếm quang sáng như tuyết xuất hiện, một tiếng kêu khê vang lên theo kiếm quang.

"Người tính là thứ gì." Nói chuyện chính là Phạm Tuyên Tử vốn luôn ngồi ở tại chỗ không có nói chuyện. Kiếm quang ra khỏi vỏ liền đã đâm về phía cổ Phương Hạ Chương.

Đúng là sát ý đã quyết.

Phương Hạ Chương tại trước một vệt kiếm quang sáng như tuyết chiếu rọi, trong mắt tuôn sinh về kinh hãi, gã còn đang chờ hai vị cung phụng của mình đi lên, nhưng mà không có nghĩ đến người đồ đệ của Đồ Nguyên lại đã xuất thủ, hơn nữa vừa ra tay đó là hạ tử thủ.

Tuy rằng gã kết phù không bao lâu, nhưng xác thực là tu sĩ kết Phù chân chân thật thật, còn Phạm Tuyên Tử bất quá là tu sĩ chủng hỏa mà thôi, dựa vào cái gì dám xuất thủ với ta như vậy.

Thế nhưng là đối diện một kiếm này, phản ứng đầu tiên của gã là trốn, là lui.

Y phục gã dâng lên một đoàn quang hoa, thân hình hóa thành mông lung thối lui ra sau, tung bay như gió vô hình, một đoàn linh hoa dâng lên trên y phục Phương Hạ Chương lập tức tán đi tại dưới kiếm.

Chỉ thấy Phạm Tuyên Tử biến đổi kiếm thế, kiếm trong tay giống như vẽ ra một mặt ánh trắng hướng tới Phương Hạ Chương.

Phương Hạ Chương đưa tay sờ vào bên hông, đúng là đồng dạng xuất hiện một thanh kiếm, trong nháy mắt kiếm xuất hiện ở trong tay, kim sắc kiếm quang đã sáng lên rồi.

Đó là một thanh kiếm do Thái Ất tinh kim luyện thành.

Ánh vàng xán lạn, trong nháy mắt vung lên, một đoàn kim mang tỏa ra chói mắt như mặt trời chói chang.

Một thanh kiếm như mặt trời chói chang lao xuống phía ánh trắng của Phạm Tuyên Tử.

Tại dưới kiếm quang như mặt trời chói chang kia ánh trắng có vẻ âm đạm không ánh sáng, nhưng mà tại chớp mắt ánh trắng đụng vào mặt trời chói chang, linh quang phân tán, kiếm quang khí tỏa ra bốn phương tám hướng trong tửu lâu.

Người trong tửu lâu cả kinh, từng người hoảng loạn tránh né hoặc là lấy pháp phù bảo vệ thân hình.

Ánh trắng cùng liệt dương cơ hồ là cùng lúc tiêu thất, tất cả an tĩnh lại. Trên kiếm trong tay Phương Hạ Chương có hỏa diễm đen sẫm trôi nổi, mà trên

Bảng Phách hàn quang kiếm của Phạm Tuyên Từ thì mặt ánh trắng nhàn nhạt chảy xuôi, đó là Thái Âm linh hóa của nàng.

Có bút ký lĩnh ngộ Thái Âm linh hóa của Đồ Nguyên, nàng cũng là lĩnh ngộ Thái Âm linh hóa rồi.

"Nếu đã muốn chết, vậy thì chớ có trách ta vô tình rồi." Phương Hạ Chương lạnh lùng nói ra.

Nhưng mà gã cũng không có tiếp tục xuất thủ, bởi vì hai vị cung phụng của Phương gia đã lên tới thang lầu.

Đồ Nguyên ngồi ở tại chỗ y nguyên không hề động, hần ngồi nghiêm chỉnh, tự rót cho mình một chén rượu.

Hai vị cung phụng đi lên từ lầu, đầu tiên là gật gật đầu với Phương Hạ Chương, sau đó nhìn về phía Đồ Nguyên, cũng không có nhìn Phạm Tuyên Từ cái nào, tại trong mắt bọn họ, Phạm Tuyên Từ không đáng bọn họ quan tâm, một người trong đó chuyển ánh mắt lên người thi mị, hần ta cảm thấy thi mị này có chút không phải bình thường.

Thi mị của người khác thường thường tại lúc cảm thụ được dịch ý thì nhất định sẽ nôn nóng bất an, sẽ phát ra tiếng kêu thị uy, mà nó thì không có.

Nó có vẻ có chút an tĩnh quá phận, hiển nhiên có chút quỷ dị.

"Lão thái gia chúng ta, muốn thỉnh chân nhân về Phương gia một chuyến." Một cung phụng nói ra.

"Về Phương gia, vì cái gì? Sẽ không là muốn dự định giết ta đi?" Đồ Nguyên nói ra.

"Nào có, chỉ là thỉnh chân nhân trở lại thương nghị làm thế nào phá trận mà thôi." Cung phụng nói ra.

"Phải không?" Đồ Nguyên cầm chén rượu trong tay ngửa đầu uống cạn, nói ra: "Nếu ta không đi thì sao chứ."

"Phương lão thái gia nói rồi, cũng không định đắc tội chân nhân, hi vọng chân nhân có thể phối hợp, mọi người dễ tụ dễ tán, hướng chi, chân nhân cũng không phải là đến đây một mình, cũng phải cân nhắc cho đệ tử mình một cái, không phải sao?"

Lời này chính là đang uy hiếp Đồ Nguyên còn có một đệ tử, dù cho chính mình đi rồi, đồ đệ cũng đi không được.

Warning: array_combine(): Both parameters should have an equal number of elements in C:\AppServ\www\auto\autottv.php on line 214

Warning: Invalid argument supplied for foreach() in C:\AppServ\www\auto\autottv.php on line 216

: Vạn Thánh Sơn

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 71: Chiếu Ảnh Nhiếp Thần Kính

"Người của Phương gia đã đi tìm tán tu từ Vạn Thánh Sơn kia rồi?"

"Đúng vậy, tiểu thư."

"Rất tốt, đây là tiền thưởng của ngươi, người nhà của ngươi, gia tộc sẽ không bạc đãi bọn họ, đệ đệ cùng muội muội của ngươi đều sẽ được gia tộc bồi dưỡng, tương lai chấp chương một phương, cũng không phải không có khả năng."

"Tiểu thư, còn là xem năng lực của họ đi, nếu là không có phần năng lực đó, để cho bọn họ làm nhà giàu phú ông càng tốt hơn chút."

"Ngươi trái lại cân nhắc lâu dài, lời ngươi nói ta nhớ kỹ, trở về đi, có tin tức gì lại đến truyền cho ta, đừng để tên tu sĩ từ Vạn Thánh Sơn kia làm hỏng đại sự, chuyện đã đến thời khắc mấu chốt sau cùng, không thể lại xảy ra sai lầm gì ngoài ý muốn."

"Vâng, tiểu thư."

"Chờ chút, ngươi đã gặp qua vị tu sĩ Vạn Thánh Sơn kia, ngươi cảm thấy hần là người thế nào?"

"Tiểu thư là hỏi tu vi của hần hay là cái gì khác?"

"Nói một thứ một ít."

"Vâng, Đồ Nguyên kia xác thực thực lực sâu không lường được, không hổ là người tại dưới thời tiết đông tố lấy thiên địa làm lò luyện mà kết kim đan,

bất quá, cũng có chút ngao khí, tại Phuong gia, gặp gỡ Phong Thần tôn giả, không chút nào thoái nhượng, đánh nhau với hán ba hiệp, đều là thắng, mặc dù là bởi vì bản thân Phong Thần tôn giả chưa tới gần, nhưng Đồ Nguyên kia chỉ hơi hốt liền phá rồi, đủ thấy hán cao minh. Hơn nữa, tựa hồ hán còn muốn đi phá Tam Muội Thần Phong trận, chỉ là sau lại bởi vì Phong Thần tôn giả đến, xảy ra xung đột, cho nên Phuong gia bỏ qua hán."

"Ừ, lúc này đây, Phuong gia khôi xướng thành một tu sĩ đặc biệt từ Vạn Thánh Sơn xuống, nhìn đến thật là không sai."

"Vâng, chỉ là, Phuong Hạ Chương đã đi thỉnh Đồ Nguyên kia rồi, có hay không...?"

Đúng lúc này, đột có người đến báo, theo đó một nữ tử bước nhanh đến, sau đó nói nhỏ tại bên tai tiểu thư kia.

Khóe miệng tiểu thư nổi lên nụ cười, nói ra: "Phuong gia an ổn quá lâu rồi, cũng nên thoái vị rồi."

"Tiểu thư. Ta đây đi trước."

"Người đi đi."

Người kia rời đi, không bao lâu, lại có một cái kiện nhỏ được khiêng đi ra.

Hai người ở đối diện Đồ Nguyên phân biệt gọi là Cổ Đan cùng Trần Kiều. Hai người này ở tại Phuong gia đã hơn hai mươi năm rồi, khi bọn họ còn là tu sĩ kết Phù thì đã tại Phuong gia. Đương nhiên, lúc đó, Phuong gia còn có kim đan cung phụng khác, chỉ là đến khi bọn họ kết đan thì rời đi.

Tuy nói có chút đan đạo tu sĩ sẽ nguyện ý làm cung phụng cho một cái gia tộc, cầu cái hoàn cảnh an ổn để tu hành. Nhưng khi đến thời gian nhất định cũng là sẽ rời đi, trừ phi là loại người không nghĩ tiền thêm một bước mới sẽ làm một cái lão sư tại trong một cái gia tộc, khả năng còn sẽ thu một hai đệ tử, truyền thụ lại một thân bản lĩnh của mình.

Hai người này đều là đan đạo tu sĩ, tuy không phải kim đan, chỉ là ngân đan, nhưng mà là người đã tấn chức đan đạo nhiều năm, sao lại sợ một người mới kết đan như Đồ Nguyên, tuy rằng Đồ Nguyên kết chính là kim đan, nhưng trong lòng bọn họ cũng không sợ, huống chi Đồ Nguyên chỉ một mình, dù cho là có thêm một cái thi mị ở bên cạnh, thì có sao.

Lúc tại Phuong gia, Đồ Nguyên ba lần phá pháp của Phong Thần tôn giả, mọi người đều cảm thấy khả năng đạo pháp hán tu có loại pháp thuật gì đó khắc chế 'Phong', cho nên mới sẽ có động ý phá Tam Muội Thần Phong đại trận kia. Nhưng nếu là đấu pháp với tu sĩ khác thì thường thường người tu hành càng lâu phần thắng càng lớn.

"Ta tới nơi này giảng pháp, trái lại thành trước phải mất mạng nơi này rồi?" Đồ Nguyên cười lạnh nói.

"Chỉ cần Đồ đạo trưởng hợp tác cùng chúng ta, ta tin tưởng, Phuong gia sẽ không bạc đãi người." Cổ Đan nói ra.

"Ha ha. Bạc đãi, ta thế nào sẽ chờ đến lúc họ có cơ hội bạc đãi. Các người là muốn động thủ trước hay là ta động thủ trước." Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

"Người ở xa tới là khách. Để tránh để người khác nói chúng ta bất công, vậy thì để người ra tay trước đi." Cổ Đan nói ra.

"Ta xuất thủ, sợ các người không có cơ hội rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Hừ, khoát lác ngông cuồng." Ở bên cạnh, Trần Kiều lạnh lùng nói ra. Vị trí lão ta đứng là phong tọa phương hướng Đồ Nguyên trốn đi, đồng thời có thể rất nhanh bắt lấy Phạm Tuyên Từ.

Đồ Nguyên đương nhiên nhìn rõ điều này, chỉ là từ khi hán kết kim đan tới nay, nội ngoại thông suốt, so với lúc kết phù thì cũng không phải chỉ là cường hơn một chút, ngoại nhân không biết, chính hán lại rất rõ ràng, sao có thể sợ hai người này.

Tại lúc lời Trần Kiều mới ra thì Đồ Nguyên đột nhiên động rồi. Thân hình hán không hề dấu hiệu đột nhiên biến mất, xuất hiện tại trước mặt Trần Kiều, một ngón tay điểm xuống, linh quang nơi đầu ngón tay như ánh trắng đâm hướng Trần Kiều.

Lấy ngón tay thay kiếm

Thái Âm Trảm Linh.

Linh quang đâm tới mi tâm Trần Kiều, thân hình người Đồ Nguyên mới từ trong hư vô hiện lộ ra.

Trần Kiều kinh hãi, tuy nói lão đã có phòng bị, nhưng mà lão không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà là động thủ với mình. Khóe mày lão giật một cái, thầm nghĩ, lẽ nào cho là ta dễ bị bắt nạt sao?

Trong lúc nghĩ ngợi, lửa giận tuôn sinh, đồng dạng nhấc tay liền đánh ra một quyền, trên quyền linh hoa như diễm, trong nháy mắt đánh ra, hư không đều như bị thiêu đốt.

Mỗi một tu sĩ khẳng định đều có một loại thủ đoạn như vậy.

Cái này là thuần túy muốn xem cá nhân lý giải đối với đạo cùng với trình độ ngưng luyện thần ý bản thân rồi.

Một ngón tay đâm vào trên quyền.

Trần Kiều chỉ cảm giác một quyền của mình đánh lên mũi kiếm, trực tiếp bị kiếm đâm thủng qua.

Một đạo khí tức âm lãnh xông vào linh hoa trên quyền, lão giống như nhìn thấy một vệt kiếm quang như ánh trăng chém tới phía mình.

Trong lòng kinh hãi, cái này là muốn chém thần hồn rồi, cái này là một loại tướng của ý chí hiển hóa tại tâm linh.

Nguyên bản lão cũng có loại pháp này, tên là Phá Nhạc quyền, chỉ là Phá Nhạc quyền bị Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết của Đồ Nguyên đâm phá.

Đúng lúc này, Cổ Đan nhìn thấy đáng về Trần Kiều như bị thiệt thòi lớn, bởi vì trên sắc mặt, trong ánh mắt Trần Kiều có sự kinh hãi, Cổ Đan không nói hai lời, bàn tay đã hiện ra một đạo phù, vung tay lên, đạo phù kia đã cực nhanh bay ra, rơi phía Đồ Nguyên.

Nhưng mà đúng lúc này, từ đầu ngón tay Đồ Nguyên bay ra ánh trăng linh quang, hóa thành vô số kiếm quang, lập tức đâm phá đạo pháp phù kia.

Thái Âm Trảm Linh kiếm lại một lần nữa chém tới hai người.

Thái Âm Trảm Linh, trảm không phải nhục thân, mà là thần hồn.

Trên thân Cổ Đan cùng Trần Kiều tuôn ra một mảnh linh hoa, linh hoa như sóng cuộn cuộn, trong đó có phù văn ẩn hiện.

Kiếm quang rơi vào trong đó, tiêu thất, tay phải Đồ Nguyên cũng đã chụp ra, hắn không có hướng tới bất cứ người nào trong hai người bọn họ, mà là trực tiếp chụp vào chỗ hư vô giữa hai người.

Nhưng mà, phong vân tại một phiên hư không giữa hai người đều giống bị hấn xé động rồi, linh hoa ngưng kết trên người bọn họ đúng là bị xé tán rồi. Sắc mặt hai người sinh ra vẻ kinh hãi, bọn họ vừa mới chống lại Thái Âm Trảm Linh kiếm, liền phát hiện thần hồn bị lực lượng cường đại nào đó kéo ra bên ngoài.

"Hừ."

Cổ Đan hét lớn một tiếng, một đạo linh quang lao ra khỏi miệng lão, hóa thành một tấm cổ kính, trong nháy mắt cổ kính xuất hiện liền sáng lên ngân hoa, chiếu đến Đồ Nguyên.

Đó là bản mạng linh bảo của Cổ Đan —— Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, cường đại vô cùng, nếu bị nó chiếu vào, thần hồn sẽ bị thu vào trong đó, đáng sợ mà quý giá.

"Kiệt ngạo như thế, vậy thì chờ có trách bọn ta thù đoạn độc ác rồi." Cổ Đan hét lớn một tiếng, ngân quang trên kính chiếu tới Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 72: Ra Liêu Thành (Thượng)

Kính này vừa ra, một mảnh ngân quang chiếu vào trên người Đồ Nguyên.

Trên mặt Phuong Hạ Chương đã xuất hiện tiểu ý, một người khác - Trần Kiều đang đợi xuất thủ cũng không động thủ nữa. Đồ Nguyên xác thực rất cường, nhưng mà Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính của Cổ Đan nhưng không phải phạm phạm.

Nhưng là ý nghĩ mới sinh ra trong lòng bọn hấn, trên người Đồ Nguyên liền dâng lên lên một mảnh linh quang, linh quang như mây trắng lúc trời mới sáng, linh hoa vân quang này kết tại quanh thân, ngân sắc từ kính quang chiếu tới trên thân hấn, đúng là như ánh trăng bị che, căn bản vô pháp chiếu sáng.

Đó là linh quang hộ thân của hấn, lại gọi là Đan Hoa linh quang. Người kết phù cũng đã có loại thủ đoạn hộ thân này, chỉ là linh quang hộ thân của người kết phù khó mà rõ ràng như loại người đan đạo.

Mà linh quang hộ thân của tu sĩ đan đạo có cường đại hay không, thì phải xem là kết cái phù gì, phải xem tu vi bản thân.

Vân khí quanh thân Đồ Nguyên tỏa ra quang hoa cuộn cuộn.

Cổ Đan không có nghĩ đến Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính của mình ngay cả linh quang hộ thân của đối phương cũng chiếu phá không được.

Đúng lúc này, chỉ thấy Đồ Nguyên lại nâng tay, đưa tay chụp tới phía ngân kính đang giữa không trung. Tay Đồ Nguyên không có dài như vậy, nhưng là có một đoàn linh quang biến thành tay chụp tới ngân kính, chỉ thấy một đoàn vân khí biến thành vân quang nhảy lên từ trong tay Đồ Nguyên.

Vân quang quán quanh Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, kính quang trong nháy mắt liền bị che lấp.

Cổ Đan chỉ cảm giác mặt trên cái gương của mình đột nhiên có một thứ gì đó quán lên, khiến mối liên hệ giữa mình và Chiếu Ảnh Nhiếp thần kính bị ngăn cách dày đặc.

Lão cả kinh, đưa tay điểm tới Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, quang hoa trên kính bùng lên, vân khí quán quanh trên kính nhanh chóng trở nên thưa thớt, bên kia, Trần Kiều đang định lại xuất thủ, đột nhiên, nghe đến một tiếng hét lớn, tâm thần thoáng cái hoảng hốt, cái gương đang lơ lửng giữa không trung kia đúng là bị kéo vào trong tay Đồ Nguyên rồi.

Lão hoảng hốt. Ở bên kia, Cổ Đan cũng là về mặt kinh nộ, về mặt có khó mà tin nổi.

Lão không tin bảo kính của mình cứ như vậy bị người đoạt rồi, trên người Đồ Nguyên y nguyên có linh quang cuộn cuộn quán quít. Thoáng nhìn qua thì cũng không có gì khác với linh quang trên thân người khác, nhưng mà bên trong linh quang của mỗi người đều là bất đồng, nhìn chính là phù đã kết.

Đồ Nguyên kết chính là Thiên Cương thần phù, đương nhiên không phải lão có khả năng so.

Đồ Nguyên cầm cái gương trong tay liền một tay nhẹ tung chơi đùa. Trần Kiều tại một bên nhìn không được phần nộ quát: "Người dùng yêu pháp gì, nhanh chóng trả bảo kính còn có thể tha cho người một mạng, nếu không, khiến người ra không được Liêu Thành này."

Đồ Nguyên vừa nghe lời này, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Trần Kiều với vẻ mặt phần nộ kia, nghĩ thầm hẳn là lão ta ở trong gia tộc người khác tại Liêu Thành này an ổn lâu, đã quên thế gian này hung hiểm, đã quên tu sĩ đấu pháp với nhau toàn bộ là nhìn tu vi, há nhận thức gia thế phía sau.

Khi luận tới gia thế phía sau thì thường thường là tại trước lúc chưa động thủ.

"Các người không phải muốn ta đi giúp các người phá trận sao? Ta trả lại kính này, lẽ nào sẽ không cần phải đi nữa?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đương nhiên cần, lão thái gia thành tâm mời người phá trận như thế, người không chỉ không đáp ứng, còn tìm mọi cách nhục nhã, có thể nào tùy ý ly khai như thế, cần phải báo đáp ân lão thái gia không trùng trệ." Trần Kiều lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên nhìn về phía lão ta, ánh mắt có phần cổ quái, hỏi: "Người kết đan nhiều năm, nhất định không hề tiến thêm đi."

"Người thế nào biết rõ."

"Nếu loại người như người còn có thể tiến thêm, đó chính là vũ nhục đối với người khác." Đồ Nguyên nói.

Trần Kiều nghe ra sự châm chọc trong lời Đồ Nguyên nói, giận dữ nói: "Vậy thì đi chết đi."

Dứt lời, trong tay xuất hiện một khối hắc thạch lớn, hắc thạch bất quy tắc, lại có quang vận màu đen hiện lên, tại trong tiếng chú, hắc thạch trong phút chốc biến thành thật lớn, trấn áp về phía Đồ Nguyên.

Bên kia, Cổ Đan hừ một tiếng, há mồm phun ra, trong miệng giống như ẩn chứa một nguồn nước. Những hơi nước kia hóa thành từng điểm linh quang, linh quang lại hóa thành từng con côn trùng, nhào tới Đồ Nguyên.

Đó không phải trùng, đó là một mảnh phù pháp.

Nói đến, loại thủ đoạn đem pháp phù luyện tại trong huyền khiếu này, Đồ Nguyên vẫn luôn không biết.

Vân quang trên người cuộn cuộn, hẳn cũng không để ý tới pháp phù linh quang, mà là bay thẳng đến chộp tới cự thạch, một đoàn linh quang từ trong tay Đồ Nguyên vẩy ra bao phủ lấy hắc thạch to lớn kia, lại là sau một tiếng quát nhẹ, hắc thạch liền rơi xuống, rơi vào trong tay Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên lại chụp vào hư không, theo ba ngón tay chỉ ra, trên mỗi ngón đều có quán lên một缕 hơi khí, trong đó có hai đạo hơi khí mang theo một tia ngân sắc.

Cổ Đan, Trần Kiều, Phương Hạ Chương ba người tức thì đứng thẳng bất động, trong mắt tuôn sinh vẻ kinh sợ, nhưng mà tay Đồ Nguyên cũng không có đình chỉ chút nào, dùng sức kéo một cái, ba缕 hồn kia liền bị rút ra, càng ngày càng dài, tựa như đại tơ xám được quán trong một cái lỗ nhỏ, bây giờ được kéo ra, nó lay động tại hư không.

Thần hồn ly thể, trong nháy mắt ba người ngã xuống đất, Đồ Nguyên nhìn nhìn thần hồn trong tay, sinh tử của ba người đều là tại trong một ý niệm của hắn.

Hắn suy nghĩ một chút, cầm thần hồn trong tay chà xát một cái, ba đạo thần hồn tức thì tan thành mây khói.

Phạm Tuyên Từ vừa thấy bọn họ ngã xuống đất thì lập tức đến tháo phù túi của bọn họ ra, nàng rất rõ ràng, sự phụ của mình là một giới tán tu, kỳ thực thiếu rất nhiều thứ.

"Đi thôi, muộn rồi, chờ nữa thì phải giết chóc nhiều hơn rồi." Đồ Nguyên nói xong dẫn Phạm Tuyên Từ hướng ra phía ngoài cửa mà đi.

Chỉ là bọn hắn mới xuống lầu, cả tòa thành liền nổi lên sát phong.

Đồ Nguyên biết, đại trận trong thành sắp phát động rồi, chỉ là để phát động đại trận trong thành cũng không có dễ dàng như vậy. Trong tay hắn đã xuất hiện Thất Bảo Như Ý, tay kia nắm bắt Hạt Vĩ châm, nói: "Nhớ theo sát, hôm nay thầy trò chúng ta để cho người trong Liêu Thành này biết rõ thầy trò chúng ta không phải dễ chọc."

"Hay lắm." Phạm Tuyên Từ lớn tiếng trả lời.

Nàng không sợ đùng chuyện, nhưng mà chính là không thích bị khi dễ, nhện không được, mình không nguyện ý bị khinh bỉ, cũng không thể gặp sự phụ mình bị khinh bỉ.

Trong lúc nói chuyện đó, gian nhà hai bên đường phố đã bắt đầu biến nhỏ, biến xa, hoặc là trở nên hư huyền.

"Đồ Nguyên, lão phu hảo tâm mời ngươi tới giảng pháp, ngươi vậy mà lại giết tôn nhi của ta, giết cung phụng của Phương gia ta, hôm nay lão phu muốn ngươi nợ máu trả bằng máu." Thanh âm chấn động toàn thành của Phương lão thái gia vang lên.

Đồ Nguyên cũng không biện luận cái gì, chỉ nói: "Chuyện đã đến nước này, hà tất nhiều lời."

"Vậy để lão phu xem ngươi đến tột cùng có bản lĩnh gì." Theo lời lão ta nói, cả tòa thành đều bắt đầu chuyển động, chuyển hóa làm một vòng xoáy màu hắc hồng, thành không còn là thành, mà là một cái vòng xoáy cực lớn.

Đồ Nguyên nói một tiếng 'theo sát', rồi sải bước đi tới trước, nơi đi qua, nguyên bản không thấy mặt đất, lại tại khi hắn đạp xuống mà hiện lộ ra, huy động Thất Bảo Như Ý trong tay, đuổi đi hắc quang tràn tới người mình.

Đồ Nguyên không có chút nào e ngại, đi tới thế giới này đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn đều là làm việc cẩn thận, việc hôm nay, nếu là nhện một chút, cũng sẽ qua, nhưng mà hắn có đệ tử tại bên người, cũng không muốn nhện cái gì.

Có lẽ có người sẽ cảm thấy cũng không tính là chuyện gì, nhưng mà khi đã là kim đan thì hà tất phải kiềm nén như vậy.

Phá kén tái sinh, có thể thấy tận thiên địa.

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy phần chấn hăng hái, trên người mạnh động huyền quang, đúng là trở nên thanh tịnh hơn trước mấy phần rồi.

"Đồ nhi xướng một thủ khúc cho vi sư nghe một chút." Đồ Nguyên huy động Thất Bảo Như Ý trong tay, nói.

Phía trước không có đường, nhưng mà hắn đi vô cùng chắc chắn, Thất Bảo Như Ý tỏa ra quang hoa, khiến từng phiến sát khí hắc hồng kia vô pháp quần lên thân. Mà thi mị ở tại sau cùng có lúc bị khí kia quần lên khá nhiều, đưa tay vạch ra một cái, liền đem nó kéo tan.

"Sư phụ, ngươi muốn nghe khúc gì."

"Ra Liêu Thành."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 73: Ra Liêu Thành (Trung)

Tại trên một cái thành lâu, có một cái nữ tử ngồi ở chỗ đó, nàng có thể nhìn thấy cảnh tượng trong thành, từ vị trí của nàng có thể rõ rõ ràng ràng nhìn thấy Đồ Nguyên mang theo đồ đệ của mình cùng một cái thi mị hướng phía thành ngoài mà đi, chỉ là cách cửa thành còn khá xa.

Lời Đồ Nguyên nói cũng là rõ ràng truyền tới trong tai nàng.

Nàng cười, nói với nha hoàn ở bên cạnh: "Đã rất nhiều năm Liêu Thành không có xuất hiện loại chuyện này rồi."

"Sát ra Liêu Thành, cũng không phải là người bình thường có thể làm được."

"Đúng vậy, mỗi một nhà đều có một cái đại án phòng thủ thành, có thể điều động pháp trận trong thành, Đồ Nguyên này muốn đi ra ngoài, tuy chỉ là một chút đoạn đường, nhưng không dễ dàng."

"Đúng vậy, Phương gia mất mặt lớn như vậy, còn bị chết người, thế nào sẽ dễ dàng thả hắn đi như thế."

"Cái này cũng là Phương gia hắn thường ngày nhìn người không rõ, Đồ Nguyên này rõ ràng chính là cái loại người không bị uy hiếp, có thể nhện nhất thời, lại không thể luôn nhện mãi. Phương lão thái gia chỉ coi Đồ Nguyên kia như tán tu bình thường để đối đãi."

...

Đồ Nguyên ở phía trước mở đường, Thất Bảo Như Ý trong tay không ngừng huy động, phá vỡ màu đen huyền quang cuộn cuộn mà đến kia. Mà tại phía sau Phạm Tuyên Từ được hấn che chở chặt chẽ, cũng không bị pháp trận này thôn phệ vào.

Mà ở tại sau cùng, thì mị lại có một loại tựa như không dính pháp, những ánh sáng hắc huyền kia rơi vào trên thân nó, vô luận là nồng đậm bao nhiêu, chỉ cần nó lôi kéo một cái liền đem hắc huyền quang hoa kéo tan.

Phạm Tuyên Từ lúc đầu thì khần trương, nhưng mà tại sau khi nói một chút, nàng đột nhiên phi thường kích động, nàng nghe đến lời sư phụ nói, nhìn bóng lưng sư phụ, đột nhiên cảm thấy sư phụ của mình nhất định sẽ trở thành một cái tu sĩ vĩ đại, cảm thấy sư phụ của mình tương lai nhất định nổi danh thiên hạ, hiện tại chỉ là một bắt đầu.

Theo ngay từ đầu, Phạm Tuyên Từ đi theo Đồ Nguyên là bởi vì nàng là muốn học pháp, đến sau lại, nàng chậm rãi cảm thấy, sư phụ của mình kỳ thực rất khác biệt với người khác. Nhưng loại khác biệt này cũng không phải rõ ràng, thẳng cho tới hôm nay, nàng cảm thấy trên người sư phụ mình có một loại quang hoa, loại quang hoa này khiến nàng hoa mắt thần mê.

Nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời chỉ là một đường, huyền quang màu đen vô biên hóa thành sóng từ trên tràn xuống, mà nàng thì là đang đi ở dưới đáy sóng lớn, giống như đang tại dưới biển sâu.

"Hắc sát hung lãng lên ngập trời. Ta theo sư phụ ra khỏi thành. Trời mội mịt, ba nghìn vong hồn."

Phạm Tuyên Từ đã bắt đầu xướng lên, Đồ Nguyên không biết nàng đang xướng ca cái gì, làn điệu trái lại mềm mại, nhưng mà tại lúc này, trong hắc hồng sát lãng ngập trời kia vọt ra vô số người, như người cũng không phải người.

Đó là phù binh do Phương gia nuôi dưỡng, không phải người sống. Mặc áo giáp như nhau, từng cái khuôn mặt đại ra mà lãnh sát, sắc mặt hồi hắc.

Lao tới từ trong sát lãng ngập trời, giống như ác quỷ đến từ âm phủ.

Chỉ là bọn chúng mới vừa xuất hiện, Hạt vĩ châm đỏ đậm trong tay Đồ Nguyên đã cực nhanh bay ta. Hóa thành một đạo hồng quang, xuyên thủng từng cái phù binh.

Trong nháy mắt xuyên thủng, chúng bốc cháy lên, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

"Sư phụ a, người dẫn ta ra Liễu Thành. Nhìn xa xa, không thấy cửa thành không đường đi. Hạt vĩ đỏ đậm, lưu quang hư không, chiếu rọi bóng lưng sư phụ, thì mị gằm khẽ... "

Tại trong mắt Phạm Tuyên Từ, phù binh dừng mãnh tràn ra từ trong hắc sát huyền quang. Nhưng mà chỉ vừa đụng Hạt vĩ châm của sư phụ liền không chống nổi, căn bản vô pháp tới gần người. Một đạo lưu quang xuyên toa, phù binh vừa mới xuất hiện liền bị đâm tán.

"Đó là cái gì?"

Một cái pháp bảo Hạt vĩ châm chưa chân chính luyện thành.

Có người nhận thức ra, Hạt vĩ châm tính là một loại bảo vật đặc biệt, nhưng cũng phải nhìn là người nào sử dụng.

Phương lão thái gia mang theo một chúng người Phương gia đứng ở đầu tường, nhìn xuống nhóm người Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ, mặt lão trang nghiêm, tại trong lòng, lão cũng không có nghĩ tới nhất định phải phân sinh tử cùng Đồ Nguyên này, nhưng vậy mà lại đã phát sinh loại sự tình này, vậy mà đã đổ máu, phải phân sinh tử, lão ta cũng là vừa kinh vừa giận.

Kinh với việc sự tình không biết thế nào lại phát triển đến một bước này, giận tại chuyện Đồ Nguyên dám sát người của Phương gia, còn là tôn nhi của Phương gia.

Thế nhưng là bây giờ đại trận đã bày ra, khiến Đồ Nguyên này vô pháp bay đến ra Liễu Thành, nhưng mà cũng nhất thời vô pháp làm gì được hấn. Phù binh này đều là khổ cực luyện chế mới thành, bị hủy hoại như thế thật sự là đau lòng.

Phương lão thái gia cầm lấy một cái hộp do người bên cạnh cầm, mở ra, bên trong có một vật không biết là thứ gì được vải vàng bao phủ.

Lão mở tấm vải ra, lộ ra một cái ấn khô vàng ở bên trong, ấn kia mặt dưới là vuông, mà mặt trên thì tròn, nếu như nhìn kỹ sẽ nhìn ra được chính là Phương phủ.

Lão nâng ấn trên tay, đột nhiên ném vào không trung, cái tiểu ấn này hiện ra tại trên trên không của thành, linh quang mạnh động trên ấn, đón gió tăng lên, hóa thành một cái ấn rất lớn, theo trong bầu trời rậm rạp mây đen, đen kịt đè xuống.

Phạm Tuyên Từ ngẩng đầu nhìn, bầu trời một màu hắc ám, một chút sáng mờ cũng không còn rồi, đồng thời trong nháy mắt, nàng cảm giác được áp lực tràn xuống, giống như trên lưng bị một ngọn núi đè xuống, nàng đột nhiên thở không nổi.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong bầu trời có một ngọn núi thật lớn ép tại nơi đó, hấn hướng thì mị ở phía sau, nói ra: "Che chở Tuyên Từ."

Thi mị kia nghe hiểu lời Đồ Nguyên nói, đột nhiên giờ hai tay lên, tại khi hai tay nó chống lên, trên bàn tay phủ một mảnh tử khí hắc quang, mà tại trên không bàn tay, đúng là kết xuất ra một cái hư ảnh như ngọn núi, hư ảnh kia nặng nề đặt ở trên hai tay cùng thân thi mị.

"Đi, thi mị này không đơn giản a."

Tại trên một số lầu trong thành, người nhìn thấy một màn này kinh ngạc nói ra.

Sức ép lên thân Phạm Tuyên Từ trong nháy mắt tiêu thất đi, mà Đồ Nguyên y nguyên là ở phía trước mở đường, không thấy tường, nhưng con đường hẳn đi lại không có chút nào sai lệch.

Tại đầu tường, Phương lão thái gia thấy một màn như vậy, lão đã triệt thoái phù binh, những phù binh này không có chút sức kháng cự nào đối với Hạo vĩ châm, mà người Phương gia thấy một màn như vậy, không dám đi gần, sợ đi tới cũng sẽ như những phù binh kia, trong nháy mắt bị xuyên thủng, mà đối phương chỉ sợ còn coi mình như phù binh.

Phương lão thái gia lại một lần nữa theo trong một cái khay gỗ do một tử đệ Phương gia bùng ở một bên mở ra một cái hộp, trong hộp vẫn là một vật được vài vàng bao phủ, mở ra, bên trong là một tiểu kiếm.

Lão cầm tiểu kiếm ở trong tay, trên tiểu kiếm phủ đầy phù chú dày đặc chi chít, sau khi lấy ra, tại trong tay lão liền dung hợp với sát quang của cả tòa thành, trên kiếm nổi lên sát quang.

"Đi."

Theo một tiếng quát này, kiếm liền hóa thành một đạo quang mang, cực nhanh bay về phía Đồ Nguyên.

Kiếm chui vào vô biên sát khí trong thành.

Đồ Nguyên đột nhiên cảm giác được cường liệt nguy hiểm, khoe mày nhảy lên, tâm đột nhiên có một loại cảm giác hoang mang rối loạn.

Cái này là dấu hiệu có đại hung hiểm sắp tới.

Bước chân Đồ Nguyên vốn đang đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu, nhìn về phía cảm giác thấy có nguy hiểm tột gần, trong nháy mắt ngẩng đầu, một vết kiếm quang phản chiếu vào đôi mắt hắn.

Lưu quang cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 74: Ra Liều Thành (Hạ)

Từ bên người Đồ Nguyên có một vết phóng lên cao.

Đó là kiếm quang.

Băng Phách hàn quang kiếm.

Không phải Phạm Tuyên Từ bật kiếm, mà là Đồ Nguyên, Đồ Nguyên tại trong nháy mắt ngẩng đầu đã nắm lấy chuỗi Băng Phách hàn quang kiếm của Phạm Tuyên Từ vào trong tay, mà khi trong mắt nhìn thấy một vết kiếm quang thì kiếm đã rút ra, đâm tới vết kiếm quang đang tới cực nhanh kia.

Không có chút hành động phòng thủ nào khác, một kiếm nghênh đón một đạo kiếm quang kia.

"Đỉnh."

Một tiếng vang nhỏ, nhưng mà trong chớp mắt lại có gió bão nổi lên, thân hình Đồ Nguyên dừng lại nghiêng về phía sau, vết lưu quang kia lộ ra là một thanh tiểu kiếm, tiểu kiếm lại chấn động trong hư không, quang hoa tuôn sinh bao phủ cả thân kiếm, hóa thành một vết sáng, vết sáng linh động, rung động trong hư không, đúng là xuất hiện tại trước mặt Phạm Tuyên Từ, hướng phía Phạm Tuyên Từ đâm xuống.

Thi mị gầm nhẹ một tiếng, đại hắc thủ chụp tới, hẳn căn bản không sợ sự sắc bén của kiếm, nơi tay đi qua, tử khí dâng lên như mây. Vết sáng kia cũng không chọi với nó mà là nhiễu qua, nhằm đầu thi mị chém tới, thi mị há miệng, đúng là muốn cắn nuốt kiếm kia vào trong miệng.

Kiếm quang linh động, lại chuyển đi, đâm mạnh, đâm tới Phạm Tuyên Từ, tốc độ cực nhanh, giống như xuyên thấu hư không, chỉ là tại kiếm quang còn không có đụng tới đỉnh đầu Phạm Tuyên Từ thì một vết kiếm quang đã trầm lên lưu quang kia.

Lưu quang bay ra, tiểu kiếm lộ ra tướng mạo vốn có, mặt sau là đại thủ của thi mị chụp tới, đúng là trực tiếp bắt kiếm vào trong tay.

Trong nháy mắt kiếm bị thi mị nắm, Phương lão thái gia đứng ở đầu tường sững sốt, theo đó trên mặt sinh ra sự mất mát và vô lực.

"Phương gia, bại rồi."

Lão đột nhiên hướng lên trời than thở, mà dưới mặt đất, Đồ Nguyên mang theo đệ tử của mình y nguyên là sai bước đi tới trước, Phương lão thái gia không tiếp tục có hành động gì, bởi vì lão ta đã không còn thủ đoạn nào.

Hối hận, có lẽ đi, nhưng mà một cái gia tộc lại thế nào sẽ nghĩ đến, Đồ Nguyên sẽ cường đại đến như vậy, đều là Kim đan, Phương lão thái gia phát hiện mình bất lực rồi.

Lão ta ngẩng đầu. Mây đen giăng khắp bầu trời, không biết mưa đã hạ xuống khi nào.

Mưa tí tách, lặng lẽ rơi xuống.

Rơi vào trên mặt Phương lão thái gia, chảy xuống, không có người biết là lệ hay là mưa.

Đồ Nguyên đã ra khỏi thành, không có người mở miệng nói cái gì.

Tất cả những gì phát sinh hôm nay, đủ để chứng minh, đối diện một cái người cường đại, một gia tộc nếu như không có người mạnh hơn tọa trấn, tất cả đều chỉ là trò cười, căn bản vô pháp làm gì được người ta.

Thu hồi pháp ấn phòng thủ thành, nhìn thầy trò Đồ Nguyên cùng thi mị đi xa, Phương lão thái gia nói ra: "Trở về đi, ngày mai ta mang linh thạch đi Vạn Thánh Sơn một chuyến. Linh thạch này có thể tặng người, nhưng không thể đưa cho thổ phỉ."

Xa xa, Đồ Nguyên quay đầu lại nhìn thoáng qua người đứng trên đầu tường, Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh nói ra: "Sư phụ, bây giờ chúng ta đi chỗ nào, một chuyến Nam Kinh sơn, cái gì cũng không có kiếm được."

Đồ Nguyên cười cười. Nói ra: "Nào phải không có kiếm được, ngươi không phải lục được hai cái phù túi sao? Hơn nữa, còn có mấy món pháp bảo, lại thêm lúc trước được đến《Căn Sơn pháp》, ngươi còn muốn được đến cái gì."

"Thế nhưng là, những thứ này đều không phải chính đáng được tới." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Ngươi nghĩ như vậy là rất tốt, loại tài bảo có được bằng cách này không thể chủ động đi lấy, bất quá, nếu như có đưa lên tới cửa, nhưng lấy cũng không sao."

Phạm Tuyên Từ hít một hơi, cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, tóc theo đó lay động.

"Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Phạm Tuyên Từ nói.

"Nếu đã hạ sơn, chúng ta đi Nguyệt Nha cốc một chuyến đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Được a, sư phụ, nghe bọn họ nói Nguyệt Nha cốc có cái Tam Muội thần phong đại trận gì đó, sư phụ, ngươi phá được không?"

"Không thấy, sao có thể biết."

"Sư phụ, bộ dáng ngươi lúc tại Phương gia như là có thể chắc chắn phá trận, ta còn tưởng rằng ngươi có thể phá được trận chứ."

Đồ Nguyên không để ý đến nàng, hẳn biết rõ, nếu như tiếp tục dây dưa vấn đề này với Phạm Tuyên Từ thì sẽ càng hỏi càng khiến người đau đầu.

Giọng hai người theo gió truyền lại phía sau, thi mị tại mặt sau, phía dưới ánh nắng, đập cái bóng ở dưới chân, giống như là đem vận mệnh vững vàng đập lấy vậy.

"Sư phụ, ngươi có việc gì rất muốn làm hay không a." Phạm Tuyên Từ hỏi sư phụ.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt nàng, gió thổi pháp bảo nàng tung lên.

"Ngô, vì sư sao, đương nhiên là hi vọng có một ngày có thể bước lên thiên nhân đại đạo." Đồ Nguyên đáp.

"Không tính cái này, tu sĩ nào mà không muốn bước lên thiên nhân đại đạo." Phạm Tuyên Từ nói ra: "Ngươi phải nói chuyện khác muốn làm a."

"Ngô, ngươi muốn hỏi cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Phạm Tuyên Từ nháy con mắt, ra vẻ suy nghĩ một chút, sau đó nói ra: "Tỷ như nói, sư phụ có nghĩ tới tiếp tục thu đồ đệ hay không a."

"Có một mình ngươi đã đủ phiền rồi, nuôi cũng nuôi không nổi." Đồ Nguyên nói ra.

"Nào có a, sư phụ, đều là tự ta tìm ăn." Phạm Tuyên Từ lập tức biện luận: "Vì cái gì sư phụ không muốn tiếp tục thu đồ đệ a, không bằng về sau chúng ta rời Vạn Thánh Sơn, lập một cái môn phái, sau đó thu một đồng đồ đệ từ, bọn họ đều phải gọi ta là đại sư tỷ, như vậy thật tốt a."

"Ngô, tên gọi là gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Thượng Thanh a, đương nhiên gọi là Thượng Thanh môn, tên thật hay." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Thượng Thanh là thế nào?"

"Đại đạo ba nghìn, chúng ta làm Thượng, tà đạo, chúng ta làm Thanh, tên này thật hay."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, phát hiện nàng suy nghĩ lý giải như vậy cũng là rất hay.

"Sư phụ, sư phụ..."

"Ngô."

"Sư phụ, người có nghĩ tới lấy cái sư nương hay không a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Hỏi cái này để làm gì?"

"Hỏi một chút mà, sư phụ, người có nghĩ tới không a?" Phạm Tuyên Từ nghiêng đầu nhìn chăm chăm mặt sư phụ mình.

Đồ Nguyên tại lúc nàng hỏi đúng là nghĩ đến Diêu Dao, hấn đột nhiên nghĩ, nếu là mình ly khai Vạn Thánh Sơn, hấn là nên đi tìm Diêu Dao một cái, cũng không biết nàng hiện tại ở nơi nào, đang làm gì rồi.

Năm đó tại Tứ Thủy Thành bình tĩnh sinh hoạt mấy năm, cái loại ăn ý đó, lẫn nhau cổ vũ xúc tiến tu hành, hai người còn là trước sau chung hòa, tọa trấn tại một tòa thành, cho dù đó chỉ là một tòa tiểu thành, nhưng mà hai người lại có một loại cảm tình cứu nhau trong lúc hoạn nạn.

"Sư phụ, trong lòng người có người, là ai a." Phạm Tuyên Từ đúng là vừa nhìn liền nhìn ra được trong lòng Đồ Nguyên có suy nghĩ.

"Làm gì có người nào, rất tốt tu hành, không nên suy nghĩ nam nữ tư tình." Đồ Nguyên giận trừng Phạm Tuyên Từ một cái.

Phạm Tuyên Từ lại hoàn toàn không quan, tuyệt không sợ, truy vấn: "Sư phụ, người thế nào có thể như vậy, thì ra người còn có đại bí mật a."

Đồ Nguyên lại căn bản không để ý tới nàng, mặc cho nàng nói.

Phạm Tuyên Từ sau cùng không hỏi tiếp, chuyển qua nói nếu như về sau ly khai Vạn Thánh Sơn, vậy thì phải chọn một tòa núi lớn, cả tòa núi đều là Thượng Thanh môn, thu thật nhiều đồ đệ, sau đó gieo trồng thật nhiều linh quả thụ, mở được điện, dưỡng một con hộ sơn thần thú phi thường lợi hại, sau cùng, Thượng Thanh môn trở thành một trong những môn phái cường đại nhất trên đời này, còn phải cường đại hơn so với những Côn Ngô Phái, Long Trì Thiên Cung, Vạn Thánh Sơn kia.

Đồ Nguyên trái lại không có nghĩ đến, nàng vậy mà lại có ý nghĩ như thế, hi vọng mình có thể khai tông lập phái, chính hấn tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có ý nghĩ này, nhưng mà càng nhiều là muốn một mình lẳng lặng tu hành, nhìn khắp phong cảnh thiên hạ, nhiều hơn một chút chính là gặp hết cường giả thiên hạ.

Hơn nữa, không riêng gì trong một vực này, nếu có cơ hội thì nhất định phải đi tới vực khác, dù loại đủ kiểu thân vực, đương nhiên là phải đi.

Trong thiên địa hiện nay, có rất nhiều cường giả đều đang lữ hành qua mỗi cái đại vực trong thiên địa.

Bất quá, tựa hồ khai tông lập phái cũng không sai. Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 75: Nguyệt Nha Cốc

Cốc chủ Nguyệt Nha cốc tên là Lão Dao Lưu, tên họ chân thực không có người biết, càng là không rõ đến từ chỗ nào, về phần thần thông pháp thuật của y, trái lại rất có hiển lộ, nhưng cũng thần bí, không thể nào nói hết đạo pháp của y.

Bất quá, người trong cốc đối với Lão Dao Lưu ấn tượng là một lần một vị Thần anh tu sĩ muốn phá Tam Muội Thần Phong trận, cốc chủ Lão Dao Lưu mượn nhờ Tam Muội Thần Phong đại trận, chính là cùng Thần anh tu sĩ kia đối chiến một hồi, cuối cùng kia Thần anh tu sĩ chỉ đành bắt đắc dĩ rồi đi, để

lại lời nói đe dọa, tốt nhất không nên đi ra, nếu đi ra, nhất định phải trăm đầu người treo tại trên vách núi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Lão Dao Lưu chưa từng có ra cốc, có người cho rằng y là sợ bị vị Thần Anh tu sĩ kia nắm cơ hội, bắt quá, lúc này đây tại lúc tập kích tộc trưởng Phương Dung đệ nhất gia tộc Liêu Thành thì thần thông y biểu hiện ra khiến một chúng người đi theo đều tự mình cảm nhận được cốc chủ của mình cường đại.

Phương Dung đứng là tại trên tay cốc chủ mình không có lực hoàn thủ gì liền đã bị bắt, hơn nữa cơ hồ trong nháy mắt giết chết một vị cung phụng của Phương gia.

Điều này làm cho bọn họ minh bạch, dù cho là trong đan đạo tu sĩ, cũng là có cực lớn chênh lệch.

Trong bầu trời, có một mặt ánh trắng chiếu vào trong cốc.

Từ trong cốc ngẩng đầu nhìn trời, thì chỉ có thể tại lúc mặt trăng chính giữa mới có thể nhìn thấy ánh trắng, mỗi khi tới thời điểm này, người trong cốc đều sẽ dừng lại, ngồi ở chỗ kia, ngẩng đầu nhìn ánh trắng.

Trong Cốc kỳ thực cũng không nhiều người, nhưng mà nơi ở đều là dựng dựa vào vách cốc, nửa đá nửa gỗ.

La Hứa Mai đi tới cạnh giếng nước, trong giếng phản chiếu một vầng trắng sáng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn trăng sáng trong bầu trời, trong lòng suy nghĩ, thiên địa bên ngoài rộng lớn bao nhiêu, nếu có thể đi ra bên ngoài thì tốt rồi.

Nàng là sinh ra tại trong Nguyệt Nha cốc này, lớn đến như vậy, chỉ hai lần đi ra bên ngoài. Một lần là khi mười tuổi, một lần lúc mười tám tuổi, cũng chính là năm ngoài. Nàng muốn đi ra bên ngoài, không muốn như mẹ mình, luôn luôn không có cơ hội đi ra ngoài, không muốn như nữ nhân khác tại cái trong cốc này lập gia đình sinh con.

Nhưng mà, xuất nhập Nguyệt Nha cốc cũng không phải là nàng có thể tùy tiện làm được.

Cúi đầu, nhìn trong giếng, đột nhiên, giống như nhìn thấy trăng trong miệng giếng xuất hiện một nhân ảnh, cả kinh, nhìn chăm chú, lại cái gì cũng không có.

Quay người lại, phát hiện bên cạnh nhiều ra một người.

Nàng chưa có gặp qua người này, nếu như đã gặp qua, nàng nhất định sẽ nhớ kỹ, bởi vì người ở trước mặt này chỉ nhìn một lần sẽ không quên.

Người trước mặt, một thân lam sắc pháp bào, mang hoàng ngọc quan, cầm một thanh như ý trong tay, lẳng lặng đứng ở nơi đó, khi mình nhìn về phía hắn thì hắn hơi cười cười, sau đó mở miệng nói: "Từ nơi này ngẩng đầu nhìn sắc trời, trái lại có một vẻ đẹp khác."

La Hứa Mai cảm giác đầu tiên chính là người này không phải người trong cốc, người trong cốc sẽ không nói như vậy. Cũng không có loại khí vận này.

"Nhìn lâu, chính là ếch ngồi đáy giếng, chỉ có sâu khôn, không có cảnh trí." La Hứa Mai nói ra.

Người kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại một lần nữa quan sát La Hứa Mai một cái, nói ra: "Xác thực như thế, bên ngoài thiên địa rộng lớn, nếu như cả đời chỉ có thể nhìn thấy những thứ này, vậy thì thật là không đáng."

Trong lòng La Hứa Mai đột nhiên sinh ra rung động, thăm dò: "Người tại trong cốc này muốn đi ra ngoài, đều phải được cốc chủ đồng ý. Không có cốc chủ đồng ý, ai cũng ra không được."

"Có lúc, cũng không cần cốc chủ của ngươi đồng ý." Người mặc lam bào vừa cười vừa nói.

La Hứa Mai cảm thấy hắn cười có một loại tinh khiết, không giống những người khác lúc cười luôn luôn che giấu âm mưu gì đó. Nhưng mà lại y nguyên không dám nói ra miệng cái ý nghĩ đột nhiên toát ra trong lòng kia.

"Ngươi có thể ở chỗ này giúp ta thủ ánh trăng một cái không?" Người lam bào hỏi.

"Thủ ánh trăng?" La Hứa Mai không rõ.

Người lam bào chỉ chỉ ánh trăng trên bầu trời, nói ra: "Khi ánh trăng phải chuyển khỏi miệng cốc thì ngươi giúp ta kêu một tiếng."

"Gọi cái gì?"

"Gọi một câu ánh trăng sắp đi rồi."

La Hứa Mai ngẩn ra, trầm mặc gật gật đầu, mà người lam bào kia cũng không biết có nhìn thấy nàng gật đầu hay không, đã tiêu thất tại trong mắt nàng.

Người tiến tới kia đương nhiên là Đồ Nguyên, đi tới Nguyệt Nha cốc, theo ánh trăng độn vào bên trong này. Trong quá trình độn vào này, hắn mình bạch, nếu là không có ánh trăng, mình căn bản không thể quay về.

Tuy nói Đạp nguyệt trực phong bộ giúp hắn biết rõ, đạp cũng không phải là trăng kia, mà là âm linh khí trong âm dương, ánh trăng tinh khí lại thuộc về mặt trăng, cho nên gọi là đạp nguyệt. Bất quá, bản thân hắn đã chứng ra Thái Âm hòa, cảm giác đối với ánh trăng càng sâu hơn người khác, mà cái độn

pháp đầu tiên của hán chính là trốn vào trong ánh trăng.

Ánh trăng có thể chiếu vào trong cốc này, vậy hán là có thể đi vào, nếu không còn ánh trăng, hán sẽ độn ra không được rồi. Tại bên trong cốc này, Đồ Nguyên tuy rằng cảm thụ được trận pháp tồn tại, nhưng mà nó không có vận chuyển, hán là cần phải cốc chủ kia tới mở ra.

Hán nhìn nhìn, không biết cốc chủ là ở phương hướng nào.

Không khỏi quay lại đi tới hỏi nữ tử bên cạnh giếng kia, La Hứa Mai nhìn thấy Đồ Nguyên đột nhiên xuất hiện từ trong hư không, bị làm cho hoảng sợ.

"Cốc chủ của ngươi là ở phía nào."

La Hứa Mai lấy tay chỉ chỉ, sau đó hỏi: "Ngươi chẳng lẽ không phải tới cứu người sao?"

Đồ Nguyên cười cười nói ra: "Có thể cứu thì tự nhiên sẽ cứu."

Hán trốn vào trong âm linh khí, hướng phía chỗ cốc chủ mà đi.

Đồ Nguyên tới trong cốc này đương nhiên sẽ không là vì cứu người, một là muốn kiến thức Tam Muội Thần Phong đại trận trong cốc này một cái, hai là muốn trông thấy trong cốc này là như thế nào, ba thì là muốn nhìn một chút trong cốc này có thứ gì tốt hay không.

Dám đến loại địa phương này, là có lòng tin đối với tu vi bản thân.

Nơi ở của cốc chủ là tại trong vách núi, dọc theo vách đá này có một cái đường nhỏ người bình thường không thể đi, nhìn qua là do nhân công đào ra.

Hán một đường đi tới, cũng không có cửa, hán trực tiếp tiến vào trong đó, bên trong đúng là có động thiên khác(thể giới khác), có đại đường, phòng ngủ, một đường đi vào, đúng là phát hiện bên trong này không có người.

Bên trong truyền đến một âm thanh tụng đạo kinh, Đồ Nguyên đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, một nam hài đang ngồi ở đó cầm một quyển sách chăm chú đọc thuộc. Đồ Nguyên đi vào, nam hài nhìn thấy cửa mở ra, nhưng mà lại cũng không có nhìn thấy người, nó có chút nghi hoặc, sờ sờ đầu, sau đó tiếp tục tụng đạo kinh.

Phòng này hiển nhiên là một cái thư phòng, Đồ Nguyên tiến vào trong đó, đi tới bên giá sách, một quyển một quyển xem qua,

Phát hiện trên giá sách này đúng là có không ít đạo thư, có quyển hán đã xem qua cũng có chưa xem qua, bình thường mà nói, trong mỗi một bản đạo thư đều sẽ trình bày một cái pháp lý, mà một cái đạo lý này thường thường sẽ căn cứ vào cơ sở của đạo pháp nào đó phát triển ra. Cho nên, nếu là có thể đọc hiểu được quyển đạo kinh nào đó, thì có thể lĩnh ngộ đạo pháp này, tiếp đó tại trong thiên địa nếu có cảm ngộ, tự nhiên là có thể thi triển ra.

Tỷ như pháp mà hiện tại Đồ Nguyên thi gọi là nhật nguyệt vô ảnh, ẩn vào hư vô, cũng là hán nhìn nhiều đạo kinh, ngộ ra từ trên nguyên bản pháp thuật Thấy ta như hói.

Một quyển một quyển đạo thư, có xem qua hay không, hán đều rút ra, sau đó thu vào trong phù túi, thiếu niên kia dường như nghe được động tĩnh gì đó, lại một lần nữa quay đầu lại, nhưng là cái gì cũng không có nhìn thấy.

Đột nhiên, lòng Đồ Nguyên này lên kinh hi, bởi vì hán nhìn thấy một quyển đạo pháp thư.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 76: Phong Vận

Bản đạo pháp thư kia tên là 《Luyện phù nhập khiếu》，đây là một quyển sách giảng thuật làm thế nào đem một loại pháp phù luyện nhập vào trong khiếu huyết. Đồ Nguyên trong lòng vui vẻ, loại pháp môn này hán luôn luôn là muốn học, tuy rằng mình tìm tòi cũng biết đại khái, nhưng là bởi vì không được đến phương thức xác thực của loại pháp môn này, cho nên trong lúc nhất thời không hề động thủ ngưng luyện.

Hán đưa tay cầm lên, lập tức thu vào, tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên, mắt lại nhìn thấy một quyển sách, chỉ là mặt trên một quyển sách này có lưu quang mờ tối, trên quyển sách này là có cấm pháp.

Chỉ hơi suy nghĩ một chút, hán liền đem một ít đạo pháp thư có quan tâm khác đều thu vào, sau đó vươn tay, đầu ngón tay có một điểm linh quang tràn ra, vạch một cái lên đạo thư kia, cấm pháp trên đạo thư tựa như da thịt bị bóc ra, cấm pháp vậy mà lại không có phát ra động tĩnh gì đặc biệt, nhưng Đồ Nguyên biết rõ, chủ nhân bố trí cấm pháp nhất định đã biết rõ rồi.

Hán cũng không có đi, mà là cầm lấy sách kia lên, trên bìa có mấy cái chữ —— Tam Muội Thần Phong đại trận.

Có một quyển sách như vậy, trong lòng Đồ Nguyên có chút cao hứng, lại có chút thất vọng, hẳn cho rằng sẽ là thần thông đạo thuật gì đó, lại không có nghĩ đến đây là pháp trận, đối với pháp trận, nếu có thể học được, tự nhiên là vô cùng tốt, nếu là khai tông lập phái thì tự nhiên cần loại đại trận này, thế nhưng là trong lòng hắn kỳ thực còn là thiên hướng tại hành tẩu thiên hạ, tự do tự tại.

Có một cái môn phái, thì cần phải che chở bọn họ, phải tận tâm dạy bảo.

Quan trọng nhất chính là hắn cảm thấy mình còn chưa đủ cường đại.

Bất quá, có thể được đến pháp trận như vậy cũng là việc đáng giá cao hứng. Khi hắn cầm lấy sách khai lên xem thì ở cửa vào xuất hiện một người.

Một người nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, có hai chòm râu mép, con mắt đen bóng, một thân pháp bào màu nâu khiến y có vẻ có chút uy nghiêm.

"Cha."

Thiếu niên đang học thuộc đạo kinh nhìn thấy cha mình xuất hiện tại đó. Đứng lên gọi một tiếng. Nhưng mà nó phát hiện cha mình cũng không để ý đến mình mà là nhìn về phía bên kia, hẳn theo ánh mắt cha mình nhìn qua. Chỉ thấy cách phía sau mình không xa, có một người đang đứng ở nơi đó lật xem sách.

Người này là nó chưa từng có gặp qua. Nó đầu tiên là sững sờ, không biết người này tiến vào lúc nào, theo đó bưng tỉnh muốn chạy về phía cửa, nhưng mà nó muốn động, thân thể lại trong nháy mắt không thể động rồi.

"Rất tốt, vì cái gì phải chạy."

Thiếu niên kia còn muốn giãy dụa, nhưng mà lại thoát ra không được, người có hai chòm râu mép đứng ở cửa vào không hề động, chỉ lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Đồ Nguyên.

"Người, người là người xấu." Thiếu niên lớn tiếng nói ra.

"Đúng, ta là người xấu, người tốt nhất không nên loạn động, còn loạn động ta sẽ ăn người."

Thiếu niên bị hù dọa mặt tức thì trắng rồi, kinh sợ nhìn cha mình, chỉ là nó phát hiện cha mình cũng không có tiến vào, cũng không có đánh đuổi cái người xấu đột nhiên xuất hiện này.

Đồ Nguyên nói xong lời này lại đứng tại chỗ lật xem quyển sách trên tay.

"Trong Nguyệt Nha cốc đã thật lâu không có khách đến rồi." Vị trung niên nhân đứng ở cửa vào nói ra.

"Ta gần đây nghe nói phong cảnh trong Nguyệt Nha cốc vô cùng đẹp, cho nên tới nơi này nhìn xem." Đồ Nguyên nói ra.

"Nga, nếu đã là đến xem, vậy sao không cùng uống một chén, khó có được tới một chuyến."

Y nói chuyện với Đồ Nguyên, trái lại như là lão bằng hữu đã lâu không gặp mặt.

"Uống một chén thì không cần rồi. Ta tranh thủ thời gian đi ra ngoài, đạo thư nơi đây của người đều không tệ, mượn mấy bản về xem, về sau có cơ hội sẽ trả lại người." Đồ Nguyên nói xong, lại giờ giờ bản Tam Muội Thần Phong pháp trận thư trong tay lên, nói: "Bản này, càng tốt."

Nói rồi đem thư cất vào trong phù túi của mình.

"Người thích là được rồi, bất quá, khó có được tới nơi này một chuyến đi vội vã như thế làm cái gì?"

"Sợ ở lâu ra không được. Tiểu gia hỏa, người tên là gì?" Đồ Nguyên nói xong đột nhiên hỏi vị thiếu niên bên người.

Thiếu niên cơ hồ sắp khóc rồi. Nó chưa từng có kinh lịch như vậy, nó cũng rất rõ ràng, người trước mặt này tuyệt đối không phải bằng hữu của phụ thân mình.

Nó không dám trả lời, dẹp miệng, muốn khóc, Đồ Nguyên không khỏi cười nói: "Dễ khóc như thế, lại không nói tên mình, vậy ta gọi người là đồ nhút nhát đi."

Thiếu niên không dám đáp, nó cũng không động đậy rồi.

Trên vai đột nhiên bị vỗ vỗ, sau đó nó cảm giác được cái cổ mình bị nóp bóp.

Trong mắt trung niên nhân ở cửa vào nổi lên tinh quang, lại cũng không có làm cái gì. Đồ Nguyên nói ra: "Ta vốn định im ắng tới, im ắng đi, đáng tiếc, gặp gỡ cóc chủ người, còn thỉnh cóc chủ thối lui một chút, tránh cho mọi người phát sinh việc gì không vui."

Vị trung niên kia đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm con mắt Đồ Nguyên.

"Người không nghĩ mang theo bằng hữu của người cùng đi?" Trung niên nhân hỏi.

"Ta là tới một mình, sao có bằng hữu gì." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngày hôm trước nghe nói trong Liêu Thành có người đại sát tứ phương, khiến cho Phương gia dùng tới pháp ấn thủ thành còn lưu không được người, không biết có phải là các hạ hay không?" Trung niên nhân hỏi.

"Nếu như không có người khác thì thì đúng là ta, bất quá, ta cũng không có đại sát tứ phương, chỉ là tự bảo vệ mình." Đồ Nguyên nói ra.

"Chúng ta cũng không có thù oán!" Trung niên nhân nói ra.

"Không có."

"Người cũng không phải loại người rảnh rỗi thích quản chuyện người khác."

"Cái này phải nhìn xem chuyện đó có lớn hay không."

Trung niên nhân nhìn Đồ Nguyên, cuối cùng nói: "Người không phải là một người sẽ hạ thủ với tiểu hài tử."

Đồ Nguyên cười cười, vỗ vỗ đầu thiếu niên, nói: "Đi, bồi thúc thúc đi ra ngoài đi, đợi chút nữa tặng người lễ vật."

Tuy rằng, Đồ Nguyên tuổi cũng không nhỏ, kinh lịch sinh tử cũng nhiều, nhưng có lúc vẫn cứ cảm thấy kỳ thực mình vẫn còn ở cái tuổi lúc đi tới thế giới này.

Thiếu niên hiển nhiên là không muốn đi, nhưng mà trong nháy mắt tay Đồ Nguyên khoác lên vai nó, nó cảm giác thân thể của mình không còn thuộc về mình rồi.

Đồ Nguyên cũng không có đi vội vã, mà là nhìn trung niên nhân ở cửa vào, khoác tay lên cổ thiếu niên, nói ra: "Có thể gặp mặt, cũng là có duyên, nếu như vạn nhất xảy ra tranh đấu, tuy rằng ta không nguyện ý thương tổn, nhưng sợ sẽ ngộ thương, đạo pháp vô tình."

Trung niên nhân chậm rãi thối lui, Đồ Nguyên mang theo thiếu niên hướng bên ngoài rời đi, giống như là một người trưởng bối dẫn dắt vẫn bối đi ra ngoài chơi đùa vậy.

Trung niên nhân theo ở phía sau, không xa không gần, Đồ Nguyên cũng không có quay đầu lại, cứ khoác trên vai thiếu niên như vậy, nói ra: "Người đã từng đi ra ngoài chơi chưa?"

Thiếu niên không dám trả lời.

Lúc này, xa xa truyền đến thanh âm: "Ánh trăng sắp đi rồi."

Trung niên nhân nhướn mày, Đồ Nguyên nghe được, nhưng tốc độ cũng không có nhanh hơn, nơi đó tiếp tục truyền đến một câu: "Ánh trăng sắp đi rồi."

Sau đó lại truyền đến hai lần, Đồ Nguyên biết đại khái là nàng lo lắng mình nghe không được, hẳn cũng không để ý, bất quá, bước chân cũng nhanh hơn một ít.

Trong cốc không lớn bao nhiêu, mà người trong cốc tựa hồ đã nhận ra gì đó, không ít người đã đi ra, nhìn thấy Đồ Nguyên dẫn thiếu niên kia, không dám tới gần, nhìn cốc chủ cùng theo phía sau, trong lúc nhất thời, trong cốc lặng ngắt như tờ, bọn họ không biết Đồ Nguyên từ đâu tới đây, nhưng mà đều rõ ràng hiện tại là tình huống thế nào.

Phía trước, La Hứa Mai thấy một màn như vậy, sắc mặt tức thì trắng bệch, nàng cũng minh bạch cái này là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Rất nhiều người đều chuyển ánh mắt tới người nàng, nàng không biết làm sao.

Nàng là muốn lén lút theo Đồ Nguyên cùng rời đi, nhưng mà nàng không có nghĩ đến khi Đồ Nguyên trở lại, cư nhiên thu hút nhiều người như vậy.

Xa xa có một người tức giận nói ra: "Người còn ở nơi đó làm gì, còn không lại đây cho ta, chờ chút thu thập người."

La Hứa Mai nhìn người đang tức giận ở xa xa, run rẩy cảm cập.

Tại trong lúc chần chừ này, người lam bảo đã đến phụ cận, chỉ nghe hắn nói: "Thế giới bên ngoài lớn như vậy, hẳn là nên đi ra ngoài nhìn xem một chút đi."

"Thế nhưng là, chúng ta đi ra được sao?" La Hứa Mai hỏi.

Đồ Nguyên cười cười nói: "Ta nói rồi, ta có thể đi vào, là có thể ra."

Theo đó hắn nói với thiếu niên ở bên cạnh: "Cho người một đạo pháp phù tự ta ngộ được, tính là lễ vật lần đầu gặp mặt."

Đồ Nguyên lấy một đạo ngọc phù đưa cho thiếu niên, thiếu niên kim lòng không đợi nhận lấy, tại trong nháy mắt nó nhận lấy, Đồ Nguyên lôi kéo La

Hứa Mai tung nhảy vào trong giếng.

Tự tại trong nháy mắt hán chuyển động, vị trung niên nhân luôn luôn lạnh lùng đi theo kia cũng động rồi, chỉ thấy nhoáng lên một cái người đã bên giếng, nhìn thấy một cái bóng tựa hồ chui vào ánh trăng trong giếng. Y ngẩng mạnh đầu, hét lớn một tiếng, trong nháy mắt toàn bộ cốc dâng lên cuồng phong, gió vô hình màu khô vàng vùn vù quay cuồng tại miệng cốc.

Nhưng mà lại cũng không có ngăn cản được bất cứ người nào.

Từng người ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy một vầng trăng cong.

Có người tới bên cạnh giếng, nhìn xuống giếng, lại nhìn nhìn bầu trời.

Thiếu niên ngẩng đầu, tay lại nắm chặt ngọc phù, trung niên nhân đưa tay cầm lấy ngọc phù nhìn nhìn sau đó nói ra: "Đây là người khác đưa cho ngươi, ngày khác có cơ hội thì trả lại."

"Cha, hán nói là hán tự ngộ."

"Vậy ngươi cũng tự ngộ một đạo pháp phù tốt hơn cái này để trả lại."

"Nga."

Rất nhiều năm sau, khi vị thiếu niên Nguyệt Nha cốc này hành tẩu thiên hạ, nghe đến chủ nhân pháp phù trong tay thì lại chỉ có thể ngưỡng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.